ARTEMİS

ÖLÜ BUZ

BİR ANITA BLAKE VAMPİR AVCISI ROMANI

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

LAURELL K. HAMILTON

KENDİNİZ HÂLÂ KARANLIKTAYSANIZ IŞIĞI PAYLAŞAMAZSINIZ.

Vampir Efendisi Jean-Claude'un nişanlısı olmak, Anita Blake'in çetin ceviz ününe biraz da olsa zarar veriyor. Neyse ki o, profesyonel çevrede zombi konularında hâlâ sözü geçen bir uzman. Ve şu anda FBI korkunç bir zombi sorunu yaşıyor.

Birileri, başrollerinde zombilerin yer aldığı porno filmler çekiyor. Anita sayısız rahatsız edici ölümsüz fetişi gördü elbette, yani bu durum onu rahatsız etmemeli. Ancak filmlerde mağdur olan kadınlar düşünemeyen, çürüyen cesetlerden ibaret değil. Ruhları gözlerinin ardında kapana kısılmış, en kara büyülerin izlerini taşıyor.

İnsanın kanını donduracak ve kâbuslarında iz bırakacak türde bir dava. Ve Anita'nın ruhu bile bu işten yara almadan kurtulamayabilir...

₺ 125.00

LAURELL K. HAMILTON'ın gizem, büyü, korku ve romantizm temalı serisi "Anita Blake", her romanıyla *New York Times* çoksatar listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları, dünya çapında milyonlarca okura ulaştı. Hamilton; eşi, kızı, dört buldog ve sayısı durmadan değişen balıkları ile St. Louis, Missouri'de yaşıyor. www.laurellkhamilton.org adresinden yazar hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

Artemis Severler @artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

ISBN 978-605-304-746-9

9 786053 047469

YAYIN NO: 2298

ÖLÜ BUZ
Laurell K. Hamilton
Orijinal Adı: *Dead Ice*

İngilizceden Çeviren: Defne Çobanoğlu
Editör: Yeliz Üslü
Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Temmuz 2022
ISBN: 978 - 605 - 304 - 746 - 9
Sertifika No: 43949

Ölü Buz © 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Dead Ice © 2015, Laurell K. Hamilton

Kitabın Türkçe yayın hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

LAURELL K. HAMILTON

ÖLÜ BUZ

İngilizceden Çeviren: Defne Çobanoğlu

ARTEMİS YAYINLARI

Işığımı anladığı kadar karanlığımı anlamayan biriyle olamazdım çünkü yalnızca biriyle eksik kalırım ve beni seven ya her şeyimi sevmeli ya da hiç sevmemeli.

Her şeyini sevdiğim gibi her şeyimi seven kocam Jonathon'a.

Kendimizi ve birbirimizi bulma yolculuğunda, ışığın karanlığında yürüyen diğer iki kişi olan sevgilimiz Genevieve ve onun kocası Spike'a.

TEŞEKKÜR

ATEŞ, KAYIP VE kahkahayla yoğrulmuş arkadaşlığımız, benim onunkinde olmam gibi hayatımda değişmez olan Shawn'a. Bana yeterliliğin bir süper güç olduğunu öğreten Jessica'ya! Araştırmaya yardım eden ve tuhaf soruları tuhaf bulmadan yanıtlayan Will'e. Başından sonuna kadar ilk kez bir kitap gördüler. Edebi tuz madenlerine hoş geldiniz. Sanatçılarla dolu bir evi organize etme savaşında sonunda müttefikleri olduğunu hisseden Sherry'ye. Sevdiğimiz kayınvalidem Mary'ye. Yazarlar grubumun yeni girişimi olan Word Posse'a. Umarım tüm hayallerinizi gerçekleştirir! Ve son olarak, yazarken yanımda bulunan ve on dört yıl boyunca birçok uzun gece boyunca benimle oturan Sasquatch'a. Sadece birkaç yıldır yanımda oturan Keiko ve Mordor'a, yazmama yardımcı olacak yeni tüylü ilham perileri.

Ölü Buz başlığı için Peter Orca'ya ve Anita ve Jean-Claude'un yüzüklerini yaratan kuyumcuya isim verdiği için Isis Maria Hess'e teşekkürler: *Étoile du Soir* veya "Akşam Yıldızı".

Ve on yılı aşkın süredir editörüm olan Susan Allison'a. Erken emekli olabildi ve onun adına mutluyum ama bunun benim için feribotla geçeceği son kitap olması üzücü. Bir sonraki büyük maceraya atılırken atların, köpeklerin, kocanın ve kendinin tadını çıkar.

1

"DEMEK NİŞANLISIN," DEDİ Özel Ajan Brenda Manning. Beline sardığı ağır bir kemerle pantolonlu, siyah bir takım giymişti ve silahını yanında tutuyordu. FBI için çalıştığından gizli taşımayı düşünmesine gerek yoktu, bu yüzden de takımının ceketi her açıldığında silahının görünmesi sorun değildi. Kemerin üstünde görünen silah, beyaz gömleğinin üzerinden oldukça net seçiliyordu.

"Evet," dedim. Benim silahım da üstümde, saat üç yönündeydi ama ceket havalandığında diğer işimdeki müşterilerimin görmemesi için ceketimi özel olarak diktirmiştim. Siviller bazen çok çabuk korkuyordu. Aynı zamanda, silah ve kılıfın ağırlığını taşıyabilecek kemerler takabilmek için eteklerime kemer halkaları ekletmeye başlamıştım. Sloganı, "Yaşayanların, Öldürmek İçin Ölüleri Dirilttiği Yer" olan şirketimden gelmiştim. Patronumuz Bert, ölüleri diriltmenin nadir bir yetenek olduğu gerçeğini saklamak gerektiğini düşünmüyordu, yeteneğe para ödüyordunuz. Doğaüstü birimdeki ABD Federal Ajanı olduğum işim, gitgide daha fazla zamanımı almaya başlıyordu. Bugün olduğu gibi.

Diğer çok özel ajan, Mark Brent, uzun boylu, zayıf ve üniversiteden yeni mezun olacak yaşta görünüyordu. Yanlarında getirdikleri taşınabilir bilgisayarın üstüne eğilmiş ve odadaki tek masaya oturmuştu. Silah kılıfına uyacak şekilde kahverengi olması dışında Manning'in üstündeki takımın neredeyse bire bir aynısını giymişti. Silahı hâlâ beyaz gömleğinin üstünde korkutucu siyah bir çıkıntı olarak duruyordu ama. Şefimiz Rudolph Storr'ın ofisindeydik. Dolph şu anda başka bir yerdeydi ve bu nedenle FBI ve Çavuş Zerbrowski ile yalnız kalmıştım. İç huzurum için hangisi daha tehlikeliydi emin değildim ama Zerbrowski'nin daha çok boş konuşacağını biliyor-

dum. O, benim partnerim ve arkadaşımdı, bu yüzden hakkı vardı. Özel Ajan Manning'le yeni tanışmıştım ve ona hayat hikâyemi anlatmak zorunda değildim.

"Evlilik teklifiyle ilgili okuduğum yazı harikaydı, sanki peri masalından çıkmış gibi," dedi Manning. Omuz boyundaki saçını bir kulağının arkasına attı ve saçı orada durdu çünkü tahta gibi dümdüzdü. Benim buklelerim asla benim sözümü dinlemezdi.

İç çekmemek için kendimi zor tuttum. Polis ve kadınsanız asla bir ünlüyle çıkmayın. Sertlikle anılan ününüzü yerle bir ediyor. Ben bir ABD Federal Ajanıydım ama nişanımızı halka duyurduğumuzdan beri tanıştığım çoğu kadın ve birçok erkek için Ajan Blake yerine *Jean-Claude'un nişanlısı* olmuştum. Suçla savaşın ortasında FBI'ın böyle şeylerle ilgisi olmayacağını ummuştum ama belli ki yanılmışım.

Benim için sorun, halka söylediğimiz hikâyenin hem gerçek hem de yalan olmasıydı. Jean-Claude büyük jesti, duş seksi sırasında teklif ettikten sonra yapmıştı. Spontane, harika, dağınık ve çok gerçekti. Onu ve kendimi şaşırtarak evet demiştim. Evlenecek tarzda bir kız olmadığımı düşünüyordum. Medya ve diğer vampirler için ününe yaraşır bir şey yapmamız gerektiğini söylemişti. Kral/başkanlarının bir çeşit zarafete sahip olmasını bekliyorlardı ve gerçek bir teklif fazla sıradan kalırdı. Bu zarafetin içinde bir fayton olmasını beklemiyordum. Evet, doğru duydunuz, beni lanet olası bir faytonla almıştı. Zaten evet dememiş ve onu ölümüne sevmiyor olsaydım ona hayır demekle kalmaz, asla olmaz derdim. Yalnızca gerçek aşk, beni bu muazzam teklife ayak uydurmaya itmişti; fakat bu teklifin ardından gelecek düğünü hayal etmeye çalıştığımda ödüm kopuyordu.

"Ah, evet, Anita bütün o prenses olaylarına bayılır, değil mi Anita?" Zerbrowski duvara doğru dayamış olduğu sandalyesinde otururken seslendi. Takım elbisesi içinde uyumuş gibi görünüyordu ve yamuk kravatında da bir leke vardı. Evinden çıkarken yeni yıkanmış ve düzgün olduğunu biliyordum ama bir karikatür karakteri gibiydi; kir ve dağınıklık o evden çıkar çıkmaz peşine

düşüyordu. Siyah ve beyaz saçları gittikçe daha çok beyazlıyordu ve bukleler halinde düşecek kadar uzamışlardı, ellerini aralarında gezdirip duruyordu. Yalnızca, kahverengi gözlerinin etrafındaki gümüş çerçeveli gözlükleri kareydi ve temizlikle parıldıyordu.

"Tabii, o prenses saçmalıklarını çok severim Zerbrowski," dedim. Ajan Manning ikimize doğru kaşlarını çattı. "Bir şeye karışmışım gibi hissettim. Ben sadece arkadaş canlısı olmaya çalışıyordum."

"Hayır, sen prensesin, prensin ne kadar harika olduğuyla ve nasıl ayağını yerden kestiğiyle ilgili konuşmasını istiyordun," dedi Zerbrowski, "Ama Anita büyük romantik jestle ilgili sorular soran diğer kadınları hayal kırıklığına uğrattığı gibi seni de hayal kırıklığına uğratacak."

Onun büyük, romantik bir jest değil, lanet olası destansı bir romantik jest olduğunu ve bundan nefret ettiğimi söylemek istedim. Jean-Claude sonunda tüm engelleri aşıp, belli ki çıktığımız süre boyunca yapmak istediği, gösterişli "ayağını yerden kesme" saçmalığını yapabilmeye bayılmıştı. İşin içinde seks olmadıkça ayaklarımı sağlam bir şekilde yere basmak isterdim ve bir faytonda seks yapamazdınız; atları korkuturdu. Hayır, bunu denemedik çünkü tüm süre boyunca lanet olası videoya kaydediliyorduk. Görünüşe bakılırsa düğün koordinatörleri olduğu gibi, şimdi de nişan koordinatörleri vardı, bu yüzden de tabii ki de bir kameramanımız vardı. Tek yapabildiğim Jean-Claude'un duygularını incitmemek için kameraya gülümsemekti ama o benim gerçek gülümsemem değildi ve birkaç karede gözlerimde, yalnız-kalana-kadar-bekle-bayım-bunun-hakkında-kesinlikle-konuşacağız bakışım vardı.

Manning'in kız kardeşlik davetini kabul etmeye karar verdim ve konuştum, "Üzgünüm Ajan Manning ama hikâye öğrenildiğinden beri bir ajan yerine Jean-Claude'un kız arkadaşı gibi muamele görüyorum ve bu durum gerçekten canımı sıkmaya başlıyor."

Yüzü ciddileşti. "Özür dilerim, bu şekilde düşünmemiştim. Yıllarca erkeklerle çalışıp itibarını artırıyorsun ve benim sorduğum ilk şey nişanın oluyor."

"Partnerimin bugün sizinle tanışana dek hiçbir konuda bu kadar kız olduğunu görmemiştim Ajan Blake," dedi Brent bilgisayarın önünde kambur bir şekilde oturmayı bırakarak. Gülümsedi ve böyle gözüme daha genç göründü. Diğerlerimize göre daha temiz yüzlü ve dinç görünüyordu. Ah, yeniden kötülüğe karşı savaşı gerçekten kazanabileceğini düşündüğün zamanki gibi ışıl ışıl ve neşeli olmak...

Manning sahiden utanmış göründü ki bu FBI ajanlarında, özellikle de onlarla yeni tanışmışsanız, görebileceğiniz bir şey değildi.

"Kes şunu Brent," dedi.

Brent hepimize sırıttı. "Sadece, iki yıldır birlikte çalışıyoruz ve senin hiçbir şey hakkında böyle heyecanlandığını görmemiştim."

"Fayton yüzünden," dedi Zerbrowski. "Hatunlar böyle şeylere bayılır."

"Bu hatun hariç," dedim sessizce.

"Ne dedin?" diye sordu Manning.

"Hiçbir şey. Video hazır mı, Ajan Brent?" diye sordum işimizi yapıp benim özel hayatımı rahat bırakabileceğimizi umarak.

"Evet." Sonra gülümsemesi azaldı, ışıltı ve neşenin silinmeye başladığını gördüm. "Fakat gördükten sonra hepimiz faytonlar ve güzel mi güzel prenseslerden bahsetmeyi tercih edebiliriz."

Bu da bir ilkti; bir FBI ajanının kendisini bir şeyin rahatsız ettiğini itiraf etmesi. Yüksek sesle itiraf etmesine neden olduysa çok kötü bir şey olmalıydı. Birden görmek istemedim. Kafamdaki görsellere bir kâbus daha eklemek istemedim. Ben yasal bir vampir infazcısıydım ve psişik gücümle zombileri canlandırabiliyordum. Kafamda, daha fazlasına ihtiyacım olmayacak kadar yeterince korkunç şey vardı ama sandalyemde kalmaya devam ettim. Eğer Manning ve Brent birden fazla kez izleyecek kadar dayanıklıysa, ben de bir kere izleyebilirdim. Diğer rozetlilere rüyalarımın vampiri tarafından evlilik teklifi edilmenin, sertliğimi biraz olsun azalttığını düşündüremezdim. Bir kısmım inansa bile ben de kendime inanamıyordum. Bir erkeğin kendisini külkedisi aracına bindirmesine izin veren biri nasıl silah taşıyıp kötü adamları infaz edebilirdi? Düşünmesi bile başımı ağrıtıyordu.

Zerbrowski aklımdan geçeni söyledi.

"Federaller bir şey kendilerini rahatsız ettiğinde bunu asla kabullenmez sanıyordum."

Ajan Brent başını iki yana salladı ve yorgun göründü. Gözlerinin etrafında daha önce görmediğim çizgiler oluştu ve tahmini yaşına üç ila beş yıl ekledim. "Altı yıl kolluk kuvvetlerinde çalıştım. Her şeyi gördüğümü sanırdım, bunu görene kadar."

Kafamda matematiğini yaptım ve neredeyse otuz yaşında olması gerektiğini fark ettim, ben de bu yaştaydım ama bütün ışıltımı yıllar önce kullanmıştım.

"Bunun başka bir büyük, kötü, doğaüstü vatandaşın yanlış yola girmesi sanıyordum," dedim.

"Tam olarak değil," dedi.

"Gizemleri sevmem Ajan Brent. Bu kadar az bilgiyle burada olma nedenim FBI'a karşı nezaketim ve şefimiz Storr'un ricası."

"Bunu takdir ediyoruz ajan ve ne kadar az kişi ayrıntıları bilirse o kadar iyi olacağımızı düşünmeseydik sizi bu kadar kör şekilde buraya getirmezdik," dedi Brent.

"Harika," dedim, "fakat ön sevişme kısmı biraz yorucu olmaya başlıyor. Odada dördümüzden başka kimse olmadığına göre, videoda ne var?"

"Her zaman bu kadar asabi misin?" diye sordu Manning.

Zerbrowski sesli bir şekilde güldü ve kendini engellemeye bile çalışmamıştı. "Ah, Ajan Manning, bunun partnerimin asabi haliyle alakası bile yok."

"Onun hakkında bir şeyler duymuştuk ve haklısın Blake. Buraya evlilik teklifinin, itibarını yumuşatmış olmasını bekleyerek geldim. İçimde o kadar kız bir tarafın kaldığını düşünmemiştim ve ben olayın seni yumuşatmış olacağını düşündüysem, erkek iş arkadaşların hayatını... zorlaştırıyor olsa gerek."

Gülme sırası bendeydi. "Öyle de denebilir ama dürüst olmak gerekirse asıl bir-vampirle-nişanlı olma durumum bazı iş arkadaşlarıma kimin tarafında olduğumu sorgulatıyor."

"Vampirler artık beraberinde getirdiği bütün haklarla birlikte yasal vatandaşlar," dedi.

"Yasal olarak evet ama sırf yasa değişti diye önyargı kaybolmuyor."

"O konuda haklısın," dedi. "Hatta, bürodaki bazıları senin doğaüstü yaratıklarla sevgili olma yatkınlığından dolayı seni dahil etmememiz gerektiğini düşünüyordu."

"Yatkınlık demeleri hoşmuş. Peki, bana güvenmeye nasıl karar verdiniz?"

"Birleşik Devletler'deki vampir infazcıları arasında en yüksek ölüm sayısına sahip olan kişi sensin ve sadece Denis-Luc St. John'un senden daha çok başıboş likantrop öldürmüşlüğü var."

"O, trol-tazılar eğitiyor. Özellikle doğaüstü avları yakalamak için yetiştirilen tek köpek türü onlar. Bu, onu el değmemiş alanlarda şekil-değiştirenlerin izini sürme kralı yapıyor."

"Köpeklerin onu işinde daha iyi yaptığını mı, yoksa onları kullanarak hile yaptığını mı ima ediyorsun?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "İkisini de etmiyorum. Gerçeği söylüyorum sadece."

"Anita kendine geldiğine ve ben de arkadaşı olduğum için ona ayak uydurduğuma göre bize artık biraz deri gösterin ajanlar, kışkırtmayı bırakın," dedi Zerbrowski.

"Ah, kesinlikle deri göreceksiniz," dedi Brent ve yine gözüme yaşlı göründü.

"O videoda ne var öyle Ajan Brent?" diye sordum.

"Zombi pornosu," dedi Brent ve ekranın ortasındaki oka tıkladı.

2

"ÜZGÜNÜM AJANLAR AMA bu yeni bir şey değil. Mide bulandırıcı ama yeni değil."

Brent ekrana dokundu ve karanlık mezarlık görüntüsünü durdurdu. Titrek ve karanlıktı, henüz ekranda bir zombi ya da başka biri yoktu. İki ajan bana kötü bir şey söylemişim gibi baktı.

"Yanlış canlandırıcıyı mı seçtik?" diye sordu Manning yanındaki partnerine.

"Belki," diye karşılık verdi adam.

"İnsanların zombilerle seks kaseti yapmasına yardım etmem için yıllardır istek alıyorum. Ölü ünlüler ucubeleri ortaya çıkarıyor." Titredim çünkü bunu düşünmek bile çok yanlıştı.

"Senin sapıklarından favorilerim lise aşklarını diriltmeni isteyenler," dedi Zerbowski.

"Evet, artık paraları olduğu ve başarılı oldukları için onları lisede veya üniversitede reddeden kızlarla bir şans daha istiyorlar."

Başımı iki yana salladım.

"Bu iğrenç, bir-terapiste-görün iğrençliğinde," dedi Manning.

"Katılıyorum ve dürüst olmak gerekirse kişinin gerçekten zombi olacağına inandıklarını sanmıyorum. Akıllarında bir yerde kızın mezarından kalkacağını ve ona layık olduklarını gösterip sonsuza kadar mutlu yaşayacaklarını düşünüyorlar."

"Vay canına Anita, lisede onları reddeden kızları tokmaklamak isteyen hasta piçleri ne kadar romantik anlattın." Zerbrowski ciddi ciddi şaşırmış görünüyordu.

Omuzlarımı silktim, kaşlarımı çatmamaya çalıştım ve sonunda, "Evet, evet, bir efsanevi evlilik teklifi sonrasında tamamen kız oluyorum," dedim.

"*Tokmaklamak,*" dedi Ajan Brent. "İnsanların bu kelimeyi artık kullanmadıklarını sanıyordum."

"Senin gibi züppeler güzel bir argo duydu mu değerini anlamıyor," dedi Zerbrowski.

"Onu dinleme, o kadar yaşlı değil. Saçları erkenden kırlaştı sadece."

"Son birkaç dosyada beni o kadar korkuttular ki saçlarım beyazladı." Normalde hiç yapmayacağı şekilde sırıtmadan, yüzü öyle ciddi bir şekilde konuştu ki onu tanısalar yalan söylediğini bilirlerdi ama onu tanımıyorlardı.

"Saç, korku karşısında öyle olmaz," dedi Brent ama söylediği şeye tam anlamıyla inanıyor gibi değildi. Manning bana baktı, tek kaşını kaldırdı. Topu yeniden Zerbrowski'ye attım. "Bu onun hikâyesi, benim değil."

Zerbrowski önce bana, sonra ajanlara sırıttı. "Havayı hafifletmeye çalışıyordum, benim cazibemin bir kısmı da bu."

"Öyle gerçekten," dedim ona gülümseyerek.

"Bölgesel Olağandışı Soruşturma Birimi'nde çalışırken senin partnerin olduğu için burada o. Oraya herkes Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı diyor ama resmi olarak öyle değil," dedi Manning.

"O, takma adı," dedim. "Genelde işler vahşileşip birlikte bir şeyleri parçaladığımız için bizi bir hortlak avcısı takımı gibi görüyorlar. Bu ad medya ve diğer polisler tarafından o kadar çok kullanıldı ki insanlar artık gerçeğinin bu olduğunu düşünüyor."

"Bilerek konumuzdan mı sapıyoruz?" diye sordu Brent.

Manning başını yukarı aşağı salladı ve kahvesini yudumladı. "Sanırım evet, pekâlâ, konumuza dönelim. Seninle konuşuyor olmamızın bir diğer nedeni de senin yasadışı veya ahlaken tartışmalı zombi-uyandırma talepleriyle ilgili olarak polise resmi şekilde, diğer her animatörden daha fazla şikâyette bulunmuş olman. Kendi rozetini aldıktan ve resmi bir görevli olduktan sonraysa şikâyetler azaldı. Tahmin ediyorum ki insanlar yasadışı aktivitelerini bir ABD Federal Ajanına söylemek istemedi."

"Ne kadar çok insanın sırf ölüleri dirilttiğim için kötü biri olmamı beklediğini duysan şaşırırsın, hem de en kötülerinden. Fakat evet, tek gecelik zombi ilişkileri ve zombi seks köleleri için olan talepler ben kendi tutuklamalarımı yapabilmeye başladıktan sonra azaldı."

"Bir cesedi rahatsız etmek yıllardır suç sayılıyor," dedi Manning.

"Bu bokların kasetlerinin olmasının nedenlerinden biri de bu çünkü yakalansalar da cezası az kalıyordu. İlk başladığı zamanlarda kaset oldukları için, bu kasetler sayesinde kazanabildikleri para yakalansalar da risk almaya değerdi," dedim.

"Cezalar artık daha ağır ama insan içeren suçlara karşı olan cezalar kadar değil," dedi.

Omuzlarımı silktim. "Kanunları ben yapmıyorum, uygulamaya yardımcı oluyorum yalnızca."

"Kanunları yazıldığı gibi uygulamak için elinden geleni yaptın ve deneyimlerine göre kanunlarda değişiklikler önerdin, ki seni bu küçük sorunumuz için seçmemizin nedenlerinden biri de buydu," dedi Manning.

"Ortada bir şey olduğunun hepimiz farkındayız ajan, şu büyük sır ne? Diğer tüm zombi pornoları ya içinde zombi olmayan, makyajlar içindeki insanlarla ya da California'daki bilimsel araştırma için diriltilmiş zombilerden biriyleydi. O filmlerdeki zombiler gerçek cesetlerden biraz daha iyiler."

"Bunlar farklı," dedi Manning.

"Gösterin bize," dedim ve ekledim, "lütfen." *Lütfen* kelimesini eklemiştim yoksa *FBI'a göre fazla pısırıklık yapıyorsunuz* gibi dalga geçen bir şeyler söyleyecektim. Son zamanlarda biraz aksiydim, bana göre bile aksi. Bu yüzden kendime dikkat etmeye ve aksiliğimi yalnızca kötü adamlara yöneltmeye çalışıyordum.

Brent tekrar ekrana dokundu ve titrek kamera görüntüsü bir mezarlıktaki akşam saatleri olduğunu anlayabileceğiniz şekilde titremeye devam etti ama hepsi bu kadardı. Birilerinin yılbaşı için yeni bir kamera aldığı amatör bir korku filmi başlangıcı gibiydi, ardından görüntü sabit durdu. Kamerayı yeni biri mi tutmaya başlamıştı yok-

sa tutan kişi düzgün tutmaya mı başlamıştı merak ettim. Sorunun cevabı, bir kötü adamla iki kötü adam arasındaki farktı.

Boş mezarlıktan, sarışın bir kadının mezardan yukarı tırmandığı bir görüntüye ani bir geçiş olmuştu. İlk başta onun koltuk altlarına kadar yumuşak toprağa gömülmüş bir oyuncu olduğunu düşünmüştüm ama sonra kamera gözlerine yakınlaştı ve bir ölüyü gördüm mü tanırdım. Zombi, daha önce binlercesinin yaptığını gördüğüm gibi mezardan sürünerek çıktı. İçinde gömüldüğü elbisesinin etekleriyle sorunu vardı çünkü beraberinde toprağı da taşıyordu, arada böyle olurdu. Ardından özgür kaldı, topuklu ayakkabılarından biri mezarda kalmış olduğu için yamuk duruyordu.

Upuzun bedeni ve omuzlarına gelen sarı saçlarıyla heykel gibiydi. Dekoltesi beyaz elbisesinin derin yakasından görünüyordu, göğüslerinde silikon vardı. Gerçek göğüs dokuları kadın onları yukarı kaldırmadan öyle dik durmazdı ve zombiler bunu yapmayı bilemezdi. Elde tutulan kameranın küçük spot ışığı, yaşarken mavi renk olabilecek gözlerinin griliğini gösteriyordu. Griden yeşile, hatta elaya karışan mavi rengi, diğer göz renklerine göre insanın ruh haliyle daha çok değişiklik gösteriyordu. Yaşarken muhtemelen güzel biriydi ama artık bundan eser yoktu. İnsanın çekiciliğinin büyük kısmı ruhunda, kişiliğindedir. Zombilerde bu kadarı bile yok.

Sonraki sahne, yani böyle demek istiyorsanız, görünür penceresi olmayan bir yatak odasında olan zombinin sahnesiydi ve burasıyla ilgili hoş olmayan bir şeyler vardı. Odayı neden sevmediğimi bilmiyordum ama sevmemiştim. Zombi, mezarlıktaki kıyafetlerini giyiyordu ve onu azıcık bile temizlememişlerdi, bu yüzden de çiçekli yatak çarşafları olan fayans zeminli odada korku filmi yanlışlığında görünüyordu. İşte bu, yanlışlığın bir parçasıydı; kimse yatak odasına fayans döşemezdi. Zombinin gözlerine bir kez daha yakın çekim yaptılar ve bu sefer boş görünmüyorlardı. Bu sefer korkmuş görünüyorlardı.

"Kahretsin," dedim duygu barındıran hafif bir ses tonuyla.

"Sen de görüyorsun o halde," dedi Manning.

"Evet, görüyorum."

Zerbrowski, "Gözleri neden korku dolu görünüyor? Zombiler korku hissetmez, değil mi?" dedi.

"Normalde evet," dedim.

Zerbrowski sandalyesinden kalktı ve diğerlerimizin oturduğu tarafa yanaştı. "Gözleri neden öyle görünüyor o zaman?"

"Bilmiyoruz," dedi Manning. "Uzmanlarımıza göre görmek üzere olduğunuz şey imkânsız."

Derim şimdiden soğumuş, midem kasılmıştı çünkü bu "imkânsızın" ne olduğunu tam olarak bildiğim için çok korkuyordum.

Yalnızca gözleri ve ağzının göründüğü deri maskelerden birini takan bir adam görüntüye girdi. Zombinin gözleri hareketi takip etti ama geri kalanı hareketsizdi. Muhtemelen ona tersi söylenene kadar hareket etmemesi söylenmişti ve orada öylece durması gerekiyordu ama ona gözlerini hareket ettirmemesini söylemedikleri için bağlanmış bir insan kurban gibi gözleriyle adamı takip etmişti. O şu anda bağlıydı, herhangi bir halat veya zincirin yapabileceğinden daha sert bir şekilde. Lanet olsun, bu küçük filmin gitmek üzere olduğu yere gitmesini istemiyordum. Sessizce dua ettim, *Lütfen, Tanrım, bunu ona yapmalarına izin verme.* Tanrı bütün dualara cevap verir ama bazen cevap *hayır*'dır.

Adam elini kızın elbisesinin içine soktu ve göğüslerini okşamaya başladı. Kamera gözünün seğirdiğini yakalamıştı; adamın bunu yapmasını istemiyordu ama gözlerinden başka hayır diyebileceği bir yol yoktu.

"Onu hareketsiz tutmak için sakinleştirici mi vermişler?" diye sordu Zerbrowski.

"Bunu araştırdık," dedi Manning, "yaşıyor olsaydı belki, ama yaşamadığını biliyoruz. Hiç nefes almadığına dikkat edin. Yaşayan bir insan nefes almak zorundadır. O bir zombi, yani onu kim dirilttiyse onun emirleriyle hareketsiz tutulabilir."

"Diğer filmlerde nefes alıyor mu?" diye sordum.

"Konuşuyor ve onun için içine hava çekmek zorundasın ama onun dışında hayır."

Adamın üzerinde kalpli, ipek bir iç çamaşırı vardı ve maske kısmı hariç, saçma görünen çamaşırıyla romantik bir gece için giyinmiş gibiydi. Evet, bunu kim yapıyor ya da nerede oluyor gibi soruları yanıtlamak için gerekli ipuçlarını bulmaya çabalıyor, detaylara yoğunlaşıyor ama aynı zamanda bana musallat olmayacak ayrıntılara odaklanmaya çalışıyordum. Aptal kalpli çamaşırları kim seçmişse dalga geçmiş gibi, korkunun içerisinde bir nezaket gibi görünüyorlardı.

Onlardan kurtulduğunda kalp dolu çamaşırı özledim çünkü o zaman doğum lekesi, dövme ya da kimliğini belli eden herhangi bir şey bulmak için bedenine yoğunlaşmam gerekiyordu. Bedenine bakmak, belirleyici işaretler için her santimetresini araştırmak istemiyordum. Kafamı çevirmek istiyordum ama kadın, gözlerinin gösterdiği üzere kadındı, buna katlanmak zorunda kalmışsa kafamı çeviremezdim. İrkilip bizi bu piçlere ulaştırabilecek bir görseli kaçıramazdım. Bir kısmımsa izlemek bir işe yarasaydı FBI'ın onları çoktan bulmuş olacağını biliyordu. Yine de izledim çünkü polisler diğer herkesin kaçırmış olduğu bir şey göreceklerine inanıyordu, her sabah rozet ve silahımızı takmamızı sağlayan umuttu bu. O umut tükenince başka mesleklere yönelirdik.

Kameranın arkasındaki bir adam ona yatağa uzanmasını söylediğinde gözleri ne kadar yapmak istemediğini gösterse de anında yaptı. Kameranın önündeki çıplak adam, üzerinde hâlâ mezar toprağı olan uzun bacaklarından kızın külotunu çıkardı, bir topuklu ayakkabı hâlâ ayağındaydı. Birileri, önü kapalı topuklu ayakkabılar giyen bir ceset için önemliymiş gibi ayak tırnaklarına açık pembe oje sürmüştü. Kıyafetlerinin daha çoğunun çıkmasını bekledim ama çıplak adam elbisesini biraz kenara çekmek dışında hiçbir ön hazırlık yapmadan kızın üstüne tırmandı.

Zerbrowski arkamdan, "Tanrım," diyerek nefes verdi.

Ona bakmadım, kimseye bakmadım ve hiçbirimiz diğerlerine bakmadı çünkü böyle bir şey izlerken kimse göz teması kurmak istemez.

Diğer polis memurlarının, korktuğunu veya duygulandığını bilmesini istemezdin ve bu kadar korkunç bir şey seni heyecanlan-

dırıyorsa bunu da paylaşmak istemezdin. Diğer polisler de bilmek istemez.

Tek pozitif şey, kameranın seksi yakalamak için geri çekilmiş olmasıydı, gözlerini göremiyorduk. Neredeyse cesetliğine yakışır biçimde öylece yatıyordu ve bu, durumu kurtaran tek şeydi. Adam gelirken aletini bedeninden çıkardı ve geldiğini göstermek için zorunlu porno filmi sonunu gerçekleştirdi.

Film burada sona erdi ve karnımdaki kasılmanın biraz geçtiğini hissettim. Hepsini izlemiştim, aferin bana. Hepimize aferin.

"Filmler ilerledikçe prodüksiyon değeri artıyor," dedi Brent.

Döndüm ve ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Şaka gibi olan şortlar gidiyor ama kamera çekimi iyileşiyor ve daha az set, daha gerçekçi göstermek için yatak odasına kişisel dokunuşlar yapıyorlar," dedi.

"Sahnede hep aynı adam mı var?" diye sordu Zerbrowski.

"Çoğu filmde evet ama son iki filmde çıkan daha genç görünüşlü ikinci bir adam daha var," dedi Brent.

"Kaç tane film var?" diye sordum.

"Tekrar izlemek isteyeceğimden çok," dedi Manning.

Ona baktım ve tek filmi izlemek onu yaşlandırmış gibi gözlerinde berbat bir yorgunluk gördüm. Kafasını iki yana salladı. "Bir sonrakini oynat Brent, başlamışken bitirelim."

Onları tekrar izlemek zorunda olmadığını ona söylemedim, kendi derdini kendinin halletmesine izin verdim. Aksini yapmak tüm polis işlerinin etrafında döndüğü "erkek kuralını" çiğnemek olurdu. Polis memurunun cinsiyeti bu kuralı değiştirmiyordu. Kuralı yalnızca arkadaşlarımlayken ya da Manning'in bana nişanımı sorduğunda kırdığı gibi kendimi tutamadığım zamanlarda kırıyordum. Bu çok uzun zaman önce olmuş gibiydi ve Brent haklıydı; güzel mi güzel prenses konuşması kulağa çok daha iyi geliyordu.

3

FİLMLER BİTMEK BİLMEDİ. Kadını sonunda gömüldüğü kıyafetlerin içerisinden çıkardılar. Zombiyi çıplak ve üzerine tecrübesiz bir şekilde geçirilen iç çamaşırlarıyla gördük, bundan aralarında bir kadın olmadığını anlamış oldum. Dördüncü filme doğru zombi daha çürümüş göründü, en başta ne kadar iyi görünseler de bu kaçınılmaz bir şeydi. Zombiler çürür, bu onları hortlak ve vampirlerden farklı kılan şeydir; her ceset eşit yaratılmamıştır.

Çürümenin yayılmasını bekledim ama yayılmadı. Yalnızca, bir gözü beyaz zarla kaplıyken diğer gözü açık, grimsi mavi renkteydi. Teni mavimsi bir renk almış ve yanakları içe çökmeye başlamıştı, göğüsleri silikonlar sayesinde dik duruyordu fakat bedeni çıplak halde farklı görünüyordu artık. Daha iskelet gibiydi, o kadar. Bundan başka değişiklik yoktu, çürümesi durmuştu ve gözleri hâlâ korku doluydu. Bazen onu konuşturuyorlar ve yapılacak şeyi yapmamaları için yalvartıyorlardı ama kamera arkasından gelen erkek sesine karşı koyamıyor gibiydi. Sesin, onu mezarından kaldırmış olan animatör olduğuna bahse girebilirdim. İlk önce animatörün kadını diriltip parayı aldıktan sonra kaçtığını düşünmüştüm ama artık yakınlarda olduğunu biliyordum çünkü çürüme önce başlayıp sonra durmuştu ve bunun için kara büyülerin en kötüsüne ihtiyacınız vardı.

"Eh," dedi Zerbrowski, "Şerefsize dayanıklılığı için hakkını vereceğim ama ceset istismarı için ölüm cezası olmaması kötü."

Brent görüntüleri durdurdu, sanırım bu noktada mola vermek için hepimiz bahane arıyorduk. "İlk başta, kadının kıyafetlerini zaman geçiyormuş gibi hissettirmek için değiştirdiklerini sanmıştık," dedi Brent. "Ama duvardaki takvime bakın."

"O şey orası ev gibi görünsün diye orada değil mi?" diye sordu

Zerbrowski. Ev gibi derken elleriyle tırnak işareti yapmıştı.

"Yaşayacak başka yeri olan kimse yatak odasına takvim koymaz," dedim.

"Aynen öyle," dedi Manning, "fark ettiniz mi?"

Bir saniyeliğine düşündüm. "Ay değişti."

"Zombiler çürür, her zaman, Anita'nın bana öğrettiği kural bu. Bir ay geçmiş olamaz."

Manning başıyla onay verdi. "O kadar zamanın gerçekten geçmiş olduğunu kanıtlamıyor ama bunun, müşterilere eşsiz bir şey yapmış olduklarını kanıtlama yöntemleri olduğunu düşünüyoruz."

"Ruhu gözlerine geri döndü, bu yeterince eşsiz değil mi?" diye sordum ve sesim araştırmaların ilk saatlerinde olduğu kadar nötr çıkmadı. Bu dosyada nötr kalabileceğimi sanmıyordum, bazen yapamazdınız.

"Gördün," dedi Manning.

"İkimiz de gördük," dedi Zerbrowski.

"Ruhunun gözlerine dönmüş olduğunu söyler miydin çavuş?"

"Ben o kadar şairane biri değilim."

Manning bana döndü. "Bence Ajan Blake şairlik yapmıyordu."

Zerbrowski bakışlarını ondan bana çevirdi. "Sanırım bir şey kaçırıyorum."

"Kendini kötü hissetme," dedi Brent, "bizim anlamamız haftalarımızı aldı."

"Neyi anlamanız?" diye sordu.

"Şairlik mi yapıyordun, Ajan Blake?" diye sordu Manning.

"Hayır."

"Aydınlat bizi," dedi ve söyleme şeklinde hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Sadece bir şüpheydi ama bahse girerim filmleri izlerken yaptığım ya da söylediğim bir şey, onu bana karşı şüpheye düşürmüştü. Eğer zombiye emir veren ses bir erkek sesi olmasaydı beni bir şüpheli olarak görürler miydi merak ettim. Umarım düşünmezlerdi ama çoğu insan hâlâ psişik yeteneğimi kötülük olarak görüyordu. Katolik kilisesi bile biz ölüleri diriltmeyi kesmediğimiz için bizi aforoz et-

mişti çünkü bunu yalnızca İsa yapabilirdi. İncil âlimleri, onun on iki havarisinin dördünün de bunu yaptığını söylemişti ama o zamanki papa, zombi dirilten paganları İsa Mesih'in havarileriyle karşılaştırmayı hoş karşılamadı.

"Ruhu, kişiliği ya da ne demek isterseniz bedeninde gibiydi ama ruh hâlâ içerideyse bir zombiyi mezarından kaldıramazsınız," dedim.

"Peki, bunu nasıl açıklıyorsun?" diye sordu.

"İlk filmde yalnızca yürüyen bir cesetti. Gözleri boştu, yalnızca bir objeydi ama o ve ilk seks kaseti arasında değişti."

"Nasıl?" diye sordu Manning.

"Şu anda FBI'da maaşlı çalışan cadılar ve psişikler var. En az bir animatörünüz de vardır. Onlar ne buldu?"

"Hiçbir şey," dedi.

Brent ekleme yaptı, "Hepsi bir şekilde orada olduğunu, yani senin gördüğünü gördüler ama bunun nasıl yapıldığıyla ilgili hiç kimsenin bir fikri yoktu."

"Sen nasıl yapıldığını biliyor musun?" diye sordu Manning.

Başımla onay verdim. "Bir kere yapıldığını görmüştüm."

"Bize bir isim verirsen aradığımız kişiyi bulabiliriz," dedi Brent, bir ipucu bulmak için hevesli bir şekilde.

"Yapan kişi bir kadındı ama öldü," dedim ve hemen ardından ekledim, "Öldüğüne inanıyorum."

"Bize ismini ver, insanları bulmakta iyiyiz," dedi Manning.

"Dominga Salvador. Orta Batı'daki en güçlü vudu rahibesiydi."

"Sana meydan okuduktan hemen sonra kaybolmuştu."

Manning'e bir kaşımı kaldırarak baktım. "Meydan okumak mı? Beni öldürmek için evime katil zombiler göndermesini mi demek istedin? Eğer senin meydan okuma anlayışın buysa tamam."

"Yerel kolluk kuvvetlerinden bazıları senin onu nefsi müdafaayla öldürdüğünü düşünüyordu."

"Yerel kuvvetler rozetim olmadan önce bana şimdiki kadar güvenmiyordu."

"Ben sana güveniyordum," dedi Zerbrowski.

Ona gülümsedim. "Sen beni seviyordun. Bana güveniyor muydun bilmiyorum."

Sırıttı ve bir süre üstünde düşündü. "Tam olarak hatırlayamıyorum ama kendi rozetini almadan önce bana kanıtlaman gereken her şeyi kanıtladığını biliyorum."

"Yapma be Zerbrowski, beni utandıracaksın."

Sırıtması genişledi ve yumruğunu uzattı. Yavaşça yumruk tokuşturdum.

"Güzel dikkat dağıtma, çavuş," dedi Manning.

"Ne demek istediğini bilmiyorum ajan," dedi.

Kadının dudakları, adamın ne yaptığını tam olarak bildiğini gösterecek bir şekilde büküldü. "Benim dikkatimi dağıtmak için bundan fazlası lazım."

"Bu doğru," dedi Brent. Partneri ona hoş olmayan bir bakış atınca iki elini ben masumum der gibi yukarı kaldırdı.

"Neden Dominga Salvador'un öldüğünü düşünüyorsun?" diye sordu Manning.

"Çünkü ben hayattayım ve o kadın gibi biri sizin ölmenizi istemişse hedefinden vazgeçmez."

"Nasıl öldüğünü düşünüyorsun?"

Soğukkanlı görünmeye çalıştım ve Dominga Salvador'u tanıdığım yıllar öncesinden daha iyi ifadesiz polis yüzü takınabildiğim için mutluydum, çünkü FBI'a büyük bir yalan söylemek üzereydim.

"Hiçbir fikrim yok."

Nabzımın boğazımda hızlandığını hissedebiliyordum, yalan makinesine bağlı olsaydım yalanım ortaya çıkardı.

Manning kirpiklerimin sayılarını ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzümü inceledi. Yüzümdeki ifadesiz ve hafif gülümsemeyi korudum. Gözlerimin geçen yılın yeni yıl hedefleri gibi ölü ve boş olduğunu hissedebiliyordum. Ondan gözlerimi kaçırma isteğim o kadar çoktu ki neredeyse canımı yakacaktı ama bakışlarımı çekmedim. Dominga Salvador'un nasıl öldüğünü çok iyi biliyordum çünkü onu ben öldürmüştüm.

4

ÖLDÜĞÜ İÇİN SUÇLULUK duymuyordum çünkü o sırada insan kurban olarak kullanabilsin diye onun için birilerini öldürmeye zorluyordu beni ama yine de teknik olarak cinayet sayılırdı. O, aynı zamanda kaldırdığım zombilerle öldürdüğüm ilk kişiydi ve bu, direkt ölüm cezası demekti. Büyünün kötüye kullanımı kanunları kapsamına giriyordu; gücünü nefsi müdafaa parametreleri dışında cinayet veya şiddet yöntemi olarak kullanan psişik ya da doğaüstü yetenek uygulayıcıları kanunun en katı şekilde uygulanmasına tabidirler. En katı uygulama, fazlasıyla katı olan infazdı.

Nabzım dışında vücut fonksiyonlarımı kontrol edebilmeme ve Manning'in gözlerine bakabilmeye yardımcı oldu. Atış isabeti yapabilmek için nefesimi düzenlemeyi düşünerek onu bile başardım. Nefes alışlarını rahatlat, kalp atışların da rahatlayacak ve sonunda nabzın da yavaşlayacaktır.

"Büyükannem olsa senin sütten çıkmış ak kaşık gibi göründüğünü söylerdi Mareşal."

"O sözü hiç anlamamışımdır. Yalan söylediğimi düşündüğün anlamına geldiğini biliyorum ama kaşığın sütün içinde olmasının dürüst olmak ile ne ilgisi var?"

Manning bana kaşlarını çatarak baktı.

"Sanırım senin soğukkanlı falan olduğun anlamına geliyor," dedi Brent.

Hep birlikte dönüp ona baktık.

En azından mahcup görünme nezaketini gösteriyordu. "Blake sorduğu için söylüyorum, benim de büyükannem bu sözü söylerdi."

"Konuşmayı kesin," dedi Manning.

Brent yine ellerini havaya kaldırma hareketi yaptı. "Konuşmam

bitti ama buraya Blake'in yardımını almaya geldik ve onu cinayetle suçlamak muhtemelen bizimle bilgi paylaşmasını sağlamak için doğru yol değil."

"Neden hâlâ konuşuyorsun?"

"Çünkü ben senin partnerinim ve o şerefsizleri yakalamak için her şeyi yaparım. Senin de böyle hissettiğini sanıyordum."

Manning bakışlarını kaçırdı. "Gerçekten bir cinayetin peşini bırakır mısın?"

"Dominga Salvador ile ilgili bir şeyler okudum ve zombileri seks kölelerine çevirme fikrini ilk o bulmuş. Fikrini hayata geçirecek kadar uzun yaşayamamış sadece."

"Señora'nın planlarıyla ilgili tek bildiklerimiz Blake'in söyledikleri," dedi Manning.

"Size yardım etmemiz için bize geldikten sonra Ajan Blake'i cinayetle mi suçlayacaksın gerçekten?" diye sordu Zerbrowski, sesinde şaka yapar gibi bir ton yoktu.

Manning şakaklarını ovuşturdu ve kafasını sağa sola salladı. "Bilmiyorum, evet, hayır, pek değil. Blake'in onu öldürdüğünü düşünüyor muyum? Muhtemelen ama biri evime bana saldırmaları için bir katil zombi sürüsü yollasaydı... Kendimizi canavarlara karşı savunma hakkımız var."

Bana doğru baktı, gözleri sadece yorgun değil lanetli görünüyordu. "Bütün videoları görmediniz. İki kadını daha kaldırıyorlar ve ruhlarını bedenlerine geri koymadan önce bundan daha çok çürümelerini bekliyorlar. İkinci kadının kendini aynada gördüğü ânın bir videosu var. Yüzünün yarısı çürümüş ama yine de çığlık atabiliyor." Elleriyle yüzünü kapattı ve yarı kızgın yarı boğuk kelimelerden oluşan bir ses çıkardı.

"Üzgünüm Ajan Manning, dediğini tam anlayamadık," dedi Zerbrowski.

Ajan ellerini indirdi ve ona baktı. "Bir sürü kötü çığlık duyduğumu söyledim. Ve o çığlıkların çoğunu da bunlarda... O piçler kurbanlarının ses ve video kayıtlarını alıyor. En kötü çığlıkları duy-

duğumu sanırdım ama o, şimdiye kadar duyduğum en kötülerden biriydi." Bana döndü. "Bunu senin yaptığını düşünseydim o iğneyi sana kendim batırırdım ama şu anda hiçbir şey bilmiyorum Blake."

"Benden ne istiyorsun Manning?"

"Salvador'un evinin aranması için izin çıkarmaya yarayan raporu sunduğunda insan kurbanlardan ve zombileri seks kölesi olarak kullanma planından bahsetmiştin ama büyü teorisini fazla açıkladığın zaman çoğu yargıç imzalarını kullanmadığı için bazı şeyleri dışarıda bıraktığını düşünüyorum. Neyi söylemedin? Bunu nasıl yapıyorlar? Son zombilerden biri çürümüş, çürümesi durmuş ve sonra daha çok çürümüştü, neden?"

"Yıllar önce Salvador'u istismar ve kötüye kullanmadan dolayı rapor ettiğim için bütün bunların cevaplarını bildiğimi mi sanıyorsun?"

"O yüzden ve yeni ajanımız Larry Kirkland bunu bir tek senin bilebileceğini söylediği için böyle düşünüyorum. Tanıştığı en güçlü animatörün sen olduğunu ve bugün hayatta olup yaşayan ölülerle ilgili en çok bilgiye sahip olan kişi olabileceğini söylüyor."

"Son kısmı böyle söylemediğine bahse girebilirim," dedim.

Sandalyesinde kıpırdandı. "Az önceki sinirli halimden sonra arkadaş canlısı davranmaya çalışıyorum Ajan Blake."

"Ajan Kirkland tam olarak ne söyledi?"

"Anita," dedi Zerbrowski.

Ona baktım.

"Boş ver gitsin. Larry yetenekleri övmüş işte, boş ver."

Boş vermek istemedim çünkü Larry'nin, benim uzmanlığımın, yaşayan ölülerle onun tanrı-korkulu inancının izin verdiğinden daha yakın oluşum nedeniyle olduğuyla ilgili bir şey söylediğine emindim. Bir zamanlar Larry ile arkadaştık, hatta onu ölüleri diriltme konusunda eğitmiştim ama ahlaki açıdan kötü hissettiğim morg infazlarını almamaya başlayınca arkadaşlığımız bitmişti. Morg infazları, etrafı kutsal objelerle çevrilmiş, güçlendirilmiş metal sehpalara zincirlenen vampirler ve yasal olarak kabul edilen tek infaz yöntemi olarak kalbe kazık çakmak ve bazı eyaletlerde ardından baş kesme iş-

lemiydi. Siz hiç sert bir tahtayı kemikli bir ete geçirmeye çalıştınız mı? Bir ara deneyin, pek kolay değildir. Şimdi de 'domuzun' hâlâ canlı olduğunu ve hayatı için yalvardığını hayal edin. Şafaktan önce kaçıp, daha fazla insana zarar vermesin diye vampiri, uyanık olduğu akşam saatlerinde öldürmeye zorladıkları çok fazla morg infazında bulunmuştum. Şu sana söylenen her saçmalığa inandığın gençlik idealizmi yok mu? Daha insani bir yöntem olarak yakın mesafeden pompalı tüfek kullanmayı istemiştim ama isteğim reddedildi çünkü gümüş kaplı cephane masraflıydı ve vampirlerin zincirli olduğu, aşırı pahalı, güçlendirilmiş sehpalara zarar verebilirdim. En sonunda, kazıklanmak için masaya zincirlenmiş olan vampirlerin çoğunun kimseye zarar vermediğini fark ettiğimde morg infazlarını tamamen bıraktım. "Üç hakkın var, sonra öldün" sözü eskiden vampirler için herhangi üç suçtan hüküm giymeleri durumunda infaz edildikleri anlamına geliyordu. Larry ve ben, vampirlere kabahatlerinden sonra öldürülmek yerine hapse girme şansı tanımaya yardımcı olan davaya dahil olmuştuk. Güzel bir sonuçtu ama o dava, arkadaşlığımız için bir dönüm noktası olmuştu. Ondan sonra o, her eti cinayet olarak gören bir vegan olarak yeniden doğmuştu ve ben de bir etoburdum.

"Tamam Zerbrowski, tamam."

Gülümsedi ve elimi okşadı. "Sağ ol."

"Ona neden teşekkür ettin?" diye sordu Brent.

"Beni dinlediği için," dedi Zerbrowski.

"Blake insanları dinlememekle ünlüdür," dedi Manning.

Ona pek arkadaş canlısı olmayan bir bakış attım. "Olgunlaştım."

Minik bir şekilde gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Hepimiz olgunlaşmadık mı?"

Başımla onayladım. "Ya olgunlaşırsın ya da yeni bir kariyer bulursun."

"Çok doğru, değil mi?"

Üçümüz başımızı olumlu anlamda salladık. Brent henüz bunu anlayacak kadar işte uzun zaman geçirmemişti. Kendimi kıdemli gibi hissettim.

"Size Dominga Salvador'un nasıl yaptığını anlatırken söylediklerini söyleyebilirim ama ben kendim yapılırken hiç görmedim. Videolarınızdaki gibi iki zombisi vardı; biri mükemmeldi ve insan yerine geçebilirdi ama diğeri, tarif ettiğin gibi daha çürümüş haldeydi. İkisi de gözlerinden kendini belli ediyordu. Bunda olduğu gibi içeridelerdi."

"Uzmanlarımız voodoo eğitimi almış birinin ölüm sırasında ruhu yakalayıp bir kavanoz ya da başka sihirli bir kapta tutmasının teorik olarak mümkün olduğunu söylüyorlar ama bunu gerçekten yapmış kimseyi bilmiyorlar. Tek buldukları 'büyük-büyük-büyük-babamın amcasının kardeşi bunu yapmıştı' diyenler ya da yapan birini tanıdığını söyleyenler. Voodoo rahip ya da rahibesinden bahseden her dedikodunun peşinden gittik ve turistler için olan hikâyeler veya dinlerinin bozulmasından korkan kanuna uyan vatandaşlar bulduk."

"Ölümden sonra ruhu bedene geri koymakla ilgili ne söylediler?" diye sordum.

"Birinin ruhundan bir parça çalma ve onları kontrol edebilme yöntemleri var ama kötü bir şey tabii ki. Karma denge olayı biraz; bir şeyi yapabiliyor olmak onu yapmanız gerektiği anlamına gelmez," dedi Manning.

"Sihirli sanatların daha karanlık olan taraflarında çok fazla bulunmanın sonuçları var," dedim.

Sert polis bakışlarından birini attı bana. Bir sorgu odasında kötü polis olarak çok fena olduğuna bahse girebilirdim. "Bazı cadılar kan kurban etmenin her türünün oldukça kara olduğunu söylüyor, kendine ciddi negatif karma toplamış olmalısın Blake."

"Evet, buna inanan cadılardan bazılarıyla konuşmuştum. Onlar ya çok katı kilise kurallarına uydukları sürece kendi dinlerinde ikinci sınıf vatandaş olmayı sorun etmeyen Hıristiyan cadılar, sevimli Vikanlar ya da başka Yeni Dönem cadılarıydı."

"Vika'nın büyücülüğün din olması anlamına gelen çağdaş bir kelime olduğunu biliyorum ama sevimli Vikan nedir?" diye sordu Brent.

"Sevimli neopaganlar kötü enerji ya da kara büyünün varlığına inanmıyor; onlar o şeye bulaşmadıkça o kötü şey de onlara bulaşmazmış. Kötü mahallelere gitmedikleri ve tehlikeli insanlarla takılmadıkları sürece başlarına kötü bir şey gelmeyeceğine inanmayan sivillerle aynı şey. İki grup da kötülüğün iyi mahallelerde de dolaştığına ve her tür avcının bazen kötülerin yanında iyileri de avladığına inanmak istemiyor."

"Çoğu sivil güvenli hissetmek için buna inanma ihtiyacı duyuyor," dedi Brent.

"Evet ama fazla inanmak onlara zarar veriyor ya da daha kötüsüne neden oluyor," dedim.

"Yani, sevimli cadıların kan kurban etmenin kötü şeylere neden olduğuna inandığını ve onlar bunu yapmadığı için güvende olduklarını düşündüklerini mi söylüyorsun?" diye sordu Brent.

Başımla onay verdim.

"Neye karşı güvende?" diye sordu.

"Kötü adamların metafiziksel karşılığı bu. Bazı sevimli cadıların fazlasıyla güçlü büyüleri, koruma büyüsü olmadan yalnızca doğuştan iyi olmanın onları koruyacağına inanarak yaptıklarını gördüm."

"Anlamıyorum," dedi Brent.

"Kürk ve elmas giyen bir çiftin, iyi insan oldukları için onlara hiçbir şey olmayacağını düşünüp yeni jaguar marka arabalarını yoksul kenar mahallesinden geçirmesi gibi bir şey bu."

"Mükemmel bir dünyada haklı olurlardı," dedi Manning.

"Mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz," dedim.

"Ne kadar da doğru," dedi Zerbrowski.

"Seksenlerinde olan bir voodoo rahibi bu zavallı kadınlara yapılan şeyi yapacak büyü olmadığını söyledi."

"Vaudun'a bağlı değilim, inananlarının çoğu voodoo yerine bunun denmesini istiyor, ama rahibin haklı olduğunu söyleyebilirim. İnançlarına olan bilgim sınırlı fakat Dominga Salvador bu yöntemi ya da adına ne demek isterseniz onu kendisinin bulduğunu söylemişti."

"Pekâlâ, ya biri ne olduğunu anlamış ya da kadın ortadan kaybolmadan önce sırrını paylaşmış," dedi Manning.

"Öyle görünüyor," dedim.

"Doğrudan konuyla alakası olmayan bir soru sorabilir miyim?" dedi Brent.

Manning ona yan bir bakış atıp iç geçirdi. "Sorman gerekiyorsa sor ve sorman gerektiğini biliyorum."

Brent ona gülümseyip ardından bana döndü.

"Zombileri kaldırmak için voodoo ya da vaudun kullandığını sanıyordum?"

"Sayılır," dedim. "Hiç psişik yeteneği olmayan bir insan, ritüel ve gerekli özel eşyalarla zombi kaldırabilir ama ben hiç, yetenekli olmayıp bunu yapabilen biriyle tanışmadım."

"Yani bunun telekinezi gibi psişik bir yetenek olduğunu mu söylüyorsun?"

Aynı anda başımı yukarı aşağı salladım ve omuz silktim. "Evet ve hayır. Bu, çoğu insan için doğal bir yetenek yerine bir büyü yapabilme yeteneğidir. Demek istediğim, empati duygusu yüksek birinin duyguları hissetmesini sağlayan bir ritüel yoktur fakat bazı büyüsel yeteneklerin hazırlık için ritüele ihtiyacı vardır."

"Meditasyon çoğu psişiğin testlerde daha iyi olmasını sağlıyor, yani belki de hepsi aynı şeyle ilgilidir," dedi Brent.

"Belki de," dedim.

"Sen ölüleri kaldırmak için voodoo kullanıyorsun," dedi Manning bu tek doğruymuş gibi.

"O şekilde yapmayı öğrendim."

"Ritüele ihtiyacın var mı emin değilmişsin gibi konuşuyorsun."

Omuzlarımı silktim. "Ayin kısmını bayağı azalttım ama çanlar ve ıslıklar olmadan hiçbir şey diriltemeyen animatörler tanıyorum. Deneyimlerim sonrasında psişik güçleri ne kadar azsa o kadar çok büyüsel ritüel kullanmaları gerektiğini fark ettim."

"Filmlerden bazılarını gösterecek kadar güvendiğimiz rahip senin söylediklerinle aynı şeyi, ruhların bedene konulduğunu ve bir

şekilde hapsedildiğini söyledi. İçlerinde ruh varken çürüyüp çürümeyeceklerinden emin olmadığını söyledi."

"Tekrar söylüyorum, Señora'nın söylediklerini size anlatabilirim. Ruhu bedene geri koymanın bir yolunu buldu ve bunu yaptığında çürüme olmadı."

"O zaman zombiler neden çürüyor?"

"Çünkü anlaşılan, istediği zaman ruhu geri çıkarabiliyordu ve çıkarttığında zombiler normal şekilde çürüyordu."

"Ama bazı çürümüş zombilerin ruhu," -havada tırnak işareti yaptı- "gözlerinde görünüyor. Neden çürüyorlar?"

"Dominga, zombi istediği seviyeye gelene kadar ruhu çıkarır, bedenin biraz çürümesine izin verir, sonra ruhu geri koyardı. Bunu zombilere bir işkence ya da ceza yöntemi olarak da kullanıyor gibiydi. En çürümüş olan ama hâlâ tek parça olan zombi için iyi bir uyarı demişti, bir korkutma taktiği gibi. Dediğimi yap, yoksa bu sana olur gibi bir şey."

"Ama zombi tamamen itaatkâr görünüyordu. Neden onları tehdit etme ihtiyacı duysun ki?" diye sordu Manning.

"Diğer zombiler için korku önizlemesiydi. Sanırım işin sadizmini seviyordu fakat asıl tehdit benim gibi dost görünen düşmanlar içindi. İstediği şeye karşı gelmeyecek kadar korkmamı sağlaması gerekiyordu ve belli ki bu taktik başkalarında işe yaramıştı."

"Ama sende işe yaramadı?" Manning cümleyi soru gibi söylemişti.

"O kadınların gözlerindeki korkuyu video üzerinde gördünüz. Ben onların gözlerine kendim baktım." Ürperdim ve kendime engel olamadım. "Hayatımın o dönemine kadar gördüğüm en rahatsız edici şeydi ve hâlâ da öyle. O anda Dominga'nın ölmesini kendimi korumak için değil, o zombileri özgür bırakmak için istemiştim. Çok yanlış ve o kadar kötüydü ki durdurulması gerekiyordu."

"Konuşurken yüzünün aldığı şekle bakılırsa... Seni etkilemiş gibi," dedi Manning.

Gözlerimi boşluğa dikmiş o bodrum katını ve iki zavallı, kapana kısılmış ruhu hatırladığımı fark ettim. Gözleri korku ve yardım çığ-

lıklarıyla doluydu ve kendimi kurtarabilmek için onları orada bırakmam gerekmişti ama sonra başka günler, başka fırsatlar ortaya çıktı ve sonunda yapılması gerekeni yaptım. Dominga Salvador bir daha kimseye öyle işkence yapamayacaktı.

Bilgisayardaki donmuş görüntüye baktım. Artık şehirde yeni bir oyuncu vardı ve bunu kendi kendine bulmuştu. Kahretsin.

"Salvador senden ne istiyordu Blake?"

"Gelişmekte olan seks kölesi işi için daha hızlı bir şekilde zombi diriltmesine yardım etmemi istiyordu."

"Şu anda izlediğimiz şey gibi mi?"

"Olabilir ama yeterince güçlüyseniz zombileriniz yeteri kadar insana benzeyebilir ve içlerindeki ruh sayesinde çürümeyecekleri için kokmazlar da. Yemek yemek, uyumak ya da efendisine hizmet etmekten başka bir ihtiyacı olmayan mükemmel itaatkârlıkta olan bir seks köleniz olur."

"Fakat animatör emir vermek için orada olmak zorunda," dedi Manning.

"Dominga'nın böyle düşündüğünü sanmıyorum. Bence, o benim bazen müşterilerle yaptığım şeyi yapmak istiyordu; onları bir çember içine alırsın ve zombiyi kişiye bağlarsın böylece zombi kendisine söylenenleri yapar, ben de sonraki müşterime giderim. Sonrasında zombiyi geri getirmeleri için bir randevu ayarlarız ve o zaman geri yatmasına izin veririm. Bir gecede kaldırdığım her zombiye bakıcılık yapamam."

"Bir gecede kaç tane kaldırabilirsin?" diye sordu Brent.

"Zombinin yaşına bağlı. Ne kadar uzun süredir ölüyse mezardan kaldırmak için o kadar çok enerji gerekir. Eğer çok eski biriyse o akşam kaldırılan tek zombi o olur ama yeni ölmüşse bir gecede beş ya da altı olabilir. Seyahat zamanı da olursa daha bile çok olur ama bu nadir olan bir şey."

"Neden nadir?" diye sordu Manning.

"Zombileri iyi bir neden yoksa uyandırmam ve ucuza da yapmıyorum. Tek bölgede bir gecede beş ya da altıdan fazla müşterimin

olduğu çok az zaman olmuştur. Bazen seyahat ederim ve zaten o şehirde olduğum için uzaktaki bir bölgede birkaç zombi kaldırırım ama çoğu şehir dışı seyahatlerim onlara gelmem için para verebilen tek bir müşteri için olur."

"O zaman neden bu animatör, odada zombiye emir veriyor?" diye sordu.

"Zombinin kontrolünü başkasına vermeyi bilmiyor olabilir. Ben de böyle yapmayı öğrenmemiştim. Mezarın yanında durur ve sorular sorulduktan ya da vedalar edildikten sonra zombiyi geri yerine koyarsın. Şimdi bile birinin zombiyi alan dışına çıkarmasına izin vermem çok zor."

"Neden?" diye sordu Manning.

"Birincisi, bazı müşteriler onları geri getirmiyor. Hatırlarsanız onlar sevdikleri kişiye benziyor ve ben zombilerin canlı görünmesini sağlayacak ya da anneniz ve babanızın temelli geri döndüğüne inanmak isterseniz buna inanabileceğiniz kadar güçlüyüm. En azından bir süre boyunca öyle görünmelerini sağlayabilirim."

"*Bir süre boyunca*'yı tanımla."

"Beden çürümeye başlayıncaya kadar. Önünde sonunda bütün zombiler çürür Ajan Manning, benimki bile."

"Katolik Kilisesi bütün animatörlerin ölüyü kaldırarak İsa'nın bölgesini ayaklar altına aldığını iddia ediyor."

"Evet, bu yüzden o işi yapmayı kesene kadar hepimiz aforoz edildik. Kilisenin anlamadığı şey, bunun bazılarımız için psişik bir güç olduğu. Yani bilerek bu gücü kullanmazsak başka yerden kendini belli edecektir."

"Eğitim almamış telepatların başkalarının düşüncelerini duymayı engelleyemeyip delirmeleri gibi," dedi Brent.

"Aynen. Benim için yolda ölen hayvanların peşime takılması ya da ölen ilk köpeğimin geri gelmesiydi."

"Kulağa çok kötü geliyor," dedi Manning.

"Öyleydi ve babamla üvey annem bu durumdan pek memnun değildi."

"Eminim öyledir," dedi Brent.

"Bunu yapmak için insan kurban etmene gerek var mı?" diye sordu Manning.

"Ruhu yakalamak için mi yoksa ruhu zombilere geri koymak için mi?"

"Her ikisi için de."

"Rahip ruh yakalama olayını benden daha iyi açıklayabilir ama sanmıyorum ve zombiler yakın zamanda ölmüşlerse o kadar büyük bir ölüme ihtiyacın olmaz."

"*Büyüğü* tanımla," dedi.

"Normal bir zombi diriltmesinde kan kurban etmek için çoğumuz tavuk kullanırız ama daha eski bir bedense çoğunlukla keçi, bazen de koyun kullanırız. Ondan sonra da inekleri kullanırız."

"Yani daha zeki olmasa da fiziksel olarak büyük olması gerek, öyle mi?" diye sordu Manning.

Bu iyi bir soruydu, hatta harika bir soru. "Aslında bakarsan, bunu daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Geleneksel olarak daha büyük kurbanın gerçek anlamda büyük olması gerektiği öğretilmişti ama inekten insan kurbana geçiyoruz ve insanlar yetişkin bir sığırdan daha küçüktür." Bir süre üstünde düşündüm. "Sanırım inekten ya da bu ülkede at kurban eden birini tanımasam da bir attan daha büyük bir şeyi öldürmenin mantıklı bir yolu yok. Tavuk yerine güvercin kullanan insanlar tanıyorum ama insana geçiş en büyük kurban olarak sayılıyor."

"Domuzlar, keçi ve ineklerden daha akıllıdır. Onların ölümü daha büyük sayılır mı?" diye sordu Brent.

"Domuz kullanan birini duymadım. Yavru domuz olabilir belki ama yetişkin olanı yok."

"Neden?" diye sordu Manning.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum ama ben çiftlik ülkesinde büyüdüm ve domuzlar insanları yerken inekler, tavuklar hatta keçiler yemez."

"Bir seri katil onları parçalarla beslemedikçe domuzlar insanları yemez," dedi Brent.

"Vahşi domuzlar eskiden tarlaların kenarına bırakılmış bebekleri çalar ve yerdi."

"Bu bir batıl inanç sadece," dedi Brent.

"Hayır değil," dedim, "eğer domuz ahırından çıkamayacak kadar yaralanmışsan bazı cinsler seni yer."

"Buna inanmıyorum."

"Babam bir veterinerdir. Bazen beni yanında götürürdü ve inan bana, bazı domuzlar seni yer."

"Bir şempanze ya da yunusu öldürmek inekten büyük, insandan küçük bir kurban mı olur peki?"

Üstüne düşündükten sonra cevap verdim: "Olabilir ama yetişkin bir erkek şempanze normal bir insanın kolunu yerinden koparabilir ve canlı bir yunusu bir mezarlığa sırf bir zombiyi diriltebileyim diye boğazını kesmek için getirdiğimi düşünemiyorum."

"Yani, kurban edilmişler mi diye kayıp kişi ilanlarına bakmak bu pislikleri bulmakta işimize yaramaz mı?" diye sordu Manning.

"Sanmıyorum. Hatta işe yaramayacağına eminim."

"Onları nasıl yakalayacağız o halde?"

"Dominga'nın planı zombileri yeni alıcılarına ölümsüz seks köleleri olarak en taze şekilde vermekti ama internet üzerinde porno ihtimali görmüyordu. Bu şeyleri alan müşteriler olmalı."

"Bu şey teknik olarak çoğu eyalette yasadışı değil çünkü nekrofili yasaları, ceset hareket edebiliyorsa ve rıza gösterebiliyorsa bu nekrofili değil karşılıklı sekstir olarak değiştirildi ve bu da zaten kendi başına bir suç," dedi Manning.

"Vampirler yasal vatandaşlar sayılmaya başladıktan sonra bazı eyaletlerin yasalarını değiştirmek zorunda kaldıklarını biliyorum, çünkü kanunların yazılışına göre onlarla yatmak hâlâ tutuklanmaya sebebiyet verecek bir suç sayılıyordu," dedim.

"Bazı bölgelerdeki polislerin bir kısmı, halkın içindeki vampir eşlerini tutuklamayı hobi edinmişti," dedi Manning.

Başımla onay verdim. "Doğru, yasa değiştikten sonraki ilk birkaç gün çok ilginçti."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," dedi Zerbrowski.

Ona baktım.

"Hey, değişiklik olduğunda ben polistim. Bir gün vampirleri görür görmez öldürürken sonraki gün onlar yasanın beraberinde getirdiği bütün korumalarla yasal vatandaşlar olmuştu. Yasaların uygulanması açısından çok tuhaf zamanlardı."

"Değiştiğinde üniversite son sınıftaydım. Sanırım ne kaçırdığımı düşünmemiştim," dedim.

Gözlerini devirdi. "Senin daha bir bebek olduğunu hep unutuyorum."

"Benden sadece on yaş büyüksün."

"On üç yaş büyüğüm, çok sağ ol."

Ona bakarak sırıttım. "Ah, evet, üç yaş çok fark ediyor."

"Bazen böyle düşünüyor gibisin."

Gözlerimi kısarak baktım çünkü bazı genç sevgililerimle ilgili tavrım kişiseldi ve kişiseli dışarıda bırakırdık.

Zerbrowski konuyu kapattı. "Ben sadece yaşlı bir adamım işte."

"Kendini kötü hissetme komiser muavini, aradaki yaş üçten az olsa da odadaki en yaşlı kişi sen değilsin," dedi Manning gülümseyerek.

Zerbrowski ona yumruğunu uzattığında kadın eğlenerek karşılığını verdi.

Tuhaf şekilde sessiz olan Brent'e baktım. "Dedektifler ve ajanlarla dolu bir odada en genç kişi olduğunuz zaman bu konuda çenenizi kapatmayı öğreniyorsunuz."

Söylediğine karşılık gülümsedim. "Benim de başıma gelmişti."

"Doğrudur. Otuz yaşına yaklaşmış gibi durmuyorsun hiç."

Omuzlarımı silktim. "İyi genler." Bu doğruydu ama aynı zamanda Jean-Claude'un insan hizmetkârı ve nişanlısı olmanın hiç yaşlanmayacağım ve sonsuza kadar böyle kalacağım anlamına gelmesi ihtimali de vardı. Zerbrowski'nin tanıştığımız zamandan daha gri olan saçlarına baktım. Ben değişmiyorken onun yaşlanmasını izlemek zorunda mı kalacaktım? Bilmiyordum ama bu düşünce beni üzmüş-

tü. O düşüncenin arkasında başka bir tanesi vardı, vampir olsa o da yaşlanmazdı. Daha önce hiçbir arkadaşıma bakıp bunu düşünmemiştim. Şimdi bunu düşündüğüm için ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bu şey her neyse güzel bir duygu değildi.

"Sen iyi misin Anita?" diye sordu Zerbrowski.

Başımı yukarı aşağı oynattım. "Evet, düşünüyordum sadece."

Sırıttı. "Uzun boylu, beyaz tenli ve yakışıklı nişanlını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü sadece kendi hayatın üstüne fazla düşünüyorsun. Suç yakalamak seni huzurlu yapıyor."

Bu dava hakkında ne kadar huzursuz olduğumun yüzümden okunmasına izin verdim. "Bu dava bana kendimi huzurlu hissettirmeyecek Zerbrowski."

"Üzgünüm, haklısın. Bu canını yakacak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Manning.

Zerbrowski ona baktı ve kahverengi gözleri dağınık kıyafetler ve dalga geçmenin ardında zeki birisi olduğunu gösterdi. "Bazı vakalar onları çözdükten sonra bile ruhunda bir iz bırakır."

Kadın yüzünü inceledi ve başıyla onayladı. "Çözelim de sorun değil."

"Çözemeyeceğimizden korkuyorsun," dedim.

"Bizim animatörümüz Kirkland, ülkedeki en saygı duyulan voodoo ya da vaudun rahibi, hatta FBI için çalışan tüm cadı ve psişikler bu adamları yakalamamıza yardımcı olamadığı için buradayız."

"Bilgisayar uzmanlarınız ne diyor?" diye sordu Zerbrowski.

Başını yukarı aşağı salladı. "Bilgisayar konusunda bu pislikler her kiminle çalışıyorsa işinde çok ama çok iyi olduğunu söylüyorlar."

Brent ekleme yaptı. "Halen bir konuma erişmeye çalışıyorlar ama bilgisayar izi saklama teknolojisi biz onlara yetişene kadar her zaman bizim bulma teknolojimizden biraz ileride."

"Ve sonra da kötü bilgisayar insanları, iyi adamların önüne geçmek için yeni yollar buluyor," dedim.

"Aynen öyle," dedi.

"Teknik uzmanlarımız önünde sonunda izlerini sürmeyi başaracak," dedi Manning. "Ama araştırmanın onların kısmını yardım edecek kadar anlamıyor, bu yüzden burada, daha çok anladığım bir alanda uğraşıyorum. Size bakabilirim, sizinle konuşabilir ve sorular sorabilirim. Araştırmanın o tarafını yapacak kadar bilgisayar dili bilmiyorum."

"Akıllı telefonumun zil sesini değiştirmeyi yeni öğrendim o yüzden gizemli bilgisayar diliyle ilgili söylediklerini anlıyorum," dedim.

Bana zayıf bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkür ederim fakat bu şeylerde bir yaş sınırı var. Yanlış tarafında olmak için gençsin."

"Hey, akıllı telefonumu seviyorum ben," dedi Zerbrowski. "Karım ve çocuklarım bütün gün fotoğraf ve mesaj yolluyor. Uzun çalışma saatleri sırasında onların yanında olmamı sağlıyor."

"Ve sen yaş sınırının üstündesin tabii ki," dedi Manning gözlerini üzerimizde gezdirirken. "İkiniz bir şekilde birbirinizi dengeliyorsunuz, iyi partnerlerin yaptığı gibi."

Birbirimize baktık ve neredeyse aynı anda omuzlarımızı silkerek, "Deniyoruz," dedik.

Bize gözlerini kısarak baktı. Brent güldü.

Eğer siviller arkamızdaki bilgisayardaki o korkunç görüntü dururken gülebildiğimizi görse bizim soğukkanlı ya da daha kötü birileri olduğumuzu düşünebilirdi. Ama kâbusların ortasında mizah anlayışınızı koruyamazsanız ya delirirsiniz ya mesleğinizi değiştirirsiniz ya da silahınızı ağzınıza sokup intihar edersiniz. Hepimiz polislik mesleğini yapıyorduk, uzun vadede buradaydık ve bu, karanlıkta ıslık çaldığımız, infaza giderken şarkı söylediğimiz, cehennem kapısında şakalaştığımız anlamına geliyordu. Hangi metaforu kullanmak isterseniz, biz onu çoktan yaptık. Hayatta kaldık. Fazla delirmedik. İşlerimizi yaptık. Kötü adamları yakaladık.

Ekrandaki donmuş görüntüye göz attım. Zombi, insan ya da ruhu orada kapalı kalmışken her ne ise ekrana sessiz yalvarmalarla bakıyordu. Önce onu bulmamız gerekiyordu, sonrasında da onu

özgür bırakıp son uykusuna yatırmak için bir yol bulacaktım. Bu iş sona erecekti. Biz sona erdireceğiz. Zombiyi kaldırıp onu istismar eden insanlar yasal olarak infaz izni çıkarmaya neden olacak bir şey yapmamıştı bu yüzden normalde canavarları kovalarken yaptığım gibi silahlarımı çekip orayı basamazdım. Kimseyi öldürmemişlerdi, hatta hangi yasaları çiğnediklerini bile bilmiyordum ama ahlaken acı çekmeleri gerekiyordu. Yargılayıcı mı davranıyordum? Aynen öyle ama bazen *bu şey ahlaki açıdan yanlış ve seni durduracağım* diyen kısmınızı dinlemeniz gerekiyordu. Başkaları tarafından yargılanmak istemiyorsan sen de başkalarını yargılama. Yine de bu vakada Tanrı'nın benim tarafımda olacağına emindim.

5

DOMINGA SALVADOR'U İYİ tanıyan güvendiğim bir kişi vardı fakat Zerbrowski'yi ya da FBI'ı yanımda getiremezdim çünkü arkadaşım, Dominga'nın ekibindeyken oldukça kötü şeyler yapmıştı. Onları başımdan atıyormuş gibi görünmeden diğer rozetlileri başımdan atmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Telefonumdaki mesaj bildirimim ötünce mükemmel bahanem hazır oldu.

Yüksek sesle, "Olamaz," dedim.

"Sorun ne?" diye sordu Manning.

Zerbrowski 'olamaz' deyişimdeki bir şey onu kandırmamış gibi hareketlerimi dikkatle inceledi. Belki de *siktir* demeliydim?

"Başka bir randevum var. Normalde görmezden gelirdim ama peşine düşecek herhangi bir ipucumuz var mı?"

"Ne randevusu?" diye sordu Zerbrowski gülümseyerek ama gözleri onu kandıramadığımı gösteriyordu.

Okuyabilmesi için mesajı yukarı kaldırdım.

"Akşam 8'de kuyumcuyla buluşacağımızı unutma. *Je t'aime, ma petite.*"

Yanında da Jean-Claude'un ufak bir fotoğrafı vardı.

"Kuyumcu ha, bu akşam yüzük deniyorsun o zaman." Sırıttı çünkü yüksek sesle fazla şey söylemişti ve bunu neden yaptığını biliyordum. Manning'in ne yapacağını görmek istiyordu.

Asık suratlı ajan birden gülümsemeye başladı. Ekrandaki görüntülerin eklediği çizgileri ve yılları silmiş gibi görünen güzel bir gülümsemeydi. Birdenbire çekici olmuştu, gözleri parlıyordu. İlk baştaki ben olsaydım yine huysuzlanırdım ama artık neden nişanımla ilgili öyle genç kız konuşmaları yaptığını anlamıştım; dikkatini dağıtacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Bir polis memuru ya da ilk müda-

hale ekibinden olduğunuz her işte, iş dışında dikkatinizi dağıtacak ve sizi gülümsetecek şeylere ihtiyaç duyardınız çünkü elinizde bir şey yoksa kendinizi içmeye verirdiniz, hemen tükenirdiniz veya karanlık bir gecede silahınızla yakınlaşırdınız. Manning haberlerdeki aşk hikâyelerini takip ediyor muydu? Magazindeki ilişki dedikodularından zevk alıyor muydu? Boş zamanlarında aşk romanları okuyor muydu? Ben de herkesin bildiği kitaplardan çıkma gibi olan bir aşk hikâyesinin ortasındaydım, buna nasıl karşı koyabilirdi ve neden karşı koymak istesindi?

Bir şey söylemedi, öncesinde somurttuğum için düşüncelerini içinde tutarak öylece oturdu ama artık daha çok anlıyordum. Ona gülümsedim. "Söyle de rahatla yoksa kendini tutarken canını acıtacaksın."

Gülümsemesi daha da genişledi. Tüm yüzünü kahkaha gibi bir şey kapladı ve benim de videoyu gördükten sonra yaşadığım üzüntüyü biraz azaltmıştı. Mutluluk, üzüntü kadar bulaşıcıdır.

"Şu haberlerde olan göz kamaştırıcı nişan yüzüğünü takacağını sanıyordum."

"Jean-Claude beni tanıyor ve hayatımın geri kalanında takacağım yüzüğü seçmeye yardım etmek isteyeceğimi biliyordu. Videodaki yüzük satın alabileceğimiz, ödünç alınan bir yüzüktü."

Brent konuşmaya katılmak için izne ihtiyacı varmış gibi elini kaldırdı. "Haberlerdeki yüzüğü görmüştüm. Hangi kadın o kocaman taşı takmak istemez?

Sırıttım ve zorunda olduğum için değil odadaki hava hoşuma gittiği için açıklamaya çalıştım. Herkesin keyfini kaçıran kişi olmak istemedim, böylesi daha iyiydi. "Yüzüğü her gün takmamı gerçekten isteyip istemediğini sordum, takmamı tercih edeceğini söyledi. O kocaman taşı bu işi yaparken ya da zombileri diriltirken kullanamam. Üstündeki elmas bir eldivene sığsa bile olay yeri inceleme eldivenlerinde delik açar."

Manning'in gülümsemesi biraz kayboldu. "Üzücü ama doğru."

Onun tekrar gülümsemesini istediğim için gerçeği söyledim. "Jean-Claude 'her gün aşkımın sembolünü taşımanı tercih ederim,'

demişti." Bana söylediği neredeyse her cümlenin sonunda olan *ma petite* sözünü dışarda bırakmıştım. Fransızca 'küçüğüm' demekti.

Manning'in gülümsemesi tekrar büyüdü.

Zerbrowski, "Ah, ne kadar romantik," dedi.

"Bu yüzden her gün takabileceğim yüzükler yaptırıyoruz." Videoya alınmış nişan sırasında bana verdiği yüzüğün şaşaalı, parlak ve cüretkâr eşdeğeri olan bir dizi yüzük üzerinde pazarlık yaptığımızı da eklemedim. Özel etkinlikler için de servetini gösterecek yüzüklerimiz olmasını istemişti. Çoğu vampir efendisi soyluydu ya da kendini mücevherler ve zengin kıyafetlerine batırmamanın fakir olduğun anlamına geldiği, soyluluğun gösteriş olduğu yüzyıllardan gelmişti. Jean-Claude, kral olmak zorundaydı ve bu yüzden kral ve kraliçesine yakışan şeylere ihtiyacımız vardı. Bu kategoride baktığımız yüzüklerin bazılarından çok rahatsız olmuştum ama bunun gerekli bir şey olduğuna beni ikna etti. Bir şekilde bir taşını kaybedeceğim ya da bir yerine zarar vereceğim korkusu olmadan böyle bir yüzük taktığımı hayal edemiyordum. Giysiler giydirilmiş ufak bir köpek gibi hissetmiştim kendimi; artık kendileri gibi hissetmedikleri için zor yürürlerdi. Güzel görünüyor olabilirdi ama bir köpek yine de sincap kovalamayı tercih ederdi. Ufak köpek patikleri ve eteklerle bunu yapamazsınız.

"Çok şanslı bir kadınsın," dedi Manning ve ciddiydi. Evde bir kocasının olup olmadığını merak ettim. Polislerin büyük kısmı işteyken evlilik yüzüğü takmazdı, bu yüzden parmağının boş olması hiçbir şeyi kanıtlamıyordu.

"Teşekkür ederim. Jean-Claude nişanlım olduğu için hâlâ şaşkınım."

"Neden?" diye sordu.

"Biriyle evlenme fikrinden vazgeçmiş gibiydim ve o harika biri. Çekicilik terazisinde bir üçlük olup yirmi milyonluğu yakalamışım gibi hissediyorum." Söylerken sırıttım ama ciddiydim.

Manning bana gözlerini kısarak baktı. "Güzel her kadın ne kadar güzel olduğunu bilir, sen üçlük değilsin."

"Jean-Claude'un yanında durmaya çalış ve güzellik sıralamasında nasıl hissettiğine bak."

Bunu dememden sonra güldü. "Peki, bunda hakkını vereceğim. Adam kusursuz görünüyor."

Başımla onayladım. "Kusursuza yakın ve ben o kadar kusursuz hissetmiyorum."

"Sen yalnızca bir insansın ama o değil."

Tekrar başımla onay verdim. "Bu da doğru tabii."

Herkes hâlâ gülümserken yanlarından ayrıldım ama Zerbrowski biraz fazla dikkatli şekilde beni izliyordu. Kuyumcuyla ilgili doğruyu söylediğimi biliyordu ama davayla ilgili paylaşmadığım bir düşüncem olduğundan da haberdardı. Bu geceliğine sıyrılmama izin verecek kadar bana güveniyordu ama yarın soracaktı. Kuyumcu randevum ve gecenin ilerleyen saatlerinde diğer işim için kaldıracağım zombiden sonra animatörler şirketindeki iş arkadaşım Manny Rodriguez'i arayıp kötü adamlar için çalıştığı zamanı hatırlatmam gerekiyordu.

6

LANETLİLER SİRKİ, ESKİ bir depo bölgesini yeniden canlandırmıştı çünkü delicesine başarılı bir işletme daha çok yeni iş ve müşteri çekerdi. Eğer Jean-Claude sirki burada açmasaydı St. Louis'in bu bölümüne ne olacağını bazen merak ediyordum. Polislerin yalnızca bir grup halinde gelebildiği depo bölgesinin diğer kısımları gibi olurdu muhtemelen. Devasa bina alanın üstünde zorbaları uzak tutan bir ağabey gibi yükseliyordu. Üstte dans eden üç palyaço solan ışıkta hareketsiz duruyordu. Yakından bakarsanız palyaçoların sivri dişleri olduğunu görebilirdiniz ve etkisini yumuşatacak karanlık olmadan renkli kıyafetleri daha gösterişli görünüyordu. Tuhaf bir ağabey olabilirdi ama mahalleyi güvende tutup bölgeye yeni bir hava katıyordu.

Açılışa daha saatler olduğu için ön tarafta park yeri bulmakta hiç zorluk çekmedim. Hava kararmadan bir saat önce gelseydim arka taraftaki personel otoparkına park etmem gerekirdi. Binanın ön kısmını kaplayan büyük karnaval posterlerinin yanından geçtim. Altı metre uzunluğundaki posterler Melanie'nin uzun siyah saçları insan göğüslerinin üstüne dökülmüş haldeki cafcaflı ama gerçek bir görüntüsünü gösterirken, *Lamia, yarı yılan yarı kadın!* yazıyordu. Resim, kuyruğunun çok renkli halini ya da zehrinin ne kadar tehlikeli olduğunu tam yansıtamamıştı. Onu Yunanistan'a geri gönderirdim ama Jean-Claude neyin para getireceğini biliyordu ve haklıydı. Efendisi olan kötü vampirden onu kurtardığımdan beri rahat duruyordu. *Derisiz, Biçimsiz Canavarı Görün!* Bir tür korku hikâyesi dehşeti değil, Britanya Adaları'ndan bir peri olan ve bir yan gösteriden başka pek bir işe uygun olmayan bir Nuckelavee'nin gösterişli bir çizimiydi. Yani, derisiz ve biçimsizseniz ne tür bir işte çalışabilirdiniz ki? "Yanında patates kızartması ister misiniz?" sorusunun ar-

dından sizi gören müşterilerin kontrolsüz çığlıkları duyulmamalıdır, değil mi? *Zombiler Mezardan Kalkıyor!* Jean-Claude'un, karnaval yolundaki yapay mezarlıkta her gece olan zombi kaldırma gösterisini sona erdirmesini sağlamıştım ama bir sürü müşteri şikâyette bulunduktan sonra sözümden çıkıp tekrar başlattı. Hayatlarımızın iş kısmından olabildiğince uzak kalmakta anlaşmıştık. Kapının sol tarafındaki posterde Operadaki Hayalet ile seksi sirk yöneticisi arasında bir giysi giymiş olan bir erkek figürü vardı: *Asher, Vampir Efendisi ve Sirk Yöneticisi!* Ardından kapıya ulaştım ve girişin öteki kısmındaki posterler, içeride müşterileri bekleyen diğer eğlenceleri gösteriyordu. Açabilecek kadar yakın birinin olmasına karşı kapıyı çalsam mı yoksa anahtarımı mı kullansam diye arada kaldım. Ön kapının ve genelde kullandığım çalışan girişi olan arka kapının anahtarı bende vardı. Önden girdiğim son zamanı hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Genellikle hava kararmış olduğunda buraya gelirdim ve kalabalık uğraşmak istemeyeceğim kadar çok olurdu.

Şimdiyse ön sokak benim dışımda tamamen boştu. En üstteki kattan birinin beni gördüğünü biliyordum çünkü korumalar her girişi kontrol ediyordu. Bir keskin nişancı yeri bile vardı fakat birini kaybettiğimiz için keskin nişancı eksikliği çekiyorduk. Ares iyi biriydi ve bir sırtlanadama göre mükemmeldi. Keskin nişancı tüfeğini kullanabilen birileri vardı ama hiçbiri Ares kadar iyi değildi. Keşke onu öldürmek zorunda kalmamış olsaydım.

Bina bu kadar büyük olmasaydı şimdiye kadar beni içeri alması için ön kapıya birini yollamış olurlardı ama birinin kapıyı açmasını beklemek zorunda değildim. Anahtarımı deliğe soktum ve o mutluluk veren *klik* sesini duydum. Anahtarım olmasını seviyordum. İçeri girdim ve potansiyel düşmanlarımızın çoğunun kapıyı kırma ya da duvarda bir delik açma konusunda sorun yaşamayacağını bilsem de kapının arkamdan kilitlendiğinden emin oldum. Onları duyardık ve fazla yaklaşmalarına izin vermeden ölmelerini sağlayacak kadar kaslı ve silahlı korumamız vardı ama kapalı kapılar daha çok sirki gün ışığında, vampirler tabutlarında uyurken görmek isteyen yoldan ge-

çen kişiler içindi. Kaç tane vampirin gün batımını beklemeden içeride yürüyebildiğini bilseler ya çok heyecanlanırlardı ya da bir daha rahat uyuyamazlardı. Doğaüstü vatandaş hareketinin hangi tarafında olduklarına göre tepkileri değişebilirdi. Vampirlerin Amerika Birleşik Devletleri'nin 'canlı' ve tam vatandaşları sayılması, silah hakları ve kürtaj ile birlikte en büyük tartışmalardan biriydi. Bir bakıma hepsi yaşam ve ölüm ile ilgiliydi; neyin yaşam olduğu ve olmadığı ve onu korumak ya da sonlandırmak için ne kadar ileri gideceğimiz ile ilgili.

Boş sirkin devasa, yankılı loşluğunda durdum ve sessizliğin tadını çıkardım. Buraya günün bu saatinde geldiğim ilk sefer Nikolaos hâlâ Şehrin Efendisi idi ve Jean-Claude onun piyonlarından biriydi. Beni ve arkadaşlarımı tehdit ettiğinden onu, küçük vampirlerini ve yandaşlarını öldürmeye gelmiştim. İşimi iyi yaptığımı da söyleyebilirdim. Şimdi burada dikilmiş, bina boyunca uzanan kapalı karnavalın sessizliğini hissederek dinliyordum. Büyük oyuncak yarasa, vampir ya da kurtadam oyuncakları ya da başka temalı oyuncaklar kazanabileceğiniz stantlar kepenk kapatmış veya brandayla üstleri örtülmüştü. Koridor gerçekten binilecek oyuncaklarla doluydu ama toz ya da ısı olduğunu gösteren bir koku yoktu. Seyahat eden gerçek karnavallardan çok daha düzenli ve temizdi ve hepsi Jean-Claude sayesindeydi. Karışık şeyleri alıp onları güzelleştirmeyi, düzeltmeyi ve insanların farkı anlamayacağı kadar mükemmellik illüzyonu yaratmayı severdi. Yalnızca romantik ilişkileri büyük, karmaşık ve kavgalıydı çünkü sadece zor insanlara âşık oluyordu ve evet, kendimi de zor sevgililer listesine koyuyordum. Doğruya doğru.

Mısır sosisi, patlamış mısır, huni kek ve pamuk şekerin belli belirsiz kokusunun hoş kokulu hayaletler gibi etrafta gezdiği yiyecek tezgâhlarının yanından geçtim. Yolun ortasında bir çadır vardı ve eskiden oraya ucube şovu dense de artık tuhaflıklar koridoru deniyordu fakat bunu bile şikâyet edenler olmuştu. Yarı-insan, yarı-yaratık tipleri görmek istiyorlar ama bir yandan da politik doğruculuk yapıyorlardı çünkü politik doğrucu olursanız onlara bakmak sizi kötü biri yapmıyordu. Son zamanlarda insanlar politik doğruculukla ah-

lakın aynı şey olduğunu düşünüyordu, oysa değildi. Tanıdığım en ahlaklı insanlardan bazıları hiç politik doğrucu olmayanlardı çünkü gerçekten iyi ve kötüyü önemsiyorlardı, onlara neyin iyi ve neyin kötü olduğunun söylenmesini değil.

Bazı iyi niyetli vatandaşlar ucube şovunu kapattırmıştı ama karşı çıkıp ahlaken üstün hisseden insanların hepsinin başka meslekleri vardır. Dünyaya gidip 'normal' olabilirlerdi, işlerinden çıkarttırdıkları 'ucubelerin' her zaman böyle bir şansı yoktu. Ucube şovu bazen tek şansınız olurdu, bazen de kendinizi güvende hissettiğiniz tek yer. Keşke 'normal' insanlar biz ucubeleri rahat bıraksaydı ve bizi kurtarmaya çalışmaktan vazgeçseydi. Biz anlaşıyor, birbirimize sahip çıkıyorduk ve ucubelere işlerini kaybettirenler onlara iş ya da kalacak yer vermiyor, yalnızca dünyalarını mahvedip bu konuda kendilerini üstün hissediyordu.

On yaşına geldiğimde ilk hayaletimi gördüm, on dört yaşında yanlışlıkla çocukluk köpeğim Jenny dahil ölü hayvanları canlandırıyordum. Babam, büyükannem Flores ile iletişim kurmuştu ve o, yolda ölen hayvanlar beni takip etmeyecek ya da ölü köpeğim benimle yatağa gelmeyecek kadar beni eğitmişti. Büyüdüğümde yalnızca hayat vermek için bir animatör değil, şeytanlaşmak anlamına gelen nekromensır olmamdan korkuyordu. Vampirler eskiden onları bulduklarında nekromensırları öldürürdü çünkü bizim onlar dahil bütün ölüler üzerinde güç sahibi olma potansiyelimiz var. Ben Jean-Claude'un insan hizmetkârı olduğum ve bin yıldır tam bir nekromensır olmadığı için aralardan ilerlemiştim. Ucubelerden biriydim ama Lanetliler Sirki'ne ilk ayak basışımda bunu henüz kabullenememiştim.

Deponun iç kısmının dörtte birini kaplayan soldaki en büyük çadıra doğru ilerledim. Çadırın üstünde kırmızı beyaz çizgiler vardı. İşçiler tarafından daha o gün yerleştirilmiş gibi bir yanılsama yapılmıştı ama kalıcı olarak buradaydı ve çadır materyalinin yenilenmesi gerektiğinde değiştiriliyordu sadece. Girişteki bilet gişesi diğer her şey gibi boştu ama boş olmasaydı da ben ücretsiz şekilde girerdim. Buranın sahibiyle nişanlıydım.

Çadır girişi içeriyi göremeyeceğim şekilde kapalıydı fakat brandanın yukarı kalkmaya başlamadan önce bir anlığına hareket ettiğini fark ettim. Otomatik olarak silahımı elime aldım, kendimi vazgeçirme şansım olmadan önce iki elimle silahı tutmuş, yere doğrultmuştum, çünkü brandanın arkasını göremiyordum. Neye ya da kime doğrulttuğunu bilmiyorsan silahını asla o tarafa çevirmezdin, çünkü silahı doğrultur, ayarlar ve ateş ederdin. Ateş etmek öldürmek demekti. İhtimal düşük olsa da o taraftaki kişi Jean-Claude olabilirdi ya da en azından buradaki herkes sevgili, arkadaş ya da nefret etmediğim biriydi.

Brandayı hareket ettiren el, Jean-Claude'unkinden daha koyu renkti ve Socrates açıklıktan kafasını uzattığında şaşırmadım. Uzun boyluydu ama iri değildi, diğer korumalar gibi ağırlık kaldırmayı sevmiyordu. Saçlarını neredeyse kazıtmış kadar kısa kesmişti ve bu boyda benim saçlarımın kıvırcıklığı belli olmazdı ama onunkiler belli oluyordu. Ellerimdeki silaha bakıp gülümsedi. "Bu kadar dikkatli olman hoşuma gitti."

Omuzlarımı rahatlattım ve ona en yüce övgüyü verdim; ceketimi kaldırıp silahımı yerine koyarken gözlerimi üzerinden çektim. "Bazı insanlar buna paranoya diyor."

"Onlar hiç polis olmamış," dedi.

"Yeniden dedektiflik görevine gelmek için verdiğin teklif ne durumda?" diye sordum.

"İş sırasında likantropiye yakalanan ve sonra rozetlerini kaybetmeyen iki memur da ABD Federalleri Doğaüstü Birimi'nin bir parçası. Bense sadece çete ve uyuşturucu birimindeki sivil kıyafetlerin içindeki bir dedektiftim."

"Benim takımımda olman daha çok işine yarayabilir," dedim.

Sırıtınca dişleri karanlıkta parladı. "Ben sıradan bir polistim; insanları kurtarır ya da en azından barışı falan sürdürürdük. Kişisel bir şey değil ama senin iş tanımın daha çok insanları avlayıp öldürmek. Polisten çok askere daha yakın."

Omuzlarımı silktim. "Doğru."

"Yalnızca tekrar dedektif olmak istiyorum Anita. İşimi seviyor ve iyi yapıyordum. Los Angeles'da çalıştığım insanların çoğundan referans aldım. Sanırım hâlâ onların kıçlarını kurtarmaya çalışırken sırtlanadamlar tarafından saldırıya uğradığım için suçluluk duyuyorlar."

"Suçluluk duygusu iyi bir motivasyon aracı olabilir," dedim yanında yürürken. Brandanın yerine düşmesine izin verdi. Çadır açılışı buranın kalıcı bir yapı olmaması illüzyonunun bir parçasıydı. İçerisi, resimler dışında aslında hatırlamadığım kadar eski geleneksel tek çemberli bir sirkti ama her tarafta yükselen tribünler modern bir spor arenasınınkiler kadar sağlamdı. İlk basamak sırasıyla kalabalığın artık boş olan kumda yürümesini engelleyen ray arasında yan yana yürüyebildik.

"Evet, olabilir," dedi ve neredeyse kazınmış saçlarının arasına elini atarken üzgün göründü.

Bir nedenden dolayı bugün üzüntü istemiyordum, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Saçlarının bu kadar kısayken hâlâ kıvırcık olmasına inanamıyorum. Kafa derime o kadar yakınken benim buklelerim bile kayboluyor."

Yarım ağız güldü. "Meksika ve Almanya genleri yeterli değil. Benim gibi bukleler istiyorsan aile ağacına Afrika'yı da almalısın."

Onunla birlikte güldüm. "Peki, genetik olarak kıvırcık üstünlüğü sende."

Daha geniş olan ve sadece daha yüksek koltuklara değil, en üstteki kumaş kaplanmış cam kabine de yol açan merdivene doğru ilerledi. Birinin her şeyi kontrol ettiği medya kabini gibi görünüyordu ama aslında Lanetliler Sirki'nin yöneticisi her kimse onun ofisiydi ve arkasında da bir daire vardı.

Socrates benim için adımlarını kısaltmadı ama ona yetişebildim. Bu basamakları ilk çıkışımda dizlerim acımıştı, üstelik o zaman yirmi beş yaşında bile değildim. Şimdiyse otuz bir yaşında olmama rağmen dizlerim rahatsızlık vermemişti. Socrates'in uzun adımlarının yanında ve biraz aşağıda onları rahatça kaldırabiliyordum. Evet, artık spor salonuna daha sık gidiyordum ama sadece bundan ol-

duğunu düşünmüyordum. İş sırasında ben de şekil-değiştirenlerin saldırısına uğramıştım ama bana ilk bulaştıran kişi, hayatımda gördüğüm tek çoklu şekil-değiştirendi. Birden fazla formu vardı ve ilk önce onu kaptığım için sonrasında beni kanatan her şekil-değiştirenin canavarını paylaşıyordum. Tıbbi olarak imkânsız olması gerekiyordu ve hiçbir hayvan formuna dönüşmemiş olmam daha bile imkânsız bir olaydı. Hepimiz, likantropi kapmamdan önce Jean-Claude'un insan hizmetkârı olduğum için vampir işaretlerinin şekil değiştirmemi engellediğini düşünmüştük. Fakat teorik metafiziğin içine o kadar gömülmüştük ki hiçbir fikrimiz yoktu. Birkaç ay öncesinde ordunun gizli olan kısımlarının, benim gibi hayvan formuna dönüşmeden şekil-değiştiren olmanın iyi yanlarına sahip olan askerler yaratmakla ilgilendiğini öğrenmiştim. Şekil değiştirmeyi engelleyen şeyin vampir izleri olduğunu ve bunu laboratuvar ortamında yaratamayacaklarını söylemiştim. Şimdiye kadar kimse bu konuyu sormak için kapımı çalmamıştı, yani sorun yoktu.

Sırtlanadam olan Socrates'e eski ağrı ve acılar olmadan yetişebildiğim için mutluydum ama başka nelerin değişmiş olduğunu merak ettim. Vücudumda fark etmediğim başka ne değişiklikler olmuştu? Ve aklıma bir düşünce daha geldi, ya likantropi ve vampir işaretlerinin tümü beni fizikselliğin ötesinde etkilediyse?

"Sorun ne Anita? Bir kuyumcuyla yüzükler hakkında görüşmek üzere olan bir kadına göre fazla ciddi görünüyorsun."

Benimle dalga geçtiğini bildiğim için gülümsedim. Hiçbir zaman takıları o kadar sevmemiştim. Dizlerimin acımayışından bahsettim.

"Bu iyi bir şey, kötü değil," dedi.

Başımı yukarı aşağı salladım. "Fark etmediğim başka ne değişiklik oldu acaba?"

İç geçirdi. "Fizikselliğin ötesini soruyorsun."

"Aynen."

Kapının önüne gelmiştik. "Bir gün oturalım ve sana sırtlanadam olduktan sonra fark ettiğim her şeyi anlatayım."

"Güzel olur."

"Hepsini duyduktan sonra hoşuna gitmeyebilir."

Omuzlarımı silktim. "O da sorun değil. Tahmin yürütmektense bilmeyi tercih ederim."

"Çoğu insan bunu tercih etmez," dedi.

"Ben çoğu insan gibi değilim."

"İşte bu doğru." Yeniden gülümsedi.

Ben de gülümseyerek karşılık verdim çünkü böyle yapmanız gerekiyordu ama içimden gülümsemek pek gelmiyordu.

Socrates kapıyı çaldı ve elini kapının kenarındaki aralığa koydu. Kapının öteki tarafında bir şeylerin hareket ettiğini duyabiliyordum. Yeni bir şeydi ama şekil-değiştiren korumalar 'şifre' olarak kokularını kullanıyordu. Şifreler ve gizli kapı vuruşlarını öğrenebilirdiniz ama bedeninizin kokusunu değiştiremezdiniz. Koku alma duyuları değiştikleri hayvan formuna yakınken artsa da herkes insan formundayken bile etkili bir yöntemdi.

Uzun boylu, esmer, Hispanik ve yakışıklı Lisandro bizim için kapıyı açtıktan sonra bizi ofise yönlendirdi. İçeride bir masa ve iki sandalye vardı. Amerika'daki herhangi bir yönetici asistanı ofisi olmadığını gösteren tek işaret olan ve duvarları kaplayan eski sirk posterleri olmasa güzel ve sıradan bir ofisti. Burada akşam vakti uyandığında gerçekten bir yönetici oluyordu. Betty Lou çok güçlü bir vampir değildi ama harika bir ofis asistanıydı. Lisandro, "Yeni saç kreminin kokusu çok şekerli, nasıl kullanıyorsun onu?" dedi. Yani kapının arkasından kokusunu almıştı. Ben Socrates'in yanında durduğum halde kokuyu almamıştım.

"Anita'ya da söylediğim gibi, ikinizde de benim muhteşem saçlarım yok, yani anlayamazsınız."

Lisandro tek eliyle omuz hizasına gelen atkuyruğu saçını geri attı. "Benim saçım dümdüz, o yüzden endişelenmeme gerek yok."

"Fare burnun yüzünden," dedi Socrates. "Her şey sana tuhaf kokuyor."

Lisandro sırıttı. "Farelerin sırtlanlardan daha iyi koklama yeteneği olduğu için kıskanıyorsun."

Socrates kafasını iki yana salladı. "Biz tek ısırışta bir arabanın içinden geçebiliriz ama siz yapamazsınız."

İkisine de gözlerimi devirdim. "Tür karşılaştırmasını kesin ve beni Jean-Claude'a götürün."

"Yolu biliyorsun derdim ama kuyumcu burada olduğu için hepimiz resmi takılıyoruz," dedi Lisandro.

Başımı sağa sola salladım. "Gündüz kuyumcusu gece kuyumcusunun insan hizmetkârı ve yaşlı vampirler formaliteyi çok seviyor," dedim.

"Evet, Truvalı Helen'in saçlarının siyah olduğunu söyleyebilen bir insanla her gün karşılaşmıyorsun," dedi Lisandro.

"Böyle söylemedi," dedi Socrates.

"Evet, söyledi."

"Dedi ki, 'bu yüzükler Truvalı Helen'e layıklar, diğer kuzgun saçlı güzellik'."

"*Kuzgun saçlı* siyah saç demek," dedi Lisandro.

"Beni Truvalı Helen'e benzettiğini mi söyledi?"

İki adam bana bakacak kadar tartışmalarına ara verdi. Sonra birbirlerine ve tekrar bana baktılar. Lisandro, "Tanıdığım diğer kadınların hepsi gururlanırdı ama sen tuhaflık yapacaksın, değil mi?" dedi.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Hayır, tuhaf tepki vermeyeceğim."

"Ama övgüyü de kabul etmeyeceksin," dedi Socrates.

İç geçirerek omuz silktim. Silahıma dokundum, kabını belimde biraz oynatırken düşündüm. "Yüzüklere bu kadar harcayınca sizi pohpohlarlar, olayın bir parçası bu ama hayır, beni dönemin en güzel kadınlarından birine benzettiğinde içten olduğunu düşünmüyorum. Üzgünüm, inanasım gelmiyor."

Birbirlerine beni sinirlendiren bir şekilde baktılar, çünkü ruh halimin ya da sorunumun etrafında dikkatli olmaya çalışıyorlardı ve bundan nefret ettim. Dış görünüşümle ilgili zorluk çıkarmayı sevmiyordum. Çocukluğumda olan bir sürü şey ve çok eski nişanlım nedeniyle kendimi güzel görmekte zorlanıyordum. İnsanlar bana güzelmişim gibi davranıyordu ve bunu kabullenmiştim ama kendim görmekte zorlanıyordum. Bu yüzden kuyumcunun övgüsü, ciddi

olsun olmasın, bende iyi bir etki bırakmayacaktı.

"Ayrıca, yüzükler suratın yakınına bile gelmiyor. Saç renginin ne önemi var, önemli olan ten rengi," dedim. Sesim somurtkan çıktı ama kendimi eleştirmemeye çabaladım. Bu da bir gelişmeydi.

"Patronu bekletmeyelim," dedi Socrates.

Jean-Claude'dan bahsettiğini anlamam bir saniyemi aldı. Lisandro daha büyük ve pahalı döşenmiş olan, zengin ahşap panellerden bir öküz kesmeye yetecek büyüklükte masaya dek "üst düzey yönetici" diye bağıran ofisin kapısını açtı. Burasının Lanetliler Sirki yöneticisinin ofisi olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Sirk posterleri gibi abartılı hiçbir şey göz önünde değildi. Korumalardan birinin yanımda kalmasını isteyecek oldum ama onlar korumaydı. Kadife kumaşlar üstündeki mücevherleri ve farklı alyans örneklerini gördüğümde hissettiğim gerginlikten beni koruyamazlardı. Büyük masanın üstü bir korsan hazinesi kataloglamaları için muhasebecilere verilmiş gibi onlarla kaplıydı. Ufak tefek, koyu renk saçlı bir kadın masanın yanında duruyordu, minik elleri önünde kenetlenmişti. Bir muhasebeci ya da eski bir filmdeki hizmetçi yerine geçebilirdi ama yüzündeki isteklilik bunu bozuyordu. Kuyumcu bu olanlar için fazla heyecanlıydı. Kapıya doğru istemsiz bir hareket yapmış olmalıyım çünkü Jean-Claude, "*Ma petite,*" dedi. Başka bir şey söylemeden ona bakmamı sağladı.

Jean-Claude o kocaman masanın ve o pırıl pırıl evlilik hazinesinin arkasında oturdu ama hiçbiri onun kadar güzel değildi. Siyah saçları omuzlarının üzerinde yumuşak bir şekilde kıvrıldı, ceketinin kadifesiyle o kadar mükemmel bir şekilde karışıyordu ki birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek zordu. Ceketin üstünden görünen gömlek kırmızıydı, saçıyla ve hiçbir canlı cildin rakip olamayacağı mükemmel bir beyazlıkta olan olağanüstü beyaz teniyle kırmızı muhteşem görünüyordu. Bu gece rengi çok soluktu, yüzünde hiç kızarıklık yoktu, yani henüz beslenmemişti. Eskiden bunu anlayamıyordum ama yıllardır yüzünü ve ruh halini inceliyordum. Bir zamanlar herhangi bir vampire yiyecek olmayı reddediyordum, ona bile. Şimdi ise beslenmemiş olması ve bunu ön sevişme için malzeme

olarak kullanabileceğimiz fikri bedenimin alt kısımlarını öyle sıkıştırdı ki birden kendimi dengeleyebilmek için masanın ucuna tutunmam gerekti ve daha yüzüne bakmamıştım bile. Sonunda o yüze, o mükemmele yakın yanak kıvrımına, öpülesi dudaklara ve son olarak da gözlerin zarafetine bakmak için başımı kaldırdım. Tepedeki ışıklarda neredeyse siyah görünüyorlardı ancak bazı parıltılar her zaman canavarların yüzdüğü derin deniz suyu gibi olan maviliğini ve görülmesi gereken harikaların olduğunu gösteriyor gibiydi. Koyu kirpikleri aslında üstte çift sıralıydı, bu yüzden rimel kullanmış gibi görünüyorlardı ve mükemmel siyah kaşları... Bir insan yerine bir sanat eseri gibi çok güzel, fazla mükemmel görünüyordu. Bu adam beni nasıl sevmişti? Ama yüzündeki gülümseme ve gözlerindeki ışık bana baktığında onun da muhteşem bir şey gördüğünü apaçık belli ediyordu. Gururlansam mı, şaşırsam mı, yoksa *neden ben?* diye sorsam mı bilmiyordum. Neden geleneksel olarak bin katı daha güzel olan bir kız değildi? Film yıldızlarına ya da modellere sahip olabilirdi ama beni seçmişti. Çok kısa boyu, spor yapsa da eksilmeyen kıvrımları, mesleği yüzünden orasında burasında yaraları olan ve hayatın önüne sürdüğü sorunları iyileştirmeye çalışan beni seçmişti ve gülümseyip elini uzatıyordu. Elini tutabilmek için masanın etrafından dolaştım ama kendimi prensinin yanındaki bir prenses gibi hissetmedim, muhteşem kralın yanındaki sakar bir köylü gibi hissettim.

"Birbirinizi gördüğünüz ilk anda ortadan kayboldum sanki," dedi kuyumcu anavatanının izleri sesinde belli olurken. Eskiden medeniyetin beşiği anlamına gelen Mezopotamya dedikleri, şimdilerde Orta Doğu denilen yerden geliyordu. Kendisine Irene ismini vermişti. Bu isimle doğduğundan şüpheliydim ama bir vampirin ya da insan hizmetkârının asıl adını sormanın kabalık olduğunu öğrenmiştim. Hangi isimle gelmişlerse adları buydu. Sanırım yüzyıllarınızı telaffuzu zor isimlerle geçiremezdiniz, o yüzden Irene iyiydi.

Kızardım ama Jean-Claude beni yakınına çekmeye devam etti. "Ama bizim birbirimizde böylesine kaybolmamız seni asıl etkileyen şeylerden biri değil mi?"

"Evet, lord kralım."

Lütfen ona böyle seslenmeyi kes, demek istedim ama Jean-Claude onu ya da efendisini düzeltmemi engelledi. Birincisi, biri sana kral ya da kraliçe olarak seslenmek istiyorsa ona izin verirsin. İkincisi, *başkan* kelimesini önerdiğimde Irene ona, "lord başkanım" demişti ve bu kulağa çok yanlış geliyordu.

Yerinde oturmaya devam ettiği için bir değişiklik olarak ben onu öpmek için eğildim. Paylaştığımız yüzlerce öpücükte ona doğru eğilmem gereken bir an hatırlamıyordum. Otururken benim genelde yaptığım gibi parmak ucunda yükselemiyordu. Dudaklarımı dudaklarına dokundurduğumda kendimi sabitlemek için bir elimi yüzünün yan tarafına koydum çünkü şimdi bile bazen sadece bir öpücük dengemi bozabilirdi. Standart, 'merhaba' anlamına gelen hafif bir öpücüktü ama orada bir misafirimiz vardı ve kendisi işle ilgili bir misafirdi. Son birkaç haftada öğrendiğim bir şey varsa o da büyük düğünle alakalı her şeyin işle ilgili olduğuydu.

Irene'in ince ve uzun parmaklı elleri bir şeye dokunmadığı zamanlarda olduğu gibi önünde kenetliydi. Sanki kendisini her şeye dokunmaktan alıkoymaya çalışıyor gibiydi. Benden daha kısaydı, en fazla bir elli boyundaydı ve saçları araya karışan griler dışında bizimki kadar siyahtı. Yüzü ince ve köşeli, vücudu sonsuza dek diyet yapan modeller gibi değil de, sanki hiç yeterli yiyecek olmamış gibi kuş inceliğindeydi. Cildi hem kendi renginden hem de güneşten kahverengiydi ve gözleri hem Jean-Claude'un mavisinin hem de benim kahverengimin söz verdiği ama asla tam olarak teslim etmediği siyahtı.

"Efendim bana inanılmaz derecede uzun bir ömür verdi ve uzun bir gözlemle söyleyebilirim ki, bir çiftin hâlâ birbirinden bu kadar etkilenmesi nadir bulunur."

Jean-Claude ona gülümsedi, koluyla beni kucağına çekti. Karşı koyabilirdim ama birincisi, ona olabildiğince yakın olmak istiyordum ve ikincisi, burada yanlış olan hiçbir şey yoktu. Bir kulüp veya parti atmosferinin dışındaki modern Amerikan sevgisi için biraz uzaktı sadece. "Mükemmel alyansları arıyoruz; henüz çok zaman

geçtiğini söyleyemeyiz Irene."

"Altı yıldır görüşüyorsunuz, değil mi lordum?"

"Evet," dedi.

"Onun gibi bir şey," dedim. Vampir topluluğunun ve insan medyasının sandığından çok daha fazla ayrılıp barışmıştık. Jean-Claude ile ilk tanıştığımızda yasal vampir infazcısıydım ve o da bir vampirdi, yani romantizm ikimizin de aklına gelen ilk şey değildi. Ben tüm vampirlerin yürüyen cesetler olduğuna ve onları öldürmenin dünyayı canavarlardan kurtarmak olduğuna inanıyordum. Sonra uğraştığım insanlardan daha kibar olan birkaç vampirle tanıştım ve asıl canavarın kim olduğunu merak etmeye başladım. Dominga Salvador beni kötülüğün kalp atışı olabileceğine ikna eden insanlardan biriydi. Şimdi Salvador'un hayal ettiği en kötü şeyi yapan biri vardı. O ölmüştü, bunu biliyordum, onu ben öldürmüştüm ama kamera arkasında konuşan animatör kadın olsaydı, birinin onu mezardan kaldırıp bazı sırlar elde edip etmediğini merak edebilirdim. Tabii ki onu teknik olarak öldürdüğüm için, nefsi müdafaa olsun ya da olmasın, ilk önce zombi halinin benim peşime düşmesi gerekirdi. Cinayet kurbanları mezarlarından akıllarında tek bir düşünceyle uyanırdı; intikam. Katillerini öldürme çabalarında önlerine çıkan herkesi aşarlardı. Bir cinayetin kurbanını diriltip onu kimin öldürdüğünü soramamanın nedeni buydu. Denenmişti ve ölüm sayısı her zaman çözmeye çalıştıkları tek cinayetten daha yüksekti.

Jean-Claude eliyle kolumu okşadı. "Birden ciddileştin, *ma petite.*"

"Üzgünüm, bugün iş biraz... zordu."

Elini kolumda hissetmem gibi enerjisini düşüncelerimin etrafında hissettim. Kalkanımı biraz daha kaldırdım, o da üstelemedi. Zombi videosunun görüntüleri alyans seçerken onunla paylaşmak istediğim bir şey değildi. Ruh halimizi bozacağına emindim.

"Yüzündeki ışığı çalan bir işi neden yaptığını anlamıyorum Anita," dedi Irene.

Ona baktığımda yüzümde tuhaf bir ifade görmüş olmalı ki hafifçe eğildi. "Gücendirmek istememiştim."

"Jean-Claude ile evlendiğim zaman mesleğimi bırakmam gerektiğini düşünen vampirlere katılmadığın sürece gücenmem."

Irene eski pozisyonuna gelirken gülüyordu. "Bunu asla söylemem, aynı işi çok uzun zamandır yapıyorum ve her zaman öğrenecek yeni şeyler buluyorum. Yeni teknolojiler ve metaller beni hep şaşırtıyor."

Ona gülümsedim. "Öyle düşündüğüm için üzgünüm."

"Sana mesleğinden vazgeçmeni söyleyen vampirlerin pek üretken bir yaşam sürmediğine eminim. Herhangi bir işi ya da meşguliyeti olmayan vampirlerin sıkıldığını fark ettim ve sıkılmış ölümsüzler kendilerini eğlendirmek için pek eğlenceli olmayan yöntemler buluyor." Biraz ürperdi, yüzündeki istek parıltısı biraz sönmüştü.

Jean-Claude belime sarılı koluyla beni kendine çekti. "Vampirler arasındaki kötülüğün nedeni can sıkıntısı olabilir mi?"

"Sonsuz, hiçbir şey yapmamak için çok uzun bir süredir lordum."

Gülümseyip başıyla onayladı. "Evet, evet öyle."

"Cüret edebilirsem lordum..."

"Edebilirsin," dedi ama ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım.

"Pek çok kişi, bu kadar makul ve adaletli olmanızın nedenlerinden birinin, yüzlerce yıldır işletmeler yürütmeniz olduğunu düşünüyor. Kulüplerinizden bazılarında performans sergilemeniz de kendinizi nasıl olumlu bir şekilde meşgul ettiğinizin bir başka örneği."

"Eski vampirlerden bazıları krallarının performans sergilemesini yakışıksız buluyor."

"Bu dedikoduyu duymuştum ama söyleyenler eski kafalı ve geçmişte takılıp kalmış olanlar. Yöneticilerin yalnızca gücü düşünmesi gerektiğine inanıyorlar ama sizin sahnede performans sergilemekten duyduğunuz zevk içinizden taşıyor lordum."

İkimiz de Irene'e bakarken Jean-Claude başını yana eğdi. Soruyu ben sordum. "Jean-Claude'u ne zaman sahnede gördün?"

Kızararak gözlerini kaçırdı. "Efendim, yüzük hazırladığımız insanları ne kadar iyi tanırsak onları o kadar memnun edebileceğimize inanıyor."

"Benim dansçıları tanıttığım gece orada mıydın?"

Konuşurken gözlerini yerde, ellerini önde birleşik tuttu, "Dansçıların çoğunu siz tanıttınız lordum."

"Ama kendimi tanıtmadım."

"Hayır lordum, çekici genç adamlarınızdan biri, sizi tanıtma onuruna layık oldu." Titizlikle yeri inceliyordu.

"Nişan duyurusunu yaptığımızdan beri Suçlu Zevkler'de sahneye yalnızca bir kere çıktım. Seyirciler arasında seni görmemiştim."

"Arka tarafta duruyordum lordum. İnceleme yapmaya gelmiştim, etkileşim kurduğunuz seyircilerin arasına katılmaya değil." Sonunda hızla yukarı bakıp ardından tekrar gözlerini geri indirdi.

Jean-Claude, nişan medyaya düştükten sonra sahnede soyunarak neredeyse ayaklanmaya neden olmuştu. İlk başta daha romantik bir rol takınmıştı ama sondaki romantizm 'aşırı seksi' olmayı romantik bulup bulmadığınıza göre değişirdi. O şekilde düşünmeye meyilliydim ama insan medyası tekrar sahneye çıktığı için kıskanıp sinirlendiğimi söyleyen haber başlıkları ile sahnede yanına ne zaman katılacağımı merak eden haber başlıkları arasında ikiye bölünmüştü.

Sevgililerimden bazıları için birkaç defa izleyiciler arasından 'kadın kurban' olarak seçildiğim olmuştu ama yakın bir zamanda değil. Birincisi müşteriler erkeklerle gerçek hayatta da görüşme zevkine sahip olan birinin seyirciler arasına yerleştirilmesi fikrini sevmemişti ve ikincisi ABD Federal Servisi, çalışanlarından birinin bir striptiz kulübünde sahneye çıkmasını istemiyordu. Teknik olarak soyunmuyordum, gösteriye olay çıkarmayacak veya dansçıları gerçek sekse zorlamayacak 'kurban' rolünde yardım ediyordum ama bir nedenden bir arkadaşa yardım etmek, striptiz kulübünde sahneye çıkmayı meşru kılmıyordu. Vampir topluluğu, krallarının sahnede bir grup insan için kıçını sallamaması gerektiğini düşünüyordu.

"Ben bir gösterimciyim; bu ne demek biliyor musun Irene?"

Kadın tekrar kızardı. Bunu evet olarak kabul ettik.

"Gösteri hoşuna gitti mi Irene?" Adını söylerken bir miktar güç eklemişti. Derimin üstünde kaydığını ve bedenimin alt kısımlarına

asıldığını hissettim. Onu da o şekilde etkileyip etkilemediğini görmek için Irene'i izledim. Kıpırdamadan durdu ve sonra çok yavaşça, farelerin artık koşamayacak kadar yorgun olduklarında kedinin ne kadar güzel olduğunu ve bunun ölmek için kötü bir yol olmayacağını anlamaya başladıklarında baktıkları gibi yüzüne bakmak için gözlerini kaldırdı.

Konuşurken sesim fazlasıyla sertti. "Kes şunu."

"Senin için sorun değil, değil mi Irene?" Her kelimesi güçle doluydu.

Kafasını olumlu anlamda sallarken gözleri iyi, yüzü durgundu.

"Beni sahnede gördüğünden beri istediğin şey bu, değil mi?"

"Ondan bile öncesinde lordum. Herhangi birimiz güzelliğinizin ateşinin yanında durabilirsek ısısına yanaşmayı nasıl istemeyiz?"

"Ama ben soğuğum Irene, sıcak değil. Burada ateş yok, ışık yok, yalnızca kasvet ve karanlık var."

"O sizin ısınız lordum ve şekil-değiştirenler, onlar da çok sıcak yanıyor." Sesi artık istekliydi ve *ısı* dediği zaman hava sıcaklığının arttığını, yandığını hissettim. Neredeyse beni yaz sıcağındaymış gibi sıçratacaktı.

"Hissediyor musun *ma petite?*"

"Evet," dedim ve yanında durmak için kucağından kalktım, yalnızca parmaklarımız iç içe haldeydi. "Akıl oyunlarını kes Irene, o iş burada sökmez."

Irene'in ağzından çıkan sonraki sözler başkasının sözleriydi. Ses tonu yanlış, sanki biri sesini ödünç almış gibiydi. "Hizmetkârımın kontrolünü eline almak istedin. Sana karşı çaresiz olmadığımızı gösteriyorum yalnızca." Irene'in elleri iki yanında, ayakları ayrı, omuzları daha düzdü ve duruşunda *erkek* gözüken bir şeyler vardı.

"Kusura bakma Melchior ama onun baştan çıkarılma isteği çok güçlü. Kendime sahip çıkma kararlılığımı zorluyor." Adını hep Melkor gibi telaffuz ederim ama Irene'in ağzından Milkiyor gibi ve daha egzotik şekilde çıkmıştı. Jean-Claude'un telaffuzu onunkine benim Orta Amerikalı yavanlığımdan daha yakındı.

"İyi bir kral direnç gösterir."

"İyi bir efendi, hizmetkârını yoksun bırakmaz."

"Bende sizin eğilimleriniz yok lordum. Benim sevgim ortak sanatımıza, et sanatına değil."

"Hizmetkârın için ne kadar üzücü," dedi Jean-Claude.

"Belki de ama tensel zevklerin arayışında sanatı kaybolursa daha acı olur."

"Arada seçim yapmak zorunda değiliz," dedim. "Orta yol var."

"İşimizi etkilemiyorsa Irene sevgili bulmakta özgür."

"Sevgilisi işinizi etkilerse ne yaparsın?" diye sordum yabancının Irene'in yüzünü düşünceli bir şekle sokmasını izlerken. Sahip olmadığı bir sakalın üstünde elini gezdirdi.

"Hiçbir şeyin sanatımızı etkilemesine izin yok."

"O âşık olduktan sonra adamı öldürür müsün?"

Irene'in yüzü Jean-Claude'a döndü. "Hizmetkârının senin üstüne konuşmasına izin veriyorsun lordum. Biz eskiler bunu anlamıyoruz."

"Seninle konuşurken ona bakma Melchior." Elimi Jean-Claude'un elinden çekebilirdim ama elimdeki tutuşunu sıkılaştırdığında karşı koymadım. Onu Irene'in yüzünden bize bakan eski vampirin önünde güçsüz gösterecek başka bir şey yapmazdım.

"Bu yüzden hizmetkârlarımızla evlenmeyiz Jean-Claude; onlara hadlerini aşan fikirler verir."

"Seni küstah orospu çocuğu."

"Ve bir liman işçisi gibi de küfür ediyor," dedi. Irene'in kollarını yine bir kadın yerine erkek gibi göğsünün önünde birleştirdi. Irene'in bedenini kontrol ediyordu ama yaptığı her şeyi hissedemiyordu. Kollarını onun yaptığı gibi değil daha yukarıda birleştirirdi. İlginç bir şeydi; bedeni hareket ettirebiliyordu ama ne kadarını hissediyordu?

"Müstakbel eşime hakaret etmek küstahlık ama ebeveynlerinin durumu hakkında konuşamayacağım."

Jean-Claude şaka mı yapıyor diye göz ucuyla baktım ama yüzü hareket etmiş olan bir heykel gibi ifadesizdi. Bu demekti ki saklan-

mak için çok uğraşıyordu ve anladığımdan daha ciddiydi. Çok eski vampirlerle uğraşmayı sevmiyordum. Genellikle kendini beğenmişlerdi ve bazıları yüzyıllar arasındaki boşluk onları başkalaştırmış gibi çok... tuhaftı. Zaman yüzünden miydi, yoksa bu çok eski yüzyıllar, tarihin anladığından daha mı farklıydı?

"İstemeden size hakaret ettiysem çok özür dilerim lordum." Irene'in bedeniyle vücudu daha uzun ve iri olmalıymış gibi eğildi. Kötü bir kuklacı gibiydi. Eski vampir konsey üyelerinden biri olan Traveller'ın bedenleri ele geçirdiğini görmüştüm ama işinde daha iyiydi. Bu ise bedenin etrafında ne olduğunu bilmiyormuş veya ayaklarını hissedemiyormuş gibi ayaklarını oynatmaktan kaçınıyordu.

Jean-Claude'un elini sıktım ve birbirimize dokunmanın diğer vampirin akıl oyunlarına 'karşı koymamıza' yardımcı olup olmadığını merak ederek yavaşça bıraktım. Irene'den yayılan gücü daha çok hissetmeye başladım ama gücü daha çok hissetmek dışında o kadar kötü değildi.

"Başka kuyumcular var Jean-Claude. Beni değersiz gören biri tarafından yapılan bir yüzüğü takmak istemiyorum." Yavaşça Irene'e doğru yürüdüm.

"Nasıl istersen *ma petite,*" dedi Jean-Claude kadife kumaşın üstündeki parlayan hazineye karşı iteleme hareketi yaptı. "Bunları topla Melchior ve götür."

Irene'e yaklaştım ama bana bakmadı bile. Yüzü bunu beklemediğini belli ederken tüm dikkati Jean-Claude'un üstündeydi. "Lord kralım, yüzüklerin tasarımlarını bitirmek üzereyiz."

"Başka bir kuyumcuyla yeniden başlayacağız. Sen ve Irene gibi harika sanatçılar olmayabilirler ama kalıcı güzellikteki bir şeyi yaratmamıza yardımcı olabileceklerine eminim. Taçlar ve diademler üstünde gerçek bir yeteneği olan yaşayan bir takıcı bulmak zor olacaktır tabii. Yaşayanlar arasında kayıp bir sanat sayılır, değil mi Melchior?"

Irene'in yüzü acı çekiyormuş gibi göründü ve elini kalbine bastırdı. "Taç ve diademlerden ilk kez bahsediyorsun."

"Anita'nın duvağını yerinde tutacak bir şeylerden konuşuyorduk. Eski işlerini biliyorum Melchior; harika bir iş çıkarabilirdin ama

başka bir şey ayarlayacağız. Belki Carlo yüzyıllardır vampir türü için olacak ilk tacı yapma fırsatıyla ilgilenir."

"O şarlatan! Hayır, lordum, kralım, Jean-Claude, lütfen Carlo'ya gitmeyin. Onun yeteneği, metale karşı hissi yok."

"Sen metal işlemesinin efendisisin Melchior, bu doğru ama Carlo'nun mücevherler konusunda daha yetenekli olduğu söylenmişti. Metal işlemesi yerine mücevherleri tercih ederim, o yüzden işimize yarayabilir."

"Lordum, benimle dalga geçiyor olmalısınız."

Artık Irene'in dibindeydim. Ayakları tuhaf açılarda duruyordu. Hizmetkârının tam yanında durmuyormuşum gibi vampir beni görmezden geliyordu. Beni tamamen hiçe saymıştı. İnsan oluşumdan mı, kadın oluşumdan mı yoksa her ikisinden mi emin değildim ama bıkmıştım. Irene'in bedeninin arkasına geçtim ve bacağımı sallayarak ayaklarını yerden kestim. O kadar aniden düştü ki insanlardan hızlı olmasaydım onu zamanında yakalayamazdım. Onu kollarımın arasına aldım, gözlerinin içine baktım ve sonunda gözlerinin saçları kadar siyah olmadığını ama derin bir kahverengi olduğunu gördüm. Şaşkın kahverengi gözlerine gülümsedim ve konuştum, "Onun ayaklarını hissedemiyorsun. Onu yakalamasaydım zarar görebilirdi."

"Hizmetkârın ne yapıyor?" Ondan birkaç santim uzak olsam da ben yerine Jean-Claude'a bakabilmek için Irene'in yüzünü çevirdi.

"Eğer bedenini tamamen hissedemiyorsan insan hizmetkârınla bağının ne kadar sıkı olduğunu merak ediyorum. Irene'e bir seçenek sunmak ne kadar zor olurdu merak ediyorum." Son sözümü yanağına, yanaklarına doğru fısıldadım.

Nefesimi hissetmiş ya da fısıltı dikkatini çekmişti çünkü bana bakabilmek için yüzünü döndürdü. "Sen neden bahsediyorsun kadın?"

Gülümsedim, hoş bir gülümseme olmadığını ve ifademin *çok kötü şeyler yaparken gülümsemeye devam edebilirim* anlamına geldiğini biliyordum. İsteyerek olan bir şey değildi ve her zaman bir nedenden dolayı insanları geriyordu. "Gözlerimin içine bak Melchior."

Ufak bir kıkırtı sesi çıkardı. "Bu bizim sözümüz tabii ki."

Nekromansimin çok uzun süre kapalı kalmış bir yumruk gibi açıldığını hissettim. Güç, derimin üstünden bir ürperti gibi geçti ve dokunduğumuz yerde Irene'in derisine çarptı.

"Bu da ne?" Tekrar Jean-Claude'a baktı. "Bu siz misiniz lordum?"

Jean-Claude başını iki yana sallayıp gülümsedi.

Kahverengi gözleri tekrar bana döndü. Hiçbir ağırlığı yokmuş gibi hâlâ Irene'in bedenini tutuyordum, elli kilodan fazla edemezdi. Bedeni, kemikleri yüzeye çok yakınmış gibi kırılgandı ama insan hayatının çoğunu aç kalarak geçirdiğini sanıyordum. Üstünüzde izini bırakırdı ve bu düşünce ya da bu düşünceyle gelen hatıralar benim değildi. Jean-Claude fakir doğmuştu, yatağa aç girdiği ve kız kardeşinin açlıktan ağlamasını dinlediği anıları vardı.

"Bu sizsiniz lordum, yüzünde sizin gözlerinizi görüyorum," diyen sesi yeniden mutlu, huzurluydu.

Gözlerimi kapattım ve Jean-Claude'un anılarının peşinden giderek gücümü çağırdım. Gözlerimi tekrar açtığımda Irene her ne görmüşse ondan korkuyordu. "Gözlerin... güneşin altındaki konyak elması bunlar, çok parlak..." Kendi vampirimmişim gibi benim gözlerim olduklarını biliyordum. Daha önce bunu kazara yaşamıştım ama son zamanlarda istediğim zaman yapabilmeye başladım.

"Git buradan Melchior, Irene'i soruma cevap verebilmesi için özgür bırak."

"Ne sorusu?" Gözlerindeki korkuyla bile sesi küstah çıkıyordu.

"Senden kurtulmak ister mi diye soracağım. İşini engellerse öldürmeyeceğin bir sevgili bulmak için özgür kalmak. Senin çalışma odalarının dışında bir hayatı olacak kadar özgür olmak."

"O benim insan hizmetkârım, bizi birbirimizden yalnızca ölüm ayırır."

"Irene, Siyah Jade ile tanıştı, onun efendisi yaşıyor ama şimdi çağırılacak kaplanı bana yanıt veriyor." Onu öpmek istemişim gibi yüzünden birkaç santim uzakta fısıldadım.

Sert bir şekilde yutkundu ve boynunun kenarından nabzının kafesteki bir kuş gibi attığını görebildim.

"O tür bağları yalnızca Karanlığın Annesi bozabilir," dedi ama sesi o kadar emin çıkmamıştı.

"Peki onu kim öldürdü Melchior?"

"Jean-Claude."

Hâlâ hoş olmayan gülümsemem genişledi. Irene'i kendime yaklaştırdım ve tuhaf açıyla daha fazla eğilmek zorunda kalmayayım diye onu dikleştirdim. "Ve gecenin kendisini öldürmek için hangi silahı kullandı?"

Bana gözlerini dikerek baktı, kahverengi gözlerinde daha çok korku vardı. "Seni," diye fısıldadı.

"Irene senden özgür kalmak isterse bunun olmasını sağlayabiliriz."

"Bu yasak," dedi.

"Köleliği sevmem. 1800'li yıllarda olduğumuzu sanmıyorum. Irene'in senin kölen olduğunu düşünürsem o zaman bunu yasaları çiğnemek olarak sayarım Melchior."

"Hangi yasayı çiğnemek?" diye sordu Irene'in minik elleriyle göğsümü itmeye çalışırken. Şimdi bile bedenini tam olarak hissedemiyormuş gibi ellerini tam olarak kullanamıyordu. Jean-Claude ve ben böyle paylaşım yaptığımız zaman her şeyi hissediyorduk ama biz kukla olayını yapmıyorduk ve belki de fark yaratan buydu. Biz duyguları ve fiziksel hisleri paylaşıyorduk, bu sahiplenmeyi değil.

"Kölelik 1865 yılından beri yasak," dedim.

"O insan yasası, vampir yasası değil."

"Ama biz artık insan yasalarına tabiyiz Melchior," dedi Jean-Claude.

Vampir beni Irene'in elleriyle sakar bir şekilde itti.

"Yeni yasalar bu demek değil. Başka bir efendinin insan hizmetkârına karışmak en büyük tabulardan biridir."

"Hizmetkârları eskiden köleler olarak görmezdim ama görüyorsun ya olayları bir kanuncu gibi görmek Anita'nın yeteneklerinden biri. Irene'e köle gibi davrandığını ve bunun yasadışı olduğunu söylüyorsa bunun için bir dosya açılabileceğine eminim."

"Cüret edemezsin," dedi korku filminde birazcık karşı koymaya çalışan bir kız gibi beni itti.

"Irene'i seviyor musun?" diye sordu Jean-Claude.

"Ne?"

"Onu duydun, kızı seviyor musun?"

"Ben... onun sanatını seviyorum. Yarattıklarını seviyorum."

"Onu seviyor musun?" Jean-Claude ve ben aynı anda sorduk.

Kahverengi gözler benim parlayan kahverengi gözlerime baktı. Yüzü biraz durgunlaştı. "Mücevherlere ve metale bakarken gözlerinin parıldamasını ve kafasında tasarlamaya başlamasını seviyorum. Metalimin üstüne değerli taşları koyarken uzun, ince ve narin parmaklarını seviyorum. Bir çizgiyi başlattığımda onun benim fark etmediğim bir iki güzel ayrıntıyla bitirmesini seviyorum. Hayalime ekleme yapmasını ve bana yardım etse de metal üstünde çalışmamı izlemeyi sevmesini seviyorum."

"Onu seviyorsun," dedim sakin bir sesle.

Kafası karışmış göründü ve sonra yavaşça, kelimeler ağzından istemsizce dökülüyormuş gibi, "Sanırım ben... sanırım... seviyorum. O yanımda olmasa ne yapardım bilmiyorum. Hızlı parmakları ve parlak gözleri olmasa kaybolurdum. Gece olduğunda gördüğüm ilk şey ve şafak ile gördüğüm son şey onun gülümsemesi oluyor. Benim için bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

"Irene'i seviyorsun," dedi Jean-Claude.

Irene'in yüzü bu sefer ona doğru dönmedi ve bana bakmaya devam etti.

"Onu seviyorum, değil mi?"

"Evet," dedim, "Irene'i seviyorsun."

"Irene'i seviyorum," diye tekrar etti.

"Onu ayaklarının üstüne geri koy *ma petite.*"

Ellerim hâlâ onu dengelerken Irene'in bedenini dik konuma getirdim. Yüzü Jean-Claude'a döndü. "Beni büyüledin Jean-Claude."

"Non, mon ami, sana gerçeği gösterdik."

"Irene'i bundan önce de seviyor olduğumu mu söylüyorsun?"

"En başından beri onu insan hizmetkârın yapmak istemenin nedeninin aşk olduğundan şüpheleniyordum *mon ami.*"

Kulağına sinek kaçmış gibi Irene'in başını iki yana salladı. "Bunun doğru olduğuna emin değilim."

"Onun ihtiyacını hissettik ve senin kalbine baktık Melchior ve cevap olarak ihtiyaç bulduk."

"Onu sevmeye ihtiyacım yoktu."

"Hayır, vardı," dedim.

"Emin değilim... Ben..." Bana döndü ve Irene'in yüzüyle bana baktı. Kafası karışık görünüyordu.

"Irene'i seviyorsun ve ona söylemek için sabırsızlanıyorsun," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ben... Bunu ona söylüyorum."

"Dünyadaki en göz kamaştırıcı sanat örnekleri aşk sayesinde ortaya çıkmıştır Melchior. Sen ve Irene'in aşkı ile sanatı bir araya gelse neler yaratabilirsiniz düşünsene," dedi Jean-Claude.

"Evet," dedi, "evet, yüzyıllar sonra sahip olacağımız ilk kraliçemize layık yüzükler ve taçlar yapacağız."

Kraliçe olayına karşı çıkmak istedim ama biz kazanıyorduk o yüzden ağzımı açmadım. "Irene geri gelsin Melchior. Birlikte yarattıklarınız üzerine konuşacağız," dedi Jean-Claude.

"Hayır, hayır, tekrar başlamalıyız. Öncesinde aşkı anlamamıştım, tasarımlarım çok soğuk. Size daha sıcak bir şeyler lazım, daha sıcak, daha... sevgi dolu."

"Sen nasıl uygun görürsen Melchior."

"Kralım." Jean-Claude'un önünde eğildi ve ardından bana döndü. "Kraliçem." Önümde eğilmeyi bırakın, bana daha önce böyle seslendiği olmamıştı.

"Artık git ve Irene'i geri getir," dedi Jean-Claude.

"Nasıl isterseniz kralım." Göz açıp kapayıncaya kadar Irene geri dönmüştü. Çok tuhaf bir olaydı çünkü aynı bedendi ama bir şekilde artık o olduğunu anlıyordunuz. Yüz ifadesi, beden dili ve her şeyiyle yeniden Irene olmuştu. Bize gülümsedi. "Nerede kalmıştık?"

Jean-Claude'la ikimiz onun yüzünü inceledikten sonra birbiri-

mize baktık. Tek kaşımı kaldırdım. "Son birkaç dakikadan hiçbir şey hatırlıyor musun Irene?"

İkimize de kaşlarını kaldırarak gülümsedi ve omuzlarını hafifçe silkti. "Efendimin gelmiş olduğunu varsayıyorum. İstediği zaman doldurabileceği bir aracım ben."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum.

"Ölümlü hayatımın ötesinde yüzyıllarca yaşamama ve metalle değerli taşları hayallerimin ötesinde öğrenmeme izin verdi. Sanat ve güzellik arayışıyla, dünyanın kendisinden çıkan sanatımızın hammaddesinin arayışıyla ve kötü insanların ardından yüzyıllar boyunca dünyayı gezdik."

"Kulağa çok maceralı geliyor," dedi Jean-Claude.

Mutlu bir şekilde başıyla onay verdi. "Öyleydi lordum."

"Eğer seni de sanatını sevdiği kadar sevseydi muhteşem olmaz mıydı?"

Gözlerini yere eğdi ve kızardı. "Ah, lordum, latife ediyorsunuz."

Kafasını iki yana salladı.

"Ona söylesek mi?" diye sordum.

"Neyi söyleyeceksiniz?" diye sordu kafasını yukarı kaldırarak.

"Efendinin seninle konuşmak istediği yeni fikirleri var," dedi Jean-Claude.

"Tasarımları bitirmek üzere olduğumuzu sanıyordum."

"Yeni fikirleri olduğunu söyledi," dedim.

"Yüzüklerde aşkı yakalamak ya da onunla ilgili bir şey," dedi Jean-Claude elini havada belli belirsiz sallayarak. Gücü diğer vampirlerin arasında sakladığı gibi zararsız, hatta züppe gibi görünüyordu. Yakışıklı ve çekiciydi, görecek başka bir şey yoktu, ilerlemeye devam edin.

"Efendimin en iyisini bileceğine eminim, kendisi dünyadaki en iyi metalcidir." Mutlulukla gülümsedi ve mücevherleri toplamaya başladı. Söylediklerimizi ya da efendisinin onu kukla gibi kullanıp bütün planlarını değiştirmesini hiç sorgulamadı. Muhtemelen sıklıkla olan bir durumdu bu, çünkü Melchior binlerce yıldır bir 'sa-

natçıydı'. Bir tavrınızın olmasına neden olabiliyordu bu. Yeni ilhamı konusunda Irene'in ne hissedeceğini merak ettim.

O toparlanırken bekledik ve korumalar ona dışarıya kadar eşlik etti. Sirkin dışına çıkarken dışarıda bekletilen kişisel korumalarının yanına geldiğinden emin oldular. Artık onu seven efendisine giderken yolda soyulması çok kötü olurdu.

Odada yalnız kaldığımızda Jean-Claude'a döndüm. "Onu gerçekten en başından beri seviyor muydu?"

"Böyle olduğuna inanıyorum."

"Ama emin değilsin."

"Hayır."

"Ona âşık olmasını sen mi sağladın?"

Omuz silkmeye benzeyen bir hareket yaptı. "Önündeki örtüyü kaldırıp koleksiyonundaki en parlak mücevheri görmesini sağladık yalnızca, hepsi bu."

"Irene'i kastediyorsun."

"Oui."

"Ve ikimiz de ben senin insan hizmetkârın olduğum için diğerlerinin beni küçük görmesinden sıkıldık."

"Kesinlikle," dedi.

"Gerçekten bana düğünde taç mı taktıracaksın?"

Size cehennemde buz küpleri satmaya çalışan bir düşmüş melek gibi gülümsedi.

"*Ma petite,* onu âşık olmasına yetecek kadar soyup sonra sanatına hakaret etsek çok kabalık etmiş oluruz."

Tavana doğru baktım, derin bir nefes aldım ve geri bıraktım. "Olamaz, bana taç takmamız gerektiğini söylememiştin," dedim.

"Çok harika görüneceksin *ma petite.*"

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Ben taç takacaksam sen de takacaksın."

Yine o yarı omuz silkmeyi yaptı. "Pekâlâ."

Ona kaşlarımı çattım fakat ardından aklıma gelen bir düşünceyle gülümsememek için uğraşmam gerekti. Sonunda dayanamadım.

"Neden birkaç yüzyıldır taç takmak senin hedeflerinden biriymiş gibi hissediyorum?"

Gülümsedi ve vampir dişlerinin belli olmasını sağlayacak kadar sırıttı. "Deneyimlerim sonrasında, eğer liderlik sorumluluğun varsa ona yakışacak bir takının da olması gerektiğini fark ettim."

Gülerek konuştum, "Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Gerçekten birbirimize yemin edip *evet* kısmını da yapacak mıyız?"

"Gel tekrar kucağıma otur ve bu konuyu konuşalım."

"Eğer etrafta tanık olmadan kucağına otururum dikkatimiz dağılacak," dedim ama söylerken gülümsüyordum.

"Bu toplantı şaşırtıcı derecede kısa sürdü ve programımızda bir boşluk oluştu. Bu fazladan zamanla ne yapsak?" dedi elini bana uzatarak.

"Bir düşüneyim," dedim ona yaklaşırken.

Beni kucağına çekti ve tam orası için yapılmışlar gibi kollarım etrafına dolandı. "*Je t'aime, ma petite.*"

"Seni seviyorum Jean-Claude," dedim onu öpmeden hemen önce.

7

KENDİMİZİ BAZI KIYAFETLERİMİZ olmadan seviyorduk ama hiçbiri olmadan değil. Önce ceketlerimiz gitmişti ve sonra silahımı dikkatlice bir çekmeceye koyabilmemiz için kemerim gitmek zorunda kaldı. Etrafa fırlatılamayacak tek şey buydu. Silahımın bir yığın elbisenin içinde kaybolduğu birkaç an yaşamıştım ve bizi korumak için ihtiyacım olduğunda onu arayıp bulmak zorunda kalmıştım, bu yüzden silah dikkatlice yerleştirildi. Gömleklerimiz ceketlerle birlikte yerdeydi. Yalnızca bir saatimiz vardı. Sonra müşteriler için ölüleri kaldırmaya bir mezarlığa gitmem gerekiyordu, Jean-Claude'un da sahnedeki dansçıları sunmak için Suçlu Zevkler'de olması gerekecekti. Üstelik giydiği deri pantolonun soyulması gereken bir sürü kayışı vardı. Tıpkı karmaşık görünen bazı giysilerin uygun anda sahneye düşmelerine neden olan bir hileye sahip olması gibi, bazı giysilerin çıkarılmak yerine hayranlık duyulması gerektiğini öğrenmiştim. O pantolonun önünü açtım ve ellerimi onun içine sokmak için uğraşıyordum ama Jean-Claude ellerimi yakalayıp başını iki salladı.

"Sorun ne?" diye sordum.

"*Ma petite,* bu akşam beslenmedim."

"Biliyorum."

Gülümsedi. "Erkekler henüz küçükken onlarla oynama tutkunu biliyorum ve kan içmeme izin verene kadar senin için olabildiğince küçük kalırım ama bu akşam sabredemem. Zamanımız o kadar çok ön sevişme için fazla kısa."

İç geçirdim ve pantolonunun üstünde birleşmiş ellerimize baktım. "Pekâlâ ama biraz ön sevişmeye ihtiyacım var. Hızlı bir seks için o kadar hazır değilim."

"Böyle bir şey düşünmezdim," dedi pantolonunun içine girmeye

çalışmayayım diye ellerimi kaldırarak. İki elime de öpücük kondurdu, ardından daha sert bir şekilde ağzımdan öptü. Dudakları şimdiden rujumla kırmızı olmuştu. Üstüne çok yakışmıştı.

Yalnızca parmaklarının ucunu mavi saten sütyenimin kenarından içeri soktu. "Bu yeni bir renk *ma petite,* beğendim."

"Tişörtümle uyumlu giydim," dedim. Ayrıca göğüslerimi öne çıkaran destekli bir sütyen olduğunun da farkındaydım. Parmak uçlarının sütyenimin içerisinde bir ileri bir geri sürtmesini hissetmek dikkat dağıtıcıydı ama henüz çok dağıtmıyordu.

"Böyle bir lütuf dikkati hak ediyor."

"Sütyenimle külotum takım," dedim göğüslerime yönelen büyülenmiş bakışının tadını çıkarırken. Göğüslere düşkün biri olduğunu itiraf edeli daha çok olmamıştı. Yüzündeki ifadeyi görebileyim diye normalde bakmayacağım sütyenleri almamı sağlamıştı.

Gözleri benimkilerle buluştu, gülümsemesi sırıtma gibiydi ama sivri dişlerini göstermemeye çalıştığı için olduğundan daha az mutlu gibi görünmesini sağlıyordu. "Öyleyse onları birlikte görmeliyim."

"Görmeni umuyordum."

İncelikle dizlerinin üstüne çöktü. Ben yalnızca diz çökerdim ama o bunu sanki her hareketi için şarkı çalmalı gibi bir dans hareketi edasıyla yapmıştı. Sanki bir seyirci izliyormuş gibi ellerini yavaşça bacaklarımda gezdirerek uyumlu külotumu görebilmek için eteğimi yavaşça kaldırdı. Bu gece bazı gösterilere yardım edecekti ve şimdiden o tiyatro havasına girmişti. Benim için sorun değildi ama izleyiciler olmadan gösteri boşa gidiyor gibiydi. Eğer ben Jean-Claude'un yarısı kadar gösterimci olsaydım sahnede ajanlıktan daha çok para kazanabilirdim.

Eteğimi belimde toplanana ve mavi iç çamaşırım ofis ışıklarında parlayana kadar yukarı kaldırdı. Göğüslerime ve şimdi yüzüne çok daha yakın olan yerlere baktı. "Birbirlerine mükemmel uyuyorlar," dedi. Sesi biraz daha alçak, biraz daha yumuşaktı.

"İşi efendisinden öğrendim," dedim. "Benim efendim." Son kısmı bir kaşımı kaldırarak söyledim, sesimdeki alaycılığı saklayamamıştım.

Bacağıma doğru eğildi. "Bazıları bunu asla ciddi bir şekilde söylemeyeceğin gerçeğini benim açımdan bir zayıflık olarak görüyor." Yanağını bacağıma dayadı, yoğun, koyu mavi gözler vücudum boyunca bana bakıyordu.

"Bunun için özür mü dilemeliyim?" diye sordum. Nabzım çoktan hızlanmıştı ve bana daha dokunmuyordu bile.

"Hayır, *ma petite,* ben bir köle istemedim. Bir partner istedim ve sen bu isteğimi birden fazla şekilde yerine getirdin."

Hafif bir dokunuşla külotumun kenarını parmak ucuyla izledi ama o uzun, yetenekli parmakların neler yapabileceğini biliyordum, bu yüzden bu dokunuş bile nefesimi tutmama neden oldu. Parmağını, diğer şeylere kışkırtıcı bir şekilde yaklaşması için, kalçamın içindeki o oyukta külotun kenarı boyunca oynattı. Parmaklarını bacağımın önüne götürdü ve onları mavi satenin hemen içine kaydırdı, böylece birkaç dakika önce göğüslerimin izini sürmesi gibi bacağımın kenarını takip etti. Külotumun içinde kasıklarıma nazik bir öpücük koyduktan sonra uzandı ve yavaşça çamaşırımı aşağı çekmeye başladı.

Gözlerim zaten odağını kaybetmişti, nefesim ve nabzım daha hızlıydı. Neredeyse hiçbir şey yapmıyordu ama ona tepkiyi veren diğer tüm zamanların anısıydı. İyi seks, bankadaki para gibiydi; düzenli ve büyük miktarda para yatırdıysanız, daha fazla faiz kazanırdınız. Jean-Claude yıllar boyunca çok şey kazanmıştı.

Külotumu topuklu ayakkabılarımın hemen üstünde, bileğimde duracak şekilde indirdi. Ondan geri kalanını da çıkarmasını isteyecektim ama dokunmasını en çok istediğim yerlerin hemen üstündeki çıplak tenimi öptü ve sözlerimi çaldı. Neredeyse nefesimi de kesecekti. Tenim şimdi tamamen çıplaktı. Yıllardır tamamen tıraş olmaktan vazgeçmiştim ama denemem istenmişti ve beğenmezsem tekrar uzardı. Sanki kıllar karışmadan her şeye dokunmak ve özellikle oral yapmak daha kolaydı ya da belki ağız ve vücut arasında hiçbir şey olmadan daha iyi yalayıp daha iyi emebilirdiniz. Ayrıca ben de dişlerimin arasından kasık kıllarını koparmayı sevmiyordum.

Daha da özel yerlere doğru dökülen kısmın hemen üstündeki kenarı yaladı. "Lütfen," diye fısıldayana kadar, daha derine inmeden kenarlarımı takip ederek ileri geri oyun oynadı. O gece mavisi gözlerini bana doğru çevirdi ve sonra, "Lütfen ne, *ma petite*?" diyecek kadar geriye doğru kalktı. Ama parmaklarını öpmesini istediğim kısımlara doğru kaydırdı ve sözcüklerimi çaldı. Düşünemiyordum, tek yapabildiğim bacaklarımın arasında yaptıklarını hissetmekti. Konuşabilmek için kendimi zorladım, ağzımı açtım ve bir parmağını içime soktu. "Haksızlık," diyecek kadar nefeslenebildim.

"Bence hiç de haksızlık değil," dedi gülümseyerek. Gözleri vampir güçleriyle değil erkek olmakla ilgili o karanlık ışıkla doluydu. Boşta olan elini o kadar sert bir şekilde beni masaya yaslamak için kullandı ki neredeyse üzerinde oturuyordum. Parmağını içeride olmayan özel kısımlarla oynamaya geri götürdü ve ağzını tekrar üzerime indirdi, böylece parmaklarının okşadığı yerin tam önünü yalıyordu. Yaladığı ve dokunduğu yerde lezzetli bir baskı oluşmaya başladı. Adını bir dua gibi söyledim. Parmakları daha aşağı taraflarda oynarken o tatlı noktayı daha hızlı yalamaya başladı. Aniden sınırı geçtim ve burada, ofisinde sessiz olmak isteyip istemediğimi düşünmek için zamanım olmadan orgazmla haykırmaya başladım.

Yalamaya ve orgazmı uzatmaya devam etti. Parmağını içime sokarak hızla git gel yaptı ve içimdeki o noktaya uzandı. İlk orgazmdan kıvranırken beni başka şekilde getirmeye başladığında duyuların içinde kaybolmaya başlayıp çığlık atmayı kestim. Sanki bedenim hangi orgazma odaklanacağını bilemiyor gibiydi. Bunu anlamış gibi yalamayı bıraktı ve ben onun için yeni bir orgazmla bağırana kadar sadece parmaklarını hızla kullandı. Dudaklarını bacağımın iç tarafında hissettim, aynı anda birden fazla işi yaparak boştaki eli bacağımın dışını tutuyordu ama diğer eli içime girip çıkmaya devam ediyordu. Yüzü bana gömülüyken koyu renk saçlarına doğru baktım. Bacağımdaki elinin sertleştiğini ve diğer elinin bir an tereddüt ettiğini hissettim. Ardından beni ısırdı ve bir saniye sonra sivri dişlerinin beni deldiğini hissettim ama orgazmda kaybol-

duğu için dişlerinin hissi, ağzının tenime kilitlenmesi, sert ve sıkı bir şekilde emmesi zevkin bir parçasıydı. Hangisi beni orgazma götürüyordu emin değildim, parmakları mı ısırığı mı? Ardından bacaklarım kenarda sarkacak şekilde beni geriye iterek ayağa kalktı. Kendini deri pantolonundan kurtarırken benim külotum da bir yerlerde kaybolmuştu. Bu yüzden kendini içime itmeden önce onu uzun ve sert bir şekilde görebildim. Sesi zorla çıktı. "Çok ıslak, çok dar, çok tatlı *ma petite.*"

İçime girip çıkmasını izleyebilmek için mekik çekme hareketinin bir versiyonu gibi yukarı kalktım ama ritmi hızlandıkça masanın üzerine geri dönmem ve onun içimde uyandırdığı hislere izin vermem gerekti. Ben ona baktım, o bana ve böylece beni masanın üzerinde becerirken birbirimizin gözlerinde boğulduk. Vücudum onun itip çekmeleriyle hareket ediyor, elleri beni masanın kenarında tutmak için kalçalarımda sıkıca duruyordu. Bu derin zevk, vücudumun aslında dokunamadığı bir bölümünde bir beklenti ağırlığı gibi oluşmaya başladı ama sanki her derin itme, o tek noktadan her geri çekiliş, ışıkta görünemeyecek yerlere dokunuyormuş gibi hissettirdi. Orayı kimse göremezdi, hiçbir el dokunamazdı ama o yapabilirdi; Jean-Claude içimdeki tüm karanlık mutlu yerleri bulabilirdi.

Gözleri vampir parıltısına döndü, sanki bir gece gökyüzü kendi ışığıyla parlayabilir ve en karanlık saatte bile gökyüzünün hâlâ mavi olduğunu bilmenizi sağlardı. O yüzeye doğru çıkarttıkça zevk baskısı büyüdükçe büyüdü. Bir andan diğerine, bedeninin bir hareketinden ötekine geçerken ellerim masanın pürüzsüz yüzeyinde, çığlıklar atarak gelmemi sağladı.

Beni birden fazla kez getirene kadar ritmini korudu ve bedenim zevkle dolup taşarken masaya yığılıp kaldım. Ancak o zaman hızını benim içimdeki güzel noktaya doğru değil kendine göre ayarladı ve bütün kontrolünden vazgeçti. Başı öne eğilip saçları etrafına düşerken ve yüzü saçların ardında kalırken yarı kapalı gözlerimle yüzünü izledim. Ardından omurgası gerildi, yüzü zevkle doluyken başını geriye attı.

Nefesi kesilmişti, nabzını boynunun yanında görebiliyordum. Seks onu neredeyse her şeyden daha fazla 'hayata' getiriyordu. Vücudunun herhangi bir erkeğinki gibi o solgun, kaslı göğsünde hafif bir ter damlası gibi tepki vermesini izlemeyi sevdim. Benden içtiği kandan göğsündeki ter damlasında hafif pembe bir parlaklık vardı. Bu gece çalışmak için beyaz bir gömlek giyemeyebilirdi. Ben bundan memnundum ve eminim o da böyle düşünüyordu.

8

JEAN-CLAUDE VE BEN ofisin arkasındaki duşta temizlendik. Centilmen olduğu ama aynı zamanda banyoda benden daha uzun zaman geçireceği ve çok sabırlı olmadığımı bildiği için önce benim temizlenmeme izin verdi. Banyodan sütyenim ve iç çamaşırlarımla çıkıp ofiste giyinecektim, böylece banyoda daha uzun süre takılabilecekti. Başka bir şey giymeden önce telefonumu kontrol ettim ama Manny'den herhangi bir mesaj veya cevapsız arama yoktu. Boş versene. Manny'yi tekrar aradım. İlk telefon mesajım basitçe, "Beni ara," olmuştu. Bu daha ayrıntılı olmalıydı.

Arayışım doğrudan sesli mesaja düştü, yani telefondaydı. Lanet olsun. "Manny, yine ben, Anita. Bir dosya hakkında seninle konuşmam gerek. Senin görüşüne ihtiyacım var." Dominga Salvador'dan bahsetmememin iki nedeni vardı. Biri, zorunda olmadıkça açık federal dosyalarıyla ilgili herhangi bir bilgi paylaşmamaya çalışmamdı ve diğeri, karısı Rosita'nın düzenli olarak onun telefonunu kontrol etmesindendi. Eskiden Dominga ve onun sevgili olduğundan haberi vardı. O ve Manny'nin tanışmasından yıllar önce olanlar dahil kendisinden başka bir kadınla yatmasını affetmiyordu. Kıskançlığın bu kadarını anlamıyordum ama elimden geliyorsa Manny'nin hayatını zorlaştırmamak isterdim. Fakat yakında beni aramazsa ismi söylemek zorunda kalacaktım çünkü o zaman beri arayacağını biliyordum. O ölmüştü ama şeytan hakkında konuşmak gibiydi, sizi duyuyorlar mı diye merak ediyordunuz. İş Dominga olunca ise, bizi cehennemden duyuyor olması çok olasıydı. Evet, tam da bu kadar korkunç kötülükte biriydi.

Telefonuma bakarak ve ona mesaj atmayı düşünerek oturdum ama Manny elli yaşın üstündeki insanlar gibiydi. Akıllı telefonu vardı ama ona sabit telefon gibi davranıyordu. Mesajlara hiç dönmezdi.

Onları okuduğundan bile emin değildim.

Telefonum çaldı ama Manny olmadığını biliyordum çünkü Micah Callahan'ın zil sesiydi; The Cardigans grubunun "Lovefool" isimli şarkısı. "Selam kısa, esmer ve yakışıklı," dedim gülümseyerek.

"Selam güzellik," onun da sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Mücevher randevusunun kısa sürdüğünü duydum."

"Dedikodu amma hızlı yayılmış."

"Lisandro'ya boş bir an varsa Jean-Claude ve seninle konuşmam gerektiğini söyledim, o zaman söyledi."

"Tamam ama kırk beş dakika içerisinde gitmem gerekiyor. Müşterileri uzun süre bekletemem."

Güldü. "Onları mezarlıkta uzun süre yalnız bıraktığında geriliyorlar, biliyorum."

"Mezarlıklar aslında çok huzurlu yerler. Onlar kendi kendini korkutuyor," dedim.

"Bunu da biliyorum."

"Sana gelmemizi istiyor musun?"

"O lanet merdivenlerin hepsini çıktım, o yüzden hayır. Ben size geliyorum. Seni seviyorum Anita."

"Ben seni daha çok seviyorum."

"En çok ben seviyorum."

"Ben daha çok seviyorum."

Telefonu kapattık ve Jean-Claude'u banyodan üstsüz çıkarken gördüm ama deri pantolonu üstündeydi. Beyaz gömleği giymenin sorun olmayacağına emin olana kadar giyinemezdi yoksa ikinci koyu renkli bir gömleği olurdu.

"Seni gerçekten mavinin içinde beğeniyorum, henüz giyinmediğin için teşekkür ederim. Telefondaki kedilerimizden hangisiydi, çünkü bu tatlı sözlerin yalnızca ikisi için oluyor," dedi.

Övgüyü duymazdan geldim çünkü bilerek soyunduğumu değil kazayla böyle kaldığımı söylemek uygunsuz geldi. Bu yüzden, "Beğenmene sevindim ve telefondaki Micah'ydı. Lisandro'ya konuşacak zamanımız olursa ona haber vermesini söylemiş."

"Konuşmak mı?" dedi Jean-Claude. "Ne hakkında?"

"Söylemedi ama yeraltı apartmanlarından binlerce basamak çıkmış ve birkaç dakika sonra burada olacak. Ona kendin sorabilirsin."

"Basamaklar davetsiz misafirleri caydırmak için tasarlandı *ma petite.*"

Güldüm. "Cidden orada kaç basamak var hiç sayan oldu mu?"

Koltuğa oturduğunu söyleyebilirdim ama haksızlık olurdu. Kendini soluk renkli kolları arkasına uzanacak ve deri koltuk bedeni için bir çerçeve oluşturacak şekilde sanatsal bir biçimde koltuğa bırakmıştı. Çizmeli bileğine diğer dizinin diz kapağına koyunca aynı anda Eski Batı filmlerinden fırlamış gibi ve davetkâr göründü.

"Bilerek mi yapıyorsun yoksa doğal olarak mı bu kadar dekoratif görünüyorsun?" diye sordum kalçamı masaya dayayarak.

"Senin dediğin gibi dekoratif olmak için doğal bir yeteneğim vardı ama yüzyıllık pratik gerçekten de mükemmelleştiriyor." Kendinden memnun şekilde gülümsedi, bu beni de gülümsetti çünkü bir zamanlar kendini ne kadar sevdiğini benden gizlerdi. Onu suçlamıyordum çünkü kendi güzelliğiyle bu kadar rahat olmasının beni rahatsız edeceği kadar kendi fiziksel görünüşümle ilgili sorunum vardı.

Bir elini bana doğru uzatınca ona doğru ilerledim, çünkü sevdiğiniz biri elini size uzatınca bunu yapmanız gerekiyordu. Mavi renkli iç çamaşırlarımla yanına kıvrıldım, tek koluyla beni bedenine doğru çekti.

"Böyle giyinerek leopar kralımızın dikkatini dağıtabilirsin."

"Konuşup onun dikkatini dağıtacak zamanım yok," dedim gülerek ve ayağa kalkmaya başladım ama beni geri aşağı çekti ve ardından kapıda bir tıklama duyuldu.

"Bir dakika," diye seslendim.

Lisandro kapının ardından konuştu, "Gelen Micah."

"Tam olarak giyinik değilim," dedim, "O yüzden sen gelme o gelsin."

Lisandro güldü. "Vardiyamın sonunda karımın yanına eve gidiyorum. Dikizlemem." Kapı açıldı ve Micah içeri girerken odayı göremesin diye arkasını dönen Lisandro göründü.

Micah oda onunmuş ya da en azından onu satın almayı düşünüyormuş gibi diğer her kapıdan nasıl giriyorsa bundan da öyle girdi. Onunla tanıştığımdan beri sahip olduğu kendinden eminlik ve güvenlik hissinden dolayı böyleydi. Mavi kot pantolon ve koyu yeşil, üstüne tam uyan bir tişört giyiyordu çünkü benimle aynı boydaydı ve bu kadar kısa olan bir erkek kendine tam uyan kıyafetler giymezse başkasından ödünç almış gibi görünürdü. Koyu kahverengi saçları bir örgü içindeydi ya da o kadar sıkı toplanmıştı ki kıvırcık olduğu belli olmuyordu bile. Açıkken omuzlarını geçen saçlarını neredeyse her zaman toplardı ve kendi saçını keserse ben de kendiminkileri kısa kestireceğimi söylemeseydim erkek kısalığında kestirirdi ama ben saçlarını seviyordum, o da beni.

Bizi görünce gülümsedi, narin üçgen yüzü neşeyle aydınlandı. Güneş gözlükleri gözlerindeki mutluluğu görmemizi engelliyordu ama düşüncelerimi duymuş gibi gözlüğünü çıkardı ve açık yeşil gözlerini görmemize izin verdi. Giydiği tişört yüzünden altından çok yeşil görünüyorlardı ama orman gölgeliğinin içinde parlayan güneş ışığı gibi sarılığını görebiliyordunuz. Leopar gözleri insan bedeninde kalmıştı, eskiden insan formundaki gözleri kahverengiymiş ama bu, ben onunla tanışmadan önceydi.

"Ne güzel görünüyorsunuz öyle," dedi, sesi yüzünde görünen mutlulukla doluydu.

"Bize katıl, daha güzel olsun," dedim.

Başını iki yana salladı ve yürümeye devam etti. "Bir adam sınırlarını bilmeli. Ben odadaki üçüncü güzel olduğum için güzellik seviyesine bir katkım olmayacak."

Kaşlarımı çattım. "Sen güzelsin," dedim.

"Sen kendi halinde güzelsin, *mon ami.*"

Koltuğun kenarında durmuş bize bakarken sırıttı. "Çekici olduğumu biliyorum, güzellik sizin olabilir. Gençken güzel olduğumun söylenmesinden nefret ederdim."

"Pek erkeksi değil," dedim elimi ona uzatarak.

Elimi tuttu ama oturmadı. "Belki daha uzun boylu olsaydım beni o kadar rahatsız etmezdi. Jean-Claude'u rahatsız etmediği kesin."

"*Mon chat,* ben senin yaşındayken erkekler, bugünkü kadın modasına göre daha abartılı peruklar ve kıyafetlere bürünürdü. Güzel bir erkek at binebiliyorsa, avlanabiliyorsa ve kılıç kullanabiliyorsa bir erkekte olması gereken en iyi özelliklere sahip olduğu için övülürdü."

"Bir erkek olarak böyle göründüğüm için insanların bana acımadığı bir dünya hayal edemiyorum."

"Topuklu ayakkabı giymeyi bana bir adam öğretmişti çünkü soylular bunu giyerdi."

"Güzelmiş."

Micah'nın elini çekiştirdim. "Gel ve bize sarıl."

Sırıtıp kafasını iki yana salladı. "Eğer bu kıyafetin içinde sana sarılırsam dikkatim dağılır. Konuşmamız lazım."

Gülümsemem azaldı. "Kulağa kötü bir şeymiş gibi geliyor."

Jean-Claude bana daha sıkı sarıldı. "Hayatta olduğum bütün yüzyıllar boyunca 'konuşmamız lazım' diye başlayan hiçbir konuşma iyi gitmemiştir."

"Öyle söylemek istemedim. Birkaç gündür sadece ikinizle bir konuşma yapmak istemiştim ama programlara uyduramamıştım. Anita'nın kırk beş dakikadan az süre sonra yola çıkması gerektiğini ve Jean-Claude'un Suçlu Zevkler'e gitmeden önce en az iki saatinin olduğunu biliyorum."

"Programlarımıza bakmışsın," dedim.

"Programlarınızı, en azından Jean-Claude'unkini biliyorum. Seninki hatırlayabilmek için fazla esnek."

"Pekâlâ, otur ve sarılmak yerine konuş."

Güzel iç çamaşırların içindeki bedenimi iyice ezberleyen bir bakışla bana baktı. "Denerim ama üstüne bir şey giymen odaklanmama yardımcı olabilir."

Kızardım ve bundan nefret ettim.

Sırıtarak dudaklarıma dikkatli bir öpücük koymak için eğildi. "Hâlâ kızarmanı seviyorum."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Ben sevmiyorum."

"Çok sevimli," dedi Jean-Claude.

"Hiç başlama."

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" dedi Micah'ya bakarak.

Micah elimi tutarak koltuğa oturdu ama bana dokunmak ne diyeceğini unutturacakmış gibi koltuğun en ucuna tünemişti. "Jean-Claude ve senin evlenmeni sorun etmediğimi biliyorsun. Yasal olarak bir kişiyle evlenebilirsin ve o kişi bizim efendimiz olur, bu kişi de o."

"Evet," dedim.

"Çok zarifsin," dedi Jean-Claude.

"Nathaniel ile birlikte, Anita ile üç kişilik bir bağlılık töreni yapmak hakkında konuşuyorduk."

Jean-Claude başıyla onayladı.

"Üçlümüz için sağ elin yüzük parmağına takılacak yüzükler almaktan bahsediyorduk."

"Tasarımları ona kabul ettirme konusunda benden daha şanslı olmanızı dilerim."

"Sen çok ayrıntılı yüzükler istiyorsun Jean-Claude. Ya işime uygun değiller ya da o kadar pahalılar ki her gün onu takarken rahat etmem. Elimde altın rezervi taşımak gibiler."

"O alanda farklı zevklerimiz var."

"Biz daha basit bir şeyler düşünüyoruz," dedi Micah.

Jean-Claude bana baktı. "Senin tarzının benden çok onlarla uyduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedim.

İç geçirdi ve benden biraz uzaklaşarak koltuğa daha çok yaslandı.

"Üzgün müsün?" diye sordum.

Yüzünden birtakım düşünceler çözebileceğimden daha hızlı ya da daha belirsiz bir şekilde geçti. "Hayır ama sanırım bir açıdan öyleyim. Seninle haftalardır yüzük tasarımları hakkında tartışıyoruz. Bence yol alabilmemizin tek nedeni, seremoni sırasında ve sonrasındaki eyalet etkinliklerinde daha ayrıntılı takımı takacak olmamız konusunda senin pes edip benim istediğimi yapmama izin vermen."

Omuzlarımı silktim. "Senin için önemli ve onları her gün takmak zorunda değilim."

"Ama her gün takacağımız takımın tasarımını bitirmeye yaklaşmadık bile," dedi.

"Doğru."

"Ama Micah ve Nathaniel için günlük tasarımın hazır, değil mi?"

Micah'ya baktım. Diğer adamın yüzünü inceliyordu.

Micah, "Tam sayılmaz ama yakınız," dedi.

"Kulağa çocukça geliyor olabilir ama yüzüklerinizi bizimkilerden önce tasarlatırsanız bu beni rahatsız eder."

"Üzgünüm Jean-Claude, bilmiyordum," dedi Micah.

"Ben de öyle. Bu karışık düzenimizde neyin rahatsız edip neyin etmeyeceğini kestirmek zor."

"Dördümüzün bir bağlılık töreni düzenlediğimizi sandıklarında karmaşık düzenimizdeki diğer kişilerin ne kadar üzüldüğünü hatırlıyor musunuz?"

"Evet ama düğünün sadece *ma petite* ve benim için olduğunu anlayınca sessizleştiler."

"Üçümüzün hâlâ bir bağlılık töreni yapmayı planladığımızı öğrenene kadar."

"Yüzükleri de öğrendiklerini tahmin ediyorum," dedim.

Başıyla onay verdi.

Yüzümü Jean-Claude'un göğsüne gömdüm. Yine bu konu hakkında diğer sevgililerimizden kavga ve suçlamayla uğraşmak istemiyordum.

"Dışlanmaktansa dahil olmak istiyorlar," dedi Micah.

"Yattığımız herkesle evlenemeyiz," dedi Jean-Claude.

"Evet ve hepimiz bir kişi daha eklemeyi kabul etsek de bu aynı kişi olmazdı maalesef."

"Doğru söyledin *mon ami.*"

"Jean-Claude yüzyıllardır Asher'a âşık ama geri kalanlarımız kendimizi onun ruh hallerine bağlamayı kabul etmeyiz."

"Ben Asher'ı seviyorum," dedim. "Ona biraz âşık bile olabilirim ama hayır, kendimi ona bağlamam."

"Anita ve Nathaniel, Nicky ile evlenir ama ben evlenmem," dedi Micah.

"Ben de," dedi Jean-Claude.

"Nathaniel hepimizden daha çok kişiyi dahil eder ama geri kalanımızın dahil edeceği kişileri etmez."

"O halde ya herkesle bir tören yapacağız ya da bağlılık töreni yapmayacak mıyız?" diye sordum.

"Ellerinde ne kadar büyük bir kavga istiyorsun?" diye sordu Micah.

"Yasal olarak bağlayıcılığı olmasa da sevmediğim biriyle evlenmeye zorlanmayacağım," dedim.

"Eğer törenimizi yapmazsak sorun ortadan kalkar," dedi Micah.

"Bundan vazgeçmek istediğine emin misin?" diye sordum.

"Ya sen?" diye sordu.

"Hayır, eğer üçünüzle de yasal olarak evlenebilsem evlenirdim."

"Klan kaplanlarını birini aramıza dahil edersek diğerlerinin sessiz kalmasına ikna ettim," dedi Micah.

Ona bakma sırası bizdeydi.

"Ne yaptın?" diye sordum.

"Aklında bir kaplanadam var mı?" diye sordu Jean-Claude.

"İlk seçeneğim Cynric."

"Hayır," dedim ve son kararımdı.

"Bizimle yaşıyor Anita. Ev işlerinde Nathaniel'a yardım ediyor. Ben iş için şehir dışında olduğumda Jefferson County'de sen ve Nathaniel ile aynı yatakta uyuyor."

"Nicky de bizimle uyuyor," dedim ve sesim bana bile sert geldi.

"Ve bazen ben yokken dördünüz birlikte yatıyorsunuz ama ben oradayken uyandığımda senin diğer tarafında görmek isteyeceğim tek kişi Cynric ya da Nathaniel. Ayrıca, Nicky bir aslan ve kaplanların peşimizi bırakmasını sağlamada pek yardımcı olmaz."

"Cynric on dokuz yaşında. Aşk hayatımın kenarlarından tutunmakla yetinmek yerine dışarıda oynamalı."

"Nasıl kenarda oluyor? Çoğu sabah Nathaniel ve Nicky'ye kahvaltı hazırlamaya yardım etmesine uyanıyoruz. Başka kim olduğu fark etmeksizin yatakta olduğumuz zamanların yarısında bizimle. Saatlerce konuşabiliyoruz."

"Ev ödevini yapmayı bitirdikten sonra," dedim.

"Yakında mezun oluyor ve şimdiden üniversiteye gitmek için hazır Anita."

"Bir liseliyle çıkıyorum demekle ilgili sorunlarım var."

"Son sınıfta."

"Lise son sınıfta," dedim.

"Lise ya da üniversitede olmasının ne farkı var? Bizim için önemini değiştirmiyor."

"Ne farkı mı var? Ne farkı mı var?" Ayağa kalktım, bağırdığımı biliyordum ama umurumda değildi.

"Karanlığın Annesi bizim beynimize girdiğinde ve seks yaptığımızda yalnızca on altı yaşındaydı. Ben hatırlamıyorum bile ama o hatırlıyor. Benim için tecavüz ilacı almak gibiydi, o yüzden yaptığımı biliyordum ama yapmayı ben seçmedim ve o şekilde olduğu için çok sinirliyim."

"O gece sadece sen ve Cynric yoktunuz Anita. Karanlığın Annesi birden fazla kişiyi etkiledi."

"Ama yalnızca Cynric beni eve kadar takip edip yanımda kaldı!"

"Crispin ve Domino o gece oradaydı ve artık burada yaşıyorlar," dedi Micah.

Haklıydı ve haklı olduğunu biliyordum ama yanlış hissettiren bir şeyler vardı.

"Aynı şey değil. Crispin ve Domino yetişkin adamlar. St. Louis'e yaşamaya geldiler ve onlar için hayatımda yeterince zaman olmayınca kendi hayatlarını kurmaya gittiler. Kendi işleri var, Crispin başka insanlarla çıkıyor ve Domino da böyle yapmak üzere ama Cynric hep burada. Seneye üniversiteye gider ve yurtta kalır diye düşünüyordum ama şimdi evden gidip gelmeyi düşünüyor."

"Onun efendisisin *ma petite,* yurtlarda yaşamasını emredebilirsin."

Ona dik dik baktım. "İnsanlara hayatlarını nasıl yaşayacaklarıyla ilgili emir vermek istemiyorum. Herkes kendi hayatını yaşasın ve beni rahat bıraksın!"

"Cynric'in hayatını başka bir yerde yaşayıp seni rahat bırakmasını istediğinden bahsediyorsun," dedi Micah.

Düşündüm ve başımla onayladım. "Evet, evet," derken sesim sakindi.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü o on dokuz yaşında, bense otuz bir. Çünkü o yalnızca on altı yaşındayken birbirimize tecavüz ettik. Çünkü o bakirdi ve kimse hissettiğim en kötü güçlerden biri tarafından düzenlenmiş metafiziksel bir seks partisinde bekâretlerini kaybetmemeli. Çünkü ne zaman Cynric'i görsem aklıma o kadın ve ikimize de tecavüz eden piç geliyor."

Kendi kelimelerimin kafamda yankı yaptığı tuhaf derecede gürültülü sessizliğin içinde durdum.

Micah ve Jean-Claude bana baktı. Jean-Claude'un ifadesi, yüzünde hep gördüğüm gibi boş ve mükemmeldi. Yüzyıllar boyunca vampir iktidarı koltuğunda hayatta kalmasına yardımcı olan bir numarayla duygularını bir anda saklıyordu. Micah'nın yüzü acı, şefkat ve Jean-Claude'un göstermediği kadar çok duygu gösteriyordu.

"Lanet olsun," dedim hafif bir sesle.

Micah ayağa kalktı ve bana sarılmaya başladı ama elimi öne uzatıp geriledim. Bana sarılmasını istiyordum ama buna izin verseydim ağlamaya başlayabilirdim ve bunu istemiyordum. Düşünmek veya düşünmeye çalışmak istiyordum. Fakat tabii ki düşünemiyordum, tek düşünebildiğim ağzımdan dökülen doğruluk yankılarıydı. Sanki bir çubukla vurulmuş bir zildim ve hâlâ çınlıyordum. Fiziksel olarak darbe almış ve nefes alamıyormuşum gibi şoku tepeden tırnağa hissediyordum.

Micah bana doğru uzandı ama sonra elinin yanına düşmesine izin verdi. "Anita, ne yapabiliriz?"

Ağzımı açtım, kapattım ve kafamı iki yana salladım. Yapabilecekleri, birilerinin yapabileceği hiçbir şey yoktu, iş işten geçmişti. Düzeltemezdik, çünkü değiştiremezdik. Yapabileceğimiz tek şey önümüze bakmaktı. Önümüzün neresi olduğundan pek emin değildim yalnızca.

"Kahretsin," dedim usulca.

Micah tekrar bana yaklaştı; bu sefer daha yavaş bir şekilde, ace-

le hareket etmeden, korkmuş bir ata yaklaşır gibi. Onlar çok büyük ve güçlü hayvanlardı, çıldırıp size ve kendilerine zarar verecek kadar korkmalarını istemezdiniz. Micah'nın *sakin, sakin,* demesini bekledim.

Ona durmasını söylemeyince bir elini omzuma koyabilene kadar bana yaklaşmaya devam etti. Bu sefer onu itmedim. Orada dikildim ve yaklaşmasına izin verdim. Üç yıl önce, Las Vegas'taki başka bir odayı görüyormuş gibi boşluğa diktim gözlerimi.

Kendimi bir kurban gibi hissetmiş miydim? Hayır ama... Ama... Bir şey vardı.

Micah usulca bana sarıldı ve ona izin verdim. Sarılmasına karşılık vermedim ama kaskatı da durmadım. Bedenim yanında rahattı ama kollarım ben düşünürken iki yanımda sarkıyordu.

Konuştuğumda sesim hırıltılı ve pek ben değilmişim gibi çıktı, "Vegas'taki erkeklerin hiçbirinin bana fazla yakın olmasına izin vermedim. Crispin ve Domino'yu hayatımın ana kısmından uzak tuttum. Onları Vegas'a yollamadan olabildiğince uzakta tuttum."

"Evet," dedi Micah uysal bir sesle.

Yavaşça kollarımı etrafına sardım, neredeyse istemeden ama sarıldığımda sıkıca sarıldım. "Cynric hariç," dedim.

"Evet," dedi ve yavaş, dairesel hareketlerle sırtımı okşamaya başladı.

"Olanlar yüzünden hepsini suçluyorum, değil mi?"

"Onları suçladığını sanmıyorum ama söylediğin gibi sana onu hatırlattıklarını düşünüyorum. Onlara her gün bakmak olanları unutamayacağın anlamına geliyor."

"Seksin büyük bir kısmını hatırlamıyorum bile. Hatırlamadığım halde neden beni rahatsız ediyor?"

Jean-Claude yanımızdaydı. Elini bana dokunmamasını söylememden korkar gibi dikkatli bir şekilde saçıma koydu ve çekilmesini söylemeyince saçımı okşamaya başladı. "Mükemmel aklının bir yerlerinde ne olduğunu hatırlıyorsun ve aklın hatırlamıyorsa da bedenin hatırlıyor. Beynin taşıması için çok acı verici olan anıları deri-

deki her bir hücrenin içine çekmesi gibi."

Kafamı çevirdim ve yüzüne bakabilmem için elini çekti. "Deneyim konuşuyor gibi."

"Anılarımın bazılarına sahipsin *ma petite;* üstünden gelmem gereken kendi korkularım olduğunu biliyorsun."

"Bu bir korku mu?" dedim.

Yüzümün yanını avuçladı ve bir süre bana baktı. Micah bana sarılmaya devam etti. "*Ma petite,* birinin zevki diğerinin korkusudur ve bir kişinin 'sorun değil' dediği şey," omuzlarını silkti ve tek eliyle havada tırnak işareti yaptı, "diğerinin travması olabilir."

"Daha kötü... korkular yaşadığım oldu," dedim.

"Belki de öyledir ya da belki daha korkunç gördüğün korkulardan daha çok rahatsız etmiştir seni?"

"Neden? Neden bu? Kan ve vücut parçalarının arasından geçtim ve ilerlemeye devam ettim. Diğer olanların yanında bu hiçbir şey. Kötü adamlardan başka kimse ölmedi."

Micah yüzü saçlarıma dayalı şekilde konuştu, sıcak nefesini kulağımın yanında hissedebiliyordum. "Anita, sen bir iblis tarafından uyuşturuldun ve ele geçirildin. Bu bayağı travmatik bir olay."

Yüzüne bakacak kadar geri çekildim. "Onlar büyük kötü vampirlerdi; Karanlığın Annesi, Günün Babası Vittorio ama gerçek iblisler değillerdi. Gerçek iblislerin yanında bulunsaydın o kelimeyi başka hiçbir şey için kullanmazdın."

Biraz üzgün bir şekilde gülümsedi. "Neler gördüğünü hep unutuyorum. Özür dilerim, çok haklısın. Ne anlama geldiğini bilmediğim bir kelime kullanmamalıydım."

İkisinden de uzaklaştım ve ellerini ellerimin arasına aldım. Ellerini tuttum ama sarılmak istemiyordum. Düşünmek istiyordum ama kollarının arasındayken bunu her zaman yapamıyordum, birçok açıdan dikkatimi dağıtıyorlardı.

"Birbirleriyle savaşıyorlardı, ben sadece kullanılacak ve atılacak bir araçtım. Hepimiz, düşmanını vurmak için eline silah alıp silahın duyguları var mı ya da sevebiliyor mu diye düşünmeden kullanılan-

lar gibi bir araçtık. O yalnızca bir metal parçasıdır. Tetiği çekersin ve görevini yapar, vampir infazcısı olmak gibi. İnfaz izni alıyorum ve beni başıboş doğaüstü vatandaşa doğru nişan alıyorlar, onu avlıyorum ve görevimi yerine getiriyorum. Ben sadece bir silahım. Beni bir şeye nişan alırsanız onu öldürürüm; yaptığım şey bu, olduğum şey bu."

Micah elimi sıktı ve ona bakmamı sağlayacak kadar çekti. "Sen bundan ibaret değilsin Anita. Seninle tanıştığım zaman bile bundan fazlasıydın."

Jean-Claude elimi kaldırdı ve nazikçe eklemlerimin üstüne bir öpücük kondurdu.

"Elimi en son ne zaman öptüğünü hatırlamıyorum."

"Dudaklarını öpme iznim olmadığı zaman olabilir. Senin nişan alınıp kullanılacak bir silah olduğun bir zaman dilimi vardı fakat bu yıllar önceydi *ma petite.* Kendine bir aile, arkadaşlar, bir hayat, hem de hepimizi çok mutlu eden bir hayat kurdun," dedi.

Başımı yukarı aşağı salladım, haklı olduklarını biliyordum. "Beni kullanılıp atılacak bir şey yapmaya ya da sonrasında kaybolacağım şekilde ele geçirmeye çalıştılar. Marmee Noir bedenimi ele geçirmeye çalıştı, o zaman kendim olmaktan vazgeçerdim."

"Ama sen onu öldürdün *ma petite.*"

Başımı sallamaya devam ettim. "Evet."

"Sen döndükten sonra herkesin anlattıkları hikâyelere bakılırsa da, en sonda yanında Domino olmasaydı Karanlığın Annesi kazanabilirmiş," dedi Micah.

Gözlerimi kırpıştırdım ve ona baktım. Kavga sırasında onun karanlığında boğulurken elimi uzattığımı, Domino'nun elini ve tam da ihtiyacım olan beyaz ve siyah kaplan gücünü bulduğumu hatırladım.

"İkinizi de piyon gibi oynatmak istemişti ama sen kendini kraliçeye dönüştürdün ve Domino'yu şövalyen yaparak onu yok ettin."

Karanlığın Annesi gecenin şekil almış haliydi ve ruhunu ele geçirmesi için benim kontrolümü eline almak ve beni et kuklası yapmak için elinden geleni yapmıştı. O işe yaramayınca da kontrol ede-

bileceği kedi likantroplardan biri tarafından beni hamile bırakmaya çalışmıştı. İçine yerleşebilmek için bebeğin büyümesini beklemeye niyetliydi ama hiçbir planı işe yaramamıştı. Kiralık suikastçılar, modern bombalar ve ateşle son bedenini patlatmıştı ve bu her şeyi, onu bile, temizlerdi ama ruhu kaçmış geride boş kabuğu bırakmıştı. Dokunulamayan, yalnızca bedenden bedene geçen bir şeyi nasıl öldürürdünüz? Bir kişinin içerisinde, yani tek bir yerde uzun süre kalmasını sağlayarak. Bilerek yapmamıştım ama beni o kadar çok istiyordu ki oyalanmasını sağlayacak yem olmuştum.

Binlerce yıllık karanlığı içime dökmeye çalışmıştı ve nihayetinde onun da karışmasının etkisiyle kazandığım vampir güçlerini kullanmış ve onu tüketmiştim. Gece karanlığındaki denizde boğulmak gibiydi ama nefes almaya çalışmak yerine kendimi batmaya bırakmış ve o beni boğmadan önce hepsini içmeye çalışmıştım. Kaybediyordum ki Domino karanlığın içine elini uzattı ve dengelemek için ihtiyacım olan enerjiyi verdi. En yeni kaplanadamların ikisi olan Domino ve Ethan, beni kurtaracak ve Karanlığın Annesi'ni alt etmeme yardım edecek kaplan klanlarına ait olan her genetik kısma sahipti.

"Ethan olmadan Domino yeterli olmazdı. Karışık kökenleri sayesinde ikisi birlikte beni kurtarabildi," dedim.

"*Oui,* Ethan kırmızı, altın ve mavi kaplan klanlarının kanına sahip olmasaydı, Domino'nun siyah ve beyaz klanının kanı yeterli olmazdı ama doğru olduğu gerçeğini değiştirmiyor *ma petite.* Kaplanların iki bin yıldır kehanetlerinde bahsettiği o tek an, kaplan klanlarının gücü sendeydi."

"Evet, evet, ben Kaplanların Kraliçesi olduğum için herkesi büyük ve kötü şeyden kurtarmam gerekiyor."

"Ama tam da kehanetin söylediği gibi oldu *ma petite,* kaplanadamlar olmadan sen galip gelemezdin ve sensiz onlar karanlık düşmanlarını öldüremezdi."

Karanlık düşman terimine karşı çıkmak istedim ama fazlasıyla doğruydu. Eğer Karanlığın Annesi ve Vittorio bizi birlikte zorlama-

saydı şu an ölüden de beter olabilirdim. Kendi bedenime kapalı kalmış, onu korkunç şeyler yapmak için kullanışını izleyebilirdim. O da benim gibi nekromensırdı ama bin kat daha güçlüydü. Emirlerini uygulatmak için yürüyen ölülerden bir ordu yaratabilirdi. FBI kasetlerinde gördüğüm şeyi yapıp yapamayacağını merak ettim. Marmee Noir birinin ruhunu kendi zombi cesetlerine geri koyabilir miydi? Sanmıyordum, bunu yapmak için onun bilmediği voodoo'nun yapılması gerektiğine emindim ama hiçbir şey ondan gizli kalmazdı. Dosyayı düşünmek beni sakinleştirdi, kim olduğumu, ne olduğumu ve kimsenin kurbanı olmadığımı hatırlamamı sağladı. Ben hayatta kalmıştım ve onlar ölmüştü. Biri kurban olmuşsa da, onlar benim kurbanım olmuştu.

"Onları boş verin," dedim kendimi zorlayarak.

Micah bana gülümsedi. "İşte bizim kızımız."

"Gerçekten öyle," dedi Jean-Claude. Eğildi ve saçıma ufak bir öpücük kondurdu.

Başımı yukarı aşağı salladım ama bu sefer sadece bir işe yaramayan onayla kalmıyordu. Kollarımı bellerine doladım ve onlar da bana sarılabilmek için birbirine sarılmış oldu. Yüzümü Jean-Claude'un göğsüne ve Micah'nın omzuna yasladım. Jean-Claude'un göğsü hâlâ çıplaktı, pürüzsüz cildi yüzümün yanında yumuşacıktı. Micah'nın tişörtü de yumuşaktı ama teninin olacağı kadar yumuşak ve sıcak değildi. Tenine daha çok dokunabilmem için tişörtünü çıkarmasını söyleyecektim az daha. Düşünmesi bile daha çok kendim gibi hissetmemi sağlamıştı. Bana dokunan kötülük tarafından götürülmedim ya da değişmedim. Hâlâ buradaydım, hâlâ bendim ve bu, seksin kötü değil iyi olduğu anlamına geliyordu. Domino ve Crispin'i kendi hataları olmayan bir şey yüzünden uzaklaştırdığım için kendimi kötü hissettim. Onlara daha yakın hissedeceğimden emin değildim ama en azından ne yaptığımı ve belki neden yaptığımı anlayabilirdim.

Hayatımda çok fazla insan olduğunu düşünüyordum ama belki de çok fazla insana bağlı çok fazla travma yaşamıştım. Kulağa neredeyse

aynı şey gibi geliyordu ama aynı şekilde hissettirmiyordu. İnsanları o kıvılcımı hissetmediğiniz için dışarıda bırakmak bir şeydi. Hepiniz zihinsel tecavüze uğradığınızda sizinle birlikte olduklarından onları suçladığınız için bunu yapmak, kurbanları cezalandırmak gibi görünüyordu. Bunu yapmamak için gerçekten çok uğraşıyordum.

"Onlara bir özür borcum var mı, yoksa devam edebilir miyim?" diye sordum.

Erkeklerden biri saçımı okşadım ama "Kime?" diye soran Micah'ydı.

"Domino ve Crispin."

"Sanmıyorum," dedi Jean-Claude.

Yüzüne bakabilecek kadar geri çekildim. "Neden?"

"Çünkü başka bir şeyle uğraşacak zamanın yok da ondan *ma petite.* Zamanından alıp onlara vermek istemem."

"Onlardan özür dilemeli miyim diye sordum, onlarla yatmalı mıyım diye değil."

Gülümsedi. "*Ma petite,* bu sensin. Seks genelde özürle birlikte gelir."

Micah omuz silker gibi yaptı ve yüz ifadesinden katıldığı belliydi.

İkisine de kaşlarımı çatarak baktım.

"Doğruya doğru *ma petite.*"

"Ama Cynric ile daha çok zaman geçirmem için beni teşvik ediyorsunuz."

"Hayır," dedi Micah, "etmiyoruz, olanlar hakkında konuşuyoruz sadece."

"Bu ne demek anlamıyorum."

Yan gözle Jean-Claude'a baktı.

"Ne? O bakış ne?" İkisinden de geriye çekildim. Öfkem anında yükseldi, sıcak ve hazırdı. Kendimi daha iyi, daha kendim gibi hissettim çünkü öfke yıllardır en yoğun hissettiğim duygulardan biriydi. Bazen stres altındayken eski alışkanlıklara dönüş yapardınız, size veya hayatınıza iyi gelmedikleri için onları bırakmış olsanız da.

"Domino ve Crispin'den özür dilemekten bahsettiğini ama Cynric için aynı şeyi söylemediğinin farkında mısın?" diye sordu Micah.

Ellerim yumruk halde, omuzlarım gergin ve dövüşmeye hazır şekilde, ona karşı öfkeyle dikildim ama ne dediğim üstüne kafa yormaya çalıştım. Yapmak istediğim bir sonraki şey birine vurmak değilmiş gibi durmamak için ilk önce omuzlarım gevşedi, sonra parmaklarım.

"Olamaz," dedim.

Baştan sona düşünmeme izin vererek beklediler.

İç geçirdim ve kollarımı etrafıma sardım çünkü birden orada mavi iç çamaşırlarımla dururken üşümüştüm. "Neden Cynric'ten özür dilemekten bahsetmedim?"

"Bu bir terapi sorusu olabilir," dedi Micah.

"Evet, sanırım öyle. Lanet olsun." Titremeye başlayarak kendime sarıldım.

Micah beni ısıtmak için sarılmaya geldi ama ben kollarım kendime dolanmış şekilde bekledim. "Giyinip işe gitmem gerek."

Geri çekilip bana baktı. "Duygusal şoktan titriyorsun ve öylece giyinip randevuna mı gideceksin?"

"Evet, yapmam gereken bir iş var."

"Kendini işine vermen bunun gitmesini sağlamayacak."

Geri çekildim. "Sorunu görmezden gelmiyorum, gerçekten işe gitmem gerek, yoksa geç kalacağım."

"Bugün kaldıracağın zombi birkaç yüzyıllık. Bence fazladan birkaç dakika bekleyebilir."

Kafamı iki yana salladım. "İşime gideceğim, çünkü iş benim. Eğer hâlâ bensem ilerlemeye devam ederim. İşe giderim, randevularıma uyarım ve her zamanki şeyleri yaparım."

"Ve birkaç dakikayı kendine versen ne olur?" diye sordu Micah.

"Eğer bir şeyi değiştirmesine izin verirsem, tereddüt edersem o zaman beni mahveder," dedim.

"Ne seni mahveder?" diye sordu.

"Bu, bu sorun, bu şey, bu duygusal bok."

"Yani yeterince hızlı koşarsan seni yakalayamaz," dedi, sesi alçaktı.

Omuzlarımı silktim, kendime sarılmaya devam ederken daha da titriyordum.

"*Ma petite,* bizim için iki şey yapar mısın?"

"Ne?" Onlara bağırmıştım. Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve daha normal bir tonda konuştum. "Ne?"

"Bize hoşça kal öpücüğü ver ki bu aydınlanmayla bizi cezalandırmayacağını bilelim."

Tartışmak istedim ama söylediği gibi doğruya doğruydu ve bundan daha az travma yüzünden aylarca ilişkilerimden kaçtığım olmuştu.

Başımla onay verdim. "Tamam, ikinci şey ne?"

"Korumalardan birinin seni ilk randevuna götürmesine izin ver."

"Bütün gece peşime takılmalarını istemiyorum."

"Anladığıma göre Nicky ve Dino mezarlıkta, içinde inek olan bir kasa kamyonla bekliyor."

"Evet."

"O halde sen gecenin ilk zombisini kaldırdıktan sonra bir korumayı daha götürecek yerleri olacaktır."

Zekâsı harikaydı, çok mantıklıydı ama ben neden karşı çıkmak istiyordum? Cevap: Çünkü bir şok geçirmiştim ve duygusal olarak hassastım. Bu, genelde bende tepelerce koşmak ya da sinirlenmek ve sinirli kalma isteği uyandırıyordu. Nihayetinde ne kadar istemediğimi görerek sürücüyü kabul ettim. Mantıklı olmayı istemedikçe daha çok acı çekiyordum; öncesinde beni gerçekten üzen şeyle bağlantılı olan bir şey hakkında tam bir kavgaya yol açardı. Şimdi, mantık ve tedbiri pencereden atma dürtüsü, gerçek bir çatışma başlatmadan saldırmanın bir yoluydu. Bunu biliyordum. Aslında şu anda bir terapistim vardı çünkü hayatımdaki diğer insanların sorunlarını çözmelerini talep ederken, aynı şeyi yapmamak ikiyüzlü görünmeye başlamıştı. Cynric hakkındaki aydınlanmama şaşırıp şaşırmayacağını merak ettim. Yoksa şu, "Bunu anlamanı bekliyordum," anlarından birini mi yaşayacaktık.

Giyindim ve ikisine de hızlı bir öpücük vermek istedim ama geri çekilmeye çalışıp herkesi suçlamam kısmı beni rahatsız ediyordu.

Artık öyle şeyler yapmıyordum, bu yüzden durup ikisine de bakmak için kendimi zorladım. Elleri ellerimde, derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım.

"Kişisel bir sorun yaşadığım için hayatımızdaki mükemmel şeyleri mahvetmekten kaçınmak için elimden geleni yapacağım." Jean-Claude'a baktım. "Daha önce yaptığım gibi kaçmayacağım, söz veriyorum. Yeterince hızlı ya da yeterince uzağa kaçamayacağımı biliyorum, çünkü sorunların çoğu içimde ve benimle geliyor."

"Bilge biri olmuşsun *ma petite.*"

Gülümsedim ama ne kadar mutlu görünüdüğümden emin değildim, kendimi mutlu hissetmiyordum. "Akıllandığımı kabul ediyorum. Bilge olduğumu söyleyemem."

"Nasıl istersen *ma petite,* seninle dilbilgisi tartışmayacağım."

Gerçekten gülümsedim ve elini biraz sıktım. "Bu iyi çünkü şu anda muhtemelen kaybederdim ve kaybetmekten nefret ederim."

Bu, ikisini de güldürdü, yani durum iyiydi. Baştan çıkarıcı gözlerinde bir saniye kaybolarak Micah'ya döndüm. "Beni hiç en kötü halimde görmedin ama sen sormadan sorunlarımı halletmeye çalışacağımı ve bizi etkilememesi için elimden geleni yapacağımı söyleyeyim."

"Endişelendiğim şey biz değiliz," dedi.

Ona kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Sen ve benim aramızdaki şey sağlam. Sen, ben ve Nathaniel arasındaki şey sağlam. Buna güveniyorum. Sana çok daha zor bir şey soracağım."

"Ne?" Bu tek kelimede çok fazla şüphe vardı.

Ufak bir gülümsemeyle elimi daha sıkı tuttu. "Öncelikle, kendi üstüne fazla gitme. Az önce bir şok geçirdin ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi ilerliyorsun ama oldu ve yok saymanın işe yaramayacağını biliyoruz, o yüzden lütfen bu gece kendine dikkat et." Boşta olan elini yanağıma koydu ve beni nazikçe öptü.

Öpücükten bir gülümseyle geri çekildim. "Elimden geleni yapacağım ve Nicky de orada yardım etmek için duracak."

"Duracak. Sen benim en büyük önceliğimsin, bunu biliyorsun," dedi.

"Evet ama o şekilde söylediğin zaman başka birini daha düşündüğünü biliyorum."

"Cynric'i bir sonraki görüşünde ona patlama. Kafanın içinde dönenleri bilmiyor ve seni seviyor o."

Gözlerimi kapattım ve yavaşça ona kadar saydım. "Neden böyle söyledin ki? Toparlanıyordum ama şimdi yine aynı hissediyorum."

"Çünkü seni seviyorum ve seni tanıyorum. Eğer kendini kaybeder ve sinirini birine boşaltırsan öfken bir hedef bulduğu için birkaç dakika iyi hisseder, sonra çok daha kötü hissedersin. Öfkeni başka bir kurbandan çıkardığın için kendini mahvedersin."

"Crispin ve Domino neden kurban değil?" diye sordum.

"Çünkü kendilerini kurban olarak görmüyorlar ve sen de onları o şekilde görmüyorsun."

"Bu kulağa mantıklı geliyor. Ya bir kurbansındır ya da değilsindir."

"Doğru değil," dedi Micah. "Sonsuza kadar kurban olarak kalmadan da travma yaşayabilirsin. Sorunlarını çözüp kendini yeniden oluşturabilirsin veya yıkıntıların üstüne oturup sonsuza kadar yas tutabilirsin. Biz yeniden oluşturmayı seçtik."

O zaman, onun da kendi travmalarına sahip olduğunu hatırladım, ilk önce onu bir leopar yapan leoparadam saldırısından kurtulmuştu ve sonra Micah'nın leoparını devralan Chimera tarafından yıllarca istismar edilmişti. Chimera, gücü altındakilere işkence ederek ve onları öldürerek kişisel sorunlarını çözen sadist bir piçti. Micah'yı o kadar uzun süre hayvan kılığına sokmuştu ki gözleri leopar şeklinde kalmış ve bir daha asla insana dönmemişti. Sonsuza kadar hayvan formunda hapsolup bir daha insan halini geri kazanamayabilirdi ama o, gözleri hariç kendini kurtarabilecek kadar güçlüydü. Bazen dünyada birini düzeltecek kadar terapi yoktu ve o zamanlarda başka bir çözüm bulmanız gerekiyordu. Chimera vakasında çözüm ölümdü ve ben ona bu arayışta yardımcı olmuştum. Bu konuda kendimi hiç kötü hissetmedim ama o sırada beni öldürme-

ye çalışıyordu ve nefsi müdafaa vicdanı harika bir şekilde yatıştırıyordu.

Jean-Claude yanımıza yaklaştı. "Hepimiz yıkımdan sonra kendimizi inşa ettik."

O neredeyse gerçek dışı yüze baktım çünkü hiç kimse o kadar güzel değildi ve kurtulmadan ve kendi efendisi olmadan önce daha güçlü vampirlerin elinde yüzlerce yıl süren tacizlere katlandığını hatırladım. Son ustası Nikolaos ile tanışmıştım. On iki yaşında bir kıza benziyordu ama tanıştığım bin yaşından büyük ilk vampirdi. Ayrıca bir sadistti ve etrafındakilere verdiği zararı hiç umursamıyordu. Arkadaşlarımdan biri olan Phillip'i öldürmüştü. Herkesin kurbanı olmuş ve değişmeye çalışmaya başlıyordu ki Nikolaos sizden alınabilecek son şey olan canını alıp onu nihai kurban yapmıştı. Onu öldürdüğüm için üzülmedim ama Phillip ölmüş olduğu için hâlâ suçluluk duyuyordum. Belki onu yine de öldürürdü ama bana bazı cinayetlerde yardımcı olmuştu ve kadın onun bana ötmesinden hoşlanmamıştı. Onun zayıf, korkmuş ve herkesin kurbanı olduğunu biliyordum ve ben de onu diğer herkes gibi kullanmıştım. Belki başka hayatları kurtarmak iyi bir gerekçeydi ama nihayetinde Phillip için bir önemi olduğunu sanmıyordum. Ona geri döneceğimi söylemiştim. Onu koruyacağımı söylemiştim. Boğazını parçalamışlardı.

Jean-Claude yüzüme dokundu. "Yüzünün böyle ciddi bir hal almasına ne neden oldu *ma petite?*"

"Phillip'i hatırlıyor musun?"

Gözlerindeki bir şey hareket etti ve bana boş, ifadesiz bir yüz sunmak için gözlerini kırpıştırdı. "Tabii ki hatırlıyorum, Suçlu Zevkler'de çalışıyordu ve ben onu koruyamadım."

"Sen de ölümü yüzünden suçlu mu hissediyorsun?"

"Evet *ma petite,* suçlu hissediyorum çünkü ondan kan içen vampirlerden biriydim. Çalıştığı kulübü yönetiyordum. Kulübümde ya da sahnemde böyle şeylere izin vermediğim için onu sokak uyuşturucularından kurtardım ama ısırılmaya, hepimize kanını vermeye bağımlı oldu. Onu uyuşturucu bağımlısı olarak erken bir

ölümden kurtardığımı sanıyordum ama yalnızca bir bağımlılıktan diğerine geçirdim ve bu onu öldürdü."

"Phillip'i uyuşturuculardan kurtardığını bilmiyordum."

"Vampir dansçılarımızdan birinin sahnede beslenebilmesi için yakışıklı bir kurbana ihtiyacımız vardı. Bana o şekilde getirildi. İyice temizlenmişti ama bir bağımlılığın yerine diğerini koyduğu için, ben ona yardım ettiğim için değil."

"Onu Nikolaos öldürdü çünkü vampir cinayetlerini çözmemde bana yardımcı oluyordu."

Jean-Claude başıyla onayladı. "Bu bahanesiydi. Phillip'i benim korumam gerekirdi ama ona yardım edecek kadar güçlü değildim. Sen hayatıma girene ve hepimize işkence edenlerden kurtulmama yardımcı olana dek kendime bile yardım edecek kadar güçlü değildim."

Yanına gittim ve hayatımdaki diğer erkeğe sarılabilmem için Micah beni bıraktı. "Phillip'e bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Çoğu insanın söylediği şekilde yakın değildim ama o benim sorumluluğumdu ve onu canavarlardan uzak tutamadım."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Ben de öyle."

"Ama sen ona zarar veren canavarları öldürdün ve ben bunu bile yapamadım."

"İntikamını aldığın kişi çoktan ölmüşse intikam ufak bir rahatlama sağlıyor," dedim.

"Bu doğru *ma petite* ama ne kadar geç olursa olsun yine de rahatlama rahatlamadır."

Parmak ucumda kalktım ve kollarımı boynuna doladım. "İntikamı boş ver, tam zamanında burada olduğumuz için mutlu olalım."

Gülümsedi ve dudaklarımın üstüne fısıldamak için eğildi. "Evet, çok evet."

Öpüştük. Yumuşak, uzundu ve gülümsemeler kadar paylaşılan gözyaşlarıyla doluydu ama bu onu azaltmadı, aksine çoğalttı.

9

ARABAMI BAŞKASININ SÜRMESİNDEN hoşlanmıyordum ama yıllar önce olan bir şey yüzünden sinirlerim bozuk olduğu için arabamı başkasının sürmesi beni sinirlendirdi. Güçsüz hissettim ve bundan nefret ettim. Kendinden nefret etme ve öfke hissini başkasına yönlendirmek istiyordum. Nathaniel burada, başa çıkamayacağım bir iç kriz yaşadığım için BENİM arabamın direksiyonunda oturmuş, beni, BENİM işime götürüyordu. Ama karşımdaki Nathaniel'dı ve sinirimi ondan çıkarmayacak kadar çok seviyordum onu. Muhtemelen de bu yüzden hayatımdaki diğer erkekler şoförüm olarak onu vermişti. Böyle yönetilmekten nefret ediyordum ama işe yaradığı için yolcu koltuğunda oturdum ve öfkemi bir araya toplamış gibi kollarımı çaprazlamış şekilde diğer arabaların ışıklarını izledim. Silahımı sırtımın küçük kısmından sağ tarafıma kaydırdım, böylece arabada otururken batmadı. Yeni iç pantolon kılıfımı çok seviyordum ama eğer onu çok fazla hareket ettirirsem deri, vücuduma tasarlandığı gibi uymazdı. Zaten mezarlık, müşterilere yanlışlıkla silahımı gösteremeyeceğim kadar karanlık olurdu ama bu bile beni huysuzlaştırdı. Ajan olduğumu bildikleri halde neden silahımı müşterilerden gizlemek zorundaydım? Biriyle kavga etmeyi çok istiyordum ama Nathaniel ile değil ve Jean-Claude ya da muhtemelen Micah'nın güvendiği şey de buydu. Lanet olsun.

Arabayı süren Nathaniel'a baktım, elleri doğru ve dikkatliydi. Geceleri araba sürmeyi pek sevmezdi, bu yüzden ona mızmızlanma ihtimalim çok daha düşüktü. Nathaniel ayrıca Micah ile birlikte *ménage à trois* düzenimizin üçüncü kişisiydi ve nihayet karar verdiğimiz törende bir yüzük alması konusunda anlaştığımız son birkaç kişiden biriydi. Bu düşüncenin hemen ardından bizi, aralarından birini bağ-

lılık törenine dahil etmeye zorlayan kaplanlar geldi aklıma. Öfke, derimin üstüne güç patlaması olarak çıktı ve uzak bir rüya gibi içimde tuttuğum beyaz, kırmızı, siyah, mavi ve altın kaplan renklerinin bana baktığını gördüm.

Nathaniel, güç patlamasından kurtulurken titredi, canavarlarım dışarı bakıyordu. Bir eliyle kolunu ovmaya çalıştı ama bu, direksiyonu çok fazla hareket ettirdi ve araba hafifçe sallandı. İki elini tekrar direksiyona koydu ama dikkatini bu şekilde dağıtmayı göze alamazdım. O benim çağırdığım leoparımdı, bu da bizi metafiziksel olarak âşık olmanın yapabileceğinden çok daha yakın yapıyordu. Büyük, sert, baskın bir kişilik olmalı ve öfkeyi yutmalıydım. Şu anda karşılayamayacağım bir şımarmaydı bu. Evet, hayatımdaki erkekler beni bu gece hayatımın diğer aşkının yanına bırakarak beni güzelce yönetmişlerdi.

Öfkeyi bırakmaya çalıştım, ona baktım. Onu ne kadar sevdiğimi ve istediğimi hatırladım. Enerjimi onun her yanına itip bizi mahvetmem aptalca olurdu ve aptallık yapmamaya çalıştım. Nathaniel arabanın karanlığında kalıyordu, bu yüzden kalın örgüsü kahverengi, teni neredeyse gri-beyaz görünüyordu. Sadece ara sıra yanıp sönen bir sokak lambası, saçlarının kumralını, teninin berrak, parlak ve kızıl saçlı çoğu insanın sahip gibi göründüğü neredeyse ışıltılı alt tonunu gösteriyordu. Bana bir kez baktı ve başıboş bir ışık, grileşmiş gözleri bahar leylakları gibi gerçekten soluk mora çevirdi.

"En azından bana bakıyorsun, bu da bir başlangıç," dedi ve yolu izlemeye devam etti.

"Özür dilerim ama ruh halim o kadar kötüydü ki hiçbir şey söylememek daha iyiydi."

"Biliyorum," dedi hafifçe. Son telaşlı saatlerin akıp gittiği yolda farlar, ipe dizilmiş boncuklar gibi görünürken araçların karanlık çizgisinde şerit değiştirmek için sinyal verdi.

"Bunu anlamanı hem seviyorum hem de nefret ediyorum ve bu hiç mantıklı değil, öyle değil mi?"

"Senin için mantıklı."

"Bu ne biçim bir cevap?" dedim, sesim şikâyet ediyor gibi çıktı. Yine bir enerji fısıltısı vardı. Omuzlarımı rahatlatmaya çalışırken yavaşça derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Kendimi dik oturmaya ve öfkemin etrafına kapanmamaya zorladım.

Kaşlarını çatarak bana yan gözle baktı ve bu şekilde gülümsediği haline göre daha az çekiciydi. Nathaniel'ın güzelliğini bozmak için yapabileceği pek bir şey yoktu. Spor salonuna düzenli olarak gidip ne yediğini izleyerek ve saçlarını ayak bileğine yakın tutarak sahip olduklarından en iyi şekilde yararlanmak için uğraşıyordu. Önünde sonunda etrafına kıvrılan örgünün artık ayak bileklerine değmemesi için birkaç kırık ucu kesmesi gerekecekti. Saçım o kadar uzun olsaydı kendimi kazara boğardım ama saçlarını çoğu şeyi yaptığı gibi, zarifçe taşıyordu. Tabii düşününce kediler bu tür şeyler yapmakla bilinirdi ve o da Micah gibi bir leopardı. Her zaman bu kadar zarif olup olmadığını merak ettim.

"Her zaman bu kadar zarif miydin, yoksa leoparadam olayı mı?"

Bana bakıp gülümsedi. "Zariflikten emin değilim ama çocukken Genç Erkekler Hıristiyan Birliğinde fark edilip jimnastiğe yazdırılmıştım. Düzenli falandım sanırım."

"Jimnastik yaptığını bilmiyordum."

"Annem kanser olana kadar yaptım. Bir süre teyzemde kaldım ama sonra annem öldü ve üvey babam bunun yeterince erkeksi olmadığını düşündü. Nicholas'ı beyzbola götürmeye devam etti ve beni de alıştırmaya çalıştı ama topa vurmayı gerektiren hiçbir şeyde iyi değildim. Yakalayabiliyor ama atamıyordum, bu yüzden de takım koçunun karışık bir şeyler olmaması için dua ettiği sahanın sol tarafına atılıyordum," dedi sakin bir sesle.

Kulağa çok sıradan, herkesin çocukluğu gibi geliyor olabilirdi ama yedi yaşındayken üvey babasının, abisi Nicholas'ı öldüresiye dövmesine tanıklık ettiğini biliyordum. Diğer küçük çocuğun 'koş Nathaniel, koş' diye bağırmasının ve Nathaniel'ın koşuşunun anılarını da paylaşmıştım. Kaçmıştı ve on yaşında çocuk fahişe olarak sokaklardaydı. Yedi ila on yaşları arasında ne olduğunu hiç sormamıştım.

Bu, üvey babasıyla ilgili paylaştığı ilk pozitif şeydi ve çocukları küçükler ligi idmanına götüren bir baba ile aynı çocukların üstüne beyzbol sopası sallayan canavarı bağdaştırmakta zorlanmıştım. Nasıl ikisi de olabilirdiniz? Nasıl ikisini de yapabilirdiniz?

"Onun hakkında söylediğini duyduğum en pozitif şey bu."

"Yıllarca süren terapi sonrasında üvey babamın her zaman bir canavar olmadığını söyleyebilirim. Annem hastalanmadan önceki halini pek hatırlamıyorum ama ondan sonra içmeye başlamıştı. Sarhoşken başka biriydi, benim leopar olmam gibi o da öfke oluyordu. İlk değiştiğinde çok kontrolün olmaz ve sonraki gün bir gece önce ne yaptığını hatırlamazsın. Körkütük sarhoş olmaktan tek farkı şekil-değiştiren olarak insanları parçalayabilecek silahlara sahip olmak."

"İlk seferinde burada yerel leoparlarlaydın, değil mi? Eski liderin Gabriel, lider olarak Micah kadar güçlü olmayabilirdi ama kedilerinin dönüştüklerinde insanları öldürmemesini sağlayacak kadar güçlüydü. Yoksa korku filmlerinde yeni leoparları mı kullanıyordu?"

"Hayır, Gabriel bile sürüdeki liderlik görevini bundan iyi yapıyordu. Bu, diğer leopar gruplarına götürebileceğimiz ve sığınak istemek için bahane olarak kullanabileceğimiz bir ihanet olurdu. Tüm hayvan gruplarının uyguladığı birkaç kuraldan biri, taze etle ilgilenmektir. Böylece ilk şekil değiştirdiklerinde pişman olacakları bir şey olmaz."

"Pekâlâ, iyi. Gabriel bir cinsel sadist ve çok daha kötü şeylerdi ama seni leopara dönüştürmeden önce sana uyuşturucuyu bıraktırdığını söylemiştin. İlk şekil değiştirdiğin zaman seninle daha çok ilgilenmiş olduğunu tahmin ediyorum."

"Ondan nefret ettiğini ve seni öldürmeye çalıştığı için onu öldürdüğünü biliyorum ama her zaman o kadar kötü değildi. Neredeyse kimse her zaman kötü değildir, terapiyi zorlaştıran şeylerden biri de bu. Çok az gerçek kötü kişi var, gerisi zararı devam ettiren berbat durumdaki insanlar. Benimle ilgilendi, uzun süredir kimsenin ilgilenmediği gibi. Gabriel beni sokaktan kurtardı, temizledi, insanların fa-

hişeleri değil eskortları götürdükleri şık otellerde, güzel restoranlarda ve onun gibi yerlerde nasıl davranacağımı öğretti. Jean-Claude sosyal konularda beni eğitmesine yardım etti, bunu biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum."

Çıkmayı bekleyen arabaların arkasına girerken aniden sırıttı. "Gabriel beni Jean-Claude ile ilk tanıştırdığında oraya onunla yatmaya gittiğimi sanıyordum ama Suçlu Zevkler için seçmeye gelmişim. Sahnede nasıl soyunacağımı bildiğimi sanıyordum ama Jean-Claude bana gerçek striptizin nasıl olması gerektiğini, soyunma ile para getireni müziğe göre sallama arasındaki farkı gösterdi. Sesini hâlâ duyabiliyorum, 'Biri sanat, diğeriyse ucuz ve basit. Ucuz hiçbir şey benim sahnemde dans edemez'. Tanrım, Jean-Claude yaptığı her şeyde çok mükemmeldi. Onun gibisini hiç görmemiştim."

"Eşsiz biridir," dedim.

Nathaniel güldü. "Dansçıların hepsine karşı hep centilmen davrandı. Favorileri olursa iyi bir yönetici olamayacağını söylemişti, bu yüzden ilk önce bana sahnede zarif bir şekilde seksi olmayı öğretti, sonra hangi çatalı kullanacağımı ve peçetemi yakama sokmamam gerektiğini öğretti."

Güldüm. "Jean-Claude'un Gabriel'in leoparlarıyla bu kadar ilgili olduğunu bilmiyordum."

"Genelde değildi zaten ama ben yalnızca Gabriel'in leoparlarından biri değildim. Jean-Claude'un dansçılarından biriydim ve o, elinden geldiğince insanlarıyla ilgilenirdi. Raina ve Gabriel hayattayken güç yapısı onu sınırlıyordu."

Raina yerel sürünün kadın kurdu, lupasıydı. Teknik olarak bu iş benimdi ama Ulfric ya da Kurt Kralı Richard Zeeman kendisine gerçek bir kurt olan yeni bir eş seçmemiş olduğu için. Ben hâlâ sürünün Bolverk'i, kötülükleri cezalandırıcısıydım ve diğerlerinin güvenliği için sürü üyelerini öldürürdüm. Diğer polislerin gözünden uzakta önleyici bir saldırı yapabilirdim. Henüz beni veya bir başkasını öldürmeye çalışmayan birini öldürmek zorunda kalmamıştım ve bunun devam etmesini umuyordum.

Nathaniel yoldan çıktı, daha küçük sokaklar ve daha az arabalarla karanlık tamamlandı. "Daimi müşterilerimden biri zengin bir mirasyediydi, bu yüzden de benim bir fahişe olduğumun bilinmesini kaldıramazdı. Beni otel odası olmayan yerlere ve bir seferde bir kişinin ihtiyaç duyduğundan fazla sofra takımı olan akşam yemeklerine götürmek istiyordu. O tür bir akşam yemeğindeyken olay doğru kaşığı ya da doğru çatalı kullanmak değil, çok daha farklı davranmak, insanlarla farklı şekilde etkileşim kurmak oluyordu. Gabriel'in geçmişi benimkinden farklı değildi, o da yönetime yükselmeyi başarmış bir sokak çocuğuydu. Bu nedenle Jean-Claude'un tavsiyesine uydum ve görgü kuralları dersi aldım."

Jean-Claude'un genç Nathaniel'a görgü dersi verdiğini hayal etmeye çalıştım ve aklımda canlandırabiliyordum. Katı yiyecekler yiyebiliyor olsaydı hoşlanacağı türden yemekler yiyebilmem için bana kafa karıştırıcı sofra takımı dersleri vermişti. Üç vampir işaretini taşıyordum, yani odaklanırsa benim aracılığımla yemek tadı alabiliyordu. Sanırım altı yüz yıldan fazladır biftek yiyememiş olsam ben de fazlasıyla heyecanlanırdım.

Telefonum eski tarzdaki zil sesiyle çınlayınca yerimde sıçradım. Yeni bir zil sesi bulmalıydım, bu hep beni korkutuyordu. Nathaniel bilge biçimde kahkahasını öksürüğe dönüştürdü. O da Jean-Claude da bunu sevimli olduğunu düşünüyordu. Micah zil sesimi değiştirmem gerektiğini düşünüyordu.

Ortadaki konsolda takılı olan şarj aletinden telefonu çıkardım ve konuştum, "Ben Blake, naber?" dedim. Korktuğum diğer zamanlarda olduğu gibi sesim sinirli çıkmıştı.

"Kötü bir zamanda mı aradım?" Telefonun öbür ucundaki kişi Manny'ydi.

"Hayır, hayır, güzel bir zamanda aradın. Seninle konuşmam gerek."

"Seni tanıyorum Anita. Sorun ne?" Manny beni ilk vampir avıma götüren, bana onları kazıklamayı ve kafa kesmeyi öğreten kişiydi. Ortak işimizi öğrenirken, kendi parçalarımı kaybederken elimi

tutan kişiydi. O da ölüleri kaldırdığı için bana zombi ritüelimi iyileştirmede yardımcı olmuştu.

"Kişisel şeyler."

"Jean-Claude sana kötü mü davranıyor?" Yaşlı adamların, üstünüzde korumacı ve babacan bir tavır takındığı üslupla sormuştu.

"Hayır, o harika biri ama bazen işimin kötü kısımları hayatımın iyi kısımlarını zorlaştırıyor, anlarsın ya?" Bu doğruydu fakat o kadar belirsizdi ki yalan da sayılabilirdi. Ama Manny bunu doğru olarak kabul etti.

"Rosita bana vampir avlamayı bıraktırdığında bundan nefret etmiştim ama hayatım onsuz çok daha iyi. Sadece ölüleri kaldırabilirsin Anita. İkimizin de bundan vazgeçemeyeceğini biliyorum."

"Ölüleri istemsiz olarak kaldırmadan yaşayamayız," dedim. Kazayla güçlerimizin ölüleri etkilemesi hikâyelerini aramızda konuşmuştuk. Benim ilkim köpeğimdi. Onunki ise kuzeniydi. İkisinin ortak noktası neydi? Bizim için duygusal olaylardı ve ben köpeğimi geri istiyordum ve o da geri dönmüştü. İntihar eden ve yurt odamın kapısına gelen üniversite profesörümün bunu neden yaptığını anlamam daha zordu ama bir zamanlar iyi bir Katolik olduğumdan cehennemde sonsuza kadar kalmasını istememiştim. Yani... Tövbe etmek için ikinci bir şans.

"Evet, güç öyle ya da böyle dışarı çıkacak ama canavarları avlamak senin sihrine dahil değil. Ondan vazgeçebilirsin."

Manny, Karanlığın Annesi ya da Şafağın Babası ile ilgili hiçbir şey bilmiyordu. En son birlikte olduğumuz görevde ölümle burun buruna gelmesinden sonra Rosita kocasına başka vampir avlarına dahil olmaması için yemin ettirmişti. Manny hâlâ vampirin bu dünya için ölü olduğu ve kutsal cisimlere zincirli olduğu bazı morg infazlarını yapıyordu ama bu bile Rosita'yı korkutuyordu. Son avda elli yaşın üstündeydi ama Rosita, "Artık bunlar için çok yaşlandı. Kocamı rahat bırak ve torunlarını görebilecek kadar yaşamasına izin ver," demişti.

Ne diyebilirdim ki? İstediği şeyi yaptım, akıl hocamı ve ölümsüzler işindeki partnerimi kaybettim. En ciddi yaralanmalarımdan ba-

zıları Manny arkamda değilken oldu. Olgunlaşmıştı, yaşlı bir adam değildi ama şu anda en büyük kızının düğününü planlıyordu ve yanımda kalsaydı bunu kaçırabilirdi.

"Anita, sen iyi misin?"

"Özür dilerim Manny, bir şey mi söyledin?"

"Dikkatinin dağılması pek senlik değil. Bir şey seni kötü etkilemiş."

"Evet, etkiledi ve seni bu yüzden aradım." Nathaniel'a yan gözle baktım. Hâlâ devam etmekte olan bir polis soruşturmasıydı ama ne yapmam gerekiyordu, elleriyle kulaklarını kapatıp şarkı mırıldanmasını mı söylemeliydim? Tabii düşününce Manny de bir federal görevli değildi. Kendisini vampir avlama işinden çıkardığında doğaüstü programda büyükbaba olma şansını kaçırmıştı. Nathaniel'ı seviyordum ama açık polis soruşturmalarını onunla konuşmamalıydım ve FBI, ayrıntıları sevgilimle paylaşmamı pek hoş karşılamazdı.

"Yardımcı olabileceksem olurum, biliyorsun."

"Bunu biliyorum Manny, rozetin olmadığı için seninle ne kadarını paylaşabilirim onu düşünüyordum." Fazla açıksözlü olduğumu fark ettim ama bu akşam bütün kontrolümü kullanmıştım. İlerleyen saatlerde ölü kaldıracak olmakla ilgili de iyi bir işaret değildi.

"Rozeti olmayan tek kişi ben miyim, yoksa Jean-Claude yanında mı?"

"Kendi işine gitmesi için onu şehirde bıraktım. Biz çalışan bir çiftiz, her dakikamızı birlikte geçiremeyiz." Sesim yine mızmızlanıyor gibi çıkmıştı ama umurumda değildi, Manny'nin Jean-Claude ile olan sorunlarından yorulmuştum. Tam olarak kişisel bir sorun değildi ama Manny bir vampirle çıkmamdan hoşlanmıyordu. Onların yalnızca sivri dişli insanlar değil canavarlar olduklarını bana o öğretmişti. Sorun benim bunun doğru olmadığını öğrenmem ama Manny'nin buna hâlâ inanmasıydı. Onun vampirleri öldürmeyi bırakıp onlardan ırkçı biçimde nefret etmeye devam etmesi ve benim onlardan daha onlarcasını öldürürken onları insan olarak görmem ironikti.

Nathaniel bana bir bakış attı ve yan tarafından *Ne?* der gibi kafasını uzattı.

"Dosya hakkında benimle konuşamayacaksan beni neden aradın?" diye sordu Manny.

"Doğru." İç geçirdim ve paylaşmak istediklerimle saklı tutmam gerektiğini hissettiklerim arasından dikkatlice ilerlemeye çalıştım. Ayrıca Manny'nin sırlarını, Nathaniel'a bile vermek istemiyordum. Tatlıma güvenmediğim için değil, benim sırrım olmadığı için. Ayrıca polis Manny'nin sırlarını öğrenirse hapse girebilirdi veya yanlış yargıca denk gelirse birkaç hafta ya da gün içinde idam edilebilirdi. Dominga Salvador'la birlikteyken yaptığı bazı şeyler, büyünün kötüye kullanımı yasalarının kapsamına giriyordu, bu da ölüme neden olan her şeyin yıllar süren ölüm hücrelerinde beklemek değil otomatik infaz gerekçesi olduğu anlamına geliyordu. Yasalar, insanları, daha çok ölüme neden olmadan hapse kapatılmaları mümkün olmayan çok güçlü varlıklardan güvende tutabilecek şekilde tasarlanmıştı. Manny o kadar tehlikeli değildi ama yasa yazıldığı şekilde uygulanıyordu. Gerçek adaletle ilgisi yoktu, yasaların yorumlaması ve kimin daha iyi bir avukatının olduğuyla ilgiliydi.

"Dominga Salvador'u hatırlıyor musun?"

"Hatırladığımı biliyorsun." Sesi birden çok daha ciddi bir hal almıştı.

"Sadece onun sahip olduğunu sandığım güçleri içeren bir dosya ile karşılaştım."

"Ne tür güçler?" diye sordu.

"Benim gücümü kullanmak istediği planı hatırlıyor musun?"

"İş muhabbeti, hemen dönerim," dedi ve telefonda ayak seslerini duydum. Evde ailesiyle birlikte miydi? Güzel bir ev ortamını bu korkunç şeyle bölüyor muydum?

Sonraki söylediği şey ile yalnız olduğunu anladım. "Zombileri kaldırmasına yardım edip onları seks kölesi olarak satmak istemesinden mi bahsediyorsun?"

"Evet, o," dedim.

"Seks kölesi olan zombiler her zaman var Anita. İnsanlar onlar çürüdükten sonra onları tutmuyor ama bir pazar mevcut. İkimiz de bunun için istek alıyoruz."

"Ve ikimiz de hayır diyoruz."

"Tabii ki hayır diyoruz ama sanatımızı uygulayan diğer kişiler bu kadar seçici değil."

"Ama bu o şekildeki bir zombi değil Manny. En sonda dirilttiklerinden biri, korkmuş gözleri olan gibi."

"Zombiler korku hissetmez Anita."

"Hayır, hissetmezler," dedim.

"O halde neden bahsediyorsun?"

"İyice düşün Manny."

"Çok iyi, gerçekçi zombiler kaldırırdı ama bunu yapan başkaları da vardı. Seninkiler artık neredeyse hayattalar."

"Ruhlar Manny, ruhlar."

"Ben..." Durdu ve nefesinin hızlandığını duydum. "Başka birinin daha insanın ruhunu yakalamayı ve zombi çürümesin diye cesedinin içine koymayı bulduğunu mu söylüyorsun?"

"Ve biraz çürüsün diye ruhunu çıkartıp geri koyma hilesini de, evet."

İspanyolca bir küfür etti. Meryem Ana'nın yardımını istediği kısmı yakalayabildim ama sanırım daha spesifik olarak Guadalupe Meryem Ana'yı söylüyordu. Sonunda tekrardan İngilizce konuşmaya başladığında aksanı normalden kalındı.

"O olamaz Anita. O öldü. Zombiler tarafından parçalanıp yenildikten sonra o bile geri gelemez." Dominga'nın gerçek ölümünü söylediğim sayılı kişiden biriydi. O sıralar beni çok yaşlı bir zombiyi kaldırmak için masum bir insanı kurban olarak kullanmaya zorlamıştı ve sadece şans, onun uşaklarını çembere sokmuştu da onları öldürebilmiş ve o ölümlerin bana verdiği güçle birden fazla zombiyi diriltebilmiştim. Manny kendisinin ve ailesinin güvenliği için ondan korkuyordu, bu yüzden ona gerçeği söyledim. Bildiğim kadarıyla bunu kimseye söylemedi.

"Onun mezarından kalktığını düşünmüyorum Manny ama onu tanıyan biri olabilir mi? Ben onu reddettiğim zaman başkasını işe almış mıydı?"

"Bilmiyorum, seni onu görmeye götürdüğüm zaman onu yıllardan sonra ilk ve son görüşümdü."

"Başka birini işe almışsa bunu kim bilir?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Düşün Manny, düşün. Cehennemin derinliklerinden başka bir yerde yaşanmaması gereken bir işkenceye maruz kalıyor bu kadınlar."

"Düşüneceğim Anita ama şu anda benimle konuşmayı isteyecek biri olur mu bilmiyorum. Salvador'un kapısına polisi benim götürdüğümü biliyorlar ve intikam almaya çalışmamalarının tek nedeni gücümden korkmaları."

"Üzgünüm Manny, yardımını isteyerek seni tehlikeye atmak istemedim."

"İhtiyaç olduğunda iyi bir adam kötülüğü durdurmaya yardım etmeli Anita, bunun için özür dileme."

"İnsanları tehlikeye atmaktan yoruldum. Demek istediğim, bazen benim etrafımda olmak tehlikeli oluyor."

"Bu doğru değil," dedi.

"Değil mi?"

"Anita, geçmişinin hangi kısmıyla savaştığını bilmiyorum ama daha çok savaş çünkü sen iyi bir insansın, iyi bir savaş veriyorsun."

"Teşekkürler Manny."

"*De nada.*"

Gülümsedim. "Aklına soracak biri veya bu şerefsizi arayacak bir yer gelirse haber ver."

"Vereceğim."

"Şimdi git hangi aile aktiviten varsa ona katıl."

"Geliyorum Rosita," diye seslendi. Başka sesler de duydum ve ardından telefondaki ses bir kadına aitti. "Anita, nişanını tebrik ederim. Sonunda evlendiğin için çok mutluyum."

"Sağ ol Rosita. Artık evde kalmamdan endişelenmene gerek kalmadı."

"Bir kadın evlenmeli Anita, hepsi bu."

"Buna katılmadığımı biliyorsun."

"Ama yine de evleniyorsun," dedi bu onu haklı çıkarıyormuş gibi.

İç çektim ve biraz güldüm. "Fikir ayrılıklarımız olduğunu kabul edelim ama evet, ayrıntıları hallettikten sonra evleniyorum."

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa araman yeterli."

"Connie'nin düğününü planlıyorsun, yeterli değil mi?"

"Consuela'nın düğünü bitmek üzere."

"İkinizi de tebrik ederim."

"*Gracias* ama her evlilik dükkânına, yemek şirketine, her şeye gittim. En yardımcı olduğunu düşündüğümüz mekânların bir listesini sana vermekten mutlu olurum."

"Tamam, bu gerçekten işimize yarayabilir. Teşekkürler." Jean-Claude'a iletirdim.

"Manny'ye sana mail attıracağım."

"Teşekkürler Rosita." Manny'nin karısıyla yapmış olduğum en uzun konuşma bu olmalıydı.

"Umarım yardım etmeme izin verirsin, düğünleri ne kadar sevdiğimi unutmuşum." Kahkaha attı, ondan şimdiye kadar duyduğum en iyi ve mutlu kahkahalardan biriydi. Genellikle oldukça sert ve uzlaşmazdı. Bu kadınsı gülüşü, tanıdığım bir yetmiş iki boyunda ve son gördüğümde yüz otuz kilodan fazla olan Rosita'ya oturtmaya çalıştım. Manny hâlâ sıska ve ondan kısaydı bu yüzden fıkra karakterleri gibi görünüyorlardı. Bu kahkaha Manny'nin yıllar önce Meksika'da tanıştığı genç kıza aitti.

"Yani benim bir vampirle evlenmem sorun değil mi?" diye sordum çünkü sormadan edemezdim.

Sert bir ses çıkardı. "Benim dindar bir Katolik olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum ve kilise tüm vampirlerin ruhsuz ve lanetli olduğunu söylediği için nişanlımı sorun edersin sanmıştım."

"Ölüleri kaldıran herkesi de aforoz etmişlerdi ama bilseler başı derde girecek olsa da rahibimiz Manny'yi hâlâ kabul ediyor. Belki senin erkeğin de kilise ne derse desin iyi biridir."

Bu Rosita için çok açık fikirli bir görüştü ve onu alkışlasam mı hangi yardım grubuna gittiğini mi sorsam bilemedim. Akıllılık edip ikisini de yapmadım.

"Ayrıca, bu herhangi bir vampir değil, bu Jean-Claude ve o..." hangi kelimeyi söyleyeceğine karar verememiş gibi bekledi sonra konuştu, "*hermoso.*"

Güldüm çünkü Amerika'da bu sadece 'güzel' demek değildi, güzelliğinde ötesine geçen harikalıkta biri anlamına geliyordu. "Böyle söylediğini ona iletirim."

"Bunu yapma Anita," derken sesi utanmış gibi çıktı. Rosita'nın utanmış halini aklımda canlandıramıyordum.

"Pekâlâ, söylemem ama bizim için mutlu olduğunu söyleyeceğim."

"Evet, onu söyle, öyle bir evlilik teklifine denk olacak düğünü görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle," dedim ve yeniden midemdeki sert düğüm suçla savaşmak olmayan bir nedenden kendini belli etti. Evlilik teklifi çıtayı çok yükseltmişti ve şimdi herkes düğünün onun üstüne çıkmasını bekliyordu ve hiçbir şey Jean-Claude'un ayaklarını-yerden-kesen-prens modunu geçemezdi, Jean-Claude'un kendisi bile.

Vedalaştık. Arabada Nathaniel ve gece karanlığında ilerleyen tekerleklerin sesi ile yalnızdım. "Manny'nin eşi düğünü görmek için sabırsızlandığını söyledi."

"Tuhaftı," dedi Nathaniel, sesi çok dikkatliydi. Ona bakmama ve çok ciddi olan yüzünü incelememe neden oldu.

"O ne demek?" diye sordum.

"Ne ne demek?"

"O ses tonu ve tatsız yorum?"

İç geçirip gözlerini devirdi. "Mezarlığa yaklaştık mı?"

"Altı yedi kilometre kadar sonra yavaşla, girişi karanlıkta kaçırabiliriz. Ama konuyu değiştirmiyorsun."

"Bugün zaten üzgünsün, bir de ben saçmalıyorum."

"Ne hakkında saçmalıyorsun?" diye sordum.

"Eğer biri benim için, Jean-Claude'un sana yaptığı gibi, ayaklarımı yerden kesecek bir evlilik teklifi yapsaydı kendimden geçerdim ama büyük jestler hiçbir zaman erkekler için yapılmıyor. Hep onların yapması gerek."

Yüzünü inceledim. "Büyük, gösterişli bir evlilik teklifi almak istediğini mi söylüyorsun?"

"Arada bir kız olabilmek güzel olabilirdi diyorum."

"Ev işlerinin çoğunu sen yapıyorsun ve bebek isteyen kişi sensin. Bence geleneksel kız şeylerinin çoğunda benden daha iyisin."

"Kız bensem neden büyük ve gösterişli bir evlilik teklifi almıyorum?"

"Ciddi misin?"

Bana ciddi olduğuna şüphe bırakmayacak şekilde bir bakış attı. Hay lanet.

"Jesti ben mi yapmalıyım yoksa Micah ile birlikte mi?"

"Ya sen, ya o ya da ikiniz de. Ciddi olduğunuz sürece fark etmez."

"Micah ikimize de aynı anda evlilik teklifi yapmıştı. Yapabilsem ikinizle de evlenirdim, bunu söylemiştim."

"Biliyorum ve bunun saçma olduğunu söylemiştim."

"Yani Jean-Claude yanına bir fayton ve kocaman bir yüzükle gelse buna bayılır mıydın?"

Başıyla onay verdi. "Evet, yapan sen ve/veya Micah ise evet."

"Lanet olsun."

"Umduğum romantik duyarlılık bu değildi Anita."

"Üzgünüm, gerçekten ama beni hazırlıksız yakaladın."

"Kendin söyledin, yemek, temizlik ve market alışverişinin çoğunu ben yapıyorum ve benden hamile kalmayacaksın. O halde birazcık romantizm istemek çok mu?"

"Ben Doğaüstü Birimde görevli bir ABD ajanıyım; hamileyken işimi yapamam ve hamile kalmak istemiyorum. Hayatımı bir bebekle idame ettirdiğimi düşünemiyorum."

"Evlatlık alabiliriz."

"Sen yalnızca yirmi üç yaşındasın, neden şu anda çocuk istiyorsun?"

"Ama sen otuz bir yaşındasın ve seninle bir çocuğum olsun istiyorum."

"Hâlâ önümde birkaç iyi yılım var," dedim ve sesimdeki alaycılığı saklamaya çalışmadım.

"Otuz bir yaşlı değil Anita, bunu biliyorum ama bir kadının bebek sahibi olabilmesi için otuzlu yaşların başında karar vermesi gerek."

"Kadınlar kırklarında, hatta ellilerinde bebek sahibi oluyor," dedim.

"Sağlık teknolojisinin yardımıyla."

"Teyzem en son çocuğunu elli yaşında doğurdu ve tamamen sürprizdi. Herhangi bir sağlık mucizesi yoktu."

Bana yan bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

Başımla onayladım. "Gerçekten. Doktoru çocuk yapma yaşı geçtiği için önlem almasına gerek olmadığını söylemişti ama yanılmış."

"Pekâlâ, lafımı geri alıyorum, daha çok zamanımız olabilir. Elli demek, vay canına gerçekten iyi genlerin varmış."

"Elli yaşındayken çocuk doğurmak istiyorsan iyi," dedim.

"Daha erken olmasını tercih ederim," dedi.

"Bu gecelik konuyu kapat Nathaniel. Bağlılık törenine kaplanların dahil olmak isteyişiyle yeterince baskı altında hissediyorum."

"Büyük bir teklif istiyorum ve olay törene başka kişiler katmak yüzünden baskı altında hissetmen oluyor, öyle mi? Farkındaysan baskı altında olan tek kişi sen değilsin. Micah ve bana da yüzük takmak istiyorlar."

Bir iki saniye üzerinde düşündüm. "Micah Sirk'teyken böyle söylememişti."

"Söylemez, değil mi?"

"Bu ne demek?"

"Ben biseksüelim, Micah ise ben hariç değil, yani başka bir adam bizimle 'evlenirse' bana, ona olduğu kadar fark yaratmaz."

"Ah lanet olsun, özür dilerim Nathaniel, çok haklısın. Bu senin için başka bir sevgili anlamına gelir ama Micah başka bir adama o şekilde bakmaz. Yani söz konusu senin ya da benim namusum oluyor."

"Namus falan söz konusu değil Anita, ev içi mutluluğumuz tehlikede ve bu benim için çok daha önemli."

Derin bir nefes aldım ve ona sayarak yavaşça bıraktım. Bu işe yaramayınca yirmiye kadar saydım ama karnımdaki heyecanlı his geçmedi. Ben de konuştum. "Micah bizimle evlenecek kaplan için kimi isteyeceğini söyledi. Sen kimi tercih ediyorsun?"

Bana doğru baktı, ardından yola döndü. "Sorduğun için teşekkürler. Sormak istemediğini biliyorum."

"Seksle ilgili söylediğin şeyde haklısın. Yatağımızda kimi istiyorsun?"

"Yatağımızda derken ne demek istediğine göre değişir," dedi.

"Bana sordurduktan sonra çekingen olma Nathaniel."

O zaman gülümsedi. "Doğru dedin. Pekâlâ, Cynric seni ben ve Micah ile Nicky'den sonra en iyi paylaşan kişi ve Micah, Nicky ile aynı yatağa hiç gitmiyor ama ben ikisiyle de seks yapmıyorum. Onlar daha çok kardeş-koca gibi bir şey."

"Romantik açıdan düşünseydin kimi seçerdin?"

"Aile içi mutluluk için ya Cynric ya Nicky derim. Zaten bizimle birlikte yaşıyorlar."

"Ama Nicky bir kaplan olmadığı için işimize yaramaz," dedim.

"Bu doğru."

"Haydi ama aklında bir şey olduğunu anlayabiliyorum."

"Aklımda iki kişi var diyelim."

"Dökül," dedim.

"Dev, o tam anlamıyla bir biseksüel ve bir altın kaplan."

"Ama o Asher ve Kane ile aile içi saadeti yakaladı."

"Kane, Asher'ı çok fazla kişi ile paylaşmaktan şikâyet etmeye başladı ve Dev, Asher'ın hiçbir fantezi ihtiyacını karşılamıyor. Kane için sevgililerinden biri sadece."

"Yani sen Dev'in yakında tekrar müsait olacağını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Tam olarak değil ama eğlenceli biri ve benim gibi biseksüel."

"İki kişi demiştin, ikincisi kim?"

"Spesifik olarak aklımda olan biri yok ama yatmaya çalıştığın tek dişi kaplan Jade ve çok fazla sorununun olduğunu hepimiz biliyoruz ama ekleme olarak diğer dişi kaplanlara bakmak kötü bir fikir mi? Sadece ikimiz için değil, hepimiz için yeni bir sevgili olur."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Jade felaketti."

"Ama kadın olduğu için değildi."

"Olabilir ama ben erkeklerden hoşlanıyorum Nathaniel, üzgünüm."

"J.J., Jason'ı ziyrete geldiği zaman hepimiz çok güzel vakit geçiriyoruz ve o bir kız."

O ve Jason birbirlerini tekrar bulmadan önce J.J. yetişkin hayatının büyük kısmını lezbiyen olarak geçirmişti. Lisede sevgililerken J.J. sevgili olmak için tek cinsiyeti seçmesi gerektiğini düşününce ayrılmışlardı ve Jason kadınlarla çıkma kararına saygı duymuştu. Ama Jason onun asla unutmadığı tek adamdı ve o da onun için doğru kadındı ancak ikisi de tekeşli olmak istemediklerini kabul etmişlerdi. Çokeşlilik dürüstlük ve daha çok sevmekle ilgilidir ve onlar da bu işe Nathaniel, ben ve Jade ile başladılar.

J.J. uzun boylu ve inceydi, bedeni yıllardır profesyonel balerin olması sayesinde bir sanat eseri gibi işlenmişti. New York'ta, ülkedeki en prestijli dans şirketlerinden birinde çalışıyordu. Nathaniel'ın en yakın arkadaşı ve benim çağırdığım kurt olan Jason onunla gittikçe daha çok zaman geçiriyordu, bu hafta da orada ziyaretteydi. Bir gün onun dans şirketinin seçmelerine katılması ile ilgili ciddi bir konuşma dönüyordu. Eğer başarırsa bir insan şirketinin üyesi olan ilk şekil-değiştiren o olacaktı. Tamamen şekil-değiştirenlerden oluşan dans grupları vardı, tamamı vampir olanlar ve hatta hepsi doğaüstü yaratık olan karışık olanlar vardı ancak insanlar daha hızlı, daha güçlü ve sadece bir hastalık olan likantropiye yakalandıkları için hiçbir insan pratiğinin veya spor salonunun rekabet edemeyeceği fiziksel üstünlüğe kavuşmuş insanlarla rekabet etmeye çalışmaktan hoşlanmıyorlardı. Jean-Claude ve ben, Suçlu Zevkler'de müdür yardımcısı ve ana dansçılarından biri olduğu için onsuz yapabileceğimizden emin değildik ama ikimiz de onun mutlu olmasını istiyorduk. O ve

J.J. birlikte saçma derecede mutluydu. J.J. ayrıca benim şimdiye kadar olan ikinci kadın sevgilimdi ve onu, bana yüzük taktırmaya zorlayandan daha çok seviyordum.

"Buna karşı çıkamam ve J.J. bir kaplan olsaydı bunu düşünebilirdim ama o bir insan. Harika ama bağlanacak kadar hoşlandığımız bir kaplan bulma konusunda yardımcı olmuyor."

"Hepimiz Cynric'i seviyoruz ama."

Micah ona söylememişse Nathaniel, Cynric için olan hislerime dair aydınlanmamı bilmiyordu, bu yüzden ne diyeceğimi bilemedim. Ya biliyordu ve üstüne gidiyordu ya da bilmiyordu ve habersiz bir yorum yapmıştı. Travmayı paylaşmadan soramazdım ve henüz bu konuda Nathaniel'la bile konuşmaya hazır değildim. Başka kaplanları düşünmeyi kabul ettim çünkü bu, Cynric hakkında soru sormasını engellerdi. En akıllıca fikirlerimden biri değildi ama bazen travmatik olaydan kaçmak için saçma şeyler yapabilirdiniz.

"Doğru ama kendin söyledin, ne sen ne Micah onunla seks yapıyor. O sadece sevgililerimden biri. Haklısın, en azından diğer kaplanları düşünmeliyim."

"Dişi kaplanlardan mı bahsediyorsun?"

"Ve bazı erkeklerden de. Kim bilir, belki onlardan biri Dev ya da Cynric'den daha iyi olur ama evet, kadınlardan bazılarına da bakacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu ve birden olduğundan daha genç göründü.

"Evet, gerçekten ve az önce mezarlık girişini kaçırdın."

Freni kökledi, ön cama çarpmaktan emniyet kemeri sayesinde kurtuldum. "Özür dilerim, çok özür dilerim," dedi.

Kalbim ağzımdan çıkmaya çalışırken ona engel oldum. Annem bir araba kazasında ölmüştü, bu tür anlar beni çok korkutuyordu. "Eve kendim gidebilirim," dedim nefes nefese.

"En azından kır yolundayız ve burada çok trafik yok," dedi.

Araba hâlâ yoldan eğik duruyordu, fenerler giriş yerine taş duvara çevrilmişti.

"Evet, orası öyle. Şimdi yavaş ve dikkatli bir şekilde gerile. Sonra mezarlığa girdiğimizde on kilometreyle falan ilerle. Yollar çakıl ve dik."

"Çok üzgünüm Anita."

"Nathaniel, biri tepeden gelip çarpmadan bizi karanlık yolun ortasından çek."

Tartışmayı kesti, yavaşça ve dikkatlice geri çekildi, SUV'umun burnunu duvardaki dar açıklıktan yavaşça ilerletti. Nicky ve Dino'nun bir kamyonu ve bir ineğin olduğu karavanı açıklıktan nasıl geçirdiklerini merak ettim. Çok zor olmalı ama muhtemelen başarılı olmuşlardı yoksa Nicky şimdiye kadar beni arardı. Nicky'ye güveniyordum ve aslında âşık olduğum diğer tek adamdı ama bu, hayatımdaki hiçbir erkeğin onun hakkında aynı şeyi hissetmesine yardımcı olmuyordu. Neden aramıza bir kaplan almak zorundaydık? Çünkü tıpkı kaplanların, tüm kaplanları kontrol edebilecek bir sonraki vampiri söylediği kehanetteki gibi, Şafağın Babası olarak da bilinen Kaplanların Babası'nı ve Karanlığın Annesi'ni öldürdüğüm içindi. Kehanetle ilgili komik şey, birkaç bin yıl sonra gerçek olursa güç ve inancı artırmasıydı. Jean-Claude'un insan hizmetkârı (ben), kraliçesinin (yine ben), bu iki gücü öldürmüş olması, onları benim öldürdüğüm anlamına gelmiyordu, vampirler iki ölümü de benim efendim olan Jean-Claude'a ait olarak sayıyordu bu yüzden de törenimize bir kaplan eklemeliydik çünkü kehanetin kaplanı kral ve kraliçeyle evlendirmekle ilgili kısmı çok karışıktı. Metafizik camiası, bir kaplanla evlenirsek, kehanetin gerçekleşeceği ve Karanlığın Annesi'nin tabutuna son çiviyi çakacağı anlamına geldiğine karar vermişti ama eğer bir kaplanla evlenmezsek, kehanette mezardan geri dönmesine izin veren bir boşluk olacaktı. İş korkunç şeylere geldiğinde her zaman boşluklar olması çok komikti. Vücudumu ele geçirmeye çalışırken özünü yutmuştum; hareket ettirilemeyen nesne durdurulamaz güçle karşılaşmış ve ben kazanmıştım ancak tüm iyi küçük vampirler ve şekil-değiştirenler, zaferin tamamlanması için Jean-Claude ve benim kara anneciği öldürmemize yardım eden kap-

lanlardan biriyle 'evlenmemiz' gerektiğine inanıyordu. Bir kaplan eklemeyi kabul etmemizi sağlayan şey, şu anki ya da eski sevgililerimizin incinmiş duyguları değildi; Jean-Claude'un onların muzaffer kralı olmasını isteyen bütün bir ülkenin inancıydı. Mecazi ejderhayı öldüren kişi olarak bile kraliçeye düşürülmüştüm. Bir elimde kanlı kılıcı, diğer elimde Gorgon'un kafasını tutsam bile, yine de faytonla alınan ve prens tarafından ayakları yerden kesilen bendim. Vampirlere, özellikle çok eski vampirlere göre ben prensestim ve prensesler diğer herkesi bırak, kendini bile kurtaramazdı. Beni başkasıyla karıştırıyorlardı.

"Aradıkları prenses ben değilim," dedim ve Nathaniel, "Ne dedin?" diye sorana kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim bile.

"Hiçbir şey. Arabalar orada. Park et de biraz sihir yapıp ağza alınamayacak kadar çok para kazanayım."

"Ayaklarımı yerden kesmek için harcayabileceğin bolca para," dedi ve arabayı ileri sürüp yola taşan eski mezarlardan birine çarpmadan park etmek için uğraştı.

"Peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedi ve park etti.

10

ARABANIN ARKASINDAKİ KARANLIKTA yarı yarıya oturuyor, topuklu ayakkabılarımı çıkarıp yürüyüş botlarını giyiyordum. Arabanın otomatik ışıklarını manuel açılması gerekecek şekilde değiştirdim çünkü ışık sizi geceleri bir hedef gibi çerçevelerdi. Aynı zamanda gece görüşünüzü de bozardı, ancak beni rahatsız eden esas olarak 'hedef' sorunuydu.

Nathaniel tek omzuyla açık kapıya yaslanarak dikildi. Micah'ya çoktan olası kaplan sevgililerine bakmayı sorun etmediğimi mesaj atmıştı.

"Micah'ya mesaj atmak zorunda değildin. Eve gidene kadar bekleyebilirdi," dedim.

"Dişiler dahil daha çok kaplanı düşünme sözü verdiğinde ciddi miydin?"

"Evet, ciddiydim," diye çıkıştım.

Gülümsedi. "O halde Micah'ya niye söylemeyelim ki?"

Micah'nın haberi olduktan sonra kaplanlar konusunda geri adım atmayacağımı sızlanmadan söyleyeceğim bir yol düşünemedim fakat ona bunu söylemek, söz verirken ciddi olmadığımı kabul etmek olurdu ve ben ciddiydim. Eğer Cynric'in başka yere gidip bizsiz bir hayatı olmasını gerçekten istiyorsam yerine geçecek ya da ev ortamımıza onun kadar iyi uyacak başka bir kaplana ihtiyacım vardı. İki şekilde de daha çok kaplana ihtiyacım vardı.

"Nicky bu tarafa geliyor," dedi Nathaniel.

"Gizli bir öpücük almaya geliyordur. Müşterilerin önünde öpüşmek gibi şeylerden kaçınmak için anlaşma yaptık."

"Gerçekten öpüşmek gibi şeyler yok mu, ben de, o da buradayız ve sen ikimizi de öpemezsin." Birden sırıttı ve sırıtışı normaldeki cilveli gülümsemesinden öteydi.

"Uzaktan benim dikkatimi dağıtma."

"Dağıtmam," dedi ama sonunda sesinde bir yükselmeyle söyledi, bu yüzden ifade tamamen soru gibi çıktı. Ay ışığında gözleri gri görünebilirdi ama mizahın parıltısı yeterince açıktı.

Kaşlarımı çatarak baktım. "Jason'la çok fazla takılıyorsun. Normalde uslu duramayan odur."

"O benim en yakın arkadaşım, takılmak zorundayız ama o uzaktan benim yaptığım gibi senin dikkatini dağıtmayı başaramazdı." Kaslarını sıkarak kollarını önünde birleştirdi, gerilen tişörtü dayanır mı diye merak ettim. Dayanmıştı tabii ki ama spor salonunda bu kadar ağırlık kaldırmayı biraz azaltmalıydı çünkü dansçı bedeninin ihtiyaç duyduğundan daha çok kaslanmıştı. Esnekliğinin bir kısmını kaybetmeye başlamıştı ve inanılmaz hareketliliğin bir kısmını kaybetmeden sahnede dans etmek için yeterince kası vardı. Diğer şeylerin yanı sıra, çift eklemliydi.

Hafif ve erkeksi bir gülüş belirdi yüzünde, bir bot elimde ona bakakaldığımı fark ettim. Lanet olsun, tam olarak dikkatimi dağıtmaya başlamamıştı bile. Botumu giymeye odaklanmaya çalıştım fakat Nicky köşeyi döndüğünde birden ikisi de iki yanımda, oturuyor olmuştum. Bu bir sorun olmamalıydı ama Nicky neredeyse bir seksen boyundaki kaslı bedenini üstüme eğdi. Omuzları neredeyse aracın açık kısmına sığmayacaktı çünkü o kadar büyüktü. Yüzünün sol tarafının büyük kısmını kaplayan kısım haricinde sarı saçları kısaydı. Eğilirken elimi göğsüne koydum. Bir kolunu bana dolayıp beni o sert, kaslı üst bedene doğru çekti. Nathaniel'ın tişörtünün dikişlerine bir tehdit olduğunu düşündüysem Nicky'ye ne demeli? Ne zaman bir şişeyi eline alsa gömleklerini ayırmıyor oluşu benim için her zaman mucizevi bir şeydi. Yatağımda daha uzun erkekler vardı ama kimse Nicky kadar büyük değildi. Seks ve göğüs göğse dövüş için olması gereken yerlerde esnekti ama gerisi sadece kastan ibaretti. Daha güçlü olmak istediği ve hoşuna gittiği için ağırlık kaldırıyordu, genetiği onu irileştirmişti ama bundan kaçınması gereken bir işi yoktu, bu yüzden kaçınmadı. Tüm bu kaslar onu aslında daha uzun

olan erkeklerden daha büyük gösteriyordu ancak boyut söz konusu olduğunda boy her şey demek değildi. Erkekler ve bazı kadınlar öyle olduğunu düşünüyor gibiydi, ancak diğer bölgelerdeki uzunluk saplantısının -genişliğin sizin için ne yapabileceğini hesaba katmaması gibi- aynısı Nicky'nin üst vücudu ve baldırları için de söylenebilirdi. Daha büyük pantolonlar almak ve daha sonra bunları belinin darlığına göre diktirmesi gerekiyordu ya da şort giyip bacaklarını daha geniş ayırması gerekiyordu.

Beni sıkıca öptü ama fazla dudak hareketi olmadan çünkü beni müşterilerin yanına palyaço gibi dağılmış rujla yollarsa sinirleneceğimi biliyordu. Tek uzun saç parçası öpüşürken yüzümün yanına düştü. Dudakları kararlı ama neredeyse çekingendi fakat tenime doğru nefesini üfleyip uzun, sessiz bir hırıltıyı ağzıma doğru verecek kadar ağzını açtı. Sesini içebilirmişim gibi ağzımı açtım. Kollarında titrememi sağladı ve botumu yere düşürüp kollarımı boynuna doladım.

Kalçamın altına bir kolunu koydu ve beni kaldırarak kollarında tutarken arabanın arkasına doğru emekler gibi yaptı. Öpücükten kurtulunca konuştum: "İş, iş, iş, ben işteyim lanet olsun."

Ağırlığı beni hâlâ ezerken ve yüzü hemen üstümdeyken konuştu: "Hava karanlık ve onlar insan. Ne yaptığımızı göremezler."

Nathaniel bizimle birlikte arkaya emeklerken arabanın hafifçe sallandığını hissettim. Diğer tarafımda dört ayak üstündeydi ve arabanın içindeki karanlık dar yerde, olduğum yerden ikisine de bakma fırsatım oldu. Üçümüzün birlikte olduğu olasılıklar boğazıma takıldı ve vücudumun alt kısımlarındaki bir şeyleri sıkıştırdı. Onları isteyişimin kokusunu alabilirlerdi ama elimden gelen bir şey değildi. Kendimi oturma pozisyonuna getirip karşı çıktım. "Hayır, kesinlikle hayır."

"Kesinlikle hayır ne?" dedi Nathaniel, gülümsemesi karanlıkta belirsizdi.

Ona doğru gözlerimi devirdim ve arabadan dışarı emeklemeye başladım. Nicky'nin omuzlarından geçmek aslında zordu. Beni az önce oturuyor olduğum açık bagaj kısmına doğru hafifçe kaldırarak

bana yardım etti. Çıkıp düşürdüğüm botu bile aldı.

Kaşlarımı çatarak ve ona fazla bakmayarak botu ondan aldım. Onu olabildiğince görmezden gelecektim. İkisini de görmezden gelecektim, lanet olsun. "İş," diyerek tekrarladım ve evet, çok fazla karşı çıktığımı biliyordum. Dikkatli olmayı umursamayıp arabada liseye geri dönmüş gibi eğlenmek kulağa ölüleri kaldırmaktan çok daha eğlenceli geliyordu ama hayatımdaki erkekler işten daha eğlenceli olmasaydı, sanırım hayatımda olmazlardı.

"Yürüyüş botlarından önce tulumların giyilmesine gerek yok mu?" diye sordu Nicky.

"Yanlarına gidip verdiğim broşürü okuduklarına emin olacak ya da ne beklemeleri gerektiğini tekrar hatırlatacaktım. Bazen insanlar ofiste konuştuklarımızı dinlemiyor ve zombi kaldırma sırasında ödleri kopuyor. Bense bunun olmasından nefret ediyorum. Baharda bile tulumlar çok sıcak oluyor, bu yüzden önce müşterilerle konuşup sonra üstümü değiştiriyorum."

"Botlar da çakılların üstünde yürüyebilesin diye," dedi.

"Evet."

"İyi plan çünkü müşterilerinin verdiğin yazıyı okuduklarını ve birinin vicdan azabı çektiğini söylemeye geldim."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Vicdan azabı mı? Ölüleri rahatsız etmek yüzünden mi?"

"Hayır," dedi gülümseyerek.

"Voodoo olayları yüzünden mi üzülüyorlar? Yazıyı okudularsa kara büyü olmadığını bilmeleri gerek."

"O da değil."

"Ne o zaman?"

Sırıttı, kafasını iki yana sallayıp konuştu: "İnek yüzünden."

11

YİRMİ DAKİKA SONRA hâlâ tulumumu giyememiştim çünkü isteksiz müşterimizi ineği öldürmenin onlar için zombi kaldırmanın gerekli bir parçası olduğuna ikna edememiştim. Sonunda öfkemi yansıtabileceğim birisi olmuştu ama Nathaniel ve Nicky sayesinde artık sinirli değildim. Bazı geceler öfkenizi, kullanacağınız zamana kadar koruyamıyordunuz.

"Evet, Bayan Willis, ineğin ölmesi gerekiyor ki zombiyi sizin için kaldırabileyim," dedim.

Çoğu insanın yapması gerek olmayan şekilde kafasını kaldırarak bana baktı. Kadın ufak tefek, bir elliden kısaydı fakat bir şekilde o kadar küçük görünmüyordu; tavırları, aradaki boy farkını kapatıyordu. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en kalın gözlük camlarının arkasında, ay ışığının altında parlıyordu. Daha iki gün önce dolunay olduğundan benim gece görüşüm için yeterince ışık vardı. Nathaniel, Nicky ve Dino'ya göre muhtemelen karanlık bile değildi çünkü hayvanlar insan formunda bile benden çok daha iyi gece görüşüne sahipti. Bu akşam tamamen insan olan kişilerin yalnızca müşteriler olduğunu duyurmamıştık. Bunu bilmeden de fazla gergin görünüyorlardı. Aralarındaki genç erkeklerden biri, bir şeyin üstüne atlayıp onu yemesini bekliyormuş gibi mezarlığa göz atıp duruyordu. Bazı insanlar hava karardıktan sonra mezarlıklarda rahat edemiyordu işte.

"Teoride rahattım ama şimdi hayvanı karşımda görünce tarihi bir araştırma yapmak için onu öldürmek yanlış gibi geldi."

"Zombinin uyanmasını istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" diye sordum.

"Tabii ki de istiyoruz." Bay Owen MacDougal, daha uzun boyu, daha geniş vücudu ve şişman değil ama bedeninin ortasına fazla yük-

lenmiş bir savunma oyuncusu bedeniyle kadının arkasından çıktı. Diğer korumam Dino'nun yaşlı hali gibi görünüyordu ama tek fark Dino'nun Hispanik, MacDougal'ın Orta Amerika beyaz erkeği oluşuydu. Dino'nun boyunun bir metre seksen sekiz santimetre olduğunu biliyordum, o zaman MacDougal en az o kadar uzun olmalıydı. İkisinin omuzları da Nicky kadar geniş değildi fakat Dino'nun onun kadar ağırlık kaldırmadığını biliyordum ve MacDougal belli ki yakın zamanlarda spor salonuna uğramamıştı, o sadece iri bir adamdı.

"Tabii ki de istiyoruz," diye tekrar etti. "Ethel, bu bir inek. Sen biftek yiyorsun."

"Eti marketten alıp yiyorum," dedi. "Zavallı hayvanların önümde katledilmesini izlemiyorum." Yakındaki ağaca bağlanmış kahverengi beyaz benekli ineği işaret etti. Taze otları yiyordu ve inekler mutlu bir şekilde neyi çiğniyorsa onu çiğniyordu. Bugün burada olma nedenini biliyorduysa da sakin görünüyordu ama tabii, o bir inekti. Beni şaşırtıyorlar. Hiçbir zaman birine bakıp, *ne düşündüğünü biliyorum,* diye düşünmemiştim. İnekler köpekler ya da kediler, hatta bazı kuşlar gibi bile değildi. İsteklere gelince inekler gizemli yaratıklardı ve buradaki de mezar taşlarının arasında otlarken farklı değildi. Nathaniel inekten korkarak beni şaşırtmıştı. Tek söylediği, bir zamanlar bir inekle kötü anıları olmasıydı. Biz iş konuşurken o müşterilerinin arabalarının orada, oldukça uzakta duruyordu.

Hayvan haklarıyla ilgili vicdan azabından ilerisini düşünmeye çalıştım ve sonunda, "Bayan Willis, bu akşam başka randevularım var," dedim, ki bu bir yalandı çünkü bu kadar eski birini kaldırmak, bunu yapabilecek güçteki her animatörü yorardı ama Ethel Willis bunu bilmiyordu. "Bu yüzden on beş dakika içerisinde bu zombiyi kaldırıyor muyuz karar vermeniz gerek, yoksa iptal edeceğim ve canlı ineğin çaresine bakmak zorunda kalırsınız."

"Ne?" diye sordu. MacDougal da onunla aynı anda sormuştu.

"İnek leşinin alınması için imha şirketiyle ayarlamalar yaptım. İnsanlar dini ritüellerde öldürülen hiçbir şeyi yiyemediği için hayvan yemine dönüştürülecek ama imha şirketi canlı hayvanlarla uğ-

raşmaz. Yani burada işi sonlandırırsak ve inek hâlâ canlıysa o sizin sorununuz olur."

Dino'nun arkamda kıkırdadığını ve bir öksürükle onu gizlemeye çalıştığını duydum.

"Ama ineklerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum," dedi Bayan Willis. "Onunla ne yapacağım?"

"Bilmiyorum, umursamıyorum. Zombinin ücretini kabul ettiğiniz zaman kurban edilecek hayvanın da parasını ödediniz, bu da demektir ki o inek sizin. Eğer onu öldürüp zombiyi kaldırmamı istemiyorsanız sorun değil ama ölü ya da diri o sizin ineğiniz. Cesedinden kurtulurum ama bu akşam buradan gittiğimde hâlâ canlı olursa bu benim problemim olmaktan çıkar." Arkamdaki mezarlığa açılan dar yola baktım. "Burada gördüğüm en büyük araç bir Cadillac. Büyük bir araba bu. Arka koltuğa bir keçi sığdırabilirsiniz ama ineği, özellikle de bu iri ineği sığdırabileceğinizi zannetmiyorum. Büyük bir hayvan bu. Sığacağını sanmam. Ayrıca bu belediye inekleri kan kurbanları ve diğer dini törenler için kısa süreli tutmaya izin veriyor, yani ineği serbest bırakamazsınız da çünkü bu yasayı çiğnemek olur. Ve polis, animatörler şirketini arayıp bizim tarafımızdan satın alınmış olan bir ineğin neden başıboş gezdiğini sorarsa onlara onun sizin ineğiniz olduğunu söylerim."

"Kimin ineği olduğunu nereden anlayacaklar?" diye sordu Willis.

"Araç plakaları gibi seri numaraları var. Sayılar, ineğin sizin malınız olması dahil bütün hayat hikâyesini söylüyor ve onu hemen burada öldürmediğim sürece çok büyük ve eve uygun olmayan bir hayvanınız olacak." İnek kuyruğunu kaldırıp ne kadar eve uygun bir hayvan olmadığını göstermek için tam o ânı seçmişti. Sanırım Bayan Willis için dönüm noktası bu olmuştu. Güzel hayvan biraz kirli, iğrenç ve fazlasıyla gerçek bir şey yapmıştı. Galiba yaşlı kadın için biraz fazla gerçekti. Cadillac'ın içine oturmaya gidip hepimizi kirlenmemiz için orada bıraktı.

"Arabadan döndüğüm zaman başlayacağız ama önce, hanginiz mezarın yanında durup cevaplaması için sorular soracak?"

MacDougal ve ilk adı mı soyadı mı emin olmadığım Patrick isimli genç adam birbirlerine baktı. "Yani sen değil de bizim mi zombi üstünde kontrolümüz olacak?" diye sordu Patrick.

İç geçirdim. Onlara verdiğim yazıyı okusalardı aptalca sorular sormazlardı çünkü zaten biliyor olurlardı ama bunu yüksek sesle söylemedim. "Hayır, zombiyi kaldıran animatör onu kontrol eder. Başkasından önce her zaman bana cevap verir ama bu şekilde ben olmadan da sizin sorularınıza cevap verecek. O halde, hanginiz tabiri caizse tasmasını tutmak ister?"

Tekrar birbirlerine baktılar. Patrick bir adım öne çıktı. "Yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum, zombiyi kontrol eden kişinin yüzüne ve bedenine ineğin kanından biraz sürmem gerekecek."

Patrick'in gözleri biraz büyüdü ve kafasını iki yana salladı. "Ben değil, üzgünüm ama bunu yapmak istemiyorum."

MacDougal öne çıktı. "Sanırım benim yapmam gerekecek. Nerede durmamı istiyorsun?"

"Mezarın üstünde durmaman için mezar taşının arkasında durman çok iyi olacaktır ama ekipmanlarımın kalanını hazırlamam gerekiyor, bu yüzden birkaç dakika gevşe, sonra başlayacağız."

Başıyla onay verdi. "Ne yapacağımı söylemen yeterli."

Arabalara doğru döndüm çünkü aslında içimden geçen şuydu: *Lanet olası broşürleri okuyun!*

12

BİR İNEĞİ ÖLDÜRMEK bir keçiyi ya da tavuğu öldürmekten daha zordu. Öncelikle çok daha büyük bir hayvandı ve kabul edilen tek yöntem bıçak olduğunda bu hem daha zor hem de daha tehlikeliydi. Normalde Nicky, Dino ve diğer korumalar bizi kötü adamlardan korurdu ama bu akşam kurban için bana yardım etmelerini istiyordum. Bayan Willis'e yalan söylememiştim, bu büyük bir inekti.

Korumalara aralarında büyükbaş hayvan kontrol etmeyi bilen olup olmadığını sorduğumda yalnızca Dino ve Nicky öne çıktı. Meğer Dino hayatına Meksika'da bir sığır çiftliğinde başlamış. Büyükbabası oranın sahibiymiş ve ineklerin arasında büyükmüş. Hiç bilmiyordum ama aynı zamanda Nicky bu ülkenin batısında bir çiftlikte büyümüştü. "Seni bir şehir çocuğu sanmıştım," dedim.

"Şehirleri severim ama çit döşeyebilirim, bir şey kırılırsa ve gerekli malzemelerim varsa marangozluk yapabilirim. Çok iyi yapamadığım tek şey kablolama, onu da biraz yapabilirim ama bir elektrikçi değilim."

Ona bakakalmış ve geçmişiyle ilgili ne kadar az şey biliyor olduğumu fark etmiştim. Hayatımdaki bütün erkekler arasında en az Nicky ile 'birbirini tanıma' evresi yaşamıştık çünkü beni kaçırmaya yardım ederken tanışmıştık. Asıl aslan grubu paralı askerlerdi, ah, pardon üstleniciler. Suikastten bilgi toplamaya, her şeyi ve muhtemelen nasıl soracağımı bile bilmediğim şeyleri yapmışlardı. Kaldırmayı reddettiğim bir zombiyi diriltmem için beni kaçırmaya çok para almışlardı. Micah, Nathaniel veya Jason'ı öldürmekle tehdit etmişlerdi. Nicky artık Nathaniel'ı ailesi olarak görüyordu ama ilk başlarda Nicky hayatımın diğer aşkını düşünmeden öldürürdü. Nicky bir sosyopattı, böyle doğmamış, sonradan olmuştu ama et-

kisi aynıydı. Silahsızdım, bir cadı kimseden yardım isteyememem için metafiziksel güçlerimi kapatmıştı. Ben de şimdi kalıcı bir parçam olan vampir işaretlerinin güçlerine ve kendi nekromansime başvurmuştum mecbur. Jean-Claude sayesinde diğer vampirlerin kanla beslendiği gibi seksten besleniyordum. *Ardeur,* başlangıçta bir vampirin uzun bir deniz yolculuğunda veya kan alındığının fark edilebileceği küçük bir grupta tok kalması içindi; ne de olsa yatıp kalkmak sosyal açıdan daha kabul edilebilirdi. Bazı vampirler korku ve acıdan beslenebilirdi ve onu 'içebilmek' için bunu yaparlardı. Ben de öfkeden beslenmeyi öğrenmiştim ama kurbanlarda henüz kontrol edemediğim yan etkileri olabiliyordu. *Ardeur*'ün de yan etkileri vardı. İnsanları kazara bana bağımlı hale getirmiştim ama Nicky'yle tanıştığımda çoğunlukla bunun olmasını engelleyebiliyordum. Fakat Nicky'yi kasten mahvetmiştim. Sevdiğim adamları kurtarmak için ondan özgür iradesi de dahil elimden gelen her şeyini almış ve onu Drakula'nın Gelini'nde olduğu gibi *gelinim* yapmıştım. Vampir dünyasında cinsiyeti fark etmeksizin damat değil gelin terimi kullanılıyordu, çok cinsiyetçiydi, evet. Nicky aslan grubuna karşı durmuş, arkadaşlarını ve onun için aileye en yakın şeyi öldürmeyi kabul etmişti, çünkü o, *köle* kelimesinin anlatmaya yetmediği şekilde benimdi. Eğer üzgünsem bu Nicky'yi geriyordu ve beni mutlu etmek için harekete geçiyordu. Ona bağımsızlığını eskiden olduğu gibi vermeye çalışmıştık ama benden asla kurtulamayacaktı. Ben ilk başta onu hiç önemsememiş olsam da beni sonsuza kadar sevecekti. Gelinler, vampir ihtiyaç duyduğunda onları tüketebilecekleri yaratıcıları için yürüyen, konuşan baterilerdi ancak çoğu zaman sadece nihai hizmetkârlardı, yani 'köleler'. Aşk hakkındaki başka birinin mutluluğunun senin için senin mutluluğundan daha önemli olduğu anlamına gelen eski söz Nicky için doğruydu. Benim de ona âşık olmam ya ironiydi ya da Tanrı nazik davranıyordu.

Nicky ineği mezarın ayakucu kısmına getirdi. Hayvanın yüzünü okşadı ve inek ona köpeklerin insanlara cevap vermesi gibi cevap verdi. Bir inek ne kadar köpeğe benzeyebilirse tabii. Sanırım

hiç anlamayacağım hayvan buydu ama onlarla yaşadığım tek etkileşim ölüleri kaldırmak için onları öldürmem olduğu için normaldi. Teoride çiftlik hayvanı olmasına gerek yoktu. Tavuk yerine kedi kullanan animatörler biliyordum ama ben yapamazdım. Kedileri seviyordum.

Dino ineğin diğer tarafına geçti ama ona dokunmadı. İnek karşı çıkarsa diye oradaydı. Eğer ineğin korkmasına ya da canının acımasına vakit kalmadan işi bitirirsem birkaç saniye içerisinde hallolurdu. Boğazına düzgün darbe vurmalıydım. Eğer vuramazsam ortam kirli ve tehlikeli olurdu, ineği de korkuturdu. Yeterince süt veya tereyağı üretmeyi bıraktığı için mezbahaya gidiyordu, bunu bize sattıklarında söylemek zorundalardı. Nicky başını kaşıyana kadar ineğin bir eşya olduğunu düşünmekte epey iyiydim ama hareket kızın hoşuna gitmişti. Şimdiyse daha gerçek görünüyordu ve yine de onu öldürmek zorundaydım. Tarih topluluğu bana iki yüzyılı aşkın sürelik bir zombiyi kaldırmam için para vermişti. Bu kadar eski bir zombinin insan kurbanı olmadan geçmişi hatırlayıp soru cevaplayabileceğini garantileyen ülkedeki tek animatör bendim. Bu mezarlıkta ayaklı süt makinesinden daha kötü şeyler ölüyor olabilirdi. İnsan kurban etmek yasadışıydı ama dedikodular oluyordu, her zaman dedikodu oluyordu, hatta bazıları benim hakkımdaydı. Fakat benim mezarlarımda olan tek kişiler o sırada beni öldürmeye çalışanlardı. Bir nekromansi uzmanına asla mezarlıkta saldırmamalıydınız. Rambo'yu silah dolu bir binaya kovalamak gibiydi bu. Bazı insanlar onları öldürmenize yardım ediyorlardı.

Eğer elinizdeki bir tavuksa başını keserdiniz. Bir keçiyse boynunu kulaktan kulağa kesersiniz. Temiz bir ölüm istiyorsam inek ikisi için de fazla büyüktü. Nicky kafasını kaşımaya devam ederken elimi boğazının kenarında gezdirdim. Ya boynu ya da tüyleri şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Parmaklarımın ardında kendinden emin bir şekilde atan büyük nabzı buldum. Büyük hayvanların daha büyük nabzı oluyor gibiydi, belki kalp daha büyük olduğu içindi ama bu kesindi. Düşünecek bir vaktim oldu, *bu işi ineği öldürmeden yapa-*

bilirim. Kendi etimi kesebilir ve kendi kanımı kullanabilirdim ama zombi o kadar da sağlam olmazdı. Yüzyıldan fazla süre, birkaç damla kanımla zombiyi geri getirip soruları cevaplamasını garanti etmek için fazlaydı. Tarih topluluğunun soruları vardı ve cevaplar için para ödüyorlardı. Nicky'nin kolunu kesebilirdim ve benimle çemberde yürütebilirdim. İşe yarayabilirdi ve zombi bayağı canlı olurdu ya da çemberde yürümek için Micah'nın kanını kullandığım tek seferde olduğu gibi olurdu. Zombi fazla canlı olmuştu. Kendi gücümün çemberini kırmak neredeyse beni öldürecekti. Tabii ki Micah yanımda olduğu sürece tüm mezarlık daha canlıydı. O benim Nimir-Raj'ım, leopar kralımdı ve bizim bağımız Nicky'nin benim gelinim olmasından daha yakındı. Fakat o zombi yalnızca birkaç haftadır ölüydü yani Micah bile kan damlatmak için açılan bir kesikle bana bu konuda yardımcı olamazdı.

İneği geri götürsem bile onu orada öldürürlerdi. Karar ineğin yaşaması değildi, nasıl öleceğiydi. Burada ölüyü kaldırmak ve tarihteki yanlışları açığa çıkarmak için ölecekti. Mezbahada bu kız yalnızca hayvan yemi olmak için öldürülürdü. İşte, yine ona *kız* demiştim. Kurbanlar için duygusallaşmak benlik değildi. Ama elimin altındaki nabız kendinden çok emindi. Süt verme çağını geçmiş olabilirdi ama bu sağlıklı bir hayvandı ve biri ona şans verse yıllarca yaşardı. Kafamı sertçe iki yana salladım. *Dur artık Anita, Dur.* Neden tavukları tercih ettiğimi hatırlamaya başlıyordum. Onlara karşı hiç bu kadar sempati duymuyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordu Nicky.

Kafamı kaldırıp ona baktım ve başımla onayladım. "İyiyim," dedim. Bu doğru mu emin olamadım ama hislerim ne olursa olsun işimi biliyordum. "Bu taraftaki gözünü kapat da ay ışığında parlayan bıçağı görmesin."

Ona ikinci kere sormam gerekmedi. Yular ipini Dino'ya verdi ve boştaki elini gözünün yakınına koyup görüşünü engelledi. Kafasını kaşımaya devam etti ve daha çok yere uzanabilmesi için kız başını eğdi. Bir inek için daha kötü ölme yöntemleri vardı.

Deri çantamın yanına diz çöktüm. Spor çantasına benzeyen ufak bir çantaydı. Eskiden zombi diriltme aletlerimi gerçek bir spor çantasında taşıyordum ama geçen Noel'de Jean-Cladue bana bunu almıştı. Güzel bir çantaydı, etrafını saran kan ve ölüm için fazla güzel bir çanta. Onu nezaketle kabul etmiştim ve sürekli kullanıyordum ama sevmiyordum. Ciddi bir ilişkide yapman gereken şeyler vardı. Of, gerçekten güzel bir çantaydı.

Deri, yaz gecesinde onu açtığımda pahalı ve sıcak kokuyordu. Bunun başka bir inek ürünü olduğunu fark ettim. İronik miydi rahatsız edici mi bilemedim. Çantadan iki şey çıkardım, bir kâse ve bıçak. Kâse pürüzsüz bir seramikti, burada Missouri'deki bir sanatçı tarafından elle yapılmıştı. Rengi en açıktan koyuya mavinin tonlarıydı. Ay ışığında parlıyordu. Kanı her şeyin içinde yakalayabilirdim ama özel bir şey kullanmak daha saygılıydı. Kâse normalde kullandığımdan daha büyüktü ama yalnızca güzel yapılmış bir kâseydi. İçinde herhangi bir büyü yoktu. Palam bıçak kaymasın ve yeni çantanın güzel kumaşına ve deri iç kısmına zarar vermesin diye yeni yapılmış kılıfına sarılmıştı. Dino'nun kâseyi benim için tutmasını istemeyi düşündüm ama inek hareketlenirse diye ellerini serbest bırakmak istedim. Kâseyi mezarın kenarındaki çimenlerin üzerine koydum.

Bıçak kılıfını açtım ve palayı çıkardım. Kolumun yarısı kadar uzundu, donuk gümüş ay ışığında parlıyordu. Kılıfı çıktığı anda kendi kalp atışı varmış gibi üstünde bir güç dalgası oluştu. Yayılmaya devam etmedi ama, yalnızca tek bir atıştı. Çantamda dururken bunu yapmamıştı. Kılıfını açıp kapatmanın bunun olmasına neden olan bir yanı vardı. Diğer şeylerin yanında Vikan olan ve cadılık yapan ruhani akıl hocam Marianne ile konuşmuştum. Cadı olup Vikan olmayabilirdiniz ama Vikan olup cadı olmama şansınız yoktu. Bütün kanişlerin köpek olup bütün köpeklerin kaniş olmayışı gibi. Marianne palanın kılıfından çıkarıldığında neden böyle bir tepki verdiğinden emin değildi. Ona bakabilmek için bir daha onu Tennessee'de ziyaret ettiğim zaman bıçağı da yanımda götürmemi istemişti.

Boştaki elimle gür nabzı tekrar buldum. Palanın ucunu kontrol etmem gerekmiyordu çünkü onu ben keskinleştirmiştim ve jilet gibi olduğunu biliyordum. Kâseyi aldım ve kanın döküleceği yerde tutup avcumda dengeledim. Hayvana hayatı boyunca yiyecek verdiği ve bu anda kurban olup ölüyü kaldırmamıza yardım ettiği için teşekkür ederek bir dua ettim. Dua ile üzerime bir sakinlik geldi ve palayı kaldırdım. Gözümle saplayacağım yeri ayarladım, hızlı, sert ve derin bir darbeyle bıçağı öne savurdum. Kurban için tereddüt korkunç bir şeydi. Büyü hayvanın nasıl öldüğünü umursamıyordu, ölüm hızlı da olsa yavaş da ölü aynı şekilde uyanıyordu.

Bıçağı bir açıyla dışarı çıkardım ki kesik geniş olsun. Kan kâsenin içine, benim elimle kolumun üstüne doğru yaradan dışarı fışkırdı. Çok ılık, hatta sıcaktı, çünkü bir ineğin beden ısısı insanınkinden fazlaydı. Taze hayvan kanı ilk çıktığında dokunulamayacak kadar sıcak olurdu, en azından havayla temas edip soğumaya başlamadan önceki ilk saniyelerde, fakat o kadar çok kan vardı ki hâlâ sıcak kalmıştı.

İnek dizleri bükülerek ses çıkarmadan yığıldı. İlk önce ön kısmı yere düştü. Dino tasmasını sıkıca tutmaya ve Nicky kanı göremesin diye gözünün önünü kapatmaya devam etti. Dino hayvanın öteki tarafında kocaman bir şekildi, ona daha çok ihtiyaç olacak mı diye bakıyordu. Açık kesiğe doğru diz çöktüm, kâsenin içine yakalayabildiğim kadar çok kan doldurdum. Çember çizmek için bu kadarına ihtiyacımız yoktu fakat kan hep değerliydi ve bir şeyin canını alıyorsanız ona saygılı davranmanız gerekiyordu. İneğin arka tarafı aynı anda düştü ve hayvan benim tarafıma doğru kayınca topuklarımın üstünde geri çekilmem gerekti. Kan, zaten her tarafı sırılsıklam olmuş kâsenin kenarına sıçradı, benim tulumumun ön tarafını batırdı. Bu yüzden tulum giyiyordum zaten.

Bir elimde kanlı pala ve diğerinde kanla kaplanmış kâseyle dikildim. Ön tarafım kan yüzünden kararmıştı ve o kadar çok kan vardı ki tulumdan çıkıp kıyafetlerime geçmeye çalışıyor gibiydi. Kanın içime geçmemesini diledim ama tören bitmeden yapabileceğim bir şey yoktu.

"Aferin," dedi Dino.

"Elimden geleni yaptım," dedim ama sesim şimdiden uzaktan gelmeye başlamıştı. Dikkatimi toplayamıyordum, çünkü metafiziksel kalkanlarımı indirmek üzereydim ki zombiyi kaldırabileyim ve bunu yapmak istiyordum. Nekromansi gücüm kendi köşesinde fazla uzun süre kalmış olan bir at gibiydi. Koşmam gerekiyordu. Tüm kas ve kuvvetimi kullanarak koşmalıydım. Dünyadaki hemen hemen her ülkede yasadışı olan, insan kurban etme olmaksızın bu kadar eski bir şeyi diriltebilecek ülkedeki üç animatörden biriydim. Burası bir satıcının pazarıydı ve satıcı bendim.

13

İNEK GÜVENLİ BİR şekilde öldüğünden ve artık kimseyi çiğneyemeyeceğinden çemberde durup büyü sırasında ayağımıza dolanmaması için Dino'ya MacDougal'ı mezar taşının arkasına getirmesini söyledim. Mezar taşının üzerinde bakacak çok şey yoktu, sadece bir devin ağzında tükenmiş bir şeker parçası gibi görünene kadar, yüzyıllar boyunca yumuşatılmış eski bir mermer parçasıydı, yazıları yıpranmıştı. Bunun doğru mezar olduğunu garantileyen bütün evrakları görmüştüm ancak mezar taşındaki isme bakarak kontrol etmem gerekseydi bilemezdim. Okunabilecek bütün yazılar zaman ve hava şartlarından dolayı silinmişti. Normalde kan için daha küçük kâseyi alır ya da kafası kesilmiş tavşanı alırdım ve çemberde kendi başıma yürürdüm ama bu kadar büyük bir kâseyi kaldırmak için yardıma ihtiyacım olacaktı. Bir keçiyi öldürdüğümde kullandığım çok daha küçük kâseyi getirebilirdim ve bu, çemberi oluşturmak amacıyla etrafa serpmek için yeterli olurdu ama ineğin can damarının bu kadarını yere harcamak yanlış görünmüştü. Eski ölüleri kaldırmak için daha büyük bir ölüme ihtiyacım varsa, daha fazla kan kullanmak bunun bir parçası değil miydi? Metafizik mantığından emin değildim ama şimdi büyük kâseyle baş başaydım ve bir elimde pala ile diğer elimde onu taşıyamazdım, bu yüzden sevimli bir asistana ihtiyacım vardı ya da bu durumda yakışıklı asistana.

İki tarihseverini daha önce bu kadar çok kan görmemeleri nedeniyle kaybetmiştik, önlerinde bir şeyin öldürülmesinden dolayı da olabilirdi. Bayan Willis'in söylediği gibi insanlar et yerdi fakat onlar marketlerde güzelce plastiğe sarılmış olan ya da kasap penceresinden görünen güzel ve güvenli etlerdi. O şey gerçek ya da ölü bir şey değildi, yalnızca etti, yiyecekti. Aralarından biri mezar taşlarına doğ-

ru koşmuş ve sesli bir şekilde kusuyordu. En azından rüzgârın ters tarafına doğru ve uzağa koşmuştu da diğerlerimiz kokusunu almak zorunda değildik. Böyle yapmasına memnun olmuştum. Toplanmış gruptakiler arasında "Havalı" kelimesinden "Aman Tanrım!"a her kafadan bir ses çıkıyordu ama Dino ve Nathaniel'dan onları çakıllı yola doğru geriletmelerini istediğimde itiraz etmediler. Kimsenin kazayla çemberin içine çekilmesini istemiyordum. Şimdiden gözlerimi mezara dikmiş şekilde belli belirsiz emirler veriyordum. Nekromansi gücüm olabilecek her yeri doldurmak istiyormuş gibi etrafa koyduğum sınırları aşmaya çalışıyordu. Genellikle sıkıca kapatılmış bir yumruğu açmak gibiydi, bir rahatlama vardı ama beni bu kadar zorlamazdı. Geçmiş yıllarda olduğu kadar çok zombi kaldırmıyordum çünkü müdürümüz Bert, zamanım için şirketteki herkesten daha fazla para kazanabiliyordu, bu da ölüleri her gece kaldırmadığım anlamına geliyordu. Şimdi polis işi yapmak için çok zaman harcıyordum, böyle anlaşıyorduk ama bu benim nekromansi yeteneğimin normalde olduğu kadar fazla kullanılmadığı anlamına geliyordu. Manny ile konuştuğumuz gibi, eğer onu kasıtlı olarak kullanmazsanız, dışarı sızmanın başka yollarını bulur. Ölüleri kaldırmak benim için bir seçim değildi. Tek seçenek bunu nasıl ve ne zaman yapacağımdı.

Kâse Nicky'nin ellerinde o kadar da büyük görünmüyordu. Kolayca taşıdı onu, şimdi tek yapmam gereken, ben palayı kâseye sokup çemberi oluştururken o geri geri mi yürüsün yoksa yanımda mı dursun ona karar vermekti. Yanımda durmasına karar verdim, çünkü elinde kan dolu bir kâse taşırken geri geri yürümek belaya davetiye çıkarmak gibiydi.

Elimde kafası kesilmiş tavuğu tutarak çember şeklinde yürümeye ve bıçağımla kan dökmeye alışmıştım ama palamı kâseye sokup çıkardığımda lanetli bir elma şekeri gibi simsiyah kaplanmış çıkmıştı. En son bunun yarısı büyüklüğündeki bir kâseye bıçağımı batırdığımda hem yeri kem kendimi ıslatmıştım, bu yüzden kanı yere damlatırken dikkatliydim.

Nicky istemsiz gibi bir ses çıkardı.

"Ne?" diye sordum.

"Normalde daha bol kullanırsın."

"Eğer bedenimi normalde olduğu gibi hareket ettirirsem ikimiz de inek kanıyla kaplanırız. Güven bana, palanın üstünde bu kadar kan varken etrafa sallamada dikkatli olman gerek."

"Evet, pala kullanırken üstün çok kirlenebiliyor," dedi.

Bir anlığına yüzünü inceledim. "Çember yapmak için pala kullanmaktan bahsetmiyorsun değil mi?"

"Hayır," dedi.

Birkaç saniye birbirimize baktık. Harika ifadesizlikte bir yüzü vardı ama çoğu sosyopat böyleydi.

Sorsam mı ya da nasıl sorsam diye düşünürken sonunda, "İnsan mı hayvan mı?" dedim.

"İnsan," dedi.

"Kendini savunurken mi?"

"Hayır," dedi.

"Benimki öyleydi."

"Benimkinin öyle olmaması seni rahatsız mı ediyor?"

"Belki evet, belki hayır. Her iki şekilde de bunu konuşmanın ne yeri ne sırası."

"Evet, doğru."

"Tamam o zaman," dedim.

"Tamam o zaman," dedi.

"Bir sorun var mı Bayan Blake?" Konuşan kişi sabırlı bir şekilde eskimiş mezar taşının arkasında duran Bay MacDougal idi.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, sorun yok, asistanımı bir iki konuda bilgilendiriyorum yalnızca. Normalde çemberde tek başıma olurum."

"O büyük bir kâse," dedi.

"Evet, öyle Bay MacDougal, evet öyle." Soğumakta olan kana bıçağı batırdım ve bir amacım varmış gibi çember oluşturmaya başladım.

14

NICKY BENİM PALAYI kâseye hızlıca ve üstümüzü batırmadan daldırabilmem için doğru açıyı bulunca birlikte çemberi yürüdük. Yatakta olduğu gibi hareketlerimi önceden gördü ve dans eder gibi bir ritim yakaladık. Keşişlerin kendi ayinlerinde kullandığını tahmin ettiğimden daha çok kanla bir ritüel veya ayin dansı yapmış olduk. Çok kolaydı ve çok... Önüme bakıp yerdeki kanı gördüğümde şaşırmama neden olacak bir şeydi. Bir kan serpmesinden sonra çember tamamlanıyordu. O kadar çok yürümemişiz gibiydi. Nicky kâseyi bir kere daha uzattı, uzun bıçağı içine soktum, yavaşça çıkardım ve sertleşen damlaların yerdeki kanların üstüne düşmesini sağladım.

Taze kan ilk kanın üstüne düştüğü anda çember tamamlanmış oldu. Vücudumdaki her tüyün dans etmesine neden olan bir güç kükremesiyle kapandı. Boğazımdan bir nefes çıktı.

"Tanrım," diye fısıldadı Nicky.

Yüzüne baktım ve gözlerinin büyümüş, derisinin güce tepki vermiş olduğunu gördüm. Gücün içinde nefes almak zordu. Göğsüm sıkışıyordu. Bu da ne?

Nicky, "Daha önce çember oluşturduğun zamanlarda hiç bu kadar büyük bir güç hissetmemiştim," dedi.

Başımla ona katıldığımı gösterdim, fısıldayabilmek için kendimi yutkunmaya zorladım. "Uzun zamandır bir inek gibi büyük bir ölüm yapmamıştım. Sanırım gerektiğinden daha çok güçmüş."

"Bu ne demek?"

"Bu çok fena bir zombi olacak demek."

"Ne?"

Kafamı iki yana salladım, ancak çemberin içinden bir ses geldikten sonra MacDougal'a baktım. Mezar taşının arkasında durmasını

söylediğimiz yerde duruyordu. Ay ışığının altında biraz soluk görünüyor ve koşmuş gibi ağzı nefesle açılıp kapanıyordu. Fiziksel olarak gücü olup olmadığını sormayı düşünmemiştim. Yetenekli olamazdı, çünkü olsa bunu hissederdim ama tepkisi, hissiz olmadığını kanıtlıyordu. Gücü olmayanların yanında büyü yaparsanız bunu hissetmezler. MacDougal'ın bir şey hissettiği kesindi.

Ona doğru yürümeye başladım, Nicky de planlamışız gibi yanımda durdu. "İyi misin MacDougal?" diye sordum.

Başını yukarı aşağı salladı ama hâlâ soluk renkliydi ve gözleri kocamandı.

"Üstünüze kan sürmem gerekiyor, hatırladınız mı?"

Tekrar kafasını salladı ama bana bakmıyordu.

"MacDougal." Bağırıyormuş gibi kesin bir sesle adını söyledim. Sıçradı ve bana baktı. "Aman Tanrım," dedi ve o da neredeyse bağırıyordu.

"Bay MacDougal, beni duyuyor musunuz?"

Başını evet anlamında salladı ve nefes almakta zorlanıyormuş gibi keskin bir öksürük bıraktı. "Seni duyuyorum Blake."

"İnek kanıyla ne yapmam gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Yüzüme, kalbime, ellerime süreceksin, değil mi?"

"Evet, çok doğru. Fiziksel olarak ne kadar yeteneklisin MacDougal?"

"Değilim, yani... Hayaletleri hissedebiliyorum ama onları göremiyorum. Onlar yüzünden tarih okumaya başladım, bana ne söylemek istediklerini duyabilmek için."

Ona bağırmamak için derin bir nefes alıp yavaşça bırakmam gerekti. "Hayaletleri mi hissedebiliyorsun? Ama onları göremiyorsun?"

"Hayır, sadece hissediyorum. Gettysburg onlarla o kadar doluydu ki nefes alması zordu."

"İlerisi için söylüyorum MacDougal, nekromansinin yakınındaysan ve sende de onun bir parçası varsa, şaşırtmamak için bunu önceden söylemen gerekiyor."

"Bu yüzden mi derim hareket ediyormuş gibi hissediyorum?"

"Evet, bu yüzden olabilir."

Tanrım, insanlar mantığı kavrayamıyordu, değil mi? Kanı üstüne sürmek istemedim. Ona zombi kontrolü vermek istemedim; bir dahaki sefere onunla konuşmalarını sağlayacak kadar ölülerle olan gücünü artırır mıydı? Kaderin bir oyunu muydu yoksa evren bizimle dalga geçiyordu ve bu sahip olduğu güce en yakın olacağı zaman mı olacaktı? Onlu yaşlarında, hatta yirmili yaşlarında olsaydı, çemberi açar ve başka bir tarihçiyle denerdim ama kırklı yaşlarının sonunda, elli yaşlarının başındaydı. Genel olarak psişik yeteneklerde büyük bir sıçrama için çok geçti. Bir soruna neden olmayacağından %99,9 emindim. Orada öylece durup küçük kısım üzerinde düşündüm.

"Başka birini kullanmana gerek var mı?" diye sordu Nicky.

"Onu düşünüyorum."

"Neden beni kullanamıyorsun?" diye sordu MacDougal.

"Emin değilim."

"Neyden emin değilsin?" diye sordu.

"Çok şeyden ama şu anda sana bir zombi vermenin psişik güçlerini nasıl etkileyeceğinden emin değilim."

"Ne olabilir?"

Başımı iki yana salladım. "Söylemek istemiyorum."

"Neden? Kötü bir şey mi?"

"İnsanlar söylenenlerden etkilenir Bay MacDougal, gerçek olmayan şeylere kendinizi inandırabilirsiniz."

"Anlamıyorum."

Tekrar kafamı salladım. "Sorun değil, endişelenmeyin."

Nicky'ye döndüm. "Bu hoşuma gitmedi."

"Çemberi açıp onu çıkartsan ve yerine başkasını alsan olmaz mı?"

Bu soruyu sorması bile beni ne kadar çok izlediğini, aynı zamanda çoğu şeyi yaptığı gibi işimi de mantıksal şekilde düşündüğünü gösteriyordu. "Açarsam bazen güç de dışarı çıkabiliyor. Çember açıldıktan sonra o kadar kontrolüm olmayacak."

"O zaman bu fikir olmaz," dedi.

"Evet ve başka bir ineğimiz de yok. Çemberi açıp bir şekilde zombiyi kaldırabilirim ama koruma çemberi olmadan bir zombi kaldırdığımda tuhaf şeyler oluyor."

"Tanıştığımız gece gibi," dedi.

Haklı olduğunu fark ettim. Paralı grubunun cadısı, Jean-Claude ve diğerlerine ulaşamamam için tüm mezarlığın etrafına bir güç çemberi çekmişti. Bunun benim için ölüleri kaldırmaya yetecek bir çember olduğunu düşünmüşlerdi ve haklılardı. Onlar için tüm mezarlığı uyandırmış ve onlara karşı silah olarak kullanmıştım. İşe yaramıştı ama zombilerin benimle kontrol için savaştığını hissettiğim bir an olmuştu. O akşam mezarlarına geri dönmek istememişlerdi. Bana, Nicky'ye ve onun eski Rex'ine aç gözlerle dönmüşlerdi. İşe yaramıştı ama tekrarlamak istemiyordum.

"Evet, onun gibi."

"Bir zombiyi kaldırmak için ihtiyaç duyduğundan daha çok gücün var demek, kaldır gitsin."

Mantıksal olarak MacDougal'a kalıcı olarak çok güç veremeyeceğimi biliyordum ama her zaman mantık kazanmıyordu. "Bilmiyorum."

"Patron sensin," dedi. Bu söz beni dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceği anlamına geliyordu fakat bazen de saçmaladığım ve duygusal olduğum anlamına geliyordu. Sosyopatlarla çalışmak çok eğlenceliydi.

"Gerçekten patron olsaydım yeteneğini hissedebilirdim ama kendi nekromansi gücümle başım dolmuştu, fark etmeden bir şarkı mırıldanmak gibi. Onun daha az olan sesini duymamı engelledi."

"Bu daha önce hiç olmuş muydu?" diye sordu.

"Hayır."

"O halde böyle bir şey yaşamakta geç bile kalmışsın."

Çok ciddi olan yüzünü inceledim. İstesem de mantığıyla başa çıkamıyordum çünkü MacDougal'ın yeteneklerini hissetmem gerekirdi ama bu kadar yakınında dururken bile ondan hiçbir his al-

mıyordum. Onunla ilgili yanlış bir şeyler olduğunu anlamamın tek nedeni verdiği tepkiydi. Artık bildiğim için daha çok şey hissetmem gerekmiyor muydu? Tek hissettiğim kendi gücümün çemberi doldurması, onu kullanmam için beni dürtmesiydi. Tanrım, yeterince ölü kaldırmıyordum, yoksa üzerimize çöken ya da benden yere düşmeyi bekleyen bir tür sel gibi hissettirmezdi. Gücün kullanılması gerekiyordu. Mezara baktım.

Ona dokunmak istiyordum. O sert toprağın içinden cesedi çekip çıkarmak istiyordum. Gücümü kullanmak iyi hissettiriyordu, yeni bir şey değildi.

Palamı hızla soğuyan kanın bulunduğu kâseye batırdım. "Üstüne kan sürmem gerekiyor Bay MacDougal."

"Hatırlıyorum," dedi kısık bir sesle.

Diğer elimi palanın üstünden kan almak için kullandım ve alnına sürebilmek için eğilmesini istedim, sonra gömleğini açtığım kalbine doğru dokundum, en son olarak ellerine dokundum. Karşı çıkmadı ya da irkilmedi. Tarihçimizin boş zamanlarında ne yaptığını merak ettim, belki büyü onu da etkilemişti.

"Zombiyi artık kaldıracağım. Çemberden çıkmayın çünkü çıkarsanız zombiyi kontrol edemezsiniz ve sizin için onu yönlendirecek zamanım yok."

"Tam burada duracağım."

"Güzel," dedim.

Nicky kan kâsesini dikkatle yere koydu ve yan tarafındaki ellerini esnetti. "Elimin boş olmasını istiyorum, ne olur ne olmaz."

"Zombiyle güreşmeyi mi düşünüyorsun?"

"Önce ateş ederim ama ne gerekiyorsa onu yaparım."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ama diz çöktüm ve palayı kâsenin yanına koydum. Ben de ellerimin boşta olmasını istiyordum ama başka bir nedenle. Kafamı eğip mezara baktım. Sanki son damla kan çok fazla olmuştu ve ölümle sihrin buluşup daha büyük bir şeye çarptığı kritik bir kütle anıydı. Daha önce binlerce kez yaptığım bir fizik deneyi yapmak gibiydi ama aynı veriler, aynı eylemler ve bir-

denbire yepyeni bir sonuç almıştım. Kaos teorisi sihirle buluştuğunda asla iyi bir şey olmaz.

Mezara gittim ve ellerimi, tabutun kırıldığı, yeraltında bir parçanın yükseldiği, sonra kötü yapılmış bir kek gibi söndüğü ve böylece zeminin üzerinin oyulduğu topraktaki yumuşak çukurun hemen üzerine koydum. Toprak altındaki vücut parçalarını karıştırılan yapboz parçaları gibi hissedebiliyordum. Ellerimi toprağa koydum ve ellerim toprağa dokunduğu an, kalıntılardan ellerime, kollarıma, omuzlarıma bilim insanlarının şimşeklerin öyle görünmese de yerden havaya gittiğini söylemesi gibi kafa derime sıçrayan bir kıvılcım yükseldi. Bu aynen öyle hissettiriyordu.

Ellerimin altındaki toprağa yoğunlaştım. Kuru ve sertti, tek yumuşak şey bahar otlarıydı. Cildimden yayılan büyüye karşı kendimi kontrol altında tutmaya yardımcı olması için fiziksel hissiyata yoğunlaştım. Bu eski bir mezarlıktı; fıskiyeleri yoktu ve bakıcılara ödenmedikçe hiçbir şey sulanmıyordu, bu yüzden parmaklarımı sert toprağa ve yeni çimlerin serinliğine gömdüm ve kendi büyü gücümü kontrol etmek için savaştım. Bu gece çok fazla güç vardı.

O gücü sert toprağa yönlendirdim ve seslendim: "Thomas Warrington, Thomas James Warrington, seni mezardan çağırıyorum. Seni elime ve mezar taşının arkasındaki adamın eline çağırıyorum. Bize gel Thomas, kalk ve bizimle yürü." Töreni parçalara bölüyordum çünkü güç toplamak için tören kelimelerine ihtiyacım yoktu. Zombiyi kaldırmak için her adıma ihtiyacım olmadığını nereden biliyordum? Biliyordum işte, büyük harflerle biliyordum, bu zombiyi mezardan çıkarabileceğimi BİLİYORDUM. Bu şekilde yapmak daha çok enerji alırdı ama ineğin ölümü sayesinde olan fazladan yardımı ve MacDougal'ın yeni psişik güçlerinin etkisini tüketebilirdim. Bu geceki tek zombi uyandırmam buydu ve büyünün bir yere gitmesi gerekiyordu çünkü benimle birlikte Jean-Claude ve diğer yeraltı vampirlerinin yanına gitmesini istemiyordum. Nekromansi vampirler dahil tüm ölümsüzlere iyi geliyor olmalıydı. Yani bu gecelik ona ihtiyacım yoktu.

Ölü adamın ismini kullanmıştım çünkü kullanmasam kendisi olup sorulara cevap verebileceğinden emin değildim ama bir tarafım onu mezardan kaldırmak için ellerim ve gücümden başka bir şeye ihtiyacım olmadığına emindi.

Toprak ellerimin altında su gibi hareket etti ama daha çamur gibi hareket edip ıslak olmayacak şekilde yoğundu. Toprak ayrıldı, kendini yeniden yarattı ve parçaların toplanıp kendilerini yeniden inşa etmeye başladığını hissettim. Eksik parçalar vardı ama sorun değildi, küçük parçalara ihtiyacım yoktu. Onu bir araya getirdim ve olmaya başladığını hissettim.

Ellerimi o hareket eden, kıvranan toprağa daldırdım ve eller benimkilerle buluştu, parmaklarını benimkilere dolayan ve gerçekmiş gibi hissettiren eller. Boğulan bir kurbanı katı sudan çıkarmak gibiydi. Ellerimi yakaladı, toprak ittirdi, ben çektim ve gömüldüğü siyah takım içerisinde uyluklarına kadar yüzeye çıktı. Ayağa kalktım ve onu da beraberimde çektim, toprak onu bir çeşit asansör gibi kaldırdı. Bu yeni bir şeydi, genelde en iyi zombiler bile mezar onları bırakmak istemiyormuş gibi son yarım metreyi tırmanmak zorunda olurdu. Toprak bir çiçek gibi açmış, onu bir tohum gibi dışarı itmişti.

Büyük, mavi ya da gri renkli soluk gözlerini bana bakarak kırpıştırdı. Ay ışığında anlamak zordu. Bana, ellerimize baktı ve konuştu: "Sen kimsin?"

Zombiler ilk önce bunu sormazdı; tüm gerçek ölümsüzler gibi konuşmak için, gerçek olmak için ve bir süreliğine de olsa 'hayatta' olmak için kana ihtiyaçları vardı. Genç yüze baktım ve o buradaydı, farkındaydı, canlıydı ve mükemmeldi. Ben bile etkilenmiştim.

15

ZOMBİ THOMAS'I MACDOUGAL ile birlikte bıraktık. O ve Bayan Willis zombiden çok ama çok memnundu. "Canlı görünüyor," diye fısıldamıştı Bayan Willis çünkü adama ona ne olduğunu ve ne kadar zamanın geçtiğini açıkladığımızda bu onu korkutmuştu. Ölü olduklarını bilmediklerinde zombilerin böyle tepki verdiğini görmüştüm. Ölü olduklarını ve bunu kalıcı şekilde değiştirmenin bir yolu olmadığını açıklamaktan nefret ediyordum. Benim nekromansi yeteneğim bile ölüyü geri getiremezdi. Zombi Thomas inanılmaz derecede canlı görünüyordu ama canlı değildi. Yer üstünde yürümesine izin verirsek bir süre sonra bedeni çürümeye başlayacaktı ve mucize, izlemiş olduğunuz her ayak sürüyen zombi filminde olduğu gibi bir kâbusa dönüşecekti.

Eskiden müşterilerin zombilerini mezarlıktan dışarı çıkarmalarına izin vermediğim katı bir kuralım vardı. Bu kuralı bazı aileler sevdiklerini eve götürüp onlar çürümüş kâbuslara dönene kadar onları evde tutmaya başlayınca koymuştum, o zaman bile bazıları onları bırakmak istemiyordu. En kötüsü onları yıkamaya çalıştıkları zamandı. Su daha çabuk çürümelerine neden oluyordu ve kokuya hiç yardımcı olmuyordu. Zombilerim, kısmen çürümüş cesetler gibi göründükleri zamanlarda bile ilk başlarda çürümüyordu ama 'büyü' önünde sonunda zayıflamaya başlıyordu. Bunun ilk işareti bozulmanın tekrar başlamasıydı ve çürüyen et iğrenç kokardı, öyleydi işte.

Fakat teknoloji ve teknolojiyi satın alabilecek kadar kazanç bize seçenekler sunmuştu. Zombiye takmak için hazırda bir bilek kelepçem vardı. Polisin ev hapsinde olan birini izlemesi gibi onu izleyebilirdim. Bu modeldeki bir kelepçe kurcalandığında alarm veriyordu, yani onları çıkarmaya çalışırlarsa haberim olur ve bir cesedi rahatsız etmek gibi suçlardan yargılanabilirler.

Animatörler şirketindeki müdürümüz Bert Vaughn, birkaç kere zombilerimin davalardan tarihi olaylara kadar her konuda sorgulanmalarını dinleyerek yanlarında kaldığım için beni tüm gece boyu kaybettiğinde bu harcamayı yapmayı kabul etmişti. Saat başına değil, uyandırılan zombi başına faturalandırma yapıyorduk, bu nedenle çok fazla gelir kaybı Bert'i bile zombilerimizi takip etmek için farklı bir yola ihtiyacımız olduğuna ikna etmişti. Ama önce zombiyi verecek birine ihtiyacımız vardı, o kişi MacDougal'dı.

Zombi toprak üstüne çıktıktan sonra güç iyi olmuştu. Çemberi aşağı indirdim ve bahar akşamı normale döndü. Yalnızca zombi sıra dışı ve rahatsız edici olacak kadar canlı gibiydi. Ben zombileri uyandırırdım, onlara hayat vermezdim. Bunu yalnızca İncil hikâyelerinde görebilirdiniz ve Thomas Warrington insanları inançlı yapıyor olabilirdi. Beni değil. Birkaç gün içerisinde çürümeye başlayacağını biliyordum ve bu kadar 'canlı' olması, o süreç başladığında daha bile korkunç olacağı anlamına geliyordu. FBI'ın bana göstermiş olduğu videolardaki zavallı kurbanlar gibi. Aynı mantıktaydı ama tek farkı, benim müşterilerimin isteği üzerine takıp çıkarabilmem için Thomas Warrington'ın ruhunu sihirli bir kavanozda tutmuyor oluşumdu.

Yakın zamanda ölmüş olsa bile, videolardaki kadın kadar canlı görünen bir zombiyi kaldırmak için animatör çok ama çok güçlü olmalıydı. Aramızda bunu yapabilecek kadar çok gücü olan fazla kişi yoktu ve daha da azı hâlâ ruhları yakalıyordu. Bunu yapmayı ben bile bilmiyordum. Dominga Salvador bana öğretmeyi teklif etmişti ama ona kimsenin ruhunu istemediğimi söylemiştim. O zaman da istemiyordum, şimdi de istemiyorum. Fakat Thomas'ın diğerleriyle gülüp şakalaştığını görmek, içindeki şey ruhu değilse, ne sorusunu aklıma getirdi. Yalnızca beden hafızası mıydı? Bir evin duvarlarına ve zeminlerine yakalanan travmatik olaylar gibi ete tutunan ve tekrar tekrar oynayan son kişilik dalgalanmaları ile gerçek bir hayalet olmadan geride görüntüler bırakan güçlü duygu yansımaları mıydı? Uzun boylu, genç 'adamda' gördüğüm tek şey bu muydu? Bilmiyordum ve Manny'nin de bilmediğini biliyordum çünkü ona sormuştum. Bana gücümü na-

sıl kontrol edeceğimi öğreten büyükannem Flores de bilmiyordu. Bildiğim kadarıyla kimse cevabı bilmiyordu, belki de yoktu.

Onu geri koyabilmemiz için yarın geceye plan yapmıştık. MacDougal soruları sorarken ve zombi yanıtlarken ismini tam olarak hatırlamadığım genç erkeklerden biri telefonuyla kaydettiği için planlarımızı sessizce yaptık. Güzelim teknoloji. Zombi bilek kelepçesine karşı çıktı fakat ona takmama izin vermesi için emir verince kendi iradesi yokmuş gibi ayak uydurdu. Diğer zombiler gibi tepki vermesi içimi rahatlattı çünkü sinir bozucu bir şekilde canlı görünüyordu, benim için bile. Teni halen dokunmak için aşırı derecede soğuktu ama biraz soluk renkli olması dışında harika görünüyordu. İki yüzyılı aşkın süredir ölü olan birine göre muhteşemdi.

Nicky, Dino ve ben ellerimi temizlemek için arabada bulundurduğum ıslak mendilleri kullandık. Mendil her zaman bir şekilde tırnaklarınıza yerleşmeyi başaran kan haricinde iyi iş çıkarıyordu. Bu iş için sabun, su, ovalama ve biraz da fırça yardımı gerekiyordu ama onun dışında gayet iyiydik. Kullandığımız peçeteler için Nathaniel bir çöp torbası uzattı. Bugün çok dolmamıştı fakat bazı gecelerde mutfak-boy torbalar ağzına kadar doluyordu.

"Dinozorları boşuna öldürmek," dedim.

"Ne?" diye sordu Dino.

Nathaniel açıkladı, "Petrol ürünlerinden yapılan pek çok plastik tarih öncesi ölü bitkiler ve hayvanlardı."

"Ölü dinozorlar," dedi Nicky.

Dino ikimize de baktı. "Bu, Anita'nın açıklamasının sizin ağzınızdan çıkmasıydı, değil mi?"

Nathaniel başını olumlu şekilde salladı. "Evet."

"Evet," dedi Nicky.

"Bu yine aynı çift olayı," dedi.

"Hangi çift olayı?" diye sordum.

"Sürekli tekrar ettikleri için çiftler bir süre sonra birbirlerinin cümlelerini, konuşma şekillerini, şakalarını ve özel bilgilerini kullanmaya başlıyorlar."

"İş arkadaşları ve askeri birimler de bunu yapıyor," dedi Nicky.

"Evet ama o biraz daha dar alanda olan bir şey. Çiftler her alanda bunu yapabiliyor. Bir gün birini o kadar iyi tanımak isterim."

"Hiçbir zaman bir çiftin parçası olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Randevuya çıkmıştım ama hayır, olmadı."

"Bu benim ilk gerçek çiftim," dedi Nicky.

"Gerçek derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"İş için bazen birilerini baştan çıkarmam söylenirdi. Romantik bir partnerin varsa insanlar sana daha az şüpheci yaklaşır. Onlar sevgili olduğumuzu sanıyorlardı ve ben de düşündükleri şeye ayak uyduruyordum ama aslında hepsi gizliliğimi korumak veya onlardan bilgi edinmek için yaptığım bir rol olurdu."

"Biriyle bu şekilde sevgili olduğun en uzun zaman neydi?" diye sordum.

"Neredeyse altı ay."

"Bu çok uzun bir zaman," dedi Nathaniel. "Ve sen o kızı hiç umursamadın mı?"

"Seks iyiydi."

Âşık olduğum erkeklerden birine bakmak için kafamı kaldırdım ve anlayamadığımı fark ettim. "Ya seks kısmı iyi olmasaydı?" diye sordum.

"O benim gizliliğimin bir parçasıydı, o yüzden yatakta daha iyi olan birini bulurdum."

"Ona ne oldu?" diye sordu Nathaniel.

Nicky, Nathaniel'a bu çok saçma bir soruymuş veya daha önce bunu hiç düşünmemiş gibi baktı. "Bilmiyorum."

"Yaptığın herhangi bir şey kıza zarar verdi mi?" diye sordum.

Bir saniye üstüne düşündü ve başıyla saçma bir hareket yaptı. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?" diye sordum.

"Görevimi tamamladım ve telefondan kurtulup gittim. Sahip olduğu tek numaram oydu, yani bir şey olursa bana ulaşacak bir yolu yoktu. Gerçek adımı, geçmişimi ya da hiçbir şeyimi bilmiyordu. Altı

ay boyunca görüştüğü kişi gerçek değildi."

"Sen gittikten sonra," dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Hayır Anita, o kişi hiç var olmadı. Ben sosyal ve çekici olan, bir sürü arkadaşlara sahip ve her gece yeni bir parti, gösteri ya da ona benzer şeyler yapan biri kılığındaydım."

"Sen partilere falan gitmekten nefret edersin," dedim.

"Evet ama bilgi toplamanın ve şüphe çekmeden etrafta dolaşmanın en iyi yolu sosyalleşmekti. Daha çok arkadaş edindikçe hedefime yakınlaşmak için ulaşmak istediğim yakın çevreye o kadar kolay giriyordum."

"Yani yalnızca kıza değil sahip olduğun tüm arkadaşlara yalan söyledin," dedi Nathaniel.

"Öyle demek istiyorsan tabii, diyebilirsin."

"Sen nasıl derdin?" diye sordu.

"İş."

"Bazen beni korkutuyorsun," dedi Dino, "haberin olsun."

"Biliyorum," dedi Nicky.

Hepimiz ona bakarken mükemmel ifadesiz yüzüyle bize baktı.

"Ama aynı zamanda bana umut veriyorsun," dedi Dino.

Nicky kaşlarını çatmaya başladı. "Umut mu veriyorum?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Eğer âşık olup kendin için bir aile oluşturabildiysen benim de bir şansım var demektir, çünkü ben senden çok daha cezbediciyim."

Nicky sırıtıyordu. "Cezbedici olmaya çalışmamı görmedin."

"Öyle mi, gördüm ama."

"Hayır, aslında görmedin."

Dino kaşlarını çattı.

"Anita en başından beri benim ne olduğumu biliyordu; Nathaniel, Micah ve Jean-Claude da öyle. Başka birisi veya başka bir şey gibi davranmak zorunda kalmadım. Ben her şeyi yapabilecek iri, sert ve deli bir adamım, o yüzden *bana bulaşmayın* tavrımı takınmak zorunda bile değildim."

"Yani o bile bir yalandı," dedim.

"İnsanlar senin deli olduğunu düşündüklerinde sana o kadar bulaşmıyorlar. Sakinlikten daha çok korkutuyor onları."

"Seninle tanıştığımda şiddetten ya da onun tehdidinden zevk aldığını sanmıştım," dedim.

"Yalnızca yatak odasındayken. Çalıştığım zaman çalışıyorum. Kişisel bir şey değil."

"Ah, hadi ama bazen birine kendini tutmadan istediğin sertlikte vurmak zevkli oluyor," dedi Dino.

Nicky birden sırıttı ama daha çok aslanı görünüyormuş gibi hırlamaya yakın diş gösterme gibiydi. "Peķâlâ, evet, yalnızca fizikselliğini seviyorum."

"Aynen," dedi Dino ve derinden erkeksi bir gülme sesi çıkardı.

Nicky kendi versiyonuyla ona katıldı.

Nathaniel'la birbirimize baktık. "Bu tür erkek erkeğe konuşmaları anlıyor musun?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, hayatımın büyük çoğunluğunda 'onlara olabildiğince sert vur' tarzı erkekleri hiç anlamamışımdır. Erkek olmak her ne demekse ben o tür değilim."

"Ama benim o tür bir erkek olmamla bir sorunun yok," dedi Nicky.

"Yok," dedi Nathaniel.

"Birçok erkeği tedirgin ediyorum."

"Ve benim biseksüel olmam da birçok erkeği tedirgin ediyor."

Nicky sırıttı. "Bende bir sıkıntı yok."

Nathaniel da sırıtmasına aynı şekilde karşılık verdi. "Bende de."

Nicky yumruğunu havaya kaldırınca Nathaniel yavaşça kendi yumruğunu uzatarak tokuşturdu.

Dino kafasını iki yana salladı. "Sizi izlemesi eğlenceli ve hoşuma gidiyor ama ben sizin kadar güvende hissetmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ben ikisi kadar güzel değilim. Nicky spor salonunda beni geçiyor ve duyduklarıma göre ikisi de yatakta çok iyiymiş. İkisi de yemek yapabiliyor. Jean-Claude ve Micah konusuna değinmeyelim bile. Biri gördüğüm en güzel adam, diğeri de Micah işte. Ufak tefek

bir adam ama odaya oranın sahibiymiş ve herkes bunu bilmeliymiş gibi giriyor."

"Anita da aynı şeyi yapıyor," dedi Nicky.

"Evet, bizi daha az 'erkek' gibi hissettiriyor."

"Beni değil," dedi Nicky.

"Beni de değil," dedi Nathaniel.

"Biz kendimize yeterince güveniyoruz," dedim.

Nathaniel'ın telefonu çaldı, Micah için ayarladığı zil sesi duyuldu. "Selam bebeğim," dedi. Micah'nın söylediği bir şey yüzünün ciddileşmesine neden oldu ve bizden biraz uzaklaştı.

"Sorun ne?" diye sordum.

Kafasını iki yana sallayıp Micah ile konuşmaya devam etti. "Tamam ama bizim tarafımızda nasıl olur emin değilim."

"Nathaniel, sorun ne?" diye sordum.

Suratında daha önce görmediğim kadar ciddi bir ifade vardı ve beni korkuttu. "Micah iyi mi, herkes iyi mi?"

"Senin... kaplanlarla görüşebilmen için bir şey ayarlanmış."

"Bir şey ne demek?"

"Resmi bir akşam yemeği ya da kokteyl partisi planlamak için zaman yoktu ama Jean-Claude ile Micah'nın hoşlandığı ve pozisyonla ilgilenen tüm kaplanların bir araya gelmesi için bir şeyler hazırlıyorlar."

"Bu kaplanlar bağlılık törenine dahil olmadıkları için şikâyet edenler mi?" diye sordu Nicky.

"Evet," dedim.

"Anita dişi olanlar dahil daha çok kaplanı değerlendirmeyi kabul etti."

Nicky bana döndü.

Dino sırıtarak ıslık çaldı.

Parmağımı Dino'ya doğru salladım. "Bu işten uzak dur."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ama gülmek üzereymiş gibi görünmesini engelleyemedi.

Nicky'ye, "Bir şey söyle," dedim.

"Bunu yapmaya ne zaman karar verdin?"

"Buraya gelirken," dedi Nathaniel.

Nicky yüzündeki şaşkınlık ifadesini gizlemeye bile çalışmadan ona baktı. "Kadınlarla birlikte olmaya ikna etmek için ona ne söyledin?"

"Sadece konusunu açtım, yemin ederim."

Nicky bana döndü ve şüpheli gibi kısık gözlerle bana baktı. "Sen o kadar kolay ikna olmazsın Anita."

"Bir kereliğine mantıklı olamaz mıyım?"

"Hayır," dedi. Kahkahalara boğulan Dino ona bağırmamı istemediği için bizden uzaklaştı.

"Başlamadan önce Sirk'e gidip üstümüzü değiştirecek zamanımız var," dedi Nathaniel.

"Sen ve Anita yani."

"Sen de bizimle yaşıyorsun," dedi Nathaniel.

"Doğru söylüyor, yanımıza alacağımız kişi ev içindeki ayarlamamızı da etkileyecek, bu nedenle en azından nefret ettiğin kişileri elemek için orada bulunabilirsin."

"Ne önemi var? Onlarla yatıyor olmayacağım."

"Muhtemelen evet," dedim, "ama sen evimizin önemli bir parçasısın ve fikrini belirtmek için orada olmalısın."

Bakışlarını aramızda gezdirdi. "Yani bir kaplanı seversen ve ben hayır oyu verirsem bana katılacak mısın?"

Omuzlarımı silktim. "Kesin olarak bilmiyorum ama senin gerçekten ters düştüğün birini aramıza katmak istemem, çünkü şu anda hepimiz birbirimizi çok seviyoruz. Bunun değişmesini istemiyorum."

"Ben sadece senin gelininim Anita."

Kollarımı beline dolayıp ona baktım. "Seni seviyorum Nicky, sen benim için Drakula'nın Gelini'nden çok daha önemlisin."

Yüzümü inceledi, ardından kaslarının arasında kalacağım şekilde kollarını etrafıma sarıp biraz gülümsedi. Gücünün potansiyelini hissetmek bile beni kollarının arasında titretti.

Sırıtmaya başladı. "Bu tepki yalnızca sarılmam yüzünden mi?"

Başımla onay verdim.

"Jean-Claude ve Micah'nın sevdikleri birilerini elememe izin ve-

receğini sanmıyorum ama sen ve Nathaniel'ın izin vereceğini bilmekten mutluyum."

Nathaniel yan taraftan gelip ikimize de sarıldı. "Seni kardeşim gibi seviyorum, bunu biliyorsun."

"Çoğu kardeşin aynı kadını paylaşmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi Nicky.

Nathaniel omuzlarını silkebilecek kadar geri çekildi. "Bizim için sorun değil."

"Cynric için de öyle," dedi Nicky. "Ona yüzük takacağınızı sanırdım."

Kafamı iki yana salladım. "Micah dahil herkesin yatağa girebileceği birini ekleyebilsek çok iyi olurdu."

"Cynric üzülecek," dedi Nicky.

"Sen bir sosyopatsın, neden umursuyorsun?" diye sordum.

"Ben sonradan sosyopat oldum, böyle doğmadım. Yani bazı duygularım var ve veledi seviyorum. Kendi kardeşimi kaybettiğimden beri ona en yakın kişi oldu."

"Bu akşamki görüşmede o da olacak," dedi Nathaniel.

İç geçirdim ve Nicky'nin beni bırakabilmesi için geri adım attım. "Elimden gelen bir şey yok."

"Sin'e kızgın mısın?" diye sordu Nathaniel.

"Hayır," diye çıkıştım ve yeniden konuşmadan birkaç derin nefes almam gerekti. "Gidip şu parti şeyi için üstümüzü değiştirelim."

Erkeklerin aralarında bir bakış geçti.

"Ne?" diyerek ısrar ettim.

Nicky kafasını iki yana salladı. Nathaniel, "Sin'e kızgınsın," dedi.

"Bu partiye gitmemizi istiyorsanız hemen yola çıkmalıyız."

Yola çıktık. Dino, o ve Nicky'nin ineği getirdiği kamyonu sürdü ama Nicky bizimleydi. İkisi de beni konuşturmaya çalıştı ama işin peşini bırakmayı ve diğer kadınlara bakmayı kabul ettiğim için mutlu olmaya ikna ettim onları. Sesim kendi kulağıma bile sinirli geliyordu. Kesinlikle parti havasında değildim.

16

ARABADAYKEN İÇİMDEKİ KORKUNÇ gerginlik biraz azaldı. Nathaniel'la Nicky'nin bütün hafta yapılacak yemekleri konuşması, hem Sirk'te hem de Jefferson County'deki evde yemeklerin planlandığı gibi yapılmasına yetecek kadar malzeme olup olmadığıyla ilgili tartışmaları sayesinde öfkem kaybolmaya başladı. Ev içi işlerimizi planlamalarını dinlemeyi seviyordum. Nathaniel'ın birlikte yaşamanın bu kısmından gerçekten hoşlanıyor olmasını seviyordum. O ve Nicky'nin hem mutfakta hem yatak odasında bu kadar iyi çalışıyor olmasını seviyordum. Çekirdek grubumuz birlikte çok iyi çalışıyordu ve grubun kenarlarına bile yeni birini katmaya çalıştığımızda herkesi üzme riskini aldığımızı biliyordum. Cynric çoktan hayatımızdaydı. Bazılarına daha çok olmak üzere herkese uyuyordu ve kimseyi üzmüyordu. Şimdi ona bağlanmak istemememe neden olan bazı sorunları biliyordum ve bu sorunlardan nefret ediyordum. Aynı travmanın başka bir kurbanı olduğu için onu suçlamak gibiydi. Kendi kafamda bile kulağa karmaşık ve yanlış geliyordu.

"Anita, çıkışı kaçırdın."

Nathaniel'a baktım. "Ne?"

"Sirk'e giden yolu kaçırdın."

"Üzgünüm, sonrakine girerim."

"Kaplanlarla bu kadar çabuk buluşacağın için üzgün müsün?"

Çıkıştan dikkatlice çıktım, kendimi dikkatimi vermeye zorladım. "Evet," diye yalan söyledim. Normalde haklı olurdu, yalnızca sevgili olarak değil birlikte bağlılık töreni yapabileceğimiz insanlarla tanışacağım için direnç gösterirdim ama bu akşam düşünebildiğim tek şey, Cynric konusunda gerçeği görmemek için bahane olarak sorunun yaşı olduğunu sanmamdı. Kendimle ilgili bu kadar kör ol-

mak beni sinirlendirdi. Gidip kaplanlarla ordövr yiyebilir, bir şeyler içebilir, onlarla sohbet edip çekici ve belirsiz olabilirdim. Önümde bütün gece kaplan geçidi yapabilirlerdi. Kimseyi seçmek zorunda değildim ve bunu düşündüğüm an Nathaniel'a, Micah'ya ve hayatımdaki her önemli kişiye yalan söylediğimi anladım. Kahretsin, ilişkilerimiz yalanlar üstüne kurulu değildi.

"Sana kendini bu kadar mutsuz hissettiren ne?" dedi Nicky.

Açıklamak istemedim ama gerçekten açıklama borçlu olduğum tek kişinin Cynric olduğunu fark ettim. "Cynric, onu arayıp bu geceyi haber vermem gerekirdi. Bizimle yaşıyor ve onu arayıp bu akşam ve diğer kaplanlar hakkında uyarmadım bile."

Nathaniel yanağıma dokundu, düşüncelerim yüzeye fazla yakındı. Bazılarını direkt aldı fakat paylaşmak arabayı sarsmama neden oldu. "Tanrım, Nathaniel," dedim kalbimin boğazımda atma sesini bastırıp.

Geriye sıçradı. "Genelde kalkanın bundan daha iyidir Anita. Sin hakkında endişeleniyorsun ama onu aramakla ilgili değil. Ben onu aradım ve grubumuza başka bir kadın alma ihtimalin olmasına heyecanlandı."

"Öyle mi, o halde neden benden başka kimseyle çıkmıyor? Okuldaki bazı kızların onun tekeşli olmasından dolayı kalbinin kırıldığını biliyorum."

"Bunu ailemize ekleme yapmak olarak görüyor. Kadın senin de sevgilin olur. O da bir klan kaplanı olur, yani kadın, oğlanla olan ilişkisinin seninkini geçmesini beklemez."

Ona bakış attım. "Bununla ilgili onunla konuştun, değil mi?"

Nathaniel başını olumlu anlamda salladı.

"Sen ölüleri uyandırıp kötü adamları kovalamaya gittiğinde bize de yapacak bir şeyler lazım," dedi Nicky.

Geriye dönüp ona baktım, ardından kendimi tekrar yola bakmaya zorladım. Hayatımdaki erkeklerin neşeli küçük grubumuza başka bir kadın eklemek için bana karşı komplo kurdukları gerçeğine kızmak istedim ama hepsi beni birden fazla erkekle paylaşıyordu ve Nathaniel'ın

da belirttiği gibi, çoğu sevgililerimin geri kalanıyla cinsel ilişki bile kurmuyor. Her şey hakkında gerçekten çok iyi oyunculardı, bu yüzden şikâyet etmek kabalık olurdu ama... bunu yapmak istiyordum.

"Şimdi sinirlendin," dedi Nicky.

Kafamı iki yana salladım. "Sinirlenmedim."

"Hissedebiliyorum."

"Sinirlenmemeye çalışıyorum çünkü mantıklı ya da adil değil."

"Duygular adil değildir Anita," dedi Nathaniel. "Onlar sadece kendimizi nasıl hissettiğimizdir."

"Doğru ama ben kendi duygularımla ilgili daha az gıcıklık yapmaya çalışıyorum."

Gülümsedi. "Sen huysuzsun, gıcık değil."

Ona doğru tek kaşımı kaldırdım. "Ve ikisinin arasındaki fark ne?"

Kahkaha attı. "Gıcık olsaydın işleri iyi hale sokmaya çalışmazdın."

Gülümsedim ve ardından biraz güldüm. "İyi, peki ama uğraşıyorum."

"Bunu takdir ediyoruz."

"Seni seviyoruz," dedi Nicky.

"Seviyoruz," dedi Nathaniel.

"Ama birkaç kişiyi daha sevme şansı istiyorsunuz," dedim.

"Eğer erkeklerden bazıları daha biseksüel olsaydı benim için sorun olmazdı."

"Başka bir kadın iyi olurdu ama seksten benim sevdiğim şekilde hoşlanmayacaktır," dedi Nicky.

"Her zaman fazla sert olmuyorsun," dedim.

"Evet ama orta halim bile çoğu kadın için fazla."

"Gizli görevde olduğunda bazı kadınlarla heyecansız seks yapman gerekmişti," dedi Nathaniel.

"Evet ve mastürbasyondan iyi olsa da onda kendimi tutmam gerek."

"Seksteyse kendini bırakman gerek," dedim.

"Aynen."

"Yani, başka bir kadının senin işine yaramayacağını söylüyorsun."

"Yaramayacaktır ama sorun değil."

"Gerçekten sorun yok mu?" diye sordum Lanetliler Sirki'nin çalışan park yeri girişine dönerken. Kapıya yakın bir yerde ayrılmış bir bölümüm vardı çünkü hava karardıktan sonra alan, orta yoldaki kalıcı karnavalı, çadırdaki tek halkalı sirk, ucube gösterisi ve onu Lanetliler Sirki'ne dönüştüren her şeyi yürütmek için gereken tüm insanlarla doluyordu. Akşam karanlığına kadar beklemeye istekliyseniz, burada hava durumu ne olursa olsun, o yaz gezen karnaval deneyimini tek çatı altında yaşayabilirdiniz. Ama tabii, tüm karnavallar karanlıktan sonra en iyi halindedir.

Nicky koltuğumun arkasına eğildi, yüzü saçımın yanındaydı. "Evet, gerçekten sorun yok."

"Neden sorun değil? Neden sadece benimle tatmin oluyorsun?"

"Tatmin olmuyorum, mutlu oluyorum ve sosyopatlar bunu sıklıkla söyleyemez."

Bu beni gülümsetti. Uzanıp yanağına dokundum. Yüzünü elimle saçım arasında sürttü, "Bana böyle dokunman başkasıyla seks yapmanın hissettirmeyeceği şeyler hissettiriyor," dedi.

Ona dokunmaya devam ettim ama kafam karışmıştı ve böyle olduğunu söyledim.

"Ben anlıyorum," dedi Nathaniel.

Ona bakabilmek için kafamı çevirdim, elim Nicky'nin yüzünde arkalara doğru kaydı, parmaklarımı saçlarına dolayabildim. "O zaman bana da açıkla."

"O ufak dokunuş şehvet değil aşkı gösteriyor. Hepimizin etrafında bize yöneltilen çok fazla şehvet var ama belirli sayıda sevgi var."

"Evet," dedi Nicky elini kolumda gezdirirken.

"Yaşıyla ilgili değişik bir karışıklık olduğunu bilmeme rağmen Sin ve duyguları hakkında endişelenmen ne kadar ilgili olduğunu kanıtlıyor. Nicky ve benim hayatımızda bizi sen veya Micah gibi önemseyen çok fazla insan olmadı."

"Micah benden pek hoşlanmıyor," dedi Nicky.

"Bu doğru değil," dedim.

"Sen ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu Nathaniel.

"İyi bir lider olduğunu düşünüyorum. Benim aslanlar için Rex olmamdansa o kaplanlara daha iyi Nimir-Raj'lık yapıyor."

"Bu, sorunun cevabı değil."

"Hayır, pek değil. Demek istediğim ondan bir lider ve insan olarak hoşlanıyorum ama bizim çoklu grupta daha az bağımız var."

"Sen ve Jean-Claude'un da fazla bağlantısı yok," dedi Nathaniel.

"Yok ama istesem ona kan bağışlayabilirim ve bu çoklu grupta beni onun için daha önemli yapar. Micah ve benim ilişkimizi derinleştirecek, üzerinde pazarlık yapabileceğimiz ya da birbirimize sunabileceğimiz fazla şeyimiz yok. Sert seksi veya esareti de o kadar sevmediği için oynayamıyoruz bile."

"Ekleme yapmaktansa sahip olduğumuz grubu düzeltmeliyiz," dedim.

"Şimdi geri çekilme," dedi Nathaniel.

"Başka bir kız diğer erkekler için iyi olabilir."

Kolunun içinde döndüm ve Nicky'ye baktım. "Ama senin için olmaz mı?"

"Sana nedenimi söyledim Anita."

"Bu şehirde seksi Anita kadar, hatta ondan bile daha sert seven kadınlar var," dedi Nathaniel.

Nicky ona *kanıtla* der gibi baktı.

Nathaniel bana baktı. "Nicky için oynayacak bir partner bulmak istersen onun için birini bulabilirim."

Nicky'ye baktım. "Hükmedecek başka bir kadın istiyor musun?"

"Ne kadar iş olduğuna göre değişir. Sert seksi seviyorum ama o hüküm olayını yedi yirmi dört istemiyorum. Yatak odasından ya da zindandan çıktıktan sonra herhangi bir yerinin sorumluluğunun bende olmasını istemiyorum."

Gülümsedim. "Bunu bilmek güzel."

Nathaniel kaşlarını çattı. "Geceyi geçirmek için oynayabileceğin kadınlar biliyorum ama onlarla bir ilişki yaşayamazsın çünkü sert seksten fazlasını isterler."

"Ve işte bu yüzden Anita ile mutluyum, çok iyi alta geçiyor ama işimiz bittikten sonra ona bakılmasına ihtiyacı yok. Gerçek itaatkârlar tam bir kâbus."

"Doğru dominant için enerji vericiler," dedi Nathaniel.

"Aradıkları dominant ben değilim."

"Ben de öyle," dedim.

Nathaniel bana bakarak sırıttı. "Bu doğru, Nicky seni her şekilde dominantım yapmaya çalıştığım günleri kaçırdı."

"Yorucuydu," dedim.

"Gördün mü?" dedi Nicky.

Nathaniel güldü. "Ve ben o tür bir itaatkâr olmadığımı fark ettim. O şekilde eğitilmiştim sadece."

"Hadi dominant, itaatkâr ve değişken bedenlerimizi alalım ve kaplan alışverişine çıkalım," dedim.

"Kız kaplanlar mı?" dedi Nathaniel.

Kendimi tutamayıp yüzündeki ifadeye güldüm. "Evet, bazı kız kaplanlara da bakarız. Kim bilir, belki hepimizin rüyalarını süsleyen kızı buluruz."

"Mümkün değil," dedi Nicky.

"Neden?" diye sordum.

Uzanıp beni öptü. "Çünkü onu çoktan bulduk."

Beni kastettiğini anlamam bir dakikamı aldı ve anladığımda karşı çıkmak istedim ama nihayetinde övgüyü olması gerektiği gibi kabul ettim. Birinin hayallerindeki kadın olduğuma inanabileceğimi sanmıyordum. İyiydim ve uğraşıyordum ama rüyalardaki kadın/erkekler mükemmeldi ve ben asla o olamazdım.

17

DINO KAMYONU VE römorku park etmiş, arka kapının yanında bize biraz mahremiyet sağlamak için yeterince uzakta ama koruma görevini yapabileceği yakınlıkta beklemişti, bu yüzden dördümüz arka kapıdan eskiden depo olan yere girdik. Şimdi daha çok bir kahve makinesi ve mini buzdolabıyla tamamlanmış bir mini koruma bölgesine benziyordu. Odada neredeyse her zaman arka kapıyı, Sirk'in halka açık alanına açılan kapıyı ve yaşam alanlarının olduğu yeraltına açılan kapıyı takip etmek için iki koruma vardı.

Burada genelde daha yeni olan korumalar olurdu, oradakilerle selamlaşıp ilerlemeye devam ettik. Görevde tembellik yapıyor olsalardı bu daha uzun sürerdi ama iş için insanlarla röportaj yapan Claudia ya da Fredo olduğu için bunu pek yaşamazdık. Uzak kapıdan geçtik ve aşağı inen merdivenlerdeydik. Yeraltına asansör yoktu; fiziksel olarak yukarı ve aşağı giden sekiz yüz metre taş basamaklarda adım atmanız gerekiyordu. Şimdiye kadarki en iyi kalça egzersizi gibiydi ve bu, eğer kötü adamlarsanız çok uzun bir basamaktan aşağı inmeniz gerektiği anlamına geliyordu. Bu da zaman alırdı. Yol boyunca sadece bir dönüş vardı, böylece belirli bir açıda oturabilir ve size farklı açılardan ateş edebilirdik. Üstteki ve alttaki korumalar, sırayla merdivenlerden aşağı inmesini istemediğimiz herkese kurşun yağdırabilirdi. Burası St. Louis'in Efendisi'nin sığınağının ilk savunmasıydı ve çok iyi bir tanesiydi.

Nicky, Nathaniel ve ben yan yana yürürken Dino arkadan geliyordu. Kardiyonun en güçlü özelliği olmadığını söylemişti. "Bu merdivenler ne böyle?"

Aşağı inerken Nathaniel'ın da durmasına neden olarak arkamı dönerek ona baktım. Nicky ve ben merdivenlerde el ele tutuşmazdık

çünkü boy farkımız merdivenleri kullanmayı zorlaştırıyordu.

Benim durmamı bahane ederek durdu, belki zaten bu amaçla konuşmuştu. "İlk önce merdivenlerin uzun bacakları ve uzun adımları olan biri tarafından yapıldığını sanmıştım."

Başımızı yukarı aşağı sallayarak cevap verdik.

"Ama öyle değil, değil mi?"

"Değil," dedim.

"Basamaklar kimsenin adım uzunluğuna uymayacak şekilde yapılmışlar gibi."

"Belki de amacı budur," dedi Nathaniel.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dino duvara biraz daha yaslanarak.

"Merdivenleri inip çıkmak zor, çünkü doğal bir ritimleri yok."

"Böylece yeraltına girmeye çalışanlara karşı caydırıcı etkisi oluyor," dedim.

Başını olumlu anlamda salladı.

"Merdivenlerden leopar halinde inmeye çalıştın mı?" diye sordu Nicky.

Nathaniel başını iki yana salladı.

"Aslan formundayken yapmıştım ve merdivenler daha kolay oldu."

"O ne demek?" diye sordu Dino.

"Bence merdivenleri kim yaptıysa iki ayaklı biri için yapmamış."

"İki ayaklı," dedi Dino. "İki ayaklı mı? Kim bu kelimeyi kullanır?"

"Tam olarak demek istediğim anlama geliyor," dedi Nicky.

Dino ona kafası karışan bir ifadeyle baktı.

"Yoksa bu kelimeyi bilecek kadar zeki olmadığımı mı düşünüyordun?"

"Hayır, o değil, yani... bilmiyorum ama yüksek seviyede..."

"Benim için," dedi Nicky.

"Hayır, sadece hayır." Dino duvardan uzaklaşırken kafasını iki yana salladı.

"Herkes o kadar akıllı olmadığımı mı düşünüyor?"

"Böyle söylemedim." Dino gerilmişti.

"Bir daha antrenman minderinin üstünde olduğunuz zamana kadar Nicky'nin kin gütmesinden mi endişeleniyorsun?" diye sordum.

"Olabilir."

Nicky sırıttı ve yeniden yürümeye başladı. "Merdivenin geri kalanını daha hızlı inelim."

"Böyle yapma," dedi Dino.

Nathaniel'la ben sırıttık ve spor salonundaymışız gibi Nicky'yi merdivenlerden inerken takip ettik. Yürüyüş ayakkabılarımı ayağıma giymiş, topuklu ayakkabılarımı plastik kaplı tulumla birlikte çantama koymuş olmamın bir nedeni vardı. Zombi kaldırmalarımdan sonra hep çamaşır yıkanması gerekiyordu.

Dino arkamızdan seslendi, "Haydi ama böyle yapmayın."

Nicky, "Yetiş Dino," diyerek arkaya seslendi.

Bir şeyler mırıldandı ama son basamaklarda hızlandı. O koşarak yanımıza geldiğinde üçümüz büyük kapının yanında bekliyorduk. "Hepinizden nefret ediyorum," dedi duvara yaslanıp soluklanırken.

"Gerçekten daha çok spor yapmalısın Dino," dedi Nicky.

"Biliyorum."

Nathaniel mesaj sesi duyunca ne geldiğini kontrol etti. "Sin yazmış, bu akşamki parti için giyinmesine yardım etmemi istiyor."

Mesaj gerçekten bu muydu yoksa 'Ben zaten buradayken Anita neden başka kaplanlara bakıyor' gibi bir şey miydi merak etsem de üstelemedim. Cynric meselesini yakında halletmem gerekiyordu ama erkenden yapmaya gerek yoktu, hem zaten halletmem gereken başka şeyler vardı.

Bizi etkilememişken korumalardan birinin merdivenlerden indikten sonra bu kadar nefes nefese kaldığını görünce Claudia ile Dino'nun formu hakkında konuşmam gerektiğine karar verdim. Dövüş konusunda harikaydı ama korunmak için saklanması gerekse ya da diğer korumalarla birlikte koşsa bunları yapabilir miydi? Eğer mesleğiniz dövüşebilecek seviyede olmanıza bağlıysa iyi bir bedeninizin olması dar kotlara sığmaktan ibaret değildi. Bir taraftan Dino

en sağlam vuruşlar yapanlardan biri olsa da diğer korumalara ayak uydurabilmesi gerekiyordu çünkü şekil-değiştirenler ve vampirlerle savaşırken hız çok önemliydi.

Dino ile yalnızca dalga mı geçmişti yoksa benim de bu sorunu görmem için mi yapmıştı anlamak için Nicky'nin suratına baktım. Dino öne eğilmiş ve hâlâ nefes nefeseydi. Bu, Dino'nun çalışmasını etkileyen bir problem miydi? Nicky benimle göz göze gelince anladım ki bunu görmemi istemişti çünkü bu gösteri, konuyu bana açmasından daha etkiliydi. Hafifçe başımı eğdim, Nicky de aynı şekilde karşılık verdi ve zindanlara layık büyük kapıya yürüdü. İki kere sert şekilde vurdu. Ciddi patlayıcılar dışında kapı neredeyse her şeye karşı dayanıklıydı, bu yüzden onu kilitlemeye ve olması gerektiği gibi bariyer olarak kullanmaya başladık. Ancak kilitli olması, sizi içeri almak için her zaman diğer tarafa korumaların görevlendirilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bunun için yeterli insan gücümüz vardı ancak yeni güvenlik önlemini beğenmemiştim. İşleri yavaşlatıyordu ve bu beni genellikle sabırsız yapardı.

Merdivenlerin başında zaten iki koruma vardı ve daha fazlası bir keskin nişancı tüfeği olan depo binasının tepesindeki bir tür gizli karga yuvasında ve daha yukarıda daimi Sirk çadırı, ucube şovu ve Lanetliler Sirki'nin halka açık işi olan ortadaki karnaval boyunca daireler çiziyordu. Tüm müdürlerimize atanmış bir veya iki korumamız vardı ve şimdi büyük kapının diğer tarafına bağlı iki korumamız daha vardı. Evet, insan gücümüz vardı ama Fredo bana kapıyı kilitleyip arkasına koruma koymamız önerisiyle geldiğinde, sıklıkla kapının diğer tarafında olmanın beni ne kadar sinirlendireceğini fark etmemiştim.

Cevap olarak bir tıklama duyuldu. Nicky kapıya yaklaştı ve korumanın onun kokusunu alabilmesi için boştaki elini kapının büyük anahtar deliğine koydu. Çok zekiceydi ama bundan bıkmıştım ve kapı sonunda açıldığında Kelly Reeder kapının arkasında geçmemiz için bekliyordu. Benden beş santimetre uzun olarak bir metre altmış beş santimdi ama hepimiz antrenman yaparken kol ve bacaklarda fazladan birkaç santimin antrenman minderinde ne

kadar işe yaradığını görmüştüm. Herkes eşit derecede eğitim almışken bire bir dövüşte uzunluk önemli oluyordu.

Uzun sarı saçlarını arkadan yüksek, sıkı bir örgü halinde toplamıştı, böylece yüzü solgun ve sade görünüyordu, sanki makyaj yapmayı bekliyormuş gibi. Silahı ve ekstra cephanesi olan siyah omuz teçhizatı, siyah tişört ve kot pantolonun yanında neredeyse görünmezdi. Benim suç mahallerinde giydiğim gibi siyah çizmeler giyiyordu. Korumaların normal üniforması olan o tekdüze siyah renk; uçuk sarı saçları ve daha açık mavi gözleriyle her zaman sert bir tezat oluşturuyordu ama bugün yanakları neredeyse bomboş görünüyordu. Bilerek yapmış gibi değil, sağlıksız derecede kilo vermiş gibi kollarındaki kaslar göze çarpıyordu.

Nathaniel bana hızlı bir öpücük verdi. "Sin'in hazırlanmasına yardım etmeye gidiyorum."

Elini sıkıp bıraktım çünkü Kelly'yle ilgili bir sorun vardı. Önce önümdeki insana yardım eder, sonra diğer sorunlarıma odaklanırdım.

"Sen iyi misin Kelly?" diye sordum çünkü bir şekilde iş bölümü sırasında korumaların duygusal iyiliğinden ben sorumlu olmuştum. Bu işte her zaman iyi değildim ama çoğu erkek ondan istenmediği sürece bunu sormazken ben bir sorun olup olmadığını soracak kadar kızdım. Beni duygusal bakıcılıkla baş başa bırakan kız/erkek farkıydı fakat Kelly böyle görünürken sormadan edemezdim. Kabul ettiğimden daha sosyal biri olabilirdim.

"İyiyim," dedi ama sesi otomatik ve inandırıcılıktan uzak çıkmıştı. Bizim için kapıyı tuttu ama kapatıp tekrar kilitleyince önümüzde tek dizinin üstüne çöktü, kafası yere doğruydu ama bizi görebilmek için yukarı bakıyordu.

Ne yapıyorsun? demek üzereydim ki konuştu: "Kralımın, Rex'imin önünde diz çöküyorum, istediği gibi kullanabileceği şekilde kendimi ona sunuyorum."

Ona bakakaldım. Şaşkınlığımın yüzüme yansıdığını biliyordum ama zamanında gizleyemedim. Bu benim için yepyeni bir şeydi. Bu da neydi böyle?

Olsa yüzüğünü öptürecekmiş gibi Nicky sol elini ona doğru uzattı.

Kelly'nin kafası biraz öne düştü ve parmak uçlarıyla ele dokunacak kadar uzandı. Nicky, "Bu haracı dişi aslanımdan kabul ediyorum çünkü o sadık ve güçlü," dedi.

Bir şeyleri, belki de önemli bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissederek Nicky'ye baktım. *Bu da ne?* demek istedim. Odada her şeyin kraliçesi olan benim neler döndüğünü bilmediğimi itiraf etmeden de beni eleştiren biri daha olmasa bunu yapardım.

Lita bir yetmiş iki boyundaydı ve uzun, kıvrımlı, kaslı olmayı başarıyordu. Benim kadar kaslı değildi, çünkü ağırlık kaldırmaktan hoşlanmıyordu. Bütün korumalarımızdan bunu yapmalarını istediğimiz için yapıyordu ve minimumunu yapardı ama o bir fareydi ve ben çoğunlukla insandım. Büyük çocuklarla oynayabilmek için daha çok çalışmam gerekirdi, çünkü ben onlardan biri değildim. İnsan normallerine göre güçlüydüm ama Doğaüstü Birimde ABD ajanı olarak çalıştığım işimdekiler ve evdekiler dahil bana sıkıntı veren diğer insanlar da öyleydi.

Lita güzeldi. Hem bunu biliyor hem de bu konuda kendine güvenmiyordu, yani sorunları çok karışıktı. Teni, iyi bir bronzluğun size verebileceği ilk güzel kahverengiydi, ancak 'bronzluğu' yıl boyunca onunlaydı, tabii yeterince güneşe çıksaydı muhtemelen daha koyu bronzlaşırdı. Koyu kahverengi gözlerinin kenarlarında kalın kirpikler vardı. Benim zevkime göre biraz fazla göz makyajı yapıyordu ama ona yakışıyordu ve ikimiz de kan gibi görünen yoğun bir kırmızı ruj sürüyorduk, o halde ben kimdim ki eleştiriyordum? Dalgalı siyah saçları beline düşüyordu, sadece saç rengine çok yakın siyah, ince bir kafa bandı tarafından saçları geride duruyordu ve orada olduğunu biliyordum çünkü onunki gibi olan saçların zorlamadan yüzünüzden uzak durmadığını biliyordum. Siyah kot pantolonun içine sıkıştırılmış siyah tişört, gümüş tokalı siyah kemerle daha ince hale getirilmiş bel ve askeriden daha çok kulüplere uygun olan diz boyu çizmeler kalçasındaki silah ve omuz askısındaki tü-

feğin gerçekten ziyade bir bilim kurgu buluşmasındaki bir tür kostüm gibi görünmesini sağlıyordu. Henüz yirmi bir yaşındaydı ama o bereketli, ben-erken-olgunlaştım havasıyla daha yaşlı görünüyordu.

Kırmızı dudakları, bazı erkeklerin seksi olduğunu düşündüğü gülümsemesiyle kıvrıldı ama bunu yaparken gözlerine bakarsanız, her zaman soğuk, hatta acımasızlardı. Hayır, o gülümseme seksle değil, güçle ilgiliydi. Koruma liderlerimizden Claudia ve ben daha fazla kadın koruma olmasının iyi olacağına karar vermiştik. Bunun fareler için ne anlama gelebileceğini unutmuştum. Lita ve diğer ikisi Los Angeles'tan gelmişti ve hepsi orada bir sokak çetesinin üyeleriydi. Gangster geçmişi olan getirdiğimiz son yeni koruma Haven'dı. Claudia ve Nathaniel'ı vurmuş ve aslanlarımızdan biri olan Noel'i öldürmüştü. Hâlâ kendimi suçluyordum, çünkü Haven'a karşı tutarsızdım. En başından yeterince sert ve net olsaydım, Noel'in hâlâ hayatta olacağına ve şimdiye kadar İngiliz Edebiyatı yüksek lisansını, hatta belki de doktorasını alacağına inanıyordum. Nathaniel'ı hayatta tutmaya çalışırken ölmüştü, bu yüzden Noel'e borçluydum. Ölüye borç ödemek zordu, bu yüzden bu iyiliği devam ettirmeye ve bir daha farklı geçmişi olan birinin kimin yetkili olduğunu unutmamasını sağlamaya karar vermiştim. Bunu Lita'ya nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum ama bana bir fırsat yaratacağına emindim.

Kelly ayağa kalkmaya başladı ama Nicky'nin, düşmemesi için kolunu yakalaması gerekecek kadar irkildi.

"Sorun ne millet? Kelly neden yaralı?"

"Resmi selamlamayı yaptıklarında şaşırmışsın gibi koktun Anita," dedi Lita yüzündeki acımasız bir gülümsemeyle.

Fareler hayvan dünyasındaki en iyi koku alma duyusuna sahip hayvanlardı. Kokusunu alabilen birinden duygularınızı nasıl saklayabilirdiniz? Cevap; saklayamazsınız. Ama onu duymazdan gelebilirdim ve öyle de yaptım.

"Cevap ver Nicky," dedim ve o gelin olduğu için söylediğim şeyi yapmak zorundaydı. Bağımsızlığı onda sayılırdı ve bana karşı koyabilirdi ama kesin bir emir ya da soruyu reddetmesi halen zordu.

"Neden kıyafetlerinin altında taze yaraları olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebilirim."

"Tahmin et o zaman ve resmi selamlamayı da anlat. O tür şeyleri misafirimiz olduğunda ya da biri baskınlığını göstermek istediğinde yaparız."

Nicky etrafında dönmeden önce omuzları gevşedi. Dino perdelere bizden yakın olmak için uzaklaştı, herkesin işini bildiğini görmek güzeldi. Kelly ve Lita da perdeler ayrılıp Meng Die içeri girdiğinde dikkat ediyordu.

Vampirlerimizden biriydi, bu da onu müttefikimiz yapıyordu, öyleydi de, ama Meng Die önünde sonunda her zaman sadece kendi tarafındaydı. Kelly'den kısaydı, inceydi ve yürürken omuzlarını saran düz siyah saçlarıyla narindi. Çekik gözleri Lita'nınkinden ya da benimkilerden daha açık kahverengiydi. *Seks* ve *baskın kadın* diye haykıran siyah sentetik bir kedi kıyafeti giyiyordu. Birincisi doğruydu, ikincisi doğru değildi, en azından fetiş veya profesyonel anlamda değildi. Patron, kraliçe ya da önemli biri olmasını sağlayacak herkesin metresi olmak istiyordu ama kıyafeti bu gece Lanetliler Sirki'nde üst katta çalıştığını gösteriyordu. Bazı gösteriler için harika sahne yapıyordu. Sorun, gözlerindeki zekâ ve hırsın sahnede bulunmaktan mutlu olmadığını göstermesiydi. Dahasını, çok daha fazlasını istiyordu. San Francisco'ya evine geri dönmek istiyordu ama eski efendisi onu geri kabul etmezdi. Sarayda darbe yapmasına günler vardı muhtemelen ve adam bunu biliyordu. Jean-Claude geri gitmesine ve bölgeyi zorla ele geçirmesine izin vermemişti. Yeni bir vampir efendisi arayan bir bölge bulmaya çalışıyorduk fakat onu kimsenin ikinci komutasındaki kişi olarak yollamaya cesaret edemezdik, çünkü uzun süre ikinci olarak kalmazdı.

Üzerinde kule gibi yükselen Dino'ya küçümseyici bir bakış attı ve sanki omuzları neredeyse boyundan daha geniş değilmiş gibi yanından geçip gitti. "Anita, gerçekten o kadar çok yüksek seviyeli likantrop ve vampiri küçük havuzumuza atıp da herhangi bir yankı uyandırmayacağını mı düşündün?" diye sordu Meng Die.

Ne demek istediğini anlamadım ve o kadar habersiz olduğumu kabul etsem mi karar vermeye çalıştım.

"Tabii ki öyle düşündün. Her şeyle başa çıkabileceğin kadar güçlü olduğunu düşünüyorsun ama geri kalanımız gücünden arta kalanları alabiliyoruz sadece. Önce bize söylemeden böyle büyük kararlar aldığında biz uğraşıyoruz."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim en sonunda. Blöf yapacak kadar bilgim yoktu, teknik olarak ben onun patronuydum ve zayıflık gösterebilirdim. Bunun yüzünden bana olan saygısı azalmazdı, çünkü zaten hiç yoktu.

"Harlequin'ler Anita, Harlequin'ler. Onların karanlık efendisini, hepimizin kraliçesini öldürdün ve onun casus-katil-korumaları olmaktan sen ve Jean-Claude'a ait olmaya başladılar. Vampir türünü onurlandıran yirmiden fazla iyi savaşçıyı topraklarımıza gönderdin ama asıl hakaret onların çağırdıkları hayvanları da atmandı. Efendileri ölümsüz olduğu için yüzlerce, hatta binlerce yıl yaşadılar."

"Evet, güçlüler ve bazen çok sorun çıkartıyorlar. Her zaman bir öğrenme eğrisi vardır," dedim.

Yüksek ve tiz sesiyle güldü. "Öğrenme eğrisi diyorsun, aslan sana yaralarını göstersin. Eğrinin arkasında olmayı seviyor muymuş sor ona."

Kelly'ye baktım ve bakarken Lita'nın yüzünü de gördüm. Lita, Meng Die'nin burada olmasından benden daha mutlu görünmüyordu. Beni küçümsemeleri üstüne bir bağ kurabileceklerini düşünmüştüm ama demek ki böyle olmamış. Bunu sonraya bırakıp Kelly'ye baktım.

Sahip olduğu azıcık renk de solmuş gibi daha da beyazlamıştı. Başka birisi olsaydı bayılacak mısın diye sorardım ama o bir koruma, bir aslan ve bir savaşçıydı. Yere düşene kadar durumu kabullenmezdi. Ben de o kadar inatçı olduğum için işin peşini bıraktım.

"Kelly," dedim hafif bir sesle, ona kızgın değildim çünkü her ne olduysa en azından kısmen benim hatam olduğunu biliyordum. Karanlığın Annesi'ni o herkesi öldürmeden ben öldürmüştüm ve vampir veya likantrop kurallarına göre onun olan ne varsa artık bi-

zimdi. Korumaları, casusları, katilleri, cellatları olan Harlequin'ler dahil. Vampirler için polislere en yakın şey onlardı. Bir vampir yoldan çıkarsa ve çok fazla istenmeyen dikkati üstüne çekiyorsa Harlequin'lere haber verilirdi ve sorun çözülürdü. Sorun çözülmüş olarak da kalmaya devam ederdi çünkü gerçek ölüm nihai çözümdü.

"Ne kadar kötü yaralandın?" diye sordu Nicky.

"Çok değil," dedi, yalan söylediğini bilmek için beden kimyasındaki değişikliği 'koklamama' gerek yoktu. İkimize de bakmıyordu ve acıdan iki büklüm olmamak için uğraşıyordu ya da belki de bazı kas veya bağlar onun dengesini bozmaya çalışıyordu. Likantroplar neredeyse her şeyi iyileştirebilirdi ama medikal yardım olmadan çarpık şekilde iyileşebilirlerdi.

"Biriniz bana ne olduğunu söylesin," dedim.

"Bize Harlequin'den iki aslan verdin."

"Giacomo ve Magda, hatırlıyorum, ne olmuş onlara?"

"Giacomo ve ben bir anlaşmaya vardık."

"Onu öldüresiye dövdün," dedim.

Nicky başıyla onayladı.

"Kavgayı Giacomo'nun başlatmadığını biliyor muydun?" dedi Meng Die.

Nicky'ye bakıp tek kaşımı kaldırdım.

Kasları izin verdiğince omuz silkti ve konuştu, "Bir konuda haklı Anita. Bu adamların gezegendeki en iyi dövüşçüler olması gerekiyordu. Biz aslanlarız, savaşırız. Güçlü bir konumda işbirliği yaparız; sen yanımızdayken gururumuz güvendeyse bizimle kalabilirsin ama yardımdan çok tehlikeye sebep oluyorsan kalamazsın."

"Yerel grubun başına geçtiğinde iki erkek aslanadam öldürdüğünü biliyorum."

"Ölümlerini onayladın mı Anita?" diye sordu Meng Die.

Nicky ve olduğu yerde sallanmamaya çalışan Kelly'ye baktım.

"Senden özür diledi ama izin istemedi, değil mi? Ve Nicky senin gelinin, evcil aslanın. Eğer o senin çok dikkatli vicdanına zıt gidebiliyorsa, sence diğer hayvanlar neler yapıyordur?"

"Onlara hayvan deme," dedim.

"Doğru ya, sen ilericisin, fazlasıyla Amerikansın. Şekildeğiştirenlerle vampirleri eşit yapmak istiyorsun."

"Sen söyledin, ben Amerikanım ve eşitlik olayını severiz."

"Büyük deney," dedi ve hakaret eder gibi konuştu.

"Evet," dedim.

"Giacomo'ya bir daha benimle dövüşmeye çalışırsa onu öldüreceğimi söyleyince sakinleşti. Fakat Magda bir dişi aslan, erkek aslanlar onlarla yalnızca saldırdıklarında ya da grup yasasının ihlalinde dövüşür."

"Kelly'ye zarar veren kişi Magda," dedim.

Başıyla onay verdi.

Kelly'nin solgun yüzüne baktım ve yine mutlu küçük ailemize insanları yaralayan tehlikeli birini daha getirmiş olduğumu anladım. Lanet olsun. "Magda grup yasasını çiğnemiyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Kelly gergin bir sesle, "Hiyerarşide yükselmeye çalışmak onun hakkı. Hâlâ yolunda olan tek dişi aslan benim."

"Dövüşü kazandı. Üzgünüm Kelly ama kazandı, değil mi?"

Kelly başını iki yana salladı, hareketinin ortasında durdu ve dudaklarını yalayarak "Henüz değil," dedi.

"Yalnızca grubun Rex veya Regina'sı için ölümüne savaş olur ve Kelly benim Regina'm değil."

"Teknik olarak ben form değiştirmesem de senin Regina'n mıyım?"

Tekrar onay verdi. "Regina genellikle Rex'in eşidir ya da tam tersi."

"Bekleyin, dişi aslanların üstünlük için dövüşmediğini sanıyordum. Eğer bir dövüş varsa, kaplan klanlarının çoğunda olduğu gibi aslan toplumunda da erkekler ağırlık kaldırma işini halleder."

"Modern aslanlar için evet," dedi Nicky.

"Modern aslan ne demek?"

"Magda asla modern değil demek. Aramızdaki çok eski bir kuralı çağırdı. Kelly sevgilim olsaydı zorluklara karşı güvende olurdu ama o diğer erkekler gibi bir koruma. Gruptaki ve Jean-Claude'un korumaları arasındaki yerini kendi kazandı, yani o önce bir savaşçı son-

ra kız. Magda'ya Kelly'yi öldürürse onu öldüreceğimi söyledim ama ölüm maçı olmasını engellemekten başka yapabileceğim bir şey yok."

"Benim var ama," dedim.

"Hayır!" Kelly neredeyse bağırmıştı. "Anita sen araya giremezsin. Beni ondan koruman benim kendimi koruyabilecek bir dövüşçü olmadığım anlamına gelir. Bir erkek aslan gibi saygı gören bir dişi aslan olmak için çok uzun süre savaştım, bunu kaybetmeyeceğim. Onu kaybetmektense ölmeyi tercih ederim."

"Rosemond bir savaşçı değil ve gruptaki yerinden memnun," dedim.

"Rosemond benim arkadaşım ve biri gruba saldırırsa savaşmaya yardım eder ama ona narin bir kızmış gibi davranıyorlar. Ben bunu istemiyorum."

"Biz kızız Kelly," dedim. Şort eteğimin ucuna dokundum. "Tamamen kötü değil." Gülümsedim ve havayı hafifletmeye çalıştım ama gözleri ıstıraplıydı. Söyleyebileceğim tek kelime buydu.

"Ama herkes sana sen bir erkekmişsin gibi saygı duyuyor Anita. Erkeklerin daha çok saygı görmesi adil değil ama ne kadar sert vurabildiğin ve dövüşte ne kadar zarar verebildiğinin önemli olduğu bir dünyada erkekler hüküm sürüyor. Erkeklerden biri olmaktan ve bazılarıyla çiftleşmekten memnundum ama sonra Magda çıkıp eski moda şekilde üstüme geldi."

"Onunla berabere dövüşmüş olman etkileyici," dedi Meng Die ve cümlesinde en ufak bir dalga geçme yoktu, sadece gerçeği söylemişti.

"Üç kere," dedi Nicky.

"Ne?" diye sordu Meng Die.

"İki kere dövüştüler ve bunlar Magda'nın yaptığı taze yaralarsa Kelly üç kere geri çekilene kadar dövüşmüş."

Meng Die, Kelly'ye baktı ve şaka yapmadan önünde beline kadar eğildi. "Bu en etkileyici şey."

"Teşekkürler ama beni yorduğunu hepimiz biliyoruz. Her seferinde daha çok zarar görüyorum ve nihayetinde kaybedeceğim." Tek bir gözyaşı yanağına düştü.

"Kaybedersen ne olur?"

Nicky cevap verdi: "Magda en üstteki dişi aslan konumuna gelir."

"Bu ona ne kazandırıyor?" diye sordum.

"Seks konusunda onu reddetmiş olduğum için hiçbir şey," dedi Nicky.

"Bundan bahsetmemiştin," dedim.

Bana bir bakış attı. "Kadınlardan biriyle yatmak istersem bunu söylerim."

"Lanet olsun," dedi Lita sessizce.

Hepimiz ona baktık. "Paylaşmak istediğin bir şey mi var?" diye sordum.

Gerçekten kızardı, demek utanabiliyordu, bildiğim iyi olmuştu. "Bir kadın onlara bir teklif yaparsa erkeklerinin koşarak sana geldiğini sanıyordum ama senin haberin bile yokmuş."

Nicky'ye baktım. "Lita'nın teklif ettiğini anlıyorum."

"Onu becermemi istemişti, evet."

Kelime seçimiyle ilgili düşüncem yüzüme yansımış olmalıydı. "Tam olarak böyle söylemişti."

Lita'ya baktım. Neredeyse kıvranacaktı ama ona karşı koydu. "Ne, romantik falan mı olmam gerekiyordu? Büyük, yakışıklı adamları severim ve bulabildiğim en büyük ve en kötü adamla yatmak isterim."

"Ben Nicky'den büyüğüm ve senin gibi fareyim, neden sevgililer için tür dışına çıkıyorsun?" diye sordu Dino.

"Sevgiliye zamanım yok, ben sadece seks yapmak istemiştim," diye cevap verdi.

"Pekâlâ," dedi Dino, "sorum hâlâ duruyor. En büyük ve en kötü seks arkadaşı için neden farelerden dışarı bakıyorsun?"

Lita kafasını iki yana salladı. "Sen daha büyüksün, çünkü daha büyük başladın ama Nicky'nin kasları var ve ben bunu seviyorum."

"Yani daha çok ağırlık kaldırsam seks arkadaşı için yeterli olur muyum?"

Kız ona baktı ve gerçekten onu süzdü. Onun hoşuna giden tarzda biri olmayabilirdi ama o da bir fareydi ve kralları Rafael dahil bir

sürü önemli kişinin güvenine sahipti.

"Üzgünüm Dino ama kaslar seni Nicky kadar kötü yapmaz."

Dino arkasındaki diğer erkeğe baktı. "Sanırım hakarete uğradım."

Nicky sırıttı ve tek gözünü devirdi. Tüm yüzünü görebildiğimde orada olmayan göz diğeriyle birlikte dönmeye çalışıyordu. Kas hafızası gibi bir şeydi.

"Hakareti ben yapmadım," dedi.

Dino, Lita'ya geri döndü. "Demek sen gerçekten kötü çocukları seviyorsun?"

Gülümseyerek başıyla onay verdi.

"Sevgililerin en büyük ve en kötülerse güvende olursun," dedi Kelly.

"Kendimi koruyabilirim ben," dedi Lita.

Kelly sert bir şekilde yutkundu, "Hayır, koruyamazsın, ben de koruyamam. Onları öldürebiliriz ama art arda kavgalarda boyut ve üst beden gücü önemlidir. Bundan nefret ediyorum, bundan ölesiye nefret ediyorum ama Magda benim kadınlara göre bile çok büyük olmadığımı bana tekrar hatırlatıyor. Uzun kolları var ve ben ona yapamadan o bana saldırıyor," dedi. Çok az da olsa yerinde sallanmaya başlıyordu.

"Ne kadar kötü yaralısın?" diye sordu Nicky.

"Zayıflığımı saklıyorum. Ben bir aslanım. Güçlüyüm. Ben..." Yavaşça dizlerinin üstüne düştü ve tek eliyle kendini yakaladı.

Ona yardım etmek istedim ama "HAYIR," dedi.

Ne yapacağımı bilemeyerek ondan uzaklaştım.

"Kelly üzgünüm, bir şey söylemeliydin."

"Yapabileceğin bir şey yok Anita. Ben zayıfım, bunu değiştiremezsin."

"Sen zayıf değilsin," dedim.

"Evet, öyleyim."

"Hayır," dedim, "sen güçlüsün Kelly."

"Yeterince güçlü değil," dedi. Dökmemeye çalıştığı gözyaşlarıyla gözleri parlıyordu.

Uzandım ama ona dokunmadım. Ona sarılmak, üzgün olduğumu ve her şeyin iyi olacağını söylemek istedim ama sahte rahatlığa ihtiyacı yoktu. Durum buydu çünkü aslan kültüründe bir boşluk olmadığı sürece, diğer dişi aslan dövüşten vazgeçecek kadar yaralanmamışsa Magda'ya karşı kaybedecekti.

Kelly titremeye başladı. Yeraltının soğukluğundansa şoktan olduğuna emindim ama yine de ceketimi çıkardım. Karşı çıksa da omuzlarının etrafına koydum. "Ceketi al, en azından bunu yapmama izin ver."

Kafasını kaldırıp bana baktı, gözleri kollarıma takıldı. "Nasıl bütün yaralarını gösteren bu kadar elbise ve tişört giyebiliyorsun? Onlar senin kavgaları kaybettiğini, zayıf olduğunu gösteriyor. Hiçbir aslan bunu yapmaz," dedi Kelly.

Onları daha önce görmemişim gibi kendi kollarıma baktım ve aslında bir şekilde hiç bu gözle bakmamıştım. Uzun süre önce işte edindiğim yaraları saklamayı bırakmıştım. Kollarıma baktım. Sol kolumun kıvrımında, bir vampirin katı yiyecekler yiyebildiği için değil, yiyemediği ve sadece canımı yakmak için beni yemeye çalıştığı bir yara dokusu kitlesi vardı. Kolumun altındaki haç şeklindeki yanık izi, şekil-değiştiren bir cadının pençeleri beni kestiği için şimdi biraz eğriydi. Küçük cadılar meclisi, likantropları tam hayvan formunda öldürmüş ve büyülü kemerler yapmak için kara büyü kullanmıştı, böylece onlar, ayı takip etmek için lanetlenmeden, istedikleri zaman bu hayvanlara dönüşebiliyorlardı. Cadı ve Vikan olan arkadaşlarım vardı. Onlar iyi ve ahlaklı insanlardı ama her dini grubun *ben onlardan değilim* veya *onlar kötüler* demek istemenizi sağlayan insanları vardı. Kolumun yukarısında, Jean-Claude'un gümüş olmayan bir mermiyi iyileştirme gücüne sahip olmadan önce bir kurşunun beni sıyırdığı yerde parlak bir yara izi vardı. Bluz aslında bir vampirin insan hizmetkârının beni kendi parçalanmış tahta kazığımla bıçaklamaya çalıştığı sırtımdaki sıyrık izini gizliyordu. Bu, vampirleri hâlâ bir morgun dışında da kazıkladığım zamanlardandı, av tüfeği çok daha kolaydı. Kalçamın üzerinde, bir leoparadamın bana tecavüz etmeye ve

filmini çekmeye çalışırken beni kestiği yerde hassas bir yara izi vardı. Vücudumun kaslı, yaralı manzarasına baktım.

"Bu dövüşlerin hiçbirini kaybetmedim, hepsini kazandım. Bana zarar veren herkes şu an ölü, onları ben öldürdüm. Yaraları benim ne kadar belalı olduğumun reklamını yapmak için kullanıyorum." Gülümsedim ve o da bana zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Yaralar umurunda değilmiş gibi giyiniyorsun," diyen kişi Lita'ydı.

Omuz silktim. "Sanırım umurumda değil."

"Beni rahatsız ederdi," dedi.

"Alışıyorsun," dedim.

"Yani benim yaşındayken sorun ediyor muydun?"

Benim yaşım mı? diye düşündüm. Ben otuz bir yaşındaydım ve o yalnızca yirmi birdi yani bu durumda doğru söylüyor oluyordu. Bir süre düşündüm. "Aslında hayır, kozmetik açıdan diyorsan beni hiç rahatsız etmedi. Bunun yüzünden kolumu kullanmayı kaybetmekten endişelenmiştim." Kolumun iç tarafındaki yara kümesine dokundum.

Lita bana baktı, kafası bir tarafa doğru eğikti. "Erkeklerin seni istememesine neden olacağını düşünmedin mi?"

"Hayır," dedim.

"Seni kurban gibi göstereceğinden korkmadın mı?" diye sordu Kelly.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Hayır, yaralarıma baktığımda yaşadığımı ve bana zarar vereni öldürdüğümü düşünüyorum. Bunlar zafer işareti, kurban değil," dedim.

Nicky bana elini uzatınca şaşkınlıkla elini tuttum. Beni bedeninin önüne çekti ve silahlarımız boşta kalsın diye tek koluyla sarıldı. Bana o fazladan birkaç saniyeyi verebilecek kadar hızlı ve ölümcül olduğunu bilerek onun gücüne doğru eğildim.

"Ya Nicky, Kelly'yi becerseydi?" diye sordu Lita.

Nicky ile ona nasıl baktıysak tek elini silahsız gibi kaldırdı. Silahı kayışında kalan diğer eliyle gönülsüz bir jest yapıyordu ama her zamankinden daha iyiydi. "Hey, arada bir yerde o Rex'in sevgilisi ol-

saydı bir rekabet olmazdı dediğini hatırlıyorum."

Nicky'nin göğsünden yukarı baktım, elim ön kolunun kaya gibi sertliğinin üstündeydi. "Lita doğru mu söylüyor?"

"Kelly benim dövüşçülerimden biri, et parçası değil ve bu konuma gelmek için çok uğraştı."

"Yani sen ve o seks yapsaydı Magda geri mi çekilirdi?"

"Teknik olarak evet."

"Hayır," dedi Kelly, "hayır, kişisel bir şey değil Nicky ama bu şekilde arkana saklanırsam yine o kazanmış olur."

"Bu şekilde yara almaya devam edemezsin," dedim.

"İyileşirim," dedi.

"Gerçekten Nicky'nin onunla yatmasına izin verir misin?" diye sordu Meng Die.

Nicky'nin sarılması içinde omuz silktim, "Bunun sona ermesi için evet, eğer o ve Kelly için sorun değilse tabii," dedim.

"Yani onun başkalarını becermesine izin mi veriyorsun?" diye sordu Lita.

"Henüz değil, yani... Bu konuyu konuşmadık."

Lita, Nicky'ye deliymiş gibi baktı. "Başka insanları becerme iznin olabilir ve sormuyorsun bile."

"Elimdekiyle mutluyum," dedi.

"Ama bu fazladan eğlence ve başın belaya girmez."

Lita bu fırsatı es geçmesine inanamıyormuş gibi tamamen şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi görünüyordu.

"Anita'yı seviyorum ve o da beni seviyor." Eğildi ve yüzüme nazik bir öpücük kondurdu. Gerçekten öpüşebilmemiz için yüzümü çevirdim. Şimdiye kadar yaptığım en kibar öpüşmeydi.

"Ama o Şehrin Efendisi'ni ve Leopar Kralı'nı seviyor ve... Kralımız Rafael onu beceriyor. Sen başkalarını becerebilecekken yapmıyorsun... Neden?"

Nicky öpücükten ayrıldı, "Şimdiye kadar hiç olmadığım kadar mutluyum. Bunu tam anlamıyla fırlatıp atmak istemiyorum. Buna değmez," dedi.

"Yani ben buna değmem," dedi Lita.

Beni bedenine daha çok yaklaştırarak sarıldı. "Sen söyledin, ben değil."

"Anita artık kızlardan da hoşlanıyor," dedi Meng Die. "Sadece güç istiyorsan ona da teklif edebilirsin Lita. Demek istediğim, eğer tek istediğin olayların merkezine yaklaşmaksa, neden direkt kaynağa gitmiyorsun?"

"Nicky'nin gücü için uğraşmıyorum. Ben kötü çocukları ve büyük, fiziksel erkekleri seviyorum. Benim için iki kategoriye de uyuyor."

"Ve ben fazla iyi bir erkek olduğum için kaybediyorum," dedi Dino yalandan üzgün bir ses tonuyla. Onunla dalga geçmeye başladığını gözündeki parıltıdan anlayabiliyordum. Lita onu o kadar iyi tanımıyordu.

"Tipim değilsin işte, kusura bakma."

Yankı yapması için tüm göğsüyle kahkaha attı. "Sen de benim tipim sayılmazsın."

Kız kaşlarını çattı. "O zaman neden konunun üstüne gidip duruyorsun?"

"Çünkü yapabiliyorum," dedi.

Kız daha çok kaş çatarak gözlerinin arasında yer etmeye başlayan çizgileri derinleştirdi. Dikkat etmezse erken olgunlaşıp erken yaşlanacaktı, aynı yirmi bir yaşında harika ve bitik görünen kadınlar gibi. Geç olgunlaşanlarımız bazen daha uzun süre dayanıyordu; her şey genetiklere, sigara içip fazla güneşlenmene göre değişiyordu. Lita sigara içiyor muydu merak ettim ama içiyor gibi kokmuyordu.

"Beni ret mi ederdin?" diye sordu.

Dino yine o boğuk gülüşünü yaptı. "Sor ve öğren."

Eğer dalga geçiyorsa ve evet diyebilmek için Lita'yı kendine teklif ettirmeye çalışıyorsa ben artık bir sorun değildim. Eğer düşündüğüm şeyi yapıyorsa Dino sandığımdan daha şeytaniydi.

Nicky bana sarıldı ve bedeninin sabit kaldığını hissettim, o da gösteriyi izliyordu. Dino bilerek mi yapıyor, ikimiz de merak ediyorduk.

Lita istedikleri her erkeği en az bir kere elde edebileceğini düşünen genç kadınlardan biriydi ve Dino az önce onu reddedeceğini söylemişti. "Peki, yapmak istiyor musun?" diye sorduran egosuydu.

"Neyi yapmak istiyor muyum?"

Ona iğrenen bir bakışla baktı. "Lanet olası, vardiyadan sonra yatmak ister misin?"

Karanlık suratında geniş ve aydınlık bir sırıtmayla baktı. "Tabii, neden olmasın?" Cevabı bile daha çok uğraşmasını sağlamak için özellikle ayarlanmıştı. Şimdiden ikinci kere istemesini sağlayacak şekilde oynuyordu onunla. Bu da demek oluyor ki, Dino sosyal konularda ve kadınlarla hayal ettiğimden daha başarılıydı.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Aynen." Nicky saçımın tepesine doğru fısıldadı, bu onun da Dino hakkında bilgisi olmadığı anlamına geliyordu. İkimizi de kandırmıştı, yani artık ikimiz de onu daha yakından izleyecek ve dostluğunu hafife almayacaktık. İnsanları bir konuda oynamakta iyiyseniz, başka bir konuda da onları oynamakta eşit derecede iyi olabilirsiniz. Birden Dino'nun arkadaşlığının gerçek olup olmadığını merak etmek hoşuma gitmedi.

"Peki ya sen, dişi aslan?" diye sordu Meng Die.

Kelly şimdi yerde oturuyor, kalkacakmış gibi bile yapmıyordu. Ceketimi etrafına sarmıştı ve hâlâ hafifçe titriyordu. Bu onun göreve uygun olmadığı anlamına geliyordu ama birkaç dakika içinde o köprüyü geçecektik; eğer kötü adamlar şimdi üzerime atlarsa, sahip olduğum korumalarla kendimi oldukça güvende hissediyordum.

"Ne olmuş bana?" diye sordu.

"Anita ile birlikte olabilirsin, St. Louis'deki kimse onun sevgililerine kafa tutmaz."

Kelly yan gözle bana baktı. "Kişisel bir şey yok Anita ama ben kızlardan hoşlanmıyorum."

Gülümsedim. "Sorun değil. Benim için de yeni bir şey sayılır ve seni sadece arkadaşım olarak görüyorum."

Kelly biraz güldü ama bu seviyede her tür gülüş iyiydi.

"Peki ya ben?" diye sordu Meng Die.

"Seninle de yatmak istemiyorum," dedi Kelly.

"Anita'yı kastetmiştim. Jade'e de benziyorum. Neden beni değil de onu seçtin?"

Şaka yaptığını umarak bir iki saniye vampire baktım ama son derece ciddi görünüyordu. Ellerimi Nicky'nin koluna sürdüm. Gergindim çünkü Dino'nun beni Lita ile şaşırtması gibi, Meng Die'nin bu teklifi tamamen beklemediğim yerden gelmişti. "Birbirimizden nefret falan ettiğimizi sanıyordum, durum buysa çıkmayı biraz zorlaştırır," dedim.

"Çıkmak, sevgili olmak," derken ellerini yukarı kaldırdı, "Benim bahsettiğim şey yatmak Anita. Bir kadını memnun etmeyi bilirim."

"Ve bir çift olamayacak olmamızın büyük bir nedeni de bu. Ben yalnızca yatmakta iyi değilim."

"Ben böyle duymadım," dedi Lita.

Ona arkadaş canlısı olmayan bir bakış attım.

"Dikkatli ol Lita," dedi Kelly.

"Niye, araya girip Anita'yı mı savunacaksın?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır ama savunmuş olmamı dileyebilirsin."

"Bu da ne demek?"

"Hayır," dedi Meng Die, "bu benim tartışmam. Partiye geç kaldın küçük İspanyol."

"Sana söyledim. Ben İspanyol değil Meksikalıyım."

"Burada doğdun," dedi Meng Die. "Bu seni Amerikalı yapar."

"Halkım Meksika'dan geldi."

"İyi, ben Çin'de doğdum ama etrafta ben Çinliyim diyerek dolaşmıyorum."

Meng Die gerçekten Lita'yı sevmiyor mu, yoksa bana sataşması ona bir şey kazandırmadığı için mi ona sataşıyordu merak ettim. Bana döndü, "Soruma cevap ver Anita. Senin için yeterince güzel değil miydim?" dedi.

"Güzelsin."

İltifatım onu şaşırtmış gibiydi.

"Ama Jade ile olmamın tek nedeni onun çağırdığım siyah kaplan olması. Biz metafiziksel olarak birbirimize bağlıyız. Tam olarak birbirimizi seçmiş sayılmayız. Her yanım vampir dolu."

"Şehre geldiği zaman Jason'ın kız arkadaşını beceriyorsun," dedi Lita.

Kelly tekrar güldü ama bu daha çok gergin bir gülmeydi.

Nicky'den uzaklaştım, kolunu hafifçe çekti. "Birincisi, J.J.'i becermiyorum, ortak erkek arkadaşlarımızla birlikte seks yapıyoruz. İkincisi, kimi becerip becermediğim neden umurunda? Yoksa sen de Meng Die gibi yeni seks objem mi olmak istiyorsun?"

Lita çok fazla kızardı. Güzel yüzü çirkin çizgilerle doldu. "Sana söyledim, kızlarla birlikte olmuyorum."

"İyi, çünkü ben de öyle. Ben kadınlarla birlikte oluyorum. Küçük kızların büyümek için zamana ihtiyacı var."

Bana İspanyolca kötü bir şey söyledi.

"*Puta*, gerçekten mi, elinden gelen en iyi hakaret bu mu? Bana ulusal televizyonda Babil Fahişesi dendi. *Puta* hiçbir işe yaramıyor."

"Sana televizyonda kim öyle söyledi?" diye sordu.

"Malcolm, Sonsuz Yaşam Kilisesi'nin lideri, orta yol bulmadan önce söyledi."

"Sen ve Jean-Claude onu becermenizden önce demek istiyorsun," dedi Lita.

"Ne zaman duracağını bilmiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Ona yarına kadar zarar verme," dedi Dino, "bana bir iyilik olarak."

Döndüm ve iri adama bakıp yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım. Normalde olduğu gibi memnun görünüyordu ama artık o gülümseyen yüzün ardından bildiğimden daha çok şey döndüğünün farkındaydım. Arkadaşlarınız hakkında fikir sahibi olmak iyidir; arkadaşınız mı yoksa gerçekten iyi sosyalleşmiş bir sosyopat mı diye merak etmenizi sağlayan içgörü, o kadar iyi değildir.

"Hakaret etmeyi keserse sen onu becerene kadar bırakacağım. O da sadece senin hatırına," dedim.

"Hey," dedi Lita, sesi gerçekten hakarete uğramış gibi çıktı.

Dino sırıttı. "Teşekkürler Anita, sen iyi bir arkadaşsın."

Omzumu silktim. "Deniyorum."

Telefonumun mesaj sesi öttü, yazan Jean-Claude'du. Neredeyse buradaydı, bu da kaplan kabul töreni yapmak için işteki gecesini kısa kestiği anlamına geliyordu.

"Parti için hazırlanmam gerek. O yüzden önce Kelly, nöbet için uygun değilsin. Dino, Nicky, Lita için yedek bir partnere ihtiyacımız var. Kimi önerirsiniz?"

"Claude bu gece çalışmıyor ve diğer tüm kadın korumalar ya çok yeni ya da küçükhanımla bir araya getirmeye uygun değil," dedi Nicky.

"Sen bana ne dedin?"

Ona çok soğuk bir ifadeyle baktı. Nicky sosyopatlığını gizlemeye çalışmaz, onu gururla taşırdı. "Kelly ile partner olmanın tek nedeni flört ederek çok zaman geçirmen ya da tüm erkekleri becermeye çalışman. Sen bir dikkat dağınıklığısın Lita ve bu Cluadia'nın, Fredo'nun ya da benim hoşumuza gitmiyor."

"Hoşuna gitmesi umurumda değil, sen sadece Anita'nın evcil hayvanısın, önemli değilsin."

"Ya benim hoşuma gitmemen?" dedim.

"Sen yalnızca Jean-Claude'un kan fahişesisin, seni de etkilemek zorunda değilim."

"Buraya kavga çıkarmaya gelmiştim ama sen bu işi benden çok daha iyi yapıyorsun, işi sana bırakacağım," dedi Meng Die.

"Neyi bırakacaksın?" dedi Lita.

"Kavgayı," diye cevapladı Meng Die.

"Kiminle kavga?"

Meng Die kafasını iki yana sallayarak güldü. "Genç olduğunu biliyorum Lita ama aptal olduğunu da düşünmeye başlıyorum."

"Sen kime aptal diyorsun Çin fahişesi!"

Meng Die gülerek kapıya ilerlemeye devam etti. "Herkese iyi eğlenceler, işe gitmem gerekiyor."

Lita'nın yanına yürüdüm. Yaklaşmama izin verdi. Ya beni tehlikeli olarak görmüyordu ya da kendi yetenekleriyle ilgili o kadar küstahtı, her iki şekilde de bu bir hataydı.

"Üstündeki eşyaların ne kadarı senin?"

"Ne eşyası?"

"Silahlar. Tüfek senin mi ya da geldiğinde biri mi verdi?"

Az daha silahına sarılacaktı. "Burada aldım. Uçakta gelmesinin bir yolu yoktu."

"O zaman bana ver," dedim.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Seni kovuyorum, yani bütün şirket eşyaları bizimle kalıyor."

"Sen beni kovamazsın."

"Seni kovabilir ve Los Angeles'a geri gönderebilirim."

"Beni geri gönderemezsin. Sen benim kralım değilsin ve Claudia ya da Fredo da değilsin. Benim patronum onlar."

"Ben onların patronuyum," dedim. Üzerindeki herhangi bir silahı alacak ya da kullanmasını engelleyecek kadar yakındım. Hâlâ tehlikeyi görmüyordu. Gerçekten korumalarımızdan biri olacak kadar iyi değildi. Daha fazla kadın korumaya ihtiyacımız olduğuna Claudia ve ben karar vermiştik ama aklımızda bu yoktu.

"Onların patronu Jean-Claude," dedi Lita.

"Hayır," dedi Kelly, "Jean-Claude olayın iş kısmından sorumlu ama Anita korumalarla ilgili kararları veren kişi." Kısmen memnun şekilde diğer kadına baktı, yani biz buraya gelmeden önce o kadar da mutlu değildi. Onu eve göndermek kulağa gittikçe daha iyi geliyordu.

"Teknik olarak seni Los Angeles'a geri gönderemem."

Lita gururlu, hatta kendini beğenmiş göründü.

"Ama seni güvenlik ekibimizden kovabilirim ve Rafael'e Los Angeles'a geri gönderilmeni önerebilirim. İşte bunu yapabiliyorum."

O zaman tereddüde düşmüş göründü.

"Kendin söyledin, o benim sevgilim. Birçok erkek eğer yatağını paylaşıyorsa o kadının düşüncelerine önem verir."

"Yatağını paylaşmıyorsun, sadece yatıyorsunuz."

Dino, "Rafael, Anita'yı beceriyor ama sen o olduğu zaman şehirde, aramızda bulunmadın," dedi.

"Yani?" diye sordu.

Boğuk gülüşüyle başını iki yana salladı. "Güzel bir gösteri oluyor." Dino'nun, kralları Rafael'le seks yaptığımda ve *ardeur*'ü onunla beslediğimde, bölgedeki tüm farelerden enerji aldığımı kastettiğini biliyordum. Epik boyutlara yakın bir güç patlamasıydı.

"Onların düzüşmelerini izliyoruz demeye mi çalışıyorsun?"

"Bu akşam düzüşmemizden sonra anlatırım," dedi Dino.

Konuşmaya katılabilirdim ama Jean-Claude'u hissettim. Buraya gelmek üzereydi ve Lita'dan bıkmıştım. Uzanıp bedenine sarılıp kayıştan faydalanarak tüfeğini elime aldım. Tabancasına ulaşmak yerine tüfeği almama karşı koymaya çalıştı, yine bir hata yapmıştı. Onun hareket gücünü kullanarak onu yere serdim ve o düşerken kılıfından dokuz milimetreliği aldım. Tüfeği üzerine koyduğum dizimle arkasına sıkıştırdım. O zaman savaşmaya çalıştı ama artık çok geçti. Kendi tabancasını kafasının yanına dayadım. Parmağım tetikteydi; bu silah modelinde güvenlik yoktu.

"Dur... Yapma," dedim alçak, hatta şefkatli bir sesle. Kendimi çok sakin, çok sabit hissettim; tetiği çektiğimde gittiğim yer orasıydı. Öldürdüğümde gittiğim sessiz, garip bir şekilde huzurlu bir yerdi. Bir zamanlar beyaz ve statik dolguluydu ama son zamanlarda sadece sessizdi. Korkmadım. Heyecanlanmadım. Vurmak üzere olduğum kadın hakkında kötü hissetmedim. Onu vurmak istemedim ama onu vurmak istemememe neden olan asıl şey, Dino'nun onu becerecek kadar sevmesiydi ve ben de Dino'yu seviyordum. Bunun benim duygusal tarafım olduğunu anladığımda kendimi kötü hissetmeye çalıştım ama olmadı. O anda, dünyanın yavaşladığı ve sonsuza kadar karar vermek zorunda olduğun o bekleme duygusu dışında pek bir şey hissetmedim. *Tetiği çekecek misin, çekmeyecek misin?*

Lita hâlâ altımdaydı, başı silaha karşı hareketsizdi. Kalkma çabasının ortasında elleri hâlâ yere bastırılmış şekilde duruyordu ama

neredeyse bir şınav hareketinin ortasında donmuştu. Los Angeles'ta bir sokak çetesinin parçasıydı, bu da hayatı boyunca şiddetin içinde olduğu anlamına geliyordu ve sonunda anladığı bir şey yapmıştım.

"Anita," dedi Dino çok sessiz bir şekilde, "lütfen."

Onu öldürmeyecektim ama lütfen demeye zahmet etmesi ondan hoşlandığı anlamına geliyordu.

Nedenini anlamamıştım ama... silahı başından çektim ve parmağımı tetikten kaldırarak ucunu tavana kaldırdım. Tüfeğin kayışını açtım ve bir tarafa aldım. Sırtındaki gizli silahı çıkartıp tüfeğin yanına koydum. Saçlarının arasında gizlenmiş olan kılıftaki gizli bıçağı aldım. Benim de sırtımda bir kılıf vardı, çoğu insan oraya bakmayı unutuyordu.

Kapıdaki tıklamayı duydum. Enerjisini hissederek bile gelenin Jean-Claude olduğunu biliyordum, bu nedenle kafamı kaldırmadım veya dizimle elimin altındaki kadından gözlerimi çekmedim. Kapıdan içeri girdiğinde araya girmedi. Bekleyip sonra açıklayacak olmama güveniyordu.

"Kendimi açıklayabildim mi Lita?" diye sordum, sesim hâlâ alçak ve dikkatliydi.

Dudaklarını yaladı ve acıtmış gibi ses çıkaracak kadar zorla yutkundu.

"Patron sensin, anladım."

"Gerçekten anladın mı, yoksa kafana silah dayadığım için mi böyle söylüyorsun?"

"Ben zorladım, sen karşılık verdin. Beni alt ettin. Beni çok çabalamadan alt ettin ve şekil-değiştiren ya da vampir bile değilsin. Bunu nasıl yaptın?"

"Sorun çıkarmayı kesersen bir gün antrenman minderinde gösteririm."

"Beni Los Angeles'a geri göndermeyecek misin?"

"Bir şans daha ama bir daha bu saçmalığı yaparsan ya eve dönüş biletini alırsın ya da ölürsün, anlaşıldı mı?"

"Evet... Evet efendim."

Dikkatli bir şekilde ayağa kalktım. Federaldeki görevimde araştırmadan önce birini kelepçelerdim ve dikkatli olmak gerekirdi çünkü bazen ayağa kalkarken gardınızı indirirdiniz ve kötü adam ya da kadının saldırması için yeterli bir an olurdu.

"Güzel," dedim. Diğerlerinin yanına koyması için Kelly'ye silahı uzattım. "Onları hak ettiğini düşünüyorsan tabanca ve bıçağı ona geri ver. Tüfeği geri kazanması gerekiyor. Şu anda tabancadan büyük bir şey taşıyamaz."

"Claudia ve Fredo'ya söylerim."

"Tamam, artık kalkabilirsin Lita."

Hâlâ güvende hissetmiyormuş gibi yavaşça ve dikkatlice kalktı. İyi. Dudaklarını yalarken onu yere düşürdüğümde en az bir kere yüzünü yere bastırmışım gibi kırmızı rujunun yüzünün tek tarafta dağıldığını fark ettim. Bana baktıktan sonra gözleri arkamda gezindi, Jean-Claude'a baktığından oldukça emindim ama sonra bakışları bana döndü. Seksi adama bakıp durmasından iyiydi ve Jean-Claude etraftaki en seksilerden biriydi.

"Hızlısın, çok hızlı," dedi. Sesi hâlâ kararsız, hatta biraz korkmuş haldeydi.

"Ve eğitimliyim, çok eğitimli," dedim.

Başını yukarı aşağı salladı. "Bana öğretecek misin?"

"Takımın bir parçası olmaya çalışıp silahlı bir cinsel obje olmaya çalışmazsan evet."

"Ben obje değilim," dedi eski aksiliğinin yansımasıyla.

Gülümsememeye çalıştım. "Hayır, değilsin ama koruma görevindeyken bütün erkek iş arkadaşlarınla flört etmeyi kesmelisin. Bu bir iş ve öyle davranmayacaksan seni burada istemiyoruz."

"Flört etmemeye çalışırım ama bu... Bu benim hep yaptığım bir şey."

"Başka bir şey yapmaya çalış."

"Deneyeceğim, bu konuda ciddiyim ama arada unutmayacağımın garantisini veremem. Bahane üretmiyorum, bana işime odaklanmamı söylerseniz artık dinleyeceğim, beni öldürmeyin yeter."

Yüzüne bakınca ilk kez içten olduğunu gördüm. "Pekâlâ ama bir şeyi söylememin yeterli olduğunu anla ve bir daha kafana silah dayatmak zorunda bırakma Lita."

"Yapmayacağım Anita, yemin ederim."

"Güzel." Sadece onun varlığını hissetmek değil, dönüp Jean-Claude'u görmek istedim ama genç kadının yüzünde ona bakmamı sağlayan bir şey vardı.

"Fareler sana Gatito Negro diyor. Seninle dalga geçtiklerini sanıyordum, ilgilenmek zorunda oldukları bir kedi yavrusuymuşsun gibi ama anlamının bununla alakası yok, değil mi?"

"Evet," dedim, "yok."

Dino, "O ufak tefek ama fareleri yer bitirir, bizim Gatito Negro'muz."

Lita başıyla onay verdi. "Evet ve ben yenilmek istemiyorum."

"İşini yap, herkesi becermeye çalışmayı kes, daha çok spor yap ve talimde görüşürüz."

"*Gracias* Anita."

"*De nada,*" dedim.

"*Ma petite,* ilginç bir akşam geçiriyor gibisin."

"Tahmin bile edemezsin," dedim. Ziyafet için çoktan üstünü değiştirmişti. Bu gece onun kolundayken kendime hâkim olacaksam çok çalışmam gerekecekti.

18

NICKY'NİN YANINDA DURUYORDU. Jean-Claude'un birkaç santim daha uzun olduğunu fark edince neredeyse irkildim. Nicky'nin bir seksen boyunda olmadığını biliyordum, bu yüzden Jean-Claude'un iki santimetre kadar daha uzun olması gerekiyordu ama Nicky o kadar cüsseliydi ki yanında durduğumda daha büyük görünüyordu. Jean-Claude, yanındayken kendimi asla küçük hissetmeme neden olmazdı, sadece uzun boyluydu. Onları yan yana görünce Jean-Claude'un neden iyi bir bedeni olduğunu biraz daha anladım. Kaslarını belirginleştirecek kadar ağırlık da kaldırıyordu ama bunu sahnede güzel olmak için yapıyordu, iri olmak için değil, öyle ki diğer adamın yanında neredeyse narin görünüyordu.

Daha önce kirlettiğimiz beyaz gömleği kıpkırmızı bir tanesiyle değiştirmişti. Kısa siyah kadife ceket, deri pantolon ve botlarla harika görünüyordu. Onu kırmızılar içinde çok beğeniyordum, belki de bu rengi çok nadir giydiği içindi. Cildinin yaşamla kızaran kaymaktaşı gibi yarı saydam soluk görünmesini sağlıyordu ve siyah bukleleri parıldıyordu. Ayrıca tuhaf bir şekilde gözlerindeki maviyi ortaya çıkarıyor, böylece gözlerinin gökyüzünün gece yarısındaki halinden çok kobalt gibi görünmesine neden oluyordu.

Kollarımı beline sarınca kırmızı gömleğin serin ve ipekten olduğunu, ellerimi okşadığını hissettim. Kumaş dantelli ve yakalı olan onun daha tipik beyaz gömleklerinden biriymiş gibi dolguluydu ancak ipek herhangi bir dantelden daha yumuşaktı. Çenemi üzerine bastırdım, kumaşı yerinde tutmak için platin bir iğne taktığını gördüm. Videoda bana verdiği nişan yüzüğü kadar büyük bir pırlanta, ipek kadar kırmızı bir yakut çemberi arasında iğnenin ucunda duruyordu, bu da muhtemelen antika oldukları anlamına geliyordu.

Güvercin kanı kırmızısı, bu renge boyanmış yakutların eski adıydı ve artık çok enderlerdi ya da Amerika'ya ihracat yapmayan ülkelerde kalıyorlardı. Bunu, Suçlu Zevkler'de sahneye çıkmak için takmamıştı. Görünüşe göre, kaplanlarla olan tanışma toplantısı düşündüğümden daha resmi olacaktı. Kıyafetleri içinde bu kadar gösterişli görünmeseydi ne giyeceğim konusunda daha az endişelenirdim.

Ona bir öpücük vermek için parmak uçlarımda yükseldim. Yumuşak ama derindi, rujumu ikimize de bulaştırmadan beni nasıl öpeceğini biliyordu ve ben de dudağımı kesmeden bir vampirle nasıl öpüşülür biliyordum. Fransız öpücüğü yapmak daha zordu fakat onu da becerebiliyorduk.

"Kahretsin," dedi Lita.

Dönüp ona bakmama neden oldu ve arkadaş canlısı bir bakış olmadığına emindim.

"Tekrar bu şekilde bakmana neden olmak istememiştim Anita, sadece bu," eliyle bizi gösterdi, "siz romantik film gibisiniz. Gerçek değil, gerçek olamaz."

"Merak etme, gerçek," dedi Kelly. "Hadi, sen başka aptalca bir şey söylemeden yerimize geçecek kişileri arayalım."

"Ben aptal değilim," diye çıkıştı ve tüm hayatı boyunca bunu duyduğunu hissettiren bir tonda konuştu. Lita aptal değildi, duygusal olarak gelişmemiş gibiydi ama bunun çevreden kaynaklandığını ve dahasını yapabilecek kapasitesinin olduğunu düşündüm.

Jean-Claude ona baktı. Bir an, yüzünün tipik gülümseyen, hoş, okunamaz güzelliğine bürünmeden önce bir anlığına düşünceli bir ifade takındığını gördüm. Kelly ve Lita'ya doğru süzüldü. İkisi de yanlışlıkla onunla göz teması kurmamak için gözlerini indirdi. Bir vampirin gözüne güvenli bir şekilde bakmayalı o kadar zaman olmuştu ki başkalarının, özellikle Jean-Claude'un etrafında bunu yaptığını görmek beni neredeyse şaşırtacaktı.

Kelly, adamın Lita'nın önünde durduğunu fark edince fareyi kaderine terk etmiş gibi geri çekildi. Kelly... korkmuş görünüyordu. Magda'nın sorun çıkarmasından başka kaçırmış olduğum bir şey

olup olmadığını merak ettim. Sonrasında Kelly'ye sorardım ya da Jean-Claude'un diğer kadının yanında durmasını izleyerek anlardım.

"Seni temin ederim *ma souris,* ben oldukça gerçeğim."

Lita yere doğru baktı. "Gerçek olduğunu biliyorum." Sesini sert çıkarmaya çalışmıştı ama gözlerinizi birinin ayaklarına diktiğinizde bunu yapmak zordu.

"Ama az önce öyle olmadığımızı söyledin." Bir duyguya karşı koyuyormuş gibi Fransız aksanı yoğunlaşmıştı ama bunu bazen sahnede bilerek yaptığı olurdu. Amerikan kadınlar aksan olayına bayılıyordu.

Kız başını, saçları yüzünün etrafında dolaşacak kadar sert salladı ama saç bandı sayesinde saçları yüzünü tamamen gizleyecek kadar öne doğru dökülmedi. Jean-Claude parmak uçlarıyla çenesine dokunarak yüzünü yukarı kaldırdı. Yüzünü kaldırırken kız gözlerini kapalı tuttu, korkmuş görünüyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı ama duyabilecek kadar yakındaydım.

"Lütfen ne?" diye sordu aksanlı dalga geçen sesiyle. Bir keresinde bu sesi bana karşı kullanmıştı. Jean-Claude yalnızca uzun, kıvırcık ve koyu renk saçlı kadınlardan mı hoşlanıyor diye merak ettim. Uzun süredir hissetmediğim bir kıskançlığa kapıldım. Bu duyguyu inceleyip nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Başka insanlarla seks yapmasını izlemiş ve kıskanmamıştım, peki bu neden canımı sıkmıştı?

"Lütfen," diye fısıldadı. Hâlâ parmaklarının en çıplak ucuyla çenesinin kenarına dokunuyordu ama kadın kendini tutamıyormuş gibi gözlerini açmaya başladı. O sese ait olan yüzün nasıl olduğunu görmek istediğimi ama bakmaya çok korktuğumu hatırladım.

Ne olduğunu anladım. Onu başka bir kadınla etkileşime girerken ilk kez görüyordum ve bu, yıllar önce benimle yaptıklarını çok güçlü bir şekilde hatırlatıyordu. Başka cinsel partnerlerle birlikte olduğunu görmüştüm ama hepsine farklı davranıyordu ve bana davrandığı haliyle alakası yoktu. Onun benim için olması gibi ben de onun için özeldim ama Lita gözlerini bir yılana bakan kuş gibi açarken, ondan özgür kalmaya çalışıyorken ben de ona bu şekilde bakmış mıydım diye düşündüm.

"Konuşman sert, *ma souris,* ama sen değilsin."

Bununla savaşmaya çalışmasını, adamın yüzüne bakmasını engellemek için verdiği mücadeleyi, havaya kalkmaya çalışan ve sonra sanki onları hareket ettirdiğini hatırlamıyormuş gibi havada asılı kalan ellerini izledim.

Nicky yanıma geldi ve tutabilmek için eline uzandım, çünkü Jean-Claude'u daha önce korumalardan biriyle bu şekilde görmemiştim. Çok hoşuma gitmemişti ve Nicky bunu anlamıştı.

Jean-Claude geri çekildi ama kız suratının olduğu noktaya aynı şekilde bakakaldı, yüzü emir bekliyormuş gibi ifadesizdi.

"Korktuğum gibi oldu," dedi normal sesiyle.

"Korktuğun gibi olan şey ne?" diye sordum.

"Onu beslemeye çalışmadım *ma petite.* Hiç güç kullanmadım ve üstünde hiç güç sahibi olmamam gereken bir şekil-değiştiren o ama yine de orada büyülenmiş ve ne yapacağımı bekler halde duruyor."

"Yani bu bir test miydi?" diye sordum ve Nicky'in elini sıktım.

"*Oui.*"

Kaşlarımı çatmış olmalıyım, çünkü kafasını tek tarafa yatırıp beni inceledi. "Üzgünsün. Kapıdan girdiğimde başına bir silah dayamış olduğunu ve onu öldürmekle tehdit ettiğini gördüm ama onu beslemem seni üzdü, neden?"

"En başlarda beni ayartmaya çalıştığın ama benim karşı koymaya çabaladığım zamanlarda olduğu gibi davrandın."

"Bu benim için bir oyun *ma petite* ya da bir zamanlar öyleydi. Seninle bu dansa başladığımızda hayatımda, aşkım, kraliçem olacağını hiç düşünmemiştim." Bana doğru yürüyerek Lita'yı arkasında donmuş, gelecek şeyi bekler halde bıraktı. Kadının onun için hiçbir önemi yoktu sanki.

"Onun beynini uçuracaktın Anita," dedi Nicky.

"Olabilir," derken sesim kendi kulağıma bile mızmız geldi.

"Sorun ne *ma petite?*" diye sordu Jean-Claude.

"Sanki Lita'yı hiç umursamıyorsun gibi ve büyük vampir olayını onun üstünde yaptın."

"Bunun benim 'büyük vampir olayım' olmadığını biliyorsun, bu bir oyun ve güçlerim gelişmiş mi anlamam gerekiyordu. Öldürmekle tehdit ettiğin kadının güvenli bir seçim olduğunu düşünmüştüm ama demek ki değilmiş."

"Başta da benimle yalnızca oynuyor muydun?" diye sordum.

"Sen beni yakışıklı bir sinirlendirici olarak gördüğün için zorlu bir baştan çıkarma olarak başladığını biliyorsun." Artık tam önümde dikiliyordu ve halen Nicky'nin elini tuttuğum için ikimizin de karşısında duruyor sayılırdı. "Karakterinin gücü ilgimi çekti ve sonra gücün beni çağırdı," elime uzanınca tutmasına izin verdim ama ben tam olarak tutmadım, "ve nihayetinde geri kalanın da beni fazlasıyla etkiledi." Elimi kaldırıp eklemlerimin üstüne bir öpücük kondurdu.

Sanırım ona dik dik bakıyordum.

Elimi tutmaya devam ederek "*Ma petite,* bu kıskançlık senlik değil, özellikle de küçük bir şey üstüne," dedi.

Başımla onay verdim. "Haklısın, baştan çıkarma uğraşlarının ilk başlarda yalnızca bir oyun olduğunu fark etmemişim sadece. Yani kulağa anlaşılır geliyorsa, biliyordum ama bilmiyordum."

"Ama ikimiz için de oyun değil miydi, erkeğin kovaladığı, kadının ilgiden kaçtığı eski oyun?"

Düşündüm ve kafamı olumsuz anlamda salladım. "O zamanlar bir oyun olduğunu bilmiyordum."

"Belki de modern insanlar bu konu üstüne konuşmuyordur ama asırlardır olan kovala yakala olayı bu. İlişkide her zaman birinin kalbini yakalamaya çalışan biri vardır ve peşinden koşulan kişi hemen yakalanmak ya da uzun ve zorlu bir av yaratmak üzerine karar vermek zorundadır." Konuşurken gülümsedi.

Somurttum. "Gözünü diktiğin biriyle yatmadığın oldu mu?"

Koyu renkli, zarif kaşlarından tekini kaldırdı. "Sen bana en güzel kovalamalardan birini yaşattın *ma petite.*"

"*Ma souris* ne demek?" diye sordum.

"*Farecik,* çünkü bir sıçan olmayacak kadar zayıf." Kaşlarını çattı ve, "Sorun bu mu, Fransızca takma isim? İstersen başka hiçbir kadı-

na böyle seslenmekten kaçınırım *ma petite,"* dedi.

İnanılmayacak kadar güzel vampirin ve yakışıklı, sağlam aslanadamın ellerini sıktım. Jean-Claude gülümseyerek ve Nicky sadece ne olacağını görmek için bekleyerek karşılık verdi. Jean-Claude ve ben, birbirimizin her duygusunu hissetmemek için kendimizi hep koruyorduk ama Nicky benim gelinim olduğu için o her zaman benim hissettiklerimi hissedebiliyordu. O anda, az önce içinden geçtiğim duygu karmaşası hakkında daha çok şey biliyordu. Jean-Claude'un ona kızmaya yakın olduğumu anlamaması ama Nicky'nin anlaması garipti. Metafiziksel kalkanlarımı indirebilir ve Jean-Claude'un ilişki saçmalığının ne kadar derinleştiğini bilmesini sağlayabilirdim ama yapmadım. Bir, duygusal gizlilik için çok uzun süre uğraşmıştık; iki, kızgındım ve onun işini kolaylaştırmak istemiyordum. Bunu düşündüğüm anda daha iyi olmam gerektiğini biliyordum ama...

"Gücünü Lita üstünde denedin demek ama neden?"

"Başına silah dayamıştın, onu umursamadığını sandım."

Konuşmadan önce kendime düşünme izni verdim. "Gerçekten umursamıyorum."

Dikkatli bir şekilde gülümsedi. "O halde bu iyi."

"Demek istediğim, gücünü neden herhangi bir kadın korumada denedin?"

"Besleme gücümün arttığından korktum ve Suçlu Zevkler'de tekrar sahneye çıkmadan önce ne kadar ilerlediklerini öğrenmek istedim. Bir insan izleyicinin aklını yanlışlıkla etkilemek istemem."

"Bu akşam kulüpte bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Evet ve hayır, yani plana göre işledi. Sesim izleyicileri etkiledi ama aralarında ev sahibi olarak yürürken kadınları etkilememle aynı şekildeydi. Sadece biraz... farklı göründü."

"Yani Lita'ya bunu bilerek mi yaptın?" diye sordum arkasında hareketsiz durmaya devam eden kadına bakarak.

"Herhangi bir güç eklemeden dokunuşum ve bakışımın nasıl bir etki yapacağını görmek istedim, evet. O bir şekil-değiştiren, yani normal bir insana göre daha çok bağışıklığı olmalı ve o herhangi bir

bağım olmayan bir hayvan olduğu için bana karşı koymasına yardımcı olması gerekirdi fakat gördüğün gibi..." Birbirine dolanmış elimizi kullanarak kadını işaret etti.

"Onun zihniyle mi oynadın?" diye sordum.

"Öyle görünüyor." Bu olduğu için mutlu değil gibiydi.

"Onu bir seviyeye getirirsen yaptığını geri alamazsın," dedim.

Her zaman nefes almadığı için sık yapmadığı bir hareketi yaparak iç geçirdi. "Kulüplerde çok dikkatli olmalıyım."

"Dikkatli mi?" dedi Kelly. "Ona dokunmadın ve ona bakmadın bile. Seni sahnede gördüm Jean-Claude, izleyicilere bundan daha çok dokunuyorsun." Silah tutmadığı eliyle Lita'yı işaret etti. Tuhaf bir çanta gibi tüfeği omzuna asmıştı.

Adını duymuş gibi Lita derin bir nefes aldı ve göz kırptı. Kafası karışmış göründü, ardından Jean-Claude'u gördü. "Seni orospu çocuğu, seni lanet orospu çocuğu, beni bir insan turist gibi değiştirdin."

Jean-Claude gülümsedi. "Ne yaptığımı hatırlıyor, bu iyi bir şey."

Lita'nın elleri iki yanında yumruk şeklindeydi. "Seni piç, bunun nesi iyi?"

"Senin zihninle oynamamış demek," dedim.

"Oynadı tabii ki."

"Oynamış olsaydı, sana bir şey yapmış olduğunu hatırlamazdın. Uyanır ve yüzüne dokunduktan öncesini hatırlar ya da belki seninle konuştuğunu bile hatırlamazdın."

"Lita'nın Jean-Claude'un ne yaptığını hatırlaması onu döndürmediği anlamına mı geliyor?" diye sordu Kelly.

"*Oui.*"

Lita başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, savunmasızdım, sonuna kadar savunmasız ve bunun beni etkilemediğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet," dedim, "etkilemedi."

Lita önce İngilizce ve sonra İspanyolca küfretmeye başladı. Kelly'ye döndü. "Beni ikisinden de uzağa götür."

"Seni Claudia'ya götüreceğim," dedi Kelly ve diğer kadını uzun perdeye doğru ilerletti. Dino onlar için perdeyi kaldırdı. "Hanımlar."

Kelly perdeden geçmeden hemen önce bize döndü. "Seni göz ardı etmekte zorlandığımı fark ettim ve aslanları da çağıracak yeteneğin olmaması gerek. Diğer şekil-değiştirenlere de fark etmişler mi diye sormak isteyebilirsin."

"Soracağım ve haber verdiğin için teşekkürler."

Başını oynattı. "Bilerek yapmadığını öğrendiğime göre bilmen gerek diye düşündüm."

Dino perdelerin yerlerine düşmesine izin verdi.

"Onlarla gidebilirsin Dino," dedi Jean-Claude.

Dino bana bir bakış attı.

"Git hadi, Lita kendisini rahatlatması için birine ihtiyaç duyabilir," dedim.

Bana sırıttı. "Sen en iyi ekürisin Anita." Perdeleri arkasından kapattı, nefesinin altından fısıldıyordu.

"Bugün çok şey kaçırdığımı hissediyorum," dedi Jean-Claude.

"Dino ve Lita bu akşamdan sonra yatak arkadaşı randevusuna çıkabilir," dedim.

"*Yatak arkadaşı* terimini sevmiyorum," dedi Jean-Claude.

"Ben de ama seks randevusu kulağa daha kötü geliyor," dedim.

Nicky kıkırdadı.

İkimiz de dönüp ona baktık. "Ne?" diye sordum.

"Siz ikiniz, küçük vampirlerin ve şekil-değiştirenlerin ruhlarını aletlerinden yiyen şeytanlarsınız ve ikiniz de yatak arkadaşı teriminin kaba olduğunu düşünüyorsunuz."

İkimiz de ona kaşlarımızı çatarak cevap verdik.

"Hadi ama komikti."

Önce Jean-Claude gülmeye başladı ve sonunda ben de güldüm. Komikti ama asıl mevzu Jean-Claude'un baştan çıkarma güçlerinin artması değildi. Bu gece kaplanlarla nasıl olacaktı? Lanet olsun, geri kalanımızla ben nasıl başa çıkacaktım? Bu düşünce o kadar komik değildi ve gülmeyi bıraktım. Jean-Claude eskisinden daha mı seksiydi? Başımız dertteydi, belki kelimenin tam anlamıyla.

19

JEAN-CLAUDE'A BIRAKILSAYDI, O, kaplanlarla olan küçük buluşmayı daha fazla mücevherle resmi bir şey haline getirebilirdi ve düzenleme bana bırakılsaydı, etkinlik muhtemelen bir arka bahçe barbekü olurdu. Yani uzlaşmaya varmıştık. İstemediğimiz sürece süslenmedik, takı takmadık ve çoğumuz iş kıyafetlerimiz içindeydik. Bu gece toplantıdaki herkes herkesle tanışmıştı, bu yüzden birbirimizi iş kıyafetleri ve süslü kıyafetler içinde görmüştük ve çoğumuz spor salonunda birlikte çalışıyorduk. Bazılarımız birlikte seks bile yapmıştık, bu yüzden tipik çöpçatanlık buluşmalarından değildi. Klan kaplanlarının çoğu ve tüm Harlequin vampirleri ile çağırdıkları hayvanlar bizim için koruma olarak çalışıyordu, bu da odadaki insanların çoğunun silahlı ve bizim tarafımızda olduğu anlamına geliyordu. Fazladan olan korumalar sadece Jean-Claude, Micah ve benimle birlikte rutin olarak gelenlerdi. Nathaniel, kendisinin de tanımadığı kaplanlarla kaynaşıyordu, Nicky de arkasından hem koruma olarak hem de müstakbel ev arkadaşlarını keşfetmeye yardım için onu izliyordu.

Bu, olayların tuhaflığını artırıyor mu yoksa azaltıyor mu, bilemedim çünkü her şey sıradandı, sadece farklıydı belki de. Hepimiz oturma odasındaki iki kanepeye yani aşk koltuğuna ve iki büyük rahat sandalyeye yerleştiğimizde, bunu yapmayı kabul ettiğime pişman olmuştum. Onun hatası olmayan şeyler için Cynric'i suçladığımı fark ettiğimde hissettiğim panikle savaşmıştım. Şimdiyse gerçeklerden kaçıp doğaüstü bir flört oyununa koştuğum için kendimi aptal gibi hissediyordum. Ruhani akıl hocam ve kazara terapistim Marianne'i aramam gerekiyordu. O bir cadı ve Tennessee'deki kurt sürüsünün bilge kadınıydı. Metafiziksel yeteneklerimin çoğunu kontrol etmeyi öğrenmeme yardım etmişti ve birden fazla alanda

danışmanım oldu. Fakat bu önümdeki şey her neyse bunu yapmayı kabul etmiştim, şimdi de en azından buna uyuyormuşum gibi görünmeliydim. Ayrıca, Nathaniel'ın benim dışımda kişilerle de sevgili olabilecek birini gruba dahil etmeyi önerdiği fikri mantıklıydı. Bir anlığına seks ve aşkın mantıklı bir yanı olmadığını ve duygularla ilgili olduklarını unutmuştum ve bu en mantıksız şeylerden biriydi.

Yapmam gereken şey, Harlequin vampirlerini ve hayvanlarını St. Louis'e getirdiğimizde, kendi gruplarına zorla dahil ettiğim eski hayvanlarla sorun yaşayan başka kaç hayvan grubu olduğunu bulmaktı. Ya da o korkunç filmler için internet üzerinde kullanılan zombileri bulmamıza ve serbest bırakmamıza yardımcı olacak herhangi bir şey bulmaya çalışmaktı, gerçi onları bulmak için en büyük umut FBI siber bölümüydü. Konumu daralttıklarında, coğrafi olarak onlara yeterince yakın olursam yerlerini bulabilirim ama bütün bir ülke ve muhtemelen uzak ülkeler benim nekromansi gücümün bile ötesindeydi.

"*Ma petite...*"

Sıçradım ve sanatsal bir şekilde koltukta yanıma çökmüş olan Jean-Claude'a döndüm. Koltukta yanına kıvrılmıştım. Koltuklarda çok zarif bir şekilde oturmazdım, onun çekici oturuş tarzını yapabilmek için bacaklarım genellikle çok kısa kalırdı.

"Özür dilerim, ben... Özür dilerim, ne söylemiştin?"

Karşımda oturan kadın mavi-gri gözlerindeki küçümseyen ifadeye uygun bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Ne söylediğimi gerçekten önemsediğini sanmıyorum."

Bedenimi tamamen ona doğru döndüm, sırtım Jean-Claude'un kolunun yarattığı boşlukta duruyordu. "Gerçekten üzgünüm ama işle ilgili bir dosyayı düşünüyordum. Bazen ofisi geride bırakmakta zorlanıyorum."

Kısa, mavi renkli saçının bir tutamını kulağının arkasında attı ve bana inanmıyormuş gibi yüzümü inceledi. Saçı çok kısaydı, oval çenesinin etrafını saran tutamlarla kulaklarının hemen altında sayılırdı. Soluk mavi renk boya değil doğaldı ve mavi-gri gözleri insan yüzündeki kaplan gözleriydi. Fortune bildiğimiz kadarıyla dünyada mavi

kaplan klanından olan son dişiydi. Boyu bir yetmiş sekizdi, yani bu boya gençken eriştiğinde kadınları bırak, erkeklerin arasında bile bir dev olmuş olmalıydı. İnsanlar binlerce yıl önce bu kadar uzun olmuyordu. Pekâlâ, boyunu tam olarak bilmiyordum ama nekromansi sayesinde efendisinin yaşını biliyordum ve efendisi iki bin yaşından büyükse o da bu civarlarda olmalıydı. "Bunu aslında yapmak istemiyorsun, o zaman neden yapmayı kabul ettin?" diye sordu.

Gerçeği söylemek zorunda değildim... "Klan kaplanlarının takip ettiği kehanete göre sizden biriyle evlenmezsem Karanlığın Annesi geri dönebilir. Bunun olmasını istemem, sen ister misin?" dedim.

Gözleri kısıldı, kirpiklerinin bile soluk toz mavisinde olduğunu fark ettim. Cynric'in kirpikleri siyahtı, değil mi? Kirpikleri lacivertken ben onları siyah sanmış olabilir miydim? Onu getirip arkasından ışık tutarken kontrol etmek istedim.

"Kehanetin o kısmına inanıyor musun?"

"Birden çok kısmı kısa süre içerisinde gerçek oldu, sen inanmıyor musun?"

Gülümsedi. Her şeyi görmüş ve hiçbirinden etkilenmemiş gibi yıpranmış bir gülümsemeydi bu. "Soruyu soruyla cevaplamak yalan söylüyor musun anlayamıyorum demektir."

Omuzlarımı silkip ben de ona gülümsedim. "Gerçekten işle ilgili düşünüyordum."

"Zombiler mi, polis işi mi?"

"Aslında ikisi de, polisler uzmanlığımdan dolayı bana danışmaya geldiler."

"Hangi konuda?"

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm ama bu devam etmekte olan bir soruşturma. Ayrıntılarını konuşamam."

"Yalan söylüyor musun anlayamıyorum, kalp atışın değişmiyor, kokun bile aynı kaldı. Tenlerinin kokusuyla yalan söyleyebilmek için çok deneyimli bir şekil-değiştiren olmak gerekir."

"Teknik olarak ben bir şekil-değiştiren sayılmadığım için belki de doğruyu söylüyorumdur?"

Benden yalnızca beş santimetre kadar uzun olan kahverengi saçlı bir vampir önümüze geldi. Gülümsemesi de alaycıydı ama gözlerinin mora çalan yoğun maviliğinde mizah parıltısı vardı. "Fortune ve ben kadın kaplanlarla buluşmayı kabul etme nedeninin haremine başka bir erkek eklediğinde erkeklerinin şikâyet etmesini engellemek olduğunu düşünüyoruz."

Güldüm ve yanımdaki kadına bakış atarak önümdeki vampir efendisine geri döndüm. "Öyleyse neden ikiniz de bir anlamı olmadığını düşündüğünüz halde buraya geldiniz?"

Jean-Claude omzumdaki eliyle omzumu okşadı. Beni mi kendini mi sakinleştirmeye çalışıyordu bilmiyorum. Henüz o kadar kaba bir şey yapmamıştım bile.

"Kral sizin orada bulunmanızı isterse onu hayal kırıklığına uğratmazsınız," dedi.

"Bunun bir zaman kaybı olduğunu düşünseniz de," dedim.

Narin bir sivri dişini ve tek yanağında gamzesi olduğunu gösterecek kadar genişçe gülümsedi. Neredeyse siyah renkli olan saçları gürdü ve soluk teniyle mavi gözleri bana Jean-Claude'u hatırlatmıştı. "Kralların istediği çoğu şey zaman kaybıdır." Abartılı bir şekilde Jean-Claude'un önünde eğildi ama gamzeli gülümsemesi hiç bozulmadı. Gülümsemesinin içten olduğunu sanmıyordum.

"Senin kadar kral tanıdığımı sanmıyorum Echo ama dediğin şeye karşı çıkamam. *Ma petite*'in içten olduğuna inandığıma ve böyle olmasaydı seni görevlerinden alıkoymayacağıma yemin ederim."

"Oturabilir miyim?"

"Kaplanın ve sevgilinin yanına oturmak için izin istemene gerek yok."

Diğer kadının eline dokunarak Fortune'un diğer tarafına oturdu. "Yaşına ve cinsiyetine göre adil birisin."

"Eski vampirlerin kendi yollarına takılı kalmış olduklarını anlıyorum ama erkek olmamla ne alakası var?"

"Jean-Claude, oyunlar oynama. Yaşadığın çoğu yüzyıl boyunca erkeklerin kadınlar hakkında neler düşündüğünü biliyorsun. En iyi

şekilde ikinci sınıf insan, şeytani baştan çıkarıcı ya da eğitimli ve güçlü bir sürü adama damızlık olduk."

"Erkeklerden nefret mi ediyorsun, o zaman?"

"Onlarla seks yapmaktan nefret etmiyorum ama onlarla ilişki yaşamaktan ediyorum." Bir kolunu diğer kadının omzuna koyabilmek için tek dizinin üstüne kalktı. Fortune parmaklarını onunkilere geçirdi. Echo, "Kendimi bir erkeğinkilerden daha güvenilir ellere teslim etmeyi tercih ederim," dedim.

Jean-Claude güldü ve beni daha yakınına çekti. "Ve ben erkeklerle kadınların eşit derecede kalp kırıcı olduğunu öğrendim."

"Anita'ya sorardım ama yalnızca iki kadınla birlikte olduğu için sayılmaz."

Fortune, "Çoğu Amerikalı kadın üniversitede deney yapmak için bunu yapıyor. Jade senin deneyin mi?" dedi.

"Seni ilgilendirmez ama hayır."

Jean-Claude bana sarıldı ve gerildiğimi belli etti.

"Hassas olma," dedi Echo. "Jade seni erkeklerle paylaşıyor, çünkü onlar erkek ama yeni kadınla birlikte onu da hep yatağa almayı planlamıyorsan başka bir kadın onu daha çok rahatsız edecek. Olay bu mu? Kız kıza bir *ménage à trois* mı oluşturuyorsun?"

Ne düşündüğüm yüzüme yansımış olmalıydı.

Echo yeniden güldü. "Ah, bu hiç hoşuna gitmedi. Yani her zaman en az bir erkek olacak, öyle mi?"

"Demek istediğin buysa erkekleri kadınlara tercih ediyorum."

"Erkekleri kadınlara tercih etmek diye bir şey var ve yalnızca bir kadınla yatakta yalnız olmamayı istemek var. Bu başka bir sorun."

"Hiç düşünmedim," dedim.

"Gerçekten mi?" dedi Echo. O dalga geçen bakış yeniden oradaydı, masmavi gözleri beni inceliyordu ama ona ifadesiz polis yüzümle baktım. Bakışlarını ilk kaçıran o oldu. "Gerçekten vampir bakışlarından etkilenmiyorsun."

"Çok inatçı bir şekilde uğraşmıyordun ama evet, öyle denebilir."

"Kafanın içinde çok meşgulsün Anita Blake ve bu odadaki kim-

seye ciddi şekilde bakmadın. Sen yeni sevgili aramıyorsun."

İç geçirdim. "Üzgünüm, hepiniz bundan daha iyisini hak ediyorsunuz. Gerçekten kötü olan bir dosya üstünde uğraşıyorum. Benim standartlarıma göre bile... rahatsız edici."

"İlgimizi çekti," dedi Echo.

Fortune başıyla onay verdi. "Eğer seninle ilgili söyledikleri şeylerin yarısı doğruysa kolay kolay rahatsız olmazsın."

Bir fikrim vardı. "Benim gücümü, nekromansimi hissedebiliyor musunuz?"

Birbirlerine baktılar ve olumlu anlamda başlarını salladılar.

"Hepimiz hissediyoruz *ma petite.* Ölülerin senin gücüne cevap verdiğini çok uzun zaman önce söylemiştim."

"Ama demek istediğim şey benim gücüme sahip olan birinin etrafında olsanız, ölü uyandırmasa bile bunu bilebilir miydiniz?"

"Bazen," dedi Fortune.

"Ne kadar güçlü olduğuna göre değişir, ama sen... karanlık bir ateş gibi parlıyorsun ve biz o yakıcı karanlığa doğru çekilen güveleriz."

"Ben nekromansimle hiçbir şey yapmasam da, mesela şimdiki gibi, şu anda beni hissedebiliyor musunuz?"

Fortune kaşlarını çattı, Echo yine yüzümü inceledi. "Güç sahibi olan başka bir nekromensırı arıyorsun, değil mi?"

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"*Ma petite,* bizimle devam etmekte olan bir polis soruşturmasıyla ilgili hiçbir şey paylaşmayacak kadar dikkatlidir."

"Sormak istediğin buysa eğer, kendin gibi birini avlamaya çalışıyorsan bizim gibi birileri sana nereye bakman gerektiğine dair bir ipucu verebilir," dedi Echo.

Başımı yukarı aşağı salladım. "Benim gibi bir güce hiç dokundunuz mu?"

"Sen yıldızları gölgede bırakıyorsun Anita, yani burada başka biri varsa onu görünmez yapıyorsun ama kontrolün dışında olanlar var."

"Nerede?"

"Los Angeles'ta," dedi Fortune, "Ama sen onların hepsini biliyor-

sun. Halk içinde bir yaşam sürmek için ölüleri diriltiyorlar."

"Ben pek bilinmeyen birini arıyorum."

"*Ma petite,* ülke çapındaki efendilere ulaşıp sorabilirim. Bölgelerinde sana rakip olacak birileri var mı bilirler."

"Anita'ya rakip yoktur," dedi Echo. "Eğer yükselmekte olan bir karanlık efendisi erkek ya da kadın olsaydı bunu bilirdik."

Erkek olduğunu düşündüğümü söylesem mi söylemesem mi bilemedim. Ya erkek değilse? Bu akşam zombiyi tarihçilere vermem gibi zombiyi diriltip kontrolünü videodaki adama vermiş bir kadınsa bu? "Emin değilim ve tahmin yürütmek istemiyorum. Seçeneklerimi daralttığım için bu kişiyi elimden kaçırmak istemiyorum."

Jean-Claude etrafımda sarılı olan kolunu beni yakınına çekerek daha çok sıktı. "Eğer bu bilgiyi öğrenmek istersen *ma petite,* Şehrin Efendileri'ne topraklarımızdaki yeni animatörlerle ilgilendiğimizi söyleyebilirim."

"Anita'nın onları Karanlığın Annesi'nin yaptığı gibi avlayacağını zannederler," dedi Echo.

"Kendi gücüne sahip herkesi öldürmüştü," dedim.

"Evet," dedi Echo, "Ama çok geç olana kadar seni atladı."

"Diğer nekromensırlardan korkmakta haklıydı," dedi Fortune.

Buna karşı çıkmak zordu, bu yüzden çıkmadım. "Güçlü, çok güçlü birini arıyorum, o kadar güçlü ki yeterince etrafta bulunsa onu duymuş olurdum diye düşünüyorum."

"Yani yaş olarak genç bu kişi," dedi Echo.

Başımla onay verdim. "Öyle olduğunu düşünüyorum."

İki kolunu da Fortune'un omuzlarına sardı, bunu yapması için dizlerinin üstüne kalkması gerekse de. Üvey annem Judith olsa ona ayaklarını koltuktan çekmesini söylerdi ama bu fikir işe yaradığı sürece benim umurumda değildi. Vampirler bir şey bulmadığı sürece dışarıya bilgi verdiğimi söylemek zorunda da değildim. Bu olay işe yarayana kadar federallerin bilmediği şey kimseye zarar veremezdi.

20

MICAH, TAKMA ADI Devil olan ama Dev ismini kullanan Dephistopheles'le içeri girdi. Diğer altın kaplanların çoğu, ayrıca Dev'in ikiz kız kardeşi Good Angel da yanlarındaydı. Altın klanının hepsi farklı tonlardaki sarı saçları ve kalıcı şekilde bronzlaşmışlar gibi tenlerindeki altın ışıltıyla bir seksen, bir doksan civarında uzun boyluydu. Hepsi güzel ya da yakışıklıydı. Erkekler geniş omuzluydu ve çalıştıkları takdirde kolayca kas toplayabilirlerdi, gerçi çoğu ağırlık odasını pek sevmezdi. Kadınların hepsi manken boyundaydı ama manken zayıflığından kıvrımlıya kadar değişiyordu; zayıf kızlar kas kazanmakta zorlanıyordu ve kıvrımlı olanlar Valkyrie'ler gibi kaslıydı, bu da bazılarının ağırlık kaldırmayı bırakmasına neden oluyordu. Siyah saçları olan tek kişi Angel'dı. Yapabildiği en koyu renk olan siyaha boyamıştı. Gözleri kardeşinin ela-mavi gözleri gibi irisin dış çemberi kahverengi olan soluk mavi bir renkteydi fakat siyah saçları gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu. Eminim doğru dans kulübüne gitse onun gotik, gözlerinin de lens olduğunu düşünürlerdi. Biri ona siyah saçını sorduğu zaman, "Yasal adım Good Angel, belki bende kompleks yaratmıştır?" demişti. Benim isteyeceğim kadar spor salonuna gitmiyordu ve korumalardan biri olacak kadar eğitim almamıştı ama kötü tavrını beğeniyordum.

Angel ve birkaç erkek haricindeki herkes koruma kıyafetlerinin içindeydi çünkü gündüz işleri buydu. Hayatlarını, sonunda hizmet ettikleri vampir efendisine ayak uydurmak için eğitilerek geçirmişlerdi, böylece savaşabilir ve efendilerinin ihtiyaç duyduğu her şeyi yapabilirlerdi.

"Micah ile iş konuşmalıyım, bir dakika izin ver." Jean-Claude'un dudaklarına hızlı bir öpücük kondurup ayağa kalktım.

"Polis mi, zombi işi mi?" diye sordu Fortune.

Gülerek ona baktım. "Kürklü iş," dedim.

Echo güldü. "Kürklü iş, hoşuma gitti."

"Koalisyon işi demek mi istiyorsun?" diye sordu Fortune.

"Evet, öyle demek istiyorum."

"Yerel şekil-değiştirenlerle bu kadar iç içe olmanı seviyoruz," dedi.

"Teşekkürler, hemen döneceğim."

"Şüpheliyim," dedi Echo, "ama beni bekleyen bu kadar şey olsa ben de zamanımı değerlendirirdim."

Altın kaplanlara ve Micah'ya doğru baktım, ardından ona döndüm. "Hepsi benim değil."

"Olabilirler," dedi.

"Evet ama duygusal bakım yükünü de düşün."

Tekrar güldü. "Thorn ve Angel'ı dışarıda bırakırsan o kadar büyük bir yük olmaz."

Buna karşı çıkamayacağım için konuşmadım, belli belirsiz gülümseyip Micah'nın yanına gittim. Altın kapların arasında olması onlarla da konuşmam gerektiği anlamına geliyordu ama üçüncümle konuşmak için uzun boylu, altın kalabalığın arasından geçmeyi göze aldım.

Sadece bana ve Nathaniel'a özgü olan gülümsemesiyle baktı ve daha birkaç saat önce görüşmemişiz gibi birbirimizin kollarının arasına girip öpüştük.

"Beni hiç böyle öpmüyor."

Bizden otuz santimetre uzun olan Dev'e bakmak için öpücüğü bozdum. Sözlerindeki iğneyi çıkarmak için sırıtıyordu ama bir yanı, söylediği şeyde ciddiydi. St. Louis'e gelmeden önce, kendisinin Tanrı'nın kadınlara ve erkeklere bir hediyesi olduğunu düşünüyordu ama ben onun cazibesine kapılmadım ve hayatının ilk aşkı olan adam da ona çarpılmadı. Dev'in egosuna ilk darbeleri bunlar vurmuştu. İri ve yakışıklı bir adam ilk kez ciddi bir şekilde kafasını sudan çıkardığında bu zor olabilir ama o, kin tutmadı, sadece bu olana şaşırmıştı.

"Asher'a kızları bırakacağına yemin ettiğini sanıyordum," dedim.

Çok yakışıklı olan yüzünden bir gölge geçti ve tek bakış yeterliydi, cennette daha çok sorun vardı. Nathaniel, Asher'ın diğer asıl sevgilisi olan Kane'in Dev'i kıskandığını söylemişti, belki o gölge buydu. Dev'in kalbini Asher'a vermesini kıskanmamıştım, vampir kaprisli sevgili için yeni bir tanım oluşturuyordu.

Sorunun ne olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek için Micah'ya baktım ama omuzlarını silkti. Onun da haberi yoktu. Herkesin önünde *Şimdi ne olacak?* diye sormadım ama sonrasında ya Dev'den ya da Asher'dan ne olduğunu duyacağımı biliyordum.

"Bana, parmağıma bir yüzük takmak isteseydin aramıza girmeyeceğini söyledi."

Bir kolum hâlâ Micah'ya dolanmışken diğeriyle eline dokundum. "Üzüldüm Dev."

Elimi sıktı ve konuştu, "Onun Kane'i var, bu yüzden Kane benim de birisini bulmam gerektiğini düşünüyor."

"Asher'ın zamanını Kane'den çalma diye," dedim.

"Sen o sırtlandan çok daha yakışıklısın," dedi Angel.

Kardeşini koruduğunu biliyordum ama... "Ve bu tür yorumlar Kane'in özgüvensiz hissetmesine neden oluyor," dedim.

"Ama doğru," dedi kardeşini göstererek. "Kane korkunç görünüşlü değil ama Dev, hatta Asher ile aynı kulvarda da değil. Açık konuşmak gerekirse Asher'ın onda ne gördüğünü bilmiyorum."

İşte bu Angel'ı sevmeme nedenlerimden biriydi, kibar olmaya çalışırken bile başkası hakkında kaba davranabiliyordu. Dev'le anlaşmak ne kadar kolaysa kardeşi de o kadar kaprisliydi. Bu yüzden erkek Asher'la çıkabilirdi ama kız buna tahammül edemezdi. Dev'in Asher'dan aldığı her şeye ben de tahammül edemezdim, o halde ben kimdim ki şikâyet edecektim? Ama...

"Kane yakışıklı biri, o sadece Brad Pitt yerine Marlboro erkeği gibi."

"O ne demek?" diye sordu kız.

"Sağlam bir yakışıklılığı var demek."

"Eğer güzel olmadığını söylemenin bir yoluysa bu, sana katılıyorum."

"Kane kendi tarzında yakışıklı Angel," dedi Dev.

"Neden onu savunuyorsun?"

Dev'in yüzünü inceledim, yüzündeki rahatsızlığı izledim ve onun da Kane'den etkilenip etkilenmediğini merak ettim. Eğer öyleyse, Kane'in kıskançlığı ona çifte darbe oluyordur. Mavi ela gözlerinde öyle bir acı vardı ki. Bir kalp atışı süresince acısını ham ve filtresiz görmemize izin verdikten sonra gözlerini kapadı, gülümsedi ve benim polis yüzüm kadar sahte olan o şakacı sörfçü oğlan cazibesinin arkasına saklandı. Micah da ona uzandı, böylece ikimiz de ellerini tutuyorduk ve ona dokunduğumuz anda tenimize bir güç yayıldı. Kollarımızdaki tüyleri kaldırdı, omurgamızda dans etti ve canavarlarımızı uyandırdı. Micah'nın leoparını hissedebiliyor, zihnimin bana içimdeki canavarları gösterdiği o uzun tünelde bana bakan kendiminkini görebiliyordum. Leoparın geçebileceği bir tünel ya da bir manzara olmadığını biliyordum ama bu, insan aklımın imkânsızı anlamak için yaptığı şeyin bir parçasıydı. Şimdi Dev'e dokunduğum için başka bir şekil daha bana baktı. Altın kaplanım leoparımın kara gölgesinin peşinden koşmaya başladı ama eğer insan vücudum tek bir şekle giremiyorsa, kesinlikle ikisini yapamazdı. Birden fazla canavarımın bir araya gelmeye çalışmasının üstünden uzun zaman geçmişti ve bu hiçbir zaman iyi olmuyordu. Kediler paylaşmayı sevmez ne de olsa.

Sanki bu düşünce yalan söylediğimi kanıtlamak istiyor gibiydi, çünkü altın kaplanın yanına siyah, mavi, beyaz ve kırmızı da katıldı, böylece kaplanların tüm renkleri bana baktı ve hepsi orada oldukları anda altın durdu. Kaplanlar orada durmuş, yukarıya bakıyor ve bekliyorlardı. Micah'nın canavarı güç ve sihir yayarak kalkarken, leoparım rüya gördüğünüz bir akıl oyunu olarak değil, yükselen bir güç olarak, sanki görünmez kadife kürk yalnızca derilerimizde değil ama bedenlerimizin merkezinin içinde de hava gibi kolayca akıp gidebiliyormuş gibi yükseldi. Canavarlarımız kürklü devler gibi bedenle-

rimizin içinde yüzebiliyorlardı ama Micah ve benim birbirimize dokunduğumuz mantıklı yolu izlemediler, ellerimize ve Dev'e doğru aktılar. Kaplanı onlarla savaşmalıydı ama bunu yapmadı. Büyük altın kedi yana yuvarlandı ve sanki okşanıyormuş gibi güçle oynadı. Daha önce Dev'le ilk tanıştığımızda bir kez olmuştu ama bir daha asla olmadı. Bunun sadece metafizik bir hıçkırık olduğunu düşünmüştüm ama Dev'in yüzü, şu anda o ilk kez olduğu zamanla aynı şok edici zevki gösteriyordu. Güç, sürekli kadife bir sihir içinde üçümüze akıyordu. Vücudumun derinliklerinde bir şeylerin oluşmaya başladığını hissettim ve durmazsak metafizik zevkten daha fazlasının olabileceğini biliyordum.

"Yavaşlayalım," dedim şimdiden nefes nefese kalmış bir sesle.

"Tanrım, yavaşlamayalım," dedi Dev ve ellerimizi sıkıca tutarken dizlerinin üstüne çöktü. Bedenindeki hislerden başka hiçbir şeye odaklanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

"Bu öyle bir parti değil," dedi Micah şaka yapmaya çalışarak ama sesi neredeyse benim kadar nefes nefeseydi.

Altın kaplanların etrafımızda pervane gibi döndüğünü biliyordum ama Fortune, "Böyle bir şey mümkün olmamalı," diyene kadar etrafımızda bir kaplan çemberiyle durduğumuzu fark etmedim.

"Aynı anda hepimiz gibi kokuyor," dedi Angel.

"İkisi de öyle," dedi Fortune ve Micah'ya doğru yaklaşarak saçını kokladı. Bunu bilmiyordum.

"Biz onlara dokunursak ne olur?" diye sordu Angel.

"Hayır," dedim.

"Kimse bize dokunmuyor," dedi Micah.

Thorn bize doğru uzandı. Saçlarının sarısı o kadar koyuydu ki rengine kahverengi diyebilirdim ama öyle söylediğim bir gün fena darılmıştı.

"Yapma," dedim.

Ama bu Thorn'du, hayır denmesinden hoşlanmıyordu. Eli koluma dokundu ve güç içine doğru değil eline doğru aktı. Elektriği hissetmiş ama akıma girememiş gibiydi.

"İkisine de dokun," dedi Angel.

"Hayır!" Micah ve ben aynı anda bağırdık.

Thorn diğer elini Micah'nın koluna koydu ve güç içine döküldü ama Micah, "Hayır dedik!" diyerek kükredi. Sıcak, rahatlatıcı güç aniden pençelerini büyüttü ve kesip attı. Thorn sendeleyerek bizden uzaklaştı, gömleğinin önünde kanlar oluştu.

Güç, sıcak ve duyusal olmaya geri döndü ama artık devreyi kırabilirdik, sanki Thorn bir şeye müdahale etmiş ve bizi özgür bırakmıştı.

Thorn tişörtünü yukarı çekiyor, karnında pençe izleri olduğunu gösteriyordu ki Dev ona o kadar sert bir şekilde çarptı ki öylece aşağı inmedi, zemin boyunca kaydı. Dev, o kendini toparlayamadan üzerindeydi ve onu kanlı gömleğin yakasını boynuna dolayarak oturma pozisyonuna getirdi. Dev yüzüne o kadar yakın hırladı ki sanki ondan bir ısırık alacakmış gibi görünüyordu. "Benim," diyerek gürledi Dev, "benim!"

Thorn onu henüz duymamış gibi gözlerini kırpıştırdı ama ellerinden biri yukarı kalktı ve gözüme gümüş bir şey çarptı.

"Hayır!" diye bağırdım ama daha fazlasını yapacak vakit yoktu. Erkekler odanın diğer tarafındaydı ve ne olacaksa kimse yanlarına gidemeden önce olacaktı.

21

ONA DOĞRU KOŞARKEN sendelemeden bir saniye önce Dev'in vücudunun bıçağa tepki verdiğini gördüm. Yan tarafım acıdı. O benim çağırdığım altın kaplanımdı, bu benim onun aracılığıyla güç kazandığım, onun da benim aracılığımla güç kazandığı anlamına geliyordu ama bir bedeli vardı. Gerçekten kanıyor muyum diye aşağı baktım ama kanıyor olamazdım. Kanıyormuşum gibi acıtacaktı ama aslında kesilmemiştim; bunu bilmek, acıyı görmezden gelerek ilerlememe yardımcı oldu.

Ben oraya varana kadar diğer korumalar iki adamı ayırmıştı. Üstünde üç koruma Thorn'u yere bastırıyordu. Nazik davranmıyorlardı ve benim için sakıncası yoktu. İki koruma daha Dev'i geri tutuyordu ama hâlâ yan tarafına saplı olan bıçak, onun o kadar sert karşı koymamasını sağlıyordu. Neredeyse kabzasına kadar saplanmıştı. Thorn bıçaklamış ve bıçağı geri çekmeye çalışmış ama diğer korumalar onu yere sermeden önce dışarı çıkaramamış gibi görünüyordu ya da bıçak bir kaburgaya saplanmış olabilirdi. Elimi kendi tarafıma koydum ve evet, belki diye düşündüm. Yan tarafımda donuk bir ağrı vardı, Dev'e olanların hayali bir ağrısıydı ama yara daha kötü olsaydı benim hasarım da öyle olurdu. Çağrılacak hayvanınızın ölümü sizi de öldürebilir, bu da Thorn'un davranışını daha da ihmalkâr hale getirirdi.

Doktor Lillian odaya kendi fare korumasıyla geldi. Likantrop topluluğunda doktorlar o kadar azdı ki onlara altın gibi davranıyorduk. Doktor Lillian neredeyse beyaz olan gri saçıyla ince bir kadındı. Ellili yaşlarda olduğunu düşünmeme neden olacak şekilde görünüyordu, bu da demekti ki gerçekte çok daha yaşlıydı. Şekildeğiştirenler insanlardan daha yavaş yaşlanıyordu.

"Ne oldu?" İki kaplanadama ve benim yan tarafımı tutmama baktı. Önce bana doğru ilerledi ama onu Dev'e yönlendirdim. "Yaralanan ben değilim, o."

"Neden yan tarafını tutuyorsun?"

"O benim çağırdığım altın kaplanım ve olduğunda güç olarak ona bağlıydım." Odaya baktım, "Jean-Claude, Nathaniel, Micah, siz de bunu hissediyor musunuz?" .

"Ben hissetmiyorum," dedi Micah.

"Ben kalkanlıyım *ma petite* ve iyiyim."

Nathaniel'ın bir eli yan tarafındaydı. "Donuk bir ağrı var."

"Olamaz, bağlı olduğum herkese ulaşmalıyım o zaman."

"Ben cevap verebilirim, ah," dedi Domino kapıdan girerken. Ona adını veren siyah-beyaz saçları çoğunlukla beyazdı, yani son vardiyası karışık kökeninin beyaz tarafına olmuş demekti.

Yalnızca beyaz klandan olduğu için saçları sadece beyaz buklelerden oluşan Crispin de yan tarafına bir elini koymuş halde geldi.

Echo, Thorn'un sağ kolunu daha sert bir şekilde çekti. "Bir vampirin çağırdığı hayvanı öldürürsen onu da öldürebilirsin, bunu unuttun mu?"

"Onu öldürmeye çalışmıyordum."

Fortune, erkek acı içinde bir ses çıkarana kadar diğer kolunu da sertçe çekti. "Dev'e zarar vermenin Anita'ya da zarar vereceğini düşünmedin mi?"

"Düşünmedin mi?" Echo erkeğin omzunu çıkarmak istiyormuş gibi çekiştirdi.

"HAYIR!" dedi sıkılı dişlerinin arasından.

Lillian, Dev'in yanına diz çökmüştü. "İnsan olsaydın bunu hareket etmesin diye sarar ve çıkarmaya yardım etmesi için hastanede bir cerrah bulurduk ama bıçak gümüş değil."

"Gördünüz mü, onu öldürmeye çalışmıyordum," dedi Thorn.

"Kes sesini," dedi Fortune.

"Kendini hazırla Anita, bıçağı çıkarmam gerek."

"Herkesi uyarabilmem için birkaç saniye ver." Kalkanlarımı bi-

raz daha indirdim ve bana bağlı olan herkesin olacak şeyden haberdar olmasını sağladım. Jade odasında ağlıyordu. Buna şu anda hiç ama hiç ihtiyacım yoktu ve kendimi ona karşı korudum. Herkes bir uyarı almıştı, 'yara' kalkanım azıcık bile indiğinde daha çok acıyordu. Kalkanlarımı metal duvarlar gibi kaldırdım ve konuştum, "Dev hazırsa yap."

Korumalar Dev'i tutmaya yardım etti, Lillian bir elini kabzaya, plastik eldivenli diğerini erkeğin bedenine koydu, sert ve hızlıca çekti. Dev'in nefesi hırıltı gibi çıktı ve biraz gevşedi, diğer adamlar sayesinde dizlerinin üstünde kalabildi. Ben kalkanlarımın arkasında çoğunlukla güvendeydim ama elimi uzattım.

Kadın bana baktı. "Bıçağı mı istiyorsun?"

"Evet."

Doktor Lillian bana baktı. "Neden istiyorsun?"

"Thorn'a geri vereceğim."

"Aptalca bir şey yapma."

"Sadece bir noktaya değineceğim," dedim ve bir tereddüt anından sonra kanlı bıçağı elinden almama izin verdi.

Fortune ve Echo'nun Thorn'u dizlerinin üstünde kollarını ayırmak üzere tutmaya devam ettikleri yere gittim. Bir seksenden uzun boyluydu ya da ben kısa olduğum için o dizlerinin üstündeyken göz göze gelebiliyorduk. "Dev'i bıçaklamanın bana da zarar vereceğini unuttun mu?"

Tereddüt etti ama kadınlar onun canını biraz daha yakınca cevap verdi, "Evet."

"Paylaştığımız güce dokunmuş olmana rağmen onun benim çağırdığım hayvan olduğunu unuttun yani?"

Suratı asıldı. "Düşünmedim."

"Bu senin sorunun Thorn, sen düşünmüyorsun. Sen tepki veriyorsun, öfkenin seni kontrol etmesine izin veriyorsun ama düşünmüyorsun. İleride aptalca bir şey yapmadan önce daha iyi düşünmeni sağlayacağına inandığım bir noktaya değineceğim."

Gözleri elimdeki bıçağa odaklandı.

"Güzel bıçak, dengesi iyi," dedim kabzayı elimle test ederken.

"Teşekkürler," dedi ama artık sesi o kadar kendinden emin gelmiyordu. Güzel.

Bıçağı yan tarafına soktum. Kaburga kemiğine denk gelmediği için Dev'e zarar vermeyi planladığı şekilde kabzaya kadar güzelce ve hızla içeri girdi. Tepki verebilmesi için Echo ve Fortune kollarındaki tutuşlarını biraz azalttılar. Şaşkın suratına yaklaştım, "Eğer neyin benim olduğunu unutursan, Dev'e ya da çağırdığım herhangi bir hayvana antrenman alanının dışında zarar verirsen sana bıçağını geri veririm ama bu sefer daha yukarıya ve daha ortaya saplanır, anlaştık mı?"

Sesi sıktığı dişlerinin arasından çığlık-atmayacağım diyen nefesli bir şekilde çıktı. "Evet."

"Evet ne?" dedi Echo.

"Evet efendim."

"Tekrar dene," dedi.

"Evet... Kraliçem."

"Bu daha iyi," dedi Echo.

Başımla onayladım. "Evet, daha iyi." Bıçağı sert ve hızlı şekilde çıkardım. Acıyla inledi.

Onun kanı bıçağı lekeleyip Dev'in kanıyla karışırken gözlerimi üzerine diktim. "İkinci bir uyarı olmayacak Thorn, bunu anladın mı?"

Yutkundu, başını yukarı aşağı sallarken acımış gibi durdu ve sonunda, "Evet, anladım," dedi.

"Tekrar bıçağını vermek istemeden önce onu önümden götürün."

Onu zorla ayağa kaldırırlarken Echo, "Seni sevdim," dedi.

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Senden nefret etmedim ama henüz seni sevdim mi bilmiyorum."

Gülümsedi. "Asıl şimdi seni sevdiğimi biliyorum."

"Doktorun bana bakmasını sağlamayacak mısın?" diye sordu Thorn.

"İyileşirsin," dedim. "Onu buradan götürün."

Fortune, "Kraliçemiz nasıl dilerse," dedi.

"Her ne isterse," dedi Echo.

Ona tek kaşımı kaldırarak baktım. "Hoşuna giden şiddet miydi, yoksa acımasızlık mı?"

"İkisi de," dedi ve daha çok bir erkekte görmeye alışık olduğum bir bakışla baktı. Eskiden bu bakış beni korkuturdu ama elimde kanlı bıçakla dikilirken kız kıza flörtün büyük bir olay olmadığını biliyordum. Dev'in tişörtünün temiz bir parçasıyla bıçağı temizledim ve kabza tarafını uzatarak bıçağı ona tuttum.

Önce bıçağa, sonra bana baktı.

"Kuzenin Thorn'dan bir hediye gibi düşün."

"En sevdiği bıçaklardan birini bana vermen hoşuna gitmeyecek."

"Senin bunu taşıdığını görmesini istiyorum. Bu saçmalığı bir daha yaparsa onu hemen ve sonsuza kadar bitireceğimi hatırlatmasını istiyorum."

Dev başını sallayarak bıçağı elimden aldı. "İyileşmeye başladım bile Anita."

"Ona 'benim' diye nasıl hırladığını hatırlıyor musun?"

"Evet."

Elimi Dev'in boynunun arkasına, derisinin sıcak olduğu hemen saç köklerine koydum ve onu alınlarımız birbirine değene kadar yaklaştırdım. "Benim."

O zaman gülümsedi ve bir öpücük için yaklaştı, ben de istediğini verdim. "Senin," dedi geri çekilirken.

"Aynen öyle."

22

HAFTADA BİR GÜN Lanetliler Sirki'nde bir aile gibi birlikte akşam yemeği yemeye çalışıyorduk. Jean-Claude'un Nathaniel'ın hayalindeki mutfağa koyduğu küçük masa herkese yetecek kadar büyük değildi. Bunu, Jean-Claude'u ziyarete gelen vampir efendileri gibi daha ciddi durumlar için tuttuğu resmi yemek odasında yapmaya çalışmıştık ama orası aşçılar için mutfaktan çok uzaktaydı, bu yüzden yakınlardaki daha küçük yatak odalarından birini daha büyük ama yine de rahat bir yemek odasına çevirdik.

Bu gece yemeklerden biri için planlanmamıştı ama Nathaniel, "Hepimiz iyileşmesi için Dev'e enerji vermeliyiz ve bunun için yakıt gerek. Yakıt almanın en kolay yolu yemektir. Bize otuz dakika verin, her şey hazır olacak," dedi.

"Gümüş değildi, birkaç dakika içinde iyileşir," dedi Doktor Lillian.

"Anita beni iyileştirip fazladan enerji verebilir," dedi Dev, kolları bana daha çok dolandı, bedenlerimizi birbirine daha çok bastırdı. *Canını yakacaksın,* diyecektim ki diğerleri benim yerime konuştu.

"Asher buna ne der *mon ami?"* diye sordu Jean-Claude.

"Acil durumlarda besin olma iznim var."

"Kane ne der?" diye sordu Nathaniel.

Dev kaşlarını çatarak yüzünü başımın üstüne yasladı.

Yüzüne bakabileceğim kadar hareket etmesini sağladım. "Neden senin üstünde Kane'in Asher'dan çok söz hakkı var?"

Dev iç geçirdi ve bana daha sıkı sarıldı, seksi bir şekilde değil rahatlamak için tutunuyor gibi sarılmıştı. "Karışık bir durum," dedi sonunda *karışık* kelimesinin *üzücü ve sinir bozucu* olduğunu anlamamı sağlayan bir sesle.

"Biz akşam yemeğini hazırlarken Anita'ya açıkla," dedi Nathaniel.

Micah yakınımızda durmaya geldi. "Ayarlamalar ne kadar zaman alır?"

"En fazla yarım saat, tavuk marine edildi, şu an sadece sebzeleri pişiriyoruz."

"Lütfen biraz karbonhidrat olduğunu söyle," dedi Domino.

Nicky, "Hayır, karbonhidrat istiyorsan öğle yemeğinde ye," diyerek cevap verdi.

"Metabolizmanın patatesleri sindirememesi benim suçum değil," dedi biraz yüzünü asarak ama gülümsemesi az da olsa belli oluyordu.

"Patatesleri öğle yemeğinde ye," dedi Crispin. "Çoğumuz sahnede kıyafetlerimizi çıkarıyoruz. Akşam yemeğinde karbonhidrat yemek yok."

"Nicky soyunmuyor," diye karşı çıktı Domino.

"Nathaniel soyunuyor," dedi Nicky.

"Bunun seninle ne alakası var?"

Nicky, Domino'ya arkadaş canlısı olmayan boş bir ifadeyle baktı.

"Ne?"

"Aşçı benim," dedi Nathaniel. "Farklı yiyecekler istiyorsan haftalık menüye sen karar ver, alışverişleri yap, yiyecekleri hazırla."

Domino ellerini havaya kaldırdı. "Sen kazandın, ben ev işlerinde o kadar yetenekli değilim. Ben Nicky ve Cynric gibi aşçı yamaklığı bile yapamam."

Micah kolunu omzunun üstüne koydu. Dev, birbirlerine dokunmadan bana dokunabilmeleri için kolunu hareket ettirdi. Bazı erkekler için bu diğer erkeklere dokunmadıklarının bir işaretiydi ancak diğerleri için bir saygı göstergesiydi. Dev biseksüel olduğundan kolunu hareket ettirmesinin nedeni Micah'nın diğer erkeklere gelişigüzel dokunmadığını bilmesi ve Micah'nın onların lideri olmasıydı. Lider nişanlısına sarılmak istiyorsa, onun sevgililerinden biri olsanız bile, yerine geçmesi için hareket ederdiniz. Çokeşlilik, bir sürü insana eşit davranmakla ilgili değildir. Bunu neredeyse mükemmel bir eşitlikle yürütenler var ancak çoğumuz için birincil ilişkiler, ikincil

ilişkiler ve hatta bundan daha az ciddi olanlar var. Dev'e dokunsaydık ve Asher gelseydi, ona yer açardım çünkü Dev onun birincil ilişkilerinden biri ama o en iyi ihtimalle benim için üçüncü basamaktı.

"Yemekten önce Anita, Jean-Claude ve ben bazı kaplanlar hakkında konuşmalıyız."

Dev de, ben de ona baktık. "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu.

Micah gülümsedi. "Hayır Dev, yanlış bir şey yapmadın ama konuşmanın içinde sen de varsın."

"Bize bağlı kaplanları mı konuşacağız, yeni olanları mı?" diye sordum.

"Henüz yeni olanlar yok."

"Sorman gerek *mon chat,*" dedi Jean-Claude.

Micah istediği kaplanları seçti ve hepimiz ona biraz mahremiyetimiz olduğunda açıklayacağına inanacak kadar güvendik. Hayatımda kimseye bu kadar güvenmediğim zamanlar olmuştu ama Micah bu hakkı benden, Jean-Claude'dan, hepimizden kazanmıştı. Kimsenin talebi tartışmaması, hatta sorgulamaması da bunu kanıtladı. Hepimiz onun yeraltındaki ofisine gittik. Yemek odası tadilatından bile daha yeniydi ama yemek odaları dışında herkese yetecek kadar sandalyeli bir masası olan tek odaydı. Ofis yerleştirilmeden önce, grup toplantılarının çoğu Jean-Claude'un yatak odasında yapılırdı ve şöminenin yanındaki iki sandalye alındığında ya yere ya da yatağa oturdunuz.

Ama şimdi hepimiz ofisin dışındaki konferans odasındaki oval masanın etrafında oturduk. Micah'nın aslında bazen kullandığı bir masası vardı ama onu çoğunlukla büyük masanın uzak ucunda, önünde kâğıtlar serili halde otururken ya da bir grup başka şekil-değiştirenle Koalisyon işlerinden bahsederken buluyordum. Masa güzeldi ama neredeyse dokunulmamıştı. Masa Micah'nın ofisiydi.

Micah, Jean-Claude ve ben, Jean-Claude'un uyluğuna elimi koyabilmek ve Micah'nın elini tutabilmek için ben ortadayken ovalin uzak ucunda oturduk. Jean-Claude'un kolu omuzlarımdaydı, böylece eli Micah'nın omzunun arkasına yaslı duruyordu. Dev, o kadar da yakın olmadığı Micah'nın yanına oturdu, ama bu gece onun yanı-

na dokunmadan yaklaşmış gibiydi çünkü Micah, bizim ailemizin bir parçası olmadıkça, kimsenin ona gelişigüzel dokunmasına izin vermiyordu. Diğer hayvanlar, Micah'dan gelişigüzel dokunma hakkını kazanmak zorundaydı. Düşününce, Jean-Claude ve ben de gelmedik ama Dev, dokunma listemdeydi. Domino ve Crispin, Jean-Claude'un yanındaydılar ama onu sıkıştırmamak için aralarında bir boşluk bırakmışlardı. Dev, Micah'ya dokunmadan ona yaklaşabildiği kadar yaklaşmıştı. Ahşabın damarlarını parmak uçlarıyla ezberlemeye çalışıyormuş gibi ellerini masanın üzerine sürüyordu. Gergin olduğunu anlamak için metafiziksel kalkanlarımı indirmem gerekmiyordu. Thorn'la olan kavga, hatta yaralanma yüzünden olduğunu sanmıyordum; birlikte yetiştirilmişlerdi. Kardeşlerinizle yaptığınız kavgaları bir düşünün, şimdi de yaraları hemen iyileştirebildiğinizi düşünün, evet, bu tür gaddarca münakaşalar büyürken onlar için oldukça normaldi. Dev, biz onlarla tanışmadan yıllar önce Thorn'la birlikte alıştırma sırasında kullanılan gümüş bir bıçakla yaralandığı için sırtında bir yara izi bile vardı. Peki, yanlış olan neydi? Bahse girerim Asher, Kane ve Dev'in dinamikleriyle ilgili bir şeydi ancak kalp meselelerinin daha sonraya kadar beklemesi gerekecekti, şimdi metafizik zamanıydı.

"Anita ve ben, Dev'e birlikte dokunduğumuzda gücü hissettin mi?" diye sordu Micah.

Jean-Claude, "*Oui,* ona ilk kez birlikte dokunduğunuzda olduğu gibiydi. Üçünüzün arasında hep böyle değildir diye tahmin ediyorum," dedi.

"Bilmiyorum," dedi Micah.

Jean-Claude hafifçe kaşlarını çattı. "Nasıl bilmezsin? Birbirinize her dokunmanız sırasında olsaydı eminim bana bahsederdiniz. Yani bu nadir bir olay."

"Bu şeyin olduğu ikinci sefer bu yalnızca," dedim.

"Çok nadir o zaman," dedi.

Micah başını iki yana salladı, uzun, toplanmış saçı Jean-Claude'un kolunun altına doğru gitti. "Bu Anita'yla birlikte Dev'e dokunduğumuz ikinci sefer."

Jean-Claude'un kaşlarını çatması derinleşti. "Anita'nın sen ve Dev'le birlikte birden fazla kez seks yaptığını biliyorum."

"Dev ona dokunuyorken Anita'ya dokunmuştum ama bu akşam Anita ve ben Dev'e birlikte ikinci kere dokunmuş olduk. Aradaki farkı anladın mı?"

Jean-Claude yüzündeki memnun, okunamaz, ifadesiz polis ifadesiyle uzun uzun gözlerini kırpıştırdı. Bacağı bile elimin altında nefesinden fazlasını tutuyormuş gibi sabit duruyordu. Eski vampirler 'canlı' olmaya ara verilebilirmiş gibi hareket etmeyi askıya alabilirdi.

Tekrar gözlerini kırpıştırınca biri bir düğmeyi değiştirmiş gibi oldu. Derin bir nefes aldıktan sonra konuştu, "Seks sırasında bile, yanlışlıkla Dev'e Anita ile aynı anda asla dokunmamış olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

Jean-Claude bana baktı, anlamlı bir bakıştı.

"Dev ve ben o kadar sık birlikte olmuyorduk. Asher erkek sevgililerinin kadınlarla yatmasından güvensizlik duyuyor, biliyorsun."

"O sorun üstünde çalışıyor ama evet, biseksüel erkekler arasında özgüveni azalıyor. Heteroseksüelleri ayartması gerektiğini düşünüyor ama biseksüeller için onları eğlendirme konusunda yeterli olmadığını düşünüyor."

"Bu aslında çok tuhaf, çünkü o da kadınlardan hoşlanıyor," dedim.

"Duygusal sorunlar genellikle mantıksızdır *ma petite.*"

"Farkındaysanız, Dev sizi duyamazmış gibi konuşuyorsunuz ama yanınızda duruyor," dedi Crispin. Bakışlarımı uzun boylu, ince dansçıdan elleri hâlâ masada bir delik açmaya çalışıyormuş gibi hareket eden Dev'e çevirmeme neden oldu.

"Üzgünüm Dev," dedim.

"Teşekkürler Crispin," dedi Micah, "haklısın."

Dev kimseye bakmadı.

"Dev," dedim, "sorun ne?"

Yalnızca kafasını iki yana salladı.

"Kane son zamanlarda daha çok sahiplenici oldu," dedi Jean-Claude.

Ona bir bakış attım. "Zaten Asher'a benden başka kadınları yasakladı ve o zaman bile sen, Richard ya da Nathaniel ile birlikte olmamız gerek. Başka ne yasaklamalar koydu?"

"Kane, benim Asher'ın isteklerini ondan daha çok yerine getiremediğimi söylüyor. Nathaniel ve sen onun yatak odasındaki ve zindanlardaki domine etme isteğini karşılıyorsunuz. Richard zindanda domine edilme isteğini karşılıyor." Dev başını kaldırdığında yüzünde çok fazla acı vardı. "Kane'in Asher'ı senin yatağından da engellemeye çalıştığını biliyorum Jean-Claude."

"Buna izin vermedim. Kane konumunu hatırlasa iyi olur."

Dev çok hızlı bir şekilde başıyla ona onay verdi. "Evet, sen ve Asher birkaç yüzyıldır birliktesiniz ve sen kralsın, yani Kane o kıskançlığını yutmak zorunda ama ben yeniyim ve kimsenin kralı değilim."

"Asher'ın Kane'e seni sevgililerinden dışlamasına izin vermiş olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sayılır."

"Sayılır ne demek?" diye sordum.

"Asher'la gittikçe daha az birlikte olabiliyorum ve her seferinde Kane sorun çıkarıyor. Asher'ın beni sevdiğine eminim ama duygusallığa dayanacak kadar..." Dev doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi büyük ellerini iki yana açtı. "Yüzyıllar boyunca benim için başkalarının olmasının duygusal bedelini çok fazla tutan kişi Asher'dı. Hiçbir zaman kabul etmedim çünkü her zaman daha çok kıskançlık olacağını biliyordum. Ve şimdi Asher kendi dengini Kane'de bulmuş gibi."

"Asher ile evlenmeye hazırdım," dedi Dev.

Micah'nın üstünden uzanıp Dev'in elini okşadım. "Biliyorum ve böyle yaptığı için çok üzgünüm."

"Sorun o değil, Kane."

Elimi geri çektim ve bir şey söylemedim ama deneyimle biliyordum ki diğer kişi izin vermediği sürece kimse sorun çıkaramazdı, yani ilişkisini bundan daha iyi şekilde idare etmek hâlâ Asher'ın sorumluluğuydu.

"Neden bana söylemedin?" dedim.

"Halledebiliriz sandım ama Asher uğruna savaşacak tek bir kişiyi seviyor, o da Jean-Claude."

"Ve Asher'ın birincil ilişkim olmasını kabul etmemem onu üzüyor," dedi Jean-Claude.

Dev başıyla onayladı. "Evet."

"Belki Asher'a Şehrin Efendisi olabileceği bizden uzakta bir yer bulmanın zamanı gelmiştir," dedi Micah.

Jean-Claude'un şaşırdığını hissettim ve bu çok sık olmazdı, bunun için çok kontrollüydü. "Bu tartışmayı yapmıştık. Asher, St. Louis'in sırtlanlarını kontrol eden Narcissus'un kalbini değilse de libidosunu kazandı. Sırtlanlar Asher giderse onunla birlikte gitmeye yemin ettiler ve sırtlanlar korumalarımızın çok büyük bir parçasını oluşturuyor."

"Eskisi kadar değil. Rafael, Richard ve ben yavaşça fareler, kurtlar ve diğer hayvan gruplarının sayısını ve yeteneğini artırmaya çalışıyoruz. Bana birkaç hafta daha ver ve sırtlanlar istediğini yapabilir."

Jean-Claude, Dev ve ben ona bakakaldık. Crispin ve Domino bakmadı. Masadaki sadece üçümüz bu küçük planı bilmiyorduk. Domino, Micah'nın güvenliği için şehir dışına çıkmıştı ama Crispin'e bu kadar yakın olduğunu düşünmemiştim ve bu ilginçti. Yerel Ulfric, Kurt Kralı Richard Zeeman, sürüsü için daha iyi savaşmamıza gerçekten yardımcı olabilecek yeni kurtlar seçmeye geldiğinde genellikle işe yaramazdı.

"Gerçekten Asher'ı St. Louis'den göndermek için plan mı yapıyordun *mon chat*?"

"Birçok kez dengesiz olduğunu kanıtladı ve sizinle Anita'ya duygusal olarak şantaj yapmak için sırtlanları bizden alma tehdidini kullandı. Onun kozunu ortadan kaldırmanın ve tekrar denerse ona cehenneme gitmesini söyleyecek kadar güçlü olmamızın iyi bir fikir olduğunu düşündüm."

"Fark etmemiştim," dedim.

Bana baktı. "Neyi fark etmemiştin?"

"Asher'ı gerçekten sevmiyorsun."

"Özellikle değil."

"Üzgünüm *mon ami,* aranızdaki duyguları iyileştirmeye çalışacak bir şeyler yapmadıysam."

"Asher'la benim aramda iyi duygular oluşturması gereken kişi sen değilsin, bu onun sorumluluğu."

"O altı ay boyunca yokken Asher'ı özlediğimizi söylemem çok ezikçe mi olur?" diye sordum.

Micah gülümsedi, "Ezikçe değil ama sen ve Nathaniel'a oynayacak başka bir dominant bulabiliriz. Asher'ın sorunlarının tekrar artıp bize zarar vermesini göze alamayız."

"Son kısma katılıyorum ama sorunlarını halletmeye çalışıyor ya da ben böyle olduğunu sanıyordum." Dev'e göz attım. Artık o kadar emin değildim.

Micah, "Asher'ın buradaki insanların pek çok ihtiyacını karşıladığını biliyorum ve burada bir noktaya kadar mutlu. Ama o noktadan sonra hâlâ seni kıskanıyor, Anita hakkında çatışıyor ve senin hayatında olup onunla yatmak istemeyen neredeyse tüm erkeklere karşı saldırgan."

"Hâlâ senin sınırlarını aşmaya mı çalışıyor *mon chat?"*

Micah omuzlarını silkti. "Başa çıkamayacağım bir şey değil ve kişisel bir şey de değil. Asher beni herhangi çekici bir erkekten daha çok istemiyor ya da benim onu istememi istiyor, bu Asher için çok önemli bir şey gibi. İstenilmek istiyor ve onun istediği ama onu istemeyen herkes, o kişi özellikle senin ya da Anita'nın yatağına giriyorsa, onun özgüvenine zarar veriyor. Nathaniel ile yakın olduğumu ve bunun Dev ile Anita'nın yakınlığı gibi olmadığını öğrendiğinden beri beni daha da az seviyor."

"O neden?" diye sordu Crispin. Öne eğildi, uzun kollarını önündeki masanın üzerinde kenetledi. Onunla ilk kez tanıştığımda, yanlışlıkla ilgisini çekmeyi başardığım başka bir yakışıklı striptizci gibi görünüyordu ama mavi kaplan gözlerindeki zekâ belirtisi, yüzündeki talep ve omuzlarının duruşu onda sahneye para yağdıran vücuttan çok daha fazlası olduğunu gösterdi. Yanında oturan Domino daha kısaydı, biraz daha tıknaz görünüyordu ama diğer korumalarla

antrenman yapmanın verdiği fazladan kaslardandı. Aralarda sadece birkaç siyah bukle ile çoğunlukla beyaz olan saçlarıyla Crispin'e normalden daha çok benziyordu. Onu görmek için alev rengindeki kaplan gözlerinin ötesine bakmak gerekiyordu ama o kemik yapısı oradaydı. İkisini bu kadar yan yana görmediğimi fark ettim. Dansçıların çoğu korumalarla takılmazdı ya da aynı tür antrenmanlar için aynı anda spor salonuna gitmezdi. Teknik olarak kuzen değillerdi çünkü Domino beyaz kaplan klanı tarafından bulunup evlat edinilen bir yetimdi ancak klanlarda yüzyıllarca süren akraba evliliği her ikisinde de izini bırakmıştı.

Dev, "Bir sürü heteroseksüel erkek seninle bir kadını paylaşır ama birbirinize ne kadar dokunabileceğinize dair kurallar koyarlar ve Micah için bu dokunmak değil. Biz Anita'yı aramızda köprü ya da kalkan gibi kullanıyoruz," dedi.

"Erkeklere o kadar ilgi duymuyorum, kişisel bir şey değil."

Dev yeniden başıyla onayladı, ardından Micah'ya baktı. "Nathaniel ve benim, senin onunla yapmayacağın şeyleri yaptığını öğrendiğinden beri benden daha az hoşlanıyorsun."

Micah'nın yüzü karardı ve canavarının ilk karıncalanmasını hissettim, yani Dev'in söylediği şey doğruydu ve onu sinirlendirmişti.

Diğer yarılarımdan birine baktım. Bu şeyi nasıl kaçırmıştım ben? Olaylar olduğunda yatakta olmalıydım çünkü Dev ve Micah ben olmadan aynı yatağa girmezdi ama sonradan Nathaniel'ın Dev'i potansiyel ortak koca olarak önermesinin arkasında ortak biseksüelliklerinden fazlası olabileceğini fark ettim. O ve Dev benim bildiğimden daha çok baş başa vakit mi geçirmişti?

"Pekâlâ direkt söyleyeceğim, büyük bir şeyi kaçırmışım. Herkesten özür dilerim ama geri adım atıp bana ne olduğunu anlatmanız gerekiyor."

"Bunun için burada olmamıza gerek yok," dedi Domino ayağa kalkarak.

"Ama güç sorusu için burada olmanız gerek," dedi Micah. Dev'e döndü. "İlk önce büyüyü konuşabilir miyiz? Ardından Crispin ve

Domino'nun kişisel olayların dışında kalmasına izin veririz."

Dev başıyla onay verdi.

Micah diğer kaplanlara doğru döndü. "Gücün tekrar Anita, Dev ve ben arasında dönüp dönmeyeceğini görmek istiyorum. Olursa, Crispin ile de deneyeceğiz. Üçümüz arasında olursa, Domino ile deneyeceğiz ve bu da işe yararsa tüm kaplanlarla aynı şey olacağını varsayabiliriz."

"Ya yalnızca Dev ile olursa?" diye sordu Crispin.

"O zaman siz ikiniz gidebilirsiniz, metafizik ve kişisel olayları aramızda konuşuruz."

İkisinin arasında bir bakışma geçti ve yeniden Micah'ya döndüler. "Önce metafizik konusu, ardından kişisel şeyleri konuşuruz ve Dev'i tek başına bırakmak isteyecek miyiz bakarız."

Dev onlara baktı. "Benimle durmanıza gerek yok."

"Senin için değil," dedi Crispin, "hepimiz için. Anita'nın bu akşam bütün kaplanlara bakması gerekiyordu ama burada, izole bir grup olarak yeni bir büyüyü konuşuyoruz. Amacımız olduğunu söylediğimiz şeyden bizi uzaklaştırıyor."

"Amaç neymiş peki?" diye sordum ve sesimin tam anlamıyla dostane olmadığını biliyordum.

Crispin de bana pek dostane olmayan bir bakışla baktı. "Karanlığın Annesi'nin geri gelmeyeceğinden emin olmak. Bu herkesin amacı olmalı Anita, yalnızca klan kaplanlarının değil ve herkes kehanetin olabildiğince tamamlanması için uğraşmalı."

"Uğraşıyoruz," dedim.

"Kehaneti tamamlamak için aramızdan biriyle evlenmen gerektiğine gerçekten inanmıyorsun Anita. Bunu açıkça belli ettin."

İç geçirdim. Micah'nın elini bırakacaktım ama izin vermedi. Jean-Claude hâlâ elimin altında olduğu için ona dokunmayı bıraktım. Yanımda oturmaya devam ederken 'uzaklaşmak' istiyorsa bunu yapabilirdi.

"Jean-Claude ve ben, Anita'nın bağlılık törenimize başka bir kadın ya da erkek eklemesine ve o kişiyi yatağımıza getirmesine izin

veriyoruz. Bence kehaneti yeterince ciddiye alıyoruz," dedi Micah.

Ona doğru baktım. "Bir kaplanla evlenme olayını ben değil sen başlattın."

"Bence gerekli ama seni başka biriyle, özellikle de başka bir erkekle paylaşmak için heyecan duyuyor muyum? Pek sayılmaz. Bunun gerekli olduğunu düşünüyorum ve bu, istemekle aynı şey değil."

"İstemediğim biriyle evlenmeyeceğim."

"Gördün mü, hiçbiriniz inanmıyorsunuz," dedi Crispin kısık bir sesle.

"Anita'nın başka kaplanlarla görüşmesine yetecek kadar inanıyoruz."

"Neden Cynric ile evlenmiyorsun ki? O zaten sizinle birlikte evde," diye sordu Domino.

Başımı eğdim, göz teması kurmamak, benle odadaki kaplan arasındaki kalkanı indirmemek için çabaladım. Aydınlanmamı kimseyle, özellikle ona söylemek iyi bir fikir mi bilmesem de Cynric dışındaki başka bir kaplanla paylaşmak istemiyordum. Benim de bu konuda hâlâ kafam karışıktı.

"Cynric evimize başka bir kadın katma fikrinden mutlu olmuştu," dedi Jean-Claude en memnun ve boş sesiyle.

Crispin başını iki yana salladı. "Ama kimseyle görüşmediniz, değil mi? Metafiziksel bir sorun oluştu ve yine her şey ikinci plana atıldı."

"Thorn ile olan dövüşümü planlayamazlardı," dedi Dev.

"Evet ama Anita, Micah ya da Jean-Claude'un uğraşmak istemediği şeyleri ertelemek için her zaman geçerli bir bahane olarak kullanılacak bir şeyler oluyor, olmaya da devam edecek."

Domino, Crispin'in söylediği her şeye katılmadığını göstermek ya da kavga çıkarsa arada kalmamak için sandalyesini geri çekmek istiyor gibi rahatsız görünüyordu.

"Her zaman uğraşılması gereken bir kriz olacağı doğru," dedi Jean-Claude.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bilerek yapmıyoruz."

"Evet ama hep bir şeyler çıktığını kabul ediyorsunuz, değil mi?" diye sordu Crispin.

Micah sonunda, "Karşı çıkamam," dedi.

"Güzel, o halde durumu test edin ya da Dev'in olayı neyse onu ve işe yararsa benimle denersiniz. Dev ile tekrar olması durumunda sonrasına bakacağız."

"Kişisel olaylar için kalmanıza karar vermedik ama güç testini yapalım ve oradan ilerleyelim," dedi Micah.

"Şunu söylememe izin verin, bir dahaki sefere beni başkalarıyla paylaşmakla ilgili rezervasyon yaptığınızda, konuyu açan kişi olmayın," dedim.

Elimi bıraktı, ben de tutmaya çalışmadım. "Envy, Jean-Claude veya Richard ile beraber olduğunda yatağa girecek kadar sevmiyorsun onu."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Senin düzenli sevgilimiz olma sınırını aşan tek kadınla olan davranışındansa, benim erkek sevgililer konusunda daha anlayışlı davrandığımı söylüyorum yalnızca."

"Kavga mı çıkarmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

İç geçirdi ve bir şeyi ovuşturuyormuş gibi ellerini yüzüne sürdü. "Bilmiyorum, belki."

"Senin diplomatik davranmadığın zamanlar çok azdır *mon chat,*" dedi Jean-Claude.

"Cynric benim küçük kardeşim gibi. Nathaniel ona kardeş-eş diyor ve bunu anlıyorum. Cynric'in iç çemberimizdeki kimseyle arasında bir sorunu yok ama Dev, Nathaniel gibi tamamen biseksüel, yani onda diğerlerinde olmayan beklentiler olacak."

"Biseksüel ve erkek, seni becermek istiyorum demek değil Micah," dedi Dev, artık o da sinirleniyordu.

"O şekilde söylemek istemedim."

"Ne demek istedin o zaman?" Dev'in enerjisi yavaşça ısınmaya başlayan bir ocak gibi yayılmaya başlıyordu.

"Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum Dev. Bunun antik bir kehanet ya da başka bir şey yüzünden mahvolmasını istemiyorum. Benim sevdiğim ve beni seven iki insan var, hepimiz birbirimizle evlenmek istiyoruz ve âşık olmadığımız birini aramıza almaya

zorlanıyorum ve bu benim ödümü koparıyor. Asher, Kane ve senin aranızın mükemmel olduğunu ama araya dördüncü birini sokmak zorunda olsaydınız ne yapardın?"

Dev ağzını açtı, kapattı ve sonunda, "Kızardım," dedi.

"Aynen öyle," dedi Micah.

"Ama konuyu açan sendin," dedim.

"Evet, açtım çünkü kendi sonsuza-dek-mutlu ânımı bozmayı reddedip Büyük Kötü'nün geri gelmesine neden olur ve sadece sen, Nathaniel ve Jean-Claude'u değil, herkesi ve her şeyi mahvetmesine neden olursam? Bağlılık törenimize başka birini eklemek istememenin bedeli olarak içinde bulunduğumuz medeniyetin yıkılması biraz aşırı gibi geliyor."

Crispin, Micah'nın olduğu tarafa doğru bir parmağını uzattı. "Aynen."

Dev'in enerjisi sakinleşti. "Özür dilerim Micah, durumu bu şekilde anlamamıştım. Sanırım ben âşık olsam, kendi mutluluğumu riske atmaktansa tüm dünyanın mahvolmasına izin verebilirdim."

"Günü kurtarmak için kendi canını tehlikeye attığını görmüştüm," dedim.

Dev her şeyden daha üzgün olan bir gülümsemeyle bakmayı başardı. "Ama aylarca Asher'dan ayrı kaldıktan sonra onu görüp ne kadar sevdiğimi fark etmemden önceydi. Sen, Micah ve Jean-Claude ile bir şansım olduğunu düşünmemden önceydi. Yetiştirilirken ortaya çıkmalarından sonra Kaplanların Efendisi'nin emrinde olacağım söylendi ama kimse aşk konusunda ne yapacağımı anlatmadı. Tutkudan bahsetmişlerdi, çünkü Belle Morte'nin soyundan olan vampirlerden biri efendimiz olursa seks de beraberinde gelirdi ama aşk... Kimse bize bunun hakkında bir şey anlatmadı."

Crispin, "Yani, Anita için hayatını bırakıyorsun ama kalbini bırakmıyorsun?" diye sordu.

Dev geniş omuzlarını silkti. "Görevimi yaparım ama Asher'dan Micah'nın hayatındaki insanlardan aldığı bağlılığı alabilseydim bunu önceliğim yapardım."

"Aşk insanı manipüle edebilir," dedi Jean-Claude.

Hepimiz ona baktık.

Yüz ifadesine veya zamanlamasına bağlı olarak her şey, hiçbir şey veya arada bir duygu anlamına gelen o zarif, yarım omuz silkişini yaptı. "İnsanları görevimden çok sevdiğim oldu. Hem harika hem korkunç olabilir."

"Nesi korkunç?" diye sordu Crispin.

"Çünkü *mon ami,* bazen görevini yerine getirmezsen krallık yok olabilir ve aşkının, hatta sevgilinin yükünü çok daha fazla insanınkiyle karşılaştırman gerekebilir. Çok korkunç bir seçimdir."

"Başına gelmiş gibi konuşuyorsun," dedim.

Bana hoş ama okunamayan bir yüzle baktı. Aramızdaki kalkan, elinden geldiğince sıkıydı. Sözlerinin ardındaki hatıra her neyse, onu paylaşmak istemiyordu. Paylaşmamayı tercih ettiğim kendi payıma düşen şeyler vardı, bu yüzden burnumu sokmamayı öğrenmiştim. Bazen uyuyan köpeklerin uyumaya devam etmesini isterdiniz, çünkü uyandıklarında boğazınızı parçalamaya çalışırlardı.

"Bugünkü seçimimiz o kadar da zor değil," dedi Micah. "Şu anda Dev, Anita ve benim aramda olan güç akışının her seferinde mi olduğunu, yoksa özel bir durum mu olduğunu anlamaya çalışsak yeter."

"Herkesi yolda tutmaya çalışmana hep hayranlık duymuşumdur," dedi Crispin.

Micah başıyla onayladı. "Teşekkür ederim ama hadi Dev'i test edelim ve işe yararsa sizden biriyle de deneriz."

"Planımız hazır," dedi Crispin.

"Evet," dedi Micah, "öyle."

23

JEAN-CLAUDE, DEV İLE ilk yan yana bulunduğumuzda ikimiz olduğumuzu ve sonra Micah'nın bize katıldığını gözlemledi, bu yüzden tekrar bu sırayla denedik. Metafizik bazen bilime pek benzemiyordu ama artık olayın kopyalanabileceğini bildiğimize göre, daha hızlı öğrenmek için bilimsel yöntemi kullanabilirdik.

Dev'in ne kadar ihmal edilmiş hissettiğini ve ten açlığının ne kadar arttığını hesaba katmamıştım. Yeni doğanlar dokunma eksikliğinden ölür, başarılı olamamanın nedenlerinden biri budur. Yaşlılar da, onlara dokunacak kimseleri yoksa daha hızlı azalmaya başlayacaktır. Birinin elini veya omzunu okşamak ve sarılmak çoğu insan için mutlu ve sağlıklı olmak için gereklidir. Dokunuşun seksle ilgisi olması gerekmez; aslında, hepimizi ayakta tutan dokunuşun çoğu, bahar çimenlerinde oynayan yeni doğmuş bir kuzu kadar masumdur ama Dev bir kuzu değildi. Onun tam olarak zararsız olmadığını ama yırtıcı da olmadığını düşünmeye meyilliydim ve aniden mavi-altın gözlerine bakarken enerjisinin çok sağlam bir şekilde büyük kötü kurt olduğunu gördüm. Kollarının beni sarmasında ya da iri ellerinin sadece içlerindeki gücü hissetmeme yetecek kadar parmaklarını sırtıma geçirmesinde masum ya da kuzu gibi olan hiçbir şey yoktu. Ne kadar büyük olduğuna bir kez daha şaşırdım; uzun boylu, geniş omuzlu ve sanki bir doksanlık kalıbının her santimini dolduruyormuş gibi *iri* biriydi. Nicky'nin yaptığı gibi ağırlık kaldırmaya istekli olsaydı, devasa olurdu. Beni yakınına çektiğinde ve gözlerinin kendilerini açığa çıkardığını görünce bunu yapmamasına sevindim. Kaplan gözlerine dönüştüklerini kastetmiyorum, gözleri hep öyleydi ama birden ondaki ihtiyacı görebildim. İnsanlar seksin bir ihtiyaç değil istek olduğunu söylüyor ama bazılarımız için bunun doğru olduğuna emin değilim.

Dev'in açlığı gözlerinde barizdi ve birden kendimi kollarında ufacık hissettim. Beni öpmek için eğilirken ve parmakları sırtıma daha da batarken, güç ve acı vaadi nabzımı hızlandırdı ve nefesimi boğazıma hapsetti. Asher, yumuşak huylu ve tipik olarak nazik Dev'i böylesine şiddetli bir ihtiyaçla doldurmak için onu ne kadar ihmal etmişti?

Dudakları benimkilere dokununca altın kaplanımı vücudumdan yukarı çekiyormuş gibi oldu, sanki o tek öpücük vücuduma ulaşmış ve en derin yerime dokunmuştu. Altın parıldayan bir alev gibi yukarı doğru döküldü ve diğer kaplanlarımın gökkuşağı renkleri, o parlak sarıyı izledi; alevin rengi olan kırmızı kaplan, ateşin kalbindeki kömürler gibi siyah, bazı metallerin akkor sü birikintileri halinde erimeye başladığı beyaz ve alevin en sıcak yandığı renk olan mavi. Tüm o renk, tüm güç, tüm o ısı içime ve tenimizin dokunduğu her yerden Dev'e yayıldı. Öpücük, renkli bir alev üflemeye çalışan bir karnaval ateşi yutucusunun, yanlış zamanda öpülüp, sevgilisinin ağzına ateş dökmesi gibi görünmeliydi.

Adamların geri kalanı ne kadarını görebiliyordu bilmiyorum ama gözümüze yanan bir rengin ve gücün ortasında öpüşmek gibi geliyordu. Cildimizde alevler dans ediyormuş gibi harika ve ürkütücü bir histi ama pek yakıcı değildi... Henüz değil.

Sonra Micah'nın eli benim üzerimdeydi. Güç, denize yeni bir yol arayan bir nehir gibi tenimden geçerek ona doğru aktı. Leoparı kolumdan yukarıya fırlattı, benimkine hayat verdi. Böylece onun sakin karanlığı kaplanlara karıştı, aniden sıcaklık korkutucu olmamaya başladı. Birlikte onu zararsızlaştırabileceğimizi, kontrol edebileceğimizi biliyordum. Bu düşünceyle tüm canavarlarım birbirine karışmış tek bir güç düğümünde hayat buldu. Aslan, kaplanlara ve leoparlara katılmaya geldi, sonra kurt ve son olarak sırtlan. Taşıdığım en yeni canavar oydu; bir yıldan daha kısa bir süre önce Ares ölürken bana bulaştırmıştı. Onu denizcilerden ayrılmaya zorlayan hastalığı paylaşmak niyetinde değildi. Delilik onu sivillere zarar vermeye itmeden önce, bir keskin nişancı olarak bana öğrettiği becerileri onu öldürmek için kullanacağımı düşünmemişti. İkimizin de pek

çok şeyin olmasını istememiştik ama onun canavarından bir parçayı içimde taşıyordum ve ölene kadar da taşıyacaktım. Arkadaşımı hatırlamak için vücuduma ve bana dokunan adamlara yayılan o sıcak, vahşi enerjiden başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Anita aynı anda bütün canavarları gibi kokuyor," dedi Crispin. Bunu demesi bile bize öncesine göre daha yakın olduğunu anlamama yetti.

Ne kadar yakın olduğunu görmeye çalıştım. Dev'in büyük eli yüzümün yanına dokundu, bu sayede ikimiz de etrafa bakmak için öpücükten ayrılırken enerji tenimizde akmaya devam etti. Micah sadece ellerimizi tutuyordu, bu yüzden dönüp bakması yeterliydi. Crispin konferans masasının üzerinde dört ayak üzerindeydi. Havayı kokluyordu, elleri hâlâ ahşabın üzerindeydi. İlginç bir şeyin kokusunu aldıktan sonra ilk önce ona dokunmadan araştırmak isteyen çok daha küçük bir kedi gibi hareket ediyordu.

"Micah, Anita'nın bütün canavarları ve daha fazlası gibi kokuyor. Anlayamadığım başka şeyler var. Domino, sen neyin kokusunu alıyorsun?"

Domino arkamdan konuştu. Adamların ellerinin çemberinde ve o alevli enerjinin görünmez akışında döndüm, onu dört ayak üstünde yerde, Crispin'le neredeyse aynı pozda bize eğilmiş olarak gördüm.

"Canavarlarının, hepsinin canavarlarının."

"Micah'nın kokusu leopardan fazlasıymış gibi geliyor mu?"

Domino, Micah'nın bacağına doğru yaklaştı. "Evet."

Crispin daha da eğildi, o uzun gövdesini neredeyse Dev'i yalayacak hale gelene kadar uzattı. Altın kaplan ona hafifçe hırladı. Crispin biraz geriledi. "Dev'in üstünden de her şeyin kokusunu alıyor musun?"

Domino, Dev'i daha yakından koklamak için bacaklarıma dolandı. Korumayı, hâlâ tüm silahlarını taşırken, dört ayak üzerinde sürünürken görmek garip görünmeliydi ama sanki içindeki kaplanlar bu insan şeklini nasıl hareket ettireceklerini biliyormuş gibi hareket ediyordu, bu yüzden pençeleri olmadan bile zarifti. Yüksek

sesle havayı kokladı, kokuyu içine çekti, sonra enerjiyi okşamak ister gibi uzandı. Dev bu sefer daha yüksek sesle hırladı.

"Sakin ol altın çocuk, enerjinin tadını almaya çalışıyorum yalnızca." Domino kırmızı ve turuncu gözlerini bize kaldırdı. "Dev de bütün canavarlar gibi kokuyor."

"Böyle olmaması gerekiyordu," dedi Crispin.

"Nasıl olması gerekiyor?" diye sordu Jean-Claude. Üçümüze yakın olan duvara yaslanmış duruyordu. Elleri arkasında olduğu için bedeniyle duvar arasında kalmışlardı.

"Anita bir çoklu şekil-değiştiren, yani başka canavarları da var ama başkasına geçmemesi gerek," dedi Crispin.

"Sanırım bu sadece onların gücü, canavarların değil," dedi Micah. Sesi artmakta olan hırlamayla nefes nefeseydi.

"Ya öyle değilse?" diye sordu Domino hâlâ ayaklarımızın dibinde dört ayak üstündeyken.

Üçümüz birbirimize gerçekten bakmadık ama bir anlık duyguyla bakışın ne anlama geldiğini paylaştık. Aramızdaki işaretler tamamen açık değildi ama şimdiden bir birim olarak düşünmeye başlamıştık. Eğer dikkatli olmazsak üç kişi, tek akıl, tek yürek olacaktık.

"Değişmeye çalışın," dedi Domino.

"Ne?" dedim.

"Biriniz olmadığınız bir şeyin şekline bürünmeye çalışın."

Hepimiz o ateş renkli gözlere baktık. Micah, "Bu kıyafetleri seviyorum," dedi.

"Benimkiler önemli değil," dedi Dev.

"O zaman sen değiş," dedi Crispin.

"Birbirimize dokunmaya devam ederken mi?" diye sordu.

"Evet," dedi bütün şekil-değiştirenler aynı anda. Jean-Claude ve ben emin değildik ama hayır demedik.

"Peki," dedi Dev, "Ne olayım?"

"Ne olmak istiyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi, şiddetliydi, gerçek bir gülümsemeden çok bir diş parıltısıydı. Tam olarak ne olmak istediğini biliyordu.

24

DEV'İN DAHA ÖNCE şekil değiştirdiğini görmüştüm ama yalnızca çok özel bir silah idmanında. En hızlı şekil değişikliği, hayvanlar arasındaki bir dövüşte genellikle belirleyici faktördü, bu yüzden korumalarımız, tıpkı silah menzilinde ya da göğüs göğse dövüşlerde yaptıkları gibi bunun da antrenmanını yaptılar. Bu sayede Dev ve tüm korumaların şekil değiştirdiğini gördüm ama onlara dokunurken görmedim. Micah ve ben hayvanlarımızı birbirimizle paylaşırken ve aramızdaki metafizik, kıyılarını taşan bir nehir gibi ardına kadar açıkken görmedim.

Elinde sıcaklık başladı, sanki aniden ölümcül bir ateşi yükseltmiş gibi sıcaktan sıcağa geçti ve sonra ısı vücuduna yayıldı. O bana sarılırken ve Micah'yı kendine çekerken kıyafetlerine bile yayıldı. Micah'nın tereddüt ettiğini hissettim, sonra bedeni yanımda gevşedi. Onu geride tutan bir sorunu bıraktı, bana ve Dev'e doğru rahatladı çünkü diğer adam beni o kadar yakın tutuyordu ki, ikimize de yaklaşmadan bana gerçekten yaklaşamıyordu. Dev'in mutluluğunun arttığını hissettim, sanki Micah'nın kendini bırakmaya izin vermesini takdir ediyormuş gibiydi. Ya Micah'nın kendini o âna vermesi ya da Dev'in duyguları, ateşe atılan benzin gibi gücü daha da yükseltti.

O görünmez renkli ateş etrafımızı sardı, kafamın içinde uyanık bir rüya gibi çok parlaktı ama bu rüyanın sıcaklığı ve iki adamın katılığı vardı, öyle ki gerçeklikle kafamın içindeki görüntülerin iç içe geçmesiydi.

"Renkleri görüyor musun?" diye sordum sesten çok nefes çıkartarak.

"Kokularını alıyorum," diye fısıldadı Micah.

"Onları hissediyorum," dedi Dev, gerçekten alevlere dokunabilmeyi bekliyormuş gibi bir elini ileri uzattı. Renkler eline tepki verdi, parmakları enerjiye dokunurken parladılar ve elini havanın içinden geçirdikçe soldular.

"Senin dokunuşuna tepki veriyor," dedim.

"Dediğim gibi, farklı canavarları hissedebiliyorum."

"Birini seç *mon ami,* kıyafetlerinin kaybolmasını ve bu ölümlü deriden sıyrılmanı izlememe izin ver," dedi Jean-Claude, zaten orada olan enerjilere ek olarak tenimi okşayan bir sesle. Dev'le flört ettiğini fark ettim, ya acele edip bir form seçmesi içindi ya da insanlar birileriyle neden flört ederse o yüzden.

Dev'in irkildiğini hissettim, bedeni Jean-Claude'un sesine Micah'tan ya da benden daha fazla tepki veriyordu ama düşününce onunla daha fazla zaman geçirmiş ve dayanıklılığımızı artırmıştık. Dev, Asher'ın sevgilisiydi, bu yüzden Jean-Claude onu 'dokunulmayacaklar' listesine koymuştu. Belki Asher ve Kane'in öfke nöbetlerinden sıkılan tek kişi Dev değildi.

"Seç," dedi Micah. "Seç yoksa ben seçeceğim."

Dev seçim yaptı ya da yapmaya çalıştı ama bir hata yaptı. Sadece canavarının yükselmesine izin vererek seçim yapmaya çalıştı ancak şimdi aynı anda kaçmaya çalışan dokuz hayvanı vardı. Paylaşımcı olmadıklarını öğrenmiştim.

Dar bir geçide zorlanan bir sel gibi vücuduna döküldüler, ancak bu selin dişleri ve pençeleri vardı. Dev çığlık attı ve düşmeye başladı, biz ayaklarımızı sabitlemeye, onu tutmaya çalışırken, ellerinin gücü bizi sürükledi. Onu deşmeye çalışan pençeleri ve dişleri hissedebiliyordum ama bunun acısını Dev'in açıkça hissettiği gibi hissetmedim.

Micah'ya doğru bir bakış attım. "Bizi koruyor musun?"

"Evet, onu kendin tutabilir misin?"

Kollarımı iri adamın beline daha sıkı sarıp tutundum. Başımı olumlu anlamda salladım. Micah her zaman yaptığı gibi sözüme güvendi. Dev'i kaldırmaya çalışmayı bıraktı. Ben birdenbire vücu-

du kendi kendine kıvranan doğaüstü derecede güçlü bir adamın vücut ağırlığımın neredeyse iki katı kadar olan bedenini tutuyordum. Kocaman yılanlardan oluşan kaslı bir çanta tutmak gibiydi. Micah ellerini Dev'in yüzünün iki yanına koydu ve ona bakmasını sağladı.

"Kapat onu Dev, kaplanını yaptığın gibi hepsini geri içeri sok. Yap hadi. Hemen yap!"

Dev gözleri sıkıca kapalı şekilde, içindeki dışarı çıkmaya çalışan şekillerden başka bir şey göremeden yeniden çığlık attı. Micah ellerini o kadar çok bastırdı ki parmaklarının Dev'in yüzünde iz bıraktığını görebiliyordum. "Dev, bana bak!" diye bağırdı.

Diğer adam ona bakarak göz kırptı. Dayandım ama sanki içeriden büyük bir şey midesine bastırıyormuş gibi göğsümde onu sıkıca bastırıldığım yerde bir şeyin baskı yaptığını hissedebiliyordum.

"Dev, bu senin kaplanınla aynı şey. Kontrol et!"

"Çok fazla," dedi Dev ve yeniden çığlık attı.

Crispin, "Durdurun şunu," dedi.

Dev gözlerini diğer kaplanadama doğru çevirdi. "Hayır!" Sesi başka bir çığlık gibi çıktı ama Crispin geri çekildi ve bizi yalnız bıraktı.

"Dev," dedi Micah, "sen bir altın kaplan mısın?"

"Evet." Kelime birbirine bastırdığı dişlerinin arasında zorla çıktı.

"O zaman altın kaplanların yapması gereken şeyi yap, fethet ve yönet!"

Dev'in vücudunun kollarımda hareketsiz kaldığını hissettim, sanki içindeki hayvanlar uzaktan gelen av boynuzlarının sesini duyup donmuşlardı. Bir sonraki an ya daha çok savaşacaklar ya da 'avın' onları geçeceğini umarak hareketsiz kalacaklardı. Belindeki tutuşumu sıkılaştırdım, bir elim diğer bileğimi tutuyordu, bedenimi sıkıyor, ayaklarımı yere sağlam basıyordum. Tek işim onu dik tutmaktı, o kadar. Dev ve Micah karmaşık kısmı yapıyorlardı. Sadece dayanmak zorundaydım. Bunu yapabilirdim.

Dev gözlerini tekrar kapadı ama bunun acıdan olduğunu sanmıyordum, daha çok sadece kafasının içinde açıkça görülebilen şeyle-

re konsantre olmasına yardımcı olmak içindi. Dış görüşün bazen iç görüşü engelleyebileceğini fark etmiştim.

İnsanlar kasları esnetmekten bahseder ama irade de bir kastır. Dev'in kendini topladığını vücudunda hissettim, sanki tamamen fiziksel bir şey yapmak için kaslarını geriyordu ve sonra gücü, canavarı, beni ilk ona çeken her şey, tüm hayvanlara kükredi. Beyaz dişleriyle geniş ve hırlayan kaplanının soluk altın rengini bir anlığına gördüm. Öne çıkıp o olmaya çalıştı ama Dev onu geri itti ve hayvanların hırıltısından başka bir şey çıkarmak için tek başına iradesiyle uzandı.

O da solgun ve altın rengiydi ama kaplanının sarısı değildi ve bu kürklü bedende çizgiler yoktu. Modern aslanların çizgileri yoktu. Micah'yı mı duymuştum yoksa sadece düşünceleri kafamda gürültü müydü emin değildim; "Aslan, elbette aslan olurdu." Seçimden neredeyse mutsuz gibiydi. Ona nedenini soracak zamanım olmadı çünkü Dev'in vücudu değişmeye başladı. İnsan derisi ateşi çıkmış gibi olan bir sıcaktan neredeyse tutulamayacak kadar sıcak hale geldi ve sonra tüm bu pürüzsüz cilt yerini kürke bırakmaya başladı. Kalın, berrak sıvı, vücudu yeniden şekillenirken kan kadar sıcak şekilde aktı. Kemiklerin derisinin altına yer değiştirdiğini hissedebilecek kadar yakındım, bağlar yer değiştiriyordu. Daha önce üzerimde likantropların şekil değiştirdiği olmuştu ama onları olabildiğince sıkı tutmaya çalışmıyordum. Uzun vücudu kollarımda kendini yeniden oluştururken, sadece duyduğum ya da tahmin ettiğim şeylerin hareket ettiğini hissedebiliyordum. Sıcak sıvı üstüme dökülürken ve bedeni insan bedeninden uzun bir hal alırken gözlerimi kapattım. İri bir adamdı ama çok daha büyük bir aslanadam olmuştu.

Gözlerimi kırpıştırarak her yerime bulaşan sıvıyı gözlerimden temizledim ama Dev, bana dokunduğu yerler dışında kuru kürküyle üstümde dikildi. Kalın yelesi açık sarıydı, kendi saç rengine yakındı, ancak şekil-değiştirenin insan vücudundaki hiçbir şeye uyması gerekmediğini biliyordum. İnsan ve kedinin zarif bir karışımı olan bir yüzden bana büyük turuncu-altın gözlerini kırptı.

Bu haliyle o kadar uzundu ki başı neredeyse tavana değiyordu, bu da onun iki metreden uzun olduğu anlamına geliyordu. Hayvanların çoğu için yarı insan formu, kurt, aslan veya her neyse olduklarında onları birkaç santimle otuz santim arasında fazladan bir yüksekliğe getirirdi.

Söylediğim gibi, Dev iri bir adamdı ve aslan devasaydı.

"Vay be," dedi Domino arkamızda bir yerden.

"Bu mümkün değil," dedi Crispin.

Sıcaklık ve güçle koşmadan bir saniye önce Micah'nın kendini içine çektiğini hissettim. Değişimi daha düzenli, daha temiz ve daha hızlıydı ama o bir biçimden diğerine geçme konusunda şimdiye kadar gördüğüm en iyilerden biriydi. Her zamanki gibi siyah kürklüydü ama her zamankinden daha uzundu ve tıpkı ışık tam onlara çarptığında leoparının lekelerinin görünür olması gibi, şimdi de tepedeki ışıkta çizgiler görünüyordu ve ilk kez bana farklı gözlerle bakıyordu. Kendi altın-yeşilinin bir yankısı gibi, gözbebeğinin etrafında kırmızı bir çizgi olan altın gözler. Bana üstten baktı ama aslanın dengi değildi. İkisi birlikte odayı dolduruyor gibiydiler, sanki hiç kimse ya da başka bir şey için yeterli alan yokmuş gibi. Masa geriye itilmiş, sandalyeler yan yatmıştı. Bunun ne zaman olduğunu, bizim mi yaptığımızı yoksa diğerlerinin mobilyaları kurtarmak için mi yaptığını hatırlayamıyordum.

Dev'in sesi kaplan formundan bile daha derinden kükreme sesiyle çıktı. "Kıyafetlerini sevdiğini sanıyordum."

"Denemem gerekiyordu," diyerek hırlayarak karşılık verdi Micah.

İkisinden de uzaklaşmaya başladım ama ikisi de birer kolumu yakaladı.

Micah, "Birbirimize dokunmayı kesersek ne olur bilmiyorum," dedi.

Kocaman elleri tamamen kollarımı sararken olduğum yerde kaldım. Dev tek parmağını kol kasıma iki defa dolayabilecek büyüklükteydi. Kol kasım küçük değil, o büyüktü.

Jean-Claude etraflarında dolandı, Dev'in açık kahverengi kısmından geçmek için duvara dayandı. "Etkileyici *ma petite, mon chat, mon tigre.* Çok etkileyici."

Dev kalın yelesini salladı. "Şu an bir kaplan değilim."

"*Mon lionne,* o zaman."

"Ben senin aslanın mıyım Jean-Claude?" Soru olması gerekenden daha çok anlam taşıyormuş gibiydi.

"Burada olan her şey benim, Mephistopheles." Dev'in tam adını kullandığını duymak şaşırtıcıydı. Bu ismi o kadar az duyuyordum ki bazen başka bir adı olduğunu unutuyordum.

Büyük aslan başıyla onayladı, omuzları tavana doğru bastırdı, alan olmadığı için kolumu ve Micah'nın elini tutarken sırtı eğildi. Yeleleri ve siyah kürkleri birbiri etrafına dolanmış yin-yang gibi görünüyordu.

"Kral sensin, istediğin her şey senindir," dedi ve yine, düşündüğümden daha çok anlam vardı. Sonrasında Jean-Claude'a sorardım.

"Kürk benim zevkim değil, *mon lionne.*"

"Kürk kısmını halledebiliriz, onun ardındaki imaları da tartışacağız," dedi Micah. "Yapmak üzere olduğum şeyi hisset Dev. Aynısını yapma gücü sende de var, klan kaplanlarının çoğunda var."

"Bakıyorum."

"Birden fazla duyunla mı?"

"Tabii ki de," dedi Dev sanki her zaman gözlerinden fazlasıyla bakıyormuş gibi.

Siyah kürk, bedeniyle küçülür gibi oldu, derisi, baharın onu serbest bırakmasıyla yüzeye çıkan eriyen buza hapsolmuş bir figür gibi yükseldi. Micah, koyu kahverengi bukleleri omuzlarına dökülürken çıplak ve güzel bir şekilde orada duruyordu. Saç tokası, odanın etrafına dağılmış kıyafetlerinin geri kalanıyla birlikte gitmişti. Bana sarı-yeşil gözlerini kırpıştırarak bakınca rahatladım. Bir an için kaplan gözlerini koruyacağından endişelenmiştim.

"Tanrım, sana bakan çok kolay sanır," diye hırladı Dev, ardından bedeninin ısıyla yandığını hissettim. Kürk Micah'da olduğu kadar kolay bir şekilde geri çekilmedi ama Dev'den görmüş olduğum en temiz ve hızlı değişim olmuştu. İnsan ayakları üstünde sallandı, çünkü hızlı şekil değiştirmek enerji alırdı. Micah ile birlikte iri adamı dengede tuttuk.

Dev, Jean-Claude'a baktı. "Burada kürk yok."

"Bunu görüyorum," dedi Jean-Claude yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıp başarısız olurken. Sesini kontrol edememesi, tüm bunların ya bir sorunu ya da potansiyel bir mutlu noktayı vurduğu anlamına geliyordu; hangisi olursa olsun onu etkilemişti.

"Buraya geldiğim ilk gece sen ve Richard, Envy'yi alırken beni Asher'ın yanına koydunuz. Envy, Richard'ı çoktan terk etti ve sen onunla mutlu değilsin."

"İyi bir şekilde paylaşım yapmıyor."

"Güzel bir kadın."

"Öyle."

"Çoğu erkek o kadar güzel birinin onlarla olmasından mutlu olur."

"Güzel erkekler de aynı şekilde olabilir *mon ami.*"

"Envy hiçbir zaman kendisinin ilişkideki güzel kişi olduğunu düşünen biriyle birlikte olmamıştır."

Jean-Claude bu fikre katıldığını ve katılmadığını gösteren belirsiz omuz silkmesini yaptı yine.

"Kız kuralı," dedim, "asla kendinden daha güzel biriyle birlikte olma. Bu kuralı çok uzun süre önce kırdım, bu konuda endişelenmiyorum."

Dev gülümsedi, yerinde yine sallanırken elleriyle bize tutunuyordu.

"Otursan iyi olur," dedi Micah.

Dev belli belirsiz başını iki yana salladı. "Envy kendisinin senden daha güzel olduğunu düşünüyor, bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımla onay verdim. "O uzun boylu, uzun bacaklı, sarışın, mavi gözlü. Tabii ki böyle düşünür."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Kadınlar üstümde bu hesaplamaları hayatım boyunca yaptılar, alıştım artık."

"Modern Amerikan kadınları uzun ve ince olmanın güzellik olduğuna inanıyor ama durumun böyle olmadığı yüzyıllarda yaşamıştım."

"Ama o bir odaya girdiğinde başlar dönüyor, boyunu ve sarışınlığını takip ediyor," dedim. "Kalabalığın içinden yürürken hiçbir zaman öyle bir tepki almadım."

Dev sırıttı. "Çünkü çok kısa olduğun için seni kalabalıkta göremiyoruz."

Yorumunun hak ettiği bir bakışla baktım ama doğruya doğruydu.

"Kalabalık içinde görünmeziz," dedi Micah.

Dev güldü ve ardından yine sallandı.

Jean-Claude bir sandalyeyi yerden kaldırdı ve oturmasına yardım ettik. "Sonrasında yorgun hissetmeden nasıl yapıyorsun bunu?" diye sordu Dev.

"Hızlı değişimi çoğundan daha iyi yaparım."

"Yapıyorsun ama lanet olsun, ben kendimi güçsüz hissediyorum."

"Yakıt ikmali yapmalısın."

"Bir şey yemeliyim yani."

Micah başıyla onayladı.

"Senin yemene gerek yok mu?"

"Yesem iyi olur ama zorunda değilim."

Dev tekrar kafasını kaldırıp Jean-Claude'a baktı. "Anita'ya âşık olduğun için Envy onun peşini bıraktı ama bir sürü erkeğin ondan daha çekici olduğunu düşündüğünü fark ettiği zaman buna dayanamadı."

"Grubumuzdaki erkekleri gördü mü?" diye sordum.

Dev gülümsedi. "Birinin ilgisini çekmek için ne kadar güzel olurlarsa olsunlar başka kadın ve erkeklerle rekabet etmeye alışık değil o Anita, çünkü sen erkeklere yalnızca güzelliklerine göre değer vermiyorsun. Belki Asher hariç. Geri kalanı için spor yapan erkekleri tercih ediyorsun ve Envy dışındaki hayatında olan tek kadın en az erkekler kadar spor yapıyor."

"Ne kadar ağırlık kaldırırsam kaldırayım asla Richard kadar kas yapamayacağım."

"Ama senin çoğu kadından, Envy'den bile çok kasın var."

"Neden altın kaplanların çoğu yatakta ve dövüşme konusunda iyi olmayı öğrenirken Envy ve birkaç erkek ve kadın öğrenmedi?"

"Klanımızın içinde bile herkes atletik konuda harika değil, bu yüzden güçlü yanlarına odaklanmalarına izin veriyoruz. Adam mükemmel bir avukattır ama dövüş yeteneklerine güvenmem. Klanımızdaki bazı kadınlar için efsane, yeni bir dişi kaplan değil, yeni bir erkek Kaplanlar Efendisi diyor. Sanırım Envy, sadece güzel bir kadın olmanın yeni efendiyle yakın olmasını sağlayacağına inanıyordu."

"Ya eşcinsel olsaydı?" diye sordum.

"Aramızdan erkeklerin havalı olduğunu düşünen tek erkek ben değilim."

Başımla onayladım.

Güç azalmaya başlamıştı, onu tutamıyorduk. "Bu güçle her ne yapacaksak yapmalıyız Jean-Claude. Sanırım Dev'in yorulmuş olması gücü azaltıyor."

"Onunla ne yapmak istediğimi biliyorum," dedi Dev, "ama öncesinde yapmak istediğim şeyi yapabilecek miyim bilmiyorum." Kollarımızı sıkıca tutarak üçümüze de baktı. "Ama hâlâ gücümüzü artırıp sonrasında seks yapmamızı istiyorum. Fikrim değişmedi."

"İkimizin arasında seksten kastının ne olduğunu tartışmamız gerekiyor," dedi Micah.

Dev başıyla onay verdi. "Biliyorum ama bu tür bir gücü getirebiliyorsam bağlılık yaptığınız kaplan olma konusunda şansımı denemek istiyorum."

"Bunu anlıyorum."

Jean-Claude, Micah'ya baktı. "Öncesinde oyunun kim için olduğunu açıkça belirtmiştin *mon chat* ve söylediğin kişi Mephistopheles değildi."

"Bu tür bir güç için oyum değişebilir."

"Ne kadar gerçekçi bir kedi."

Micah başını salladı. "Genellikle."

"Hepinizle birlikte olduğum için birlikte seks işe yarar ama yalnızca seksten fazlasını konuşuyoruz."

"Bu doğru *ma petite,* onun bize katılmasıyla ilgili planların olduğunu mu söylüyorsun?"

"Dev ile ilgili bir şey yok ama Micah daha az önce ciddi planlarından bahsetti. Neden fikrini bu kadar hızlı bir şekilde değiştirdiğini anlamıyorum."

"Güç," dedi Micah.

Yüzüne baktığımda sadece kararlılık gördüm. "Güç fikrini mi değiştirdi?"

"Bir daha bir hayvan grubu bir sorunu çözmelerine yardım etmemiz için bizi çağırırlarsa hızlı bir şekilde form değiştirip savaşabilirim ve dövüşmeme ya da baştan çıkarma gibi şeylere gerek kalmadan bir leopardan fazlası olduğumu gösterebilirim. Bu çok nadir bir şey. Fazladan bir olaya gerek kalmayacak kadar yeterli bir güç gösterisi olabilir."

Koalisyon başkalarının bölgelerine yalnızca ya polis ya da şekil-değiştirenlerin kendileri tarafından çağrılmaları üzerine giderler. Bazen Micah herkes arasında bir barış görüşmesi yapabilirdi ancak daha sıklıkla likantroplar işleri insan gözlerinden uzakta özel olarak hallederdi ve bu genellikle bir kavgayı içeriyordu. Bazen seks olurdu ama çoğu zaman sorun çözülmeden önce kan, yaralanma ya da ölüm olması gerekiyordu, tıpkı Batı Yakası'ndaki aslan grubunun yerel puma grubunu ele geçirebileceğini düşündüğü zaman olduğu gibi. Onların cılız bahaneleri şuydu: *Onlar, dağ aslanları ve bütün aslanlar bize ait.* Pumaların evrimsel olarak leoparlara çok daha yakın yapan biyolojiyi açıklamayı unutun, çünkü pumaların baskın dişisi ile grubun Rex'i arasında korkunç bir şekilde ters giden bir aşk ilişkisi olduğu ortaya çıkacaktı. Micah her dövüşte hayatını riske attı ve siyasi baştan çıkarmanın gerçek baştan çıkarma olduğunu düşünerek kadınları riske attı. Bir grubun kraliçesi, Micah'yı uzak mesafe ilişkisi yapmaya çalışmış ve hatta beni tehdit etmekle ilgili sesler çıkarmıştı. Birazcık seks onu kendi boyunun iki katı kadar şekil-değiştirenlerle savaşmaktan alıkoyarsa bu benim için sorun olmazdı ama o olaydan sonra seksi bir pazarlık kozu olarak kullanmak konusunda daha isteksiz olmuştu.

Eğer bu şekilde şekil değiştirmek dövüşleri ve baştan çıkarmaları durdurabilirse, o zaman... "Dövüşler senin bana söylediğinden

daha ciddi oluyor, değil mi?"

"Sen ve ben aynı boydayız Anita. Hız, şaşırtma ve acımasızlık bizim avantajlarımız ama dövüşçü olarak ünüm etrafa yayıldı. Genellikle çoğu numaramı biliyor oluyorlar ve genellikle ağırlıkları benden çok oluyor. Bu tek başına çok kötü olmazdı ama aynı zamanda dövüşme konusunda benim kadar ya da çok daha fazla eğitimliler. Kimse her dövüşü kazanamaz Anita."

"Sen şimdiye kadar hepsini kazandın."

"Şimdiye kadar," dedi.

Birbirimizle çok ciddi bir şekilde göz teması kurduk ve daha önce hissetmediği bir şeyi hissetmeme izin verdi, tıpkı fare kral Rafael'in endişelendiği gibi, kavgalar hakkında endişelenmeye başlamıştı. Bu akıl yürütme hattını nazikçe kapattı, böylece artık düşüncelerini okuyamıyordum. Bunu deneseydim, üzerimizden akan tüm gücü kapatırdım ama Micah bütünü kapatmadan parçaları kapatmayı başardı. Sadece Jean-Claude bunda daha iyiydi. "Bu Rafael'in sırrıydı. Lütfen o sana söylemedikçe konuyu açma."

Tereddüt ettikten sonra başımı olumlu anlamda salladım. "Pekâlâ."

"Ben de söylemem," dedi Dev.

Ona baktık, orada sessizce oturduğunu fark ettik. Muhtemelen aramızda paylaştığımız her düşünceyi gözetliyordu. İkimizin de bunu düşünmemiş olması ya düşündüğümüzden sarhoş olduğumuz ya da gücün Dev'i çok sevip bizi alarma geçirmeyecek sakinlikte aktığı anlamına geliyordu.

"Peki ya Asher?" diye sordu Jean-Claude.

"Sen kral mısın?" diye sordu Dev.

Jean-Claude'un bedeninin her noktası nefesini tutmuş gibi bir anlığına hareketsiz kaldı ve ardından konuştu, "Evet."

"O zaman bir kral ol," dedi Micah.

"*Ma petite,*" dedi bana bakarak.

"Gücü tekrar artırdığımızda bize dokun ve ne olduğuna bak. Kontrol edebiliyor musun gör. Bizi kontrol ediyor musun bak."

"Hangi erkek bu kadar leziz bir teklife hayır diyebilir?"

"Karşı koyma," dedi Dev.

Gözlerini adamın bedeninde gezdirdi. "Böyle bir intikam önerdiğine göre Asher'a çok öfkeli olmalısın."

"Sadece seninle yatmayı isteyemez miyim?"

"*Oui* ama benim dışımda yattığın hiç kimse Asher'ı o kadar üzemez."

Güç hızla azalıyordu ama Dev'in öfkesi ona bir kez daha hız kazandırdı, yeniden görünmez ateşin içinde kaldık. "Sen ve Micah öncesine göre çok daha fazla güç alıyorsun ve Asher ikimize de acı çektirdiği gibi acı çekiyor. Kazan-kazan olayı."

"Asher'a karşı bu tür oyunları kazanamazsın *mon tigre,* bunu maalesef biliyorum. Ya onunla olup böyle oyunlar oynamasını tolare edersin ya da gidersin. Onunla orta yol diye bir şey yok."

"Ayrıca, intikam seksi her zaman kötü bir fikirdir," dedim.

Dev bana baktı ve gözlerine o ısıdan ekledi ki yalnızca gücü değil fiziksel ihtiyaç dalgasını da aldım. Hem Micah'nın hem benim nefesimizi kesti. "İkiniz için de iyi hale getireceğim, söz veriyorum."

Dönerek Jean-Claude'a baktı. "Üçünüz için de."

"Biliyor musun, seksle bağlamadan da güce sahip olabiliriz," dedim.

Dev'in eli bizi o kadar sıkı tuttu ki çok acıyordu. "Hayır, hayır, birinin hayatının kenarlarında idare edilmeyeceğim. Deneyeceğiz, gerçekten deneyeceğiz ve eğer Micah bana katlanamazsa bu bir şeydir ama gerçekten denemeden kenara atılmayacağım."

"Asher ile çok fazla denedin ve işe yaramadı *mon ami.*"

"Çünkü o Asher, hileli bir oyun gibi. Kazanmanın yolu yok, değil mi?"

Jean-Claude uzanıp onun yüzüne nazikçe dokundu; güç, derisinin üzerinde ve dördümüzün de içinden kıvrıldı, öyle ki birdenbire yeniden parladı ve hepimizi güç hissiyle titretti. Jean-Claude titrek bir kahkahayla geri çekildi, gözleri kendi gücüyle alev alev yanıyordu, öyle ki mavi ateşle sarılmış bir gece yarısı göğüne benziyorlardı.

Dev otururken bile sallandı ve bize dokunmayı bıraktı. Dokunmayı bıraktığımız an, güç giderek kaybolmaya başladı. "Yiyeceğe ve dinlenmeye ihtiyacım var ama ondan sonra bunu devam ettirmek için gerçek bir şans istiyorum."

"Diğer sevgililerimize... menüde bir değişiklik olduğunu söyleme fırsatı verecek bize," dedi Jean-Claude ve az önce bizi güç sarhoşu yapmış olmanın kahkahası sesinde kendini hâlâ belli ediyordu.

"Eğer bu işe yararsa yalnızca yiyecek olmayacağım," dedi Dev.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum.

Sol elini kaldırdı ve parmaklarını önümde salladı. "Yüzük takmanızı istiyorum."

"Eğer bu işe yararsa yüzüğünü alacaksın," diyen kişi Micah'ydı.

Büyük, atletik erkeklerin yanında hiç rahat olmadığını bildiğim hayatımın aşklarından birine baktım ve o anda Koalisyon'un şehir dışına yaptığı ziyaretlerin tehlikeli olduğunu biliyordum. Kendini asla sevemeyeceği birine, beni, Jean-Claude'u ve hatta Nathaniel'ı paylaşmak zorunda kalacağı birine bağlamaya razı olacak kadar tehlikeliydi ve bunu yapmak istemediğini biliyordum. Güvende olduğuna emin olmak için yeterince baskı yapamıyormuşum gibi ona sıkıca sarıldım. Şaşırmıştı ve bana sarılırken ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"Sakın ölme, ne olursa olsun sakın ölme."

Etrafımdaki kolları sıkılaştı, ona sarıldığım kadar sıkıca sarıldı. "Ne olursa olsun," dedi.

"Ne olursa olsun," diye fısıldayarak cevap verdim.

"Cennet ve cehennemin bu tarafında sağ salim dönmek için yapabileceğim bir şey varsa, her zaman eve, sana döneceğim Anita."

Aniden Asher'a sevgilisini ödünç aldığımızı söylemek ya da bunun ev içi düzenlemelerimizi nasıl mahvedebileceği önemli görünmüyordu. Anlaşırdık çünkü kollarımdaki adamı kaybetmeye ne kadar yaklaşmış olabileceğim düşüncesi beni her şeyden çok korkuttu. Seks ölümden daha kötü bir kader değildi çünkü yaşamda her zaman umut vardı. Büyük ayrılık kalıcı olmamış olmasını ummak.

Sizi ayıran sorunlar sizi tekrar bir araya getirebilir diye ummak. Başka biriyle birlikte olsalar bile gülümsemelerini tekrar görmeyi ummak. Yalnızca ölüm nihaiydi ve umutsuzdu; kısacası seçenekler vardı. Yüzümü Micah'nın boynunun tatlı kokusuna gömdüm ve bu seçenekleri dünyadaki her şeyden çok istedim.

25

TAM O SIRADA akşam yemeğinin hazır olduğu mesajını aldık. Micah ve Dev temiz giysiler bulmaya gittiler. Jean-Claude neden erkeklerden daha çok duşa ve temiz giysilere ihtiyacım olduğunu açıklamaya gitti. Yapışkan şeyden çıkan şekil değiştiren formunun neden her zaman kuru ve temiz olduğunu asla anlamıyordum ama öyleydi, bu yüzden her iki adamın da üzerlerine bulaştırdığım birkaç parçayı yıkaması gerekiyordu ama onun dışında temizlerdi. Öte yandan ben, neredeyse tepeden tırnağa hızla kuruyan yapışkanla kaplıydım. Saçlarım bile onunla sertleşmişti. Yanımda bir şekil-değiştiren varken tepeden tırnağa kaplandığım ilk sefer bu değildi ama her seferinde onu duşta kazıma ihtiyacı yeni bir deneyimdi.

Hatta hayatımdaki erkekler ana yatak odalarındaki duşların hiçbirini kullanmamamı istemişti çünkü bu şey sıhhi tesisatı tıkıyordu. Grup duşları herhangi bir spor salonunu tatmin edecek kadar büyüktü ve esas olarak korumalar için yaratılmıştı, böylece bir likantropun ekstra gücü ve hızına yetebilecek özel spor salonumuza gittikten sonra temizlenebilirlerdi. Orada bir gideri tıkarsam, hâlâ çalışan bir düzine duş daha vardı. Ancak bakımdan sorumlu kişiler, zorlu temizlikler için kullanılmış herhangi bir duşa asmamız için bize küçük plastik işaretler vermişti; bu şekilde potansiyel sorunun nerede olabileceğini biliyor ve şaşırmıyorlardı.

Domino beni koruma olarak takip etmeye çalıştı ama sonunda herkesi, eğer burada, kutsal alanımızda korumaya ihtiyaç duyarsam başka sorunlarımız olduğuna ikna etmiştim, bu yüzden duşlara tek başıma yürüyebildim. Bir bakıma rahatlama oldu. Hayatımdaki erkekleri seviyordum ama bazen biraz sessizlik ve yalnızlık kötü bir şey değildi.

Duşlara açılan dolap odasının dışında iki koruma vardı. Birini tanımıştım ama diğerini tanımıyordum. "Selam Benito."

"Selam Anita."

Benito uzun boylu, esmer ve tehlikeli görünüşlüydü. Çoğu zaman güzel, özel dikim takımlar giyerdi ve altındaki vücut iyi durumdaydı ama hiçbir zaman yakışıklı olduğunu düşünmemi sağlayamadı. Uğursuz olabilirdi ama yakışıklı değil. Yine de koyu kahverengi gözleri bana gülümsedi ve yüzünü yumuşattı. Fare kral Rafael'in ana koruması olana kadar rütbesini yükseltmişti.

"Sen burada olduğuna göre Rafael duşta olmalı," dedim.

"Evet, rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

Kıyafetlerimdeki ve saçlarımdaki kiri belli belirsiz gösterdim. "İstisna yapma şansı yok mu?"

"Sen, Jean-Claude, Micah ve Richard istisnasınız. Rafael kralları ya da kraliçeleri kendi yerlerinden dışarıda tutamayacağımızı söylüyor."

"Nathaniel o listede yok mu?" dedim.

Benito parıldayan beyaz, neredeyse mükemmel dişleriyle sırıttı. Babam, üvey kız kardeşimin böyle bir gülümsemeye sahip olması için iyi para ödemişti. Benito'nun yüzü çilli ve pürüzlüydü, her zaman doğal olarak mükemmel bir gülümsemeye sahip olan insanlardan biri olup olmadığını merak etmişimdir. Hiç sormadım, çünkü o güzel gülüşü diğer yerlerine hakaret etmeden nasıl soracağımı bilemiyordum.

"O bir prens, kral değil. Hakaret etmeye çalışmıyorum."

"Sıkıntı yok. Peki, gidip temizlenebilir miyim?"

Açık kapıdan geçmemi işaret etti. Diğer koruma beni neredeyse siyah olan kahverengi gözlerle izledi ama hiçbir şey söylemedi. Benito sorun olmadığını söylediyse, öyleydi.

Mutlak mahremiyet içinde soyunmak isteseydim, perdeli küçük giyinme alanları vardı ama soyunma odası boştu ve Rafael'in adamları sayesinde zaten yatmadığım kimse kapıdan girmiyordu, bu yüzden dolapların önünde soyundum. Silahlarımı bir dolaba koy-

dum ama kıyafetlerin yere düşmesi ve orada kalması gerekiyordu. Çamaşırları bizim için kim yıkıyorsa, saydam jelin bazı kumaşları mahvedebileceğinden şikâyet etmişti, bu yüzden onu diğer vücut sıvısı yıkamaların yanına koyuyorduk. Raftan bir havlu ve Jean-Claude'un saçım için koydurduğu saç kremlerini alıp duşa girdim.

Suyun aktığını duydum ve Rafael olması gerektiğini biliyordum. Korumalardan biri olsaydı ondan kaçınır ve köşede duş alırdım ama o bundan çok daha fazlasıydı. Bir kralın duşta olduğunu bildiğinizde protokol neydi? Ondan uzak mı dururdun, orada olduğunu mu gösterirdin, selam mı verirdin? Zaten o benim kralım değildi ama arkadaşımdı ve ara sıra da yemeğimdi. Ondan beslenme şeklim seks olduğu için, bu, tipik arkadaşlardan biraz daha yakın olduğumuz anlamına geliyordu. Muhtemelen gerçek bir yatak arkadaşına en yakın şeydi. Bilirsiniz ya, sen şehirdesindir, o kişi de şehirdedir ve takılırsınız. Bu ifadeden nefret ederdim ama Rafael ve benim için yanlış değildi.

Orada bir dakika kendimle tartışarak durdum ve sonra küçük bir ses duydum. Bu bir acı sesiydi. Rafael'i kötü adamlar sırtındaki deriyi yüzdükten sonra görmüştüm. Boşuna böyle sesler çıkarmazdı. Ellerim saç ürünleriyle doluydu, bu yüzden ekstra uzun havluyu bir omzumun üzerinde attım, neredeyse yerde sürükleniyordu. Çoğunlukla örtülüydüm ve bu, her ne olmuşsa onun için yeterince iyi olmalıydı. Açık duş alanından bakarken ufak, istemsiz sesler durdu. Görünmüyordu ama duşun hâlâ çalıştığını duyabiliyordum, bu yüzden duş perdeleri olan üç özel kabinden birinde olmalıydı. Diğer insanlar antrenmandan sonra duş alırken onları çok kullandığımı itiraf ediyorum. Şekil-değiştirenlerin çıplaklıkla bir sorunu yoktu ama erkeklerle duştayken tamamen soyunmak istemeyen tek kadın ben değildim, o yüzden kabinlerimiz vardı.

İyi olup olmadığını sorsam mı diye düşündüm ama duşta biraz vakit geçiriyorsa, bu onun hakkıydı. Erkek kuralı şuydu: Siz ağlıyor olsanız bile, dikkat çekmek için bir şey söylemediğiniz sürece diğer erkekler bunu görmezden gelirdi ama sessiz ağlama, özellikle

de bunun için mahremiyet sağlamaya çalıştığınızda, onu kendi haline bırakmanız gerektiği anlamına gelirdi. Kadınlar genellikle onları aramanızı ve neyin yanlış olduğunu sormanızı ister. Erkekler bunu yapmaz, bu genel bir kuraldır. Sormanı isteyen erkekler ve istemeyen kadınlar vardı ama kural tanıdığım çoğu insan için geçerliydi, bu yüzden Rafael'i özel savaşıyla baş başa bıraktım ve odanın ortasındaki duşlardan birini açtım. Perdeyi açıp paylaşmak isterse görebilirdim ama onun dışında mahremiyeti vardı.

Rafael dışarı çıkıp konuşmak isterse diye, bunun birden fazla nedenden dolayı hızlı bir duş olduğunu kabul ediyorum. Jean-Claude'un beni sürüp bekletmem için zorladığı ikinci saç kremi can sıkıcıydı ama bunu yaptığımdan beri saçlarımın daha iyi göründüğünü ve daha iyi hissettirdiğini itiraf etmeliydim. Böyle ayrıntılı şeylerin çok iyi işe yaramasından nefret ediyorum. Tüm şımartmanın kabul etmek istediğimden daha pratik bir kullanımı olduğundan şüphelenmemi sağlıyordu.

Sonunda temiz ve kuruydum. Jean-Claude'un kullanmam için bana verdiği beş, evet beş, bekletme ürününü kullanmıştım. Hâlâ üzerinde çalıştığı kadar iyi değildim ama bu bir başlangıçtı.

Sessizlikte Rafael, sanki hareket etmek canını acıtmış gibi keskin bir ses çıkardı.

Dayanamadım. "Rafael, ben Anita."

"Kokunu tanıyorum," dedi neredeyse normal bir sesle ve az önce çıkardığı sese uymuyordu.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Benim savaşlarımı benim için yapamazsın Anita."

Olduğu kabinin dışında, suyun perdenin altında sıçramasını izliyordum. "Bunu biliyorum, fareler diğer hayvan grupları gibi krallarının yerine başkasının savaşmasına izin vermiyor."

"Hepimizin kültürünü öğrenmeni seviyoruz," dedi.

Omzumu soğuk mermere doğru dayadım. "Şu anda yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Söyle bana, istersen seni yalnız bırakırım."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki geri çekilmeye başladım. Seslendi, "Yarayı görmek istiyorsan perdeyi kaldır ama beni kendi zayıflığımdan kurtarmak için yapabileceğin bir şey yok."

Bununla ne demek istediğini anlamadım ama saç kremi ve şampuanı bırakıp perdeyi açtım. Duşun zemininde diz çökmüştü, elleri kendini dik tutuyormuş gibi duvara dayalıydı. Omuzları hâlâ güçlü görünüyordu ama eğiklerdi, kısa, siyah saçlarının tepesi fayansa dayamıştı. Vücudunun arkası, sırtındaki yara dışında hatırladığım karanlık, düz, kaslı çizgiydi. Kabine girip arkasına diz çöktüm.

"Bu bir delinme yarası ama daha önce hiç görmediğim bir bıçaktan."

"Benim için de geçerli," dedi, çıkardığı küçük seslerde duyduğum acının aynısını taşıyan bir sesle.

"Farelerin krallığı için savaşırken silaha izin verilmediğini sanıyordum."

"Vermiyoruz."

"Yani hile yaptı," dedim.

"Evet."

"O zaman öldü."

Bir elini kısa saçlarından geçirip geriye doğru kaydırdı ve bana bakmak için döndü. Yüzü koyuydu, çıkık, kare elmacık kemikleri vardı. Yakışıklı bir adamdı. Rafael, çoğu İrlandalı Amerikalının uzaktan İrlandalı olması kadar Meksika'dan nesiller boyu uzakta olmasına rağmen, Meksikalı mirası, bazı İrlandalı soyların kendini belli etmesi gibi yüzüne yansıyordu. Bazen DNA bize kim olduğumuzu hatırlatmak için hayatta kalır.

"Hile yapması infazının verildiği anlamına gelir, evet."

"Ne kazanmayı umuyordu?" diye sordum.

"Ölümümü."

Koyu kahverengi gözlere baktım, o kadar karanlıklardı ki neredeyse onun fare şeklindeki gözleri kadar siyahtı. Islak saçlarına dokundum.

"Öldüyse kral olamaz," dedim.

"Orada ölseydim yerime geçecek olan kişi için bir kurban olduğunu düşünüyorum."

"Eskisini öldürmeden kral olamayacağını sanıyordum?"

"Normalde olamaz ancak yasalarımızda liderlik mücadelesi dışındaki savaşlarda ölen krallar için hükümler var." Omuzları sarsıldı, başı tekrar fayansa bastırdı.

"Neden form değiştirip iyileşmeye çalışmadın?"

"Öyle yaptım."

Sırtındaki yaraya uzandım ama dokunmadım. "Yara hâlâ avucumun içi kadar büyük."

"Yara boyutunun değiştiğini sanmıyorum."

"Gümüş bile olsa değişmeliydi. Hâlâ bu kadar yaralı olmak için fazla güçlüsün."

"Ben çok güçlüydüm ama krallar bile zamanla yaşlanır ve zayıflar Anita. Bizi tacı kaybetmemize yetecek kadar yavaşlatan genellikle yaştır, dövüş becerisi eksikliği değil. Benim yendiğim kral, insan ve fare formunda beyaz saçlıydı."

"Sen yaşlı değilsin Rafael." Yarasıyla ilgili bir sıkıntı vardı. Normal görünmüyordu.

"Göründüğümden yaşlıyım," dedi.

"Bu yaraya ne neden oldu?"

"Dört taraflı bir bıçaktı, kabzaya doğru genişliyordu."

"Bıçaktan çok mızrak ucuna benziyor," dedim.

"Eşsiz bir şeydi."

Ayağa kalktım ve yaranın üstüne daha çok ışık gelebilmesi için perdeyi kaldırdım. "İçine sokup döndürmüş gibi."

"Bir parçasını yaranın içinde kırdı. Sağlıkçılar, meydan okuma çemberinden çıkmamdan sonra onu dışarı çıkarmak zorunda kaldı."

Sırtıma o kadar büyük bir şeyin sokulmuş olduğunu ve sonra yaranın içindeki bıçağı çevirip koparan burkma kuvvetini düşündüm. Yaranın içindeki et sanki... yanmıştı. "Yerel likantroplar için olan farelerin personel olduğu o güzel hastane bölgesinde olmalısın."

"Diğerlerinin zayıfladığımı bilmesine izin veremem Anita. Bunu

yapanı öldürdüm ama insanlar artık bundan daha iyi şekilde iyileşemediğimi öğrenirlerse haftaya ya da sonraki ay başka bir meydan okuma olacak ve yaralı bir hayvanın başına gelen akbabalar gibi olacaklar."

"Yani insanlarından hiçbiri ne olduğunu anlamasın diye buraya geldin."

"Sen ve kralların benim müttefiklerim. Benim zayıf olmam hepimiz için kötü olacağı için yerime geçtiğinde berbat olmayacak yeni bir kral bulabilene kadar sen de bunu sır olarak saklayacaksın."

"Sıradaki fare kralı olmasını istediğin biri tarafından öldürülmeyi planlamaktan bahsediyorsan, bunu unutabilirsin. Ben intihara pek inanan biri değilim."

Bileğimi tuttu. "Anita, anlamıyor musun? Ben sadece yerel grubun değil, ülkedeki tüm farelerin kralıyım. Buradaki grup, tek başına, hemen hemen tüm diğer şekil-değiştiren gruplarına meydan okuyacak kadar büyük."

Neredeyse çaresiz gözlerine baktım ve yapabileceğim tek şeyi söyledim. "Bunu anlıyorum ama diğer seçenekleri tüketene kadar kendini feda etmene izin vermeyeceğim Rafael."

Daha dik bir şekilde diz çöktü, bana daha dik bakabilmek için sırtını döndürdü ve bu hareket onu acı içinde ikiye katladı, bileğimdeki tutuşuyla neredeyse ikimizi de yere götürecekti.

"Bakmak için daha çok ışık gerek. Bu yarayla ilgili bir sıkıntı var."

"Yapman gerekeni yap," dedi. Bileğimi bırakmıştı ve sadece dört ayak üzerindeydi, başını bitkin bir at gibi aşağı sarkıtmıştı. Kolunu omuzlarıma, diğer kolumu vücuduna doladım, yaraya dokunmamaya dikkat ederek ayağa kalkmasına yardım ettim. Genelde çok dik, çok güçlü dururdu ama şimdi tökezledi ve bir saniyeliğine ağırlığının çoğunu tuttum. Daha sonra ayaklarını altına aldı ve onu ana duş alanının daha iyi aydınlatılan alanına çıkarmama yardım etti.

Onu soyunma odasındaki banklara götürsem mi yoksa burada yere kaymasına mı izin versem diye düşündüm, çünkü tek başına

ayakta duramıyordu ve ne kadar kötü yaralandığını olabildiğince az kişinin görmesini istiyordu. Sonunda dayanabilmesi için onu bir duvara doğru götürdüm, ama yine en baştaki halinde dizlerinin üstüne çöktü. Yine de parlak bir ışık havuzunda diz çökmüştü ve ihtiyacım olan buydu.

Yaranın dış kısmında silahın ilk darbesini görebiliyordum. Kenarlar iyileşmeye başlamıştı ama gümüş rengiydi ve Rafael'in vücudunun bile yapabileceği sınırlı sayıda şey vardı. Yaranın bana tuhaf gelen kısmı bu değildi. Vücudunun etinin derinliklerindeydi.

"Ne kadar derin olduğu düşünülürse hâlâ kanıyor olmalı ama kanamıyor."

"İyileştirmiş miyim yani?"

"Yaranın kenarlarını evet galiba ya da bedenin bunu yapmaya çalışıyor ama yaranın derinliklerindeki kısımda et yanmış gibi. Bu doğru kelime mi ondan da emin değilim ama *yanmış*, gördüğüm şeyi anlatmak için en iyi kelime. Bir doktor lazım."

"Hayır." Konuşurken sesi çok kesindi. Rafael böyle hayır dediğinde bunun bir öneri değil karar olduğunu bilecek kadar çok likantrop liderleriyle olan toplantılara katılmıştım.

"İyi ama ikinci bir görüş vermesi için Micah'yı da buraya getirebilir miyim?"

Dizlerinin üstünde durmak bile çaba gerektiriyormuş gibi alnını fayanslara yasladı. "Evet, sana güvendiğim kadar ona da güveniyorum."

Soyunma odasına gidip Micah'yı arayabilmek için telefonumu almam gerekti.

Telefonu, "Nathaniel yemeğin soğuduğunu söylüyor," diye açtı.

"Ortak duşlarda sana ihtiyacım var. Şekil-değiştirenlerden biri yaralı ve yarası tuhaf görünüyor."

"Bunun için hazırda bir doktorumuz var. Anita, bana söylemediğin şey ne?"

"Yaralı olan Rafael ve doktorun görmesini istemiyor. Sana, bana, Jean-Claude'a, Richard'a, diğer krallara ve müttefiklere güvendiğini söylüyor. Ama başka hiç kimse olmaz."

"Hemen geliyorum," dedi ve az önceki minik azarlama gitti. Kendini tamamen işe vermişti. Onunla ilgili her zaman değer verdiğim şeylerden biri, tüm küçük şeyleri bırakıp önemli şeylere odaklanmasıydı.

Rafael'in yanında kaldım. Elimi tutmaya başladı, ara sıra acıdan sıktı ve bana ne kadar güçlü olduğunu hatırlattı. "Eğer seni incitirsem bir şey söylemelisin."

"Söylerim, bana güven."

Tekrar titredi, üst bedeni yere doğru kavislendi. Başı bacağıma dokundu ve ıslak saçlarını okşadım. "Yerde kal, sorun değil."

"Başımı kucağına koymamı ve beni okşayacağını mı söylüyorsun?"

"Eğer yardımı olacaksa, evet."

Alnını biraz daha sağlam bir şekilde uyluğuma dayadı, bir an daha tereddüt etti ve sonra yana yattı, bir eli benim elimde, başı uyluğuma yaslıydı. Olabildiğince yerleştiğinde, saçlarına dokundum ve yüzünden geriye doğru tekrar okşadım. İtiraz etmediğinde, kucağımda yatarken ve acısının etrafına kıvrılırken, parmaklarımı nemli saçlarında gezdirmeye devam ettim, ağrı artarken eli periyodik olarak benimkine bastırdı.

"Teşekkür ederim," dedi sakin bir sesle.

"Ne için?"

"Micah, Jean-Claude ve Richard'a güveniyorum ama onların yanında bu kadar zayıflık göstermeye izin veremem."

Ortamı neşelendirmeye çalıştım. "Bilemiyorum, bence Jean-Claude başını kucağına koymana izin verirdi."

"Bunu yapma," dedi.

"Neyi yapmayayım?"

Bana bakabilmek için başını çevirdi. "Önemli olan bir şeyi küçük gösterme."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve kıvranmamaya çalıştım. "Sen benim arkadaşımsın," dedim sonunda. Yanlış bir kelime seçmiştim.

"Tüm arkadaşlarının sen çıplakken başlarını kucağına koymalarına izin verir misin?"

O söyleyene kadar kendimi çıplak hissetmemiştim. Otomatik gelen utanç hissini savuşturdum ve konuştum, "Cinsel amaçlı değilse, çıplaklık hakkında yorum yapmak şekil-değiştiren kurallarına aykırıdır."

"Bu doğru ama birbirimize âşık olmasak da, flört etmesek de, sahip olduğumuz şey arkadaşlıktan daha fazlası Anita."

Gözlerindeki istekten kaçarak başka yöne baktım ama onunla göz göze gelmeyi ne kadar çok istemediğimi fark ettiğimde kendimi geriye bakmaya zorladım. Büyük ya da küçük hiçbir şeyde korkaklık yok, çünkü küçük şeylerden kaçmaya başlarsanız, daha büyük şeylere yayılabilir. İşim ve sadece kendim için cesur olmam gerekiyordu.

Bu güçlü, cesur, onurlu adamın yüzünü inceledim ve elimi o yüzün yanına koydum. "Evet, arkadaştan daha fazlası."

Gülümsedi ve tek başına bu bile söylemeye değerdi.

Micah'nın duş odalarına girmeden önce yakınlarda olduğunu biliyordum ancak onu kokladım mı, sezdim mi veya işittim mi emin değildim. Odaya girmeden önce onun olacağını biliyordum sadece.

Hâlâ giyinik halde bize doğru aceleyle geldi ki bu duşlarda yeterince tuhaf göründüğü için ya soyunmasını ya da sihirli bir şekilde giysilerimizi giymemizi istedim. Rafael'in yanına diz çöktü, eli sırtındaki yaranın yanına gitti. Nerede veya ne olduğunu sormasına gerek kalmayacak kadar büyüktü.

Micah ürktüğünde bir kedi gibi nefesinin altından küçük bir tıslama sesi çıkardı. "Bana ne olduğunu anlat Rafael."

Anlattığı çıplak hikâyeyi genişletmeye yardım etmemle olanları anlattı. "Yara yanmış gibi görünüyor. Yani derin ve iyileşmiyor ama kanamıyor da. Kanıyor olmalı, değil mi?"

"Sağlıkçıları yarayı sardı mı?"

"Kanamayı durdurmak için müdahale etti ama tamamen sarılı halde bırakamayacağımızı biliyorsun."

"Evet, bedenlerimiz sargıları da içinde iyileştirir," dedi Micah.

"Bu neden iyileşmiyor?" diye sordum.

Rafael'in vücudundan öyle bir titreme geçti ki elimi sıkışı nefesimi kesti. "Bu kötüydü," dedim.

"Canını acıtmak istemedim," dedi.

"Acı gittikçe artıyor gibi ve iyileşiyor olmalıydı, değil mi?" Güvence vermesi ya da bir açıklama yapması için Micah'ya baktım.

"Evet, öyle olmalı," dedi. Ellerini yaranın iki tarafına koydu ve benim yaptığım gibi yakından inceledi. "Belki sağlıkçı içinde gümüş bırakmıştır. Yarayı incelemek isterim ama canın yanar."

"Ne gerekiyorsa yap," dedi Rafael. Elimi sıkıca tuttu ve gözlerini kapattı. Bu her şeyi iyileştirecekmiş gibi saçını okşamaya devam ettim ama bazen konu mantık değil rahatlamadır. Seni rahatlatan şey duygular gibidir; hiçbir anlam ifade etmeyebilirler ancak yine de doğrudurlar.

Micah'nın parmaklarını yaraya kaydırmasını izledim ama zaten Rafael'in avcumdaki elinden ne yaptığını anlayabiliyordum. Şimdi acısında sessizdi, vücut hareketlerinde bile ne kadar acıdığını göstermemek için savaşıyordu. Micah'nın önünde daha güçlü ve daha sabırlıydı. Sanki tüm tepkisi doğrudan eline geçmişti, bu yüzden çok sıkı kavrayan parmaklarını beyazlattı. Dişlerimi sıkarak tutmasına izin verdim.

"Yarada bir şey var," dedi Micah.

"Gümüş mü?" diye sordum.

Parmaklarını Rafael'in sırtına hiç görünmeyecekleri kadar derine soktu. Elimdeki tutuş yüzünden, "Yavaşla Rafael," demem gerekti.

"Özür dilerim."

"Sorun değil, burada olduğum için mutluyum ama sen çok güçlüsün ve kemiklerimin kırılmasını istemiyorum."

"Affedersin."

Micah, "Siktir!" dedi. Neredeyse hiç küfretmezdi.

Parmaklarını yaradan çıkartıp bize parmak uçlarını gösterirken ona baktık. Üstlerinde beyazımsı gri sıvı vardı ve derisi kabarıyordu. Ayağa kalktı ve yanımızdaki duş musluğunu açıp elini altına tuttu.

"O ne?" diye sordu Rafael.

"Emin değilim," dedi Micah, "Ama yaranın içinde. Her neyse sıvı gümüş gibi tepki veriyor. O şey içerideyken asla iyileşemezsin. Hiçbirimiz iyileşemeyiz."

"Onun ne olduğunu bilmem gerek," dedim.

"Ne demek bilmen gerek?" diye sordu Micah.

"Daha önce görmüştüm. Likantroplara bunu yaptığını bilmiyordum ama..." Derin bir nefes aldım ve hafızamı tazelemeye çalıştım. "Vampirler. Bunu kan dolaşımlarına enjekte edersen onları öldürür."

"Onları öldüren şey ne?" diye sordu Micah.

"Gümüş nitrat," dedim.

"Onun daha gümüş göründüğünü sanıyordum."

Başımı iki yana salladım. "İnsanlar böyle olduğunu sanıyor ama boncuklanan gümüş sıvı aslında cıva. Onu filmlerde kullanıyorlar ama gerçek hayatta gümüş nitrat onun kadar gümüş değildir ve cıva gibi boncuklanmaz da."

"Vampirlerin üstünde işe yaradı mı?" diye sordu.

"İşe yaradı ama eski vampirler için yeterince hızlı değildi ve bir vampir acılar içinde can çekişirken çok zarar verebilir."

"Benim yaramın içine nasıl girdi?"

"Belki içinde kırdığı zaman bıçağın içindeydi," dedim.

"Sağlıkçı görürdü," dedi Micah.

"Üstüne pansuman yapması gerekirken gümüş nitratı yaraya o koymadıysa eğer."

Micah yeniden Rafael'in yanına diz çöktü. "Yaraya pansuman yaparken yanmış mıydı?"

"Evet, pıhtılaştırıcı ve antiseptik olduğunu söylemişti. Kanama da durmuştu."

"Çünkü yarayı yakarak kapattı," dedi Micah. Bana doğru döndü. "Suyun yarayı temizleyebilmesi için onu döndürmeme yardım et."

Onu dizlerinin üstüne kaldırdık. Micah suyu açarken ellerini omuzlarıma koymasına ve dengede kalmasına izin vererek önünde diz çöktüm. Önce canı yandı ama su zehri çıkardıkça rahatlamaya başladı. Micah memnun olana kadar su uzun süre aktı.

"Şimdi nasıl hissettiriyor?" diye sordu.

"Daha iyi, çok daha iyi," dedi Rafael.

"Yaradaki yanık kenarlar iyileşiyor mu?" diye sordum.

Micah eğildi ve diğer erkeğin sırtını inceledi. "Hayır, üstümüzdeki bir yanık gibi tepki veriyor. İyileşme duruyor."

"Sırtımda açık bir yarayla yaşayamam," dedi Rafael.

"Öyle olmak zorunda değil ama iyileşebileceğin bir hale sokmak çok canını yakacak," dedim.

İkimiz de hâlâ ıslak zeminde diz çökmüş olduğumuz için bana birkaç santimetre ötemden baktı. "Beni nasıl iyileştireceksin?"

"Bir uzvun kopsa ve aynı anda yansa, bir şekil-değiştiren olarak ne yapardın?" diye sordum.

Karanlık gözleri beni inceledi ve ardından anladığını gördüm. "Yanık ne kadar çok ve ne kadar derin?"

"Yaranın büyük kısmı ve sırtın boyunca derin," dedim.

"Bedeni yeni yaraları iyileştirebilsin diye yanmış bölümü kesmekten bahsediyorsun, değil mi?" dedi Micah.

"Evet," dedim.

"Bu inanılmaz acıtacak," dedi.

"Evet ama şimdi yapması için görevli doktoru çağırabiliriz."

"Hayır," dedi Rafael yarı kesin bir sesle.

"Evet," dedim.

"Hayır," dedi.

"Bu senin zayıflığın değil. Bunu hiçbir likantrop iyileştiremez Rafael. Daha güçsüz olsaydın seni öldürebilirdi ama o şerefsizler için fazla güçlüsün."

"Acı yüzünden ne demek istediğini anlamıyor olabilir miyim?"

"Olabilir ama bu seni öldürmek için kasıtlı bir komployduy; meydan okuyan komploculardan sadece biriydi. Şifacı, daha büyük bir komplonun parçası değilse de, en azından onun suç ortağıydı."

"Anita haklı Rafael, sadece senin kadar güçlü biri bu saldırıdan sağ kurtulabilirdi. Eğer vücudun gümüş nitratın kan dolaşımına girmesini engelleyecek kadar hızlı iyileşmeseydi, burada asla canlı kalamazdın."

"Şifacı bunu yaptığı için ölmeli," dedi sonunda.

"Evet," dedi Micah, "ama önce bu komploya karışmış olan tek kişiler sana meydan okuyan ve o kişi miymiş bunu öğrenmeliyiz.

Daha büyük bir problemse bunu bilmemiz gerek."

"Evet, evet tabii ki. Sanırım yara düşünmemi engelliyor."

"Acı bunu yapar," dedim.

"Korumalarına seni tıbbi alana götürmeye yardım etmelerini söyleyelim. Görevli doktora haber veririm."

"Doktor beni kesmeye başlamadan önce Benito'ya şifacıyla ilgili emirler vermeliyim."

"Anlaştık," dedim Micah ile aynı anda.

"Gerekli emirleri vermeme yardım edecek misiniz? Sorgulanmaya kadar hayatta kaldığına emin olmak istiyorum."

"Açık emirler vermene yardım ederiz," dedim.

"Teşekkür ederim, ikinize de." Bana sarıldı ve diğer elini Micah'ya uzattı. Bazen bizi arkadaştan öte yapan şeyin Rafael'le yaptığım seks olup olmadığına emin değildim. Belki de bunun yerine paylaşılan sorumluluk örtüsüydü? İnsanların seni öldürmeye çalışmasıyla ilgili bir şey ve üçümüzün de kesin olarak güvenebileceğimiz kişilerin kısa listesinde olduğumuzu bilmek, oldukça iyi bir bağlanma deneyimiydi. Tacı takan baş huzursuzdur ve tüm o saçmalıklar işte.

26

MICAH VE BEN Sirk'in altındaki tıbbi alanda doktorla onu güvenli bir şekilde görecek kadar Rafael'in yanında kaldım. Rafael'in bıçak yarası gibi normal bir hastaneye açıklamak istemediğimiz çok fazla yaramız vardı. Doktor Lillian, şekil-değiştirenlerde kısmen işe yarayacak bir ağrı kesici bile bulmuştu, böylece kadın hasarlı dokuyu kesip kanın akmasına izin verirken her kesiği hissetmek zorunda kalmadı. Sadece taze yaralar kaldığında kendini iyileştirebilirdi, belki hasara neden olan şeyden dolayı normalden daha yavaş olurdu ama iyileşirdi. Ama Doktor Lillian'ın ona ağrı kesici vermesine izin vermeden önce Micah, Benito ve benimle konuştu. Bunu yapan şifacının alınacağı, sorguya çekileceği ve sonunda öldürüleceği planı harekete geçirdi. Bu son kısmı belirtmemişti, gerek de yoktu. Kralı öldürmeye çalışırsan ölürsün, bu kadar. Bir hükümdarı katletmek, başkalarının cesaretini kırmak için azami cezayı gerektiren suçlardan sadece biridir.

Micah akşam yemeği için hâlâ yiyecek var mı diye bakmak için geri döndü. Kıyafet almaya gittim, çünkü izin versek likantropların çoğu çıplak dolaşacak olsa da, normal, günlük şeylerde kıyafetlerle kendimi daha iyi hissediyordum. Çıplaklık uyumak ve seks içindi. Nathaniel bana yemek ayırdığını mesaj attı. Silahlarımı almak için soyunma odasına uğradım, çünkü artık kemer tokalarım ve pantolonum olduğu için tekrar silahlanabilirdim. İyi silah kemerim, kendimi yıkadığım şeffaf şeylerle yapışkandı. Duştan sonra deriyi temizlemeyi planlamıştım ama bir sonraki acil durum dikkatimi dağıtmıştı. Silahsız kalacak olsam da deriye kuruması için zaman verebileyim diye onu akşam yemeğine gitmeden önce temizlemeyi düşünüyordum ki telefonum çaldı.

Duymazdan gelebilirdim ama zil sesi iş diyordu, ölüleri uyandırmak olan işim, kötüleri yakalamak olan değil. "Bu akşam çalışmıyorum, olay ne?"

"Anita, ben Manny."

Daha çok dikkatimi vermemi sağladı. İyi bir nedeni olmadan aramazdı. "Sorun ne?"

"Bu gece görevde olduğum için bıraktığımız zombileri GPS ile izliyorum."

"Zombi bakıcılığı. Benim yerime senin olman daha iyi."

"Bu akşam kaldırdığın zombi, müşterilerin adreslerinin olduğu listedeki hiçbir yerde değil."

"Nerede peki?"

"Denny's."

"Denny de kim?"

"Restoran," dedi.

"Zombi, Denny's restoranında mı yani?"

"Bilek GPS'i böyle olduğunu söylüyor."

"Lanet olsun, onu bir restorana götüremezler. Yemek servisi yapan bir yerde zombi bulundurmak yasadışı. Sağlık hizmetleri öğrenirse orayı kapatır."

"Biliyorum."

"Tabii ki de biliyorsun. Müşteriyi arayacağım. Belki karınları acıkmıştır ve zombi park alanında oturuyordur."

"Zombiyi tarihi savaşlar hakkında sorgulamak için saatler istemediler mi?"

"Evet, öyle yaptılar."

"Bunu isteyen çoğu kişi yemek aramaya gitmez," dedi.

"Haklısın. Onları arayacağım, ne dediklerini sana da iletirim."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Manny.

"Müşteriler tuhaf," dedim.

"Aynen," dedi.

"Teşekkürler Manny. Seni sonra ararım." Telefonu kapattım ve Bay MacDougal'ı aradım. Yanlarında bir zombiyle Denny's'de ne iş-

leri vardı? MacDougal üçüncü çalışta açtı. "Bayan Blake, sizin için ne yapabiliriz?"

"Zombinin üstündeki GPS ev adreslerinizden birinde olmadığınızı söylüyor."

"Evet, yemek almaya çıktık."

"Ve zombiyi yanınıza mı aldınız, yoksa arabada mı oturuyor?"

"Hayır, yanımızda."

"Restoranın içinde."

"Evet."

"Zombileri restoranlara sokma izniniz yok Bay MacDougal."

"Niyeymiş?"

"Sağlık yönetmeliği yüzünden. Çürüyen cesetlerin yiyecek etrafında olmasıyla ilgili bir şey."

"Ama Thomas öyle değil."

"Evet, işimi iyi yaparım. Onu neden restorana götürdünüz? Sorularınız bittiyse onu bu akşam mezara geri koyabilirim."

"Karnı acıkmıştı."

"Ne? Kim acıkmıştı?"

"Thomas."

"Thomas bir zombi. Onlar acıkmaz."

"Öyleyse, çok iyi taklit yaptığını söyleyebilirim."

"Ne?"

"Yemeğinden oldukça zevk alıyor."

"Zombiler yemek yemez," dedim.

"Direkt onunla konuşmak ister misiniz?"

"Ne?"

"Thomas, telefondaki Bayan Blake, bizi kontrol etmek için arıyor."

Hafif güneyli aksanı olan kültürlü bir erkek sesi konuştu, "Bayan Blake, perdenin bu tarafındaki maceramı size borçlu olduğum söylendi."

Birden ağzım kurudu. Konuşmadan önce yutkunmam gerekti. "Bay Warrington, yemeğinizi beğendiğinizi duydum. Ne sipariş verdiniz?"

"Kahvaltı tavası diyorlarmış buna."

"Evet, lezzetlidir." Sesim kulağa normal geliyordu ama nabzım hızlanmak için uğraşıyordu.

"Bu Coca-Cola'yı çok beğendim."

"Ben de severim," dedim. "Telefonu Bay MacDougal'a geri verebilir misiniz lütfen?"

"Ve telefonlar, harikalar. Bu küçük kutuya konuşup kilometrelerce öteden beni duyabileceğinizi kim düşünürdü? Bu bir mucize."

"Evet, öyle, Bay MacDougal ile konuşmam gerekiyor yalnızca."

MacDougal yeniden hatta geldi. "Harika biri, değil mi?"

"Evet, öyle. Yemeğinizi bitirin, kahve için, tatlı yiyin, her şeyi yapmasına izin verin."

"Böyle yapmayı planlıyorduk."

"Mükemmel, belki onu yarın daha kaliteli bir yere götürürsünüz."

"Evimin yakınında, bu saatte açık olan tek yer Denny's idi."

"Çok iyi anlıyorum. Görüşmek üzere."

"İyi geceler Bayan Blake. Bu deneyim en büyük hayallerimizin bile ötesinde oldu."

"Müşteri memnuniyeti her zaman önceliğimizdir," dedim ve kapattım. Manny'yi geri aradım.

"Müşteri ne dedi?"

Ona olanları anlattım.

"Anita, zombiler acıkmaz ve yeme yetileri yoktur. Çalışan bir sindirim sistemleri olmaz."

"Biliyorum," dedim.

"Konuştuğun müşterilerden biridir Anita. Zombiyle konuşmuş olamazsın. Onlar sorulara cevap verir ama bu şekilde değil."

"Yapabilen birkaç tane olmuştu," dedim.

"Bunu bana anlatmamıştın."

"Son yıllarda birlikte fazla çalışmadık," dedim.

"Bunu yapan bir zombin olmuş muydu?"

"Canlı bir insan gibi yemek yemekten bahsediyorsan, asla ama acıkan zombiler görmüştüm."

"Bunu da bana hiç söylemedin."

"Restorana gidecek kadar açlıktan bahsetmiyorum Manny. Et yiyen zombilerden söz ediyorum. Baktığım birkaç vakayı biliyorsun. Onları ben kaldırmamıştım ama sonrasında pisliklerini ben temizlemek zorunda kaldım."

"Onun bir et yiyen mi olduğunu düşünüyorsun?"

"Bence o Denny's restoranda bir tava kahvaltısı yapıyor ve perdenin bu tarafındaki macerasının tadını çıkarıyor. Aynen böyle söyledi."

"Lanet olsun, Anita, bu yanlış. Bu çok yanlış. Bu kadar bilinçli olmamalı."

"Bunu biliyorum Manny."

"Giderken beni de al. Zombiyi kendim görmeliyim."

"Ofis yolumun üstünde, yirmi dakika sonra görüşürüz. Işık ve sirenleri açarsam belki daha erken orada olurum."

"Bu polis işi değil Anita, bunu yapmak kurallara aykırı değil mi?"

"Et yiyen bir zombinin nasıl ortaya çıktığını kimse bilmiyor Manny. Güzel bir restorana oturup hoş bir yemek yeme isteğiyle başlıyorsa diye geç kalmaktansa erkenden orada olalım."

"Zombinin Denny's restoranında ortalığı karıştıracağından mı korkuyorsun?"

"Evet, sen korkmuyor musun?"

"Korkuyorum," dedi.

"Yirmi ya da daha az dakika sonra görüşürüz."

"Daha az dakika olsun," dedi.

"Işıklar ve sirenleri açıyorum o halde." Tüm silahlarımı takıp vampir avı setimi almak için zaman harcadım çünkü içinde gerçekten büyük silahlar ve korkunç şeyler vardı. Daha önce et yiyen zombilerle savaşmıştım. Bir vampir kadar güçlüydüler ama acı hissetmiyorlardı, bu da onları durdurmayı çok daha zorlaştırıyordu. Merdivenlere koşarken dua ettim, *Tanrım lütfen adamın onlara saldırmasına izin verme. Lütfen, kimseyi incitmesine izin verme.*

Zombiye şey değil, adam diyordum; bu iyiye işaret değildi. Gördüğüm tüm et yiyenler gerçekten yürüyen cesetlerdi ve hiç canlı

görünmüyorlardı ama her zaman her şeyin bir ilki vardı. İlk beyefendinin et yiyen olmasını istemezdim. Gerçekten bunu istemiyordum.

Nathaniel neden bütün takımım omzumdayken kaçtığımı sorduğunda doğruyu söylemekle hata yaptım. Herkes her ihtimale karşı korumaları yanıma almam konusunda ısrar etti. Tartışacak vaktim yoktu, bu yüzden merdivenlerden çıkarken Nicky ve Domino yanımdaydı. Nicky, daha büyük silahlar onları yukarıdaki depoda beklesin diye önceden aramıştı. Yine tartışmadım çünkü en kötü şey olmuşsa zamanımız tükeniyordu ve silah gücüne ihtiyacımız olacaktı.

Neden bizimle orada buluşması için başka bir polisi aramıyorduk? Çünkü belki de bir zombiyi o kadar canlı olacağı şekilde kaldırmıştım ki, yemek yiyip macerasını anlatabiliyordu ve onun hakkında korkutucu olan tek şey fazla insan olmasıydı. Yıkıcı bir yamyam ölüm makinesine dönüşmesindense bunu tercih ederdim ama o kadar canlı olması beni de korkutmuştu. Farklı bir korku türüydü bu.

Nicky vampir avı setimi taşımayı teklif etti. "Onsuz merdivenlerde daha hızlı ilerlersin."

Normalde tartışır ve kendi lanet ekipmanımı kendim taşırdım ama neredeyse benim kadar ağır olduğu için Nicky'ye verdim. Ekipmanı omzunun üzerinden attı. Merdivenleri koşarak çıkmaya başladım, sonra adamlar benimle birlikte ilerlediler ve üçümüz koşarak çıktık.

27

ARABADA MANNY'Yİ ARADIM, iş çıkışında bizi bekliyordu. Benden çok uzun değildi, sokak lambasının altında duran incecik, karanlık gölgeli ve saçları siyah beyaz bir adamdı. Onun gece görüşünü mahvedip spot ışığı tutulmuş gibi belli olmasına neden oluyor ve onu hedefleyen biri varsa işini kolay hale getiriyordu. Vampir avcılığının ilk günlerinde öğretmenimdi ama kazık ve çekiç adam olmaktan asla vazgeçmemişti ve bu sadece tabutlarında ölü olan gündüz vampirleri için ya da vampirlerin kutsal eşyalara zincirlenip öldüğü morg infazları için iyiydi. Bu iki durumun dışında, tabancalar da işe yarasa da, pompalı tüfekleri veya hücum tüfeklerini tercih ederdim.

Önümüzde park etme sorunu olan veya park etmeyen arabalar vardı, bu yüzden Manny'ye bakarken beklemek zorunda kaldık. Henüz bizi gördüğünü sanmıyordum. Telefonuyla konuşuyordu.

"Sana vampirleri öldürmeyi öğreten adam bu mu?" diye sordu Domino arka koltuktan.

"Evet."

"Sana ölüleri kaldırmayı öğretti," dedi Nicky yanımdaki koltuktan. "Edward sana vampirleri avlamayı öğretti."

"Aslında ikinci kısım yaparken-öğren programıydı," dedim. "Eğer Edward ile tanıştığımda uğraşmaya değecek kadar iyi olmasaydım beni öldürürdü."

"Edward en iyi arkadaşlarından biri gibi," dedi Domino.

"Her zaman arkadaş değildik."

"Seni neden öldürmedi o zaman?" diye sordu Nicky.

"İşe yarıyordum ve bende kendinden bir parça gördü sanırım."

Önümüzde araba süremeyen insanlar sonunda bir arabayı geri

çekerek park etmeyi başardılar. Manny bizi gördü ve geniş gülümsemesiyle el salladı.

"Bu adama gözlük lazım," dedi Nicky.

"Nereden biliyorsun?"

"Gözlerini biraz kısıyor ve arabanı hemen göremedi, demek ki görüşü bulanıklaşıyor."

"Sence bu yüzden mi ışığın altında duruyor?" diye sordu Domino.

"Olabilir. Gözlerine baktırmasını söyle," dedi Nicky.

"Manny'yi önemsediğini bilmiyordum," dedim kaldırıma doğru kırarken.

"Önemsemiyorum ama sen önemsiyorsun," dedi Nicky, Manny'nin ön koltuğa oturabilmesi için kapıyı açarken. "Gözlerine baktırmadığı için araba kazası geçirirse veya iş sırasında ölürse," dışarı çıktı, lafını bitirmek için kafasını geri içeri uzattı, "sen üzülürsün ve ben senin mutlu olmanı istiyorum." Kapıyı Manny için açık tuttu ve ardından arka koltuğa Domino'nun yanına geçti.

Manny'nin emniyet kemerini takmasını bekledim, ardından gaza basarken onu Domino ile tanıştırdım. Yanımdaki adamı öğretmenim ve akıl hocam olarak değil, Nicky ve Domino'nun onu gördüğü gibi görmeye çalıştım. Onu yıllardır her hafta görüyordum ve göz sorununu fark etmemiştim. Ama şimdi söylemiş oldukları için nasıl kaçırdığımı merak ediyordum.

"Sorun ne?" diye sordu Manny, o da beni tanıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Gözlerine en son ne zaman baktırdın?"

"Neden?"

"Işığın altına gelene dek bizi fark etmedin ama biz önümüzdeki aptalların park sorunu tartışmalarını beklerken orada duruyorduk."

"Tomas'la konuşuyordum. Kız sorunu varmış ve babasının tavsiyesini istedi." Konuşurken sırıttı, artık gözleriyle ilgili konuşmak istemediğini biliyordum.

"Tomas kaç yaşında oldu?"

"On üç."

"Kız meseleleri için biraz küçük değil mi?"

Manny tekrar sırıttı. "Oğlum çok kıymetli."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Yani Rosita ile tanışmadan önce yaptığın gibi küçük kızlarla şansını deniyor demek istiyorsun."

Omuz silkti ama memnun görünüyordu. Şimdilik konunun kapanmasına izin verdim ve sadece ışıklara ve sirenlere odaklandım. Her seferinde bir sorunla uğraşmalısınız, yoksa bunalırsınız. Hızlı sürdüm ve sürekli frene basmak zorunda kaldım, çünkü St. Louis sürücüleri yoldan çıkmakta yavaş kalıyordu. Şehir dışından gelen federaller de bundan şikâyet etmişti, yani böyle düşünen sadece ben değildim. "Tanrı aşkına," dedim yolun kenarından geçebilmek için bir grup arabanın arkasında beklerken.

"Zombi hâlâ restoranda," dedi Manny.

"Evet ama tatlı mı yiyor, yoksa garsonları mı?"

"Gerçekten et yiyene dönüşme şansı ne kadar yüksek?" diye sordu Nicky.

"Çok değil ama bir zombiyi et yiyene dönüştüren şeyin ne olduğunu bilmediğimiz için endişelendiğim için kusura bakmayın."

"Endişelenme ya da acele etme demiyorum sadece anlamadığım bir şeyi oturtmaya çalışıyorum."

Işık ve sirenleri geçmeye çalışan bir kamyon direkt önüme çıkınca frene bastım. "Geri zekâlı!"

"Sen sür, ben konuşurum," dedi Manny ve et yiyen zombilerle ilgili bildiğimiz az bilgiyi anlatmak üzere Nicky'ye doğru döndü. "Et yiyen bir zombiye sebep olan en yaygın neden bir cinayet kurbanının uyandırılmasıdır."

"Cinayet kurbanlarının yalnızca katillerini öldürme amacıyla uyandıklarını ve polisin de bu yüzden ölüleri diriltip onları kimin öldürdüğünü soramadıklarını biliyorum."

"Sorular sormuşsun," dedi Manny.

"Kendim yapamadığım şeyleri öğrenmenin tek yolu bu ve ben ölüleri kaldıramıyorum."

"Bu çocuğu sevdim," dedi Manny bana doğru. Acil durum kolu olan el frenini tam anlamıyla kavramıştı ama ben yoldan çekilmeyen

başka bir arabanın etrafından dolaşırken sesi hiç titremedi.

"Ben de," dedim ve sonra arabayı sürmeye konsantre olmaya geri döndüm.

"Teşekkürler," dedi Nicky otomatik olarak ama yüzünün ses tonuyla uyuşacağını biliyordum. Kendisi için önemli olduğundan değil, yapması gerektiği için teşekkür etmişti. "Ama cinayet kurbanlarının insanlara saldırdığını ve onları yediğini mi, yoksa katillerini mi yediğini söylüyorsunuz?"

"Çoğu zaman hayır," dedi Manny. "Katilleriyle aralarına giren herkesi incitmek veya öldürmek için kalkarlar. İntikamlarını alana kadar kendilerini dirilten animatöre ya da başka bir büyüye itaat etmezler ama katillerini hemen bulamazlarsa bazen et yemeye yönelirler."

Arabaların trafik ışıklarına değil de benim ışıklarıma uymasını umarak kırmızı ışıkta hızla ilerledim. Güvenli bir şekilde atlattık ama kırmızı ışıkta geçmek beni hep korkutmuştur. "Sanki mezardan dışarda süre geçirdikçe daha fazla uyanıyorlar ve et yemeye başlarlarsa o kadar çabuk çürümüyorlar," dedim dikiz aynasına bakma riskini alarak Nicky'nin ciddi yüzüne baktım.

"Yani katillerine ulaşamayan cinayet kurbanlarının hepsi et yiyene mi dönüşüyor?"

"Hayır," dedi Manny.

"Bu zombi cinayet kurbanı değil, değil mi?" dedi Domino.

"Değil, bunu kontrol ettim. Yatağında hastalıktan ölmüş, savaş sırasında değil."

"Askerler kendilerini cinayet kurbanı sayıyor mu?" diye sordu Nicky.

"Böyle olduğunu biliyorum," dedi Manny, "ama her zaman değil."

"Manny bu konularda aşırı dikkatli olmamı öğretti."

"En yaygın et yiyen zombiler, yaşarken animatör, cadı ya da voodoo rahibi olanlar," dedi Manny.

"Sen ve Anita gibi," dedi Nicky.

"Evet," dedi Manny, "bu yüzden ikimizin de öldükten sonra başımızın kesilerek yakılmamızı sağlayan yasal belgelerimiz var."

"Ürkütücü bir olay," dedi Domino.

Yavaşlayıp sirenleri kapattım. Zombiyi ürkütmek istemeyeceğim kadar restorana yaklaşmıştık. Rahat edebilmem için fazla bilinçliydi.

"Yani bu zombi bir cinayet kurbanı, cadı ya da onun gibi bir şey değilse, Anita insanları yemeye başlamasından neden bu kadar endişeli?" diye sordu Domino.

"Çünkü zombiler hiçbir şey yemez. Yemek yeme ihtiyaçları yoktur. Onlar ölü ve artık yakıt yakmayan bir şeyin içine yakıt koymanın hiçbir anlamı yok," dedi Manny.

"Ne zaman bir zombi aç olduğunu söylese bana göre bu canlı etine olan açlık gibi. Asla ama asla bir zombinin sosis ve yumurtaların olduğu güzel bir kahvaltı istediğini duymadım," dedim.

"O halde sen yemeğini bitirmesinden sonra memnun kalmaması ve restorandaki insanlara saldırmasından korkuyorsun," dedi Nicky.

"Evet." Büyük, sarı renkli Denny's tabelasını gördüğümde arabamın dönen ışıklarını kapattım.

"Aynen öyle," dedi Manny.

"İkiniz de bir zombinin insan haricinde bir şey yediğini duymadınız mı?" diye sordu Domino.

"Evet," dedim.

"Evet," dedi Manny.

"Tamam o zaman," dedi Domino. "Aceleyi anladım."

"Av tüfeği ve tüfeklerle mi başlayacağız?" diye sordu Nicky.

Yavaşladım, restorana doğru ilerlerken trafiğin son kısmını kolayca geçtim. Işıkları kapattığım andan itinaren yalnızca başka bir arabaydım ve tüm trafik yasaları bana yeniden uygulanıyordu. Diğer sıradan polislerden bazıları bana, işaretlenmemiş bir arabada ışıklar ve sirenler kapatıldığında, sihirli önümden-çekilin kartının kaybolduğunu açıklamıştı. Işık gösterisi bittiğinde bazı insanlar sizi engellemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Sanki gücenmişler ya da başka bir şey gibiydi. Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi sürdükten sonra yavaşlamak zordu ama diğer sivil polislerin haklı olduğunu ve insanların tıpkı şimdiki gibi yolunuza çıkacağını öğrenmiştim.

Trafik arabalara bağırmak istememe neden oldu ama hedefe bu kadar yakın bir kaza beni trafikten daha fazla yavaşlatırdı.

"Hayır, sadece tabancalar ve üzerimizde ne varsa onunla içeri giriyoruz. Bakalım zombiyi bizimle dışarı çıkmaya ikna edebilecek miyim, masum seyircilerin yaralanma ihtimali daha az olur," dedim.

"Zombinin sana itaat etmesi gerekmiyor mu?" dedi Domino.

"Normalde evet ama et yiyene dönüştüyse kimseye itaat etmez. Onu büyüyle birkaç dakika tutabilirim belki. Durum böyle olursa, ben zombiyi kontrol ederken arabaya gidip büyük silahları alın."

"Birlikte zombiyi daha uzun süre tutabiliriz," dedi Manny.

"Daha çok ve daha büyük ölüleri uyandırmak için güçlerimizi birleştirdiğimiz olmuştu ama kan bağı olmadan yeteneklerimizi nasıl birleştirebiliriz bilmiyorum."

"Zombinin tehlikeli olduğunu düşünürsek, masanın altında veya arkamızdayken elimi kes, kendininkini de kesip elimi tut," dedi Manny.

"O kadar hızlı, tek söz etmeden, güç çemberi oluşturmadan mı?"

"Yalnızca kan olup başka bir şey olmadan yapabileceğimize eminim," dedi.

Başımla onayladım. "Pekâlâ ama zombi işbirliği yapmazsa."

"Tabii ki."

"Onları kullanmamız gerekirse av tüfeklerinden birini mi istersin?" diye sordu Nicky.

Manny'nin, Nicky'nin onunla konuştuğunu anlaması bir saniyesini aldı. "Hayır, ben atıcı değilim."

"Eğer ateş etmemiz gerekirse Manny'nin görevi biter ve saklanır."

"Büyük silahlarla içeri girince zombiyi nasıl vuracağız? İnsanları vurmaktan farklı olduğunu biliyorum," dedi Domino.

"Önce bacaklarına ateş et," dedi Nicky. "Böylece koşamaz. Bacakları hedef alamıyorsan ellerine ya da ağzına nişan al, silahları onlar. Ellerini ve ağzını halledersen kimseye zarar veremez. Ardından kaçamasın diye bacaklarına ateş et ve gidip onu parçalara ayıralım."

Manny, Nicky'den bana döndü.

"İlk rodeosu değil," dedim.

"Colorado gezisinde ben de vardım," dedi Domino.

"Morgda bizimle değildin," dedi Nicky.

"Mezarlıkta benimle değildin," dedim.

"Bana emir verildiği gibi Nathaniel, Micah ve ailesini koruyordum," dedi.

"Bu doğru," dedim bizi sonunda park alanına sokarken. Işıklar ve sirenler durur durmaz önüme akın eden insanlara ceza kesebilmeyi çok isterdim. Çocukça ama tatmin edici olurdu. Birkaç kişinin stantlarda ve masalarda olduğu normal bir Denny's gecesine benziyordu. Garson, hiçbir sorun yokmuş gibi dolu bir tepsi taşıyordu. Harika, kimse koşarak yardım için çığlık atmıyorsa, zombi kendi halinde davranıyor demekti. Birinden bir ısırık aldıklarında herkes paniğe kapılır; birini vurduğunda da aynı şey olur. Şiddet, insanların av hayvanları gibi tepki vermesine neden olur. Birini incitirsen sürü kendini kurtarmak için dağılır. Hepimizin içine o kadar işlenmiş tepkiydi ki, sadece eğitim bu reaksiyonu durdururdu.

"O zaman neden bu şeyi bilmeyerek sizi hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum?"

"Şimdi sırası değil evlat," dedi Nicky.

"Biz aynı yaştayız," dedi Domino.

"Sadece yılları sayınca," diye karşılık verdi Nicky.

Kapıya yakın tek açık yer orası olduğu için engelli yerine park ettim ama gerçekten ihtiyacı olan kimsenin yanaşmaması için küçük bir dua ettim.

Döndüm ve Domino'ya dedim ki, "Ya arabadan çık ve bizi takip et ya da arabada kal ve yoldan çekil." Sertti ama elini tutmak için zamanım yoktu ve Domino'nun bunu bilmemesi, onun ajanlık ya da diğer birçok iş için ilk tercihim olmamasının nedenlerinden biriydi.

Yüzü kızgın olduğunu söylüyordu ama o an umurumda değildi. Manny arabanın kendi tarafındaydı. Kendi tarafımdan çıktım. Domino da çıktı. Sanırım arabada beklemiyordu.

28

BÜYÜK HARFLERLE MAREŞAL yazan resmi rüzgârlığımla kapıdan geçtik. Silah çekmemiz gerekirse, sivillerin bizim iyi adamlar olduğumuzu ve burayı soymadığımızı bilmelerini istedim. Ceketi gözden kaçırmak, belimdeki bir rozete göre daha zordu. İnsanlar benim yanımdaki herkesin de üst düzey resmi görevli olduğunu varsayacaktı, bu yüzden yanımdaki insanların çoğunun neden silahlı olduğunu açıklamak daha kolaydı.

Nicky'nin kapıyı açmasına izin verdim ama benim için tutmadı. Önce o geçti, sonra ben geçerek kapıyı arkasından yakaladım. Teknik olarak hâlâ benim korumamdı ve benden daha fazla hasar alıp hareket etmeye devam edebilirdi, bu yüzden önce geçmesine izin vermek mantıklıydı. Manny arkamdan geldi ve Domino en arkadan içeri girdi.

Görevli yüzü endişe dolu bir şekilde yanımıza geldi. Bela getiriyor gibi görünüyorduk. "Her şey yolunda mı?"

Herhangi bir müşterime yapacağım gibi canlı bir şekilde gülümseyerek konuştum: "Birkaç arkadaşımızı arıyoruz sadece, bir konu hakkında konuşmamız gerek." Belirsiz konuşmuştum ama odaklanmasına yardımcı olacak bir şey söylemiş oldum.

Tamamen aklına yatmış gibi başını salladı, bir eliyle uzun kahverengi saçını kulağının arkasına attı. "Kimi arıyorsunuz?"

Nicky başını iki yana salladı. Zombiyi ya da müşterileri görmemişti. Denny's restoranında rezervasyon oluyor muydu hatırlayamadım ama "MacDougal ya da Willis adı altında büyük bir grubu," dedim.

Gözle görülür şekilde rahatladı. "Evet, arka taraftalar. Büyük masalardan birine geçmelerini sağladık." Yemek için kalacakmışız gibi

menüleri aldı. Ona kalmayacağımızı söylemedim. İnsanlara normalde yaptıkları şeyleri yapma izni verince silah ve rozetlerin yanında daha rahat ettiklerini fark etmiştim. Ona her şeyin normal olduğu illüzyonunu vermek kimseye zarar vermezdi. Belki zombiye verirdi. Sağlık departmanı onu öğrenseydi bütün mekânı baştan aşağı sterilize etmeden burayı tekrar açmalarına izin vermezlerdi.

Görevliyi daha büyük masaların olduğu arka odaya kadar takip ettik. Burası eskiden sigara içenleri gönderdikleri yerdi ama artık içeride sigara içemediğiniz için daha fazla masa alanı oldu. Önce Owen MacDougal'ı gördüm; otururken bile masadaki en büyük adamdı. Masada zombiyi aradım ve sadece polo gömlekler, tişörtler ve bazı bluzlu kadınların dışında siyah takım elbise ceketi görmedim. Daha önceki inek seven Ethel Willis grupta değildi. Belki de ineğin kesildiğini görmek onun için çok fazla olmuştu?

MacDougal gülümseyerek beni selamlamak için elini kaldırdı ve ancak yanındaki adam dönüp bana baktığında bunun zombi olduğunu anladım. Kıyafet değiştirmesine izin vermişlerdi. Onu Ramones tişörtünün içerisinde tanımamıştım. Kalbim bir anlığına durdu; korku, parmak uçlarımı karıncalandıran bir hızla içimi kapladı. Zorlukla yutkundum ve Manny'ye doğru fısıldadım, "Zombiye bak."

"Ne?"

"Zombiye bak."

Manny bana baktı ama ona grubu işaret edince başını o tarafa döndürdü. MacDougal'ın uzattığı elini sıkmak için masanın etrafında ilerledim. Kendinden çok memnundu. "Bayan Blake, bu akşam sizi tekrar görmeyi beklemiyordum, hem de resmi giysileriniz içinde." Kaşları hafifçe çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

Ona gözlerime kadar ulaşan müşteri gülümsememi yaptım. "Sizin birçok müşterinin yapmayacağı şekilde... ortak arkadaşımızı bir restorana getirdiğinizi öğrendiğimde diğer işimdeydim. O yüzden bu taraflarda olduğumuz için gelip işlerin nasıl gittiğini görelim dedim."

Masadaki kadınlardan biri, "Her şey yolunda," dedi. Gülümsedi ve masada ona yakın olan kola elini attı.

Zombi ona bakarak gülümsedi, hem de neredeyse aynı içtenlikle.

Telefonum titreyince kontrol ettim. Manny'nin mesajında "Anlayamıyorum," yazıyordu.

Ölümden dirilttiğim adamın yüzüne bakıp gülümsedim ve merak ettim, ne olduğunu bilmeseydim anlar mıydım? Onu gülümseyen ve kahkahalar atan grubun içinde fark eder miydim? Onları berrak gözlerle görmeye çalıştım ama yapamadım. Thomas Warrington'ın mutlu, canlı yüzüne baktım ve korkuyu kendi yüzümden uzak tutmak için savaştım. Ben ne yapmıştım böyle?

Ona dokunan kadının uzun kahverengi saçları arkadan atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yüzü genç ve güzeldi, gözleri koyu kahverengiydi ama yanındaki ölü adama dokunduğunda hepsi parlıyordu. Bir vampirle nişanlıydım, neyine itiraz edebilirdim ki? Ama kadının elini adamın kolunda görmek beni ürpertti. Jean-Claude'la el ele tutuştuğumu gören bazı insanlar böyle mi hissediyor diye merak ettim. Öyle olmamasını umuyordum, çünkü zombi elini masanın üzerinde kadının elinin üstüne koyduğunda gerçekten dehşete kapılmıştım. Kahretsin.

MacDougal'ın yanına gelene kadar etrafta dolaştım, böylece eğilip alçak sesle konuşabildim. "Restorana bir zombi getirmek yasadışı," derken gülümsemeye ve hoş olmaya devam ettim.

MacDougal yüzünde şok ifadesiyle bana baktı. "O kelimenin Tom için kullanılmasına karşı çıkmak zorundayım."

"İnsan gibi göründüğünün farkındayım ve bu gerçekten çok güzel bir şey fakat yasal olarak sağlık departmanı bir zombinin bir restoranda bulunduğunu öğrense burayı kapatmak zorunda olurlar."

"Ama bu durumda böyle bir şey olmaz tabii ki."

"Anlaşılmayacak kadar iyi göründüğünün farkındayım ama yasalar muhtemelen hastalık taşıyan çürümekte olan bir zombi ile... Tom arasında bir fark görmüyor."

MacDougal restorana göz attı. "Bilmiyordum."

"Eğer zombiyi yemeğe çıkaracağınızı düşünseydim size bundan bahsederdim."

Zombi, "Bayan Blake, size bu beklenmedik rahatlama için tekrar teşekkür edebilir miyim?" dedi.

Yüzüne baktım, gözlerinin berrak ela, kahverengi ve yeşil renklerinin hepsi birbirine karışmıştı. Uzun sarı saçları yeni yıkanmış ve kurumuş görünüyordu. Mezardaki pisliği kendisi mi yıkamıştı? Eğer öyleyse, çok iyi dayanıyordu; su eklerseniz çoğu zombi parçalanmaya başlar. "*Rahatlık* ilginç bir kelime."

"Yine de, bence uygun kelime bu Bayan Blake."

Yüzünü inceledim ve sonunda kenarları yeşil olan o kahverengi gözlere baktım. Rengin, gülümsemenin, enerjinin ötesine bakıp eğer varsa ruhunu görmeye çalıştım.

Manny yanıma geldi. "Anita, tanıştır beni."

Adını hatırladığım kişilerle tanıştırdım. Diğerleri isimlerini söyledi. Warrington'ı ortada bir yerde söyledim ve Manny onun hiç üstünde durmadı. Sadece elini sıktığında Manny'nin omuzlarının hafifçe kaydığını gördüm. Başka birinin fark ettiğinden şüpheliydim.

Justine, Warrington'la el ele tutuşan kadının adıydı. Manny bana bir kaşını kaldırdı, gözlerini biraz büyüterek onlara baktı. Onu gördüğümü belli etmek için küçük bir baş sallama hareketi yaptım. Yıllarca birlikte çalışmıştık, bu kadarı yeterliydi. Yine, masadaki kimsenin aramızda geçenleri gördüğünden şüpheliydim. Nicky her şeyi takip etmiş olabilecek tek kişiydi.

Nicky ve Domino'yu tanıtma zahmetine girmemiştim. Birincisi, sormadıkları için ve ikincisi, güvenliği tanıtmadığınız için. Onların acımasız ve düşmanca olmalarını isterdiniz. Onlara isimler verirseniz bu onları insanlaştırdı ve tehdit faktörünün bir kısmını ortadan kaldırırdı. Daha fazla ateş gücü için arabaya gönderilmeyi ya da zombi ve bizimle dışarı çıkmayı bekliyorlardı, bunun için kimsenin arkadaşı olmalarına gerek yoktu.

"Bay MacDougal, Bay Warrington, sizinle bir dakikalığına dışarıda konuşabilir miyiz?" Soruyu sorarken hâlâ gülümsüyordum.

MacDougal anında ayağa kalktı ama Warrington kalkmadı. Kolunda duran Justine'in elinin üstüne elini koydu. Sahiplenici bir

duruştu ve hiç hoşuma gitmedi. Şimdiden el ele tutuşmaktan fazlasını mı yapmışlardı? Tanrım, yapmadıklarını umdum. Bunun iyi bir sonla bitmesi mümkün değildi.

"Bay Warrington, bizimle dışarı gelin."

"Ben burada iyiyim Bayan Blake, yoksa Ajan Blake mi demeliyim?"

"Her ikisi de olur Bay Warrington fakat özel bir konuşma yapabilmek için birkaç dakikalığına dışarı çıkmamız gerek."

MacDougal diğer adamın omzuna dokundu ve konuştu, "Dışarı gel Tom."

Gözlerini sırayla üzerimizde gezdirdikten sonra ayağa kalktı. İkimize de itaat etmesi gerektiği için yapmış görünmüyordu ama ona direkt bir emir de vermemiştim. Nicky'nin gerginliğini atmak için olsa gerek arkamda omuzlarını oynatan ufak bir dağ gibi hareket ettiğini hissettim.

Justine, parmaklarını zombinin eline dolayıp ayağa kalktı. "Tom nereye giderse ben de giderim."

"Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum," dedim.

Elini diğerinin üstüne kapatarak ikili tutuş yaptı. "Ben öyle düşünüyorum."

Warrington onu uzaklaştırmadı, kadın elini tutmaya devam ederken masadan uzaklaştı. "Eğer istiyorsa Justine'in de bizimle gelmesini istiyorum."

Kadın ona genellikle ciddi sevgililik, iyi seks ya da en azından birkaç yıllık yarı ciddi flörtleşmeden sonra olan mutlu gülümsemelerden biriyle baktı. "İstiyorum."

Onu sadece kısa bir flört olarak görmesini umdum. Eğer daha fazlasıysa çok kötü bir zaman geçirmek üzereydi, çünkü Warrington bu gece mezara geri giriyordu. Bu zombiye her ne oluyorsa, en yakın zamanda fişini çekmem gerekiyordu. Onun gerçek şehveti bulmuş olması bunu değiştirmezdi.

Grubun geri kalanının büyük çoğunluğu da gelmek istedi. "Kalabalığa gerek yok."

Karşı çıktılar.

"Rozetimi sallamama neden olursanız çok mutsuz olacağım."

Warrington gruba doğru döndü ve konuştu: "Arkadaşlarımı tehdit etmeye gerek yok. Hep birlikte dışarı çıkacağız ve sizinle özel olarak konuşacağız." Sesi benim tehditlerimin yapamadığı şeyi yaptı.

Domino, Nicky'nin içeri girerken yaptığı gibi kapıyı kontrol edip tutarak önden gitti. Nicky bu sefer arka taraftan takip etti. Müşterimiz, zombi ve kız arkadaşı önümde yürüdüler. Telefonuyla mezarlıkta bir şeyler kaydeden adamın artık küçük bir el video kaydedicisi vardı. Adı Bob'du ve kayda değer bir şey yaparsak diye bizi takip etti. Bob'un gelmesine iki nedenden dolayı izin verirdim. Birincisi, tarih grubunun geri kalanının görebilmesi için her şeyi kaydetmesi, sonradan onlarsız dışarı çıkmamıza daha sevinmelerine yardımcı olacaktı. İkincisi, kaydettiği her şeye el koymak zorunda kalacaktım. Bu kadar gerçekçi bir şeyi kaldırabileceğimin kanıtı internette dolaşamazdı. Ölü bir dünya lideri uyandırdığım için benimle ilgilenen bir hükümet unsuruna sahiptim ve o zombi bundan çok daha az canlıydı. Bunu görseler, gece bitmeden ortaya çıkmazlarsa şanslı olurdum. Bob'u bana yakın tutmak, daha sonra 'kanıttan' kurtarabilmemi sağlamanın en iyi yolu gibi görünüyordu.

Bazı çalıların yakınında biraz mahremiyet bulmak için kapılardan uzaklaştık, ışığa karanlıkta olamayacak kadar yakındık ama Nicky, Domino ve ben ışığın altında durmadık. Manny, MacDougal ve Justine ile birlikte ışığın altına girdi. Warrington elini kadının elinin içinde tuttu ama o, modern kadınlara bir otoparkta yapmaları öğretildiği gibi ışıkta durmaya çalışırken adam daha gizli kalmak için gölgelere doğru ilerledi ve kollarını aralarında genişçe tuttu. Belki yaşarken asker olduğu içindi, belki de ölülerin ışıktan saklanma içgüdüsündendi. Ya da belki fazla şiirsel davranıyordum. Konfor alanımdan o kadar uzaktaydım ki artık bilmiyordum.

Zombiye MacDougal'a söylediğimi, onun içeride olduğunu öğrenirse restoranın kapatılacağını ve para cezasına çarptırılacağını söyledim. "Fakat Bayan Blake, o yasalar çürüyen zombilere benzeyen diğer zavallı yaratıklar için olmalı."

"Diğer zombilerin nasıl göründüğünü nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

Soruyu sorma şeklim onu rahatsız etmiş gibi biraz irkildi. Justine ona doğru yaklaştı. "Yeni arkadaşlarım bana ellerinde tuttukları aletlerden resimler gösterdiler."

Justine, Warrington ve kameraman Bob'a baktım.

"Birimiz onun zombiye benzemediğini söyleyince onun ne demek olduğunu bilmek istedi," dedi Bob omuz silkerek.

"Ama bana bakın Bayan Blake." Zombi elini bana doğru uzattı. "Ben o zavallı yaratıklar gibi değilim."

"Sizin çok canlı olan bir zombi olduğunuzu söyleyebilirim."

Kaşlarını çattı. "Eğer olmam gereken şey resimler ve internetteki filmlerse ben başka bir şeyim Bayan Blake."

Yüzü güç ve duyguyla dolu şekilde bana bakarken onunla tartışmak zordu.

"Şu anda ne kadar canlı gibi görünseniz de," dedi Manny, "bu hep böyle devam etmeyecek."

"Devam etmeyecek derken ne demek istiyorsunuz?"

Manny, zombiye en iyi üzüldüğün-için-üzgünüm bakışıyla baktı. "Ne kadar canlı görünüp öyle hissetseniz de, önünde sonunda... çürümeye başlayacaksınız. Aynı internette gördüğünüz zombiler gibi."

"Buna inanmıyorum."

"Tabii inanmazsınız," dedim.

"Yine de doğru," dedi Manny.

Zombi yüzünü astı ve Justine'in elini sıktı. "Bilgisayarda gördüğümüz hiçbir zombi bana benzemiyordu."

"Anita çok ama çok güçlü bir nekromensır. Sizi bu kadar tamamlanmış şekilde getirebilecek başka biri olduğunu sanmıyorum."

"Tamamlanmış," dedi zombi, "evet, bu iyi bir kelime. Ben kendimi tamam, bütün ve kendim gibi hissediyorum. Neden ölü olmak yerine canlı olamıyorum?"

"Siz yaşayan ölüsünüz," dedim. "Aynı şey değiller."

"Bir vampirle nişanlısınız Bayan Blake. O benden daha mı canlı?"

MacDougal'a kaşlarımı çatarak baktım.

"Buraya nasıl geldiğiyle ilgili soruları vardı Bayan Blake. Açıklamanın en kolay yolu internetti ve adınızı aratınca ilk çıkan şey sizin nişan hikâyeniz."

İç geçirdim. "Tabii öyledir."

"Tekrar soruyorum, neden bu sevdiğiniz Jean-Claude kadar canlı değilim?"

Fazla canlı yüzüne bakarken iyi bir cevap bulamadım. Orada Justine'in elini tutarken *Değilsin işte* demek kulağa yeterince iyi gelmiyordu.

"Çünkü Anita, İsa değil," dedi Manny.

"Efendimiz ve kurtarıcımızı anarak ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi Warrington.

"İsa ölüleri hayata geri döndürdü ama biz yalnızca zombileri uyandırıyoruz," dedi Manny.

Zombi başını iki yana salladı. "Kutsal şeyleri kötülemeniz beni hayatta olmadığıma inandırmayacak."

"Benim İsa gibi ölüleri diriltebileceğimi düşünmek kutsal şeyleri kötülemek değil mi?" diye sordum.

"Lazarus yalnızca birkaç gündür ölüydü. Siz ondan daha uzun süre ölüydünüz Bay Warrington. Efendimiz ve kurtarıcımızın denemeye cüret etmediği şeyi Anita'nın yapabileceğine inanıyor musunuz gerçekten?"

Warrington, yani zombinin buna bir cevabı yoktu ama yüzü tuhaf bir hal aldığında düşünüyordu. Yüzü soldu, ardından yeşil renge dönmeye başladı ve çalılara dönüp kusmaya başladı. Tükettiği bütün yiyecek ve içecekleri kusmaya devam ederek elleri ve dizlerinin üstüne düştü. Justine onun için saçlarını geriye taradı, demek ki aralarındaki yalnızca tutku değilmiş. Bunu yapmak için birini seviyor olmanız gerek.

"Çorba gibi hafif bir şeyle başlamalıydı," dedi Nicky.

"Ne?" diye sordum.

"Sindirim sistemi ağır yemekleri kaldıramamış."

"Bu, yüzlerce yıldır ölü olmasını grip falan olmakla aynı kefeye koymak gibi," dedi Domino.

Nicky omuzları ona izin verdiği ölçüde omuz silkti. "Neden olmasın?"

Ne diyeceğimi bilmediğim için MacDougal'a döndüm.

"Ve bunu restoranın içinde yapmaya başlasaydı kötü olurdu."

Ciddi ve biraz soluk göründü. "Ne demek istediğinizi anladım."

"Onun nesi var?" diye sordu Bob.

"Birkaç yüzyıldır ölüydü," dedim.

Kusması yavaşladı, boş öğürmeye geçmişti. Justine, Bob'a içerden peçete getirmesini istedi.

Warrington, "Benim neyim var?" diye mırıldandı.

"Ölüsünüz," dedim.

"O ne demek?"

"Ölüler katı yiyecek yiyemez," dedi Manny.

"Kendimi ölü hissetmiyorum."

"Biliyorum ve bunun için üzgünüm," dedim.

Bana boş gözlerle baktı. "Neden üzgünsünüz? Bu bir armağan."

"Çünkü diğer şeyleri daha çok zorlaştıracak."

Bob peçeteyle geri geldi ve zombi ağzını temizledi. Justine adamın alnındaki teri sildi. Zombiler terlemezdi. "Başka ne var?" diye sordu Justine bana bakarak.

Ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi düşündüm.

Manny bana yardım etti. "Vücudunun yemeğe nasıl tepki verdiğini gördün ama bir şey yiyemezse çürümeye başlayacak Justine."

Yeterince inkâr etmek onu gerçek dışı yapacakmış gibi başını iki yana salladı. Warrington ayağa kalkıp sallandı. Kadın onu sabitlemek için uzandı ve MacDougal gerek olursa diye yakınlarına gitti. Zombiyle bağ kuran tek kişi Justine değildi. Görünüşe bakılırsa Warrington sevecen biriydi. Kaba biri olsa her şey daha kolay olurdu.

"Uyandırdığınız bütün zombilerle böyle mi oldu Bayan Blake?" Soruyu sorarken Warrington şimdi soluk olan yüzüyle bana baktı.

"Yeterince uzun süredir yer üstünde gördüklerimin hepsi çürüdü Bay Warrington. Sadece benim zombilerim değil, herkesin. Mezardan bir zombiyi diriltmemizden sonra cesedi sağlam tutmanın bilinen bir yolu yok. Üzgünüm."

"Görüntülerini gördüğümüz o zavallı ruhlardan biri gibi mi olacağım?"

Başımı salladım. Kafamda, FBI videolarındaki kadın zombileri düşündüm. Ruhun ele geçirilmesi bedeni korumanın bir yolu olmasına rağmen, hiç bu kadar canlı görünmüyorlardı. Ama Warrington'ın ruhunu sihirli bir kapta bir yerlerde tutmadığım için bu ona yardımcı olmazdı. Bu düşünce bir diğerini tetikledi: Gözlerinden bana bakan "ruhu" değilse, neydi? Büyüm onu canlandırmıştı ama onu kişilikle dolduran şey bu muydu? Tarihsel olaylarla ilgili soruları yanıtlamasını bekliyordum ama bu seviyede bir canlılık... Hiç böyle bir şey görmemiştim. Dominga Salvador'un yıllar önce bana gösterdiği zombiler canlı görünüyordu ancak kabuk onlarla ilgili en gerçekçi şeydi. Hâlâ onun bir şeyler yapmalarını emretmesini bekleyen zombilerdi. Hiçbiri bu seviyeye sahip değildi... Bu kişilik seviyesine.

"Justine'in beni... o şekilde görmesini istemem."

Yine iki eliyle onun ellerini tuttu. "Hayır Tom, hayır."

Gördüğüm en gerçekçi bakışlardan biriyle kadının gözlerine baktı ve büyük ellerini yüzünün iki yanına koydu. Olamaz, o oradaydı, gerçekten, tamamen oradaydı. Ben ne yapmıştım böyle?

"Ben parça parça düşerken gözlerindeki bakışın korkuya dönüşmesini istemem."

"Sana asla o şekilde bakmam."

"Sadece savaş yaralarıyla arkadaşların korkunç şeylere döndüğünü gördüm. Öyle ki sevgilileri onlara bakamazdı. Mezarın bu tarafındaki gördüğüm son şey senin bana o şekilde arkanı dönmen olmasın. Bana şu an baktığın gibi bakmanı hatırlamayı tercih ederim."

Justine bana doğru döndü. "Ne kadar zaman?"

"Ne kadar zaman ne?"

"Daha ne kadar zaman böyle görünecek."

"Değişir."

"Bu ne demek? Saatler, günler, ne?" Gelip yanımda durdu, bedeni neredeyse duyguyla titriyordu.

"Yarın muhtemelen aynı olur ama ondan sonraki gün olmaz. Bazen akıl bedenden önce gider ve bu daha iyidir."

"Neden daha iyidir?"

"Bedenleri akıllarından önce giden zombiler gördüm ve onlar çürüyen bir kabuğun içinde tutsaktı ama neyin ne olduğunun farkındalardı. Onun bunu yaşamasını istemezsin, gerçekten istemezsin."

Kolumu tuttu. Normalde ona bana dokunmamasını söyler ya da kolumu ondan kurtarırdım ama yüzünde çok fazla duygu vardı. Acının bir kısmını anladığım için kolumu tutmasına izin verdim. Bunun hoşlanmayla karışık tutku olduğunu düşünmek istedim ama bana nasıl görünüyorsa onun için çok daha yoğun hissettiriyordu.

"Bu doğru değil, sadece beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Sana bu konuda yalan söylemediğime yemin edebilirim. Zombilerin çok farklı şekillerde çürüdüğünü gördüm ve bu tahmin edilemez bir şey. Onun için nasıl olacağını garanti edemem."

"Sevgilim," dedi Warrington, "nasıl olursa olsun bu süreci izlemek istiyor olamazsın ve aklım yerinde kalırken çürüyen bir kabukta hapis kalmak istemiyorum."

Kadının tutuşu sıkılaştı, gözleri neredeyse ateş parlaklığındaydı. "Ama bu şekilde kalacak... Onu yatırmayı planladığınız yarın akşama kadar, değil mi?"

"Muhtemelen," dedim.

Adama doğru döndü. "Yarın akşama kadar vaktimiz var. İşi arayıp hasta olduğumu söyleyeceğim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ama Manny bir şey söyleyebildi. "Hayır Justine, bu akşam geri gitmeli."

"Hayır!"

Kısmi gerçeğe karar verdim. "Yeniden acıktınız mı Bay Warrington?"

"Hayır," dedi ve durdu. Yüzünde çok anlayamadığım bir ifade oldu, başını olumlu anlamda salladı. "Açım. Midem kazınıyor."

Başımı salladım. "Ben de bundan korkuyordum."

"Neyden korkuyordunuz?" diye sordu Justine. "Herkes acıkır."

"İnsanlar acıkır, zombiler acıkmaz."

Yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "O zaman Tom bir zombi değil. Gördünüz mü, söylemiştim."

"Beslenen tek çeşit zombi vardır, pişmiş et ve kahve onları tatmin etmez."

"Diğer adamın söylediği gibi ona çorba falan yapmalıydık. Bu ona bu gece için fazla ağır bir yemek oldu," dedi Justine.

Başımı iki yana salladım. "Bir şeyleri yiyen tek bir zombi türü vardır."

"Tom'un türü," dedi ve adamın elini tutmaya geri gitti.

"Et yiyen zombiler," dedi Manny.

"Siz neyden bahsediyorsunuz?" diye sordu MacDougal.

"Çok nadirdir ama bazen bir zombi insan etine açlık duyarak uyanır," dedim.

"Bu çok saçma," dedi MacDougal, "film saçmalığı."

"Keşke öyle olsaydı Bay MacDougal, böyle olmasını çok isterdim ama kendim gördüm. Öldürmeye başlamalarından sonra onları avladım ve yok edilmelerine yardım ettim."

Justine, Tom'a sarıldı. "Bizi yine korkutmaya çalışıyorsunuz. Bunun doğru olmadığını herkes bilir."

"Birkaç ay önce Colorado'da olanlarla ilgili haber yazısını gördünüz mü?" diye sordum.

"O et çürüten bir hastalıktı, gerçek zombiler değil," dedi.

"O bir hastalıktı ama gerçek zombiler de işin içindeydi. Hepsi et yiyendi."

"Onlar sadece yürüyen ölülerdir. Hiçbiri Tom kadar canlı olamaz."

Aslında haklıydı ama bu tartışmayı kazanmam gerekiyordu. "Aç olduğunu söylemedi, midesinin kazındığını söyledi."

"Ne?" diye sordu konu onun için fazla hızlı değişmiş gibi.

Uzun boylu zombiye baktım. "Ona nasıl hissettiğini söyle. Ne kadar açsın?"

Bana kaşlarını çatarak baktı ama üstünde düşünüyor gibiydi. "Kendimi boş hissediyorum, sanki bir daha hiç doymuş hissetmeyecekmişim gibi. Sanki içimde dolması gereken bir boşluk var ve..." Bana baktı. "Bir et yiyen zombi nedir Bayan Blake?"

"Canlılara saldırıp onların etini yiyen başıboş zombidir."

Adamın ela gözleri genişledi. "Delirip Justine'e ve diğer arkadaşlarıma saldırabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Şu anda kafanızın içinde yeterince siz varsınız, ilk başta yabancılara, duygusal bir bağınızın olmadığı insanlara saldırabilirsiniz ama sonunda herkes için bir tehlike haline gelirsiniz." Kafamda, vampirler ve şekil-değiştirenlerin, genellikle yakınlık nedeniyle önce en yakınlarının ve en sevdiklerinin peşinden gideceklerini düşünürdüm ve bazı vampirler, ilk uyandıklarında, kana susamış olarak sevdikleri insanlara çekilirler. Bunların hiçbirini eklemedim çünkü bu sadece suları bulandırırdı ve Warrington'ın açlığını tarif edişini beğenmedim. Kana susamışlığa ya da yeni şekil-değiştirenlerin duyduğu et iştahına çok yakın geliyordu. Bu, tatmin edilmesi ZORUNLU olan bir açlıktır.

"Tom beni asla incitmez," dedi Justine, kolunu onun beline dolayarak. Pek çok erkeğin tercih ettiği şekilde onun kolunun altına sığıyordu ancak başı hâlâ omzunun üzerinden kalkacak kadar uzundu, bu da onu yaklaşık bir yetmiş üç boyunda yapıyordu. Düşündüğümden daha uzundu ya da belki daha küçük görünüyordu; hangisi olursa olsun, köşe parçalarını bulup ilerleyebildiğiniz bir yapboz gibi birbirine uyuyorlardı.

"Herkes sevdikleri insanlar için böyle düşünür," dedim. "Güven bana, doğaüstü açlıklar duyguları umursamaz."

Kadın ona daha sıkı sarıldı. "Buna inanmıyorum."

"Neden vampirler kana susamışlıklarını yasal vatandaşlar olacak kadar kontrol edebiliyor da zombiler bunu yapamıyor?" diye sordu Warrington.

"Zombiler yaşayan ve çığlık atan bedenlerin etini yiyor. Vampirler iki diş izinden biraz kan içiyor. Bir seferde bir insanı öldürecek kadar kan içemezler bile. Zombiler tek oturuşta insan midesinin kaldırabileceğinden daha çok şey tüketebilir ve siz sormadan söyleyeyim, bunun nasıl işlediğini kimse bilmiyor. Zombilerde doyduğumuzu anlamamızı sağlayan kısım kayıp gibi."

"Şu genetik hastalık gibi mi?" diye sordu kameraman Bob.

Başımla onayladım. "Evet, Pader-Willi sendromu. Zombiler aynı mantıkla insanları yiyor."

"Prader-Willi sendromunu nereden biliyorsun?" diye sordu MacDougal.

"Bir şeyler bilirim," dedi Bob.

MacDougal, hatta Justine bile ona baktı.

Biraz utanmış gibi göründü ve konuştu, "*CSI* dizisinde bununla ilgili bir bölüm vardı."

MacDougal inanmış gibi başını salladı. "Bu açlığın bir tedavisi yok mu?"

"Zombiler için canlıların etini yemek bir sonraki açlığa kadar iyi gelir ama Warrington'un insanları yemek isteyeceğini sanmıyorum."

"Hayır, istemiyorum. Kimsenin yapmak zorunda olması gereken bir seçim değil bu."

Belki hayır demenin daha uzun bir yoluydu ama cümledeki bir şey ona bakmamı sağladı. Benimle göz göze geldi, "Birkaç dakika baş başa kalabilir miyiz Bay Warrington?" dediğimde kabul etti.

Justine kolunu sımsıkı tutuyordu. "Tom'a söylemek istediğiniz her şeyi bana da söyleyebilirsiniz." Restoranın içinde bana söylediği kendi sözlerini tekrarlıyordu ama bu sefer adam kolunu okşadı ve konuştu: "Bayan Justine, bir hanımefendi için uygun olmayan bazı konular vardır. Bayan Blake, çoğu yetişkin erkeğin kaldıramayacağı şeyler görmüş, şu baktıklarım gibi... İnter... Ağda. Asker askere birkaç dakika konuşmayı tercih ederim."

Kadın itiraz etti ama sonunda izin verdi ve diğerlerinden uzaklaştık. Nicky takip etmeye başlayınca başımı hayır anlamında salla-

dım. Manny bana katılmayı teklif eden bir bakış attı ama ona da başımı salladım. Warrington'ın sadece bana karşı daha dürüst olmasını umuyordum ve şu anda dürüst olmasına ihtiyacım vardı.

Yüzünü göremesinler diye arkasını gruba doğru döndürdüm. Kendi yüz ifademi kontrol edebileceğimi biliyordum ama o üzgün görünürse Justine neden duygusal olduğunu sormak için üstüne gidebilirdi ve bu her ikisi için de iyi olmazdı.

"Biz bizeyiz Bay Warrington, şimdi ben soru soracağım, siz de bana karşı dürüst olacaksınız."

"Elimden geleni yapacağım," dedi, stres nedeniyle güneyli aksanı hafifçe belli oluyordu. Bunun onu zombi olarak uyandırmaktan daha strese sokması konuyla ilgili bir şeyler anlatıyordu.

"Hayattayken insan eti tüketmiş miydiniz?"

"Geçidimizi engelleyen erken bir kar fırtınası yüzünden dağlarda mahsur kaldık ve ardından gerçek kış üzerimize çöktü. Genç ve tecrübesizdim ve ancak biz gerçekten tuzağa düştükten sonra kıdemli subay çok geç başladığımızı kabul etti. Kardan önce çıkabileceğimizi düşünmüştü ama bir kez geciktiğimizde, bizi ilkbaharda bulmalarına kadar oradaydık. Bir süre et yakalayıp avlayabildik ve içmek için karı erittik ama sonunda hayvanlar tepelerden kaçtı ve dağdaki küçük grubumuz dışında kimse kalmadı."

Yüzümdeki ifadeyi görmemek için uzaklara bakmasına rağmen yüzünü izledim. Ona ifadesiz bir polis suratı takındım, çünkü insanların size korkularını anlatacağını öğrenmiştim ama anlattıklarıyla dehşete düşemezdiniz. Onların boş tanıkları olmalısınız, çünkü en çok korktukları şey, içlerindeki en derin, en karanlık şeyleri bildikten sonra, onları canavar veya bozuk olarak görmenizdir. Mezardan çağırdığım bu adamın, onu zaten yarattığımdan daha fazla canavar gibi hissetmeyeceğinden emin olmaya çalıştım.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki araya girdim. "Sonra ne oldu Bay Warrington?"

"Yiyeceğimiz bitti ve kar dinmiyordu. Canlı canlı gömülmek gibiydi." Bunu dedikten sonra güldü ama gülüşünde acı vardı.

"Ardından Charlie öldü. Bedenini koruyabilmek için onu karın içine koyduk ama avımız sırasında gözden kaçırdığımız bir yırtıcı hayvan onu buldu, karı kazdı ve bir kısmını yedi." Yüzünü bana çevirdi. "Hiç açlık çektiniz mi Bayan Blake?"

"Açlıktan ölmekten bahsediyorsanız, hayır."

"Bu sizin için bir lütuf o halde."

"Öyle," dedim.

"Çocukken açlığı bilirdim ama böylesini değil. Karnım artık acımıyordu, bir boşluk ağrısı vardı. Neredeyse huzurluydu. Ne zaman hareket etmesek uyumaya başladık, konuşmak bile fazla gelmeye başladı. Birbirimizle konuşurken cümle ortasında uyurduk. Sanki zaten kısmen ölmüşüz ve uyku da ne olacağının habercisiydi. Ama sonra Charlie'nin parçalandığını gördük ve..."

"Et gördünüz," dedim.

Bir eliyle yüzünü sildi, geniş omuzları öne kavislendi ve sadece başını sallayabildiği şekilde sakince, sessizce ağladığını fark ettim. Sonunda mırıldandı: "Tanrım bizi bağışla. Tanrım beni affet."

Neredeyse aklımdan geçenleri söyleyecektim. *Siz zaten bir kez öldünüz, Tanrı'nın eylemleriniz hakkında ne düşündüğü zaten kararlaştırıldı.* Ama bunu söylemedim. Bu gece mezarına geri koyacağım biriyle teoloji hakkında tartışmak istemiyordum çünkü ruhu buradaysa, onu cennetten mi çıkarmıştım yoksa cehennemden mi kurtarmıştım? Ya da reenkarnasyona inanıyorsanız, onu şu anda enkarne olduğu bedenden nasıl koparmış olabilirdim? Hepsi bir Hıristiyan olarak maaş derecemin ötesindeydi. Rahibimle oturup bu konuda konuşacak kadar açık fikirli olup olmadığına bakmam gerekiyordu. Ya da herhangi bir rahip olurdu. Bütün bunlar hakkında konuşabileceğim bir yerde din adamları olmalıydı. Bunları tartışabilecek doğru kişiyi bulabilmek için dua ettim, önümde duran adam ya da zombi adına doğru olanı yapabilmem için fazladan bir dua ekledim.

Yüzünde gözyaşlarıyla bana bakıyordu. "Sessizliğiniz çok şey anlatıyor Bayan Blake. Benden iğrenmiş olmanızı anlıyorum."

"Ondan değil Bay Warrington, başka şeyler üstüne biraz fazla kafa yoruyorum."

"Duygularımı önemsemek zorunda değilsiniz Bayan Blake. Hakkımda düşündüğünüz her şeyi hak ediyorum."

"Benim işim sizin ahlakınızı sorgulamak değil Bay Warrington. Başkasını yargılamak için benim geçmişim de fazla dolu. Ben hiç o kadar açlık çekmemişken sizi nasıl yargılayabilirim?"

"Çok anlayışlısınız Bayan Blake. Minnettarım."

Omuzlarımı silktim. "Elimden geleni yapıyorum."

"Yaptığınıza inanıyorum."

Gülümsedim. "Midenizin kazındığını söylemiştiniz Bay Warrington. Şu anda yaşadığınız açlığı o korkunç kış mevsiminde yaşadığınız açlıkla karşılaştırabilir misiniz?"

Cevap vermeden önce ciddi ciddi düşündü ve bunu yaptığı için memnun oldum. "Boş hissediyorum. Midem çok uzun süre yemek yemediğinizde olduğu gibi bir ağrıyla acımaya başlıyor. Bu ilk safhalar, fakat bu akşam yediğim o kadar şeyden sonra böyle hissetmemeliyim."

"Hepsini kustunuz," dedim.

Başını iki yana salladı. "Aç olmakla aynı şey değil Bayan Blake. Bedenim bu akşam yemek yediğini bilmeli ve yemiş olduğum o güzel yemekleri yok sayıyor gibi."

"Korkarım ki şu anda bedeninizin ihtiyaç duyduğu tek bir yiyecek türü var Bay Warrington."

"İnsan etinden bahsediyorsunuz," dedi, sesi ciddiydi.

Başımı evet anlamında salladım. "Maalesef."

Gözlerinin arasındaki derinin kırışmasına neden olacak şekilde kaşlarını çattı. "Hayattayken yediğim için mi böyle olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim, fakat böyle olduğunu düşünüyorum."

Gözyaşları yüzünde kururken bana gülümsedi. "Emin olmadığınızı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu dürüstlük için minnettarım."

Tekrar omuzlarımı silktim. "Hak ediyorsunuz."

"Benim yüzümden bir nedenden dolayı suçlu hissediyorsunuz."

Karşı çıkmadan onayladım. "Sanırım sizi kaldırmak için inek kurban etmemeliydim. Sanırım gücümü artırmaya fazla yardımcı oldu ve siz çok... canlı gibisiniz."

"Canlı hissediyorum."

"Biliyorum."

"İnsan gibi yemeğimi yiyebilsem ve midemde tutabilseydim beni yine de toprağa geri koymanız gerekir miydi?"

"Bilmiyorum, teknik olarak evet ama açıkçası bilmiyorum. Artık bir önemi de yok."

"Çünkü insan gibi yemek yiyemiyorum ve hâlâ çok ama çok açım."

Başımı salladım. "Evet."

"Birine zarar vermeye çalışmamdan önce beni geri göndermelisiniz Bayan Blake."

"Evet, bunu yapmalıyım."

Başıyla onay verdi ve ardından omurgasını dikleştirdi, duruşu asker duruşu gibiydi. Takım ceketiymiş gibi tişörtünü aşağı çekiştirdi. "Bunu yapmamızdan önce eski kıyafetlerime ihtiyacım var mı?"

"Söylediğim gibi, bilmiyorum."

"Eşeği sağlam kazığa bağlamak lazım," dedi.

"Evet, kıyafetlerini alalım."

"Onları şeye götürdüler... Kuru temizleme."

"MacDougal'a orayı aratıp gidip alabilir miyiz öğreniriz."

"Eğer almaya hazır değillerse?"

"Onu o zaman düşünürüz."

"Çok doğru, çok doğru." Başını eğdi, yine kaşları çatıktı. Ardından ela gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Hayattayken doğru kızı hiç bulamamıştım ama Justine'in o kişi olacağına inanıyorum. Sevdiğim birini bulmak için ölüp geri gelmem gerekmesi ne anlama geliyor?"

Bu soru, aldığım ücretin çok çok üstündeydi. "Size kime âşık olacağımızı seçemeyeceğimizi söylemekten başka ne söyleyebilirim bilmiyorum Bay Warrington."

"Justine tüm hayatını geçmişi öğrenerek geçirmiş. Onunla şimdiki zamana göre daha evinde hissediyor."

Başımla onayladım. "Böyle bir şey olduğunu anlamıştım, siz de geçmişten çıkagelen birisiniz."

"Geçmişten çıkagelmek?"

"Bu bir deyim, uzun süredir duymadığınız bir şarkıyı duymak ya da bir giyim modasının geri gelmesi gibi."

"Ah," dedi. "O halde ben gerçekten de geçmişten çıkageldim."

Ona doğru gülümsedim, kendime engel olamamıştım. İyi bir adama benziyordu. İçindeki açlığın iyiliğini aştığı zaman ne olacağını görmeyi gerçekten istemiyordum. "Justine'le birkaç dakika kalmanıza izin verebilirim."

"Onunla baş başa kalmamız güvenli olur mu?"

Kafamda bu düşünceyi tarttım ve gerçeği söylemeye karar verdim. "Bilmiyorum, olabilir. Ne kadar baş başa kalmak istiyorsunuz ve ne kadar sürecek?"

"Bütün gece olmasını isterdim ama şafak sökmeden beni geri koymanız gerek."

Başımla onayladım. "Doğru."

"Bir saatimizin olması mümkün mü?"

"Açık konuşmam gerek Bay Warrington ve bunun için üzgünüm."

"Beni mezardan kaldırdınız Bayan Blake. Tabii ki birbirimize karşı açık olabiliriz."

"Bir saat boyunca konuşmayı mı, seks yapmayı mı planlıyorsunuz?"

Utançla kızardı. Zombiler kızarmazdı. Kahretsin. "Gerçekten fazlasıyla açık oldu Bayan Blake. Sanırım şoke oldum."

"Üzgünüm fakat sizden ben sorumluyum ve bu, Justine'le yaptığınız şeylerden de sorumluyum demek."

"Çok mu yanlış olur?"

"Buna cevap veremem fakat bir kadın yüz yıldan yaşlı bir vampir tarafından hamile kalırsa doğum kusurları ya da bebekte sorunlar olabiliyor. Yani bir şey olursa diye Justine'e göz kulak olabilmek için bilmeliyim."

Başıyla onay verdi. "Ben ölüyken onu bir çocukla bırakamam, bu onu mahveder."

Ahlaki değişimi açıklamaya zahmet etmedim çünkü endişelendiğim şey onu ahlaki olarak mahvetmesi değildi. Daha çok bebeğin bir parça zombi olması düşüncesiydi. Bunun çocuk ya da Justine için ne anlama geleceğini hayal bile edemiyordum.

"Justine böyle şeyleri önlemenin yolları olduğundan bahsetmişti."

"Yollar var ama yüzde yüz güvenli değiller."

"Açık konuşuyoruz madem, Bayan Blake, sizin... Vampir nişanlınızla yakın ilişkileriniz oluyor mu?"

Başımı evet anlamında salladım. "Oluyor."

"Benim hanımım için korktuğunuz şeyden siz de korkmuyor musunuz?"

"Evet ama biz önlem alıyoruz ve şimdiye kadar bir şey olmadı."

"O zaman Justine ve benim için de bu bir seçenek değil mi?"

Şakaklarımı ovdum. Başım ağrımaya başlıyordu. "Bilmiyorum, bilmiyorum lanet olsun."

"Bir kadının kaba konuşmasına gerek yok," dedi, gerçekten öfkelenmişti. Bu beni güldürdü, kendime engel olamadım.

"Sizi şaşırttığım için özür dilerim. Bundan sonra konuşmama dikkat edeceğim Bay Warrington."

"Bir kadının, hanımefendinin, böyle bir dil kullanmasındaki mizahı göremiyorum."

"Sanırım öyle ama... Bir daha önünüzde öyle bir kelime kullanmaktan kaçınacağım."

"Ya da Bayan Justine'in önünde."

"Tabii ki, onun önünde de söylemem," dedim ve yüzümü ifadesiz tutmayı başardım. Ben bir denizci gibi küfrederdim ama zombinin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sevdiğim tek kadınla zaman geçirmek için izin istiyorum sizden."

"Onunla bu akşam tanıştınız."

"Kadınlar artık ilk görüşte aşka inanmaz mı oldu?"

"İlk görüşte tutkuya inanırım Bay Warrington, aşka değil."

"Bir kadına göre çok alaycısınız. Sanırım polis memuru olmanızdan dolayı böyle."

"Rozet takmadan önce de alaycıydım ama evet, çoğu polis gitgide alaycı olur."

"Güzel bir kadının ilk görüşte aşka inanmaması üzücü bir durum."

"Siz romantik birisiniz Bay Warrington."

"Çoğu centilmen öyledir Bayan Blake, daha nazik olan cinsiyetten saklarız sadece."

Kadınların gerçekten daha nazik cinsiyet olduğuna emin değildim. Bu nazikliği nasıl tanımladığınıza bağlıydı ama onunla bu konuyu tartışmadım. Evet ya da hayır demeden önce Manny ile Warrington ve Justine'in ahlaki sonuçlarını tartışmak için zaman istedim. Bunu yaptıran içimdeki romantik değildi, lanet olası suçluluktu. Onu mezardan kaldırmıştım ve Justine ona âşıktı. Animatörler için Hipokrat yemini yoktu ama bir yerde bir kuralı çiğnemiş gibiydim. Hangi kuralın ne zaman bozulduğuna emin değildim. Her şey asla hayal bile edemeyeceğim şekillerde o kadar berbattı ki. Manny'yi yanıma çağırdım. Nicky ve Domino onu takip etti, onlara geri durmalarını söylemedim. Ben daha az kötü olanın ne olduğuna ya da gerçekten kötü mü ona karar vermeye çalışırken Warrington, Justine'le el ele tutuşmaya gitti.

29

"BUNUN GERÇEKTEN İYİ bir fikir olduğunu düşünüyor olamazsın," dedi Domino.

"İyi bir fikir olduğunu söylemedim."

"Anita, güzel, beyaz kızın bir zombiyle seks yapmasına izin veremezsin," dedi Manny.

"Irkının konuyla ne alakası var?" diye sordum.

"Konu ırkı değil Anita, konu ona şimdiye kadar hiç kötü bir şey olmamasıyla ilgili."

"Bunu bilemezsin, trajik bir geçmişi olabilir."

"Şuna bak Anita, neredeyse otuz yaşında ve hâlâ pırıl pırıl." Dördümüz de dönüp Justine'e baktık, tıpkı herkesin baktığı ama bakmıyor gibi görünmek için çok uğraştığı o filmlerden biri gibiydik. Sanki dünyadaki en harika şeymiş gibi zombiye bakıyordu ama bu doğru değildi. Kahverengi saçları düzdü ve kimyasallardan etkilenmemişti, eteği ne çok kısa ne de çok uzundu. Bluzu uzun kollu, fırfırlı yakalıydı; ayakkabıları sade topuklulardı. Ama sorun kıyafetler değildi. Gerçekten korkunç trajik çocukluklar geçirmiş ya da günü kurtarmak için polise ihtiyaç duyan, eski aşkları olan, böyle giyinen insanlar tanımıştım. Tam olarak sorunu tespit edememiştim ya da nedenlerini sıralayamazdım ama Manny haklıydı.

Justine bize baktı ve "Sorun ne?" dedi.

"Hiçbir şey," dedim, hepimiz aynı anda bakışlarımızı kaçırdık, bu hiç de şüpheli değildi tabii.

"Bak, beyaz işte," dedi Manny.

"Anladım, hâlâ üstünde yeni araba kokusu var," dedim.

"Evet."

"İnsanlar nasıl bu yaşa gelip böyle..." Nicky doğru kelimeyi aradı.

"Bozulmamış," diye kelime önerdim.

"Taze," dedi Manny.

"Masum," dedi Domino.

"Evet, öyle oluyorlar."

"Bilmiyorum," dedim Domino ile aynı anda.

"Dominga Salvador'un kız kardeşi böyleydi," dedi Manny.

"Böyleydi mi, geçmişte mi?"

Başını evet anlamında salladı.

"Ona ne oldu?" diye sordu Domino.

"Ay ve yıldızlar olduğunu düşündüğü bir adama âşık oldu. Hepimiz de onu severdik."

"Sesin kötü bir şey söylemek üzereymişsin gibi."

Yeniden başını salladı, yüzü çok ciddiydi. "Sonrasında onu dövdü, Dominga onu adamın elinden kurtarana kadar iki oğulları olmuştu. Büyük oğlu babasının aynısı. O çocukta tuhaf bir şeyler var."

"Sevgililerinden dövdüğü oldu mu?" diye sordum.

"Dominga'nın çemberinden çıktıktan sonra irtibatım koptu ama kız kardeşi her açıdan iyi olan bir adamla evlendi."

"Bağınız koptuysa çocukta bir sorun olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Onu bebekliğinden itibaren izledim Anita, o normal değil. Hiçbir zaman normal olmadı. Bu değişmeyecek. Öyle adamlar öyle kadınlara ilgi duyar."

"Deli sürtükler erkek eşdeğerlerine ilgi duyuyor," dedi Nicky.

Manny ve ben başımızı sallayarak ona katıldık.

"Kötü erkek ve kızlar ya iyi erkek ve kızları sever ya da kendileri kadar kötü insanları," dedi Domino.

"Katılıyorum, peki şimdi Justine ve hayatının aşkıyla ilgili ne yapacağız?" diye sordum.

"Anita, o bu gece mezara geri giriyor. Kızın mükemmel gecenin anısıyla sonsuza kadar yaşamasına izin veremezsin."

"Kadın bu akşam onun mezara gireceğini biliyor, yani mükemmel olmayacak. Üzücü ve geçirdikleri tek zamanın bu olacağını bil-

mesiyle geçecek."

"Romeo ve Juliet olayı gibi," dedi Domino.

"Onun gibi kızlar trajik şeylere bayılır," dedi Nicky.

"Anita," dedi Manny, "onun gibi birisi bu akşamki trajik romantizmle sonsuza kadar yaşayabilir."

"Bu kötü mü?"

"Hiçbir adam bu romantiklik seviyesine ulaşamayacak Anita. Ya bir daha hiç sevgilisi olmayacak ya da bundan sonraki her erkeği bununla karşılaştıracak ve erkekler hep kaybedecek."

"Neden kaybetsinler?"

"Çünkü mükemmel seks ve mükemmel adam olana kadar bunu zihninde inşa edecek ve eğer aynı yüzyılda doğmuş olsalardı, o zaman tamamen mutlu olabilirlerdi diye düşünecek."

"Yine tecrübeden konuşuyor gibisin," dedim.

"Lisede Maria adında iyi bir arkadaşım vardı. İlk aşkını bir trafik kazasında kaybetti. Evlendi ve çocukları oldu ancak kocası evlendikten otuz yıl sonra ve erkek arkadaşının ölümünden otuz iki yıl sonra bile hâlâ o mükemmel aşkın hayaletiyle savaşıyor. Ricky'yi tanıyordum, iyi biriydi ama Maria'nın hatırladığı tek şey o değildi. Carlos için her zaman üzülmüşümdür, çünkü o hâlâ sonsuza kadar genç, yakışıklı ve mükemmel olacak mükemmel erkek arkadaşla savaşıyor."

"Bu âna tam anlamıyla uyan iki hikâyen mi var?" dedi Domino ve sesinin şüpheyle dolu olmasına izin verdi.

"Hey, ben ellili yaşlarımın sonundayım. Bu kadar uzun süre hayatta kaldıktan sonra bir iki şey öğreniyorsun."

Domino gülümsedi. "Pekâlâ, bunu anladım."

"Bazı insanlar yetmiş yaşına kadar yaşamışlarsa aptal ve kaba oluyor," dedi Nicky.

"Ya da yüz yetmiş," dedim.

Hep birlikte bu fikre katılıp başımızı salladık.

"Ama ben onlardan değilim ya da olmamaya çalışıyorum," dedi Manny. "Ve bu akşam bu kadını sonsuza kadar etkileyebilir."

"Hayır demediğim için aptal olduğumu düşünüyorsun."

"Suçluluk duygusu ve korkunun mantığının önüne geçmesine izin verdiğini düşünüyorum," dedi Manny.

"Aynen," dedi Domino.

"Ben kadının kendisinin karar vermesine izin vermen gerektiğini düşünüyorum," dedi Nicky.

"Sen bir sosyopatsın," dedi Domino. "Duygularını ya da hayatının nasıl şekilleneceğini zerre umursamıyorsun."

Nicky omuzlarını silkti. "Doğru ve doğru değil."

"Doğru olmayan kısım ne?" diye sordu Domino.

"Bu kızın duygularını umursamıyorum ama o Manny hariç hepimizden daha büyük."

"Otuz yaşından büyük mü?" diye sordum.

"Otuz dört."

"Sen sordun."

Başıyla onayladı.

"Demek istediğin şey ne?" diye sordu Domino.

"Kadın otuz dört yaşında, yani kendi başına karar verebilir. Ne kadar canlı olsa da bir zombiyi becermek," elleriyle havada tırnak işareti yaptı, "benim eğlence anlayışıma girmez. Ama diyelim hayatını zombiye kafayı takarak geçirdi, ne olmuş yani? En azından bir geceliğine Shakespeare tarzında trajik bir aşk yaşamış olur ve bu çoğu insanın yaşadığından çok daha fazlası."

"Bu aynı anda duymuş olduğum en küçümseyici ve en romantik şey," dedi Domino.

"Hem küçümseyici hem romantik olamaz," dedim.

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Yani ben küçümseyici romantik miyim?" diye sordu Nicky.

Domino bir süre üstünde düşündü ve başıyla onay verdi. "Evet."

Nicky sırıttı. "Hoşuma gitti."

İkisine de gözlerimi devirdim.

Manny düşünceli görünüyordu.

"Justine ve Warrington'a az önce bize anlattığın şeyi anlatsan?" diye sordum.

Manny kaşlarını kaldırdı. "İyi fikir ama bana inanmaz. Kimse başkalarının yaptığı hataların aynısını yapacağını düşünmez."

"Elimizden gelen tek şey denemek."

"Ayrıca, eğer sıkı bir romantikse, seks yapmamayı, hiç yaşanmamış bu büyük aşk ilişkisine dahil edebilir. Çıktığı diğer tüm erkekleri bununla karşılaştırabilir ve asıl o zaman erkeklerin gerçekten hiç şansı olmaz, çünkü rekabet etmesi daha zor olan tek şey trajik bir kayıp aşktansa, aslında hiç yaşanmamış trajik bir kayıp aşktır. Fantezi, belirli bir insan için neredeyse her zaman gerçek olandan daha iyidir."

Hepimiz Nicky'ye baktık ve ben bile şaşırmıştım. "Vay canına," dedi Domino, "bu epey zekiceydi."

"Sosyopatların duyguları anlayamadığını sanırdım," dedi Manny.

"Sosyopatlar yıllarca insanları inceler, çünkü araya karışmak için anlamadığımız ya da hissetmediğimiz şeyleri taklit etmeliyiz. Bu bizi gezegendeki en gözlemci insan yapar. Buna mecburuz, yoksa insanlar ne olduğumuzu anlar. Öyle olsa yüzyıllar önce bizi öldürür ya da bize insanları öldürme görevi verirlerdi eminim."

Manny biraz düşündükten sonra, "Tamam, Justine ve Warrington ile konuşalım," dedi.

"Farkında mısınız, ikiniz de ona artık adıyla hitap ediyorsunuz," dedi Nicky.

Manny ile birbirimize baktık. "Ürkütücü, değil mi?" dedim.

"Evet," dedi, "fazlasıyla."

Manny ve ben, Justine ve zombiye ne tercih yapacağını bile bile tüm uyarıları anlattık. Bazen insanları kurtaramazdınız ve bazen onlar kurtarılmak istemezdi.

30

WARRINGTON'UN ONURUNU HESABA katmamıştık. Sevdiği tek kadını böyle kötü bir durumda bırakmak istemiyordu. "Ona benim zombi olduğumu gösterin," dedi en sonunda.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Eğer gerçekten söylediğiniz şeysem bana bir şeyler yapmayı emrettiğinizde itaatten başka şansımın olmaması gerekmiyor mu?"

"Bunu da internetten mi öğrendiniz?"

"Evet," dedi alayı hiç duymamış gibi. Sanırım insanların internette yalan söyleyebileceğini bilecek kadar modern kültüre maruz kalmamıştı ve sık sık yalan söylüyorlardı. Tabii ki bu durumda yalan değildi.

Küçük bir parçam, Warrington'ın gerçekten diğer zombiler gibi bana itaat etmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Sanırım bir parçam onu bir insan olarak düşünmeye başlamıştı, ölümsüz ya da en azından bir zombi olarak değil. Bazen şüphe, yeteneklerinizi geri alabilirdi. Yapabileceğinize inanmadığınızda yapamamanız ya da onun gibi bir şeyler.

Yararsız düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım ve inandım. Ben sadece bir animatör değildim, tamamen yeni bir güç seviyesi olan bir nekromensırdım. Zombiyi ben uyandırmıştım, bu da onu kontrol edebileceğim anlamına geliyordu, nokta.

Gözlerimi kapattım ve yavaş yavaş nefes alıp verdim, gerilimin, şüphelerin, her şeyin benden uzağa kaymasına izin verdim. Bir cadı ve benim metafizik öğretmenim olan Marianne buna merkezleme derdi. Yer yerine hava da kullanabilirsiniz ama bunu yapabilmem için genellikle rüzgâr gerekirdi. Temel ve merkez demişti defalarca kez, benim için neredeyse otomatik olana kadar.

Gözlerimi açtığımda yeniden sakindim ve Warrington'a suçluluk duygusu ve tüm duygular yoluma çıkmadan bakabiliyordum. Artık bedeni sıcaktı, ne olmuş yani? Yeniden sevebilirdi, ne olmuş yani? Ona gözlerimle değil, beynin hemen arkasındaki rüyaları görebildiğiniz kısmıyla baktım. Genelde insanların etrafındaki auraları 'görmezdim' ama etraflarındaki enerjiyi 'hissedebiliyordum'. Bekleyen grubun üzerine yeteneklerimi fırçaladım ve insanları sıcak olduğunu hissettim, Nicky ve Domino'nun enerjisi daha sıcaktı ve Manny'nin enerjisi daha soğuktu. Ölülerle çalışma yeteneği, enerji imzalarımızda mezardan bir öpücük gibi izini bırakır. Diğer insanlarınkini görebildiğim şekilde kendiminkini göremiyordum. Marianne bu işi yapan çoğu kişinin kendisini göremediğini ama bana enerjimin daha önce dokunduğu hiçbir insana benzemeyen bir soğuklukta olabileceğini söylemişti. Gücümün Warrington'ı geçmesine izin verdim. Onun enerjisi çok farklıydı. Bu sadece mezarın bir izi değildi, sanki aurasının ampulü sönüyormuş gibi, ölüm gibi ya da yaralanıp ölmek gibi değil, ama... Herkes kadar canlı değildi, çünkü o yaşayan ölüydü. O bir zombiydi, sadece bir zombiydi, gerçekten iyi ve yüksek işlevli biriydi ama yine de onu canlandıran benim gücümdü, yaşamı dolduran ilahi kıvılcım değil.

Fazlasıyla etkileyiciydi ama sonunda onun ne olduğunu hissedebiliyordum ve o canlı değildi. Kişiliğini nasıl bu kadar geri getirdiğimi bilmiyordum, sonuçta önemli değildi. Justine'e hayatta olmadığını kanıtlamamı istemişti ve bunu yapabilirdim.

Nicky'nin emir sesim demeye başladığı sesimi kullandım ve konuştum, "Thomas Warrington, bana gel!" Elimi öne uzattım.

Justine titreyerek adamın koluna tutundu. "Yapma Tom, gitme."

Kadına bakarak kaşlarını çattı ve ardından bana döndü. "Seçim yapabiliyorum gibi görünüyor Bayan Blake."

Başımı iki yana salladım. "Nazik davrandığım zaman bir seçeneğiniz olabilir ama nazik olmak istemiyorum."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum Bayan Blake."

"Anlamadığınızı biliyorum."

Justine kollarını onun etrafına sardı, sıkıca sarılıp kendisine bakmasını sağladı. "Seni mezardan kaldırmış olabilir ama ilk öpüşmemizde başka bir şey oldu. Sana her dokunuşumda daha sıcak oluyorsun."

"Romantik hayaller kuruyorsun Justine," dedim.

Gözlerinde biraz vahşi bir bakışla bana döndü. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Her öpüştüğümüzde ya da el ele tutuştuğumuzda derisi ısınıyor. Bunu uydurmuyorum." Parmak ucunda kalkıp dudaklarını adama uzattı.

Bana bakarak tereddüt etti. Başımı salladım ve ancak o zaman ona doğru eğildi. Onun izin isteyen bir zombi olduğunu sanmıyordum ama Warrington, gücüm teninin üzerinde sürünürken hâlâ iyi olup olmadığını merak ediyordu, çünkü onun bunu hissettiğini biliyordum ve tepkisi bana Justine'in de bir şeyler hissettiğini bilmemi sağladı.

Öpüştüler ve gözlerimle değil güçle baktım. Aralarında enerji fışkırdı, öyle ki parıltısı solgun, neredeyse görünmez bir parıltıdan kırmızıya dönüştü. Öpüşmeden ayrıldıklarında, onun enerjisi daha parlak kaldı ve kadınınki de öyle. Sanki adamdan güç almış gibiydi ama belki de aşktan, hatta şehvetten bu enerjiyi hep alırdık. Paylaşılan enerjiyi kazanmasaydık bu kadar bağımlılık yapmazdı.

Bana döndü. "Gördünüz mü, gördünüz mü, o her seferinde daha canlı oluyor."

Ona karşı çıkamazdım, çünkü kendim görmüştüm. "Fark etmez," dedim.

"Birbirimizi seviyoruz! Nasıl fark etmiyor olabilir?" Bana doğru yürüdü ve kadın onun elini bıraktığı anda adamın enerjisi yine soldu. Aralarında olan şey her neyse geçiciydi.

"Elini tekrar tut," dedim.

"Ne?" diye sordu.

"Onun elini kendi elinin içine al Tom."

Uzandı ve istediğim şeyi yaptı ama yine de bana itaat ettiği için olduğunu düşünmedim, ona dokunmak istediği için yaptı. Enerjisi

yeniden parladı, öpüştüklerinde olduğu kadar değildi ama oradaydı. Ondan bir şeyler kazanıyordu.

"Elini bırak ve Bay MacDougal ile tokalaş."

Tereddüt etti, ama Justine'in gitmesine izin verdi ve diğer adama uzandı. MacDougal da tereddüt etti ama onunla el sıkıştı. Warrington'ın enerjisi parladı, Justine'deki kadar değil ama oradaydı, hafif bir artış. Bu çok ilginçti ve kesinlikle olmamalıydı. Zombiler onlara dokunup dokunmadığınızı umursamazlardı ama normal zombiler hiçbir şeyi umursamazlardı; sadece emirlere uyar veya sorulduğunda soruları yanıtlarlar. Warrington ne tür olursa olsun, farklı bir şeydi, belki yeni bir şeydi. Daha önce başka biri insan temasından enerji kazanan bir zombi diriltmiş miydi acaba? Bu işte, soracak kadar güvendiğim birkaç animatör tanıyordum ama o başka bir gece içindi. Bu gece ödünç vermeden de yeterince tuhaftı.

"El sıkışmayı bırakabilirsiniz, ikinize de teşekkür ederim."

"Gördünüz mü, ikisine de teşekkür ettiniz, siz bile Tom'u insan olarak görüyorsunuz."

Kadına baktım ve yüzündeki talebin bir kısmını anladım, vücudunun gerginliğinden elleri yumruklar ve kaşımaya hazır pençeler arasında bir yerde sıkıştı. Bir kavgaya hazırlandığını bilip bilmediğini merak ettim; muhtemelen bilmiyordu. Dövüş ya da kaç, tepkiye alışkın değillerse insanları garip bir şekilde etkileyebilir.

"O şimdiye kadar kaldırdığım en canlı zombi," dedim ama sesim hâlâ sakin ve duygusuzdu. Biyoloji diplomamı alırken ve son projemi yaparken üniversitede kullandığıma benzer bir boşluktu. Deneklerinizin ne yaptığını kaydedersiniz, onlara insani nitelikler vermezsiniz. Hepsine bilimsel zihniyetin bir parçası olan soğukkanlı bir mesafeyle ve biraz da sosyopatlıkla bakıyordum fakat duygusal yansıtma eksikliğinden başka ne olabilirdi ki? Birincisi, veriler olabildiğince saf kalabilsin diye olayları düzenlemeden kaydedebilmenizdir, diğeriyse kötü şeyler olurken akıl sağlığınızı koruyabilmenizdir.

"O bir erkek, zombi değil!" diyerek bana bağırdı.

Diğer tarihçilerin MacDougal'ın yanına gelmesine neden olacak

kadar uzun süre konuşmuştuk. "Ne oluyor?" diye sordular. "Justine neden üzgün?"

İkinci soruya verecek bir cevabım yoktu çünkü onun trajik aşk hikâyesindeki kötü karakter olacaktım. Adil olmak gerekirse ben aynı zamanda dileğini yerine getirmek için büyü kullanmış olan iyilik meleğiydim ama büyü bazen silah gibiydi, ne iyi ne kötüyken ikisini de yapabilirdi.

"Thomas Warrington, yanıma gel," dedim ve yeniden elimi ileri uzattım.

Hemen bana doğru yürümeye başladı ama aramızdaki bağda herhangi bir direniş yoktu. Kaçmaya çalışsa bile nerede olduğunu bileğindeki kelepçe olmadan bilecekmişim gibi içindeki gücümü hissediyordum.

Justine koluna asıldı. "Hayır!"

Bob diğerlerine, "Blake bu akşam Tom'u mezarına geri koyacak," dedi.

Diğer kadınlardan biri, "Onu yarın akşama kadar sorgulamak için para verdik," dedi.

MacDougal, "Sorun değil Iris, Bayan Blake ile şartların değişmiş olduğunu konuştuk," dedi.

"Justin ile düzüştükleri için mi?" diye sordu genç adamlardan biri. Grubun geri kalanı hemen ona *çok şey söyledin* der gibi baktı.

Sorunlara tek tek odaklanalım. "Bana gel." İstediğim şeyi yaptı ve sonunda elime dokundu. Tanrım, derisi sıcaktı. Zombilerin bu şekilde vücut ısısı olmamalıydı.

"Onu götüremezsiniz, götüremezsiniz!" Ben hâlâ ona dokunurken Justine diğer elini tuttu. Enerji yükseldi ama bu sefer onu sadece uzaktan görmüyordum. Ona dokunan elimden geçti ve vücudumu bir elektrik ve güç akışı gibi heyecanlandırdı. Tıpkı Warrington'a olduğu gibi benim de enerjimi yükseltti. Bir vampirin bir insan hizmetkârından ya da benim durumumda bir vampir hizmetkârının nekromensıra yaptığı gibi onun aracılığıyla enerji kazanabileceğimi fark ettim. Hizmetçi beslendiğinde enerji kazanırdınız. Vampirlerin

kan almak zorunda kalmadan uzun mesafeler kat etmeleri ve gemide, trende veya her yerde keşfedilmeden seyahat etmelerinin bir yolu olarak başlamıştı. Hizmetçiler yemek yerdi ve bu, vampirleri kanla beslenineceye kadar devam ettirmeye yetecek enerjiydi.

Warrington bana bakarak konuştu, "Bu nedir? Ne oluyor?"

Yüksek sesle açıklamak istemiyordum. Bunu Manny ile özel olarak tartışırdım ama burada muhtemelen gecenin sonunda benden pek hoşlanmayacak olan yabancılarla değil. Justine ayakları üzerinde sallandı. Onun enerjisinden beslenebileceğimi öğrendiğimde, kanalı daha geniş açtım ve zombim aracılığıyla onu daha hızlı içtiğimi fark ettim. Elimi adamın üzerinden çekince Justine bayıldı. Onu yakalamak zorunda kaldı, yoksa sert şekilde yere çarpardı.

"Onun nesi var?" diye sordu arkadaşları.

Warrington onu bir çocuk ya da romantizm kahramanı gibi kollarının arasında tutarken bana baktı. "Siz ne yaptınız?"

"Biz. Biz ne yaptık," dedim.

"Justine'e zarar vermenize yardım mı ettim?"

Başımla onayladım.

"Nasıl? Bana ne yaptınız? Asla ona bilerek zarar vermem."

"Buna inanıyorum Warrington, ama seçme şansınız yok."

MacDougal onların yanına gelmiş, Justine'in yanağına dokunuyordu. "Elimin altında soğuk ve nemli geliyor, daha bir dakika önce iyiydi."

"Bir zombiyle yatınca böyle mi oluyor?" diye sordu Iris.

İyi bir soruydu ve Justine'in zombilerimden biriyle yakın zaman önce yatmış olduğu aşikârdı, fakat yüksek sesle, "Herhangi birinizin zombiyle yatacağını düşünsem sizi uyarırdım," dedim.

"Tanrım," dedi Warrington, "ben ne yaptım böyle?"

"Yani onunla çoktan seks yaptın," dedim.

Justine hâlâ soluk ve benzi atmış görünürken o utanmış göründü, yine kızardı. "Evet, evet, Tanrım bana yardım et, ben zayıftım ve şimdi asla zarar vermek istemeyeceğim tek kişiye zarar verdim. Şey olabilirim sandım... modern. Fakat tutku kadınlar için her za-

man olduğu kadar cezalandırıcı." Kadına sarıldı, "Çok özür dilerim Justine, çok üzgünüm."

"O iyileşecek mi?" diye sordu MacDougal.

"Ona dokunmayı keserse iyileşecek ama emin olmak için yirmi dört saat içerisinde onu tekrar kontrol etmek istiyorum."

"Ona o şekilde dokunması kıza daha çok zarar veriyor mu demek istiyorsun?" diye sordu Iris.

"Onun enerjisini çektiğini biliyorum."

Justine kollarının arasındayken Warrington dizlerinin üstüne çöktü. Onu nazikçe yanağından öptü, ardından onu MacDougal ve Iris isimli kadının kollarına bıraktı. "Ona asla zarar vermek istemediğimi ve nasıl söyleyebileceğimi bilmediğim kadar üzgün olduğumu söyleyin."

"Söyleyeceğim," dedi MacDougal.

"Gitme zamanı," dedim.

Warrington hayatının aşkına son kez bakarken ayağa kalktı ve gelip yanımda durdu. "Başka birine daha zarar vermeden beni ait olduğum yere koyun Bayan Blake."

"Plan bu Bay Warrington."

Beşimiz arabama bindik ve Justine'in etrafında kümelenen tarih grubundan ayrıldık. Biri 911'i arasaydı, ambulansa ona ne olduğunu söyleyeceklerini merak ettim. Zombi aşkı? Zombinin yüzündeki sert ifadeyi görene kadar bu beni gülümsetti. Ona Justine'in bayılmasının benim hatam olduğunu söylemiş miydim? Öyle miydi? Yoksa seks yaptıklarında adam çok mu enerji almıştı? O ve Justine bu gece tekrar sevişeceklerinden bahsettiğimizde bana yalan söylemişlerdi. Gerçekleri mi saklamışlardı, yoksa doğrudan bir yalan mıydı? Sözlerini tam olarak hatırlayamıyordum ama her halükarda hoşuma gitmeyeceğini biliyordu ya da sadece bir centilmen olmaya çalışmıştı. Sır saklamışlardı.

"Justine iyi olacaktır Warrington. Yalnızca enerjisini tekrar toplaması gerek."

"İyi olacağına emin misiniz?" diye sordu arka koltuktan.

Emin miydim? Manny benim yerime cevap verdi. "İyi olacak Warrington."

Zombinin yüzündeki ve omuzlarındaki gerginlik gitti. Ön koltuktaki Manny ile göz göze geldik. Justine'in yüzde yüz kendinde olacağından ikimizin de emin olmadığını biliyordu. Daha önce zombilerimizden biriyle düzüşen bir müşterimiz olmamıştı. Federallerin seks kasetlerinde zombileri beceren adamları merak ettim. Erkekler Justine gibi bitkin mi hissediyorlardı? Onları dirilten animatör bundan enerji mi alıyordu? Belki birinin zombileri seks kölesi yapması için birden fazla nedeni vardı. Kâr için olduğu kadar güç için miydi? Bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı: Videoları tekrar izlemem gerekiyordu, bu sefer bir polis olarak değil, bir nekromensır olarak. Görüntülere görme yetisiyle değil, güçle bakmam gerekiyordu. Az önce olanlarla ilgili Manny'nin kendi gücüyle ne kadar şey gördüğünü bulmaya çalışacaktım. Yeterince sezmişse, federallere kasetleri benimle birlikte izleyip izleyemeyeceğini sorardım. Ya Manny'ydi ya da diğer animatör ve ABD'li Ajan Larry Kirkland ile arkadaş olmaya çalışacaktık. Arkadaş olarak başlamıştık, hatta onu bir animatör ve vampir avcısı olarak eğitmiştim ama artık arkadaş değildik. Çok fazla ve çok kolay öldüren bir canavar olduğumu düşündü. Ben de onun zayıf olduğunu ve işimizi yapacak kadar kolay öldürmediğini düşündüm. Larry hakkında böyle düşünen tek ajan ben değildim. Silahını kullanmamasıyla ilgili adı çıkmıştı. Bu, Doğaüstü Birim'deki diğer ajanların onunla çalışmak istememesine neden oldu. Ne zaman biri onun yerine beni talep etse, bana daha çok içerledi. Ama büyüyü artırmak için videoları izleyecek birine ihtiyacım olursa, Larry iyiydi. Doğrusu, eğer elinden geleni yaparsa bir gecede Manny'den daha fazla zombi kaldırabilirdi.

Hâlâ federallerin Manny ile çalışacağını ya da ona videoları göstermeme izin vereceğini umuyordum. Tutucu, iyi aile çocuğu, sıradan bir adam olan Larry ile bu kadar ağır seks videoları izleme düşüncesi sadece... garipti.

31

AMA ÖNCE MEZARINA geri koymamız gereken çok özel bir zombimiz vardı. Arabadan MacDougal'ı aramıştım. Warrington'ın kıyafetlerinin yarına kadar hazır olmayacağı, eski kumaşlarla ilgili bir şey olduğu ve onların güvenli bir şekilde nasıl temizleneceğinin bilinmemesi gibi şeyler öğrendim. Manny'ye sordum ve onu yeni kıyafetleriyle geri yatırmanın sorun olmayacağını düşündü.

"Kıyafetlerin bazen beden parçaları gibi olacağını düşünmüyor musun?" Zombinin duyabileceği alanın dışındayken sordum.

Başını iki yana salladı. "Kayıp parçalar yalnızca zombi kaldırmak ve bir bedeni uyandırabilmek için her parçasına ihtiyaç duyan düşük seviye animatörler içindir. Bu yüzden eski bedenleri kaldıramazlar, çünkü çok fazla şey toz olmuştur. Çalışmak için katı parçalara ihtiyaçları vardır. Senin böyle bir ihtiyacın yok."

"Hiç aklıma gelmemişti. Diğer animatörlerden zombiyi mezara geri koyabilmek için her parçasına ihtiyaç duyan var mı?"

"Bir zombinin eli çürüyüp düştüğü için onu geri yatıramayanlar biliyorum ama bu gerçekten bir sorun mu, yoksa her parçaya ihtiyaçları olduğunu mu düşünüyorlar diye merak etmişimdir."

"Kayıp parça olmadan yapamayacaklarını düşündükleri için mi yapamadıklarını söylüyorsun?"

Başını evet anlamına salladı. "Animatörlerin yapabilecek kadar güçlü olup yine de yapamadığı birkaç sefer çağrılmıştım."

"Kendilerini etkilediklerini düşünüyorsun," dedim.

"Evet."

"Yani, kıyafetler konusunda endişelenmezsem endişelenecek bir şey yok."

"Aynen öyle."

Mantığına kaşlarımı çattım ama Warrington'ın yerin altında olmasını o kadar istiyordum ki deneyecektim. Mezarının üzerinde, muhtemelen hiç duymadığı bir müziğin reklamını yapan bir tişört ve ona ödünç verenin muhtemelen özleyeceği bir kot pantolonla duruyordu ama bu benim sorunum değildi.

Geleneksel bilgelik, tuza, çeliğe ve iradeye ihtiyacınız olduğuydu. En önemli kısmın tamamen irade gücü olduğunu öğrenmiştim ama bu gece eski kafalı oldum, çünkü bu zombinin sessizce dinlenmeye gittiğinden emin olmak istiyordum.

Kan çemberi kararmış ve yer yer bulaşmıştı. "Çember artık sağlam değil," dedi Manny.

Yere baktım, haklıydı. Kan çemberi oradaydı, çimenlerin üzerinde siyahtı, ama bazı yerlerde ciddi bir şekilde lekelenmişti ve tamamlanmış sayılmazdı.

"Onu geri koymak için buna ihtiyacım yok. Çember benim için yalnızca zombiyi kaldırırken önemli."

Manny bana kaşlarını kaldırarak baktı. Bu bakış, zombilerini geri koymak için çembere ihtiyacı olduğunu anlamama yetti. Bazen son birkaç yılda birlikte ne kadar az çalıştığımızı unutuyordum. Kendini işlerin vampir infaz kısmından çıkardığında, o ve benim işlerimiz epey farklılaşmıştı.

"Belki zombiyi geri koyabilmek için sağlam bir çembere ihtiyaç duymak kayıp parça gibidir. Ona ihtiyacın olduğunu düşünüyor olabilirsin," dedim.

Bana bakarak sırıttı, gülümsemesi karanlıkta parladı. "Öğrenci öğretmen olmuş."

Gülümseyerek omuz silktim.

"Neye ihtiyacın var o zaman?"

"Normalde sadece irade ve sözcükle yaparım, fakat bu gece," Bir kap tuz kaldırdım ve pala hâlâ güzel deri çantadan kınındaydı. Jean-Claude'un hediyesini her kullandığımda, güzel deriye kan veya daha kötü bir şey bulaştırmamın an meselesi olduğunu biliyordum ama onu mahvedene kadar kullanırdım. Bazen güzel şeyler uzun sürmez

ama var oldukları sürece güzeldirler.

"Başka bir kurbana ihtiyacın yok mu?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Bir gün işteyken seni izlemeliyim. Sanırım sana öğrettiğim ritüellerin çoğunu değiştirmişsin."

Tekrar omuzlarımı silktim. "Bazılarını kolaylaştırdım."

"Sorun değil Anita. Seni yanıma aldığım ilk hafta benden daha güçlü bir animatör olduğunu anladım."

Beni şaşırttığını görmesine izin verdim. "Bana bunu daha önce söylememiştin."

"Bu konuda kendini beğenmiş olmanı ya da kendine yeni bir animatör olarak çok baskı kurmanı istemedim. Ne kadar güçlü olduğunu anlayacağını biliyordum."

"Biraz zamanımı aldı ama evet, anladım sanırım."

Domino seslendi, "Anita, buraya gelmek isteyebilirsin."

Sesinin tonu ona, Nicky'ye ve mezarlığın yanındaki zombiye doğru dönmemize yetti. Warrington hâlâ mezarda iyi ve pasif şekilde duruyordu ama bir şey Domino'yu ürkütmüştü ve Nicky yan tarafındaki tabancayı kullanmayı bekler gibi hazır duruyordu.

Palayı ve tuzu Manny'ye uzattım ve tüfekler için arkama uzandım.

"Neden büyük silahları alıyorsun?" diye sordu Manny.

"Emin değilim ama adamlarıma güveniyorum." Tüfeği bir omzunun üzerinden taktik askısına yerleştirdim ve her iki elimde bir pompalı tüfek taşıyarak onlara doğru yöneldim. Manny, zombiyi yere sermek için ihtiyacım olan tuz ve çelikle arkadan geliyordu ama tam o anda silahlar benim için daha önemliydi.

Warrington'ın, "Çok açım, çok açım," dediğini duydum.

Bir av tüfeğini Domino'ya verdim, birini kendime ayırdım ve tüfeği Nicky'ye fırlattım. Onu yakalayıp mezardan biraz uzaklaştı. Yakın temas için onu yanımda tercih ederdim, ancak tüfekle Domino'dan daha iyi bir atış yapıyordu ve ikisi de pompalı tüfekleri gayet iyi idare edebilirdi. Dürüst olmak gerekirse, tüfek konusunda içimizdeki en iyi atıcı olabilirdim ama mezardan geri çekilip

onların yakın kısmı almalarına izin veremezdim. O benim zombimdi ve daha büyük bir risk almalarına izin vermezdim.

Tüfeği omzuma dayadım ve zombinin dizinden birine nişan aldım. Evet, bir kafa vuruşu dişleriyle yırtma yeteneğini ortadan kaldırabilirdi ama yeterince iri adamların bana çarptığı olmuştu ve sadece bunun gücü canınızı yakabilirdi. Bir bacağından kurtulunca bize ulaşmak için emeklemesi gerekecekti. Emeklemesi atış yapabilmeniz için size daha fazla zaman verirdi.

"Ne kadar açsınız Bay Warrington?" diye sordum ikimiz de silahlarımızı ona doğrultmuşken. Domino'nun yanında durmuyormuşum gibi sesim çok ama çok sakindi.

"Açıklıktan ölecek gibi," dedi.

"O kış dağlarda olduğunuz kadar mı aç?" diye sordum.

Muhtemelen anlamadığından Domino soruma karşılık herhangi bir tepki vermedi. Sadece pozisyonunu ve nişanını korudu ve ondan yapmasını istediğim şeyi yaptı. Nicky'nin üzerine düşeni yaptığını bilmek için arkamıza bakmama gerek yoktu. Arkamızda olması için ona son derece güveniyordum.

"Evet ve hayır," dedi Warrington. Yüzü eskisi kadar insan değildi. Eti incelmiş gibiydi, bu yüzden sanki gözümüzün önünde açlıktan ölüyormuş gibi yüzünün kemiklerini görebiliyordunuz. Bedeni kendi etini tüketiyordu, böylece iskelet derinin altında görünmeye başlamıştı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, ama o başından beri bir sürpriz olmuştu.

"Ne demek istediğini açıkla Warrington. Nasıl evet ve hayır olabilir?" diye sordum ve konuşurken yüzünü görebilmek için gözlerimi dizinden ayırdığımı fark ettim. Seçtiğim hedefi izlemeye geri döndüm ama yüzünü izlememek çok zordu.

"O kadar aç hissetmiyorum ama iki adamınıza baktığımda, öldükten sonra Charlie'yi görmem gibi görüyorum onları."

"Onları et olarak görüyorsunuz," dedim av tüfeğini yüzüne nişan almak için yeniden yerleştirirken. Onu konuşurken izlemek zorunda kaldım, kendime engel olamıyordum. Karanlıkta grile-

şen o güzel ela gözler yuvalarında yuvarlanıyordu çünkü et yeterince gerilediği için sabit değillerdi. Ona ne oluyordu böyle?

"Evet, onlar et ama sizi öyle görmüyorum. Neden sizi hâlâ bakmam ve arabalardan inmesine yardım etmem gereken bir kadın gibi görüyorum? Adamlar artık benim için savaş alanındaki tüm düşmanlardan beter."

"Onlardan daha çok nefret ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır ama onları kendimle, erkeklerle aynı görmüyorum. Onlar sadece yırtıp yutmak istediğim bir şey. Daha önce hiçbir ineğe bakıp bu korkunç şeyleri düşünmedim ve güzel bir bifteği severim ama bu çok daha kötü bir şey Bayan Blake, bir ineği kesmekten çok daha korkunç."

"Anlıyorum," dedim sakin bir sesle.

"Öyle mi? O halde bana açıklayın, çünkü başka bir adama bakıp böyle korkunç şeyler düşünebildiğim ve böyle korkunç özlemlerle dolu olduğum için şaşkınım." Yuvalarında çılgınca yuvarlanmaya başlayan gözleriyle bana baktı. Gözlerini yerinde tutan et yıprandıkça gözlerini hareket ettiren kasları kontrol etmekte daha fazla zorlanıyordu.

"Et yiyen bir zombiye dönüşüyorsunuz Bay Warrington."

"Beni bu halde görmeden önce beni Justine'den ayırdığınız için çok memnunum. Bunun için teşekkürler Bayan Blake."

Değişiklik başına geldiğinde kadınla yalnız olmamasına sevindim, çünkü şimdi gördüğüm şey, sonunda o yardım için çığlık atarken boğazını parçalayacaktı. Daha önce zombilerin bunu yaptığını görmüştüm, sadece onlar duyularını kaybedip yırtıcı bir şey haline gelirken onlarla hiç konuşmamıştım.

"Sizi mezarınıza koymama izin verin Bay Warrington."

"Lütfen böyle yapın Bayan Blake ve aklımdaki korkunç görüntülere teslim olmadan önce acele edin."

Nicky, "Bize yapmak istediğin şeylerin görüntüleri aklında mı dönüyor yani?" diye sordu.

"Evet."

"Onlar senin düşüncelerin mi, yoksa biri onları kafana mı koyuyor?"

"Bilmiyorum ama şu an sizinle konuşurken bile yemeğim benimle konuşuyormuş gibi oluyor. Deli olduğumu düşünürdüm ama yine de onu yemek isterdim."

"Beni yemek isterdin yani?" dedi Nicky.

"Evet, hem de çok." Sanki bizi aceleye getirdiğinde ya da biz onu vurduğumuzda sesi Scarlett O'Hara'ya benzeyecekmiş gibi, her kelimede güneyli aksanı daha kalınlaşıyordu.

"İlginç, Nicky ama üsteleme," dedim.

"Ona soru sormak için tekrar zaman olmayacak."

Elbette haklıydı ama ancak bir sosyopat orada bu kadar yakın durup süreci izleyerek neler olduğunu anlamamıza yardımcı olabilecek sorular sorabilirdi. Nicky'nin yanımızda olması iyiydi çünkü o kadar korkmuştum ki ağzım kurumuştu.

"Manny," dedim.

"Buradayım," diyerek arkamızdan seslendi.

Nicky'den çok daha uzakta gibiydi ama silahsız olduğu için bu konuda sıkıntım yoktu. Şimdiyse ona ihtiyacım vardı.

"Dökmek için tuzu hazır etmeni ve palayı kılıfından çıkarmanı istiyorum."

"Tamam." Kılıfından çıkan çıplak palanın içimden enerji dalgası gibi geçtiğini hissettim. Tuzun elinde olmasına güvendim.

"Hazır mısın Manny?"

"Hazırım," dedi ve yalnızca sesinden hemen arkamda olduğunu anladım.

"Tuz, çelik ve güçle seni mezarına bağlıyorum."

Manny, zombinin tarafına doğru bir avuç tuz attı. Ona değdi mi bilmiyordum ama mezara gelmişti, bunun yeterli olmasını umdum. Manny elinde palayla yanıma gelmeye başladı ama ona, "Silahların önüne geçme," dedim. Karşı çıkmadan geri çekildi.

"Hâlâ onları yemek istiyorum," dedi zombi ve şimdi olduğu ceset gibi görünüyordu. Justine'in ayaklarını yerden kesen yakışıklı adam artık burada değildi.

"Hayır, onlara zarar vermeyeceksin."

"Size itaat etmek istiyorum Bayan Blake. Bunu gerçekten istiyorum ama çok açım ve onlar çok yakındalar."

"Mezarından hareket etme Warrington."

"Tekrar söylüyorum, size itaat etmek istiyorum ama yalnızca bir tarafımla. Diğer tarafım dişlerimin arasında taze, kanlı et istiyor."

"Seni mezarına bağlıyorum Thomas Warrington!" Sesimin mezarın etrafındaki ağaçlarda yankı yapmasına izin verecek şekilde güçle dolmasına izin verdim.

Mezardan çıkmak için uğraştı ama görünmez bir güç ayaklarını yerinde tutuyor gibiydi. Uzun kolları Domino'ya uzanabilmek için ileri uzandı ama birkaç adım atmadan ona ulaşamazdı ve onu mezarına sonunda bağlayabilmiştim.

"Uykuya dal Thomas Warrington, mezarına dön ve artık yürüme!"

Ayaklarının altındaki zemin çamur ve yoğun su gibi sallandı, bataklık gibi bacaklarını içeri çekti. "Hayır! Beslenmeliyim! İçimdeki bu açlıkla beni geri göndermeyin Bayan Blake! Lütfen, beni böyle geri göndermeyin!" Toprak onu yutarken çığlık attı. Gördüğüm son şey genişçe açılmış ve korku dolu gözleriydi. Bunun da olmaması gerekirdi.

Ardından mezar, toprak hiç rahatsız edilmemiş gibi düz ve sert oldu. Az önce yaptığımız işle ilgili normal olan tek şey buydu. "Kahretsin," dedim ve o tek kelime, son birkaç dakikadır kendime hissetme izni vermediğim bütün duygular için yeterli geldi.

"Anita, mezardan çıkarma izni almalısın," dedi Manny.

Ona doğru dönerek dümdüz baktım. "Ne?"

"Onu kazıp çıkarmalısın."

"Kafayı yemeden önce onu zar zor gömebildik," dedi Domino. "Bırakalım orada kalsın."

"Toprak onu yutmadan önce boş ve sessizce gitmeliydi. Hâlâ karşı koyuyordu Anita, hâlâ ne olduğunun farkındaydı. Onu orada uyanık ve kapana kısılmış halde bırakamazsın."

"Belki ölmüştür, yine kemik ve kül olmuştur," dedim.

"Olabilir ama değilse orada sonsuza dek kapalı kalmış ve çok aç olduğunu bilerek rahat edebilecek misin?"

Gözlerimi kapattım, güç, sabır ve biraz yardım için sessiz bir dua okudum. "Orospu çocuğu." Tanrı küfretmemi sorun etmiyordu, etseydi beni uzun süre önce dinlemeyi bırakırdı.

"Ne hissettiğini biliyorum," dedi Nicky.

"Çünkü sen de hissediyorsun," dedim.

"Evet."

"O zaman ne yapacağımı biliyorsun."

"Onu kazıp çıkarmamız gerekiyor."

"Maalesef evet."

"Kürek alıp kazacağımızı mı söylüyorsun?" dedi Domino.

"Hayır, yasal olarak şu anda mezardan çıkarma iznimizin olması gerek ve dürüst olmak gerekirse herhangi birinin kürekle tabuta yaklaşması yerine kazı makinası kullanmayı tercih ederim."

"Adamı zombi olarak çıkarmadın mı, neden tekrar yapmıyorsun?" diye sordu Domino.

"Çünkü o zaman aşağıda ölü mü diri mi bilmem. Bunu bilmem gerek."

"Tamam, anladım ama izni nasıl alacağız?"

"Bir yargıç lazım," dedim.

"Yargıca ne söyleyeceksin?" dedi Manny.

"Bilmiyorum."

"Yargıca söylemek ne demek?" diye sordu Domino.

"Bedenin mezardan çıkarılmasını istememizle ilgili bir neden söylemeliyiz."

"Sanırım gerçeği söyleyemezsin."

Domino'ya baktım.

Nicky cevap verdi. "Gerçekten Anita'nın bir yargıca et yiyen bir zombi kaldırdığını ve şimdi de mezarında ölmemiş bir şekilde kapalı kalmadığına emin olmak istediğini mi söylemesini istiyorsun?"

"Teknik olarak bir et yiyen değildi. Yalnızca et yemek istiyordu," dedi Domino.

"Böylesi daha iyi çünkü," dedi Nicky.

"Yeter," dedi Manny. "Bir yargıca ve bir ricaya ihtiyacımız var."

"Ricayı kimden istememiz gerektiğini biliyorum ve onun bir yargıç tanımasını umuyorum, çünkü bunu benim yerime kabul edecek kim var bilmiyorum."

"Bu kadar eski bir mezar için kazma izni çıkarmamıza yarayacak bir yalan bulamıyorum," dedi Manny.

"Ben de öyle." Tüfeği tehlikeli ucu yere doğrultmuş şekilde koluma dayadım ve diğer elimle telefonumu çıkardım. Warrington'ı orada ölümsüz, bilinçli, mücadele içinde, aç, sonsuza dek korkmuş halde bırakamazdım. Birini böyle bir cehenneme sokacak kadar kötü bir günah yoktu ve Warrington iyi bir adama benziyordu. Bunu kesinlikle hak etmiyordu.

"Kimi arayacaksın?" Nicky sordu.

"Zerbrowski bana borçlu. Umarım bir yargıcın ona borcu vardır ya da kendisine bir iyilik borçlu olan bir yargıcı tanıyan başka birini tanıyordur."

Numarası favori listemdeydi. Numarayı çevirdim ve tanıdığım birinin bir yargıç tanıması için dua ettim.

32

"GECENİN KÖR SAATİNDE bir mezarlıkta neden uyanığım tekrar söylesene," dedi Zerbrowski yanımda durup kazma aracının sürücüsünün mezar taşlarına yaklaşmasını izlerken.

"Çünkü beni bir ağabey gibi seviyorsun," dedim.

"Benim hiç ağabeyim olmadı ve onlara söylersen inkâr edecek olsam da seni kız kardeşlerimi sevdiğimden daha çok seviyorum."

Bu beni gülümsetti, muhtemelen bu yüzden söylemişti. O konuda iyiydi.

Kazı aracı yaklaşırken ve daha gürültülü olurken Manny yanımıza geldi. "Maalesef suç benim komiser muavini Zerbrowski. Anita beni danışmak için çağırdı ve ben zombinin orada kapalı kalmış olabileceğini düşündüm."

"Bir zombinin kendi mezarında nasıl kapalı kalabileceğini tekrar anlatır mısınız?" diye sordu Zerbrowski.

Ben cevap verdim, "Dedim ya bu zombi diğerleri gibi aşağı inmedi. Normalde gözleri yeniden ölü olup, cesedi uzanmalı ve toprağın onu yutmasını beklemeli. Buysa korkmuştu, çığlık atıyordu. Onu kurtarmam için yalvararak toprağın altına girdi. Daha önce hiç böyle bir zombi görmemiştim."

Zerbrowski bana gümüş çerçeveli gözlüklerinin ardından baktı. "Ve bu zombinin aşağıda canlı bir şekilde kalmasında korkuyorsun."

"Canlı değil ama ölümsüz, bilinçli ve kapalı."

Manny'ye onay ister gibi bakınca diğer adam başını salladı.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak, "Anita'nın telefon görüşmesinin o kısmını rüyamda görmüş olmayı ummuştum," dedi. Görünüşe göre pantolonunu pijamasının üzerine giymişti ya da en azından pijama üstünü çıkarmamıştı, üzerinde küçük trenler olan

gömlekleri yoksa tabii. Zerbrowski'den şüphe etmezdim ama karısı Katie'nin gömleğin gardırobundan 'kaybolmasını' sağlayacağını biliyordum. Uzun yıllardır mutlu bir evlilikleri vardı ama o, ne alırsa alsın adamın kıyafetlerini yalnızca güzel görünen şeylere indireceğini umarak yaşıyordu. Bunun boş bir umut olduğundan oldukça emindim ama çuf çuf pijamalarını daha önce gece geç saatlerde suç mahallerinde görmüştüm. Gerçi teknik olarak burası bir suç mahalli değildi.

"Trenli pijama gömleğinin üstüne bir kravat atmanın kimseyi kandırmadığını biliyorsun değil mi? Pijama olduğunu hepimiz biliyoruz."

Sırıttı. "Hey, kravat ve takım ceketi giydim."

Kafamı iki yana salladım.

Domino yanımıza geldi. "Mezar taşını hareket ettirebilirler mi, yoksa öğrenmek istediğin şeyi bozar mı diye soruyorlar."

Başımı iki yana salladım. "Hareket ettirebilirler. Ailesine saygıdan zarar vermemeye çalışsınlar yeter, zombi için değil."

"Söylerim," dedi ve bekleyen adamların yanına ilerledi. Benimkinin taktik askısında olması gibi, tüfeği hâlâ omzundaydı. Mezarı kazdırmadan önce bütün aracın arkasındaki bütün teçhizatımı giyip kuşanacaktım.

Zerbrowski, "Zombilerin duygu hissedemediğini sanırdım," dedi.

"Normal olanları edemez," dedim.

"Ama bu normal değil miydi?"

"Alakası bile yoktu," dedim.

"Değildi," dedi Manny.

"Onu böyle tuhaf yapan şeyin ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Aslında evet, hayattayken insan eti yemiş."

Zerbrowski'nin gözleri genişledi.

"Evet, benim için de bir ilkti ama kış zamanında dağda kalmışlar, bir arkadaşları ölmüş, hayatta kalmak için mecbur olmuşlar."

"Onu tuhaflaştıran şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İkimiz de böyle düşünüyoruz," dedi Manny.

Başımla onayladım. "Bunun hakkında akademik bir makale yazacağım ve *bu zombiyi diriltmeyin* yazısı asılması gereken yerler listeme bu maddeyi de ekleyeceğim."

Kazma makinesi mezarlığa gelince konuşmalarımızı duyabilmek için daha geri gittik.

"O listede başka ne var?" diye sordu.

Manny cevap verdi. "Gerçek hayatta herhangi bir dinin rahip veya rahibesi olan herkes bir soru işaretidir ancak voodoo uygulayıcılarıysa, onları asla diriltemezsiniz. Herhangi bir psişik yetenek, bir cadı, büyücü, hayattayken doğaüstü bir olaya karışmış herhangi biri şüpheli de kaçınılması gereken bir şeydir."

Nicky'nin imha ekibiyle birlikte nerede olduğunu merak ediyordum. Alev makineleri ve yanlarında gelen koruyucu giysiler vardı büyük ihtimalle. Warrington mezardan hâlâ aç çıkarsa onlara ihtiyacımız olurdu. Nicky, grubu bize doğru yönlendirmek için anayola çıkmıştı. Ayrıca Nathaniel'ın arabama koymaya başladığı zuladan üçümüzün de birer protein barı yememizi sağlamıştı. Akşam yemeği değildi ama metafizik olarak bağlı olduğum insanlardan enerji tüketmeme neden olabilecek kan şekeri düşüşlerinden korunmamıza yardımcı oldu. Mezar kazıcılar çoktan kaybolmuştu ve bir kez kazma makinasını kamyona geri yüklemek ve doğru yere gitmek zorunda kaldılar, bu da bizim için çok zaman almıştı. Şafaktan önce mezarı kazmamız gerekiyordu yoksa şafak olduğu için zombi dünya için ölebilirdi ve tabutunun içine karanlık çöktüğünde hâlâ ne olduğunu bilmiyor olacaktık. Adamın... İşte, yine böyle düşünmüştüm. O bir zombi, ete hasret bir zombi olsa da, benim için hâlâ Warrington olmasına neden olacak kadar aklı kalmıştı. Hâlâ aşağıda düşünüyor ve hissediyor olabilirdi ve bu gece çekip gitmeden önce bilmem gerekiyordu. Bilmek zorundaydım.

Karanlığa baktım ve tekrar Nicky'nin nerede olduğunu merak ettim ve... Sanki bu gecenin başından beri mezarlıkta enerji değişmişti. İnsanlar kutsal toprakların kutsallığını etkileyebilecek ayinler gerçek-

leştirirken veya sanki bir ziyaretle bir sonraki ziyaret arasında metafiziksel bir şey olmuş gibi, yerlerin bazen aldığı his vardı.

"Sen de hissediyor musun Manny?" diye sordum.

"Neyi hissediyor muyum?" diye sordu.

"Mezarlığın bu gecenin erken saatlerinde daha iyi bir enerjisi vardı."

"Daha önce buraya gelmemiştim, ama eski mezarlıkların çoğu böyle hissettirir Anita."

"Yemin ederim daha önce böyle değildi."

"Ya da belki sen suçlu hissediyorsundur," dedi.

"Farklı derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Zerbrowski.

"Bazen eski mezarlıklar kutsallıklarını kaybeder," dedim.

"Uzun süredir yeni bir mezar ya da cenaze olmazsa kutsal toprak dayanmıyor gibi," dedi Manny.

"Yani burası artık kutsal bir yer değil mi?" diye sordu Zerbrowski.

Manny elleriyle belirsiz işaretler yaptı.

"Bir rahip hızlı bir tören yapabilir, sınırları kutsal suyla yürüyebilir ya da başka bir cenaze sorunu çözebilir," dedim.

"Ghoul'lar kutsal toprakları bozabilir," dedi Manny.

Başımı iki yana salladım. "Bence kutsallık gidiyor ve bazı bedenler Ghoul olarak uyanıyor."

"Bekleyin, ne?" diye sordu Zerbrowski.

"Ghoul'lar yaşayan ölülerin en gizemlisidir ve animatörlerle cadılar arasında bile Ghoul'ların bir mezarlığa taşınıp bir şekilde onun kutsallığına zarar verip vermediği ya da Ghoul'ların kutsal toprak artık kutsal olmadığında mezarlardan sürünerek çıkıp çıkmadığı konusunda bir tartışması vardır."

"Bir tür hangisi önce gelir, tavuk mu yumurta mı tartışması gibi," dedi Zerbrowski.

"Aynen," dedim.

"Hiç görmediğim tek yaşayan ölü türü," dedi.

Manny, "Onlar zararsız korkaklardır. Bö dersin saklanırlar," dedi.

Ona döndüm. "Buna inanıyorsan sadece sıradan Ghoul'lar görmüşsün demektir."

"Unutmuşum, sen onları yırtıcı olduklarında görmüştün," dedi.

"Burada bir fikir ayrılığı seziyorum," dedi Zerbrowski.

"Manny çoğu Ghoul hakkında doğru söylüyor. Onlar mezarların altına tüneller kazan ve beslenmek için yukarı çıkan yağmacılar. Aslında, bir bakıcıya bir istila olduğuna dair ipucu veren ilk şey, etrafa saçılmış birkaç kemik ya da tünellere çöken bir mezardır."

"Ya da mezar taşına çok yakın kazarlar ve taş devrilir ya da mezara düşer," diye ekledi Manny.

"Evet, en çok alınan şikâyet insanların sevdikleri kişilerin mezarlarında yenilmesi fikrinden hoşlanmamasıdır."

Zerbrowski yüzünü buruşturdu.

"Anlayabiliyorum. Büyükannenin mezarına gelip onun köpek maması gibi dağıldığını görmek kadar kötüsü yoktur."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Evet, öyle bir şey. Gün ışığında tünelleri ateşle doldurmaları için bir imha ekibi çağırıyorlar ve ardından sorun kalmıyor. Genellikle."

"İşe yaramadığı zamanlarda ne olur?" diye sordu.

"Zombilerden her zaman daha hızlı, daha akıllı ve fiziksel olarak daha az kırılgandırlar. Çürümezler. Kurşunlar onlara zarar verir ama onları durdurmaz. Onlara büyük kamyonların çarptığını duydum, bu yolla onları yeterince ezebilirseniz ölebilirler ancak kamyon olmadan bunu başarmak zor. Onları ateşe verirsen vampirler gibi yanarlar, bu da gerçekten iyi demektir."

"Sonradan birkaç vampir gördüm. Başlangıç sıvısı olarak onlara alkollü bir içecek eklerseniz çıra gibi tutuşuyorlar."

Başımla onay verdim. "Fakat çoğu zaman öldürülmelerinin ne kadar zor olduğuyla bir ilgisi yoktur. Manny'nin söylediği gibi insanlardan korkuyor gibiler."

"Aklındakini söyle Anita, bir şey olduğunu biliyorum."

"Mezarlıktaki bedenleri temizlemelerinden ve yağmalayacak yiyecek kalmadıktan sonra daha aktif bir şekilde avlanmaya başlıyorlar," dedi Manny.

"*Aktif* kelimesini tanımla."

"Eğer sarhoş biri bayılır ya da kendisini yaralar ve kaçamazsa tehlikede kalırlar," dedi.

"Sanırım yaralı ya da aciz insanları alacaklardır, onlara tehdit oluşturmadığı sürece her şey yemektir," dedim.

"Kitaplarda bunu söyleyen hiçbir şey yok," dedi Manny.

"Gerçekten aktif olan Ghoul'larla karşı karşıya geldim Manny ve insanları öldürüp yeme konusunda bu kadar iyi olan bir şeyin her fırsatta bunu yapmayacağına inanmıyorum."

"Onlar anormal durumlar Anita."

"Evet ama ölmen için tek bir anormal durum yeter."

"Yani animatörler onları zombiler gibi kontrol edemiyor. Daha çok vampir gibiler."

"Evet," dedim. İçimden, *onları kontrol edebilen bir animatör tanıyordum ama kendisi de ölü gibiydi o yüzden o sayılır mı bilmiyorum*, diye düşündüm.

"Tüm Ghoul'ları, hatta vampirleri bile kontrol edebilecek kadar yeteneğe sahip olanların efsaneleri var ama Anita, eski nekromensırlara en yakın olanımız. O onları kontrol edemezse, kontrol edilemezlerdir."

"Çok fenasın," dedi Zerbrowski.

Omuz silktim.

"Bekleyin, bizden daha güçlü olan zombilerden daha güçlü olduğunu söyledin. İnsanlardan daha güçlü olmayan yaşayan ölü yok mu?"

İkimiz de başımızı iki yana salladık. "Aslında zombiler üstünde deneyler yapmışlardı ve insanlardan güçlü olmayabileceklerini buldular," dedim.

"Neden?"

"Zombiler, tüm güçlerini bir kerede kullanmaktan vazgeçmezler. Bir bebeğin battaniyeyi üzerinden atmak için her şeyi kullanması gibi ama büyüdükçe tüm çabanızı değil, gereken çabayı harcarsınız. Büyüdüğünüz zamana kadar, acil bir durum olana kadar, elinizde daha fazla gücün olduğunu unutursunuz."

"Ninelerin torunlarının üstünden arabaları kaldırması gibi," dedi Zerbrowski.

"Evet, onun gibi."

"Yani insanlar bütün gücünü kullanmayı bilseydi sürekli arabaları kaldırabilecek güçte mi olurduk?"

"Teoriye göre," dedim.

"Arabaları kaldırmaya çalışmadan önce zombilerin kendilerine göre fazla ağır bir şeyi kaldırmaya çalışırken kendi kollarını koparduklarını unutmayın," dedi Manny.

"Bu doğru. Bebekler gibi zombiler de bir şeyi kaldırabilecek olmanın bedeninin o ağırlığı taşıyabileceği anlamına gelmediğini bilmiyor," dedim.

"Senin yanında takılmak canavarlar için *Discovery Channel* izlemek gibi, sürekli yeni şeyler öğreniyorum."

Mezar kazıcıları mezar taşını sökebilmek için aletler getirmişti ama onun sırası gelmese de kazı aracına işaret ediyorlardı. "Ne yapıyorlar?" diye sordum.

"Sanırım mezar taşını hareket ettirebilmek için aracı kullanacaklar," dedi Zerbrowski.

"Onu bu kadar uzaktan nasıl anladın?"

"Erkek el işaretlerini okuyabiliyorum," dedi yüzünde hiç ifade olmadan.

Onunla tartışabilirdim ama Domino yaptıkları şeyin aynen bu olduğunu söylemek için geldi. Mezar taşı sert mermerdi ve benden uzundu, yani ağır ve hantaldı. Yolladıkları iki adam tek başlarına kaldıramamıştı.

"Nicky ve benim yardım edebileceğimizi söylesem mi yoksa ortalama bir insandan daha güçlü olduğumuzu bilmemelerini mi istersin?"

"Söyleyin. Ay ışığını kaybediyoruz."

"Ayrıca, Bay Kaslı'ya bir bakış atacaklar ve tek başına kaldırabileceğine inanacaklar," dedi Zerbrowski.

Ona yandan bakış attım. "Bay Kaslı mı?"

Başını salladı. "Şu siluete bak ve yapabiliyorsan karşı çık."

İşaret ettiği yere baktım, ay ışığı ve kazıcıların kurdukları projektörler tarafından çevrelenmiş Nicky'yi gördüm. Bir ışık ve gölge hilesi, omuzlarını olduğundan daha da büyük gösteriyordu, bu yüzden karikatür karakteri gibiydi.

"Tamam, ne demek istediğini anlıyorum."

"Beni bilirsin, rahatsız edici lakaplarımı doğru kullanmaya çalışırım." Bana gülümsedi.

Ona gözlerimi devirince karşılık olarak sırıttı.

"Sen ıslah olmazsın."

Nicky bize doğru yürüyüp ışık şovundan çıkıp yakınımızdaki karanlığa adım atarken omuzları Zerbrowski'nin dediği gibi devasa boyutlardan normal genişliğine düştü. "Bu onu çekici yapan şeylerden biri," dedi Zerbrowski.

Aklımı okumuş gibi, "Lakabımın arkasında duruyorum," dedi.

"Ne lakabı?" diye sordu Nicky.

"Bay Kaslı," dedi Zerbrowski ona sırıtarak.

Nicky çok hafifçe kaşlarını çattı. "Daha kötü şeyler söylendiği olmuştu."

"Seninle dalga geçilmiyor, biliyorsun değil mi?"

"İnsanlar daha önce söylemişti," dedi Nicky yüzü çok ciddi şekilde dururken. Nicky'nin çok ciddi oluşunun ve Zerbrowski'nin şakalarını anlamıyormuş gibi yapmasının aslında onun adamla alay etme yolu olduğunu anlamam biraz zaman almıştı. Zerbrowski'nin Nicky'nin onunla dalga geçtiğini tam olarak anlayamamış olması şakanın bir parçasıydı. Bu tür alaylarda ondan daha iyisini görmemiştim. Nicky'nin bunu fark etmesi ilginçti ve beni tamamen şaşırtmıştı. Beni bu kadar şaşırtabilmesi hoşuma gitmişti.

Bir öpücük için eğilerek beni yine şaşırttı. Bunu polisin önünde pek yapmazdım, "adamlardan biri" imajımı mahvederdi. Bunun bir sorun olduğunu söylesem mi diye kafamda tarttım ama âşık olduğun birinden uzaklaşmak yanlış geldi, ben de onu öptüm.

"Şuna da bakın, Kont Drakula'nın haberi var mı?"

"İşte bu yüzden erkek arkadaşımı diğer polislerin önüne öpmüyorum," dedim elim hâlâ Nicky'nin kolunda dururken.

"Sadece Zerbrowski var," dedi Nicky. "O sayılmaz."

Zerbrowski ona bir saniyeliğine ağzı açık şekilde bakakaldı, ardından kahkaha patlattı.

Nicky sonunda diğer adama gülümsedi, çünkü o tek yorumu ifadesiz şakasını bozmuştu. Zerbrowski onu kazandığını biliyor ve tadını çıkarıyordu.

Nicky'ye, o ve Domino mezar kazıcılarına mezar taşını kaldırmakta yardım edebilir mi diye sordum. "Tabii," dedi.

"Sen birkaç kelimeyle yetinen bir adamsın Kaslı, ama seni sevdim."

"Ben de senden nefret etmedim," dedi Nicky ve Zerbrowski kelimelerin içindeki gülümsemeyi göremesin diye arkasını döndü. Bu Zerbrowski'yi yeniden kahkahalara boğdu.

İmha ekibi parlak gümüş renkli takımları ve kollarının altındaki başlıklarıyla geldiler. "Selam Eddie, Susannah," dedim.

Eddie, "Bu kadar komik olan şey ne?" diye sordu.

Nedense bu Zerbrowski'yi daha çok güldürdü. "Ona aldırmayın," dedim. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

Eddie gülümsedi. Altı, yedi yıl önce onlarla tanıştığım zamana göre daha iriydi. Ayrıca artık tamamen keldi. "Hey, şehirdeki bir ailenin evinin duvarlarında olası fare istilasını avlamaktan çok daha iyi."

"Fareadamların büyük köpek boyutlarında olduğunu ve normal bir duvara sığmayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Bunu ben biliyorum ve sen de biliyorsun ama çıldırıp bizi bunun için arayan insanlar bilmiyor."

"Onlara gerçeği anlatmaya çalışıyoruz ama bize asla inanmıyor ve paralarını harcıyorlar," dedi Susannah. Eddie'nin kızıydı, annesine benziyor olmalıydı, çünkü hâlâ kısa olsa da benden biraz daha uzundu. İşteki ilk gecesinde tanıştığımızdan biraz daha kaslı ve daha az zayıftı. Ekipmanı daha iyi idare edebilmek ve erkeklerin bana

daha fazla saygı duymasını sağlamak için ne yaptığımı sormuş, sonra o da kas yapmıştı. Kolay cevap, spor salonuna gidin ve kendinizi fiziksel olarak idare edebildiğinizden emin olundu. Hiçbir şey işte kendi ağırlığınızı kaldıramamak kadar zayıflık göstermez.

Ona doğru gülümsedim. "Anlayabiliyorum."

Eddie, mezar kazıcılarıyla alev makinesi kullanmak zorunda kalırlarsa ne olması gerektiği hakkında konuşmak için izin istedi. Napalm bombası kadar ateş kullanıyorlardı, böylece yandıkça yanıyordu. Gerçekten sivil zayiat olmasını istemezdiniz.

Şimdi babası gittiğine göre, Susannah'nın gözleri, sanki o kişinin kıyafetlerinin dışında nasıl olacağını merak ediyormuşsunuz gibi, baştan aşağı Nicky'nin üzerinde gezindi. Öpücük için eğildiğini görmemişti, yoksa bunu yapmazdı. Düşünmezdi demiyorum ama bunu yaparken görmeme izin vermeyecek kadar kibar olurdu. Birinin erkek arkadaşına bakıp merak etmek sorun değildi, sadece fikirlerinizi kendinize saklamanız ve asla harekete geçmemeniz gerekirdi.

Bir zamanlar, kısmen utançtan ve kendi yaşam tarzımla rahat edemememden dolayı, hayatımda kaç erkeğin olduğunu gizlemiştim. Diğer neden de, polislerin yatıp kalkan kadınlara, bunu yapmayan kadınlara davrandığından farklı davranmasıydı. Adil değildi ama yapacak bir şey yoktu. Fakat aşk hayatımı çok iyi gizlemem Dedektif Jessica Arnett'in Nathaniel'a çok fena âşık olması ve erkek arkadaşım yüzünden kendini aptal yerine koymasına izin vermişim gibi hissetmesine neden olmuştu. Susannah ile o kadar sık çalışmıyorduk ama yine de aynı hatayı tekrarlamak istemedim.

Nicky'nin elini tutarak konuştum: "Nicky kendisini tanıttı mı?"

El ele tutuşmamıza baktı. "Adını ve senin yanında olduğunu öğrendim, seninle 'olduğunu' bilmiyordum." *Olduğunu* derken havada tırnak işareti yaptı.

"Enerjini Nicky'nin etrafında boşa harcamadığına emin olmak istedim yalnızca, o kadar."

"Bunu bilmek güzel." Ardından kaşlarını çattı. "Ama Jean-Claude ile nişanlandığını sanıyordum?"

"Doğru."

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak önce Nicky'ye, sonra bana baktı.

"Jean-Claude, Nicky'yi biliyor."

"Ve sorun etmiyor?"

"Evet."

"Ne kadar anlayışlı bir nişanlın varmış," dedi.

"Ben Jean-Claude'un kan bağışçılarından biriyim," dedi Nicky.

Yüzümü ifadesiz ve hoşnut tutmak için çabaladım, çünkü yalan söylemişti. Kimseye vücut sıvısı bağışlamamakla ilgili katı bir kuralı vardı. *Ardeur*'ü yalnızca ve yalnızca benim için beslerdi. Peki Susannah'ya neden başka bir şey söylemişti?

"Öyle mi?" dedi kız, yüzündeki ilginin yok olduğunu görebilirdiniz. Sevgilim olması düşüncelerini pek hafifletmemişti ama Jean-Claude'a kan verdiğini öğrendiği anda onunla işi bitmişti. Tekrar soruyorum, neden? Son birkaç dakikada önemli bir şeyi kaçırmış gibi hissediyordum ama Nicky'nin bana açıklamasını sağlamak için onunla baş başa kalmam gerekecekti. Sosyal etkileşimi bir sosyopatın açıklaması garipti ama ben kaybolmuştum ve o değildi. Konuşmadan istediği sonuçları almıştı. Neden ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yanımda, eli elimin içinde dururken az önce olanlardan memnun olduğunu bilmeme izin verdi. İyi biriydi.

Elini tutup gülümsedim ve ona daha sonra soracağıma yemin ettim.

Domino mezarın yanından işaret etti. Nicky beni öptükten sonra mezar taşını kaldırmaya yardım etmeye gitti.

"Zamanımı harcamama izin vermediğin için teşekkürler Anita."

"Sorun değil."

O zaman gülümsedi. "Ama o vücut hatlarına sahip olup bekâr birini tanıyorsan bana haber ver."

"Ben senin tipin değil miyim," dedi Zerbrowski, soluk ışıkta görünecek kadar abartı bir sahte somurtma hareketi yaptı.

"Üzgünüm komiser ama mutlu bir evliliği olan orta yaştaki adamlarla uğraşmıyorum."

"Ah, orta yaş yorumu acıttı. Geri kalanı doğru." Kıza bakarak sırıttı.

"Nicky'ye benzeyip ilişkisi olmayan birileri için gözlerimi açık tutacağım," dedim.

"Sağ ol, bağlanıp paylaşan erkekleri bulma konusunda çok şanslı gibisin. Çoğumuz şerefsiz olmayan bir kişi bile bulamıyor."

"Bana karşı çok kötü olan erkekler de oldu ama genelde her şey berbat olurken onlar neyse ben de oyum."

"Eski sevgililerim berbat ve aşk hayatımın berbat olmasıyla benim hiçbir ilgim yok" olayını yapmaktan vazgeçtiğimde diğer kadınların baktığı gibi baktı bana. Çoğu ilişkinin işe yarama nedeninin herkesin çabalaması olduğunu görmüştüm, sadece iki kişi olsa bile bu bir grup çalışmasıydı.

"Ya kimse sana o kadar zarar vermemiş ya da sen bir azizesin."

"Anita kötü sevgililer konusunda payına düşeni aldı," dedi Zerbrowski.

"Sana özel hayatını mı anlatıyor?"

Kolunu omzuma atıp ağabey sarılışı yaptı. "Tüm kız sırlarımızı paylaşırız," dedi.

Manny, kahkahasını öksürüğe çevirmeye çalışarak uzaklaşmak zorunda kaldı.

Zerbrowski'nin başka bir sosyal mayın tarlasından çıkmama yardım etmeye çalıştığını fark ettim, bu da kendi başıma çıkabileceğimi düşünmediği anlamına geliyordu ki bu doğru olabilirdi. Ayrıca Susannah'yı da tam olarak sevmiyordu. Bildiğim kadarıyla tabii. *Onlara daha sonra soracağım* kategorisinin altına bunu da koydum ve "Tüm kız sırlarımız," dedim.

Susannah güldü. "Kadınsı sırların olduğuna bile inanmıyorum, Anita."

Omuz silkip gülümsedim ve Zerbrowski'nin uzattığı yumruğa vurdum. Sonra ardıma baktı, bir şey gözlerini büyüttü, şaşırmış görünmesine neden oldu. Sarılmadan uzaklaştım, elimdeki işten dikkatimin dağılmasına izin verdiğimi düşünerek tüfeği önüme aldım

ve... Vuracak hiçbir şey yoktu. Yer hâlâ dokunulmamıştı. Sezon sonu cırcırböceklerinin uzaktan gelen sesini duyabilmemiz için kazı aracını bile kapatmışlardı, peki ortağımı ne şaşırtmıştı?

Uzun mezar taşını yüzyıllar önce yerleştirildiği yerden çıkarmayı başarmışlardı. Sanırım iki mezar kazıcısı ve benim adamlarım onu taşıyordu ama Nicky sabırsızlanmıştı. Bir eli diğer bileğinde kenetlenmiş olması dışında, sanki ona sarılıyormuş gibi taşı kollarına almış, bu da göründüğünden daha ağır olduğunu anlamamı sağladı. Ceketini çıkardığı için silahları ve mezardan taşla çıkarken kollarındaki kaslar görülebiliyordu.

Susannah da dönmüş, izliyordu. Nicky, Domino'nun yardımıyla taşı yere koydu. Düşüp kırılmaması için onu dengelediler. Onu izleyen Susannah sonunda dönüp konuştu: "İnsan değilmiş, anladım."

"Tam olarak değil," dedim.

Başını iki yana salladı. "Benim için bakacaksan oradaki erkeğe benzeyen ama insan olan biri olsun lütfen."

"İnsan olması neden önemli?" diye sordum. Nicky yerine gücensem mi bilememiştim.

"Çünkü onu kaldırabiliyorsa, sinirlendiği zaman karşısında duran kişi olmak istemem. Lisede bana vuran bir sevgilim vardı. Futbol oynardı ve güreş takımındaydı. Güçlüydü ama bu kadar güçlü değil. İlk kez kalbimi ve çenemi kıran sporcudan daha güçlü birinin merhametine kalmak istemem."

"Üzgünüm Susannah, gerçekten çok üzüldüm. Çok korkunç bir şey olmalı."

Ve o an dersimi almış oldum. Erkeklerin dövdüğü kadınların onlara bir neden vermiş olduğu varsayımında bulunmamalıydım.

Başını salladı, yüzünde okuyabileceğimden çok hızlı duygular geçiyordu. "Sorun onların ayda bir tüylü olması değil Anita veya kanla yaşayan vampirler bile değil. Beni korkutan şey insanüstü güç. Bana o kadar fazla zarar verebilecek bir sevgiliyle baş edemem."

"Erkekler gerçekten şerefsiz olabiliyor," dedi Zerbrowski, bu sefer ciddiydi.

"Senin bir kızın var, değil mi?" diye sordu kız.

"Evet."

"Ben asla bir kızım olmasını istemiyorum. Fazla endişelenirim." Bir şey söylemekten son anda vazgeçmiş gibi durdu. Sonra dönüp babasıyla diğer adamlara doğru yürüdü.

"Peki," dedi Zerbrowski.

"Evet," dedim. "Kızı sevmediğini bu geceye kadar bilmiyordum."

"Sözümü geri alabilirim, diğer polislerden biri ona çok öfkeliydi ama o büyük bir adam ve içtiğinde öfkeleniyor."

"Sence kontrolden mi çıktı?" diye sordum.

"Senin düşündüğün gibi değil ama eminim onu korkutmak için fazla şeye gerek yoktur."

"Eminim haklısındır."

"Lanet olsun, bir daha adam kızın ne kadar sürtük olduğunu söylediği zaman ya ona ne olduğunu sormalıyım ya da kızı savunmalıyım."

"İkisini de yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Evet, zorundayım. Birinin ününün bozulmasına yardım ettiysem ve hatalı olduğumu öğrenmişsem, elimden geliyorsa bunu düzeltmeliyim."

"Arkadaş olmamızın bir nedeni var Zerbrowski," dedim onda tuhaf duran ciddi yüz ifadesine gülümseyerek.

"Teşekkürler ama sen de aynı şeyi yapardın."

Düşündüm ve doğru olduğuna karar verdim.

Gülümsedi. "Evet, arkadaş olmamızın bir nedeni var. Senin kadınsı caziben karşısında güvende olan tek kişi benim."

Başımı iki yana sallayıp ben de gülümsedim. "Tipim değilsin. Karını ve çocuklarını da seviyorum."

"Orta yaş şeyi değil, değil mi?"

"Değil, demiryolu temalı pijamalar yüzünden. Pijamalarında minik çuf çuflar olmasını seven birine karşı şehvet duyabilir miyim bilmiyorum."

Sırıttı. "Katie onları beğeniyor."

Beklediği gibi gözlerimi devirerek konuştum: "*Kesinlikle* bunu bilmek istemiyordum."

"Gidip zombini çıkaralım."

Bunu bekliyormuş gibi kazı makinası tekrar çalıştı. "Hadi," dedim ve hafif karanlığa doğru birlikte yürüdük. Hiç el ele tutuşmaz, alışverişe gitmez ya da seks hayatlarımızla ilgili sırlar paylaşmazdık. Sonsuza kadar partner olarak kalmayabilirdik. Saha işinden terfi alıp masa başı bir işe geçmeye çok yakındı fakat biz her zaman ister bir mezardan çıkarma izni için olsun, ister acil durumda çocukları okuldan almak için olsun, gece ikide birbirimizi arayabilecek arkadaşlar olacaktık. Son şeyi sadece bir kez yapmıştım ama ben acil bir durumda çocukları almaya izinli kişiler listesindeydim. 'Bir bedenim olsaydı ve ondan kurtulmak için yardıma ihtiyacım olsaydı, seni arardım' telefon görüşmesine çok yakındık ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunu ikimiz de kendi başımıza halledebilirdik. Polisler çok iyi kötü adamlar ve çok iyi arkadaşlar olabilirdi.

33

MODERN BİR MEZAR olsaydı, toprağın çoğunu çıkarmak için kazıcı kullanabilirdik ancak eski mezarlar her zaman olması gerektiği kadar derin değildi ve Warrington, ahşap tabutlar metal tonozların içine yerleştirilmeden önce gömülmüştü. Çok derine inersek tabutu ve içindeki cesedi ezebilirdik. Warrington et yiyen bir zombi olsaydı ve bizi öldürmeye çalışsaydı, o zaman bu o kadar da kötü olmazdı ama o sadece bir cesetse, mezardan çıkarma işini berbat ederdik. Bir zamanlar vergi ödeyen iyi adamlar olan tamamen barışçıl ölü vatandaşları yok ederseniz, yargıçlar huysuz olmaya eğilimliydi. Siz sormadan önce, hayır, kendimize bir gizlilik sözü veremezdik ve hata yaptığımızı kimseye söylemezdik çünkü insanlar konuşur, özellikle de hikâye bu kadar iyiyken. Yani, arkamdan Zombi Kraliçesi diye konuşulan bir nekromensırdım. Ben ve Bölgesel Doğaüstü Soruşturma Birimi'nin kıdemli bir üyesi, bir mezarı, içinde katil bir zombi olduğunu düşünerek tamamen mahvetmiştik ama içinde yalnızca zavallı bir beden vardı... Gördünüz mü, bir cumartesi gecesi barda konuşmamak ya da aralarından biri bir daha polislerde çalıştıklarında anlatmamaları için fazla iyiydi. Bu nedenle, makine durduruldu ve kürekler çıkarıldı.

Tabutu kazmaya gelen adamlar açık mezara girdiler ve işlerini yapmaya başladılar. Bunu hiç sorgulamadılar ve neden en azından tehlikeli olup olmadığını sormadıklarını merak ettim. Sonra, muhtemelen mezardan metal tonozlar tabutun etrafını sarmadan önce gömülmüş fazla ceset çıkarmadıklarını fark ettim.

Mezarlığa gittim ve iki adama baktım. Açık mezardaki uzun boylu sarışın neredeyse beline kadar inmişti, daha kısa siyah saçlı ortağı zaten beline kadar içerideydi.

"Bir dakikalığına mezardan çıkar mısınız?" diye sordum.

Sarışın olan kafasını kaldırıp bana baktı ama siyah saçlı toprağı kazmaya devam etti. "Birkaç dakika içinde tabuta ulaşacağız."

"Size inanıyorum, bu yüzden çıkmanızı istiyorum."

Ay ışığının altında kaşlarını çattığı açıkça belliydi. Yarım ay olmasına rağmen bugün aydınlık bir geceydi. "Ciddiyim, işimizi yapmamıza izin verirseniz birkaç dakika içerisinde yolunuzdan çekileceğiz."

"Nicky, Domino, onları buradan götürün."

Nicky karşı çıkmadı ya da tereddüt etmedi, uzandı ve siyah saçlıyı bir yavru köpeği ensesinden tutar gibi tulumundan tutup havaya kaldırdı. "Hey," dedi adam ayakları havada sallanırken. Ardından yere bastı.

Domino sarışına doğru uzandı ama o kendisi çıktı. "Bu da neydi?" diye sordu. Onu kaldırmaktan fazlasını yapmasından korktuğu içinmiş gibi arkadaşı Nicky'den uzaklaşmıştı.

"Bu bedeni neden çıkarmak istediğimizi size kimse anlattı mı?" diye sordum.

"Evet," dedi sarışın. "Katil bir zombi mi diye bakacaksınız."

"Bu doğru, yani mezardan insanları yemeye çalışarak çıkabilir."

"Merak etmeyin, metal kasaya geldikten sonra hepsi sizin."

"Hareket ettirmeden önce mezar taşının üstündeki tarihe baktınız mı?"

Sen baktın mı? demek üzereymiş gibi birbirlerine baktılar ve sonunda sarışın, "Eski bir mezar, ne olmuş yani?"

"Tabutu metal bir kasaya koymak yeni bir şey. Ondan öncesinde yalnızca tahta kutular vardı ve onlar bedenle birlikte çürüyor."

Aralarında bir bakış daha geçti. İyice düşünmelerini izledim ve siyah saçlı olan, "Kahretsin," dedi.

"Evet," dedim.

"Çok eski bir beden olduğunu söylemişlerdi ama hepsi bu kadar," dedi sarışın.

"Olası tehlikeden bahsetmediler mi?" diye sordum.

İkisi de kafasını iki yana salladı.

"Bunu sonrasında patronunuzla konuşmak isteyebilirsiniz ya da zaman içerisinde değişen gömme tekniklerini kendiniz araştırın. Hayatınızı kurtarabilir."

"Yani zombi yalnızca yarım metre aşağıda olabilirdi..." Sarışın konuşmayı kesti ve yerdeki deliğe üstünde *Buraya girenler, bütün umutlarını geride bıraksınlar* yazan bir tabela varmış gibi gözlerini dikti.

"Bu mümkün," dedim.

"Canlı canlı yenilme riskini almak için bize yeterli ödeme yapmıyorlar," dedi sarışın.

"Tabii ki öyle," dedi siyah saçlı.

"Toprağı geri koyma zamanı gelene kadar burada bekleyin, buradan sonrasını biz hallederiz."

Kürekler hâlâ ellerindeyken geri çekildiler.

"Küreklere ihtiyacımız var."

Onları bırakıp bırakmamaya karar veremiyorlarmış gibi baktılar. "Onları kırarsanız ücret faturaya yansıyacak."

"Kırmamak için elimizden geleni yapacağız," dedim elimi uzatırken.

Sarışın elime küreği uzatmaya başladı ama Nicky araya girip aldı. "Senin yerine kazarım."

Domino da diğer küreği aldı. "Ağırlık kaldırma işini yapmak için para alıyoruz, değil mi?"

"Kuralımı biliyorsunuz, kimsenin benim girmeyeceğim bir riske girmesine izin vermem."

"Biliyoruz ve böyle yapmanı seviyoruz," dedi Domino, "fakat sen zombiyi kontrol edebilen tek kişisin. Nicky ve ben kazabiliriz."

"Haklılar Anita," dedi Manny.

"Onları da tehlikeye atmak istemiyorum."

"Birimiz kazarken diğerimiz tüfekle koruyabilir," dedi Nicky.

Düşündükten sonra, "Pekâlâ, Nicky tüfekle koruyacak, Domino kazacak," dedim.

"Neden o koruyor ve ben kazıyorum?"

"Çünkü uzun bir silahla o daha iyi nişan alıyor," dedim.

"Tabancada benden daha iyi değil."

"Hayır, değil. Bütün tüfekleri boşaltırsak ve tabancalara geçersek bize katılmaktan çekinme ama tüfekle başladığımız için sen kazarken seni koruyacak."

Domino bundan hoşlanmasa da benim mantığıma itiraz edemedi, bu yüzden mezara indi ve yanında bir şey onları yakalamaya çalışırsa diye tüfeği toprağa doğrultan Nicky ile birlikte kazmaya başladı. Mezarın yanında durup toprakta tahta, soluk ten ya da kir olmayan herhangi bir şey olup olmadığına bakmam gerekiyordu. Nekromansimi serbest bırakabilir ve ceset için zemini arayabilirdim ama yine dünya için ölüyse, bu ufacık gücün bile zombiyi uyandırabileceğinden korkuyordum. Bilinen topraklardan o kadar uzaktaydım ki cesedi, zombiyi ya da Warrington'ın şimdiki halini görmek için beklemekten başka bir şey yapmaktan korkuyordum. Onun ne olduğunu ya da olmadığını tanımlayamıyor olmam bile beni çok rahatsız ediyordu. Ben bir nekromensırdım, yüzyıllardır ilk gerçek olanı. Ben neler olduğunu bilmiyorsam, o zaman kimse bilmiyordu. Çok fena durumdaydık, çünkü tavsiye veya yardım isteyebileceğim kimsem yoktu. Tanıştığım son iki nekromensırı öldürmüştüm. Önce beni öldürmeye çalışmışlardı, bu yüzden nefsi müdafaaydı ama yine de danışacak birinin olması iyi olurdu. Belki başka animatörlere sorabilir ve kahve içerek üstüne konuşabilirdik? Sorun şu ki, Manny'nin tüm bunlar hakkında benden daha az şey bildiğini biliyordum ve o beni eğitmişti. Bu, sahadaki herhangi birinden gerçek tavsiyeler alma konusunda beni umutlandırmadı. Evet, âşık olduğum bir adamla çok hoşlandığım başka biri olan sevgililerimden ikisinin bir mezarda et yiyen bir zombi için kazı yaptıklarını, onlar kendilerini tehlikeye atarken benim yapabildiğim tek şeyin izlemek ve beklemek olduğu fikrinden başka her şeyi düşünmeye çalışıyordum. Olayın içinde olmayı severdim, kenardan yönetmeyi değil.

Tüfek omzu ve yanağı arasında sıkıca dururken Nicky, "İlk harekette ateş mi edeceğim, yoksa ne yapacağını mı bekleyeceğim?" diye sordu.

Harika bir soruydu, ama benim cevabım o kadar harika değildi. "Emin değilim."

"Yakında emin olsan iyi olur," dedi Domino ceketini çıkarıp mezarın dışına atarken. Silahları ay ışığının altında bile tişörtünün beyazlığının üstünde çok belirgindi.

Haklıydı. Bu kadar gevelemek benlik değildi, genelde ya evet derdim ya hayır. Manny koluma dokundu. "Hâlâ hareket ediyorsa onu vurmaları gerek Anita."

Başımla onayladım ama emri vermedim.

"Neden tereddüt ediyorsun?" diye sordu.

"Sanırım kendimi suçlu hissediyorum."

"Suçlu hisset ama yapılması gerekeni yap."

Başımı evet anlamında salladım ve konuştum, "Birinize doğru uzanırsa vurun."

"Teşekkürler Manny," dedi Domino kazma aracının mezarın yanında biriktirdiği yığına doğru toprak atmaya geri dönerek.

"Bunu duydu mu?" diye sordu Manny.

"Birkaç santimetre uzaktan kalp atışını bile duyabilir," dedim.

"Hızlı atıyorsa metrelerce uzaktan," dedi Domino kafasını kaldırmadan ya da küreği kullanırken tereddüt etmeden.

Manny gözlerini kocaman açtı, omuz silkip gülümsedi. Neredeyse ona şekil-değiştiren arkadaşları olup olmadığını soracaktım ama olsaydı, mümkün olduğunca insan gibi görünmek için çevresinde çok dikkatli olurlardı. Bunu ona söylersem, bir daha sosyalleştiklerinde yanlarında rahatsız olurdu, bu yüzden konunun geçmesine izin verdim. Pek çok arkadaşlık kısmi gerçeklere dayanır ve yıllarca böyle devam eder.

"Tabuta ulaşınca duruyor muyum?"

"Tabut sağlam olmayabilir, tahtaya değersen dur ve tekrar düşünelim."

"Neden sağlam olmasın?" diye sordu Nicky tüfek hâlâ toprağa doğru çevriliyken.

"Tamamen kaybolmuş bile olabilir," dedi Manny.

"Yani tahtadan önce bedene mi vururum?" diye sordu Domino.

"Olabilir," dedim.

"Bu gece çok fazla olabilir var," dedi.

"Biliyorum."

Başını kaldırıp bana baktı. "Özür bile dilemeyecek misin?"

"Hayır."

Birbirimize baktığımız bir an oldu. "Patron sensin," dedi ve kazmaya devam etti.

"Kazmaktansa toprağın üstünü kazıyabilirsiniz," dedi Manny. "böylece beden zarar görmez."

"Hareket ediyorsa zarar vermeye niyetleniyorum."

"Hem de çok zarar," dedi Nicky.

Onlara *Yapmayın* demek istedim. Bu benim hatamdı, Warrington'ın bir yamyam olduğunu bilmediğim için bir şekilde benim hatamdı. Ama çok saçmaydı, bunu bilmeme imkân yoktu. Bu onun en derin, en karanlık sırrıydı; birinin bulabileceği, okuyabileceği, bilebileceği bir yere yazmazdı. Gerekli özeni göstermiştim. Hem aramalarda kullandığımız araştırma firması hem de ofis personelimiz onun hakkında bulabilecekleri her şeyi öğrenmiş ve işi bırakmamı sağlayacak sorunları kontrol etmişti. Öyleyse neden yanlış bir şey yapmış gibi hissediyordum?

Domino şimdi küreğin keskin ucuyla neye vurduğunu görmek için daha küçük toprak kısımlarını kazıyordu. Nicky hareket için altlarındaki zemini çok ciddi bir şekilde izliyordu. Manny ve ben, insanları yemeye hazır uyanırsa zombiyi kontrol etmeye yardım etmek için buradaydık. Susannah ve Eddie başlıklarıyla yakınlardı, böylece hepimiz dağılabilirdik ve zombiyi kızartabilirlerdi. Bunu halletmiştik ama benim yaşayan ölüler hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilen büyük kötü nekromensır olmam gerekiyordu. Mezardan çıkardığım bir zombi tarafından bu kadar şaşırtılmayalı uzun zaman olmuştu. Başkalarının ölümsüzleri beni fena halde şaşırtmıştı ama asla kendi başıma değil. Canımı yakan profesyonel gurur muydu? Bilmiyordum. Bunun beni neden bu kadar çok etkilediğini bilmiyordum ama öyleydi; gerçekten etkilemişti.

"Hareket!" dedi Nicky, sesi yüksekti ama tüfek hiç hareket etmedi.

Domino bir sihir gibi mezardan fırladı. Bir an mezarda, bir sonraki saniye sanki yer değiştirmiş gibi değildi, kedi gibi sıçramıştı. Nicky mezarda görevde kaldı. Ne fark ettiğini görmeye çalışarak tüfekle yukarı çıktım. Kir bana siyah ve boş göründü.

"Dışarı çık, seni koruyacağım," dedim.

"Köstebek gibi bir şey olabilir," dedi Zerbrowski mezara doğru göz atarak.

"Hayatımda gördüğüm en büyük köstebek değilse, sanmıyorum," dedi Nicky.

"Kendine saygısı olan hiçbir köstebek bu kadar kazma varken burada kalmaz," dedim. Tüfeği omzuma bastırdım, yanağım namluya baktı, bir hareket aradım. "Çekil oradan Nicky, bu bir emirdir."

Benim gelinim olarak ona yapmasını söylediğim şeyi yapmak zorundaydı, ancak onun daha bağımsız olmasını arzulamam bunu bir zamanlar olduğu kadar otomatik yapmamıştı. Mezarın kenarını tuttu ve dışarı çıkmaya başladı. Tam o sırada toprağın yükseldiğini gördüm ve bir saniye sonra bir el, Nicky'nin bileğini yakaladı.

"Siktir," dedim.

Nicky'yi vurma riskini almadan bacağına o kadar yakın ateş edemezdim. Domino'nun yaptığı gibi mezardan dışarı fırlamaya çalıştı ve eğer bir insan, hatta başka bir likantrop onu yakalasaydı bunu yapabilirdi ama ölüler, yaşayanlardan daha sıkı tutunur. Nicky, mezarın kenarına ulaştı ve onu tutan Domino'nun yardımıyla yukarı doğru yarı tırmandı ancak bu onu zombinin elinden kurtarmadı. Eli, kolu ve tişörtlü omzunun bir kısmını görünür hale geldi ama el Nicky'nin ayak bileğine sıkı sıkıya tutunuyordu.

Parmağım tetiğin üzerinde, basmak üzereyken beni tereddüde düşüren bir şey duydum. Bir ses, "Yardım edin!" diyordu.

Warrington aşağıda, bilinçli, uyanık ve ete açtı. Aşağıda yardım dileniyordu. Lanet olsun.

34

"VUR ONU!" DEDİ Domino.

"Vur onu!" dedi Manny.

Zerbrowski kendi silahını çıkarıp nişan almıştı.

Domino, Nicky'nin yeniden mezara düşmesini engellemeye çalışıyordu. Nicky'nin parmakları kök salmaya çalışıyor gibi toprağa gömülmüştü. Buradan zombinin çok sert çektiğini anladım.

"Sana zarar vermesine izin vermem Nicky," dedim.

"Sana güveniyorum," dedi.

"Anita, şu lanet şeyi vur," diye bağırdı Domino.

Gözlerimi mezarda tuttum, tüfeğim ateş etmeye hazır şekilde duruyordu. "Duyabiliyor musun Manny?"

"Neyi?"

"Zombiyi."

"Ben duyabiliyorum," dedi Nicky.

"Ben de duyuyorum da ne olmuş, vur şunu!" dedi Domino.

"Nicky'nin zombiyi yukarı çekmesine yardım et."

"Ne?" diye sordu Domino.

Zerbrowski bile, "Anita..." dedi.

"Onu duyabiliyor musun?"

"Hayır."

"Güven bana," dedim.

"Güveniyorum," dedi Zerbrowski, "bunu biliyorsun."

"Teşekkür ederim. Nicky, Warrington'ın yüzünü toprağın üstüne çekmeye yardım eder misin?"

"Domino beni tutmaya devam ederse ve zombi tutunmayı bırakmazsa evet."

"Bırakmayacak," dedim.

"Durmana yardım ederim ama bu delilik," dedi Domino. Nicky'yi daha sağlam şekilde tuttu. Manny başını iki yana sallıyordu ama diz çöktü ve ikisinin de yardıma ihtiyacı var mı bilmesem de Nicky'yi tuttu. Zerbrowski tabancası yerdeki kol ve bedene doğru çevrilmiş şekilde durdu.

Susannah mezara yaklaştı, zombiye bakıyordu. "Anita, adamını buradan çıkar ve işimizi yapmamıza izin ver."

"Henüz değil."

Büyük gümüş kaskını çıkarıp konuştu: "Anita, sevgili olduğun birini nasıl tehlikeye atabiliyorsun?"

"Geri çekil Susannah, çalışmam için bana alan ver."

"Nasıl çalışma?"

"Açıklayacak zaman yok. Warrington, Bay Warrington, beni duyabiliyor musunuz?"

Çığlık durmadan devam etti. "Yardım edin! İmdat!"

"Geliyoruz Warrington, geliyoruz."

Çığlığı, "Bayan Blake, Bayan Blake, bana yardım edin!" olarak değişti.

"Tanrım," dedi Domino.

"Ne oldu?" diye sordu Manny.

"Onu biraz kaldır Nicky."

Tüfeği tutmaya devam ettim. Nicky'yi ısırmaya çalışırsa kafasını uçururdum ama bunu yapmak zorunda olmamayı umuyordum.

Nicky, zombinin tuttuğu bacağını esnetirken, elleri ve bir dizi yere o kadar çok battı ki kuru toprakta oyuklar açmaya başladı. Domino ve Manny tekrar mezara düşmesin diye ona tutundular ki bu gerçekten kötü olurdu.

Zombinin eli, Nicky'nin bileğinde sımsıkı kaldı ve sonra başı denizden çekilen boğulan bir yüzücü gibi yeryüzünün üzerine çıktı. Çığlık atarak geldi, yüksek ve acınası halde, sözleri tüm bunların dehşeti içinde kayboldu. Sonra öksürmeye başladı.

"Warrington," dedim hâlâ yüzüne hedef alarak.

Daha çok öksürdü.

"Onu biraz daha kaldır Nicky, daha tam olmadı."

Diğer adamlar onu tutmaya devam ederken Nicky mezardan biraz daha dışarı çıktı ve zombiyi göğsünün üst kısmı özgür olana kadar yukarı kaldırdı ama diğer kolu hâlâ toprağın altındaydı. Zombi daha sert öksürdü ve ardından daha önce yemeği kusması gibi toprak kustu.

"Tanrım bize yardım et, canlı gömülmüş," dedi mezar kazıcılardan biri.

"Tam olarak değil," dedim.

"Yaşayan ölü olarak gömüldü," dedi Manny, yüzü ay ışığı altında bile soluktu.

Yeterince toprak ortaya çıktığında, zombi mezarın kenarına yaslandı ama yine de Nicky'nin bileğini bırakmadı. Warrington'ın hâlâ bir şeye tutunduğunu bilip bilmediğinden ya da bir şeye tutunduğunda bırakmayan boğulan bir kurban gibi mi olduğundan bile emin değildim. Her yıl insanları kurtarmaya çalışan cankurtaranlar böyle boğuluyordu.

Warrington'a yardım etmek istiyordum ama Nicky'ye ya da kendisini kurtarmaya çalışan başka birine zarar vermesine izin vermeyecektim. Elimden gelse ona yardım ederdim ama yapamazsam Susannah ve babasının işlerini yapmalarına izin verirdim. Bu kararı kafamın önüne sürükledikten sonra daha sakindim.

"Warrington, beni duyabiliyor musun?" diye sordum silahı yüzüne tutmaya devam ederken. Bana bakarak gözlerini kırpıştırdı ama o güzel ela gözler artık bir cesedin gözleriydi, göçen yuvalarında kaybolmuş, renkleri ay tarafından çalınmıştı. Yüzü balmumu ve iskelet gibiydi. Mucizevi insanlığı tamamen kaybolmuştu, yani artık kelimeleri hariç herhangi bir zombiden farksızdı.

"Bayan Blake, bu sizsiniz, değil mi?"

"Benim, Bay Warrington."

"Eskisi kadar iyi göremiyorum."

"Gözleriniz eskisi kadar iyi çalışmıyor."

"Gömüldüğüm için mi?"

"Sayılır," dedim.

"Bana bir silah mı doğrultuyorsunuz?"

"Evet."

"Beni vuracak mısınız?"

"Arkadaşımın bileğini tutmaya devam edecek misiniz?"

"Tutunduğum şey o mu? Düzgün düşünemiyorum."

"Evet, tutunduğunuz şey Nicky'nin bileği."

"Tuhaf saçlı iyi beyefendi."

"Evet, o Nicky."

"Parmaklarımı bırakmak için kullanamıyorum."

"Biraz bekleyin ve bırakmaya çalışın. Şimdilik sadece dinlenin Bay Warrington."

"Beni aşağıda cehennemde bırakmak istediğinizi sandım. Hak ettiğimi biliyorum ama beni kurtarmaya geldiğiniz için çok mutluyum."

Onu kurtarmak. Buraya onu kurtarmaya gelmemiştik, onu tamamen öldürmenin bir yolunu bulmaya gelmiştik. Bir daha asla ölümden uyandırılmamalıydı, buna emin olacaktım. "Manny ve ben uykuya dalmamanız ve hapsolmanızdan endişelendik, bu yüzden sizi çıkarmaya geldik."

"Teşekkür ederim, ah Tanrım, teşekkür ederim." Parmakları yavaşça açıldı ve Nicky kendini mezardan tamamen çıkarmayı başardı. Orada uzun, sert bir şekilde durdu ve bana baktı. Mezar başındaki herkes içinde benim hissettiklerimi en çok o hissetti, yapabileceğim hiçbir şey onu duygularımdan uzak tutamazdı. Domino ve diğerlerine karşı kalkan olabilirim ama Nicky'ye karşı değil, o biliyordu.

Tüfeği biraz indirdim, hâlâ kendi mezarının toprağında hapsolmuş konuşan cesede baktım. Vücudu çürümüştü, bu yüzden normal bir zombi gibi görünüyordu ama zihni uyanık ve insandı. Tanrım, bana yardım et.

"İsa, Meryem ve Yusuf adına; Anita, neler oluyor?" diye sordu Zerbrowski. Kıdemli polislerde özellikle halk içinde pek görmediğiniz korku ifadesiyle zombiye baktı. Görev adamları korkuyu özel anlar için ya da arkadaşlarıyla sarhoş olmak için saklıyorlardı.

"Lütfen, mezardan çıkmama yardım edin."

"Canınız hâlâ insan eti çekiyor mu Bay Warrington?"

Ceset kafasını iki yana salladı. "Hayır, hayır, buradan çıkmak istiyorum sadece."

Manny yanımda durmaya geldi. "Ne yapacağız?"

"Keşke bilseydim."

"Onu kazıp çıkartacak mıyız?" diye sordu kısa saçlı mezar kazıcı.

"Hayır, kimse mezara girmesin," dedim.

"Yardım edin Bayan Blake, yardım edin."

"Kimsenin zarar görmeyeceğinden emin olur olmaz yardım edeceğiz Bay Warrington."

"Artık ete açlık duymuyorum Bayan Blake."

"Şu an çok korkmuş durumdasınız. Kimse bu kadar korkarken açlık hissetmez."

Özgür elini kaldırdı ve ona baktı. Et ona şekil verdiği için, iskeletin üstüne sarılı soluk, mumsu deriden ibaretti. "Elimin nesi var? Neden böyle görünüyor?"

"Ah Tanrım," diye fısıldadım.

"Ne olduğunu bilmiyor," dedi Zerbrowski.

"Biliyor," dedim.

"Benim neyim var Bayan Blake? Ne oluyor?"

"Sizi neden mezarınıza geri koymamı istediğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, yani... İnsan eti istiyordum. Diğerleri için tehlikeliydim."

"Evet, potansiyel olarak öyleydi ve her zombinin bir şey yaptığını söylemiştim, onun ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Başını iki yana salladı, ardından çürüyen gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Her zombinin çürüdüğünü söylemiştiniz, ne kadar canlı görünsem de ben de çürüyecektim."

"Evet."

"Bana olan şey bu mu?"

"Korkarım evet."

Sonra tekrar tekrar çığlık atmaya başladı, sadece düzensiz çığlıklar attı ve kendini mezarının toprağından kurtarmaya çalıştı.

Manny koluma dokundu ve onunla yürümemi işaret etti. Nicky ve Domino'ya zombinin kendini biraz daha serbest bırakabileceğini ancak mezardan çıkmaya çalışırsa onu vurmalarını söyledim.

Manny beni zombinin çığlıkları üzerinden birbirimizi duyabileceğimiz kadar uzağa götürdü. Zerbrowski bizimle geldi. "Bu da ne Anita? O şey ne öyle?"

"O bir zombi," dedim.

Başını iki yana salladı. "Daha önce zombi gördüm, bu şey zombi değil. Zombi gibi görünüyor ama onlar düşünmez, hissetmez. Onları tehlikeli yapan şeylerden biri onları keserken hissetmemeleridir, o yüzden parçaları sana doğru sürünmeye devam eder. Bu ise, bu bir şeyler hissediyor."

"Biliyorum Zerbrowski, biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Başını salladı. "Tabii ki biliyorsun, özür dilerim ortak. Bu yüzden onu mezardan çıkarmak istemiştin."

"Onu orada bu şekilde bırakamazdım."

"Tanrım, tabii ki olmaz."

"Anita," dedi Manny.

Ona döndüm.

"Onu ölüme geri nasıl vereceğiz?"

Tuhaf bir cümle olduğunu düşündüm ama daha iyi bir tanımım yoktu. "Bilmiyorum Manny, bunun için bir tören yok."

"İkinci bir hayvan kurban edebiliriz ve bir kan çemberi daha çizeriz, tuz ve gümüşle onu geri göndeririz."

"Ağzını tuzla diktiğimiz eski usulden bahsediyorsun, değil mi?"

"Önce modern yolları deneyelim, işe yaramazsa eski usulleri deneriz."

"O yardım çığlıkları atarken ve biz ağzını dikmeye çalışırken onu yerde tutmak mı istiyorsun gerçekten? Asla olmaz."

"Buna katılıyorum," dedi Zerbrowski. "Onu yapmayacağız."

"Bir önerin var mı komiser, çünkü varsa duymak isterim," dedi Manny.

Zerbrowski ona baktı, sonra bana ve yeniden Manny'ye döndü.

"Önerilerim yok ama Anita'ya katılıyorum, o... şeyi tutup gerçekten ölmesini umarak ağzını dikmeyeceğiz, çünkü işe yarayacak mı sen de bilmiyorsun, değil mi?"

Manny iç geçirdi. "Hayır, bilmiyorum."

"Bu zombinin nesi var Anita? Neden bu kadar canlı?"

"Canlı değil."

"Neden farkında o zaman?"

"Söyledim ya, hayattayken yamyammış."

"Ve bu onu mezara geri koyduğunda neden ölmediğini de açıklıyor mu?"

"Belki, açıklamak için elimde olan tek şey bu, o yüzden evet. Bununla devam edeceğiz."

"Anita, bilmiyorsun, değil mi?"

"Eğer patronun olsaydın reddederdim ama hayır Zerbrowski, bilmiyorum."

"Lanet olsun," dedi.

"Evet."

"O halde ona her başıboş zombiye davrandığımız gibi davranmaktan başka çaremiz yok Anita," dedi Manny.

"Ne demek istiyorsun Manny?"

"Kafasını uçur ve mümkünse beynini de dağıt ki bilinçli olmasın. Ardından ateş ekibinin onu küle çevirmesine izin ver."

"Başka bir yol olmalı Manny."

"Yasal olarak toprağa geri koyup onu olduğu gibi bırakabiliriz."

"Hayır," dedim.

"Hayır," dedi Zerbrowski, "bunu yapamayız."

"Eğer onu voodoo ile geri koyamazsak herhangi bir başıboş zombiye davrandığımız gibi bir yol izlemekten başka ne seçeneğimiz var?"

"Manny, bir yol daha olmalı."

"Duymayı çok isterim Anita. Warrington'ı sevdim, düzgün bir adama benziyordu ama o mezarda olan şey o değil. Asla o olmadı."

"Neydi o zaman Manny? Bugün mezardan ne uyandırdım ben?"

"Bilmiyorum ama diğer zombiler gibi çürüyor. Bazen aklın giden

son şey olduğunu biliyorsun. Çürüdükleri en kötü yol ama böylesi de oluyor, ikimiz de daha önce gördük. Bunun ondan farkı yok."

"Hiçbirinin bu kadar aklı yoktu ama Manny ve bunu sen de biliyorsun. Orada durup bu sefer farklı olmadığını söyleme."

Bana dümdüz baktı.

"Manny, lanet olsun."

"Üzgünüm Anita, gerçekten ama şafaktan önce bir şeyler yapmalıyız. Şafak olursa, tekrar ölüme düşebilir ancak bu sadece akşama kadar sürer ve sonra tekrar kapana kısılır, kendi mezarının toprağında boğulur. Şafağın ne kadar yakın olduğunu hissedemiyor musun Anita?"

Hissediyordum ama sonunda kabul ettim. Hâlâ bütün gece olduğu gibi karanlıktı ama havada bir yumuşaklık, bir şafak soluğu vardı. Vampir infazcıları olarak uzun süre hayatta kalan tanıdığım tüm animatörler, karanlıkta yeraltında bile güneşin doğuşunu ve batışını hissedebilmişlerdi. Sanki güneş sadece gökyüzünde değil de bedenlerimizde dolaşıyormuş gibi biliyorduk.

Zerbrowski karanlıkta iPhone'unu kontrol etti. "Şafağa kadar bir saatimiz var, gerçi ikinizin de bunu nasıl her zaman bildiğini asla anlamıyorum."

"Bir yetenek," dedim ama hemen mezara doğru döndüm. Zombi çığlık atmayı kesmişti.

"Ne zaman çığlık atmayı bıraktı?" diye sordu Zerbrowski.

Hiçbirimiz ona cevap veremedik. Tuhaf sessizliğin içine bir ses değil his, hava değişmiş gibiydi. "Ne oldu Manny?"

"Emin değilim."

Birbirimize baktık ve tek kelime etmeden mezara doğru yürüdük. Tüfeğimi yukarıya nişan aldım ama ellerim hemen silahı aşağı yöneltebilecek şekildeydi. Artık silahı güvenli şekilde tutmuyordum.

"Benim hissetmediğim ne hissediyorsunuz?" diye sordu Zerbrowski.

"Vampirler değil," dedim sakin bir sesle.

"Buna emin olmazdım," diye fısıldadı Manny.

"Güven bana," dedim.

"Bunda güveniyorum."

"Daha çok zombi mi?" diye sordu Zerbrowski.

"Bunun için... fazla aktif," dedi Manny, sesi hâlâ sakindi ama ileride konuşan herkesi duyarken fısıldamanın anlamı yoktu.

Nicky imha ekibine doğru işaret ediyordu. Onların da herkes gibi yakına gelmesini istiyordu. "Bay Kaslı'nın böyle şeylere karşı hassas olduğunu bilmiyordum."

"Değil, benim hissedişimi hissetti."

Zerbrowski bana kaşlarını çattı. Zerbrowski'ye Nicky'den ne kadar bahsettiğimi merak ettim. Gelinim olduğunu biliyor muydu? Hayır, polis arkadaşıma bu bilgiyi vermemiştim. Polis, 'canavarlarla' ne kadar bağlantılı olduğumu anlasaydı, sadakatimin tehlikeye girdiğinden emin olurdu. Jean-Claude ve Micah ile birlikte olduğum için bana zaten güvenmiyorlardı. Zerbrowski umursamadı ya da umursayacağını düşünmedim ama patronları umursardı ve onu kariyerine zarar verebilecek bir duruma sokmak istemedim.

"Birbirimizle çok uyumluyuz," dedim. Kulağa saçma geldiğini biliyordum.

Bana zayıf yorumun hak ettiği bir bakış attı ama silahı daha ciddi bir şekilde elindeydi, tıpkı benim tüfeğim gibi. Neler olup bittiğini bilmese de Nicky gibi beni takip ediyordu. Manny'ye baktım.

"Hiç silahın var mı?"

"Silah taşımadığımı biliyorsun."

"Bıçak?"

"Çakım var."

"Dikkat et, arkamızda kal ya da yolumuzdan çekil."

"Yapabilsen beni arabaya yollardın."

"Evet, silahsızsın."

"Bu kargaşadan çok sihir iyi gibi hissettiriyor Anita ama sen silahlı olduğun için nekromansini kullanmadan önce ateş etmeyi düşünüyorsun."

Bunu demesi üzerine tereddüt ederek ona baktım. Haklı mıydı? Evet ama çoğu şey kurşun geçirmez değildi ve çoğu nekromansi ge-

çirmezdi. Acil bir durumda kesin kazananla gitmiştim ama bir konuda haklıydı: Bu benim ve onun gücünü etkileyen bir şeydi.

Susannah ve babası mezarın yanında ama yine de diğerlerinin karşı tarafındaydılar. Mezar kazıcılar Domino ve Nicky'ye zaten yakındı. Domino geceye bakıyordu, av tüfeği yere doğrultulmuş ama hazırdı. Nicky hâlâ yanımızdaki son iki kişiyi mezarın çevresine götürmeye çalışıyordu, böylece hepimiz aynı tarafta olacaktık.

Eddie'nin, "Ateş her şeyi korkutur, mermiler korkutmaz," dediğini duydum. Tercümesi: Alev makinelerine silahlardan daha çok güveniyordu.

Susannah, "Baba, sadece dediklerini yap," dedi.

Hareket gördüm ama bu daha çok bir izlenimdi. Sonra karanlıktan Eddie'nin üzerine bir şey sıçradı. Gümüş grisi bir ten, insansı bir yüz gördüğüm bir an oldu. Tüfeği kaldırdım, Nicky ve Domino'nun da aynı şeyi yaptığını biliyordum.

Manny, "Ateş etmeyin!" diye bağırdı.

Domino da bağırdı: "Anita!"

Emir beklediğini biliyordum. Ghoul'u vuracak mıyız yoksa büyü mü kullanacağız karar vermek için bir kalp atışı kadar zamanım vardı. Polis, psişik ve sorumlu kişi olmanın kafa kafaya çarpıştığı anlardan biriydi. Tereddüt ettim ve bunun en büyük hata olduğunu biliyordum.

35

"BÜYÜ, ANITA," DEDİ Manny.

Susannah, "Vur şunu!" diye bağırıyordu.

Eddie yerde ensesini ve başını örtmüştü, Ghoul'a çiğnemesi için önce bir kol vermeye karar vermişti. Doğru karardı, kendi kararımdansa emin değildim.

"Emri ver," dedi Nicky. Onun da benim gibi Ghoul'un kafasına nişan aldığını anlamak için bakmama gerek yoktu.

Ghoul, Eddie'nin sırtına yaslanmıştı, derisinin daha koyu grisi, ateş kıyafetinin parlaklığına karşı normalden daha az gümüş gibi görünüyordu. Çoğunlukla çıplaktı ve sansürden geçmek zorunda kalan bir çizgi roman kahramanı gibi, üzerine sadece pantolon kalıntıları yapışmıştı. Eddie'ye ve sırtındaki yakıt deposuna bastırırken vücudunun arkasındaki kaslar gergindi.

"Domino, geride dur, tüfek yok." Ciddi olduğumu göstermek için kendi silahımı da indirdim.

Ghoul karanlıkta parlayan kırmızı gözleriyle bakarak bize tısladı. Cıvıldama sesi çıkardı ve arkadaki ağaçlardan yanıt aldı.

"Daha fazlası var," dedi Zerbrowski.

"Ghoul'lar her zaman sürü halinde dolaşır," dedim.

"Nicky, sorunu görebiliyor musun?"

"Yakıt," dedi sesi gergin ve kontrollüydü.

"Sende var mı?"

"Hayır."

"Ne diyor?" diye sordu Zerbrowski.

"Eddie'nin sırtındaki yakıtı vurma riskine gitmeden atış yapamaz." Açık bir görüşümüz olsaydı, Manny'nin önerisini dinler miydim? Muhtemelen hayır fakat açık görüşümüz yoktu ve bu Ghoul

normal davranmıyordu.

"Onlar korkak, bu şekilde saldırmazlar," dedim herkesten çok kendime.

"Saldırmadı," dedi Manny.

"Buna ne diyorsun o zaman?" diye sordu Zerbrowski. Silahı hâlâ ellerindeydi, yere doğru tutuyordu.

Ghoul tekrar tısladı, uzun kavisli pençeleri Eddie'nin sırtına doğru ilerledi. Çıplak ayaklarda aynı pençelerden olacağını biliyordum. Gri renkli insanlar gibi görünebilirler ancak en kötü yırtıcı kâbusunuz gibi dişleri ve pençeleri vardır. Yaratık tekrar cıvıldadı ve diğerleri ormandan cevapladı. Diğer figürlerin soluk bakışlarını yakaladım ama onlar menzil dışında kalıyorlardı. Ghoul'ları bu kadar aktif ve düşünürken gördüğüm tek zaman, onları ölümcül bir nekromensırın kontrol ettiği zamandı. Ghoul'ları kontrol edebilen birini tanıdığım tek zamandı. Onlar yaşayan ölülerin vahşi kartlarıydı. Kimse mezarlarından neden dirildiklerini bilmiyordu ama onlar leş yiyicilerdi, korkaklardı, karanlıkta saklanırlardı, tazesini bulamazlarsa gömülü cesetleri ve uzun zamandır ölü olanların kemiklerini yiyorlardı.

"Eddie haklıydı, ateşten korkuyorlar," dedi Manny.

"Ghoul'lar strateji yapmaz Manny."

"Onu vuramazsak büyü dene," dedi.

"Hızlı bir şey yap," dedi Domino. "Etrafımızı sarmaya çalışıyorlar."

"Eğer ormanda Ghoul ya da bizden biri olmayan birini görürseniz onu vurun."

"Neden?" diye sordu Domino.

"Çünkü Ghoul'ların böyle hareket ettiğini gördüğüm son seferde başka bir nekromensır onları kontrol ediyordu."

"Önce büyücüyü vurun," dedi Nicky.

"Genellikle," dedim.

Nekromansiyi daha önce Ghoul'ların üstünde kullanmamıştım. Birincisi, onlar çok nadirdi. İkincisi, genelde kendi işlerine bakıp insanlardan saklanırlardı. Zerbrowski'ye söylediğimiz gibi, sadece eski bir mezarlıktan yeni bir mezarlığa tünel açarak insanların sevdikleri-

nin cesetlerini yediklerinde ya da bir sarhoş bayılıp onlar tarafından yenildiğinde çağrılırdınız.

Kalkanlarımı çok fazla indirmedim, sadece nekromansimin gitmesine izin verdim. Sıkı bir şekilde kapattığınız yumruğunuzu açmak gibiydi, parmaklarınızı açıp gerginliğin gitmesine izin verebilirdiniz. Nekromansim, arayan bir rüzgâr gibi benden fışkırdı. Bir zamanlar gerçek bir rüzgâr değildi; sorunlu bölgeler, hayaletler, Ghoul'lar ve benzeri şeyler için bir mezarlığı araştırdığımda sahip olduğum en yakın benzetme buydu ama artık mecazi bir rüzgâr değildi ve yıllardır da olmamıştı.

Manny yanımda titredi. İspanyolca hepsini yakalayamayacağım kadar hızlı bir şeyler söyledi ama orada bir yerde Tanrı'ya seslendi. Yardım mı istiyordu yoksa hissettiklerinden mi korkuyordu emin değildim, belki bilmek de istemedim.

O arayan rüzgâr önce mezara ve zombiye dokundu. Etrafında kıvrıldı, onu tanıdı, öyle ki Warrington, "Tanrım," dedi, bu bir yardım çığlığı mıydı, yoksa onun tanrısı mı olmuştum emin değildim. Dediğim gibi, bilmek istemedim. Büyüm biraz daha uzaklaştı ve Ghoul'u Eddie'nin tepesinde otururken buldu. Hırlamayı kesti ve bana baktı. Ghoul'ların gözleri genellikle kurtların veya diğer vahşi hayvanların gözlerine bakmak gibiydi, evde anlayabileceğimiz veya konuşabileceğimiz kimse yoktu ama bu bakışta daha fazlası vardı. Çok daha fazla değil ama bana bakan sadece hayvan değildi. O zaman, Eddie'nin üzerine atlayıp yakıt deposunu tehlikeye atmasının tesadüf olmadığını biliyordum. Bu bir Ghoul için fazla mantıklıydı.

Gücümü geniş ve hızlı bir şekilde gönderdim, bunun tasmasını tutan kişiyi aradım. Diğer Ghoul'lara dokundum. Domino'nun haklı olduğunu biliyordum, bizi geçmeye çalışıyorlardı ama mezardakine olduğu gibi, gücüm onlara dokunduğunda enerjileri yatıştı. Büyücülüğümün dokunuşu altında sessizleştiklerini hissettim. Onları kim kontrol ediyorsa ya geri çekiliyordu ya da onlar üzerinde o kadar fazla kontrole sahip değildi. Güzel, harika ama yine de nekromensırı istiyordum. Gücümü o adam ya da kadını aramak için

gönderdim. Bunu yapabiliyorsa, onu bulmam ve bu pisliğin benim bölgemde olmayacağını açıkça belirtmem gerekiyordu.

Rüzgârımı olabildiğince dışarı uzattım ve sonunda rüzgârın ulaşamayacağı yerlerde aramaya başlayınca Jean-Claude'un sesi beynime ulaştı ve fısıldadı, "*Ma petite,* bir sorun mu var?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Ne?" diye sordu Zerbrowski.

"Geceyi, arayan bir rüzgâr gibi güçle dolduruyorsun. Aradığın şey ne?"

Tekrar konuşmaya çalışmadım. Gecemi görmesine ve ne olduğun anlamasına izin verdim. "*Ma petite;* aşkım, senin gecen şaşkınlık ve azap dolu."

"Öyle de denebilir," dedim.

"Ne denebilir?" diye sordu Zerbrowski.

"Gücüyle konuşuyor," dedi Manny. Bunu derken ne demek istediğini anlıyor muydu merak ettim. Jean-Claude ile konuştuğumu biliyor muydu? Sonra sorardım belki.

"Üzgünüm," dedi Zerbrowski.

"Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı *ma petite?*"

"Hayır... Sanmıyorum."

"O zaman yalnızca bunu söyleyeceğim: Bu akşam gücün bir fener gibi, gücün sana aradığın nekromensırdan fazlasını çekebilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Onu oturma odasında otururken görebiliyordum, oturma odasındaki kanepenin bir köşesine kıvrılmıştı. Yanında biri vardı, bir adamın eli uyluğuna dayanmıştı. Elin büyüklüğü Nathaniel ya da Micah olmadığı anlamına geliyordu, bunun ötesinde emin değildim. Bir sevgili olması bile gerekmiyordu, diğer vampirlerin ona sık sık hatırlattığı gibi, hayvanlara karşı fazlasıyla dokunaklıydı. Evet, bunu söyleyen Harlequin'deki yaşlı vampirler olabilirdi.

"Bizim küçük vampirlerimiz, hatta başkalarına ait olan zombiler bile senin gücünü karşı konulmaz bulabilir." Eliyle bir hareket yaptı. "Bu gece ölüler için baş döndürücüsün ma petite."

"Azaltmaya çalışırım."

Gülümsedi. Sarışın bir kafa görüntüye girdi, Jean-Claude'un göğsüne çok yaklaştığı için yukarı doğru hareket ederken saçlarını görebiliyordum. Jean-Claude'un boynunu koklamak için başını döndürdüğü zaman onun Dev olduğunu anladım.

Gülümseyerek seslendi: "Anita."

Bu gece tamamen nekromensırdım. İçimdeki bazı kapıları kapattığını fark ettim, hayvanlarla olan bağlantımı normalde olduğu kadar güçlü hissetmiyordum. Bazen tüm güçler arasındaki dengeyi bulmak zordu.

Dev, Jean-Claude'un omzuna yaslandı. Sanki bir kameraya gülümsüyormuş gibi bakış açıma gülümsedi. Beni daha önce böyle kafasının içinde görmüştü ve nedense benim aşağı baktığım bir manzara hep yukarı doğruydu, bu yüzden hep uzaktan birbirimizin yüzlerine kafamızı yukarı kaldırarak bakıyorduk. Sadece içeri bakıp diğerinin ne yaptığını görebileceğimiz anlar olmuştu ancak bu etkileşimli her şey için bakış açısı her zaman havada asılıydı. Hiçbirimiz tam olarak neden böyle çalıştığını bilmiyorduk.

Dev'in gülümsemesi, kremaya girmiş bir kedi gibi memnundu. Onun ve Jean-Claude'un yüzündeki o kendini beğenmişliği koymak için ne yaptıklarını merak ettiğim bir an oldu ama bunun seks olmadığını biliyordum. Eğer bu sınırı geçerlerse, en azından Jean-Claude tarafında önceden bir konuşma olurdu. İlişkimizin çoğunda Dev'in kendisi olmasına izin verirdim, bu yüzden onun için emin değildim. Jean-Claude'un kral olduğunu göz önünde bulundurabilirdi, yani... Düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Her seferinde bir soruna odaklan, lanet olsun.

Jean-Claude ya aklımı okumuştu ya da beni çok iyi tanıyordu çünkü, "Mephistopheles ve ben yeni formu ve bunun onun güç seviyesi için ne anlama geleceğini konuşuyorduk," dedi.

"Kendinden çok memnun görünüyor."

"Güç koltuğuna bu kadar yakın olma fikrinin tadını çıkarıyor."

Cümlenin çift taraflı olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Jean-

Claude'a diğer adamla ilgilenmesi ve daha biz kendi aramızda tartışmadan önce işlerin çığırından çıkmasını engellemesi konusunda güvenmiştim. Altın kaplanımızla ne yapacağımıza karar vermeden önce Asher ve Kane ile derinlemesine bir konuşma, yapılacaklar listesindeydi.

"Çok fazla yaşayan ölünün dikkatini çekmemeye çalışacağım, iyi olun."

Dev'in gülümsemesi genişledi ve Jean-Claude'a çok samimi bir şekilde eğildi. "İyi olacağız."

Sırf daha fazla güç kazandığı için Jean-Claude'un âşıklar listesinde ve özgür olduğunu düşünmemesini umdum. Jean-Claude'un etrafındaki insanları ne kadar dikkatli bir şekilde yönettiğini hafife almak bir hataydı. Ev mutluluğuna çok değer verirdi, güç bile her zaman kişisel sorunları üzmek için yeterli değildi. Harlequin'in bazıları bunu zayıflık olarak görürdü ama birinin birkaç yüzyıllık dostluğuna sahip olduğunuz zaman onlarla mutlu olmak önemliydi.

Başımı salladıktan sonra aramızdaki bağı kapattım, söyleyeceğim başka bir şey dikkatimi daha fazla dağıtacaktı. Ghoul'ları mezarlarından çıkaran nekromensırı bulmam gerekiyordu. Bu mezarlıktan çıkmadıklarından neredeyse yüzde yüz emindim fakat yakında bir rahibin burayı mutlaka ziyaret etmesi gerekecekti, yoksa buraya yayılabilirlerdi.

Yaşayan ölüleri, hatta vampirleri nasıl arayacağımı biliyordum ama benim gibi birini aramaya çalışmamıştım. Gücüme göre bir vampirin nasıl hissettirdiğini biliyordum. Şimdi de gücümün zombiyi mezarında 'tatmasına' izin verdim. Warrington bunu hissetmişti çünkü, "Benden ne istiyorsunuz, Bayan Blake?" dedi.

"Diğer yaşayan ölüleri bulmaya çalışıyorum ama zombileri hissetmeye devam etmemek için sizin enerjinizi yok saymam gerekiyor." Muhtemelen dediğim şeylerin çoğunu anlamamıştı ama cevap olarak, "Beslenmeme izin verirseniz size yardımcı olabileceğimi biliyorum," dedi.

"Nasıl beslenme?" diye sordum.

"Et."

"Yine canınız et mi istiyor?"

"Çok açım," dedi.

Hâlâ mezardaki zombiyle ne yapacağımı bilmiyordum ve o anda buna karar verecek zaman da yoktu. "Seninle sonra ilgileneceğim Warrington, şu anda bakmam gereken başka ölüler var."

"Beni özgür bırakın ve size yardım edeyim."

"Sessiz ol, dikkatimi dağıtıyorsun." Ya yardımcı olmak istediği ya da ona doğrudan bir emir verdiğim ve buna karşı gelemeyeceği için konuşmayı bıraktı. İkincisini umdum çünkü bu onun normal bir zombiye daha yakın olduğu anlamına gelirdi ve bu gece biraz normale ihtiyacım vardı.

Gücümü bana en yakın olan Ghoul'a yönelttim. Sanki vücudu durmuş gibi, zombilerin ve vampirlerin sahip olabileceği o hareketsizliğe ulaştı. Bu, canlıların yapamayacağı bir hareket durmasıdır. Nefesimizi tutabiliriz ama kalbimizin atışını ya da damarlarımızdaki kanı durduramayız. Yaşayan ölüler tam olarak bunu yapabiliyordu.

Ghoul bana baktı, bana sadece ölülerin yapabileceği dinginliği verdi. Gücüm onu tattıktan sonra kardeşlerinin tadına bakmak için geceye döküldü. Onlardan beş tane vardı. Bir grubun normal büyüklüğü üç ile altı arasındaydı, daha önce çok daha büyük gruplar görmüştüm, fakat o grup diğer nekromensırın kontrolü altındakiydi. Standart büyüklükte bir grup olmalarını iyiye işaret olarak kabul ettim, çünkü bu ya diğer nekromensırın daha fazla uyandıramadığı ya da diğer nekromensır tarafından devralınan ancak mezardan kaldırılmayan normal bir grup olduğu anlamına geliyordu. İlki etkileyiciydi, ikincisi ürkütücü derecede etkileyici olurdu.

Gücümün tüm mezarların tadına bakmasına izin verdim ama bu kadar eski bir mezarlıkta pek aktif nokta yoktu. Eski mezarlarda ancak ruh normal halde gitmediyse, daha yeni mezarlar olduysa, daha aktif sıcak noktalar olan musallatlar ve sonra çok nadir mezar başı hayaleti olurdu. Hayaletler genellikle yaşadıkları, öldükleri veya yaşarken keyif aldıkları yerlere musallat olur, çoğu gerçek mezarla-

rına o kadar bağlı değildir. Hiç hayalet yoktu, sıcak noktalar yoktu ve sadece iki uğrak yeri vardı. Ruhu mezarlara neyin bağladığını bilmiyordum ama keskin bir kayaya sürtünen bir ip gibi yıpranıyordu, sonunda bağlantı kopacak ve ruhun kalıntısı diğer tarafta kendisinin geri kalanına katılacaktı. Toprağı yeniden kutsaması için buraya bir rahip getirmek, ikisini de özgür bırakabilirdi. Bunun gibi daha eski mezarlıklar genellikle sessiz yerlerdi, benim standartlarıma göre düpedüz huzurluydular.

Yakınımdaki tüm ölülerin ve yaşayan ölülerin hissini biliyordum, bu yüzden nekromansimi vampir, zombi, Ghoul, hayalet, musallat veya sıcak nokta olmayan ama ölü olan bir şey aramaya koydum. Manny yanımda parladı, aramamı daralttığım için kendi gücü ortaya çıktı. Bu iyiye işaretti; Manny'yi bu kadar güçlü hissedebiliyorsam, o zaman Ghoul'ları kontrol edecek kadar güçlü birini bulabilirdim. Artık benden saklanamazlardı.

Benim gibi birini hedefleyip aradım. Başkalarını buldum ama onlar bilinen güçlerdi: Animatörler Şirketi'ndeki iş arkadaşlarım ve ABD Federali Larry Kirkland. Birden fazla eski zombi diriltmem gerektiği zamanlarda gücümü onlarınkiyle birleştirmiştim. Manny, bana diğer animatörlerin gücüne odaklanabileceğimi öğreten kişiydi. Diğer animatörlerin büyüsünü tattığımda, hepimizi birleştirmenin tüm farklı hayvan türlerini, hatta vampir izlerini, Jean-Claude ve diğerleri ile bir araya getirmekten o kadar da farklı olmadığını fark ettim. Vampir versiyonunun kalıcı olması ve diğerinin olmaması dışında, her şey gücü bir araya getirmekle ilgiliydi, böylece birlikte yaptığınızdan daha fazlasını yapabilirsiniz. Yine de büyülerini kilometrelerce öteden tanıdım.

Tanıdık enerjileri aşıp tanımadığım ve hiç çalışmadığım birini aradım ama hiçbir şey yoktu. Karanlıkta etrafımızdaki Ghoul'ları kontrol edecek kadar yakın bir şey yoktu. Bu, tıpkı zombileri kontrol etmek gibi, işe yakınlık gerektiriyordu.

"Yakın kimse yok," dedim sakin bir sesle, sesim güçle uzaktan geldi.

Telefonum keskin ve sarsıcı bir şekilde çaldı, bu yüzden yaptığım şeyin bir kısmını kaybettim. Silahla ateş ederken büyü yapmak, telefona cevap verirken yapmaktan daha kolaydı ya da bana öyle geliyordu. Sesi kapatmak için telefonu elime aldım ama numarayı tanıdığım için açtım.

"Larry," dedim.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun Anita?" Turuncu saçları, çilleri ve çocuksu yüzüyle yetişkin bir oyuncak bebek gibi görünüyordu ve çocuksu yüzüyle hâlâ kimlik göstermesi gerekebiliyordu. Bunun bir diğer nedeni de benimle aynı boyda olmasının ona yardımı dokunmaması olabilirdi.

"Sana da merhaba," dedim.

"Gücün her yerimde ve sen benim mi kabalık yaptığımı düşünüyorsun?"

"Manny ve ben yırtıcı Ghoul'ların olduğu bir mezarlıktayız, durumu kontrol etmeye çalışmam psişik güçlerimi senin üstüne attıysa kusura bakma."

"Nerede olduğunu söyle. Polis birkaç dakikada orada olabilir ya da ben–"

"Sorun değil gibi Larry. Manny olaya silahla değil sihirle müdahale etmemi söyledi ve ben de buna uğraşıyorum."

"Onlar avlanmaya kalkınca sizi Ghoul'lardan ne çeşit bir büyü kurtarabilir ki?"

"Sonra açıklarım fakat telefonda konuşurken metafizikle uğraşamam."

"Nekromansini mi kullanıyorsun?" diye sordu.

"Deniyorum."

"İkinizin desteğe ihtiyacı olursa ara."

"Ararım, sağ ol Larry." Telefonu kapattım. Onunla aylardır yaptığımız en arkadaşça konuşmaydı. O ve ben, vampirler hakkındaki görüşlerimiz, benim bir tetikçi oluşum, onun olmayışı gerçeği konusunda yollarımızı ayırmıştık. Diğer ajanlar, onun ahlaki üstünlüğünden çok benim öldürme sayıma saygı duyuyorlardı.

Ghoul, hâlâ Eddie'nin sırtındaydı ama bize hırlamıyordu. "Şehrin hiçbir yerinde ya da kilometrelerce ötede başka bir nekromensır bulamıyorum."

"Ama aramasına neden olacak şekilde Larry'ye ulaşabildin mi?" diye sordu Manny.

"Belli ki. Demek ki birine psişik gücümle dokunduğum zaman bunu biliyorlar." Ghoul'a baktım ve hızlı bir düşünce hâlâ karanlıkta olanları hissetmemi sağladı.

"Onu babamın üstünden kaldırmalıyız," dedi Susannah gergin, korkmuş bir sesle.

"Biliyorum."

"Adamın üstünden inmesini söyle," dedi Manny.

"Ne?" diye sordum.

"Ona sor ya da hareket etmesini söyle."

"Ne, onu vurabilelim diye Eddie'nin üstünden çekilmesini mi söyleyeceğiz?"

"Söylediğini yapıyorsa, onu vurmaya gerek yok Anita."

Manny'ye baktım. "Ghoul'ları kontrol edemem, özellikle de hayata getirmede Nekromansimin hiçbir etkisinin olmadığı vahşi Ghoul'ları."

"Eğer başka birisi olsaydı buna katılırdım ama bunu yapabilecek bir animatör tanıyorsam, o da sensin."

"Manny..."

"Dene Anita," dedi Nicky.

Ona bakış attım.

"Lütfen Anita, o şey babama zarar vermeden en azından dene."

İç geçirerek Ghoul'a baktım. Beni izliyordu, vahşi bir şekilde ya da nötr bir şekilde bile değildi. Büyük, kırmızımsı gözlerince bir istek vardı. İnsan gözlerinin yaptığı bir istek değildi ama çok aktif bir köpeğin *Şimdi ilginç bir şey yapacaksın, değil mi? Şimdi bir şey yapacağız, değil mi?* diye düşünür gibi sahibine bakmasına yakındı ve bu bile tam olarak sayılmazdı fakat hortlağın yüzünde gördüğüm en yakın şey buydu.

"Sen," Ghoul'u işaret ettim, "adamın üstünden çekil."

Gözlerini kırpıştırdı, bir saniyeliğine bana baktı.

"Çekil, hemen," dedim.

Ghoul bir kez daha gözlerini kırpıştırdı ve ardından yere yapıştırdığı adamın üstünden çekildi. Çekilirken gözlerini Nicky, Domino ve Susannah'nın üstünde tuttu ama çekilmişti. Sanırım hepimiz nefesimizi tutmuştuk. Ghoul, Eddie'nin yanına oturdu ama artık üzerinde değildi.

"Eddie'den uzağa gitmesini söyle," dedi Manny.

"Adamdan daha uzağa git," dedim.

Ghoul bana baktı.

"Daha basit konuşmayı dene," dedi Nicky.

"Bir köpekle konuşur gibi," dedi Zerbrowski.

Ona baktım.

Omuz silkti.

Ghoul bir köpek olsaydı ne derdim? Eddie'den uzaklaşması için ne emri verirdim? *Adamdan uzaklaş,* derdim ve bunu denedim. "Adamdan uzaklaş."

Kafası karışık şekilde bana baktı ama Eddie'den birkaç santim daha uzaklaştı.

"Yanına çağır Anita," dedi Manny.

"O gerçekten bir köpek değil Manny."

"Dene sadece."

Kalbim biraz fazla hızlı atıyordu, işe yaramazdı, işe yarayamazdı. "Bana gel," dedim.

Bana yan yan, şüpheli bir şekilde baktı ama yavaş yavaş geldi, her hareketi yarı vahşi bir köpek gibi sert ve isteksizdi. Okşanmak ve sevilmek istiyor, ancak insanların kötü olduğunu ve yardımdan çok acı vereceğini öğrenmiş gibiydi. Ghoul bazen yaptıkları o garip, neredeyse dört ayaklı yürüyüşte hareket ediyordu, sanki bacakları onları tam olarak dik tutmuyormuş, bu yüzden kollarını daha çok bir maymun gibi kullanmak zorunda kalmış gibi yapıyordu. O benden birkaç adım ötede, ulaşamayacağım bir yerde oturuyordu ama bana

Eddie'den daha yakındı ve istediğimiz de buydu.

Eddie yavaşça ayağa kalktı ve kalktığında Susannah ona doğru koşmaya başladı ama Manny, "Koşma, bu Ghoul'ların ilgisini çekip kovalama refleksini tetikleyebilir," dedi.

"Haklı," dedim sakince, gözlerimi önümdeki Ghoul'dan çekmeyerek.

Susannah yavaşça mezarın öteki tarafındaki babasının yanına gitti. Sıkıca sarıldılar. İyi adamlar için bir puan.

Ghoul'a bakmaya geri döndüm, o da bana baktı. Benden iki buçuk metre kadar uzaktaydı. Eğer üzerime atlamaya çalışırsa, kendimi savunmak için hiçbir silahı zamanında kaldıramazdım. Silah çekmek, nişan almak ve ateş etmek için minimum güvenli mesafe altı buçuk metreydi, daha yakın mesafede bir insan arayı bir silahı çekebileceğinizden daha hızlı kapatabilir. Polislerin uzaktan birini vurduğundan şikâyet edenlerin hepsi, insanların ne kadar hızlı hareket edebildiğini ve silah çekmenin, nişan almanın ve ateş etmenin ne kadar sürdüğünü anlamıyor. Bir Ghoul bir insandan daha hızlı olurdu. Aramızdaki iki buçuk metre, onu bana ya da etrafımda kümelenmiş Zerbrowski ya da Manny'nin üstüne atlama şansı vermek gibiydi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Emin değilim," dedi Manny.

Nicky yavaşça bize doğru ilerliyordu. Domino onu takip etmeye başladı ama Nicky kafasını iki yana salladı. Ghoul, Nicky'yi fark etti ve boğazından endişeli bir ses çıkartarak tedirgin bir şekilde yerinde hareket etti. "Bekle Nicky."

"Neden benden korkmuyor? Silahım var," dedi Zerbrowski.

"Bilmiyorum, Nicky daha büyük bir tehdit olarak görünüyor olabilir."

"Sanırım ne olduğumun kokusunu alabiliyor," dedi Nicky, sesini yapabildiğince alçak ve tehditkâr olmayan şekilde çıkarmıştı.

"Şekil-değiştirenlerden insanlara göre daha çok korkuyor, ilginç," dedim.

"Dedektifçilik oynama Anita. Bu ilginç değil, bu tehlikeli," dedi Zerbrowski.

"İkisi de," dedim.

"Korkuncu da eklersen haklısın," dedi Domino, hâlâ mezarın yanındaydı. Bana en yakın olanı Nicky'nin halledebileceğine güvenip dikkatini diğer Ghoul'ların üzerinde tutarak ağaçları izlemeye çalışıyordu. Haklıydı, onlardan dört tanesi daha hâlâ oralardaydı ve bunun kadar itaatkâr olmayabilirlerdi.

"Pekâlâ ama şimdi bununla ne yapacağım?"

"Şafağın sökmesine yarım saatten az var Anita. Işık gelirken Ghoul'lar da saklanacak," dedi Manny.

"Bu mezarlıktan geldiklerini zannetmiyorum, buraya girip tünel açarak saklanmalarına izin verirsek burada gömülü bedenleri yemeye başlayacaklar. Geldikleri yere geri dönmeliler."

"Orası neresiymiş?" diye sordu Manny.

Ghoul'a baktım. "Belki benim için köpeklik yapar," dedim.

"O da ne demek?" diye sordu Zerbrowski, sesi gergindi. Sanırım hepimiz gergindik ama o genelde daha iyi saklardı.

"Mezarlığının nerede olduğunu bize göster," dedim. Ghoul bana gözlerini kırparak baktı.

"Fazla karmaşık," dedi Nicky.

"Eğer onunla yakalamaca oynamaya çalışırsan sonrasında seni yumruklayacağım, bilesin," dedi Zerbrowski.

"Kendi mezarlığına geri dön."

Boğazından yarı hırlama yarı mırlama, boğuk bir ses çıkardı. Sesi anlamamıştım.

Emrimi tekrarladım.

Yine aynı sesi çıkardı, fakat bu sefer ses yükselip alçaldı ve bu sefer daha çok titreşim vardı. Karanlıktan oradan, buradan, şuradan bir cevap sesi geldi, öyle ki bütün sürü birbirine bir ileri bir geri ses çıkardı.

"Onlar ne yapıyor?" diye sordu Susannah.

"Kulağa tehdit edici gelmiyor," dedim ama sesimin kesinlikle emin çıkmadığını biliyordum çünkü emin değildim. Konfor alanı-

mın o kadar dışındaydım ki, bilmiyordum. Ghoul'lar böyle davranmazdı ve kesinlikle bana itaat etmezdiler. Mezarlıklarda payıma düşen kahrolası şeyler tarafından kovalanmıştım. Yeterince yaralı bir şey bulurlarsa fırsatçı yırtıcılara dönüşecek hayvansı çöpçülerdi. Onların hırladıklarını, uluduklarını, kıkırdadıklarını, çığlıklarını duymuştum ama asla bu inişli çıkışlı, yarı sorgulayıcı gürültüyü duymamıştım.

"İşleri karıştırmak istemem," dedi Zerbrowski, "ama zombinin de güneşle ilgili bir sorunu yok mu?"

"Lanet olsun," dedim.

"Güneş ışığında vampir gibi yanacak mı?" diye sordu Nicky.

"Hayır," dedim, "ama zombiler ışıktan kaçar."

"Neden?" diye sordu.

"Bazıları güneş doğduktan sonra vampirlere benzer bir uyku haline düşer. Et yiyenler bazen şafaktan önce saklanacak yer bulacak kadar zekidir."

"Bu şey de şafakla birlikte bir vampir gibi ölecek mi?" diye sordu Zerbrowski.

"Bilmiyorum."

"Bunu bu gece çok fazla söylüyorsun," dedi.

"Fark ettim."

"Tekrar mezarlarına dönmelerini emret Anita."

"Denedim Manny."

"Daha çok emreder gibi söyle," diye önerdi.

Önümdeki Ghoul'a baktım ve konuştum, "Bu gece içinden çıktığınız mezarlığa geri dönmenizi emrediyorum."

"Köpek gibi düşün Anita, insan gibi değil," dedi Nicky.

"Sen nasıl söylerdin?"

Bir süre sessiz kaldı ve ben az daha *gördün mü, o kadar kolay değil* diyecekken, "Gün ışığı altında vampir gibi yanarlar mı?" dedi.

"Hayır ama gün ışığından saklanırlar, yani onlar için iyi hissettirmiyor. Ortalık tamamen kararmadan dışarı çıkabilirler, çoğu vampir bunu yapamaz."

"Şafak geldiğinde tünellerinde değillerse ne yaparlar?" diye sordu.

"Hava kararana kadar saklanırlar."

"Etrafına bak Anita, nereye saklanabilirler? Yakında hava aydınlanacak."

Bir kulübe ya da mozole aradım ve uzaktaki diğerlerinin üzerinde yükselen bir mezar buldum. Ona doğru hareket ettim.

"Orada saklanabilirler."

"İçine girecek kadar güçlüler mi?"

"Evet."

Ghoul bana baktı, kıpkırmızı gözleri sanki benim göremediğim bir ışığı yansıtıyormuş gibi tekrar parladı. Boğazından farklı bir ses çıkardı ve geri geri gitmeye başladı. Mezarların arasında bir hareket hissi geldi. Diğer Ghoul'lar olduğunu biliyordum.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Domino.

Önümdeki çok alçaldı, bir nevi yalpaladı ve sonra bizden geriye doğru sürünerek uzaklaşmaya başladı. Tüm tehlikeleri göz önünde tutmaya çalışırken Nicky'ye, sonra Domino'ya ve yangın kıyafetlerindeki iki imhacıya bakmaya devam etti. Durdu ve tekrar eğildi ama bu her zaman benim içindi.

"Diğerleri mozolede," dedi Nicky. Başımı kaldırdım, diğerlerini devasa taşın etrafında dolanan gri gölgeler gibi görebiliyordum. Önümdeki Ghoul, ensemin arkasındaki tüyleri diken diken eden ani, keskin bir sesle neredeyse hırladı, sonra döndü ve bir aslanın uzun otları gizlenmek için kullanması gibi mezar taşlarının arasından sürünerek çıktı.

"Ateş etmeyin," dedim.

"Hayır, gün ışığı çıktıktan sonra onları yakacağız," dedi Susannah.

"Hayır," dedim.

Bana baktı. "Evet, bunu yapacağız."

"Bu gece Ghoul imhası için para almıyorsunuz."

"Onları koruyorsun."

Manny, "Mezarlığı işleten şirketle iletişime geçin ve onlar bunu yapmanız için size ödeme yapacaktır," dedi.

"Böyle mi söylemek istedin Anita?"

"Para için yapabilecekken neden ücretsiz yapasın?"

Beden dili bana karşı aldığı öfke tutumunu bırakırken rahatladı. Babası ekledi, "Düşünme tarzını beğendim Anita, önce iş."

"Bir canavar beni her sinirlendirdiğinde bunu kişisel algılasaydım işimi yapamazdım."

"Sanırım öyle," dedi Susannah.

Zerbrowski bana baktı, sonra da Manny. İkisi de gerçekten işten mi bahsettiğimi, yoksa onların önümde kızartılmasını mı istemediğimi merak ediyorlardı. Emin olamadığım için onları aydınlatmaya çalışmadım. Kendiniz hâlâ karanlıktaysanız ışığı paylaşamazsınız ve ben zifiri karanlıkta tökezliyor, bu gece bir Ghoul sürüsünün neden beni ziyarete geldiğini merak ediyordum. Ghoul emirlerime uymuştu ki bu mümkün değildi ama olmuştu, yani mümkündü. *İmkânsız* kelimesinin düşündüğüm anlama gelmediğini düşünmeye başlamıştım.

36

YALANCI ŞAFAK GELDİ, karanlığı aydınlattı ama gerçek gün ışığı değildi. Vampirlerin yanmaya başlamadan önce saklanmak için hâlâ zamanları olacaktı. Ghoul'lar mahzene girmiş, bir saklanma deliğindeki fareler gibi içeride sürünüyorlardı. Bu, başa çıkılması gereken sadece bir tane ölü kaldığı anlamına geliyordu ve açık mezara geri döndüm.

Zombi kendini beline kadar topraktan kurtarmayı başarmıştı ve hâlâ daha özgür kalmaya çalışıyordu. Domino, Nicky ve benim ona söylediğimiz şekilde ona göz kulak oluyordu. Emir versem ya da zombi mezardan çıkmaya çalışsaydı, onu vururdu. Onu vurmak istemedim ama onunla başka ne yapacağımı da bilmiyordum.

"Bayan Blake," dedi, "lütfen, bu korkunç yerden kurtulmak istiyorum." Yüzü artan ışıkla daha da kadavra gibi görünüyordu. Bu nedenle, konuşması ne kadar kültürlü olsa da, çürüyen bir ceset gibi görünüyordu.

"Hâlâ et istiyor musunuz?"

Bacaklarını kurtarmaya çalışmayı bıraktı ve sorumu düşünmeye başladı. "Evet, evet istiyorum."

"Dağlarda kar sizi tutsak ettiğinde hissettiğiniz kadar boş hissediyor musunuz?"

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum."

"Adını hatırlıyor musun?"

"Tom."

"Tom ne?"

"Bilmiyorum." Bacaklarını kurtarmaya çalışmaya geri döndü, artık sadece diz altları toprak altındaydı.

"Tom'un neyin kısaltması olduğunu biliyor musun?"

"Thomas."

"Thomas, soyadın ne?"

Hâlâ ela olan gözlerini bana doğru kırpıştırdı ama gözlerin boş yuvalarında yuvarlandığını görmek artık güzel ela olmadığı anlamına geliyordu. Yüzünde ifadesini okumama yetecek kadar et yoktu.

"Thomas Warrington," dedim.

"Ben miyim?"

"Evet."

"Kendi adımı bilmeliyim, değil mi?"

"Evet, Bay Warrington, bilmelisiniz."

"Neden kulağıma tuhaf geliyor, ben değilmişim gibi?"

"Şafak geliyor," dedim.

"Anlamıyorum."

Şafağın ne anlama geldiğini unuttu mu yoksa güneşin doğuşunun bir zombi için potansiyel olarak kötü bir şey olduğunu anlamadı mı bilmiyordum. Kahretsin, belki o son kısmı bile bilmiyordu. Çoğu insan zombilerin karanlığı tercih ettiğini ve bazılarının gün ışığında hiç hareket edemediğini anlamıyordu. Warrington'ın hâlâ hareket edeceğinden oldukça emindim ama ışık büyüdükçe aklı gidiyordu ve bu hiçbirimiz için iyi bir şey olmayacaktı.

Susannah ve babasına giyinmelerini işaret ettim. Beni sorgulamadılar, sadece başlıklarını başlarına çektiler. Zombinin görüş alanının dışındalardı. Warrington'dan geriye kalanlar, kıyafetlerinin ne anlama geldiğini anlamayabilirdi ama bilinçli halinin son birkaç dakikasında korkmasını istemedim çünkü kaybediyor gibi görünüyordu. Güneş doğduğunda, onun içte ve dışta yürüyen ölü olacağından oldukça emindim. Bir kez o olduğunda, korkması mümkün olmayacaktı. Onu bekleyecektim.

"Güneş doğduktan sonra oyuncak bebek gibi yere düşecek ve hareket etmeyi kesecek," dedi uzun boylu, sarışın mezar kazıcı, mezarın öteki tarafından zombiye göz atarken.

"Her zaman değil," dedim.

"Anita'nın zombileri şafakta ölmez," dedi Manny.

"Seninkiler de öyle," dedim.

Bana bakarak sırıttı, saçındaki beyaz parlaklık artan aydınlıkta parlıyor gibi göründü. Güzel bir etkiydi. "Yaşlı bir adama göre fena değilim."

Başımı iki yana salladım. "Bana yaşlı adamlık yapma Manny, ben ve Larry hariç Animatörler şirketindeki herkese göre bir gecede daha çok zombi diriltebiliyorsun."

Omuz silkerken yüzündeki memnun bakışı gizlemeye çalışmadı.

"Anita," dedi Domino, tüfeğini mezara doğru çevirmişti.

Zombi neredeyse özgürdü ve daha çok çabalamaya başlamıştı. Bir insanın uğraşması gibi değil, daha çok gerçek zombilerin yaptığı gibi düşünmeden, her-şeyini-ver tarzında bir uğraştı.

"Thomas Warrington, orada mısınız?" diye sordum.

"Aç," dedi Warrington'a hiç benzemeyen bir sesle.

"Bay Warrington, beni duyabiliyor musunuz?"

"Aç," dedi.

"Neredeyse özgür kaldı Anita," dedi Domino.

"Karşı koymamanı emrediyorum," dedim.

Durmadı, hatta daha çok çabaladı. Tiz bir tıslama sesi çıkarıyor ve silahı yokmuş gibi Domino'ya bakıyordu. Çıkardığı sesler arasında "Aç," demeye devam ediyordu. "Eğer özgür kalırsa ateş ediyorum," dedi Domino.

"Katılıyorum," dedim.

Nicky artık yanımdaydı. Tüfek omzuna dayanmıştı. "Hadi şunu vuralım."

"Güneş doğunca."

"Anita," dedi Domino.

Zombi tek bacağını kurtardı, yalnızca tek ayağının bir kısmı hâlâ topraktaydı. "Aç... Aç... Aç," dedi bir mantra gibi, beyninde kalan tek şey buymuş gibi.

"Susannah, Eddie hazır olun."

"Emri vermen yeterli Anita," dedi Susannah.

"Bekleyin," dedim ve tüfeğimi omzuma dayadım.

Domino'ya hedefini seçmiş gibi bakan zombinin yüzüne baktım. Bazen tek fikirli olabiliyorlardı. "Kafası bende," dedim düz bir sesle.

"Bacak," diye seslendi Nicky.

"Kol," dedi Domino. Muhtemelen başka hiçbir şeyde net bir şansı yoktu. Muhtemelen kafayı almasına izin vermeliydim. Bunu söyleyecek olabilirdim ama sonra aynı anda iki şey oldu; güneş ağaçların üzerinde bir ateş topu gibi yükseldi ve zombi kendini kurtardı.

Dışarı çıkmak için mezarın kenarını tuttu. Önce Nicky'nin tüfeği patladı ve zombi tökezledi, bir bacağı dizinden çıktı ama yine de kenarda kaldı ve hâlâ kurtulmaya çalışıyordu. Tetiği çektim ve tüfek ellerimde sallandı, arkasını dayadığım omzuma çok fazla enerji gönderdi. Zombinin kafasının üst kısmı kan, beyin ve parçalara ayrıldı. Kendini mezarın kenarına çekti. Domino ateş etti ve bir kol dirseğin etrafında kayboldu, böylece zombi mezara geri kaymaya başladı. Tekrar kafasına ateş ettim ve kalanını aldım. Bir vampir olsaydı, yatıp öldüğünü anlardı ama o bir zombiydi ve kafasız olarak mezarından çıkmak için savaşmaya devam etti.

Nicky, vücudu yukarı ve dışarı itmeye yardımcı olan diğer bacağını vurabilmek için etrafta hareket etmişti. O zaman biraz mezara doğru düştü, sadece bir el yere tutunuyordu ve sonra Domino o eli parçalara ayırdı ve zombi tekrar deliğe düştü.

"Yakın!" diye bağırdım ve mezardan geriye adım attım. Nicky beni takip etti ama Domino hâlâ deliğin içindeydi. Tekrar ateş etti.

"Domino, geri çekil!" diye tekrar bağırdım.

Geri çekildiğimizi fark etmemiş gibi bize baktı. Belki silahlardan dolayı duyamamıştı. Mezarı kurşunlardan daha temiz bir şeye verdiğimizde, bizimle birlikte durmak için geri çekildi.

Alev püskürtücüler, sanki cehennemi ateşe vermeye çalışıyormuşuz gibi canlandılar ve mezarı doldurdular. Isı bizi geri çekilmeye zorladı, koruyucu giysiler olmadan insan eti her şey kadar çabuk yanardı. Güneş tüm gölgeleri kovalıyordu ama uzun ağaçların altında hava hâlâ alacakaranlıktı, mezardan çıkan ateş, etrafımızda dans eden gecenin son gölgelerini ayarlayarak geri dönüyordu. Sonra mezarın ağ-

zında bir şey belirdi, alevlerle kaplıydı ama yine de hareket ediyordu. Parçalanmış kollarının kalıntıları, sanki mezar bir dağ ölçeğindeymiş gibi, yere çakılmış bıçaklar gibi, neredeyse emniyet pimleri gibi kullandığını görmem biraz zaman aldı. Nicky ben vurmadan bir saniye önce tüfekle göğsün üst kısmına vurdu, göğüs alev aldı ve yanan parçalara ayrıldı. Mezara geri düştü ve deliğe ateş dökmeye devam ettiler.

Gün ışığı üstümüzdeki yaprakların arasından sızdı. Günün başlangıcı bunu da imkânsızlaştırmış gibi alevler durdu. Susannah yaklaşıp kıyafetinin başlığını çıkardı. Yüzü terle kaplıydı. Cehenneme yakın çalışmak sıcaktı.

"Bir süre daha yanmaya devam edecek ama bitti."

Artık aktif olarak yakma işlemi yapmadıkları için yanan etin kokusunu alabiliyordum. Yanan bir insan pişen et gibi kokabilirdi ama zombiler değil. Her zaman yanık ve acı kokarlardı. Burnumu kapatma isteğine karşı koymaya çalıştım.

"Küllere ve kemiklere kadar yakın," dedim. Sesim olanlardan etkilenmemiş gibi boştu.

"Bu kadarı genelde yeterli olur," dedi Susannah, alnındaki teri silerek.

"Bu normal bir zombi değil. Küllere olabildiğince yakın olmasını istiyorum."

"Bir vampir gibi muamele edeceksin, değil mi?"

"Evet," dedim.

"O kadar kül çıkaramayız ama istersen sana yanık kemikleri verebiliriz. Taşımak için arabanı kullanırsan çok kötü kokutacaktır ama."

"Arabada kabım var."

"Tamam, babama söylerim. İstediğin şeyi yapacak kadar yakıt getirdik mi emin değilim. Bir bedeni kül ve kemiğe döndürmek için çok ısı gerek."

"Zombiler vampirler gibi, insan bedenlerine göre daha iyi yanıyorlar."

Başıyla onay verdi, sonra omuz silkip başını iki yana salladı. "Tamam, söylediğim gibi, yanımızda yeterince malzeme var mı diye

bakayım." Eddie ile konuşmaya ve ihtiyaç duydukları malzemeler var mı öğrenmeye gitti.

O giderken Manny geldi. "Küllerle ne yapacaksın?"

"Yamacın ardında bir akarsu var," dedim.

"Küçük bir akarsu o, içine çok fazla koyamazsın, yoksa bir yürüyüşçü insan parçaları bulup polisi arar. Boşuna iş çıktığı için kızıyorlar," dedi.

"Biliyorum. Dikkatli olurum, bir kısmını buradaki akıntıya, diğer kısmını eve doğru giden yoldaki nehre atarım."

"Farklı su kütleleri," dedi yüzümü incelerken.

"Evet."

"Bir daha kimse bunu zombi olarak diriltemesin istiyorsun."

"Aynen öyle."

"Bu bir vampir değil Anita. Yalnızca bir zombi. Daha önce hiçbiri için böyle önlemler almamıştık.

"Daha önce hiçbir zombinin Warrington gibi davrandığını gördün mü?"

"Hayır."

"Buna yakın olan herhangi bir şey?"

"*The Animator*'ın geçmiş sayılarında onun gibi bir zombi hakkında bir şey hiç okumadım." Sözünü ettiği, zombi diriltenlerle ilgili profesyonel yayındı.

"Ben de doğaüstü biyoloji raporlarında böyle bir şey görmemiştim."

"Muhtemelen iyi bir şey değil," dedi.

"Katılıyorum."

Susannah geri geldi. Kamyonlarından ikinci bir tank almaları gerekmişti ve ceset hâlâ bir ceset gibi görünecek kadar büyüktü ancak onlara verdiğim iki küçük vidalı kaba biraz kül ve kemik parçaları sıyırmayı başardılar. Vampir külü yaymam gerekirse diye kaplar vampir infaz setimdeydi. Manny'nin dediği gibi, daha önce hiç zombi külüyle yapmamıştık ama hey, her zaman bir ilk vardı.

Zerbrowski, Manny ve bana katıldı ve "Bir zombiye vampir gibi davrandığını hiç görmedim Anita," dedi.

"Yaşlılıkla birlikte temkinli oldum, sanırım."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Sen yaşlıysan, ben antika olmalıyım."

"Ve ben de ölmüş olmalıyım," dedi Manny.

Nicky ve Domino bize katıldı, kendi içlerinde küçük bir samimi konuşma yapmışlardı. Ne hakkında olduğunu bilmiyordum ama Domino mutlu değildi. Daha sonra sorardım ya da bana daha sonra söylerlerdi. Tam o anda, başka biri için duygusal bakıcıyı oynayacak halim kalmamıştı. Warrington, Ghoul'lar ve Nekromansim ile neler olup bittiği hakkında kendi sorunlarım vardı. Ve hayatımdaki kaplanların her şey hakkında somurtmasından bıkmıştım. Hepsine ne olmuştu ve tüm o lanet olası öfke nedendi? Öfkemden ya da kişisel yakınlık sorunlarımdan daha mantıklı olmaya çalışan kafamdaki ses, hayatımda diğer tüm şekil-değiştirenlerden daha fazla kaplanadam olduğunu ve belki de onları somurtkan yapan kısmın kaplan kısmı değil, onların sayısının fazlalığı olabileceğini söyledi. Bir yandan bu olumlu bir düşünceydi, sadece kaplan oldukları için değildi, diğer yandan da hayatımda duygusal desteğinin çoğunu bende arayan çok fazla insan olduğunu düşünmeme neden oldu. Mantıklı yanım bir çırpıda hem yardımsever hem de yararsız olmayı başardığında her zaman güzeldi.

Elimdeki kavanozla ne yapacağımı açıkladım çünkü korumalar, onlar olmadan çekip giderseniz huysuz olmaya eğilimlidir.

"Ben de geleceğim," dedi Domino.

Nicky sormadan arkamızdan geldi. Aldırış etmedim. Bir elimi silahım için serbest bırakmak istemeseydim ve diğerinde bir kutu zombi külü olmasaydı, elini tutardım. Biraz rahatlık iyi olurdu. En azından tüfeğim omzumun arkasında taktik askısındaydı, bu yüzden diğer elim dolmuyordu. Nicky ve Domino uzun silahlarıyla aynı şeyi yapmıştı.

"Taktik askılarıyla ağaçların altından geçerken dikkat et, takılabilirler," dedim. Açık konuşmak gerekirse bunu Nicky'den çok Domino için söylemiştim. Gelinimin ormanda başının çaresine bakabileceğini biliyordum. Bunu üstünden çok uzun zaman geçmeyen

bir süre önce Colorado'da kanıtlamıştı.

"Eğer bunu beni kastederek söylediysen öyle söyleyebilirsin," dedi Domino.

"Peki, şehirli çocuk, akıntının oradaki ağaçlarda dikkatli ol."

"Daha önce kamp yaptım Anita."

"Nerede?"

"Vegas'ın yakınında," dedi.

"Yani çölde?"

"Evet, bunun ne önemi var?"

"Çölde çok ağaç olduğunu sanmıyorum, yani uyarım halen geçerli."

"Taviz vermeyeceksin, değil mi?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum Domino fakat şu an onunla uğraşacak enerjim yok."

"Hiçbir zaman yok," dedi.

İç geçirerek Manny ve Zerbrowski'ye döndüm. "Bana ve erkeklere birkaç dakika verir misiniz?"

"Tabii ki," dedi Manny uzaklaşarak.

Zerbrowski önce bana, sonra da erkeklere baktı. "Zekice bir yorum yapacaktım ama ben bir kişiyle ciddi bir ilişkiyi zor yaşıyorum, bu kadar insanla nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum." Hayali bir şapka çıkardı ve yürümeye başladı.

"Çıkamıyor," dedi Domino.

Zerbrowski durdu, ona baktı ve ardından bana baktı.

"Hepimizle ciddi değil ya da eşit ciddilikte değil. İnan bana."

"Git hadi," dedim.

Belki tarihte ilk kez Zerbrowski, balığı vurmaktansa iğneleyici yorumlarla dolu varilden uzaklaştı. Böyle yaptığı için memnun olmuştum. Üçümüz yalnız kaldığımız zaman Domino'ya döndüm. "Bu da neydi böyle? Burası benim için iş ve ben kişisel sorunlarımı işe getirmem."

"Nicky ve sen işi kişisel olayların dışında tutuyor olabilirsiniz ama ben bölümlere ayırmada iyi değilim."

"İyi, bunu anladım ama özel ayrıntıları Zerbrowski ile paylaşacak kadar canını sıkan şey ne?"

"Tanrım, bilmiyorum."

"Bu bir cevap değil," dedim ona gözlerimi dikerek.

"Şu anda sahip olduğum tek cevap bu ama."

"Üzüldüğün şey Anita ve ilişki olayı değil," dedi Nicky.

"Böyle diyebiliyorsun, çünkü senin Anita ile geri kalanımızın isteyip sahip olamadığı tarzda bir ilişkin var."

"Böyle diyebiliyorum, çünkü bu gece zombinin yanındayken ne kadar korktuğunun kokusunu alabildim."

"Hepimiz korktuk," dedim.

"Olması gerektiğinden daha çok korktu."

"Anita seni değil beni mezarda yem gibi bıraktı," dedi Domino, parmağıyla Nicky'nin göğsünü işaret ederek.

"Seni yem olarak bırakmadım Domino. Orada olman gerekti sadece. Kendimi ve Nicky'yi de mezarın ucuna koydum."

"Ama o şeyin gözlerini dikip defalarca *aç* dediği kişi bendim." Gözleri irileşmişti ve hakkında konuşurken bile nefesi hızlanıyordu.

"Zombinin birinin üstüne takılacağını bilmiyordum. Seni bilerek tehlikeye atmadım."

"Keşke buna inansaydım."

"Bu da ne demek? Hiçbirinizi bilerek tehlikeye atmam."

"Biz onun korumalarıyız, kendimizi tehlikeye atmak bizim görevimiz," dedi Nicky.

"Sen karışma aslan."

"Sen sızlanmayı bırakınca karışmayı bırakırım," dedi.

Domino çok hareketsizdi ama bu ölülerin dinginliği değildi; daha çok dünya nefesini tuttuğunda, kıyamet kopmadan hemen önce olan fırtına öncesi sessizlikti. Kolu bulanıktı, o kadar hızlıydı ki takip edemedim ve sadece Nicky yarım adım geri sallandığından darbeyi algıladım. Ama sonraki darbe Nicky'nin yüzünü korumak için kaldırdığı koluna indi ve ardından geri vurdu. Domino bir yumruğunu bloke etti ancak ikincisi gardını geçerek onu kaburgaların-

dan yakaladı. Domino o tarafa doğru hafifçe irkildi. Nicky sağ eliyle kaburgalarını tekrar oynattığında onu bloke etti ama Nicky'nin solu ağzına vurdu ve onu geriye doğru salladı. Bu onu sarssa da hareket etmeye devam edebildi. Geri çekildi ve sonraki üç darbeden kaçındı ama Nicky'nin attığı diz, Domino'nun kalçasıyla birleşti ve bu onu biraz ikiye katladı, bu yüzden bir sonraki diz direkt kaburgalarla buluştu. Bir şeyin kırıldığını duyduğumu sandım, bu da muhtemelen çok yakın olduğum anlamına geliyordu ama o kadar hızlılardı ki hareket edecek zaman yok gibiydi. Domino yüzünü ve kaburgalarını kapatmaya çalıştı, bu yüzden Nicky onu uylukları ve kalçalarını bacakları, ayakları ve dizleriyle bir hareket bulanıklığı içinde defalarca tekmeledi. Domino bir kısmını engelledi ancak giderek daha fazlası gardını aşıyordu, bu yüzden diz, bacak ve ayakla cezalandırılıyordu. Domino, Nicky'nin orta kısmına bir darbe daha vurdu ama Nicky onu savuşturdu ve Domino'nun yüzünün tüm sağ tarafı açıktı. Nicky sert bir sol kroşeyle kapattı ve ardından Domino'nun gözlerini geri döndüren ve başka bir sol kroşe için ellerini düşürmesine neden olan sağ aparkatı izledi. Nicky, kancanın momentumunu kullanarak, Domino'nun suratına bir tekme atarak dönmesini sağladı ve her şey bitti.

Domino ağır bir şekilde yere düştü. Düşüşünü görünce, yanına diz çöküp nabzını kontrol etmeden bile tamamen bitik olduğunu anladım. Nabzının yerinde olduğunu görünce midemdeki düğüm çözüldü. Herkes yaşadığı süre her şey iyi, acılı eğlenceydi.

"Ölmedi," dedi Nicky, kavga iyi bir ısınma aracıymış gibi sesi çok az nefes nefeseydi. Hâlâ kavga pozisyonundaydı. Domino tekrar ayağa kalkacakmış ya da dövüşecek başka bir şey olacakmış gibi topuklarının üstünde, elleri havadaydı.

Zerbrowski, Manny ve mezar kazıcıları, sanki kavgayı durdurmak için bize doğru koşarlarmış gibi biraz uzakta duruyorlardı ama onlar buraya gelmeden her şey bitmişti. Çoğu dövüş gibi olmuştu, inanılmaz hızlı bitmişti. Muhtemelen iki, üç dakikadan fazla sürmemişti. İçindeyken çok daha uzun görünüyordu.

"Lanet olsun, adam hızlı," dedi uzun boylu, sarışın mezar kazıcı sessizliğin içinde.

"Anita, ambulansa gerek var mı?" diye sordu Zerbrowski.

"Hayır, sanmıyorum."

"Bu adama ambulans lazım," dedi kısa boylu, siyah saçlı mezar kazıcı.

Bunu söylediği için onu suçlayamazdım. Domino'nun yüzünün alt yarısı kanla kaplıydı, teni solgundu ve yüzünün yukarı kısımlarında kesikler vardı. Sanki hiç uyanmayacakmış gibi hareketsizce yatıyordu. İnsan olsaydı uyanmayabilirdi ama insan değildi. Titrek bir nefes aldıktan sonra oturmaya çalıştı ama bu çok acıtmış gibiydi. Bu yüzden kan öksürerek yere düştü ya da belki de kan kırık burnundan geliyordu, bunu söylemek zordu. Kendi kanıyla boğulmaması için oturmasına yardım ettim. Susannah artık yorum yapabilecek kadar yakınındaydı. "Bu vahşiceydi."

"Ölmedi. Vahşi olsaydım ölmüş olurdu," dedi Nicky. Dövüş pozundan çıkıyordu ama bir kez alarma geçtikten sonra normale dönmekte zorlanıyor gibiydi.

Domino daha çok kan öksürdü, bir kısmının üstüme sıçramaması ihtimali yoktu. Susannah yardım etmek için gelip yanıma diz çöktü. "O bir likantrop," dedim.

"Kanın girebileceği bir kesiğim yok." Burnuna baskı uygulamasına yardım etmeye çalıştı ama böyle Domino'nun nefes alması daha zordu. Kanayan bir şekil-değiştirene dokunabildiği için bir puanı hak etmişti, çoğu insan bunu yapmazdı.

"Buruna bastırma, nefes almasını zorlaştıracaksın," dedi Nicky.

"Sanki umurunda," dedi Nicky'ye yandan bakış atarak ama Domino'nun yüzüne bastırmayı bıraktı.

"Bana zalim deyip onun için üzüleceğin yer burası mı?"

"Sen zalim ve zorbasın! Yaptığın korkunçtu!" dedi öfkeyle.

Nicky bana baktı. "Peki, sen Anita? Sen de benin zalim ve zorba olduğumu düşünüyor musun? Korkunç olduğumu?"

"Sanırım ciddi bir kültürel yanlış anlaşılma gördük."

"Ne?" diye sordu Susannah.

"Onlar aynı hayvan grubundan değil. Domino, böyle bir kavganın çok ileri gittiği ve sonra durduğu bir kültürden geliyor, Nicky'nin kültürü her dövüşü hemen hemen böyle bitirir." Ne tür bir hayvan olduklarını söylemek istemedim çünkü bu insanlara ne tür bir silah taşıdığınızı söylemek gibiydi. Eğer korkarlarsa veya size sorun çıkarmak istiyorlarsa, polise saçmalıklarını daha gerçekçi gösterecek ayrıntıları verebilirlerdi. Susannah'nın bunu yapacağını düşünmemiştim ama bu kadar çok yabancıyla uğraşırken uyguladığım bir kuraldı. Mezar kazıcılarını hiç tanımıyordum.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi.

"Oturabilir misin?" diye sordum Domino'ya. Hâlâ öksürerek ya da kan tükürerek başını salladı. Susannah arkasından geldi ve parlak ateş giysisine yaslanmasına izin verdi. Acaba sadece kuru temizleme miydi yoksa kan kumaşa geçecek mi diye merak ettim. Ceketimin bir kolu, kalçamın ve uyluğumun yan tarafı Domino'nun kanıyla parlıyordu. Kuru temizlemecime cömertçe ve sık sık bahşiş verirdim.

"İlk yumruğu o attı," dedim.

"Ama onu bayıltana kadar dövmek zorunda değildi!" dedi Susannah, Domino'nun arkasına geçerken.

"Bu doğru," dedim.

"Doğru," dedi Nicky. Artık daha normal duruyordu, kavganın gerginliği geçmek üzereydi.

Ağzının kenarındaki kan damlasına bakarak önünde durdum. "Sana vurabildi mi, yoksa bu yüzüne sıçrayan kan mı?"

Ağzının kenarını yaladı. "Benim kanım."

Gülümsedim. "Kanı döküldükten sonra dövüş biter."

Nicky, *tabii ki* der gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Lanet kaburgalarımı kırdın," dedi Domino. Sesi kan ve burnundaki yara nedeniyle kalındı.

"Kan öksürmene bakılırsa kaburgalarından biri ciğerine batmış olabilir," dedi Nicky ama sesi kulağa üzgün gelmiyordu.

"Ambulansa ihtiyacı var mı?" diye sordum.

"Bir doktora evet ama ambulansa gerek yok. Tabii o tavukluk yapıp başka türlü istemezse."

"Siktir git," dedi Domino. Daha çok kan öksürdü, bir şey canını yakmış gibi iki büklüm oldu.

"Ambulans yok, sanırım," dedim.

"Hastaneye gitmesi gerek," dedi Susannah. "Ve sen kelepçeler içinde olmalısın." Zerbrowski'ye baktı. Zerbrowski ellerini havaya kaldırdı, "Kavgayı kaybetmesi, ilk yumruğu atıp olayı başlatmadığı anlamına gelmez."

"Bu delilik," dedi kadın.

"Hayır, bu gerçek," dedim.

"Bana zorba demeyecek misin?" diye sordu adam.

"Hayır." Kafamda, *belki bir aslan* diye düşündüm ve deneyimsizler için bu aynı anlama geliyordu. Sırtlanlar sizi daha çabuk yaralar, sakat bırakırlardı, böylece kavga daha çabuk bitebilirdi. Fakat aslanlar sizi daha çabuk öldürürdü ve kendi aralarında testosteron salınımını başlatmaları daha olasıydı. Diğer hayvanlarla uğraşırken bu etkiyi azaltmaya çalışıyorlardı. Eski aslan grubumuz bu şekilde işlemezdi ve yalnızca Micah ile ülke çapında sorunları olan diğer gruplar hakkında konuşurken kültürel bölünmenin bir kısmını öğrenmiştim. Nicky biriyle dövüştüğünde de görmüştüm. Kavgaları başlatmazdı çünkü onaylamayacağımı biliyordu ama kesinlikle onları bitirirdi.

"Bana sinirlenecek misin?" diye sordu.

Düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Hayır."

Gülümsedi. "Kazananın kızı aldığı anlamına mı geliyor bu?"

"Zorlama."

Daha geniş gülümsedi, bu da ağzının köşesindeki kesiğe diliyle tekrar dokunmasına neden oldu, ne kadar derin olduğunu görmek için daha fazla araştırma yaptı. Bu da gülümsemenin en azından biraz acıttığı anlamına geliyordu.

"Hâlâ külleri akıntıya dökmeliyim, ardından Domino'yu sağlıkçılara götürebiliriz."

"Külleri suya ben koyabilirim," dedi Manny. "Siz çocukla ilgilenin."

Başımı iki yana salladım. "İşi ben bitireceğim ve eve dönerken yolda kalanını nehre dökeceğiz, çünkü hâlâ çalışıyorum."

"Bütün bunları yaparken sağlıkçılara görünmek için bekleyeceğini söyleyemezsin," dedi Susannah, Domino'yu yakında ve korumacı şekilde tutarak.

"Eğer senden onu hastaneye veya Lanetliler Sirki'ne götürmeni isterse benim için sorun değil."

"Beni dövüyor ve sen onu ödüllendiriyorsun," dedi, artık daha az öksürüyordu.

Yanına diz çöktüm. "Bu kavgayı Nicky başlatmadı, sen başlattın. İlk kanı sen döktün ve bunu benim korumam olarak görev alman gerekirken yaptın. Yani, sadece beni koruma görevinden dikkatini çekmekle kalmadın, Nicky'nin de görevini yapmasını engelledin. Eğer ikiniz kavga ederken kötü bir şey olsaydı, ikinizden de yardım almadan başa çıkmam gerekirdi çünkü bu gece bir şeyin seni korkutmasına izin verdin. İşi göz ardı etmene izin verdin."

"Sen ve işinin arasına giren şeye Tanrı yardımcı olsun."

"Benden bu kadar. Bitti."

Gözleri endişe doldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Gayet açık konuştuğumu düşünüyorum Domino." Ayağa kalktım.

"Anita, bunu yapma."

"Seninle Nicky ile olduğum kadar ciddi olmadığımdan, senin için yeterli zaman ve ilgimin olmadığından şikâyet eden sendin; haklısın işte. Senden çok fazla, benden çok az var. O yüzden, ilişkimizi yönetme şeklimden hoşlanmıyorsan bitirelim hadi. Artık burada senin kurban olduğunu ve kazanamayacak kadar güçsüz olduğun bir kavga başlatmadığını düşünen başka birini bulmakta özgürsün."

"Bir kavgayı kaybedince güçsüz oldum."

"Nicky ile kavga çıkarmaman gerektiğini biliyordun. Onunla antrenman yapıyorsun Domino. Onu maç yaparken gördün. Hatta onunla maç da yaptın. İlk yumruğu atmandan sonra ne olacağını biliyordun ve bilmiyorsan bu seni güçsüz *ve* aptal yapar."

"Anita, bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu Susannah. Gerçekten öfkeli görünüyordu ama benim tartışmam bitmişti.

Beni nihayetinde akıntıya götürecek olan tepeye doğru yürümeye başladım. Nicky yanımda yürüdü. "Orasıyla burası arasında korumaya ihtiyacın olursa diye," dedi, sesi neredeyse ifadesizdi.

Gülümsedim ve zombi küllerinin bulunduğu kavanozu sağ eline alıp sol elimi tutması için ona uzattım. "Ya silahlarımıza uzanmamız gerekirse?" diye sordu.

"Bu riski alacağım."

"Koruman olarak karşı çıkmalıyım."

"Sana kalmış," dedim.

Gülümseyerek elimi tuttu. Eklemleri soyulmuş ve biraz kanıyordu. Muhtemelen bu Susannah'nın canını sıkardı ama benim sıkmadı. Mezarlıkta ilerledik; ben Domino'nun kanına bulanmıştım, Nicky ona vurduğu için yaralıydı ve bu benim için sorun değildi. Domino ile işim bittiği için rahatlama hissettim. Bir kaplan eksildi, geriye birkaç tane daha kaldı.

37

AKINTIDAN DÖNDÜĞÜMÜZDE DOMINO kıyafetlerinden kurtulmaya çalışıyordu. Susannah onun tabanca kılıfının askılarından ve gömleğinden kurtulabilmek için yardım istemesine şaşırmıştı. Kız bana baktı. "Delirmiş."

"Hayır, değişirken deri askılarını mahvetmek istemiyor sadece," dedim. Nicky'nin elini sıktım. Yanlarına diz çöktüm, tabancalarını ve ekstra cephanesini taşıyan kılıfları çıkarmasına yardım ettim.

Üstünü çıkarmasına yardım ederken Susannah arkasındaydı. Domino irkildi, belli ki canı çok yanıyordu. Nicky üstümüze eğildi. "Gömlek zaten mahvolmuş, yırtın geçsin."

"Ondan uzak dur!" dedi Susannah.

"Hayır, o haklı. Gömlekten kurtulabilirim," dedi Domino burun tıkanıklığı yaşandığı zaman olan tıkanık sesle.

"Nasıl kurtulmak?" diye sordu.

Kaburgalarını acıtmamaya çalışarak gömleği indirmesine yardım ettim. "Şekil değiştirecek ve bu yaranın iyileşmesine yardımcı olacak."

"Neye dönüşecek?" diye sordu ama irkilme belirtisi göstermeden erkeğin üstüne doğru eğilmesine izin verdi.

"Pantolonun kanlı değil," dedim. "Onu çıkaracak kadar seviyor musun?"

"Kaplan olacağım, yarı değil, pantolon..." Konuşurken canı yanmış gibi güçlü bir şekilde yutkundu. Tekrar öksürdü, daha çok kan tükürdü ve göğsündeki bir yaraya sarılmak istiyor gibi omuzlarını öne eğdi.

Nicky onun yerine cümlesini bitirdi. "Kaplan haline dönüşürse pantolonu yırtılmayabilir. O değiştikten sonra çıkarmasına yardım etmemiz gerek sadece."

"Sen ona dokunmuyorsun," dedi Susannah.

"Artık düşman olduğumuzu sanıyorsun, değil mi?"

"Onu bayıltana kadar dövdün, yani evet." Konuyu açmasından bile sinirlenmiş gibiydi.

"Artık düşman mıyız Domino?" diye sordu.

"Hayır, pantolonu çıkarmama yardım et. Hangi forma dönüşeceğimi kontrol edebilecek miyim bilmiyorum. Pantolonu çıkarın yeter."

Nicky, Domino'nun diğer tarafına diz çöktü. Susannah bir kolunu Domino'nun omzuna koydu ve ikisini de Nicky'den uzağa çekti. Domino acılı bir ses çıkardı, çünkü o şekilde çekilmek canını acıtmıştı.

"Ona dokunma!"

"Canımı acıtıyorsun," demeyi başardı Domino.

"Onu yanlış tarafa çekiyorsun," dedim.

Susannah, "Nasıl böyle sakin olabiliyorsun?" dedi.

Domino'ya mı bana mı konuşuyor bilemedim ama cevap verdim. "Çünkü bitti."

"Hâlâ kanıyor ve yaralı, yani bitmedi."

"Kavga bitti," dedi Nicky ve Domino'nun kemerine uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kız öfkeyle ama bu sefer erkeği Nicky'den uzağa çekmedi.

"Pantolonunu çıkarması için Nicky'den yardım istedi, unuttun mu?" diye sordum.

Nicky diğer adamın pantolonunu benim kıyafetlerimi çıkardığı zamanki gibi kararlı hareketlerle çözdü. Ben de son zamanlarda aynı tür kemerleri takıyordum, tabanca kılıflarını hemen hasar almadan taşıyabilecek kadar sağlamdılar.

Nicky, Domino'nun pantolonunu belinden çıkartmaya başlayınca kız, "Sana böyle dokunmasına nasıl izin verebiliyorsun?" diye sordu.

"Anita ve Nicky'nin yardımıyla en az acıyla pantolonumu çıkartabilirim," dedi Domino.

Pantolonu Domino'nun kalçalarından indirme konusunda Nicky'ye yardımcı oldum. Üçgen kesim siyah bir çamaşır giydiğini gördüm. Jade için giydiğini biliyordum. Erkeklerin etrafında giymesinden hoşlandığını güçlü bir şekilde belirttiği sayılı şeyden biriydi.

"Seni öldürmeye çalıştı!" dedi Susannah.

"Beni öldürmek isteseydi öldürürdü," dedi Domino. Pantolonunu kalçasının ortasına çektiğimizde yüzünü buruşturdu ve kendini kaldırıp bize yardım etmeye çalıştı. Tekrar öksürmeye başladı ve sabah aydınlığında parlayan yeni bir kan kümesi çıkardı.

"Eğer bu şey akciğerinse seni hastaneye götürmeliyiz, yoksa ölebilirsin."

Kan tükürmeden öksürmeyi bırakınca ağzının kenarını elinin arkasıyla sildi ve konuştu, "İyileşeceğim ve Nicky de bunu biliyor."

"Hiçbir şeyi anlamıyorum," dedi Susannah.

"İyi biri gibi görünüyorsun ama evet, anlamıyorsun."

"O zaman açıklayın, çünkü hiç mantıklı gelmiyor."

Domino ona baktı. Kız, belki de karanlık yüzünden, gözlerinin sarı ve kırmızı ateş renklerini görmemiş gibi gözlerini gözlerine dikti ve fısıldadı, "Aman tanrım, gözlerin."

"Güzeller, değil mi?" dedim.

Bir yılan tarafından hipnotize edilmiş bir fare gibi gözlerinin ateşine bakakaldı.

Domino, "Nicky daha az iyi olduğu için benim iyi olduğumu düşünüyorsun ama ben eski kafalı bir gangster için kas olmak üzere yetiştirildim; bu hoş bir iş değil. Nazik ya da kibar bir iş değil ve patronun yanında koruma olarak durduğum için ben de iyi değildim. Nicky benden daha iyi bir kötü adam ama bu beni iyi bir adam ya da senin olduğumu düşündüğün tarzda iyi bir adam yapmıyor."

"Hiçbirini anlamıyorum."

Domino dönüp bana baktı. "Sanırım Susannah başka bir yere gitmeli."

Başımla onayladım. "Eddie, Susannah'yı araca götürür müsün? Domino kıyafetlerini çıkartacağı için biraz mahremiyet istiyor."

Domino bana baktı. Kadının onu çıplak görmesinin umurunda olmadığını o da, ben de biliyorduk. Bu kadar yabancı birinin kendisini ucube gibi hissettirmesini ya da belki de sürekli olarak hepimizin 'sıradan' insanlardan ne kadar farklı olduğumuzu göstermesini istemiyordu.

Eddie geldi ve kızının ayağa kalkmasına yardım etti, bu da Domino'nun bir elini kullanarak ve yana yaslanarak tüm ağırlığını taşıması gerektiği anlamına geliyordu. Canını acıttığı ve tavrının onu ne kadar rahatsız ettiğini söyleyen güzel bir kadının tesellisini almaktansa bu kadar acıtmasını tercih ettiği gerçeğini gizleyemedi. Bir ucube olduğunu bilmek bir şeydir; insanların tutumlarının onu eve baltayla takip etmesi başka bir şey.

Zerbrowski, "Yardıma ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeter," dedi ve sonra Domino'nun mahremiyet talebini çok ciddiye alan diğerlerinin arasına katıldı. Ağaçların arasında oynayan filtrelenmiş güneş ışığında üçümüz yalnız kaldık.

Domino'nun pantolonunu kalçasından aşağı kadar indirdik, siyah çamaşırı üstünde kaldı. Önde biraz gergin duruyordu ama olabileceği kadar değil.

"Susannah sevimli," dedi.

"Sanırım öyle," dedim.

"Çamaşırını kurtarmak istiyor musun?" diye sordu Nicky.

"Evet."

Vücudunun ön tarafına uzandım, Nicky diğer tarafta benim yaptığımı yaptı ve iç çamaşırını indirip kıçını açtık ama bu zor olan kısım değildi. Zor kısım, kısmen dik olduğu için önünü çıkarmaktı. Normalde beni bu kadar rahatsız etmezdi ama daha yeni ayrılmıştık. Ciddi kavga sonrasında onu soymak garip görünüyordu, sanki bir yerlerde bir ayrılık yasasını ihlal ediyormuş gibiydik. Son bir seks şansını anlardım ama onu sadece soymak tuhaf gelmişti.

"Onunla çıkabilir miyim?" İç çamaşırlarının çıktığı anda sordu ve tam oradaydı, utanç verici bir şekilde göze çarpıyordu ama yine de güzeldi. Yatağımda en az bir saniye durup *güzel* diye düşünmemi

sağlamayan kimse yoktu. Tabii ki Domino artık yatağımda değildi, yani... Her neyse, Nicky'nin onu elbiselerinden kurtarmasına yardım etmeye geri döndüm.

"Tabii ki. Ama ona yaptığın son konuşma olayı bozmuş olabilir."

"Onunla çıksam seni rahatsız eder mi?"

"O bir arkadaş sayıldığı için mi soruyorsun yoksa ben ve Jade hariç başka bir kadınla olacağın için mi?"

"Son kısım," dedi pantolonun son kısmını çıkarırken. Ağırlığının çoğunu bir kolunun üstüne veriyordu. Sanırım elleri acımıyordu, acıyan kısım kaburgalarının bir tarafıydı.

Biraz üzerine düşündüm ve gerçeği söyledim. "Hayır, beni rahatsız etmez."

"Teşekkürler, bilmek istediğim şey buydu."

"Unutma Domino, Jean-Claude'un Envy ile olması da onu rahatsız etmiyor," dedi Nicky.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Yardımcı olmuyorsun."

"Erkeklerinin başka kadın veya erkeklerle birlikte olmasını sorun etmemenin umurunda olmadığını kanıtlamadığını söylüyorum."

Ona baktım ve onunla mutlu olmadığımı hissetmesine izin verdim. Yatağımdaki bir kişiden kurtulmuştum, bu kavgayı yapmak istemiyordum. Biriyle işimi bitirmek istiyordum ve bunu düşündüğüm anda, "Siktir," dedim.

"Gördün mü?" dedi Nicky.

"Siktir git," dedim.

"Sonra," dedi.

"Küstah."

Gülümsedi. "Bu akşam demedim, sonra dedim. Bu andan birkaç gün sonrası da sonra oluyor."

Buna ne diyeceğimi bilmediğim için hiçbir şey demedim. Öğreniyordum.

"Bütün bir konuşmayı kaçırmışım gibi hissediyorum," dedi Domino.

"Nicky bana kişisel olarak biraz bunalmış olduğumu, kaplanlar

ve sizin kehanetiniz yüzünden baskı altında hissettiğimi hatırlattı."

"Üzgünüm," dedi.

"Bunun için üzgün hissetmene gerek yok Domino. Kimse bana bir özür borçlu değil ama ayrıldığımızda kendimi rahatlamış hissettim."

Acının arasında bile üzgün göründü. Çıplak bacağına dokunup, "Bir kaplan eksildi, geriye birkaç tane daha kaldı diye düşündüm. Bu birinden ayrılmak için iyi bir neden değil," dedim.

"Yani ayrıldık mı ayrılmadık mı? Kafam karıştı."

"Kafası karışan tek kişi sen değilsin," dedim.

Nicky, Domino'nun botlarından birini çözmeye başladı, diğerini ben yaptım. Haklıydı çizmeler hâlâ üzerindeyken pantolonunu çıkarmayı bitiremezdik. Ayakkabılar, gerçek hayatta soyunduğunuzda her zaman kilit noktaydı. İşin püf noktası, gerçek pantolon giyiyorsanız, sürecin başında ayakkabıları çıkarmaktı. Çoğu profesyonel striptizci, cırt cırtla yırtılan ve bir dahaki sefere tekrar bir araya getirilen pantolon giyer. Filmlerde, her şey dikkati dağıtır ve kıyafetleri değiştirmek için sahneyi bir düzine kez durdururlar, böylece bazı sahneler tek bir striptiz sahnesi gibi görünen beş farklı kıyafet gibidir, aslında hepsi illüzyondur. Gerçek hayatta önce ayakkabılar çıkar.

"O ne demek?" diye sordu.

Nicky, "Bu, Anita'nın senin kız arkadaşın olamayacağı anlamına geliyor. Bu kadar insanın kız arkadaşı olmak için yeterli zaman veya enerji yok ama yine de *ardeur*'ü beslemesi gerekiyor ve Jean-Claude'un hâlâ kanla beslenmesi gerekiyor," diyerek beni şaşırttı.

"İkimiz de vampirlerin bizden beslenmesine izin vermiyoruz."

"Jean-Claude ile deneyeceğim."

İkimiz de Nicky'ye baktık. "Vampirler için yiyecek olmama konusunda çok kesin konuşmuştun," dedim.

Domino'nun son kıyafetini de üstünden çıkardığımızda başıyla onay verdi. Erkek tamamen çıplak olarak yere uzandı ve artık orada olduğu için daha az heyecanlıydı. Normalde de Domino seksle acıyı birbirine karıştırmazdı.

"Denemeye karar verdim," dedi Nicky.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü listeni azaltman gerekecek, özellikle de başka bir kaplan eklersen. Jean-Claude'u beseleyecek sevgililer tutmak gerekli ve sen bu alanda şaşırtıcı derecede etkili olabiliyorsun."

Bu adama âşıktım ve o bunaldığım için onu başımdan atabileceğimi düşünmüştü. Bunun benim hakkımda ne anlama geldiğinden emin değildim ama Nicky için bu sosyopat olmanın bir parçasıydı. Eğer ihtiyaçlarımı karşılayamıyorsan neden sana ihtiyacım olsun ki?

"Jean-Claude ile o şekilde birlikte olabileceğimi sanmıyorum. Onun kan alışını görmüştüm ve sekse fazla yakın," dedi Domino.

"Doğru ama Jean-Claude sınırlara saygı duyuyor."

"Neden Anita'nın arada bir görüştüğü kişilerden kurtulmuyorsun, mesela Rafael ya da kuğu kralı?"

"Müttefik olarak çok güçlüler ve *ardeur*'ü beslemek onları müttefik olarak tutan şey. Ayrıca Anita ikisinden birini yanına aldığı zaman muhteşem bir güç beslemesi oluyor," dedi Nicky.

"Evet," dedi Domino, yerde çırılçıplaktı, "uyuşturucu gibi etki yapıyor."

Nicky başını evet anlamında salladı.

"Seni form değiştirebilesin diye soyduk, beslenme programımı konuşman için değil."

"Jade seni daha çok sevseydi, sadece onunla olmak yeter miydi?" diye sordu Nicky.

Başıyla onayladı, irkildi, hareketsiz durup konuştu: "İzin verseydi onu severdim ama erkeklerden çok korktuğu için ondan etkilenmem beni onun gözünde kötü adamlardan biri yapıyor."

"O çok karışık biri," dedim.

"Bu adil değil," dedi ve bana doğru eliyle işaret etmek ister gibi bir hareket yaptı ama yaptığı anda taze kan ağzından döküldü ve nefes alamıyor gibi zorlanmaya başladı.

"Az önce ciğerin çöktü," dedi Nicky.

"Şekil değiştir," dedim.

Domino yan tarafına devrildi, nefes alışı o kadar zordu ki duymak bile acı vericiydi. Nefes almak için çabalarken derisinin kenarları kararmaya başlamıştı.

"Neden değişmiyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Bayılacak ve ardından değişecek, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bayılırsa ölebilir."

"Ne?"

"Vampirlerin nefes almaya ihtiyacı yok ama bizim var."

"Kahretsin!" Yüzüne dokundum ve derisi derime değdiği anda nefes alamadım. Göğsüm yanıyordu ve aşırı derecede yanan bir nokta vardı. Hâlâ yerde ona dokunuyorken göz göze geldik. Turuncu ve sarı gözlerine baktım ve şöyle düşündüm: *Ölüyoruz.*

38

NICKY ELİMİ DOMINO'NUN üstünden çektiğinde tekrar nefes alabildim. Canım yanmaya devam etti ama acı birkaç gün önceden kalmış gibi uzak, sabit, ağrılıydı. Nicky beni kucağına çekti, orada Domino'nun hava almak için çabalarken kıvranmasını izledim. Bana uzandı ve Nicky elimi tutup tekrar dokunmamı engelledi.

"Form değiştir Domino," dedi Nicky.

Jean-Claude'un sesi kafamda yüksek sesle duyuldu, "*Ma petite,* neler oluyor?"

Konuşmakla uğraşmadım, ne gördüğümü 'görmesini' sağladım. "Ondan korun Anita." Gerçek adımı neredeyse hiç kullanmazdı. "Kalkanını kullan yoksa seni de beraberinde aşağı çekecek. Geri kalanları ben olabildiğince korurum."

Ve benden yapmamı istediğini yaparak gitmişti, yeni yapılmış bir şatonun duvarları gibi sağlam ve eksiksiz, kusursuz ve saldırılamaz kalkanlarıyla birlikte. Kalkanlarım altı yüzyıllık pratiğe sahip değildi ve onunki kadar mükemmel değillerdi. Hâlâ kalkanlarımın dışından Domino'yu hissedebiliyordum, o tam önümde ölürken onu görmezden gelmek zordu. Nathaniel ve Damian'ı en güçlü hissedebiliyordum, çünkü onlar şimdiye kadar çağırdığım ilk hayvan ve vampir hizmetkârımdı. Jean-Claude için neysem Damian da benim için o olmalıydı. Diğerlerine bağlı olduğumu hissediyordum ama Jean-Claude onları benden korumak için elinden geleni yapmıştı. Hepsinin enerjilerini, onları bana bağlayan tasmadan aşağı sunduklarını hissettim ama daha da yakın olan başka bir güç vardı. Beni tutan Nicky'ye baktım. Bir keresinde onu yanlışlıkla ölüme gönderecek kadar sömürmüştüm ve 'ölüm' kısmı hakkında şaka yapmıyordum. Doktor kalbini iki kez yeniden başlatmak zorunda kaldı

ve kimse neredeyse bu kadar kötü yaralanmamıştı. Benim aslanım olsaydı, enerjisinden vazgeçtiğini hissedebilirdim ama o benim gelinimdi, bu da enerji akışının tek yönlü ve çok daha hassas olduğu anlamına geliyordu. Kafamda ondan bana gelen akışı hissedebileceğim sessiz bir yer bulmak için ağrılar, korku, endişeler ve hepsiyle savaşmak zorundaydım.

Onun teninden benimkine akıyordu. Kendimi kucağından ittim ve sürünerek Domino'nun bana uzanan ellerinden kurtulmaya çalıştım. "HAYIR!"

Biri benim hayatımı sömürmeye çalışırken, diğeri benim için hayatını verebilecek iki adamın arasında yerde kaldım. Yan tarafıma döndüm ve Domino'ya, "Değiş lanet olası!" dedim.

Bana gözlerini kocaman açarak baktı, boğulurken olduğu gibi yüzünün rengi değişmeye başladı. Yerde yatıp nefes nefese canını verirken nefes almanın kulağa geldiği kadar acı verdiğini biliyordum.

Birinin canavarını nasıl çağıracağımı biliyordum. Richard bana öğretmişti ve onu düşünmek yeterliymiş gibi, burnuma bu mezarlığın yakınında hiçbir yerde yetişmeyen yaprak dökmeyen ağaçların yoğun olduğu orman kokusu geldi. Richard'ın kafamda, "Anita" diye fısıldadığını duydum.

"Canavarını getirmeme yardım et." O anda kafamın içinde düşünmek çok zor olduğu için üzerime düşeni sesli söyledim. Benimle tartışmasını bekliyordum çünkü biz hep tartışırdık ama karşı çıkmadı. Jean-Claude onunla temasa mı geçti yoksa neler olduğunu gördü mü bilmiyorum ama o uzun metafizik çizgiye uzandı ve enerjisinin sıcaklığını içime döktü. Kurt miskini kokladım ve onu gördüm, omuz hizasındaki kahverengi dalgalarının arasından altın ve kırmızı çizgilerle parıldayan sabah güneşi, neredeyse yürek burkacak kadar yakışıklı çizgileriyle kalıcı olarak bronzlaşmış yüzünü çerçeveliyordu. Kahverengi gözleriyle buluştuğum an kurt kehribarına dönüştüler ve enerji akışı tenimde sıcak bir güç dalgasıyla dans etti. Döndüm ve elimi Domino'nun omzuna bastırdım. Bu sefer beni acısının içine çekmedi. Ona güç verdim ve nazik ol-

maması umurumda değildi, nazik olmak için zamanımız yoktu. Yeniden başlatmak için birinin kalbine elektrik ve adrenalinle vurulması gibi gücü içine boşalttım.

Domino'nun bedeni gerçek elektrik kullanmışım gibi tepki verdi. Omurgası eğildi, uzuvları gerildi, kaburgaları ciğerlerinin çoğunu yırtarken ağzından kan döküldü, solgun teni bir an suyun üzerinde ipek gibi dalgalandı.

Sonra vücudu üzerime dökülen bir sıcak sıvı dalgası içinde patladı, öyle ki diğer elimi gözlerimi silmek için kullanana kadar kör kaldım.

Beyaz bir kaplan yan yatmıştı, siyah çizgiler tam o anda yeni yapılmış gibi ışıkta canlı ve temizdi. Islak çimenlerin ortasında kuru, bir şekilde de gerçek dışı duruyordu. Normal kaplanların iki katı büyüklüğünde beyaz bir kaplandı, bu da onu bir atın boyutuna getirmişti. Sevgililerimi saf hayvan formunda pek görmezdim, bazen bu formda ne kadar büyük olduklarını unutuyordum.

O sıcak enerji nabzını tekrar hissettim, kurt ve yaprak dökmeyen ağaç kokusu güçlüydü. Richard, "Domino iyi mi?" diye düşündü.

Devasa, tüylü yanına baktım ve nefes almasını bekledim. Kaplan nefes alıp kendim de tuttuğum nefesimi bırakana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Kendime gelebilmek için hızlı bir nefes daha aldım.

Nicky bir köpeğinkine bakar gibi kol altına yakın olarak bacağının içinden nabzına baktı. Başını salladı. "Bilinci yerinde değil ama nabzı iyi."

"Teşekkürler Richard, çok teşekkür ederim."

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Domino iyi biri. Bu akşamki görüşmeden sonra nasıl yaralandığını öğrenmek için bekliyor olacağım."

"Ne görüşmesi?"

"Rafael ve Micah yerel liderlerle bir görüşme ayarladı. Son dersimden sonra katılacağım."

"Bilmiyordum."

"Yoğun bir gün," dedi.

"Evet."

"Kaçmam gerekiyor, ilk dersten önce spora gideceğim."

"Tekrar teşekkürler Richard."

Gülümsedi ve eskiden beni kıyafetlerimi çıkartmayı sağlayana kadar eriten gülümsemelerinden olmasa da güzel bir gülümsemeydi. "Sen de hallederdin."

"Ama zamanında olmayabilirdi."

"Triumviranın amaçlarından biri de bu Anita. Uzun süre anlamadığım için özür dilerim."

Birinin, "Aman Tanrım, çok güzel," dediğini duydum.

"Misafir," dedim, "gitmem gerek."

"Bu akşam," dedi.

"Bu akşam," dedim. Onunla aynı anda bağı kopardığım için dengem bozulmuştu. Çimlerin üzerinde olmak, tekrar hayvansal bir sümükle kaplı olmak ve Richard'ın garaj yolunda durmamak garip hissettirdi. Gerçi bu geceyi ve tam olarak ne bekleyebileceğini merak ediyordum. Son zamanlarda pek görüşmüyorduk. Bu muhtemelen birisiyle ciddi bir şekilde çıktığı anlamına geliyordu ve beni meşgul edecek çok şeyim vardı.

Susannah, yüzünde huşu dolu bir ifadeyle dikilmiş, devasa kaplana bakıyordu. Dizlerinin üstüne çöküp uzanmaya başladı ama Nicky araya girdi. "İyi bir fikir değil; uyandığında birkaç saniye nerede olduğunu bilemeyebilir. Onu şaşırtmak istemezsin."

Kız, Nicky'ye göz kırpıştırarak, anlamayarak baktı.

Dedim ki, "Onu savaş gazisi gibi düşün. Uyanınca şaşırmaya iyi tepki vermezler."

Ciddi görünerek başını salladı çünkü eski erkek arkadaşlarından birinin travma sonrası stres bozukluğunun ilişkilerini ve hayatını mahvetmesine izin verdiğini biliyordum. Üstüne düşününce, ben de o başarısız ilişki hakkında çok şey duymuştum. Susannah ile içki içmek ve kız sohbeti için hiç bir araya gelmememizin bir nedeni vardı, onun aşk hayatı hakkında zaten bildiğimden daha fazlasını bilmek istemiyordum.

"Bu amma büyük bir kedi," dedi Zerbrowski.

Başımı evet anlamında salladım. Nicky bana elini uzattı ve ben de uzattığı eli tuttum, gerçi ellerimdeki pislikleri silkeliyor ve tekrar elbiselerimden sıyırıyordum. Tanrım, bir duşa daha ihtiyacım olacaktı. Nicky, Domino'nun nabzını kontrol etmek için diz çöktüğünde kirlenen tek dizi haricinde tertemizdi.

"Ben baştan aşağı kaplanmışken sen nasıl temizsin?"

"Ben senden yarım metre daha uzaktaydım," dedi.

"Yeterliymiş herhalde," dedim yapışkan şeyi elimden çime sürerken.

Zerbrowski bana bakarak sırıtıyordu.

"İçinde tutmaya çalışırken patlamadan önce söyle hadi," dedim.

"Bir tür fetiş olmalı bu, saydam bukkake gibi."

Ona ters ters baktım. "Daha yoğun, daha kalıcı ve o kadar kolay çıkmıyor." Kollarımdan daha çoğunu çıkarıp otlara sürdüm.

"Vay canına," dedi canını acıtabilecek kadar çok sırıtarak.

"Onu aracına sokmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Manny kaplana bakarak.

Hava neredeyse bir yaz otoyolunun üzerindeki ısı gibi esnedi ve sonra devasa kaplan kendi üzerine büzülür gibi oldu ve Domino'nun insan vücudu bir buz küpünden eriyen bir böcek gibi görünene kadar küçüldü.

"Vay canına," dedi Susannah. Yüzümden kazıdığım şeylerden bahsetmiyordu. Hâlâ bilinci yerinde olmayan Domino'ya neredeyse canavarına baktığı gibi bakıyordu, sanki şimdiye kadar gördüğü en güzel şeylerden biriymiş gibi. Ama bu sefer işin içine doğaya hayranlığın yanında eski moda şehvet karışmıştı.

Bu kadar çabuk geri dönüşmesi ve her iki değişiklikte de bilincini kaybetmesi kötü bir işaretti. Canı çok yanmış demekti. Nicky ve ben birbirimize baktık. Orada durup da bunun kötüye işaret olduğunu bilen bir tek bizdik. Ama aramızdaki iki kişi, yüzümü durumun kötü olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

"O iyileşecek mi?" diye sordu Zerbrowski.

Manny, Nicky'yle ikimizin yüzünü inceledi.

Başımı olumlu anlamda salladım. "Önünde sonunda."

"Bu şekilde taşıması daha kolay," dedi Nicky eğilip bilinçsiz adamı yerden kaldırırken. Domino'nun uzun bacakları kollarının üzerinden geçti ama geri kalanı, tıpkı bir çocuğu taşır gibi Nicky'nin göğsüne yakındı.

"Gerçekten göründüğün kadar güçlüsün," dedi Susannah.

"Daha güçlüyüm," dedi ve bana döndü. "Gitmeye hazır mıyız?"

Başımı salladım. "Evet, bu mezarlıktan gitmeye çoktan hazırım."

Manny çantamı toplamama yardım etti ve güzel deriyi kirletmeyeyim diye benim yerime taşıdı. Uzun silahların ikisini taşıdım ve Zerbrowksi ikinci tüfeği aldı. Eddie bu ve etraftaki birkaç mezarlıkla ilgilenen şirketi arayacağını söyledi.

"Umarız ki gece çökmeden Ghoul'lar için bir sözleşme ayarlayabiliriz," dedi.

Başımı salladım. "Evet, umarız."

Susannah halen Nicky'nin kollarında olabildiğince çıplak olan Domino'ya bakmaya devam etti. Kendini ona bakarken yakalayıp başka tarafa baktı ama bakışları ona dönmeye devam etti. Güzel bir manzaraydı ama yine de biraz kabaydı. Ona gözlerini kafasında tutmasını söylemeye yeltendim ama sonra Domino'nun Susannah ile çıkıp çıkmayacağını sorduğunu hatırladım, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum. Çıksalardı, ona çıplak bakmaktan fazlasını yapıyor olurdu. Bu beni ilgilendirmezdi. Gerçekten de ilgilendirmezdi. O zaman neden ona bir gözetleme şovuymuş gibi bakması beni bu kadar rahatsız ediyordu? Soru buydu, değil mi? Lanet olsun.

39

BİLİNÇLİ OLAN ÜÇÜMÜZ güneş ışığından korunmak için güneş gözlükleri taktık. Arabadan Özel Ajan Manning'i aradım. Bluetooth gerçekten işe yaramıştı. "Ölülerle ilgili olan yeteneğini kullanarak videoyu izlemek istiyorsun, böyle mi söyledin?" diye sordu.

"Evet."

"İlk izleyişinde ölülerle olan uzmanlığını kullanmadın mı?"

"Uzmanlığımı kullandım, yeteneğimi değil."

"Aradaki farkı açıkla."

"Videoları ölüleri diriltebilen bir polis olarak izledim. Şimdiyse onları psişik gücüm aktif haldeyken izleyip sadece gözlerimle göremediğim bir ipucu yakalayacak mıyım görmek istiyorum. Anlatabildim mi?"

"Aslında evet."

"İkinci izleme için bir animatörü daha yanıma almak istiyorum, Manny Rodriguez."

"O seni ilk başta eğiten animatör. Onu biliyoruz." Kelimelerin olduğundan çok anlamı varmış, onu tipik bir şekilde araştırmış gibi konuştu. Arabadaki herkesin duyabileceği şekilde Bluetooth ile bağlı olduğunu söylemediğim için ve Manny yanımda oturduğu için konuyu irdelemedim. Daha sonra soracaktım ama.

"İzlerken yanımda olabilir mi?"

"Hayır, Ajan Blake, olamaz."

"Neden olamayacağını sorsam bana cevap verir misin?"

"Hayatında tanışmış olduğun en kötü kişilerden biri olarak tarif ettiğin Dominga Salvador ile yakın olduğunu biliyorsun."

Manny'ye bakmamak zordu ama hallettim. "Manny'nin geçmişinden haberdarım."

"O zaman onun neden bu dosyaya dahil olmamasını istediğimizi anlarsın."

"Bir kere kötü olan hep kötüdür, değil mi?"

"Benim deneyimime göre Ajan Blake, evet."

Ona bu fikre katılmadığımı göstermek için arabayı sürerken Manny'nin omzuna dokundum. "Üstünde tartışacak zamanımız yok Ajan Manning. Bu yüzden videoları tekrara psişik açıdan yalnız izleyeceğim."

"Yanında Rodriguez olmayan başka bir psişik bulunabilir Blake."

"Animatörler şirketinde bu görevi paylaşmak isteyeceğim başka kimse yok," dedim.

"Peki ya Kirkland?"

"Dediğim gibi, Animatörler şirketinde kimse yok."

"Artık bizimle ve Federaller Servisinde tam zamanlı olduğu için orada çalışmıyor," dedi. Nasıl olduğunu açıklayamasam da sesinin tonu onunla daha çok bilgi paylaşmak istememe neden oluyordu. Sanırım çok uzun süredir işte olduğu için her şey potansiyel bir sorguydu. Hiç ergen çocukları olmuş muydu diye merak ettim. Bu şeyi senden-nefret-ediyorum tarzında seviyor olsa gerekti.

"Larry ve benim temel bir yöntem farklılığımız var," dedim.

"Bu ne demek?"

"O benim soğukkanlı, katil bir sosyopat olduğumu düşünüyor ve ben onun zor şeylerde irkilen, zayıf iradeli bir kural sevici olduğunu düşünüyorum."

Güldü, ilginçti çünkü komik olmaya çalışmamıştım. "Aranızda işinize karşı farklı yaklaşımlar olduğu görünüyor, bu kadarı doğru."

"Bence benim söylediğim daha doğruydu ama nasıl istersen."

"Videodakileri fark etmene yardım edebilecek kadar psişik olarak güçlü mü?"

Düşündüm ve adil olmaya çalıştım. "Yeterince güçlü mü? Evet. Yapabildiği her şeyi görebilmek için yeteneklerini kucaklamaya istekli mi? Bilmiyorum."

"Ölülerle olan yeteneğini tamamen benimsemediğini mi düşü-

nüyorsun?"

"Böyle söylediğime göre evet."

"Büroda Kirkland'ın yetenekleriyle tamamen bütünleşmiş olduğunu gördük."

"Tamamen bütünleşmiş mi? O kelimenin böyle kullanıldığını hiç duymamıştım."

"Büro ağzı, nasıl olduğunu bilirsin." Şakaya vurmaya çalıştı ama sesi bir şeyi belli etti. Ne olduğundan tam olarak emin değildim ama bir şeyler saklıyordu ya da kelimeyi söylememiş olmayı istiyordu.

"Evet, nasıl olduğunu bilirim," dedim ama tabii ki, aslında söylemek istediğim şey şuydu; *fazla şey söylediğini biliyorsun. Fazla şey söylediğini biliyorum ve kaçırmış olmamı umuyorsun ama kaçırmadığımı biliyorsun. Ne anlama geldiğini araştırmamamı umuyorsun ama ikimiz de araştıracağımı biliyoruz.*

"Ajan Kirkland bugün ilerleyen saatlerde videolarda yardımcı olabilmek için müsait mi bakacağım."

"Videoları onunla izlememeyi tercih ederim," dedim.

"Neden Blake? İyi bir iş nedenin olması gerek, kişisel bir neden değil."

"Birincisi, güçleriyle tamamen bütünleşmiş olduğuna inanmıyorum, o yüzden gerçekten bana yardımcı olabilecek mi bilmiyorum. İkincisi, o çok muhafazakâr ve benim düşmanla yattığımı düşünen biriyle seks kasetleri izlemeyi gerçekten istemiyorum."

"Tekrar söyle Blake? Anlamıyorum."

"Ajan Kirkland'ın benim canavarlarla birlikte yaşamamla bir sorunu var."

"Böyle mi söyledi?"

"Vampirleri yürüyen cesetler olarak görüyor, yani evet, bir iki tanesiyle yatıyor olmamdan gayet rahatsız."

"Gerçekten kişisel görüşünün bu dosyadaki işini engelleyeceğini düşünüyor musun?"

"Olabilir ya da belki ben ne kadar kötü olduğum ve cehenneme gidecek olmamla ilgili bir ders daha istemiyorumdur."

"Gerçekten bu kelimeleri kullandı mı?" Sesi şimdi ciddi çıkıyordu.

"Tam olarak bu kelimelerle değil. Bana kötü demişti aslında ama cehenneme gideceğimi söylemedi, ima etti."

"Kirkland'ın son derece profesyonel ve kitabına uygun olduğunu düşünmüştüm."

"Evet, fark etmediysen ben çok kitabına uyan bir kız değilim."

Tekrar güldü. Bugün birini eğlendirebildiğim için mutluydum. "Senin kayıtların Kirkland'ın bir partnerden isteyeceğinden fazla kural kırma barındırıyor gerçekten."

"Tanrım, kibar ağzı çok iyi yapıyorsun Manning."

Sesindeki gülme azaldı. "Senden daha çok dosyalama işi yapıyorum, kibar olmak zorundayım."

"Doğru. Larry sizinle tam zamanla çalışmaya başladıktan sonra Mareşal rozetini nasıl koruyabildi?"

"İki rozeti de taşıyabilmesi için özel bir ayarlama yapmamız gerekti."

"Kimsenin iki efendiye hizmet edememesi falan gibi çıkar çatışmasına girmiyor mu bu?"

"Daha önce hiç görmediğim bir kurumlar arası işbirliği seviyesi," dedi.

"Yasal infazcı olmaya devam edebilmesi için Doğaüstü Şube'nin bir parçası olarak kalması gerektiğini biliyorum. Şiddet ve öldürme söz konusu olduğunda, FBI'ın ve hatta ana şube Federaller Servisi'nin sahip olmadığı bazı ciddi boşluklarımız var. Bir FBI evcil hayvanı istediniz ama onun bir infazcı gibi öldürebilmesini de istediniz. Larry nişancı değil Manning. Umarım onu başka türlü düşünmeye sevk etmemişsinizdir."

"Kirkland işi halleder."

"Sahada bundan şüpheliyim."

"Eğer bu kadar tahmin edilemez olmasaydın iki rozetli ilk ajan olabilirdin ama sadakatini sorgulayan tek kişi Kirkland değil Mareşal." Yeniden ciddi ve dostça olmamanın sınırlarındaydı.

"Mareşallerin beni kontrol edemeyeceğine karar verdiği ve bu yüzden benimle oynamak istemedikleri çok önceden söylenmişti."

"Kim söyledi?" diye sordu.

"Eğer o korkunç videoları güçlerimi kullanarak izlersem yeni ipuçları bulabileceğimi düşünüyorum Manning."

"Ne zaman istediğini söyle."

"İşimin zombi kaldırma tarafından temizlenmeliyim ama ardından seninleyim."

Nicky arka koltuktan, "Tekrar gitmeden önce yemek yemeli ve beslenmelisin. Nathaniel ve Micah sana hatırlatmam için yazdı," dedi.

İrkilip Manning'in *O da kim* diye sormasını bekledim ama sormadı. Yalnızca sürücüyü hedefleyen teknolojiye bir alkış alalım. Çocuklarını futbol antrenmanına götüren anne ve babalar ellerini kullanmadan konuşabilsin diye tasarlandığını biliyordum ama evet, benim işim için de iyiydi. "Temizlenip yemek almalıyım. Sevgililerim bir işle uğraşırken yemek yemeyi unutmam ve huysuz olmamdan şikâyet ediyor."

Burnundan gülme benzeri bir ses çıkardı. "Videoları izlemeden önce yemek ye çünkü sonrasında yemeyeceğini biliyorsun."

"Evet, fazla yiyemem," dedim.

"Bu video izleme turu için Kirkland'ı da getireceğim Blake, haberin olsun."

"Getireceğini tahmin etmiştim."

"Videoları onunla izler misin?"

"Yanımızda durup kavga etmediğimizden emin olur musun?"

"Hakeme ihtiyaç duyan gençlermişsiniz gibi mi?" diye sordu.

"Hayır, henüz birbirine yumruk atmamış olan ama atmaları yakın olan iki memuruz. Ergen şeyinin yetişkin versiyonu gibi düşün."

"Buna yetişkin davranışı der miyim emin değilim."

"Nasıl istersen öyle söyle ama Larry ve beni videolarla baş başa bırakmamanı istiyorum çünkü iyi sonuçlanmaz."

"Eğer başka bir ajanla profesyonel olarak çalışamayacağını itiraf eden bir ajanımız olsaydın raporumda üstünde bir çizik olurdu."

"Ajanlarınızdan biri olmamam ne güzel olmuş o zaman Özel Ajan Manning," dedim ve kelimelerle birlikte gelen gülümsemenin mutlu gülümsemeden daha hırçın olan tatsız olanım olduğunu biliyordum. Umurumda değildi ve o zaten göremezdi.

"İşte bu yüzden büro gelip bizimle oynamanı istemiyor Blake."

"Asla FBI'a uygun bir takım oyuncusu olmayacağım ve bunu hepimiz biliyoruz. Artık konuyu değiştirebilirsek, mecazi anlamda birbirimizi öldürmememiz için Larry ve bana bir denetmen ajan ya da onun gibi birini verir misin?"

"Evet, Blake, siz ipuçlarını ararken ikinize bakıcılık yapacak bir gözetmen ajanınız olduğuna emin olacağım."

"Harika, teşekkürler, Larry korku şovunu izlemek için müsait olduğunda bana haber ver. Bir dakika, videoları gördüğünü ve daha fazla şey görmem için bana göstermeni söylediğini sanıyordum?"

"Bazı videoları gördü," dedi ve sesinde yine bir şey saklıyorum tonu vardı.

"Daha başlarda durdu, değil mi?"

"Senin uzmanlık seviyene sahip olmadığını ve bize daha iyi açıklamada bulunabileceğini söyledi."

"Orospu çocuğu," dedim.

"Blake, küfür etmene gerek yok."

"Tabii ki var. Videoların tamamını izlemek istemedi çünkü içlerindeki kâbusları görmek istemedi ama benim görmemde bir sıkıntı yok."

"Ölüler konusunda Kirkland'dan daha iyi değil misin?"

"Evet."

"O zaman haklıymış."

"Haklıydı ama söylediği nedenden dolayı değil."

"Anlamıyorum Blake."

"Yok bir şey, boş ver. Temizlenip yemek yemek için eve gidiyorum, Kirkland'ın programında boşluk olduğunda haber ver."

"Vereceğim ve Blake, Kirkland ile aranda kişisel ne varsa soruşturmayı etkilemesine izin verme."

"Larry vermezse ben de vermem," dedim ve söylediğim şey bana bile çocukça geldi.

"Senden daha iyisini beklerdim Blake. Kendilerine yeni bir kurban seçmelerinden önce bu adamları bulmalıyız."

"Ellerindeki kurbanları serbest bırakmalıyız Manning, bunu biliyorum. Güven bana, bu şeyi durdurmak istiyorum."

"Pekâlâ, ben de bunu duymak istiyordum Blake. Sana zamanla ilgili bilgileri mesaj atacağım."

"Teşekkürler Manning. Sonra görüşürüz."

"Yapabilirsem görüşmeyiz. O görüntülere tekrar bakmama gerek yok ama bakıcılık yapması ve not alması için ajanın olacak," dedi ve kapattı. Neredeyse benimle konuşmaktan hoşlanmadığını falan düşünürdünüz.

40

MANNY ONU SORUŞTURMAYA dahil etmeye çalışmama teşekkür etti. "*De nada* Manny. Sen Larry'den çok daha fazla yardımcı olurdun."

"Dominga'nın yanındayken geri almak istediğim şeyler yaptığımı biliyorsun."

"Biliyorum."

"Señora'nın beni çocuk yapmaya ikna etmesine kalmadan Rosita beni bulup her şeyi geride bırakmamı sağladığı için mutluyum."

"Ne?" diye sordum ve ona bakabilecek kadar gözlerimi yoldan çektim.

"Kırmızı ışık Anita," dedi Nicky.

Işıkta geçmemek için frenlere asıldım. "Tamam, son dediğin şeyi açıkla Manny."

"Señora bizim bir çocuğumuz olmasını istedi. Bizden ya da kendisinden bile güçlü olmasını umuyordu. Benim güçlü olduğum ama onun kadar güçlü olmadığımla ilgili hiç şüphe yaratmadı. Onun ilgisini çekmiş olma nedenlerinden biri kendisine rakip olabilecek bir güç hissetmesiydi."

"Evet, bana olan ilgisinin yalnızca büyüyle ilgili olduğunu açıkça söylemişti."

"Dünyanın hâkimi olmak istemedi o Anita. Senin yardımınla zombi dirilterek kâr sağlamak istedi yalnızca. İnsanların ondan korkmasından zevk alıyordu ama Señora çok mantıklı bir kadındı ve senin işini ilerletmesine yardım edecek yeni yollar bulabileceğini düşündü."

"Seks köleleri gibi yollar için. Hatırlıyorum Manny." Titrerken diğer arabaların yanında ilerlemek zor oldu ama halledebildim.

"Seni yaşayan ölüler hanedanı kurmak için bir yol olarak gördü."

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Onun yeğeniyle çocuk yapmanı istiyordu."

"Değişik olduğunu söylediğinle mi?"

"Hayır, Artie'yle değil kardeşi Max'le. Hep kibar bir oğlan, iyi bir öğrenci ve kardeşinin kötülüğüne karşılık bir centilmendi."

"Artie ve Max isimleri neyin kısaltması, Arturo ve ne?"

"Maximiliano."

"İlk kez duyuyorum."

"Latin genlerin olabilir ama kültürü sende yok. Aslında son zamanlarda popüler bir isim."

"Arturo nasıl?"

"O kadar değil," dedi gülümseyerek.

"Yani onunla çalışmayı kabul etseydim beni yeğeniyle mi yapmaya çalışacaktı?"

"Muhtemelen."

Başımı iki yana salladım. "Beni ailesinden biriyle çoğaltmak istediğini düşünmek çok tuhaf."

"Neden tuhaf?" diye sordu Nicky.

Dikiz aynasına göz attım. "Öyle işte."

"İyi çalışan bir atı ya da av köpeğini böyle çiftleştiririz."

"Ben bir at ya da köpek değilim," dedim.

"Evet ama aynı mantık Anita. Triple Crown at yarışlarını kazanan atların çoğu, geçmişinde başka şampiyonları olan soylardan geliyor. İnsanların sadece akıllı hayvanlar olduğunu kabul etmekten hoşlanmıyoruz ancak yıldız sporcunun atletik amigo veya jimnastikçiyle evlendiğini görüyorsun ve çocuklarının çoğu sporda harika olur çünkü bu onların genlerinde var. Nekromansi neden aynı olamıyor?"

"İşe yaramaz demedim Nicky. Ürkütücü dedim."

"Seni ailesinden biriyle çoğaltmak istemesinin tuhaf olduğunu söyledin ama aslında bir süper-nekromensır istiyorsan gayet mantıklı."

Bir sonraki ışıkta arkaya baktım ve yüzünün sakin ve huzurlu olduğunu gördüm çünkü her şey mantıkla ilgiliydi. Tüm sosyopatla-

rın mantıklı olduğunu söylemiyorum ama birçok duyguyla uğraşmak zorunda kalmamak Nicky'nin beni daha çok rahatsız eden şeyler hakkında çok net olmasını sağlıyordu.

"Acaba vampir bir babasının olması çocuğunun daha güçlü bir nekromensır olmasını sağlar mıydı?" diye sordu Manny.

"Başlama," dedim.

"Bence Jean-Claude'un orijinal insan genleri geçerli olur, bu yüzden Anita'nın büyüsünü etkilemez," dedi Nicky.

"Jean-Claude'la bir bebek yapmayı planlamıyorum, sadece evleniyoruz."

"Hiç çocuk istemiyor musun?" diye sordu Nicky.

"Hayır," dedim.

"İşinle birlikte gitmeyeceğini düşündüğünü biliyorum."

"Gitmez," dedim.

"Ama aslında psişik olarak yetenekli kimseyle yatmıyorsun. Biz vampir ya da şekil-değiştirenleriz ama doğaüstü şeyler doğuştan değiller, sonradan eklemeler."

"Bu konuşmayı neden yapıyoruz?" diye sordum.

"Çünkü Dominga'nın senin onun yeğeniyle üremeni istediğini söyledim."

Manny'ye dik dik baktım. "Pekâlâ, neyin başlattığını biliyorum ve bu konuşmayı kapatalım diyorum."

"Bana konuyu kapatmamı söylersen söylediğin şeyi yapmak zorundayım," dedi Nicky.

Dikiz aynasından ona baktım. Ona bir şeyler hakkında konuşmamasını söylemekten hoşlanmadığımı biliyordu, çünkü bir kez yaptığımda, ona sorun olmadığını söylemedikçe konuyu tekrar gündeme getiremezdi ve ona bırakmasını söylediğimi sürekli unutuyordum. Nathaniel ve Cynric, günlük konuşmalar sırasında yapılan hazırlıksız yorumlar yüzünden Nicky'nin benimle tartışamayacağı şeylerin bir listesiyle bana gelmişlerdi. Bir insanın kaç kez birine bir şeyi bırakmasını söylediğini veya artık onun hakkında konuşmadığını biliyor musunuz? Çok, değil mi? Şimdi bunu söylediğiniz ki-

şinin konuyu bir daha asla gündeme getiremeyeceğini hayal edin. Nicky'nin etrafında belirli ifadeler kullanma konusunda çok dikkatli olmaya başlamıştım.

"Yapmayacağımı biliyorsun lanet olası."

Bana saçının üçgen düşüşü ve güneş gözlerinin ardından bile gözlerinin kırıştığını görebileceğim şekilde kendinden memnun halde gülümsedi. "Baban mavi gözlü ve sarışın, değil mi?"

"Evet," dedim konuyu nereye bağlayacağını bilemeyerek.

"O zaman sende iki gen de var. Ailesinin iki tarafından da sarışın ve mavi gözlü birini bulursan senin bebeğin de öyle olabilir."

"Gönüllü mü oluyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Annem klinik tanılı bir psikopat ve ben tanılı bir sosyopatım. Benim genlerimi seninkilerle karıştırmak istemezsin. Hayatında bir sürü erkek olduğu için istediğini seçebilirsin demeye çalışıyorum sadece."

"Üzgünüm," dedim.

"Neden? Benimle bebek yapmanın kötü bir fikir olduğunu düşündüğün için mi, yoksa ailem bu kadar kötü olduğu için mi?"

"Annen kötü bir kaltak olduğu için sanırım."

Gülümsedi. "Jean-Claude'un anne babası olmadığı için kayınpeder ve kayınvaliden olmayacak olması kötü."

Konu benim için çok hızlı değişmişti. "Ne? Neden?"

"Sen bir gelin olarak çok tepesi atık olurdun."

Manny sesli bir şekilde kahkaha attı. "Aman Tanrım, öyle olurdu! Gerçekten böyle olurdu!"

"Micah'nın anne babası beni seviyor," dedim.

Nicky ve Manny o kadar çok gülüyorlardı ki beni duyduklarını sanmıyorum. Nicky sonunda, "Evet ama babasının hayatını ve tüm lanet şehri, belki de ülkeyi katil zombilerin istilasından kurtardın," demeyi başardı.

"Ah," dedi Manny, "bu konuda başka hiçbir gelin ya da damat, bununla asla rekabet edemez. *Eşiniz ne iş yapıyor? Ah, benimki dünyayı cani zombilerden kurtardı; senin eşin ne iş yapıyor?*" Yine gülmeye

başladılar, ben de vazgeçip onlara izin verdim. Geceyi kahkahalarla bitirmek, alternatifinden daha iyiydi. Domino, arabamın en arkasında hâlâ baygındı. Nöbetteki doktor bizimle Lanetliler Sirki'nde buluşacaktı. Adamların bana gülmesine izin verdim, çünkü kahkaha gözyaşlarından çok daha iyiydi.

41

IŞIKLARI HÂLÂ YUMUŞAK ve sarı Lanetliler Sirki'ne gittik. Işığın renginden ve verdiği histen ne kadar erken olduğunu anlıyorduk. Manny'yi Animatörler Şirketi'nin önündeki arabasına bıraktıktan ve 270'te kuzeye gittikten sonra trafiğin yoğun olduğu saatlerin başlangıcını yakalamıştık ancak Olive/270'ten Sirk'e bu kadar erken saatte rekor sürede gidebilirdiniz. Hava serindi ve çocukların henüz derse girmediğini ve insanların hâlâ kahve ve kahvaltı için acele ettiklerini ama masalarında olmadıklarını anlamanızı sağlayan beyaz-sarıydı. Eskiden günün bu saatinden nefret ederdim, çünkü önceki gece çok fazla çalıştığım ve bunun beni huysuzlaştırdığı anlamına geliyordu ama ölüm bu kadar yaklaştığında ışık bir zaferdi. Geceyi atlatmıştık. Herkesin hayatta kalacağına emin olmadığım bir geceden sonra sabah berbat değildi ve şafak bir nimetti.

Ekipman çantamı taşıdım. Uzun silahları taktik askılarından ayırdık ve Nicky, Domino'yu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kollarında taşıdı. Ben de onu bir tür itfaiyeci gibi omzumda taşıyabilirdim ama iş bölümü, en büyük adamın ikinci en büyük adamı taşımasının daha mantıklı olduğu anlamına geliyordu.

Sirk'in arka kapısının anahtarı bendeydi ama bugün kullanmak zorunda değildim. Kapı açıldı ve sokak kıyafetleri giymiş bir sağlık ekibi Nicky'nin etrafını sarmak için geldi. Domino'yu kontrol ettiler ama baygın adamı hemen Nicky'nin kollarından almadılar. Doktorların, insanları hareket ettirmenin işleri daha da kötüleştirmeyeceğini bilene kadar onları hareket ettirmekte tereddüt ettiğini öğrenmiştim. Sokak kıyafetleri giymişlerdi çünkü birilerinin gözetimi altında olduğumuzu varsaymıştık. İster rakip grup, polisler ya da devlet olsun dikkatli olmakta fayda vardı. Tüm sağlık ekibinin dışarı

çıkması, bilinçsiz bir çıplak adamı içeride taşımaktan daha şüpheli görünebilirdi. En azından bu kısmı, saatlerce tüylü kaldıktan sonra insan formuna ilk geçişle olan sıradan bir baygınlık yaşayan bir likantrop olarak açıklayabilirdik. Yakın çevremdeki insanların çoğu bu şekilde bayılmazdı ama garip bir şekilde Domino bayılıyordu. Bu da onun yakın çevremin çoğundan daha az güçlü olduğu anlamına geliyordu, belki de bu yüzden dayak yüzünden neredeyse ölüyordu.

Tanıdığım korumalar çantalarımı aldı, ben de onlara izin verdim. Bir zamanlar çantalarımı kimsenin taşımasına izin vermezdim ama bunu benim zayıf olduğumu düşündükleri için değil, bir saygı göstergesi olarak yaptıklarını öğrenmiştim. Patron bir şey taşımazdı.

Biz otoparka doğru ilerlerken, Lisandro ve tanımadığım başka bir koruma uzaktaki kapıdan çıktı. Yeni koruma Lisandro'dan daha uzundu, bu da onu en az bir doksan veya bir doksan üç yapıyordu. Lisandro'nun saçı siyahtı ama yeni adamın saçı o kadar koyu siyahtı ki sabah güneşi onlara vurduğunda mavi vurgular yapıyordu. Saçları öne dökülmüş, yüzünü gizlemişti ve sonra etrafımdaki daha uzun insan sürüsünün arasından ikisini de göremedim. Görüşüm netleştiğinde onun için seçtiğim siyah-gümüş tişörtü, yeni aldığı siyah-gümüş işlemeli kovboy çizmelerinin üzerinden geçmek için genişleyen paça kısmı haricinde kalçalarına güzelce oturan, uyluklarına ve tüm o uzun bacağına yapışan siyah kot pantolonunu gördüm. Gördüğüm andan itibaren Cynric olduğunu anlayamadığım için kendimi aptal gibi hissettim. Onu futbol sahası veya pist dışında uzaktan neredeyse hiç görmemiştim ve bu farklıydı. Böyle rock yıldızı gibi giyinmesine bakılırsa kimi etkilemeye çalışıyordu acaba? Teknik olarak başka insanlarla çıkabiliyordu, hatta ben bunu cesaretlendiriyordum da ama kimin için giyindiğini merak etmek, hafif bir kıskançlığa neden oldu ki bu tamamen gülünçtü. Sadece on dokuz yaşında, benden on iki yaş küçüktü ve ben her zaman onu kendi yaşındaki güzel bir kızla tanıştırmaya ya da hayatımda başka bir erkek olarak ihmal edilmiş hissettiğini kabul ettirmeye çalışıyordum ama onu böyle, bu kadar uzun, ağırlık kaldırma ve takım antrenma-

nından dolayı yapılı görünce... on dokuz yaşından büyük görünüyordu. Belki de boydandı?

Başını kaldırdı, beni gördüğü an yüzü öyle aydınlandı ki sadece sevdiğin birine bakarken böyle olurdu. Vegas'ta tanıştığım çocuğa pek benzemiyordu. Sorun hâlâ oradaydı, büyük, çirkin ve terapiye değerdi ama sorun Cynric değildi. Mesele, ikimize de irademiz dışında ne yapıldığıydı. İkimiz de hayatta kalmıştık. Hayır, Marmee Noir'ın bize yaptıklarından hayatta kalmaktan fazlasını yapmıştık; büyümüştük. Göğsümdeki bir miktar sıkışma hafifledi ve ona gülümsedim. Belki bana verdiği gülümseme kadar iyi bir gülümseme değildi ama bunun üzerinde çalışırdım. Nasıl bir araya gelmiş olsak da, başka bir kadının dikkatini çekmek için giyinmesi düşüncesi beni rahatsız etmişti, Domino'nun başka biriyle seks yapması fikrinin rahatsız etmediği bir şekilde.

Kafam ve sorunlarım beni şüpheye düşürmüştü, ancak sorunları yüksek sesle kabul etmek, onlara bakmama ve onları incelemeye başlamama izin vermiş gibiydi. Onu gördüğüme çok sevindim, o kadar sevindim ki bu beni şaşırttı. Yüzümde ne gördüyse bana doğru koşarken onu daha da mutlu etti.

"Gidip Sin'e günaydın öpücüğünü ver," dedi Nicky.

Tereddüt ettim.

"Doktorlar burada, Domino bende. Git."

Bir öpücük için diğerlerini geçebileceğimden emin olmayarak koluna dokundum ve hayatımdaki diğer erkeklerden birine gittim. Tam ona sarılacaktım ki hâlâ kuruyan kaplan lapasıyla kaplı olduğumu hatırlayıp geri çekildim. Bana sarılmasını engellediğimde öpücük garipleşti. Bir an incinmiş göründü, sonra omzuma dokundu. "Bu gece mezarlıkta ne yaptın? Saçında ne var?" Gülerek başını salladı.

"Uzun hikâye ama bu şeyi üstüne bulaştırıp kıyafetini mahvetmek için fazla iyi görünüyorsun."

İleri baktığında Domino'yu gördü. "Jean-Claude hepimizi korumadan önce birazını hissettim. Domino iyi olacak mı?"

"Sanırım. Ama onun bazılarınıza göre daha güçsüz olduğunu unutuyorum. Bu yüzden sen ya da Nicky kadar iyi iyileşemiyor."

"Ya da çoğumuza göre," dedi, endişeli görünüyordu.

Daha temiz olan elimi güzel bir göğsü saran tişörtünde gezdirdim. "Ne için böyle giyindin?"

"Unuttuğunu biliyordum ve sorun değil ama bugün okulda son sınıf ödüllerini veriyorlar. Aileler gelip izleyebiliyor ve ardından yiyecek verilecek."

"Tamamen aklımdan çıkmış ama anlaşmamıza göre ben bir ebeveyn olmadığım için aile günlerinde gelmediğimi sanıyordum."

"Nathaniel, Nicky ve Micah'dan abim olarak gelmelerini istiyorum ama sen," yüzüme dokunup kendisine doğru kaldırdı, "senin kız arkadaşım olarak gelmeni istiyorum."

Telaşlandım. Karanlığın Annesi'nin şeytani entrikaları karşısında benim gibi hayatta kalan arkadaşımı suçlamamaya yönelik tüm yeni kararlarım kaçtı ve tekrar içimde paniğe neden oldu. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin değilim. Aslında bakarsan olmadığına eminim."

Yüzüme tekrar dokundu, bu da konuşmayı bırakmama neden oldu, muhtemelen böylesi en iyisiydi. "Lise son sınıfta olmam ve yaş farkıyla ilgili sorunların olduğunu biliyorum ama ben on dokuz yaşındayım, yasal olarak bir yetişkinim. Birlikte yaşıyoruz, biz sevgiliyiz. Bu seni en azından benim kız arkadaşım yapmazsa, ne yapar bilmiyorum."

"Buna ne diyeceğimi bilmiyorum."

Daha az mutlu olsa da yine de gülümsedi. "Harika bir elbiseyle geleceğini söyle. Diğer erkeklerin hepsi hayatımda sen olduğun için kafayı yesin."

"Bilmiyorum."

"Anita." Micah'nın ya da Nathaniel'ın bazen söylediği gibi *bundan daha iyisini yapabilirsin* anlamında söylemişti. Cynric bu tonu ne zamandır yapabiliyordu?

"Bugün kaçta?" diye sordum sonunda. Zamanı öğrenmenin bir sakıncası yoktu.

Zamanı söyledi.

"FBI ile çalışmaya dönmem gerek."

Ondan geri çekilip durdukça benden öğrendiği o dikkatli bakışla baktı. Elini tuttum. "Öyle bakma. Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum."

"O zaman çıkarma," dedi ve kulağa mantıklı geldi.

"O kadar basit değil," dedim.

"Anita, bağlılık töreni için yüzük taktığın kaplan olmamamı dert etmedim, değil mi?"

Etmemişti, gerçekten etmemişti. "Özür dilerim," dedim.

"Özür dileme, eve paylaşabileceğimiz tatlı bir kaplan kız getir ve her şey affedilsin." Bana sırıtarak kaşlarını oynattı.

Beni gülümsetti. "Kız için söz veremem ama arayacağıma söz veriyorum."

"Tek istediğimiz bu."

Ona bakınca aklımdan geçenleri söyledim. "Sen ne zaman büyüdün ve ben bunu nasıl fark etmedim?"

"Beni çocuk kısmına sokmaya çalışıp durduğun için oradan çıkmama fırsat vermedin," dedi usulca bir sesle.

"Adil bir yorum," dedim.

"Adil olup olmamanı umursamıyorum Anita. Nathaniel'ın seni giydirmesine izin vereceğini ve bugün benimle olacağını söyle yeter."

"Deneyeceğim."

"Gelebilmek için FBI'ın yanından zamanında çıkmaya mı çalışacaksın, yoksa okulda herkesin önünde elimi tutabilecek kadar rahat olmaya mı çalışacaksın?"

Üstüne düşündüm ve mideme oturan hissi geçirmeye çalıştım. "İkisini de yapsam?"

Gülümsedi. "İkisi güzel olur." Eğildi. Ben de tişörtünü mahvetmemek için ellerimi göğsünde dengede tutarak parmak uçlarında yükseldim. Normal bir şekilde dokunamıyorduk ama bu öpücük garip değildi. Fısıldadı, sesi alçak ve derindendi, "Keşke kalıp duşta temizlenmene yardım edebilseydim."

Vücudumun alt kısımlarında karıncalanmaya ve tökezleyerek ayaklarımın üstüne geri düşmeme neden oldu. Üzerimde böyle bir etkiye sahip olabilmesi beni hâlâ rahatsız ediyordu ama eskisi kadar

değil. "Bence de," diye mırıldandım ama bunu söylerken ona pek bakamadım.

Güldü, çok erkeksi bir kahkahaydı. "Bu gecenin ilerleyen saatlerinde yeniden kirlenmene yardım edeceğim. Nathaniel ve ben bir şey üzerinde çalışıyoruz."

"Ne üzerinde çalışıyorsunuz?" diye sordum aniden şüphelenerek.

"Göreceksin ve hoşuna gidecek, söz veriyorum. Demek istediğim, hoşuna gideceğini düşünüyorum." Çok derin düşünüyormuş gibi görünüyordu, sonra sanırım benden daha çok kendine güldü. "Gitmem gerek, yoksa derse geç kalacağım." Bana bir öpücük daha verdikten sonra arabasına yöneldi. Yepyeni bir Corvette Stingray'di, gözlerinin rengiyle Jean-Claude'un rengi arasında bir yerde olan derin, zengin bir maviydi. Jean-Claude'un erken mezuniyet hediyesiydi. Sanki ona uyacak şekilde yapılmış gibi arabaya girdi; şık, güzel ve fazlasıyla kaslı. Güzel bir arabaydı, içinde harika görünüyordu ve birkaç vites dersinden sonra iyi sürüyordu. Hâlâ lise mezuniyeti için fazla bir hediye olduğunu ve çıtayı çok yükselttiğini düşünüyordum. Demek istediğim, geri kalanımız ona mezuniyet için ne alacaktık? Teknik olarak, araba bir grubumuzdandı ama Cynric aptal değildi. Şık spor arabanın her yerinde Jean-Claude'un zevki belliydi. Micah ve ben çok daha pratik bir şey seçerdik. Nathaniel arabaya bayılmıştı.

Nicky gelip yanımda durdu. "Öncelikle, Sin ile olan sorunların üstünde uğraşmana sevindim.

Dönüp ona baktım. "Bu da ne demek?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," dedi ve mavi gözüyle ne demek istediğini bildiğimi bildiğini gösteren bir bakışla baktı.

Omuzlarımı silkip bakışlarımı kaçırdım.

"İkinci olarak, Domino konusunda üzgünüm. Onu öldürmek istememiştim."

"Öldürmedin," dedim ona bakarak.

"Neredeyse öldürüyordum ve bu bir kaza olurdu. Birini öldürüyorsam bu istediğim için olmalı."

Profilini inceledim, çünkü şu anda başka tarafa bakan oydu.

"Yani, onu neredeyse öldürdüğün için değil, onu yanlışlıkla neredeyse öldürdüğün için özür diliyorsun."

"Evet."

"Çünkü birini öldürüyorsan bu istediğin için olmalı, öyle mi?"

"Evet," dedi.

Güldüm, ona sarılmaya yeltendim ama koluna dokunmakla yetindim. "Bu hayatımda aldığım en tuhaf özür ama kabul ediyorum. Teşekkürler."

Başını salladı. "Rica ederim."

Telefonumdan Micah'nın mesaj sesi geldi, bu sayede bakmam gerektiğini biliyordum. Küçük kelime baloncuğunda, "Hastane kısmındaki Rafael'in odasında benimle buluşur musun?" yazıyordu.

Tek parmağımla Nicky, Nathaniel ya da Cynric'ten çok daha yavaş şekilde geri mesaj yazdım. "Rafael iyi mi? Kötüleşti mi? İyileşmiyor mu?" Mesajı gönderdikten sonra aşırı tuhaf olduğunu fark ettim ama hey, en azından aramak yerine mesajla cevap vermiştim. Bu da bir başlangıçtı.

"İyileşiyor ama henüz tam anlamıyla iyileşmedi. Akşamki toplantıya kadar iyileşmiş olmayacak."

Mesaj yazmaya başladım ama pes edip aradım. "Micah, mesajlaşmayı denedim, gerçekten denedim ama sesini duymayı tercih ediyorum."

Güldü. "Sorun değil. Ben de senin sesini duymayı seçerim."

Gülümseyerek konuştum: "İyi, ne var ne yok kısa, esmer ve yakışıklı?"

Cevap verirken yine güldü. "Kısa, soluk ve güzel şey, yüz yüze konuşmayı tercih ederim."

"Pekâlâ, sesin ciddi geliyor."

"Öyle ama senin sandığın şekilde değil."

"Pekâlâ, o zaman gizemli."

"Ah, kahretsin," dedi.

"*Şimdi* endişelendim işte. Sen hiç küfretmezsin."

"Rafael iyileşiyor ama bu akşam için büyük toplantıyı planladığımızda umduğumuz kadar hızlı değil."

"St. Louis'deki herkes dost, yani sorun olmaması gerek," dedim.

"O kadar dost olmayan bazı kişileri Skype üstünden bağlayacağız. Bunlara suikast kalkışmasının arkasında olan fare grubu da dahil."

"Önlerinde güçsüz değil güçlü görünmeli," dedim.

"Aynen öyle."

"Tamam."

"Bu gece olmasını sağlamak için Rafael'e yardım lazım."

"Güçlü görünmek için mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Ona yardım edebiliriz."

"Şu anda ihtiyaç duyduğu daha çok senin yardımın Anita."

"*Yardımı* tanımla."

"Mümkünse bu akşama kadar daha çok iyileşmeli."

"Katılıyorum."

"Onu iyileştirmeme yardım eder misin?"

"Tabii ki, onu yapmana nasıl yardım edeceğim?"

"Seninle ilk tanıştığımızda yaptığım gibi et çağırabilirim ve sen birden fazla yöntem kullanarak iyileştin."

"Senin için yalnızca leoparlarda et çağırmanın işe yaradığını sanıyordum."

"Şehir dışındaki aslanlarda da yapabildim."

"Bundan hiç bahsetmemiştin." O ilk kırgınlığı ya da öfkeyi hissedebiliyordum. Dev'in bizimle güçlenmesine verdiği tepki, şehir dışındaki hayvan gruplarına yardım etmek veya onlarla güç tabanımızı pekiştirmek için kendisini ne kadar tehlikeye attığını anlamamı sağlamıştı.

"Bence ikimiz de şehir dışındaki işlerimizin çoğunu birbirimizden gizli tutuyoruz Anita." Ve aynen böyle, dışarı atmayı planladığım her türlü pisliği yutmak zorunda kaldım çünkü o kesinlikle haklıydı. Vampir avlarında ve başıboş likantrop avlarında da çok tehlikeli şeyler yapmıştım ancak şehir dışında işim genellikle vampirlerdi. Evden ve sevdiğim insanlardan uzakta hastanede uyanışım bir defadan fazla olmuştu.

"Bu işte gerçekten iyisin," dedim.

"Neyde iyiyim?"

"*Ne olduğunu bilirsin sen* desem çok mu pasif agresif olurum?"

Ufak bir kıkırtı çıkardı. "Ah Anita, senin agresifliğinle ilgili pasif hiçbir şey yok."

Tartışma çıkarsam mı diye düşündüm ve sonunda gülümseyip başımı iki yana salladım. "Doğru."

"Seni daha çok erkekle paylaşmamak üzere bir söz verdikten sonra senden Rafael'le seks yapmana neden olabilecek bir şey istediğim için tuhaf hissediyorum."

"İyi bir amaç için değilse olabilir. Ve sen seksi yalnızca cephanemizdeki başka bir araç olarak düşündüğün için başkalarıyla seks yapan sen de olsan, ben de olsam fark etmez."

"Bu kulağa soğukkanlı geliyor."

"Biraz öyle olabilir ama biz çok öncesinde ölmektense seksi tercih edeceğimizde karar kılmıştık."

"Doğru ama yine de kendimi tutarsız hissetmeme neden oluyor ve bu histen nefret ediyorum."

"Sen hayatımda tanıştığım en tutarlı insanlardan birisin Micah."

"Teşekkür ederim."

"Tanıdığım neredeyse herkese göre ya değişime ayak uyduruyorsun ya da planını savaş koşullarına uyduruyorsun."

"Yani ben hem tutarlı hem uyumluyum?"

"Sen çok leoparsın. Hindistan'daki büyük şehirlerde leoparların hareket sensörlü kameralar tarafından yakalandıklarını ve görüntüler çıkana kadar orada yaşadıklarını kimsenin bilmediğini biliyor muydun?"

"Bilmiyordum."

"Büyük kedilerin en küçükleri aynı zamanda en uyumlu olanları ve zamanında işleri değiştirip avcıyı avlayanlar."

"O kısmı biliyordum. Buraya gelmeni mi erteliyorsun?" diye sordu.

"Bilerek değil."

"Bu ne demek?"

"Rafael seks konusunda oldukça mahremdir. Seksle iyileşme dışında bir şey yaparsak sorun etmeyecektir ama bir kez bir sınır aşıldığında onu rahatsız edeceğini düşünüyorum. Ve senin için et çağırmanın yarayı ısırmak ve yalamakla yapıldığını biliyor mu?"

"Mekaniği anlattım."

"Sen öyle diyorsan."

"Kelimelerindeki şüpheyi hissedebiliyorum."

"Ona nasıl anlattığını biliyorum Micah. Çok objektif ve resmi konuşmuşsun ama et çağırmanı bana yapmıştın ve ağzın kolumun üstüne kapandığında resmi hiçbir taraf yoktu."

"Sen benim Nimir-Ra'm idin Anita, aramızdaki bağ ta en başından vardı. Bu, aramızdaki şeyi çok farklı yaptı."

"Yani, başkaları üstünde et çağırmanın hiç ama hiç cinsel olmadığını mı söylüyorsun?"

Telefonun öteki tarafında sessizlik oldu.

"Micah," dedim.

"Ne demek istediğini anladım ama Rafael'e o şekilde ilgi duymuyorum. Yani, sorun olmasa gerek."

"Ama o benim düzenli sevgililerimden biri, yani onunla aramda o şekilde bir bağ var. Eğer ikimiz de üstünde uğraşırsak bunun senin iyileştirmeni etkilemesinden endişeleniyorum."

Nicky bize mahremiyet vermek için açtığı arayı kapattı. "Son kısmı duydum ve Anita'ya katılıyorum. Rafael'i olasılıklardan haberdar etmelisin."

Micah'ya onu duyup duymadığını soracaktım ama o, "Anita burada olduktan sonra ona tam anlamıyla anlatacağız," dedi.

"Rafael duşta soyunacak kadar iyi değilse yanınıza gelmeden önce temizleneceğim."

"Kan sorun olmaz."

"Birazı kan ama çoğunluğu değişken lapası."

"Yine mi?" dedi.

Mezarlıkta Domino'ya olanlarla ilgili bazı ayrıntıları anlattım. "Richard sana yardım etti demek. Bu iyi bir şey."

"Beni aşırı şaşırttı," dedim.

"Richard şehirdeki diğer liderlerle çok iyi çalışıyordu Anita."

"Terapiye şükürler olsun," dedim.

"Bundan bahsetmişti, hatta bunu denemeyi diğer liderlere de önerdi."

"Yeniden doğmuş gibi. Kendisini kurtaran şeyi yaymak istemiştir," dedim.

"Onun gibi bir şey ama nedeni her neyse, kurtların Ulfric'i Jean-Claude'un güç triumvirasının bir parçası olarak sorumluluklarını yerine getirdi. Domino konusunda sana yardım etmesi metafizikle ilgili sorunlarını hallettiğini kanıtlıyor ve bu harika bir haber. Temizlen ve bize katıl Anita."

"Bugün Cynric'in son sınıf şeyinin olduğunu hatırladın mı?"

"Takvimimde kayıtlı ve aynı uygulama senin telefonunda da var. Bugün için grupla yapılacaklar listesinde."

"O uygulamayı nasıl kullanacağımı bilmiyorum." Sesim kendime bile huysuz geldi.

"Onun bir silah olduğunu düşün, nasıl çalıştığını anlarsın."

"Silahlar basit, teknoloji zor."

"Seni seviyorum, lütfen acele et."

"Ben de seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum."

"En çok ben seviyorum," dedim. Telefonu kapattım ve Nicky beni içeriye sokup bekleyen korumalar ekipman çantalarını taşırken duşlara doğru götürdü. Nicky yerel Rex'ti, bu da etrafta başka kaslar olduğunda o da bir şey taşımaz demekti.

42

YİRMİ DÖRT SAATTEN daha kısa bir süre içinde ikinci kez grup duş alanına gittiğimde eşyalarımın çoğunu kaldırdım ve tehlikeli oyuncakları minimuma indirdim. Nicky'yi yatağına göndermiştim, çünkü bugün Cynric'in lise ödül ziyafetine gitmeden önce birimizin biraz uyuması gerekiyordu ve bu ben ya da Micah olmayacaktı. Nicky'ye veda öpücüğü verdikten sonra koridora doğru ilerlerken erkek seslerinin uğultusunu duydum, bir sürü erkek sesi vardı.

Şu an duşların en yoğun olduğu zamanlardan biri olduğunu tamamen unutmuştum, çünkü buradakiler ya işe gitmeden önce gerekli spor antrenmanını yaptıklarına emin olmak için erken gelenler ya da mesaisini bitirip yatmadan önce spor salonuna gidenlerdi. Ben de her iki şekilde de yapmıştım. Dürüst olmak gerekirse, öğleden sonra veya geç saatlerde spor yapmayı ve sonra işe gitmeyi tercih ederdim, ancak bazı haftalar çoğu insanın yaptığı gibi egzersiz yapmak için mücadele etmem gerekirdi. Aradaki fark, eğer iyi durumda olmazsam, kötü adamlarla bir sonraki savaşı kaybedebilirdim ya da onlardan kaçmam, onları kovalamam mümkün olmazdı. Her iki durumda da egzersiz benim için bir lüks değil, ciddi bir gereklilikti.

Tüm bu sesleri duymak, enerjisini uzaktan da olsa hissetmek yavaşlamama neden oldu. Ya grup duşundan ve tüm çıplak adamların yanından kapalı duş kabinlerinden birine yürümek zorunda kalmak ya da patron kartını kullanarak hepsini dışarı çıkarıp ben duş alırken bekletmekle uğraşmak istemedim. Her halükarda garipti. Sirk'te uyuduğumuzda Micah ve Nathaniel ile paylaştığım odaya dönüyordum neredeyse ama iki şey beni durdurdu. Birincisi, Nathaniel muhtemelen uyuyordu ve onu uyandırırdım. İkincisi, grup duşları konusunda korkak davranıyordum ve herhangi bir konuda bu kadar

rahatsız olmaktan nefret ediyordum. Yüzleşip devam etmenin daha iyi olduğunu öğrenmiştim. Mükemmel bir plan değildi ama benim için işe yarıyordu. Çoğunlukla tabii.

Bana doğru yürüyen ve gülen bir grup korumayı gördüm, çoğunun saçları hâlâ duştan nemliydi. Hepsi patronlarından birini selamlamak için kendi versiyonlarını yapmaya çalıştıkça, kahkahalar kenarlarda biraz soldu. İkisi başını salladı, biri 'hanımefendi' dedi ve biri çok sert bir selam verdi. Ordudan yeni gelen adamlardan birinin bunu ilk kez yapışı değildi. Bana kurallar söylenmişti. Selam vermedim; eğer üst düzey bir subay olsaydım, o zaman selamı geri alıp almamak benim kararım olurdu ama gerçekten askerlik yapmadığım için selamlamam saygısızlık olarak görülebilirdi.

Kafa sallamalarına karşılık verdim. İsimleri hatırlayabilseydim, onları başımı sallarken söylerdim ancak dürüst olmak gerekirse, spor salonunu kullanmak için gelen o kadar çok yeni adamımız vardı ki artık tüm isimleri bilmiyordum. Artık Micah ve diğer liderlerin gerekirse tüm sırtlanları değiştirmek için yeterli sayıda 'asker' toplamaya çalıştıklarını bildiğime göre, neden bu kadar çok yeni yüzün olduğunu anladım. Yeni gelenlerin çoğu sabah antrenmanını sevmiş olmalıydı, çünkü duşlardan gelen gürültü çok fazlaydı.

Kapının hemen dışında durdum, silahlarımızı bırakabildiğimiz ve bazı insanların soyunabildiği ortak soyunma odasına girmeye hazırlandım. Daha fazla kadın korumamız olacağını bilseydik, iki soyunma odası inşa edebilirdik ama planlar hazırlanırken kimse bunu düşünmemişti ya da belki likantroplar duşta bile çıplaklığı sorun etmiyordu. Bu yüzden, belki de bu konuda bir tuhaflık hisseden sadece bendim? Her iki durumda da, açık kapıda tereddüt ederken bir kız soyunma odası olmasını istedim. Bunu gerçekten çok ama çok istedim. Tıpkı kadın spor spikerleri gibi. Tabii, erkek spikerlerin görüştüğü oyuncularla röportaj yapma şansınız olabilir denir, ancak yine de duşa girmeniz ve röportaj yapmaya çalıştığınız insanları muhtemelen çıplak görmeniz gerekecektir. Gerçekten eşitlik diye bir şey yoktu. Yalnızca eşitsizliğin farklı seviyeleri ve tüm bunlar için

ne kadar savaşmaya hazır olduğunuz vardı. Kahretsin.

Bazı profesyonel spor soyunma odalarında yaptıkları gibi 'soyunma odasında kız var' diye mi bağırmıştım? İçeride biri benim bir sevgilim olsaydı çok daha rahat olurdu ama onların daha önce hiç çıplak görmediğim erkekler olduklarını bilmek ya da onları çıplak görmeye 'hakkımın' olmaması beni daha çok utandırdı. Bunun mantıklı olduğunu söylemiyorum. Ben sadece böyle hissettiğimi söylüyorum.

Biri açık kapıdan o kadar hızlı yürüdü ki bana çarpıp beni geriye tökezletti. Ayaklarımın üzerinde zar zor durdum. Los Angeles'tan gelmiş olan yeni kadın korumalardan biriydi. Benden biraz daha uzundu ve kadınsı bir kare gibi inşa edilmişti, omuzları çoğu erkeği gururlandıracak kadar genişti. Daha büyük kütle neredeyse beni kıçımın üstüne oturtacaktı.

"Ah, ben... çok üzgünüm."

Güzel, düz bir kahverengi olan teninin karanlığında bile kıpkırmızı kızardı, sanki bir şans verildiğinde inanılmaz derecede koyu bir bronzluğa kavuşmuş gibiydi.

"Sorun değil," dedim.

İyi olduğumu kendine inandırmak istiyormuş gibi koluma dokunmaya uzandı, ardından ne yapacağını bilemiyormuş gibi elini indirdi. "Seni görmedim. Yani, fark etmedim. Yani..."

Güldüm. "Sorun değil. İsmin Pepita, değil mi?"

Başını evet anlamında salladı. "Evet, adım Pepita ama herkes bana Peppy der."

"Sen hangisini tercih ediyorsun?" diye sordum.

Bir saniyeliğine ne dediğimi anlamamış gibi baktı ama sonra, "Peppy. Ben ufak tefek bir şey değilim," dedi ve bedeninin kalınlığını göstermek ister gibi ellerini iki yana açtı.

"Küçük olmadığın için özür dileme. Benim hayal bile edemeyeceğim ağırlıkları kaldırabilirsin."

Memnun görünüyordu ve bir parmağını kısa, siyah saçlarının arasından geçirerek bir kulağının arkasına sıkıştırmaya çalışıp ba-

şaramadı. Ya saçlarını kısa süre önce kestirmişti ya da yıllardır çok daha uzun saçlara sahip olmanın çok eski bir alışkanlığıydı. Bazı alışılmış jestler, nedenleri uzun zamandır olmasa da yıllarca devam eder.

Hâlâ bol spor şortu ve büyük boy erkek tişörtü giyiyordu. Sanki çalışırken bile vücudunu saklamak istiyormuş gibiydi ya da belki de sadece rahattı ve ben kendi düşüncelerimi ona yansıtıyordum.

"Sporunu yeni mi bitirdin?" diye sordum.

Gülümseyerek başını salladı. "Evet."

"Ama henüz duş almamışsın."

Gülümsemesi soldu. "Almadım." Gözlerimden kaçınarak başını eğdi.

"Çok fazla erkek varken yeterli mahremiyet yok mu?"

Gözleri beni buldu ama yeniden yere baktı.

"Hepimizin şekil-değiştiren olduğunu ve çıplaklığın sorun olmadığını biliyorum ama..."

"Çoğu sevimli ve oldukça yapılı olan bir sürü erkeğin arasında tek kız sensin ve birbirinizi fark etmiyormuşsunuz gibi davranmanız bekleniyor."

Bana baktı. "Evet, evde bu tür büyük grup şeyleri yapmazdık. Claudia onun yaptığını ve bu yüzden benim de yapmam gerektiğini söyledi."

"O şu anda içeride mi?" diye sordum.

Pepita, yani Peppy, başını iki yana salladı.

"Claudia bunu sana ne zaman söyledi?"

"Bize spor alanını gösterdiği zaman. Kızların soyunma odasının neresi olduğunu sorduk ve bize işimiz konusundaki diğer her şeyde olduğu gibi bu konuda da profesyonel olmamız gerektiğini söyledi."

"Bu kulağa Claudia'nın söyleyeceği bir şey gibi geliyor," dedim.

"Haklı olduğunu biliyorum fakat..." Yeniden bakışlarını yere çevirdi.

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar erkek varken ben de buraya gelmeyi sevmiyorum."

Gözlerini bana hem umutlu hem şüpheli bakışlarla çevirdi. "Gerçekten mi yoksa beni daha az korkak mı hissettirmeye çalışıyorsun?"

"Yemin ederim bu benim için bile tek seferde fazla testosteron oluyor."

Aniden sırıttı ve bu onun benim bildiğimden daha genç görünmesini sağladı ama aynı zamanda güzel bir gülümsemeydi. Birdenbire güzelleşti ve sadece bir kız olan kas yığını olmaktan çıktı.

"Birlikte girelim. Böylece ikimiz de tek kız olmamış oluruz en azından."

Sırıtması rahatlamaya döndü. "Teşekkürler Bayan Blake, çok teşekkürler."

"Anita. Bana Anita de."

Gülümseyerek başıyla onayladı. "Tamam, Anita, teşekkür ederim."

"Bana hemen teşekkür etme. Hâlâ soyunma odasına cesurca girmemiz ve kapalı duş kabinlerine ulaşmak için çıplak adamların arasından geçmemiz gerekiyor."

O zaman güldü. "Sen yapabiliyorsan ben de yapabilirim."

"O zaman yapalım," dedim.

Soyunma odasına birlikte girdik ve Peppy benim cesur olmamı istediği için bunu yapmak daha kolaydı. Daha kolay daha iyiydi.

43

ODA ÇEŞİTLİ SOYUNMA halindeki erkeklerle o kadar doluydu ki, çıplak adamlardan oluşan bir labirent gibi onların arasından geçmek zorunda kaldık. Erotik olabilirdi ama aynı zamanda şakalar ve erkek arkadaşlar arasında tatlı sözler yerine geçen o kaba konuşmayı yapıyorlardı. Başımı öne eğdim ve sanki biraz sonra cezalandırılacakmışız gibi karo zemini inceledim.

"Siktir, Ricky, bu kadar çok kullanmaya devam edersen aletin düşecek." Kimin söylediğini anlayamadım ama ben silah dolaplarından birine doğru ilerlerken söz konusu Ricky yanımızdaydı, çünkü cevap verdi.

"Hey, hanımlar buna doyamıyorsa ben ne yapabilirim?" dedi ve kalçalarını döndürerek aletini salladı. Görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yaptım ama neredeyse dirseğime çarptığı için görmezden gelmek zordu.

Kızarmamaya karar vererek dolabı açtım.

Üçüncü bir ses, "Tanrım, Ricky, yeni kızlara aletini sallamayı bırak," diye seslendi. Başım öne eğik, saçlarım kuruyan çamurdan kafama yapışmışken ve korumaların üniformasına çok yakın olan siyah kıyafetler giydiğim için beni Los Angeles'tan gelen yeni kadın korumalardan biriyle karıştırdıklarını fark ettim. Harika.

"Hey, şikâyet etmiyor, değil mi bebeğim?" dedi Ricky ve omzunu kapalı dolaplara dayadı. Kollarını kavuşturmuş, o popüler sporcu tarzında duruyordu. Bunu lisede ya da daha önce yapmaya başlarlar ama daha önce hiç çıplakken yapıldığını görmemiştim. Hayat yeni deneyimlerle doluydu.

Dolabın kapısı açıkken dondum ve yukarı baktım. Yukarıya bakmak zorunda kaldım çünkü Ricky benden bir otuz santim kadar

uzundu. Sonunda yakışıklı, kibirli yüzle karşılaştım. Omzu hâlâ dolaplara yaslanmış, kolları kaslı göğsünde çaprazlanmıştı, yani lise sporcusu duruşundaydı. Gözleri iri ve kahverengiydi, kalın kirpikleri ve kadınların istediği ama asla doğal olarak sahip olmadığı neredeyse mükemmel siyah kaş kemeri vardı. Saçları o kadar koyu kahverengiydi ki, ona açık siyah demek daha doğru görünüyordu. Sanki 1980'ler hiç ölmemiş gibi, saçlarına yanlarda katlar vererek fönle kurutmuştu ama hey, belki de modası geri geliyordu.

O büyük kahverengi gözlere baktım. Dik dik bakmam oldukça iyiydi. Gerçekten kötü insanların bu bakışımı görünce irkildiği olmuştu. Ricky etkilenmemişti, hatta bana sırıtıyordu. Beni tanımamıştı. Belki de yeni birlikler için bir tanıtıma ihtiyacımız vardı. Claudia'ya daha sonra bunu önerecektim.

"Öncelikle, bana bebeğim deme."

"Sen nasıl istersen tatlım," dedi sırıtmaya devam ederek.

"İkincisi, 'tatlım' demeyi Bobbly Lee'ye bırak. O güneyli ve bunu söylemekten vazgeçemiyor."

"Tamamdır, şeker şey," dedi kendinden memnun olmaya devam ederek. Ama diğer adamlardan bazıları sessizleşmeye başlamıştı ve diğerlerine de geçiyordu. Biri beni tanımıştı ve bilgi yayılıyordu.

Gülümsedim ve hoş olmayan bir gülümseme olduğunu biliyordum, birinden memnun olmadığım zaman yüzümden silemediğim gülümsememdi. Ricky bana doğru eğilmeye başladığı için sadece gülümsemeyi gördü.

"Çok zeki değilsin, değil mi?" diye sordum.

Eğilmeyi kesti, bir an şaşkınlık yaşadı ama sırıtışı ve küstahlığı geri döndü. "Ah şeker şey, senin dünyanı sarsacak kadar akıllıyım."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Tanrım, lütfen bu sözün hiçbir zaman işe yaramadığını söyle."

Yine hafif bir şaşkınlık yaşadı. Gözleri bir yanlışlık olduğunun farkında olduğunu gösteriyor ama ne olduğunu henüz bilmiyordu.

"Umarım düşünmene göre daha iyi bir atıcısındır," dedim silahları çıkartabilmek için kemerimi açıp.

"Şeker şey, kıyafetlerini çıkarmaya başladığına göre gayet iyi düşünüyor olmalıyım."

"Sana Salak lakabını takmadan önce hadi bir test yapalım."

"Kaba olmaya gerek yok şeker şey."

Browning BDM silahımı kaldırdım. "Bu ne?"

Sırıttı. "Bir silah."

"Ne tür bir silah?"

"Dokuz milimetrelik."

"Daha spesifik ol," dedim.

"Seninle 'bu ne' oynamak zorunda değilim," dedi, Browning'i tanımadığı için sonunda kendinden eminliği geçmişti. Yeni korumaların çoğu tanımıyordu.

"Senin için çok mu zor? Daha kolay bir şeyi deneyelim." Yedek silahım olan Sig Sauer p238'i çıkardım.

Bana kaşlarını çatarak baktı ve dolabına geri döndü. Bedenini saran siyah bir iç çamaşırı giydi. Çamaşır kötü değildi.

"Hadi ama. Modeli olmasa da en azından türünü söyle. Yapabilirsin Ricky-oğlan."

"Siktir git," dedi dar kot pantolonunun içine girmeye çabalarken ama hey, ben de dar pantolon giyerdim.

"Ne? Glock'tan başka bir şey bilmiyor musun yani?" dedim.

"Siktir git."

"Salak o zaman," dedim Sig'i Browning'in yanına koyarak.

Döndü ve boyunu korkutmak için kullanarak bana tepeden baktı. İçinden ilk enerji dalgası çıktı, canavarı öfkeyle dışarı bakıyordu.

Kişisel alanına girerek göğsüne doğru eğilip kokladım ama bunun için dalga geçmedi. Benden hoşlanmamaya karar vermişti. Bana uyar.

Kurt gibi kokuyordu ama yüksek sesle, "Yavru köpek gibi kokuyorsun," dedim.

Tekrar bana doğru eğildi ama bu sefer çekici değil tehditkâr olmaya çalışıyordu. İkisi de olamadı. "Kurtadam, ben bir kurtadamım."

"Harika, silah hakkında hiçbir şey bilmediğine göre kurtadamların iyi olması gereken bir şeyi deneyelim. Ben neyim?"

"Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim kaltak." Tişörtünü kafasından boyun kısmını genişletmeden geçirince dikkatle tarz yapılmış saçı bozuldu. Sinirlenmişti.

"İşini kolaylaştırayım." Kolumu yüzüne doğru kaldırdım.

Döndü ve beni duymazdan gelmeye çalıştı.

"Kurtadamların ünlü burnuna ne olmuş, sanırım bu ün de konuşmadan ibaret," dedim ve belimden fazladan silah kılıflarını çıkardım ve cephaneyi silahların yanına koydum.

"*Bu ün de* ne demek oluyor? Beni ya da ünümü bilmiyorsun."

"Sen koklamaktan kaçınan kibirli, böbürlenen birisin. Ne tür bir zayıf hayvan, başka birinin canavarının kokusundan anlayamaz?"

"Kurt!" Yüzüme hırladı.

Enerji tenimi delerken ona güldüm. Kurdum ayağa kalktı, soluk kürkünü içimde salladı. "Büyük bir kötü kurt benim ne olduğumu bilirdi. Sen bilmiyorsun, yani büyük kötü bir kurt değilsin."

"Los Angeles'tan gelen bütün kısa Hispanik kaltaklar gibi bir faresin sen."

Yine hoş olmayan bir şekilde gülümsedim. "Kaltak kelimesi *fahişe* anlamına da gelebildiği için bunu kadın korumalara karşı bir daha asla kullanma."

"Yoksa ne? Hepinize kaltak dersem ne yaparsın?"

"Söylediklerimi hiç dinlemedin değil mi köpekçik?"

"Bana böyle deme." Yüzüme hırladı ve beni koklayabilecek kadar yakınıma geldi. Durdu ve öfkesi biraz azalmaya başladı. "Üstündeki kalıntı kaplanlardan, farklı türlerinden ama sen," saçımın ve yüzümün yakınını kokladı. "Kurt gibi kokuyorsun ama olamazsın."

"Neden olamam?" diye sordum.

"Neredeyse iki aydır buradayım ve seni hiçbir toplanmada görmedim."

"Programım biraz dolu, her yerde olmayı zorlaştırıyor."

Oda bir süre önce sessizleşmişti ama Ricky bunu fark etmemişti. Gözlem gücü berbattı. İyi dövüşmesini umuyordum, çünkü bunu da beceremiyorsa en iyi ihtimalle top yemi olan yakışıklı bir kastı ve

en kötü ihtimalle bu işe ayak uyduramadığı için bir başkasını incitecekti. Onu Richard mı seçmişti? Eğer öyleyse, Rafael'e bundan sonra kurtların yeni askerlerini seçmelerine yardım edip edemeyeceğini soracaktım, çünkü bu adam iyi görünüyordu ama değildi.

Micah bana uzandı, sadece bir enerji dokunmasıydı ve leoparım başını kaldırıp havayı kokladı. "Şimdi leopar gibi kokuyorsun ama bu mümkün değil," dedi Ricky.

"Mümkün olmayan ne köpekçik?"

"Bana şöyle demeyi kes!" Öfkesi patlamaya hazırdı ve kurdu da beraberinde geldi.

"Yaptırsana köpekçik," dedim.

"Ne?"

"Ricky..." dedi biri sonunda ona acıyarak.

"Sana köpekçik dememi engelle. Büyük, kötü bir kurt olduğunu kanıtla."

"Sürtük!"

"Kelimelerinin üzerimde bir etkisi yok köpekçik."

"Sen neyden bahsediyorsun?"

Öfkesinin sıcağı ve kurdunun miski tarafından çekilip ona yaklaştım ama istediğim öfkeydi. Açtım ve öfkesi dilime oturdu, bitter çikolata gibi acı tatlılığı vardı. Tatlıydı ancak kendi bağımlılığına dönüşebilecek o acılık alt tonu vardı. "Gel kuçu kuçu kuçu," diye birkaç santim öteden fısıldadım. Bana vuramayacağı kadar yakındım, seks yakınlığında. O kadar öfkeliydi ki ellerimi ısıtabileceğim bir ateş gibiydi, sırf egosunu deldiğim içindi bu öfke. Onu tahrik ediyordum, çünkü beslenmem gerekiyordu ve artık seks dışında başka seçeneklerim de vardı.

Büyük adam beni tehdit ederken Peppy de dahil olmak üzere diğerlerinden bazıları aracılık etmek için ilerlemeye başlayınca bir hareket yakaladım. "Herkes geri çekilsin, bu sadece köpekçikle benim aramda, değil mi, köpekçik?" dedim.

"BANA BÖYLE DEMEYİ BIRAK!" diye bağırdı. Ve benim bile takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket etti. Elleri kollarımın üst kısmındaydı, beni kaldırdı, ayaklarım sallanırken beni dolaplara çarptı.

Ama buna hazırdım. Kafam dolaba çarpmadı, bu beni sersemletirdi ve sırtım daha da beter olurdu. Elimden geldiğince küçük ellerimi kollarına sardım ama bu beni tekrar çarpmasını engellemek için değildi; ten tene temas sağlamaktı. Ona dokunduğum an, beslendim. Bütün o öfke, bütün o hiddet, kırılana kadar beni dolaplara vurabilecek o kırmızı sis, onun teninden benimkine akmak için bana aitti.

Kafası karışmış görünüyordu ve sonra dizleri bükülürken çökmeye başladı. Dolapların önündeki sıralara ağır bir şekilde otururken ayaklarımın üzerinde geri çekildim. Elleri, kollarındaki gücünü kaybetmiş gibi kucağına düştü. Yüzü sakin ve kafası karışıktı. Kurdunun harareti, öfkesiyle uçup gitmişti. O hâlâ bir kurtadamdı ama kendini biraz daha toparlayana kadar şekil değiştiremezdi; o zamana kadar neredeyse insan olmak gibiydi. Güvendiğim korumalardan bazıları benimle özel olarak çalışıyorlardı ve birine dokunarak bu yeni öfkeden beslenme yeteneğinin sınırlarını keşfediyorlardı. Belli bir mesafeden de yapabilirdim ama o kadar güçlü ya da tatmin edici bir beslenme olmazdı.

"Sen... bana ne... yaptın?" diye sordu. Gözlerini bana ya da başka bir şeyin üstüne odaklayamıyordu.

Kendimi çok daha iyi hissediyordum. "Öfkenden beslendim."

"Sen... nesin?"

"Yanlış soru Ricky," dedim.

"Ne?" Hâlâ gözlerini odaklamaya çalışıyordu, elleri iki yanında hissizdi.

"Önemli olan ne olduğum değil. Kim olduğum."

"Anlamıyorum."

"Ben Anita Blake'im."

"Siktir," dedi durgun bir sesle, gözlerini kaydırmadan bana bakmaya çalışarak.

"Öfkeyle beslenme konusunda iyileştiğim için şanslısın. İlk yapmaya başladığımda insanların anılarını aldım. Yani, bir vampir tarafından döndürülmek gibi oluyordu ama olan her şeyi hatırlıyorsun, değil mi köpekçik?"

"Bana... böyle deme." Gözlerini odaklamayı başardı.

"O zaman bana köpekten çok kurt olduğunu kanıtla. Bir dahaki sefere sana bir silahın ne olduğunu ve modelini sorduğumda, bilmeni bekleyeceğim. Bir daha asla kadın korumaların yüzüne doğru aletini, bunu yapmanı istediklerini bilmedikçe, kesinlikle bilmedikçe sallama. Koruma arkadaşlarından hiçbirine bir daha asla kaltak ya da fahişe deme. Bir kadının senin aptal olduğunu düşünmesi onun fahişe olduğu anlamına gelmez. Bu sadece saçmalıklarını anladığı anlamına geliyor."

"Kim olduğunu bilmiyordum," dedi ama öfkesi çoktan geri gelmişti.

"Öfken çok çabuk geri döndü köpekçik. Belki öfkeden beslenmek için seni sürtüğüm yaparım."

Gözlerinde bir anlığına korku belirdi. Onu korkutmuştu.

"Bu fikir hoşuna gitmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi ve kelimede biraz hırlama vardı.

"O zaman silahlarını öğren, cinsiyeti fark etmeksizin koruma arkadaşlarına saygı göster ve yattığın kadınlarla ilgili adilik yapma."

"Başka bir şey var mı... hanımefendi?"

"Evet, burada kimi sinirlendirdiğine dikkat et. Herkes benim kadar iyi değil."

Bu, gözlerinin açılmasına ve o korku parıltısının geri dönmesine neden oldu. Onu yine öfkenin altına gömdü ama o oradaydı, kabadayılığın ve maço duruşunun arkasındaydı.

Dolabımı kapattım, bir havlu aldım ve duşlara girdim. Adamlar sessizce ya da 'hanımefendi' diyerek yolumu açtılar. Duşların kapısında çıplak ya da havluya sarınmış başka erkekler de vardı; görünüşe göre benim fark ettiğimden daha fazla seyircimiz vardı. Bu iyiydi. Artık çıplak ya da giyinik tüm erkeklerle bir sorunum yoktu. Korkunçtum ve hatırlayacakları şey buydu, küçük ve kadın olduğumdan değil. Peppy gülümseyerek arkamdan geldi. Kızlar yönetir, erkekler ağzının suyunu akıtır.

44

ÇIKARMAYA ÇALIŞANA KADAR kafamda ne kadar şeyin olduğunu fark etmemiştim. Peppy beni beklediğini söylediğinde hâlâ saçımdakileri soymaya çalışıyordum. "İşin bittiyse git ve Micah'ya temizlenmeye çalışırken geç kaldığımı söyle."

"Saçını temizlemekte mi zorlanıyorsun?" diye sordu.

"Evet, nereden bildin?"

"Saçında o kadar çok vardı ki saçların düz ve daha açık renkli görünüyordu. Uzun saç üstüne çok bulaştığında uğraştırır."

"Micah, hastane kısmında Rafael'le konuşuyor."

"Kralımızla mı birlikte?" diye sordu.

"Evet, bu bir sorun mu?"

"Hayır, hayır sadece... Micah'ya mesajı iletirim."

"Sağ ol." Şampuan bana herhangi bir fayda sağlamadan önce tırnaklarımla saçlarımın uzunluğunu tam anlamıyla kazımaya geri döndüm. Daha önce malzemeyi jelatinimsi hale getirmişti, o yüzden kazıyıp tekrar deneyecektim. Belki suç mahallerinde giydikleri gibi plastik saç örtülerinden bazılarını yanımda taşımaya başlardım. Bunun üzerine bir iyileştirme yapılması gerekiyordu.

Saçlarım nihayet temizlendiğinde büyük boy havluyu etrafıma sardım. Boyu iki metreye yakın ve benden dört kat daha geniş olan erkekleri örtmek için tasarlandığından, kollarımın altından ayak bileklerime kadar örtülüydüm ve etrafımı sıkıca ve güvenli bir şekilde saracak kadar malzemem vardı. Sakladığım yere geri koymak için tüm saç malzemesini topladım ve dışarı çıktım. Sadece gürültü seviyesinden, duşa girdiğimde olduğundan çok daha boş olduğunu biliyordum. Asher'ın yeni sevgilisi ve Dev'in düşmanı Kane'in soyunma odasının kapısının yanındaki duşta olduğunu bilmiyordum.

Kane arkası odaya dönük olarak duruyordu. Kalçalarının aşağısında ciddi güneş yanığı çizgileri vardı ve kıçının sıkı yuvarlaklığı boyunca dar bir çizgi halindeydi. Ten rengi arasındaki kontrast, Micah'dan daha koyu bronzlaştığını ya da temel ten renginin Micah'nınkinden daha soluk olduğunu, dolayısıyla kontrastın daha fazla olduğunu bilmemi sağlıyordu.

"Kıçıma mı bakıyorsun?" diye sordu. Kafamı kaldırdım ve omzunun üzerinden bana baktığını gördüm. Neredeyse keldi ama bunun nedeni tüm saçını kaybetmesi değil, çok kısa kesmesiydi. Saçının o kadar kısa tıraşlanmış görünümü, eğer uzatırsa kıvırcık olacağından neredeyse emin olmamı sağladı. Başının her iki yanında, saçlarının keskin bir uçtan düştüğü iki derin bölge vardı, bu da kellik ya da moda seçimi sorusunu tekrar gündeme getirdi. Saçlarının olmaması yüzünün kemik yapısını ortaya çıkardı ve yakışıklı olduğunu, özellikle de bir seksen boyuna göre güzel olduğunu anlamanızı sağlıyordu.

"Evet, sanırım öyle yapıyorum." Yürümeye devam ederken ona yaklaştım ama ilerlemeye devam edersem bizim her zamanki tuhaf hazırcevaplığımızdan kaçabilirim sandım.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

"Aslında Micah'tan daha mı çok bronzlaşmış olduğunu yoksa doğal ten rengin daha açık olduğu için güneş yanığı izlerinin daha mı belirgin olduğunu düşünüyordum."

"Ne, güneş yanığı izlerini sevmez misin?"

"Sanırım bu konuda kararsızım."

Bize yakın olan korumalardan bazıları aceleyle duş alıyorlardı. Benden Kane'e gizlice baktılar. Ona öyle bakmamalıydılar; onların kralı, prensi ya da her neyse o değildi. O sadece bizim ortak sevgililerimizden birinin sevgilisiydi ama işte oradaydı, sanki onları korkutmaya yetecek güce sahipmiş gibi ya da en azından aramıza girmek istemiyorlarmış gibi davranıyorlardı. Vampirleri sayıyorsanız, Asher teknik olarak Jean-Claude'un yardımcısıydı ama dürüst olmak gerekirse, Micah ve ben daha fazla sorumluluk üstlendikçe Asher'ın rolü

küçülmüştü. Kısmen duyguları yoluna çıktığı için, çokça ve kısmen de Asher başka bir şehirde sürgünde altı aydan fazla zaman geçirdiği için. Geri döndüğünde, günlük bakımın çoğunu onsuz paylaşmıştık. Öyleyse neden korumalar Kane'e onun kötü listesine girmek günlerini mahvedebilirmiş gibi bakıyorlardı?

Kane duşta etrafında döndü ve böylece güneş yanıklarının her tarafta olduğunu gördüm. Güzel bir manzaraydı ama her zaman üstünden yayılan ekşilik, bir anlık çekiciliği mahvetti. Asher sonunda kendisinden daha huysuz birini bulmuştu ve Asher ile uğraşmak yeterince zordu. Kane bana çok az geri ödeme için çok fazla iş gibi görünüyordu.

Kendini avuçlamak için ellerini vücudunda gezdirdi, biraz daha büyüyebileceğini görebilmem için biraz oynadı. Tek kaşımı kaldırdım ve yürümeye başladım. Burada işim bitmişti.

"Gördüğünü ama dokunamadığını bilmek seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu, sesi sık sık olduğu o kabalık sınırındaydı.

Bu durup ona bakmama neden oldu. "Pardon?"

Neredeyse mastürbasyon yapıyormuş gibi, elleri duşun altında kendini oynatıyordu. "Sonunda kasabada istediğin ama seni istemeyen bir adam var. Nasıl hissettiriyor, Anita?"

Güldüm, kendimi tutamamıştım. Gerginliği azaltmak isteseydim bu yanlış bir şeydi. Çoğu erkek çıplak ve şişkin olduklarında alay edilmekten hoşlanmazdı ama Kane'in bu konuda hiç espri anlayışı yoktu. Yüzündeki seksi somurtma yerini kaşlarını çatmaya bıraktı.

"Vajinanla herkesi kontrol edebileceğini sanıyorsun ama bunu hiç umursamayan bir adam var karşında. Aletin yoksa umurumda değil."

"Güven bana Kane, sen de benim beğendiklerim listesinde değilsin."

Korumalardan ikisi duşlarını kapatıp kapıdan geçerek soyunma odasına girdiler. Korkmuş gibi kokuyorlardı, aslında buna gerek yoktu. Kane, korumalarımızdan biri olacak kadar iyi değildi, bu da onu bir kavgada kolayca alt edebilecekleri anlamına geliyordu. Peki, bu soğuk panik duygusu nedendi?

"Ama sen aletleri seviyorsun."

"Doğru kişiye bağlı olduğunda severim. Asher için tekeşli olmayı bu kadar büyük bir mesele haline getirdiğine göre, herkesin içinde senin bunu anlayacağını düşünürdüm."

İki koruma daha duştan çıkıp kaçtı ve bu doğru kelimeydi. Hangi yöne giderse gitsin onlara kaybedecek bir şeyler veren bir kavgayı sezmişlerdi. Böyle hissetmemeliydiler, bu da korumalarımız ve Kane arasında önemli bir şeyi kaçırdığım anlamına geliyordu ama neydi?

"Asher senin erkeklerden hoşlandığını söyledi."

"Hoşlanıyorum ama bütün erkeklerden değil ve artık birkaç tane kadın sevgilim de var. Yani, alet içermeyen seçeneklerimi de gözden geçiriyorum."

Son sözü söyledikten sonra gülümsedim çünkü ne kadar tuhaf bir konuşma yapıyorduk böyle, özellikle de Kane ile. Belki de aramızdaki en uzun konuşma buydu.

"Micah ile buluşmam gerek. Duşunun tadını çıkar." Beni durduracak bir şey söylediğinde kapıya ulaşmıştım.

"Dün gece kaç likantropu becerdin de üstüne o kadar çoğumuz bulaştı?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Seni ilgilendirmez ama hayatını kurtarmak için Domino'nun canavarını çağırmam gerekti. Değişimi böyle zorlamak vahşi ve kirli olabilir."

"Güzel hikâye, fakat doğru olsaydı Domino'nun sıvılarıyla sperm karıştığı için korumaların seni tanımaması gibi bir şey olmazdı."

"Hikâyeler kulaktan kulağa değişir biliyorum ama duşta sadece bir saat durdum. Bu kadarı da abartı olmuş."

"İnkâr mı ediyorsun?"

"Evet. Ama açık konuşmak gerekirse, bütün şekil-değiştiren sevgililerimi toplayıp bir grup partisi yapmak istesem bile bu seni ne ilgilendirir Kane?"

"Ahlaksızlık seviyen beni şaşırtmaya devam ediyor Anita, hepsi bu."

"Duşta kendi kendisiyle oynayan, bana şovu izletmeye çalışan sensin. O halde hangimizin ahlaksız olduğunu bir daha söylesene?"

Öfkesi sıcak bir rüzgâr gibi uçtu, canavarının ucu da onunla birlikte hareket etti. Çok sıcaktı, en son o sinirliyken yanında olduğum zamandan çok daha güçlüydü. "Bir güç sıçraması yaşamışsın Kane. Nasıl oldu?"

"Tahmin et," dedi. Kendinden fazlasıyla memnundu, bu yüzden her ne olduysa, bundan hoşlanacağımı düşünmüyordu.

"Bilmiyorum ve FBI ile görüşmeye gitmeden önce Micah ile gerçekten buluşmam gerekiyor, bu yüzden yirmi soru oynayacak zamanım yok."

"Onun yerine oyun oynayalım," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun Kane?"

"Kategoriler vampirler, likantroplar ve aşk. Birini seç."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Seninle oyun oynamayacağım Kane. Anlat ya da anlatma."

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Sana göre değilim ve bugün bu saçmalığa ayıracak zamanım yok." Soyunma odasına gittim. İçeride başka kimse yoktu ama havlular her yere saçılmıştı. Hatta bir çift koşu ayakkabısı bile, sanki insanlar eşyalarını kontrol edemeyecek kadar hızlı gitmişler gibi terk edilmişti. Herkes neden böyle kaçmıştı? Neler oluyordu? Kane neden bu kadar kendini beğenmişti? Kahretsin, bilmem gerekiyordu. Neredeyse duşa geri giriyordum ama Kane beni bu dertten kurtardı. Havluyla bile uğraşmamış gibi sırılsıklam çıktı.

"Bir vampirin bir şekil-değiştiren için yapabileceği en kutsal şeylerden biri nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

"Hadi ama, bir vampire bağlı olan likantrop için söylenen söz ne?"

"Evcil hayvan mı?"

Kaşlarını çattı.

"Söyle hadi Kane, uğraştırman sıkıcı oldu."

"Bir vampirin güç ve aşk için yaptığı şey nedir?"

Artık ben de kaşlarımı çatıyordum. "Birini insan hizmetkârı yapmak."

"Ve eğer o kişi insan değilse?"

Gözlerinin koyu rengine, yakışıklı yüzündeki küstah ifadeye baktım. "Kahretsin, Asher seni çağırdığı sırtlan yapmış."

"Ding ding ding, kazandın!"

"Lanet olsun Kane, Narcissus neredeyse iki yıldır Asher'ın peşinde, onun çağırdığı sırtlan olmaya çalışıyordu. Sen grubundaki en güçlü sırtlanlardan biri bile değilsin. Sen epey güç kazanmışsın ama Asher senden o kadar güç kazanmadı."

"O beni seviyor."

"Ne olmuş yani? Narcissus bu yüzden sizi öldürebilir."

"Artık bana zarar vermeye cüret edemez, çünkü bu Asher'ı öldürebilir ve herkes Jean-Claude'un vampir sevgilisini korumak için öldüreceğini bilir."

"Az önce duşta neden herkes senden korkuyordu?"

Daha küstah görünemez sanıyordum ama yanılmışım. Kendiyle memnuniyeti sayesinde parladı. "Artık korumalarla birlikte antrenman yapıyorum."

"Asher'ın kasları ve spor salonuna gitmeyi ne kadar beğendiğini görünce korumalarla birlikte spor yapmaya başladın."

"Kaslarım var ve her sırtlan antrenman yapar, yara izin olmadan hayatta kalamazsın."

"Evet, evet, siz ve aslanadamlar maçosunuz falan ama sen daha önce hiç korumalarımızdan beklediğimiz seviye spor yapmadın, hâlâ da yapmıyorsun."

Öfke, dolu ve belirgin... ve daha fazla şekilde geri geldi. Hatta öfkede tanıdık bir tat da vardı. Güldüm.

"Komik olan ne?"

"Asher sana kendini bir vampire bağladığın zaman onunla bir kişilik ya da tuhaflık değiştirdiğini söyledi mi?"

Kaşlarını çattı, su hâlâ yüzünden akıyordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Asher'ın öfkesinin senin öfkene eklenmesinin tadı hissediliyor, bu da demek oluyor ki o da senden bir şeyler almış. Ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum çünkü sen tam bir pisliksin."

Öfke hiddetlendi, elleri iki yanında yumruk oldu. Silahlarım hâlâ dolaptaydı ve sadece ikimizdik. O kadar iyi eğitimli değildi ama bana ulaşma, boyut, güç ve hıza sahipti ve biraz eğitimi vardı. Bunun kontrolden çıkmasını istemedim, yoksa istedim mi?

"Bu sabah seninle idman yapan diğer korumalar neden senden korkuyordu?"

"Narcissus'un bana zarar vermemesiyle aynı nedenden. Bu Kral Jean-Claude'u kızdırır da ondan."

"Neden idman sırasında haddinin bildirilmesi Jean-Claude'u kızdırsın?"

"Çünkü bana zarar verirsen, Asher'ın da canı yanı yanabilir ve Jean-Claude kimsenin altın saçlı vampirine zarar vermesine izin vermez." Konuşmasına kıskançlıkla körüklenen öfke hâkimdi.

Biraz dürterek kendim için daha fazla yiyecek alabileceğimi fark ettim. Fark ettiğim bir şey, öfkenin asla 'dolu' görünmediğiydi. Şehvet en azından geçici olarak tatmin edilebilirdi ama öfkeyi emme yeteneğim dolu bir mide ya da tatmin edici bir libido gibi davranmıyordu. Her zaman kızgın olabilirim. "Ne yaparsan yap ya da Asher seni ne kadar sevdiğini söylese de, kollarında ve tabutunda en çok istediği adamın sen olmadığını her zaman bileceksin."

"Asher beni seviyor."

"Evet, inanılmaz derecede aptal olacak kadar seni seviyor."

"Öyle söyleme."

"Narcissus istediği şekilde sırtlanları disipline edebilir. Bunu biz zorlamayız."

"Çünkü sırtlanlar Jean-Claude'un çağırdığı canavarlar değiller ama benim efendim Asher'ı dinliyorlar."

"Bir yere kadar evet ama bu... Narcissus bunun için bir istisna yapacaktır."

"Kıskanıyorsun."

"Neyi, seni mi? Sen ve Asher'ı mı? Asher'la hâlâ seks ve esaret ilişkisi yaşıyorum çünkü sen vanilyasın. Duygusal olarak lanet olası bir ucubesin ama yatak odasında, ışıklar kapalıyken misyoner pozisyo-

nunun eşcinsel erkek eşdeğerisin."

"Asher benim hakkımda böyle bir şey söylemedi."

"Yatakta onun için fazla uysal olmasaydın Kane, o hâlâ beni, Nathaniel'ı ve Jean-Claude'u becermeyecekti."

"Kapa çeneni," derken sesinde bir hırıltı vardı. Canavarı, sanki eskisinden daha da fazla birbirine dolanmış gibi öfkesi yoğundu.

"Yatak odasında Asher'ı sıkıntıdan patlatmasaydın yine de Richard'ın onu zincirlemesine ve vücudunu kendi vücuduna bastırmasına izin vermeyecekti. Asher'ın Richard'ın onu bir çırpıda becermesine izin vereceğini biliyorsun."

"Bu doğru değil!"

Benim memnun ama nahoş gülümseme versiyonumu görmesine izin verdim ve "Öyle, öyle olduğunu biliyorsun," dedim.

Çığlık atıp bana vurmaya çalıştı ama elini arkamdaki dolaplara çarpmasına yetecek kadar hareket ettim ve çıplak göğsüne dokundum. Daha önce Ricky'den beslendiğim gibi, onun öfkesinden beslendim. Kane yere düştü, ben de ellerimi onun üzerinde tutarak tüm o lezzetli öfkeyi emerek onu aşağı indirdim. Gözlerimin tamamen vampir olduğunu hissedene kadar beslendim ve ona baktığımda, sanki kahverengi ateşin rengi olabilirmiş gibi, içlerinden güneş parlayan konyak elmasları gibi gördüğünü biliyordum.

Asher'ı şimdi onları birbirine bağlayan o uzun ipte hissettim, Kane'e vermeyi reddettiği evlilik yüzüğünden daha kesin ve çok daha kalıcıydı. Ama Asher daha saatlerce ölü olacaktı ve çağırdığı canavarına fazladan güç veremiyordu, bu yüzden aralarındaki bağı hissedebiliyordum ama vampir ona yardım edemezdi.

Ellerimi Kane'in üstünden çektim, kendimi ondan beslenmeyi bırakmaya zorladım, böylece bana bakabilir ve ona ne söyleyeceğimi duyup anlayabilirdi. Yoksa onu bilinçsiz bırakana kadar beslenebilirdim ve neden bu kadar yorgun olduğunu hatırlamadan uyanabilirdi.

"Eğer korumalardan birini, onları korkuttuğun için karşılık vermediklerinden incittiğini öğrenirsem, onlarla tekrar antrenman rin-

gine girmeni ve senin kıçını tekmelemelerini sağlarım. Narcissus, kendisine yapılan bu inanılmaz hakaret için Asher ve senin ölmeni isteyecektir. O, bu bölgedeki en güçlü gruplardan biri olan tüm klanınızın Oba'sı ve Asher'ın çağırdığı canavarı olarak onun yerine geçtin. Bunu affetmeyecektir, hatta sırtlan toplumunda bunu affedemez ve unutamaz, çünkü bu onu o kadar zayıf gösterir ki kendi halkı ona sırtını döner. Sen ve Asher, Narcissus'a sizi cezalandırmaktan başka seçenek bırakmadınız. Asher önce ona söylemiş, onunla tartışmış olsaydı belki ama konuşmadı, değil mi? Tıpkı daha önce Jean-Claude'a bahsetmediği gibi."

Kane, "Hayır," demeyi başardı.

"Hayır, ne, Kane? Hayır, önce Jean-Claude ile konuşmadı mı? Hayır, önce Oba'nla konuşmadın mı? *Hayır, hayır, hayır,* seni Narcissus'un sana yapacağı hiçbir şeyden kurtarmaz."

"Jean-Claude... kurtaracak... Asher'ı." Sanki bilinçli kalmaya çalışıyormuş gibi gözlerini tam olarak odaklayamıyordu, belki ondan biraz fazla enerji almıştım.

"Hayır, Kane, bu sefer değil. Jean-Claude'un hepimizi tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim, çünkü Asher, kalbinin tekrar tekrar kafasına hükmetmesine izin veriyor." Havlum gevşekti. Kendimi korumaya çalışmadım ama havluyu çıkardım ve onun kadar çıplak beline oturdum. Bunu sekse giriş yapmayan tek şey, birkaç santim fazla yüksekte olmamdı.

Parlayan gözlerimi onunkilerin hemen üstüne koydum ve o hâlâ beni durduracak bir şey yapacak kadar hareket edemiyordu. "Henüz kimseyi çağırdığım sırtlanım yapmadım Kane, hatırladın mı? Karanlığın Annesi'nden öğrendiğim şeylerden biri, vampirler ve hizmetkârları arasındaki bağların nasıl kırılacağıydı. Seni Asher'dan alıp bana bağlayabilirim ve *ardeur* sayesinde senin istisnan olabilirim Kane. Beni becerirsin, çünkü beni bir uyuşturucu gibi arzularsın."

"Hayır... Yalan."

"Ah, yalan söylemiyorum. Gerçek daha korkunçken neden yalan söyleyeyim?"

"Sürtük."

"Kane, bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Bana zarar verirsen... bir daha asla... seninle yatmaz."

"Narccisus yapabilirse Asher'ı öldürür, yani kimseyle yatmıyor olur."

"Asher'ı seviyor."

"Biliyor musun, bence de seviyor ama Asher asla kendisini en çok sevenleri sevmez. Onu istemeyenlerin peşinden gider, bunu hâlâ anlamadın mı?"

"Beni... bunu yapacak kadar seviyor."

Başımla onayladım. "Evet, öyle çünkü sonunda senin içinde, olduğundan daha sorunlu, daha kıskanç, daha boktan birini buldu. Kendi en kötü özelliklerini sergileyen birini bulması sadece altı, yedi yüzyılını aldı. Seni yakınında tutacak Kane, neden bilmiyorum ama sende istediği bir şey görüyor."

Kane yutkundu ve gözleri tekrar benimkilere bakabildi. Hâlâ çıplak halde ayağa kalktım ve onu havlumun yanında kıvrılmış halde yerde yatarken bıraktım. "Sen ve Asher birbirinizi hak ediyorsunuz Kane, gerçekten hak ediyorsunuz."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bu bir iltifat değildi," dedim. Silahlarımı dolaptan çıkardım ve temiz kıyafetlerimi tamamen unutmuş olduğumdan hepsini tek kolumda taşıdım, çünkü diğer elim çıplak Browning BDM'im içindi. Kane'i iyileşmek ya da bayılmak için yerde yatarken bıraktım. Onu vurmadım, yaralamak için bile. Bir de insanlar mizah anlayışım olmadığını söyler.

45

DUŞLARDAN NEREDEYSE ENERJİYLE titreşerek çıktım. Çırılçıplak olduğum ve tüm kılıflarımı, silahlarımı, bıçaklarımı ve cephane torbalarımı bağlayacak hiçbir şey olmadığı için onları elimde dengelemek garipti. Sonra sabahın erken vardiyasıyla gelen ve giden korumaları görmeye başladım. Çıplak halde, küçük bir silah cephanesi tutarken insanlara günaydın demeyi hiç denediniz mi? Benim için de bir ilkti ve umurumda değildi. Neredeyse hepsi teknik olarak çıplaklığı umursamayan likantroplar olsalar da, küçük göz hareketleri yapmaya devam ettiler. Silahlar yüzünden olabilirdi ama *Neye bakıyorsun* diye hırlamaya başlayacak kadar utangaçtım.

Yapmadım ama bir süre sonra her selamlamada kaşlarımı çattığımı biliyorum. Büyük bir konuşma yapmak zorunda olduğun ve kıyafetlerini unuttuğun o kâbuslardan biri gibi, kıvranacak kadar garip hissettim. Görünüşe göre utanç, vampir güçlerini azaltabilirmiş, kim bilirdi?

Sonunda hastane yakınındaki küçük soyunma alanına vardığım için rahatlamıştım. Birincisi, küçük bir mağara-oyuktaydı, bu yüzden bir an mahremiyet yaşadım. İkincisi, sonunda ellerimi dolaba boşaltabilir, kilitleyebilir ve koyacak cebim olmamasına rağmen anahtarı saklayabilirdim. Küçük Sig Sauer'ı yanımda tutup tutmamak konusunda uzun uzun düşündüm ama yine taşıyacak halim yoktu. Korumalarımız tarafından kuşatılmıştım; silahlıydılar ve hepimizi güvende tutmak için para alıyorlardı, o zaman tüm silahlarım içindeyken dolabı kapatmak neden beni bu kadar rahatsız etti? Şimdi gerçekten çıplak hissediyordum.

Sonunda pes edip dolabı yeniden açtım, Sig'i hâlâ kılıfındayken çıkardım ve hepsini sol elimde taşıdım. Sağ elimi baskın kullanıyor-

dum ama sol elimle taşıyordum çünkü gerçekten kullanmam gerekseydi sol elimle kılıfı tutar, sağ elimle silahı çekerdim. Sol elim kemerin normalde yaptığı şeyi yapardı; kılıfı sıkı tutar, böylece Sig tek bir sert, yumuşak çekmeyle çıkabilsin. Belki yanımda silah taşırken paranoyak oluyordum ama hey, Sig'in iki yedek şarjörünü de dolapta bıraktım. Bakın, paranoyak değil, sadece temkinliydim ve aksini düşünüyorsanız, size ateş eden yeterince insan olmamış demektir.

Benito, soyunma odasının hemen köşesinde duruyordu. Tam olarak tıbbi alanın başında değildi ama tam içindeydi, bu yüzden kolayca görülemezdi ama dışarı çıkıp bana yapmaya çalıştığı gibi birini şaşırtabilirdi.

"Beni gördün mü?"

"Seni hissettim," dedim ve orada gölgelerde birinin olduğunu nasıl bildiğimi açıklamaya en çok bu kadar yaklaşabildim. Sonra Bram gölgelerden dışarı çıktı ve hissettiğim kişinin fareadam Benito olmadığını biliyordum, leopardı. Çağırdığım tüm hayvan türlerini hissetmekte daha iyiydim. Bram, Micah'nın ana korumasıydı. Benito'dan birkaç santim daha uzundu ama ikisi de zayıf yapılıydı ve Bram'in çok hızlı olduğunu biliyordum. Benito bizimle antrenman yapmazdı çünkü korumalarımızdan biri değildi, hepsi Rafael içindi. Bram'in saçlarının yanları çok kısa kesilmişti, ancak bize geldiğinde bıraktığı askeri saç kesimini şekillendirmek için üstlerde biraz daha uzundu. Benito'dan daha esmerdi ve sadece bronz değildi. Ares yanında durmadan bana hâlâ yarım görünüyordu; koruma ve arkadaş olarak birbirlerine ortak olmuşlardı. Ares, Bram'in esmerliğine karşıt olarak sarışın fiziksel zıttıydı. Ares ölmüştü ve Bram onu dengeleyecek ışığı olmayan bir gölge gibiydi ya da belki de onu öldürmek zorunda kalan ben olduğum için bu sadece benim suçluluk konuşmamdı. Bir vampir, Ares'i büyülemişti ve aniden tüm bu askeri beceri ve sırtlan gücü bize karşı dönmüştü. Birini kurtaramamak bir şeydi ama ona tetiği çekmek zorunda kalmak, sende kalan bir şeydi.

Benito sırıttı, gözleri bastırılmış bir neşeyle parlıyordu.

Bram, "Bırak onu Benito," dedi.

Fare korumanın gözlerinin yüzümden daha aşağıda olduğunu fark etmem bir saniyemi aldı. Sanırım çıplak olduğumu hatırlamamın birkaç saniyemi alması, onunla düşündüğümden daha rahat olduğum anlamına geliyordu.

"Gözlerin yüzümde kalsa iyi olur Benito, çünkü her şekil-değiştiren kültüründe olan kural, biri çıplaksa ama seksi olmaya çalışmıyorsa onu görmezden gelmektir."

"Özür dilerim Anita." Gözlerini yüzümde tutmaya çalıştı ama sanki göğüslerimde bir çekim varmış ve ona karşı koyamıyormuş gibiydi. Örtünmek istemedim, çünkü kaba olan oydu, beni utandırmasına izin vermeyecektim.

"Seni daha önce antrenman minderinde ya da spor salonunda çalışırken görmemiştim, ama seni bundan daha kontrollü sanırdım," dedim.

O zaman suratını asarak yüzüme baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Deneyimime göre kendini bir konuda kontrol edemeyen bir adam diğerlerinde de edemez."

Surat asma, kaşlarını çatmaya döndü ama artık sadece gözlerime bakıyordu. "Benim kontrolüm mükemmeldir, öyle olmasaydı kralımızın korumalığını yapma görevi bana verilmezdi."

"Bildiğim iyi oldu. Göz teması için sağ ol."

Gözlerinden anlayamadığım bir görüntü geçti, ardından gülümsedi. "Harika." Birkaç yavaş alkış yaptı. "Beni çok iyi manipüle ettin," derken söyleme şekli hâlâ eskisi kadar arkadaş canlısı değildi.

"Teşekkürler," dedim ve yanlarından geçtim, gerçi Bram'in Benito'yla aramıza girmesi için koridorun en uzak tarafından yürüdüm. Beni inciteceğini düşünmemiştim ama onunla geçen birkaç dakika içinde tuhaf bir şeyler vardı ve anlayana kadar tedbirli davranacaktım.

Odanın kapısının hemen dışında bir an tereddüt ettim, çünkü yine aniden kendimi çok çıplak hissettim. Belki de Benito'nun tuhaflığı yüzündendi ama aniden yine garip hissettim. Sorun Micah değildi. Beni çıplak gördüyse, bu ona seksi düşündürdüyse ve ben

işe gitmek için acele etmiyorsam, o zaman bana da uyardı. Sorun Rafael'di. Yatak arkadaşları olsak da, onun ve benim için kıyafetsiz ortaya çıkmak biraz ani görünüyordu. Aslında elbiseli ipeksi iç çamaşırlarına oldukça düşkündü. İlk seviştiğimizde çat, pat, teşekkür ederim hanımefendi olmuştu ama ya ilk seferinde davranışından ya da doğal eğiliminden dolayı, her zaman biraz konuşma ve tuhaflık olurdu. Sanki *iyi akşamlar* demekten *hey bebeğim*'e nasıl geçeceğinden asla emin olamıyormuş gibiydi.

Çıplak yürümek kesinlikle Rafael'le benim alıştığımız tarz olmayacaktı. Bir bornoz falan aramayı veya Micah'ya mesaj atmayı düşünmeye başladım ve telefonumu silahlarla birlikte dolapta bıraktığımı fark ettim. Kahretsin.

Kapı açıldı. Micah oradaydı. Beni görünce gözleri biraz büyüdü ve sonra gülümsedi. Güzel bir gülümsemeydi, gözlerindeki bakış, açıkça manzaranın olanaklarını takdir ettiğini söylüyordu.

"Duş planladığımdan daha uzun sürdü ve yatak odalarındaki kimseyi kıyafet almak için uyandırmak istemedim."

Bariz rahatsız oluşuma sırıttı. "Sorun değil Anita, beni şaşırttın yalnızca, hepsi bu. Genelde Sirk'in içinde çıplak yürümeyi sevmezsin."

"Evet, bir sürü yeni korumaya rahat ettiğimden fazla kez günaydın dedim," dedim kaşlarımı çatarak.

Normalde olduğu gibi sol elimi tutmak için uzandı ama silahla dolu olduğunu fark etti. Hiç takılmadan sağ elime geçti. "Açıklama yapmak ya da özür dilemek zorunda değilsin."

"Benim için biraz... arsız geliyor."

"Arsız?" dedi Rafael odanın içinden ve ardından bir kahkaha attı.

"Buna gülmek bana kendimi daha rahat hissettirmeyecek Rafael," dedim.

"O halde ben senin rahatsızlığınızı artırdığım için bir centilmen değilim, lütfen içeri gel. Kendini gerçekten örtmek istiyorsan sana fazladan çarşaflardan birini verebiliriz." Dediğim gibi, çoğu zaman çok resmiydi.

Micah beni loş odaya götürdü. Işıklar çok kısıktı, çünkü şekil-değiştirenler büyük iyileşme geçirirken ışığa duyarlı olabiliyorlardı. Onun arkasına saklanmadım ama bir çeşit 'ta-da' anında tamamen açığa çıkmadığıma emin oldum. Micah ile nişanlıydım ve bir yıldır Rafael ile seks yapıyordum. Neden bu kadar rahatsız olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne hissettiğimi kendime hissettirdim. Duyguları görmezden gelmek onları yok etmez, bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Rafael karnının üstüne yatıyordu, çarşaflar düzgünce katlanmış, vücudunun aşağı doğru kıvrıldığı yerde, üst sırtının uzun genişliğini çıplak bırakıyordu. Ana sevgililerimden biri olsaydı davetkâr olurdu ama o ve ben çıkmıyorduk. O asla benim erkek arkadaşım olmayacaktı ya da sözünü ettiğim herhangi bir şey. Yalnızca *ardeur*'ü besleyebilmem ve tahtla daha yakın bir bağ kurabilmesi için bir araya gelirdik. Bir yandan kulağa yanlış gelen, diğer yandan normal siyasetten neredeyse daha iyi bir sistem gibi görünen siyasi sorunları sevişerek çözmek gibiydi. "Çok ciddi şeyler düşünüyorsun Anita," dedi. Gözleri o kadar karanlıktı ki, sadece ışığı yakalayan parıltıları bana baktığına emin olmamı sağlıyordu.

"Siyaset değişik yatak arkadaşlarına neden oluyor desem anlar mısın?"

O zaman güldü, yüzünü buruşturacak kadar güçlüydü, acı içinde kıvranmamak için savaşırken elleri yorganın içine giriyordu ki bu görünüşe göre daha çok canını yakacaktı. Onu bu kadar acı içinde görmek benim rahatsızlığımı aldı ve yerini endişeye bıraktı.

Micah'nın elini tutarak ilerledim. "Şimdiye kadar iyileşirsin sanıyordum."

"Ben de öyle," dedi derin sesiyle ama normalden daha fazla aksan vardı, bu da ya etnik kökenine göre oynamaya çalıştığı ya da stres altında olduğu anlamına geliyordu. Bizim için büyük kötü Meksikalı patronu oynamak zorunda değildi, bu yüzden demek ki stresliydi.

Yatağın yanına diz çöktüm ve elimi Rafael'in koluna koymak için Micah'nın elini bırakmak zorunda kaldım. Sig hâlâ solumdaydı ancak

iki elime de ihtiyacım olduğunda onunla ne yapacağımı merak etmeye başlamıştım. "Doktorlar yarayı temizledi, değil mi?"

"Evet."

Micah ben sonraki soruyu soramadan cevap verdi. "Daha hızlı bir şekilde neden iyileşmediğini bilmiyorlar."

Önce Micah'ya, sonra Rafael'e baktım. "Neden gelip *ardeur* ile iyileştirmeye çalışmamı istediğini anlamadım o zaman."

"Rafael iyileştirme yeteneklerimi uygularken senin de burada olmandan rahat edecek," dedi Micah. Leoparların söylediği gibi onun et çağırma gücü yarayı yalayıp ısırdığında işe yarıyordu, böyle hissetmesini anlayabiliyordum.

Gülümsedim ve Rafael'in kolunu okşadım. "Rahat edebileceğinden fazla ön sevişme oluyor, değil mi?"

Yine güldü ama öncesine göre daha dikkatliydi ve bedenini o kadar sarsmadı.

"Özellikle de arka bölgemin ortasından."

"Daha kötü olabilirdi," dedim.

"Nasıl?" diye sordu.

"Daha da aşağısı olabilirdi," dedim gülümseyerek.

O zaman sırıttı, odanın karanlığında dişleri parladı. "Doğru, bu daha problematik olurdu."

"Tamam, sen onu iyileştirmeye çalışırken Rafael'in elini tutarım ama bu kadar derin bir yarayı iyileştirebilir misin?"

"Emin değilim ama yapamazsam onu *ardeur* ile ya da kurtların yoluyla iyileştirme sırası sana geçer."

"İki türlü de cinsellik içeriyor," dedim.

Başıyla onayladı. "Bunun ikimiz de farkındayız."

"Unutma Anita, hayattayken Raina'yı tanırdım. İyileştirme gücünü kurtadamlarda kullandığını görmüştüm ve çok cinseldi. Sen onun muninini, hafızasını içinde taşıyorsun yani, onun iyileştirme gücü de sende."

"Ve sen de *ardeur*'ün nasıl işlediğini çoğu kişiye göre daha iyi biliyorsun," dedim.

Gülümsedi. "Biliyorum."

"Neredeyse tüm güçlerim seks ya da ölümle ilgili."

"Doğurganlık ve ölümü temsil etmen değişik bir paradoks," dedi Rafael.

"Ölüleri uyandırması hayat vermek oluyor, almak değil," dedi Micah.

Rafael bir süre düşündü. "İlginç ve doğru."

"Şimdilik, yatağın yanında olduğun yerde kal ve ben et çağırırken elini tut," dedi Micah.

"Daha önce hiç ağzın yerine ellerini kullanmayı denedin mi?" diye sordu Rafael. Bu sorusu Micah'nın yönteminin onu sandığımdan da çok rahatsız ettiğini anlamamı sağladı.

"Denedim ve işe yaramadı."

"Elleriyle insanları iyileştirebilen insanların filmlerini izlemiştim. Sanırım ona elini koymak deniyor," dedim.

"Ama leoparların elleri yok ve bu insan değil, içerideki canavarın bir yeteneği gibi," dedi Micah.

"Acaba şu anda hayatta böyle iyileştirebilen leopar var mıdır?" diye sordum.

"Bu hayvanların büyü yapabildiği anlamına gelir," dedi Micah.

"Neden olmasın?" dedim.

Başını iki yana salladı.

"Bu sadece psişik güç Micah ve bazı hayvanların telepati biçimlerine ve kesinlikle empatiye sahip olduğunu kanıtladılar. Neden daha fazla olmasın?"

"Bilmiyorum, ama şu anda Rafael'i iyileştirmenin tek yolu var."

"Anita'nın yatağa oturmasını ve yatağın yanında diz çökmek yerine başımı kucağına koymama izin vermesini rica ediyorum."

Tamamen çıplak olduğum kısmını düşünmeden kabul ettim. Elini sıktım ve başını okşayarak tuttuğumda, elbiselerle dostça bir jest olacak olan şey, birdenbire çok daha samimi oldu. O zaten benim yatak arkadaşımdı, peki bu beni neden rahatsız etti? Hiçbir fikrim yok, çözerseniz bana da haber verin.

46

SİLAHIMI KILIFINDA GÜVENLE, küçük komodinin üzerine koydum ve kucağım Rafael'in yastığı olsun diye yatağa oturdum. Karnının üzerinde olması gerektiğinden, sırtüstü yatabilmesinden daha samimiydi ama kabul etmiştim ve daha önce kucağımda yatmamış değildi. Ayağa kalktım. Utanmış bir genç değil de yetişkin gibi davranmaya çalıştım. Bir elimle Rafael'in siyah saçlarını okşarken diğer elimi sıkıca tutmasına izin verdim. Micah'nın, Rafael'e iyileşmesini onun bedeni boyunca ve benim içime yayılan bir ısı akışında söylediğini hissettim, öyle ki fare kralın bedeni iki elektrik noktası arasındaki bir kanal ya da iki ateş arasındaki odun gibiydi. Micah eğildi ve dudaklarını Rafael'in çıplak sırtına değdirdiğini görmek için ring kenarında bir koltuğa oturmuş gibi oldum. Micah tişört ve kot pantolon giymişti ama o giyinmiş olsa bile ağzını diğer adamın tenine dayamasını izlemenin şehvetli bir yanı vardı. Micah'nın saçı yine örülüydü, bu yüzden cildi okşayan dudaklarının mükemmel bir görüntüsünü gördüm, dilini yaranın üzerinde gezdirirken çene kasları esniyordu.

Rafael dilini hissedene kadar iyiydi ve sonra elini benimkileri daha sıkı kavrayarak irkildi. Fare kralı rahatsız edenin sadece Micah'nın yarayı Fransız tarzı öpmesi değil, onunla birlikte gelen enerji itmesi olduğunu düşündüm. O sıcak, araştıran enerji vücudumda nabız gibi atıyordu ve nefesimi tutmam gerekiyordu. Bunun Rafael için daha güçlü olduğunu biliyordum, çünkü hücumu doğrudan vücuduna odaklanmıştı. Bazen bizi en çok korkutan şey, kötü değil, iyi hissettiren şeylerdir.

Rafael'in başı uyluğuma doğru hareket etti ve bunun bir acı mı yoksa sarılma hareketi mi olduğunu anlayamadım. Saçlarını okşa-

dım, kısalığıyla oynadım. İçinde dalgaların vaadi olacak kadar uzamıştı ama yakında düzelteceğini biliyordum. Düzgün, düz ve kontrollü olmaya geri dönecekti. Kontrol Rafael için çok önemliydi.

Vücudu yatağa kasıldı, boştaki eli alt çarşafta, diğer eli benimkilerde kıvrandı ve sonra enerji derisinden aşağı ve üzerime hücum etti. Nefesimi göğsümde yakaladı, vücudumu her yandan geçen bir çizgide sıkıştırdı. Rafael'in başı kucağımdan kalktı, gözleri beyaz kenarları gösterecek kadar genişti. Nefesi sonunda titreşen keskin bir sesle çıktı. Bir an göz göze gelince bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dair ortak bir bilgimiz oldu.

Eğilip onu öptüm. Dudakları yumuşaktı, ağzı bir iç çekişle açıldı. Öpüşürken bir enerji dalgası bizi aldı. Sanki ağzı benimkine dökülen tatlı bir tünelmiş gibi Rafael'in içinden geçip bana ulaştı. Dudaklarına karşı yarı boğuk istekli sesler çıkardım ve vücudumu onunkinin altına kaydırdım, böylece kalçalarım göğsünün altına gelecekti. Çok geçmeden öpücüğü bozdum, çünkü o şekilde eğilemiyorduk.

Kalçalarım göğsünün altında kaldı, dizlerim vücudunun iki yanındaydı. Sanki daha aşağı şeyler için hazırlanıyormuşuz gibi kasıklarım karnına doğru eğiliyordu. Yüzü göğüslerime bastırılmıştı, bir eli vücudumun arkasındaydı ve beni ona karşı tutuyordu, diğerini de sanki o da aşağıdaki kısımlar birbirine dokunabilsin diye bir sonraki hareketi başlatmış gibi yatağa bastırmıştı. Micah'nın vücuduna baktım.

Ağzı Rafael'e sıkıca gömülmüştü, yutarken boğazı kıvranıyordu. Yaradan kan içtiğini düşündüm bir an, çünkü Jean-Claude ya da Asher'ın o şekilde yutkunduğunu görmemin anlamı buydu. Sonra bakışları benimkilerle buluştu ve o leopar gözleri Rafael'in vücudunun üzerinden bana baktı. Genelde gözler kedi olsa da, yine de onlardan bakan Micah'ydı ama o anda, insan ağzı kanayan ete bastırılmış halde Rafael'in vücudunun üzerinden bana bakan leopar oldu... Et, oradaki şey etti. O anda, dostluğun, farelerle aramızdaki ittifakın, Rafael'i ne kadar sevdiğimizin ve ona saygı duyduğumuzun, gelecekle ilgili tüm umutların, hatta bu geceki toplantıdan önce onu iyileştirmeye çalışmamızın sebebinin bile bana bakan göz-

lere hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum. Bu gözler, aramızda uzanan arkadaşımız hakkında tek bir şey düşünüyordu: Yemek.

Bir korku dalgasıyla ayak parmaklarıma kadar doldum, çünkü o gözlere, o düşünceye çok yakındım ama bu heyecanla birlikte terör olabilecek bir şeyi farklı bir ihtiyaca dönüştüren bir başka heyecan geldi. O kadar güçlü bir ihtiyaç ki vücudumdaki aşağı kısımları sıkıştırdı ve boğazımdan hevesli bir inilti kopardı.

Gözlerin tamamen leopar olmayan bir düşünceyle dolmasına yardımcı oldu ama aynı derecede yırtıcıydı. Rafael, eli sırtıma sıkıca bastırarak tepkime karşılık verdi; ağzı göğsümün üzerine sıcak ve emmeye hevesli şekilde döküldü. Diğer adam bize tepki verirken Micah'nın bakışlarına sabitlendim ve şimdi 'yemek' düşüncesi, yalamak ve emmek için daha iyi bir açı elde edebilmek için Rafael'in göğsümü tutan elini içeriyordu. *Ardeur*'ü on iki saatten fazla beslememiştim ve göğüslerimle oynayan adam çok iyi yemekti. Rafael hevesli bir ses daha çıkardı, kalçalarımı yukarıya, vücuduna sürttü, böylece henüz ellerinin dokunmadığı yerleri okşadı. Micah'nın bakışları tüm bu süre boyunca benim üzerimde kilitli kaldı. Rafael, Micah erkeklerle ilgilenmediği için o anda sandığından daha şanslıydı çünkü yırtıcı hayvan etten çok daha fazlasını ifade edebilirdi.

Rafael'in göğsümdeki ağzı titreyerek gözlerimi kapatmaya çalıştı ama Micah'nın bakışlarını tutmak için mücadele ettim. Ağzını yaradan yeterince kaldırdı, böylece bana bakarken dili yaranın kenarlarını yalayabilirdi. Nabzım hızlandı. Kenarları yalarken enerjinin artmaya başladığını hissettim ve sonra yavaşça aşağı indi, dili sanki tamamen farklı şeyleri yalıyormuş gibi hızlı hızlı hareketlerle yaraya girip çıkıyordu. Bu, kasıklarımı Rafael'in vücuduna daha çok bastırmama ve onun karnına sürtünmeme neden oldu. Beni getirmedi ama çıkmaya başladığımız kenarı tırmanmama yardımcı oldu.

İyileştirme enerjisi inşa edildi ve ardından Micah diliyle büyüsünü diğer adamın vücudunun derinliklerine soktu. Rafael'i delip içime bir kılıç darbesi gibi saplandı. Neredeyse çok fazla, neredeyse acı vericiydi. Sonra vücudumda sıcak bir hücumla patlayarak

zevkten çığlık atmama neden oldu. Gözlerimi kapatmak için değil, Micah'nın bakışını, leoparın bakışını tutmak için savaştım, çünkü ben Rafael'in vücudunun altından geçerken onlar seks, et, seks, et düşüncelerinde ileri geri dönüyorlardı.

Rafael bedenimi onunkinin altına çekti. Aniden göğsünün altında sıkışıp kaldım, Micah gözden kayboldu. İtiraz edebilirdim ama beni biraz daha aşağı çekti ve kendini içime itmeye başlamadan bir saniye önce onu sert ve istekli hissettim. Islaktım ama gergindim ve açı pek doğru değildi. Beni o son parçayı da yerine oturtmaya yetecek kadar yükseltirken sonunda kendini içime itebileceği için alçak ve hevesli sesler çıkarıyordu. Rafael incindiğini unutup vücudumun içine girip çıkmaya başladığında, Micah'nın yeniden inşa ettiği enerjiyi hissettim. Yeterince yükseldi, beni becerirken bana bakabildi. Bir kol Rafael'in beline dolanıp ağzını ona daha sıkı bastırırken Micah'nın bacaklarını bir an görebildim. Rafael vücudunun üst kısmını kaldırdı ama kasıklarını benimkine sıkıca bastırdı. Gözlerinin karanlık parıltısıyla bir an karşılaştım. Sonra Micah yaraya girdi ve her şey bir anda oldu. Vücudu o kadar uzun ve sert bir şekilde içime girerken çığlık atıp altında kıvranmama ve tırnaklarımı kaburgalarına doğru bastırmama neden olarak beni tekrar getirdiğinde büyü ve Rafael'in vücudu beni çığlıklar içinde bıraktı. Micah sırtıyla uğraşarak kollarını beline dolamış, Rafael'in vücudunu ağzına ve ondan akan güce sımsıkı tutunmuşken, vücudu sarsılarak haykırdı.

Micah'nın gücü içimizden akarken Rafael ve ben birlikte bağırdık. Ta ki o geri çekilip Rafael'in yarı üzerime yığılmasına izin verene kadar, bedenlerimiz hâlâ birbirine kilitliydi. Micah'nın yüzü Rafael'in vücudunun ardından belirdi ve gözler yine leopar gözleriydi. Ben daha büyük adamın vücudunun altında sıkışıp kalırken o bana baktığında nabzım boğazımda sıkışıp kalmıştı.

O insan dudaklarının arasından bir hırıltı çıktı ama gözler... o gözlerde insani bir şey yoktu. Micah'nın bedeni oradaydı ama otobüsü canavarı sürüyordu.

Ağırlığını ekleyerek Rafael'in sırtına tırmandı, böylece toplam ağırlıklarının altında daha da sıkışıp kaldım. Yüzüme doğru eğildi, binlerce kez öptüğüm dudakların arasından sürekli bir hırıltı çıkıyordu ama o anda beni öpecek mi, yiyecek mi emin olamadım.

47

BENİ ÖPTÜ, DİLİNİ ve büyünün sonunu ağzıma soktu, böylece bir kez daha orgazmla ağzına doğru haykırdım. Rafael tekrar bağırdı. Bu sefer zevkten çok acıydı sanırım ama Micah'nın eli yüzümü kavradı, saçlarıma döküldü ve beni daha sert öpebilmesi için yukarı çekti. Normalde sevdiğinden daha sertti ama ağzımı ısırıp öpen, insan yarısı değildi. Sanki leoparı dudaklarımı yemeye çalışıyor gibiydi ama o dudaklarımı sert, delicesine istekli bir şekilde öpmeye çevirmek için savaşmaya devam etti.

Micah yataktan kaydı ama beni öpmeye devam etti. Beni Rafael'in altından çıkardı ve ikimizi de yere attı. Üstte kendini içime sokmaya çalışıyordu ama hâlâ kıyafetleri içindeydi, bu yüzden tek yapabildiği o sert çıkıntıyı bana sıkıca sürtmekti. Beni haykırttı ama onun daha yüksek sesle hırlamasına ve bir kedi gibi hüsranla tıslamasına neden oldu. Çıkarması gerektiğini hatırlatmaya çalışarak tişörtüne asıldım. Micah'yı tekrar yüzüne geri getirdi, böylece dizlerinin üzerinde doğruldu ve tişörtünü tek bir hareketle çıkardı. Oturup kemerini çözdüm. Pantolonunun fermuarını açmama izin verdi ama sonra elleri onları ince kalçalarından aşağı kaydırdı. Pantolonunu baldırlarına kadar çekerken iç çamaşırına bir bakış attım ama gösterinin geri kalanı dikkatimi dağıttı. Micah her zaman çoğundan daha iri, daha uzun ve daha kalındı ama şimdi aleti vücudunun ön tarafına doğru dimdik, sıkı bir şekilde yükseliyordu. Ona dokunmak için uzandım ama eli bileğimi yakaladı. Yüzüne baktığımda gözlerindeki ifadenin yine gidip geldiğini fark ettim. Beni yere bastıran ve kendini içime itenin leopar mı yoksa adam mı olduğuna emin değildim ve umurumda da değildi.

İçime doğru ittiğini hissetmek, inlememe neden oldu. Kıvranıyor

ve onu olabildiğince sıkı bir şekilde içime çekmeden önce küçük, hevesli iniltiler çıkarıyordum. Vücudumun dışında birkaç santim kalıyordu ama onu tamamen tutacak kadar derin olmadığımı öğrenmiştik. İstediği gibi itmek için yeterli alana sahip olmaya çalışırken hırlıyor ve hüsrana uğramış sesler çıkarıyordu. Kendini üzerimden çekti, yerde karnımın üzerine yatırdı ve ben bunun iyi bir fikir olup olmadığına karar veremeden üstüme çıktı.

İçime girip dört ayak üzerinde olmam için kalçalarımı yukarı kaldırdı ve hızla girip çıkmaya devam etti. Sıcak bir baskının vücudumun derinliklerinde, kendini tekrar tekrar içimde ovuşturduğu yerde başladığını hissettim. Her zaman yaptığım şeyi yaptım ve "Yakınım," dedim.

Aldığım tek cevap, neredeyse hiçbir şekilde Micah'ya benzemeyen derin, gürleyen bir hırlama oldu. Omzumun üzerinden onu görmeye çalıştım ve yeşil gözlerinin kaybolduğunu gördüm. Daha önce sadece bir kez dönüştüğü siyah kaplanın ateş rengi gözlerine bakıyordum. Başlangıçta kontrol edilmesi daha zor olan yeni bir canavar formu gibi olup olmadığını ve şimdi dönüşse bunun ne anlama gelebileceğini merak ettim. Sonra ritmini aldı, böylece hızlı ve daha hızlı oldu, tüm gücüyle itti. Vücudumun derinliklerindeki sert, hevesli kalınlık çığlık atmama neden oldu, ama durmadı. Ben orgazm üstüne orgazmla çığlıklar atarken o kendini bana vurdu. *Ardeur*'ün gitmesine izin mi verdim, yoksa sanki orgazm bana zevkimden daha fazlasının kontrolünü kaybettirmiş gibi kendi kendine mi yükseldi emin değildim. Micah, bu onun tüm engellerini yıktığı için orgazm olana kadar beni ondan beslemekten alıkoyardı ama bu sefer beslemek için uzandığımda oradaydı, vazgeçmeye istekliydi, her şeyden vazgeçmeye istekliydi. Ne kadar yorgun olduğunu ve bunu bırakmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu bir anlığına hissetmiştim, sonra *ardeur* birdenbire döküldü ve ikimizin de içinden geçti. Micah kendini içime itti ve teninin dokunduğu her yerden onu içime çekerken ikimiz de zevk çığlıkları attık. Vücudu son bir hamle yaparken çığlığı insandan leopara dönüştü. İçime girdiğini hissettim ve birlikte

bağırdık ama bu sefer çığlığı ondan daha önce hiç duymadığım daha alçak, daha derin, bas sesiydi. Bedeni dönüşmeden hemen önce ısı akışını hissettim ve sonra kan kadar sıcak sıvı vücudumun arkasından aktı ama sadece bana dokunduğu yerde, Domino'nun olduğundan çok daha temizdi.

Yeni form bir sıfırlama gibiydi ve birdenbire içimde sert ve imkânsız bir şekilde büyüdü. Omzuma ulaşan hâlâ siyah kürklü kollardı ama kolları, vücudunun diğer kısımları gibi daha büyük görünüyordu. O, kendini son bir kez iterken beni yerimde tutmak için pençelerini batırdı. O kadar derinlerdeydi ki bu çok fazlaydı, acının farklı bir yanıydı ama sadece ruhunu satabileceğin türden bir acıydı.

Pençeler gerildiğinde ve vücudu benimkinin içinde sarsıldığında kan omzumdan aşağı sızmaya başladı. Öksürerek bir çığlık daha attı ve omzumun üzerinden geriye bakmadan önce, içime yoğun ve sıcak bir şekilde dökülenin, ateş rengi gözleri olan kaplan olacağını biliyordum.

48

KAPININ AÇILDIĞINI DUYDUM ama kaplanadamın arkasındaki ışığın değişmesinden başka bir şey göremedim. Seslendim: "Bu Micah, sorun değil. Ben güvendeyim." Micah'ya güveniyordum. Güveniyordum, lanet olsun.

"Vay anasını!" dedi kapıdaki erkek sesi.

Kaplan omzunun üstünden hırladı, pençeleri daha derine gömüldüğü için kan tenime değdiği yerden daha çok akmaya başladı.

Rafael yataktan konuştu. "Onu korkutmayın."

"Biz mi onu korkutuyoruz?" Ateş ederse kurşun kaplandan bana geçmesin diye kaplanın bedeninin arkasından beni görebilmek için odanın etrafında yürüyen Benito'yu görebiliyordum artık.

"Bu Micah, artık iki formu var," dedi Bram. Onu görmeden sesini tanıdım.

"Bu mümkün değil," dedi Benito.

Rafael, "Şekil değiştirdiğini gördüm, o Micah. Nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama o."

Kanımın iz bırakmaya başladığı zemine baktım. "Micah..." dedim ama homurtu tekrar duyuldu ve bu sefer bana doğru eğildi, burnunu sürttü, yüzünü saçlarıma bastırdı, ta ki burnunun sert bir şekilde enseme baskısını hissedene kadar. Erkek kediler genellikle seks sırasında eşlerinin boynunun arkasını ısırırlar, ancak hissettiğim şey insan boynumun arkasını ısırırsa ya ölürdüm ya da onu iyileştirene kadar sakat kalırdım.

Bram, silahını tavana doğrultmak için ellerini uzatarak etrafımızda dolandı. "Micah, Nimir-Raj, beni duyabiliyor musunuz? Ben sizin leoparlarınızdan biriyim."

Saçlarıma üflerken nefesi sıcaktı ama sadece kokumu almıyordu;

onun ve benim siyah kaplanım, uyanık ve sinirli bir şekilde içimde hırladılar. Omzumuzdaki pençelerden hiç hoşlanmamıştık, hem de hiç.

"Koş, Jade'i buraya getir, hemen!" dedi Bram. Birinin koştuğunu gördüm ve Benito hâlâ odadaydı, demek ki koridorda başka korumalar vardı.

"Micah," dedi Rafael, "bir şey söyle, bizi anladığını ve Anita'ya zarar vermeyeceğini göster."

Kaplan saçımdan geriye çekildi. Kollarındaki kasların gerginliğinin azaldığını hissettim ve omzumdaki pençeler de rahatladı. "Buradayım, buradayım," dedi daha alçak ve derin bir sesle. Ses, leopar halinden daha büyük olan kaplanın göğsünden geliyordu.

Benito, "Kralım, bana doğru gelin, burada olmanıza gerek yok," dedi.

"Bu doğru mu Micah, bizim için bir tehlike misin?"

"Bilincim yerinde ama kontrolümün tamamını geri almaya çalışırken biraz sorun yaşıyorum," dedi kaplanadam. Nedense leopar haliyle bu halini aynı Micah olarak düşünemiyordum.

"Ne tür sorunlar?" diye sordu Benito.

"Onu vurma Benito," dedi Rafael.

"Oda çok küçük ve siz çok yakınsınız kralım."

"Anita, leoparını çağır ve ona kim olduğunu hatırlat," dedi Bram ve kaplan ona doğru dönüp hırlarken çok yavaşça yanımıza diz çöktü.

"Özür dilerim," dedi Micah. "Odada bu kadar insan ya da silah olması hoşuma gitmiyor."

Bram silahını havaya doğrultmuş şekilde ellerini havada tuttu ama bize bir metreden daha yakındı. Micah ona saldırmadan silahı indirip nişan alıp bu kadar yakına ateş edemezdi. Hayatını riske atmakla kalmıyor, onu sunuyordu resmen.

Bram, yapma, demek istedim ama kendi kaplanım içimdeki o uzun koridorda koşmaya başlamak için o ânı seçti. Bizimle ilgilenmeye, savaşmak için bize pençeler ve dişler vermeye geliyordu. Zemindeki sıçrama deseni giderek daha dekoratif hale geliyordu.

Kolumdaki damlalar sonunda sıçramayla buluştu ve birikmeye başladı. Yaralıydım, kanıyordum. Yardım etmek için koşarken kaplanla tartışmayı zorlaştırdı.

"Siyah kaplanım geliyor, Micah."

Kaplanadam yine boynumu kokladı ama bu bir hırlama değildi, bu sefer omurgama doğru nefes aldı. Neredeyse bir... mırlamaydı. "Kokusu bu bedene güzel geliyor."

"Onu getirirsen uslu durmayacaktır, canımız acıdığı için kızgın."

Üstüme eğildiğinde o âna kadar ne yaptığını fark etmemiş gibiydi. "Anita, çok özür dilerim. Seni daha önce böyle incitmemiştim."

"Kaplanı olaya el atmadan önce üstünden inmek isteyebilirsin arkadaşım," dedi Rafael.

"Lütfen Micah, gelmek üzere ve beni dinlemiyor."

Kalçalarını geriye doğru hareket ettirerek benden çıkmaya başladı ama bedeni hâlâ çoğunlukla benim içimdeydi. Kaplanımın kürklü ve kaslı bir karanlık parçası gibi sıçradığını, hırladığını gördüm ve bana çarptı. Bir yük treni çarpmış gibiydi ama bedenim raylar, tren ve onun kırmaya çalıştığı hapishaneydi. Çarpma beni yukarı doğru, üstümdeki kaplana itti, ikimizi de odanın diğer ucuna ve duvara doğru savurdu. Vücudu darbeyi aldı, yoksa bir yerlerimi kıracaktım.

İnsan bedenim sersemlemişti, nefes nefeseydi, arkamdaki kürklü bedene çarpılmıştı ama kaplan hareket edebiliyordu. Ayağa fırladı ama sersemlemiş olmamla ilgili bir şey, insan vücudumda durmasına izin verdi, böylece aniden koridorda kapıya doğru döndük, hırladık, ayaklarımın ve parmak uçlarımın üzerine çömeldim. Dört ya da iki ayaklı mıydım hatırlayamadım.

Kaplan Micah dört ayak üzerinde kapıdan dışarı fırladı, devasa insansı üst vücudu kamburlaştı ve bana ateş gibi gözlerle baktı. Çığlık attım ve bir kaplanın çığlığı, sesi çıkarmak için boğazımı yırtıyormuş gibi hissettim ama sanki kaplan araba kullanmayı öğrenmişti ve ben direksiyona geri dönemiyordum. Tek yapabildiğim, bizi kapı aralığındaki siyah figüre fırlatmasını izlemekti.

Bram kolumu bloke etmek, benimle avım arasında durmak için oradaydı. Yüzünü kesmeye çalıştım ama kafamda 'görebildiğim' pençeler sanki orada değilmiş gibi içinden geçti. Sol kroşeyi atmaya çalıştım ama omzum düzgün çalışmıyordu ve Bram kolumu aşağı itip bana doğru abandı. Beni darbelerle değil, vücudunun ağırlığıyla geri zorladı. Benden daha uzundu ve böyle olmamalıydı. Kaplanım bundan daha büyüktü. Bu... yanlıştı.

Kaplanım hırladı ve ses ağzımdan çıktı ama sanki boğazım sesi çıkaramıyor ya da çıkarmamalıymış gibi acıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm. Micah'nın Bram'in bacaklarının yanından geçtiğini görebiliyordum. Hâlâ kaplan biçimindeydi ama kanımla lekelenmiş pençeli eliyle bana uzandı. "Üzgünüm."

Yavaşça yere çöktü, eli hâlâ bana uzanıyordu. Ona doğru sürünmeye başladım ama Bram diz çöktü ve beni durdurdu. "Kendinde olup olmadığını henüz bilmiyorum."

Sözleri anladım ve içimdeki kaplan yaklaşmak için çok tehlikeli olduğu konusunda hemfikirdi ama ben ona dokunmak istiyordum. Siyah kaplan bana baktı ve sonra bir göz açıp kapayıncaya kadar gözleri turuncu ve sarıdan Micah'nın yeşil leopar gözlerine dönüştü. Siyah kürk kaymaya başladığında ve insan vücudu siyah üzerine siyah çizgilerin arasından yukarı doğru eridiğinde yanına kaydı ve bana baktı.

Micah haline geri döndü, gidip yanında diz çöktüğümde kimse beni durdurmadı. Elini benimkine koyarak bana baktı. "Seni seviyorum Anita."

"Ben seni daha çok seviyorum," dedim.

"En çok ben seviyorum," dedi. Kapatmaya karşı koymaya çalışırken gözleri titreşti. Gözleri kapandı, bayılırken eli avucumda hissizleşti.

Yanağını öpüp fısıldadım, "Ben daha çok seviyorum."

49

OMZUMU KONTROL EDERKEN beni Rafael'in yanındaki odaya koydular. Yaralanmaya bir de hakaret ekleyen şey, Rafael'in iyileşmemesiydi. Seksten, büyüden ve ardından Micah'yla olan acil durum geçtikten sonra, sırtı tekrar acımaya başlamıştı.

Doktor Lillian başını iki yana sallayarak omzuma baktı. "Seni çok fazla iyileştiriyorum Anita."

"Bazı korumalar benden daha çok yaralanıyor."

Suratını astı. "Onlar koruma, sen değilsin. Yaralanma riskini almak onların işi, senin değil."

"Sargını yap doktor, FBI ile buluşmam gerekiyor."

"Dinlenmen ve iyileşmen gerekiyor," dedi.

"Zaman yok, kötü adamları yakalamak zorundayım."

Soluk gözleriyle düz bir bakış attı.

"Sert rolü eskidi Anita."

"Rol değil," dedim.

İç geçirdi. "Pekâlâ, düşündüğün kadar sertsin ama davrandığın kadar dayanıklı değilsin."

"Bu benim suçum değil," dedim.

"Micah'nın suçu muydu?"

Başımı eğip üstüne düşündüm. "Sanmıyorum. Bu formunu daha bugünün erken saatlerinde almıştı. Sanırım seks yaparken leoparını kontrol edebildi ama kaplan yeniydi. *Ardeur*'ü beslemem onu şaşırtmış olmalı."

"Kaplanını alalı bir ay olmadan bir daha üzerinde *ardeur*'ü besleme Anita. Seni yalnızca delecek kadar kendini kontrol edebilmiş, seni pençeleseydi..." Başını iki yana salladı, çok ciddi görünüyordu.

"Daha kötü olacağını biliyorum," dedim.

"Enseni kokladığını duydum, seni orandan ısırsaydı..."

"Yeter, dur artık, tamam. Olurken yeterince korktum zaten."

Bana baktı. "Korktuğunu hiçbir zaman kabullenmezsin."

"Bugün zor bir gündü ve görüşmenin ne zaman olacağını söylediklerinde FBI ile buluşacak kadar iyi olmam gerekiyor."

"Kendini bu kadar zorlayacak kadar önemli ne olabilir?"

"Devam etmekte olan bir soruşturmayı sana anlatamam ama hayatımda gördüğüm en kötü şeylerden biri bu, doktor. Bir kurban daha almalarından önce onları durdurabilirsem kendimi zorlamaya değecektir."

"Gördüğün bazı şeyler korkunç Anita, gerçekten korkunç."

"Evet, öyleler," dedim.

Başını yukarı aşağı salladı. "Burada olmanın o kadar büyük fark yarattığını düşünüyor musun?"

"Evet."

İç geçirdi. "Pekâlâ, sana bandaj yapacağım ve koluna bir askı takacağım ama asıl ihtiyacın olan, çağırdığın hayvanlarla birlikte bu yatakta uzanmak ve onların enerjileriyle ısılarının seni daha çabuk iyileştirmesine izin vermek."

"Bu harika olurdu doktor ama FBI her an arayabilir ve Cynric için bu öğleden sonra bir şeye gitmeliyim."

"Senin yaralı olduğunu anlayacak kadar büyük o Anita."

Başımı iki yana salladım.

"O anlamazsa telefonu bana ver ve ben açıklayayım ama FBI ile işin bittikten sonra mutlaka dinlenmelisin. En azından buluşacağın ajanları arayıp uyuyacak ya da katı yiyecek yemek için vaktin var mı öğrenebilir misin?"

Kulağa mantıklı geldi, bu yüzden Özel Ajan Manning'i aradım. "Şehre gelmek için ajanlarımızdan birini bekliyoruz."

"Mareşal Kirkland zaten şehirde," dedim.

"Videoları gözden geçirmek için başka bir uzman daha geliyor."

"Adamın gelmesine ne kadar var?" diye sordum.

"Kadın. Üç ya da iki saat içerisinde gelecektir."

"Tanrım, Manning, şu anda yeni bir kurban seçiyor olabilirler."

"Onlar zombi, teknik olarak kurban sayılmıyorlar."

"Ruhlarını böyle yakalayabilmek için ölüm zamanlarında orada, hazır olmaları gerektiğini biliyorsun. Bunu şansa bırakmıyor ve kızları kendileri öldürüyor olabilir."

"Biliyorum Blake, bunun farkındayım ama son ajanın gelmesi için bekleme emri aldık ve üstlerimi senden daha çok dinlemem gerek."

"Peki, peki, karşı çıkmak için fazla yorgunum." Yorgundum, ansızın ve tamamen bitkin düşmüştüm.

"Dün gece ne kadar uyudun?" diye sordu.

"Hiç."

Bıkkın bir ses çıkardı. "O zaman yatağa git ve uyu. Odaklanamayacak kadar yorgun olman kimsenin işine yaramaz."

"Doktorum da böyle söyledi."

"Doktor mu? Yaralandın mı?"

"Uzun hikâye. Yeni kadını beklerken biraz uyuyacağım."

"Bunu yap, şehre geldiğinde ararım. Şimdi yapabiliyorken biraz uyu."

Sen benim patronum değilsin deme isteğine karşı koydum çünkü uyku kulağa harika geliyordu. Telefonu kapattım ve Doktor Lillian'a "Şanslısın. Uyuyabileceğim," dedim.

Gülümsedikten sonra bana hayıflanmaya geri döndü. "Uyurken iyileşmesi için yardım almazsan bunun dikişlere ihtiyacı olacak."

"Aralarında uyuyacak insanlar bulacağım."

"Micah değil ve Nathaniel yatmış, yani o da değil."

"Bütün eğlencemi mahvediyorsun doktor."

"Seni dikebilirim ve bunun ne kadar eğlenceli olduğunu görürüz."

"Anlaşıldı. Peki, başka kim benim likantropi tatlarımdan biri ve daha büyük yataklardan birinde uyumaya müsait?"

"Ben kontrol ederken bu pansumanı omzunda tut." Bana söylediklerini yaptım, çünkü her şey yolunda giderse iyileşecektim ve dikişe ihtiyacım olmayacaktı. Dikişlerden nefret ediyordum, özel-

likle şimdi ağrı kesiciler benim için neredeyse işe yaramazken. Acıyı dindirecek hiçbir şey bulamayınca dikiş dikmek çok kötüydü. Daha hızlı iyileşmeme yardım edebileceklerse, doktor benim için yatacak kim bulursa bulsun şikâyet etmeyeceğime dair kendime söz verdim.

50

YALAN SÖYLEDİM, ÇÜNKÜ şikâyet ettim. Yerel kurtlarımızdan ve korumalarımızdan biri olan Graham, iyi arkadaşı, kurt ve koruma partneri Clay'le birlikte yatağını benimle paylaşmayı önerdi ama Meng Die çoktan yataktaydı. Evet, bu dünyada ölüydü ama erkekler onun serinleyen vücudunun yanında beni uyutmazdı ama benden önce uyanırsa talihsiz bir şey yapmaması için ona güvenmiyordum. Beni becermek istediğini zaten ima etmişti. Bunu yapmaya çalışırken uyanmak istemiyordum. Nefret ettiğim veya benden nefret eden insanları becermezdim. Bu bir kuraldı, çünkü bir kız bir yere çizgiyi çekmeliydi.

Bir sonraki teklif, bir süredir çift olan -gerçi tekeşli değillerdi- leoparlardan ikisi Elizabeth ve Caleb'di. Bir keresinde Elizabeth'i gümüş olmayan kurşunlarla vurmuştum, bu yüzden iyileşmiş ve bundan sonra benden korkmuştu ama bu, bizi arkadaş yapmazdı. Leoparlarını devraldıktan sonra beni dışlayan yerel leoparlardan sadece biriydi. Gerçekten kötü olmak için cesareti olsaydı Caleb kötü bir adam olurdu. Bunun yerine sadece suratsız ve yanına kâr kalabildiğinde zalimdi. Yazıktı çünkü o bir Gotik çocuk olarak ve çok-fazla-şeyi-deldim olarak tatlıydı ama tavrı tüm çekiciliğini çalmıştı. Birbirleriyle çıktıklarına seviniyordum, başka birini ikisiyle de çıkmak zorunda kalmaktan kurtarıyordu. İkisi de Meng Die ile aynı kurala tabiydi: Benden nefret eden insanlarla bir yatakta uykuya dalmayacağım.

"Aynı hayvanlar olmak zorunda değil doktor, içimdeki canavarlara uysunlar yeter."

"Doğru ama aynı gruptan şekil-değiştirenleri bulmanın iyileşme sürecini daha da artırdığını keşfettik ve polislerin yanına dönmeden

önce olan kısıtlı zamanda en mantıklısı kaynaklarımızı etkin şekilde kullanmak."

İç geçirdim. "Pekâlâ. Ve evet haklısın. Başka kim müsait?"

Kelly'nin canına okuyan aslan Magda ve diğer Harlequin aslanı Giacomo, Doktor Lillian'ın önerdiği diğer kişilerdi.

"Hayır."

"Anita, seçici davranarak bütün uyuma zamanını boşa harcayacaksın. Bu insanlarla seks yapmanı istemiyorum, sadece aralarında uyu ve grup enerjisinin seni iyileştirmesine izin ver."

"İki kişinin arasında uykuya dalmak benim için onları becermekten daha çok güven gerektiriyor," dedim.

Bana suratını astı. "Anita, hayvanlarına uyan insan kalmıyor. Görevde bir sürü fare var ama onlar senin çağırdığın hayvanlar değil, yani iyileşmene yardım edemeyiz."

"Bu yüzden mi Micah ile birlikte Rafael'i iyileştiremedik?"

Başıyla onayladı. "Umarım Micah'nın güçleri diğer şekil-değiştirenlere de uzanır ama sen yalnızca metafiziksel olarak bağlı olduğun insanları iyileştirebiliyor gibisin, yani fareleri çağırabilsen bile Rafael'i ya da herhangi birimizi iyileştirebileceğini sanmıyorum."

"Üzgünüm Lillian, gerçekten bilerek zorluk çıkarmaya çalışmıyorum."

"Bu denemiyor olduğun halinse, daha çok çabalaman için sabırsızlanıyorum," derken sesi tatsız ve mutsuzdu.

Şaka mı yapmıştı yoksa gerçekten benden şikâyetçi miydi bilmiyorum. "Gerçekten başka seçeneğimiz kalmadı mı?"

"Bunu Magda'ya söylemeyi önermezdim ama evet."

"Taviz vereceğim o halde, Harlequin'lerden biri olur ama ikisi de değil."

"Nicky'yi senin için uyandırabilirim."

"Hayır, bırak uyusun. Cynric'in okul şeyine gidemeyecek kadar yaralı olursam Nathaniel ve onun gidebilmesini istiyorum."

"Burada pek fazla aslan yatağı yok Anita." Yüzünden bir düşüncenin geçtiğini gördüm. "Travis olur mu, dövüş antrenmanı yapa-

bilmek için bu haftayı burada geçiriyor."

"Travis benim boyumda ve sporcudan çok kitap kurdudur. Asla o kadar iyi olamaz," dedim.

"Kitap kurdu olması iyi bir savaşçı olamayacağı anlamına gelmez," dedi.

"Evet ama kalbin hem kitaplarda hem de antrenman sahasında olmalı. Travis aslan toplumunda hayatta kalmak için dövüşmesi gerektiğini bildiği için antrenman yapıyor ama kalbi onda değil."

Gülümsedi. "Bu doğru ama Nicky'nin liderliği altında iyileşiyor gibi."

Ona Travis'in hâlâ hayatta olmasının tek sebebinin Nicky'nin onu koruması ve Travis'e yönelik tüm zorlukların iki adamdan oluşan ikili bir ekiple karşılandığını açıkça belirtmesi olduğunu söylemedim. Nicky bunu neden yaptı? Travis, zeki ve nazik olmanın güçlü yanları olduğunu biliyordu, bunların ikisi de aslanlarla arası için çok iyi değildi. Bana gelip Nicky ile kafasındaki bir fikir hakkında konuşmasına yardım etmemi istemişti. Gerçek erkek aslanlar ve bazı dişi aslanlar, gruplar halinde çalıştı. Vahşi doğada bir erkek tarafından değil, iki ila altı kişilik koalisyonlar tarafından yönetilen gruplar vardı. Bazıları kardeş ya da kuzendi ancak genetik testler, birçoğunun, genç erkeklerin babalarına ve amcalarına meydan okumak için yeterince yaşlandıklarında babalarının onları kendi topraklarından kovdukları göçebe geziler sırasında tanışmış savaş arkadaşları olduğunu ortaya çıkarmıştı. Hayvanın doğal versiyonunun yaptığı hemen hemen her şey, hayvan kültürünün bir parçası olurdu.

Travis, kendisinin ve Nicky'nin bunu yapmasını önerdi; Nicky'nin bundan ne çıkardığını sorduğumuzda, tamam, soran Nicky'ydi, Travis şunu söylemişti: "Nicky senin aracılığınla duygular hissediyor ama kendi başına oldukça sosyopat, bu da grubun duygusal dinamiklerini anlamadığı anlamına geliyor. Ve özellikle dişi aslanlarla buna ihtiyacı var. Duygusal şeyleri ona özel olarak açıklayacağım ve hayvan kültürü hakkında ihtiyaç duyduğu herhangi bir araştırmayı ya da ihtiyacı olan herhangi bir şeyi yapacağım."

Nicky de şöyle demişti, "Araştırma oldukça gereksiz ama grup dinamiklerinde bir şeyler kaçırdığımın farkındayım. Duygusal kısımları anlamadığım o kadar belli mi?"

"Benim duygusal zekâm çok yüksektir."

"Duygusal zekâ ne demek?" diye sordu Nicky.

"Kitap konusunda olduğu kadar duygusal konularda da akıllı olduğu anlamına geliyor," dedim.

"Anita'nın sosyal/iletişim zekâsı gerçekten yüksek ve senin fiziksel zekân harika. Akıllı olmanın birçok yolu vardır. Okulda tam puan almanın yolu sadece bir yoldur."

Nicky, bir aylığına denemeyi kabul etmişti ve ardından kalıcı hale getirdi. Travis, Nicky'nin daha iyi bir Rex olmasına yardımcı oldu ve duygusal şeyleri anlamak, problemler kavgaya dönüşmeden önce sorunların üstesinden gelmeye yardımcı oldu. Sorunu nasıl çözeceğini bilmek için yumrukların uçmasını beklemek zorunda olan türden değil, bir şey kontrolden çıkmadan önce ne zaman devreye girmesi gerektiğini bilen türden bir fedai olmak gibiydi. Önleyici bakım sadece arabanız için değildi.

Nicky, Travis'in ilk tatilinde gelip burada korumalarımızla savaşmak için eğitim alması gerektiğinde ısrar etmişti çünkü Nicky her zaman Travis'le birlikte olamazdı. Ayrıca Nicky, Travis'in kavgada berbat olduğunu, ciddi anlamda berbat olduğunu bana söylemişti. Aslında dün gecenin, bilgin aslanımız için uzun bir hafta sonu eğitiminin başlangıcı olduğunu unutmuştum.

Ranza arkadaşları için Travis ve Magda'ya evet dedim. Travis'i bir arkadaş olarak seviyordum ve Magda'yla Kelly'ye yaptığı muamele hakkında konuşma şansı iyi bir şey olurdu. Konuyu açmazdım ancak Kelly'ye neden baş dişi aslan unvanından başka hiçbir şey kazandırmayacak bir dövüş için meydan okuduğunu anlayacaksam Magda'yı daha iyi tanımam gerekiyordu. Belki bu onun için yeterliydi; eğer öyleyse, nasıl durduracağımı bilmiyordum ama daha fazla ipucu bekliyordum. Travis ile yalnız konuşma şansım olsaydı, ondan Magda hakkındaki düşüncelerini sorardım. Ama aniden bitkin düş-

tüm, sanki her şey bir anda bana yetişiyormuş gibi.

Duşta tekrar şekil-değiştiren kalıntısını ve kanı durulamıştım. Doktor Lillian sargıyı temiz tutamadığım için beni tekrar sarmak zorunda kaldı. Sanki bilerek yapmışım gibi bu konuda oldukça huysuz davranmıştı. Sol omzumun üstünden ve kolumdan biraz aşağı uzanan bandajlarla yatağın kenarına oturdum. Duştan aldığım havlu üzerimdeydi. Yeraltında tekrar çıplak yürümek istemedim mi yoksa çok yorgun olduğum için çıkarmayı mı unuttum karar veremedim. En azından saçlarım kirlenmediği için bu sefer ıslanmamıştı. Böylesi, bir yastıkta uyumayı daha rahat hale getirirdi ve kıvırcık Rorschach testi gibi garip pozisyonlarda saçlarım kurumuş halde uyanmazdım.

Sesler duydum. Birinin kapımın dışındaki iki korumayı geçerek konuştuğunu biliyordum. Bram, Fredo'ya beni ispiyonlamıştı, bu yüzden gittiğim her yerde korumalarım vardı, en azından bugün. Hafif bir vuruş oldu, bu bile Magda olmadığını anlamamı sağladı. O, operasyon yapma emri olan bir polis gibi kapıyı çalardı; yüksek sesle, otoriter ve kapıyı kıracak gibi. Bu, hayır dediğinizde çalanın öylece çekip gideceği bir vuruştu. Travis olmalıydı.

"Girin," dedim.

Travis kapıdan içeri başını uzattı. Kısa bukleleri her zamanki kahverengimsi sarı yerine koyu kahverengi görünüyordu. Ayrıca saçları biraz uzamış gibi görünüyordu ve ancak odaya girip kapıyı arkasından kapattığında saçlarının ıslak olduğunu fark ettim, bu da daha koyu ve bukleler gevşediği için onu daha uzun gösteriyordu. Islak ve ağır saçlarım arkada neredeyse on santim daha uzundu. O da benim gibi havludan başka bir şey giymiyordu. Aslında havlu onu benim gibi koltuk altından neredeyse ayak bileğine kadar kaplıyordu çünkü hemen hemen aynı boydaydık. Ekstra büyük havlular ikimizde de elbise gibiydi ama Claudia'da temel şeyleri zar zor örtüyorlardı.

"Yaralanmana üzüldüm," dedi.

"Ben de. Dövüş antrenmanını böldüğüm için üzgünüm."

Gülümsedi. "Ben değilim, ondan nefret ediyorum."

"Daha kaslı görünmeye başlamışsın," dedim kolumu ona doğru kaldırarak ama sonra durdum çünkü unutup sol kolumu kaldırmıştım.

"Evet ve çıkmak istediğim kadınlar bundan hoşlansaydı harika olurdu ama kulaklarına Shakespeare soneleri fısıldamamdan daha çok etkileniyorlar."

Ona bir bakış attım. "Şaka yaptığını söyle."

"Edebiyat seven biriyle çıkmadın mı hiç?"

"Çıktığımı düşünmüştüm ama yanılmış olabilirim çünkü yatakta sone fısıldamaya çalışsam bence bana gülerlerdi."

"Seyircini tanımalısın," dedi. "Benimkiler şiir seviyor."

"Şiir sevmem demedim, sonelere o kadar bayılmıyorum sadece."

"Shakespeare sevmez misin?" Onu yaralamışım gibi elini göğsüne koydu.

"Trajedileri tercih ederim," dedim.

Tekrar gülümsedi. "Tabii öyledir ama Lady Macbeth monoloğunu yapmanın işime yarayacağını sanmıyorum."

Sırıtma sırası bana geçmişti. "Bilmem, kızdan kıza değişir."

"Sen?"

"Hayır," dedim gülümsemeye devam ederek. Gülümsemek güzeldi, yorgunluğu göndermeye yardımcı olmuştu.

Gelip yatakta yanıma oturdu, bandajlı tarafa oturmamaya dikkat etmişti. "Fena görünüyorsun Anita."

"Hissettiğim kadar kötü göründüğüm ya da göründüğüm kadar kötü hissettiğimi bilmek güzel sanırım."

"Kötü göründüğünü söylemedim, hep iyi görünüyorsun."

Ona baktım. "Bu hiç doğru değil işte."

Gülümsedikten sonra kaşlarını çattı. "Bu kazanamayacağım kız anlarından biri mi? Seninle aynı fikirde olursam güzel olmadığını düşünmekle mi suçlayacaksın beni, sana karşı çıksam da yalan söylediğimi mi söyleyeceksin?"

Kendimi tutamayıp güldüm. "Eğer sevgililerimden biri olsaydın belki ama şu an hayır, üstünde kız mantığını uygulamayacağım."

"Ucuz attlattık," dedi ve kaşından bir ter siliyor gibi yaptı.

"O kadar mı yorgunum, yoksa normale göre daha normal ve daha mutlu musun?"

"İkincisi kesinlikle doğru," dedi.

"Fazladan spor çalışmasına rağmen mi daha mutlusun?"

Başını olumlu anlamda salladı. "Buraya gelmeden önce duş almam gerekti, çünkü ağırlık kaldırma ve kıçımı tekmeletmek yüzünden çok terliydim."

"Önümüzdeki dört gün yoğun bir eğitim aldığını biliyorum. Bire bir dövüş talimini kiminle yapıyorsun?"

"Fredo."

"Yumruk yumruğa dövüşte iyidir ama bıçaklarla daha bile iyidir."

"Fark ettim. Bıçaklarla olduğumda ellerimle olduğumdan daha iyi olduğumu söylüyor. Bu bir iltifat mı yoksa yumruklarımla çok kötü olduğum için kavgayı kazanmak için bıçağa ihtiyacım olduğunu söylemeye mi çalışıyor bilmiyorum."

"Eğer Fredo elinde bıçakla yaptığın herhangi bir şeye iltifat ediyorsa bu iyi bir şeydir. Korumalar için ana bıçak eğitmeni ve bu konuda aşırı iyi. Bir keresinde antrenman minderinde onu yaralamıştım. Diğer erkekleri bayağı etkiledi."

Kahverengi gözleri kocaman oldu ve onu olduğundan daha genç gösterdi. Yirmi beş yaşındaydı ama geniş gözleri ve ıslak, dağınık bukleleriyle on sekize yakın görünüyordu.

"Bıçak dövüşünde Fredo'ya mı dokundun, vay be, bu etkileyici. Çok hızlı hareket ediyor."

"Fareler ve leoparlar hız konusunda iyiler. Aslanlar daha kaslı."

"Bu aslan hariç," dedi.

"Yalnız olursak sana bir şey soracaktım."

"Ne soracağını hatırlamıyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Omzuma dikkat ederek bana sarıldı. "Zor bir gün geçirmişsin."

"Hatırladım, Magda, onun hakkında ne düşünüyorsun? Neden Kelly'yi dövüyor?"

"Grubun resmi olarak bir numaralı dişi aslanı olmak istiyor."

"Nicky onu çoktan seks konusunda reddetmiş ve onun Regina'sı benim, yani onu da olamaz. Yerel grubumuzun ilk dişi aslanı epey boş bir unvan aslında."

"Öyle," diyerek bana katıldı.

"O halde Magda neden bunun için uğraşıyor?"

"Emin değilim ama durmayacağını biliyordum."

"Ona bir şey kazandırmıyorsa neden?"

"Ona bir şey kazandırmadığını söylemedim. İlk dişi aslan olmanın boş bir unvan olmasına katıldım sadece."

"Tamam, Kelly ile savaşmak ona ne kazandırıyor?"

"Bilmiyorum ama bir amacı olduğunu biliyorum. Harlequin'ler vampir efendileri de olsalar," *efendileri* kelimesinin etrafında tırnak işareti yaptı, "şekil-değiştiren arkadaşları da olsalar çok hedef odaklılar."

Daha fazlasını sorabilirdim ama kapıda çok kendinden emin bir çalış oldu. Dışarıda konuşma duymamıştım. Ya konuştuğum için duymadım ya da Magda kapıyı çalmasına izin verilene kadar kapıdaki korumalara dik dik baktı.

"Gir," dedim.

Magda kapıdan içeri bakmadı, odanın sahibiymiş gibi içeri girdi. Bir yetmiş sekiz boyuyla bir kadına göre uzundu, bu da o zamanlar insanlara tepeden baktığı anlamına geliyordu. Sarı saçları kulaklarının altına düşüyor ama omuzlarına hiç değmiyordu. Küt kesimi düz saçla işe yarayabilirdi ama saçlarında dalgalar vardı, bu yüzden dağınıktı, sanki biri saçlarını şekillendirip kesmeye başlamış ama yarıda bırakmış gibi. Vampir efendisinin saçları kesinlikle düzdü, onunki ne kadar sarıysa efendisininki de o kadar siyahtı. Gözleri mavi-griydi, gökyüzü kadar değişkendi. Mavi saten pijama giydiği için şimdi daha mavi görünüyorlardı. Magda'nın pastel mavi olanları ve satenleri bir yana, pijamalara sahip olacağı hiç aklıma gelmemişti. Yumuşak bir şey giymiş olsa bile odayı boyla değil huysuzlukla doldurdu. O insan gözlerini bize çevirdi ama sanki aslan her şeyi

görmüş gibiydi ve aslan araştırdığı her şeyin kendisine ait olduğunu sanıyordu. Bütün Harlequin'ler böyle değildi ama o öyleydi, erkek aslan Giacomo'da bile o komuta havası yoktu. Sanki o odadaki en güçlü, en hızlı, en iyi olduğunu biliyormuş gibi, etrafındaki herhangi bir alfanın yüzüne sürekli bir tokat atmak gibiydi, onu ikna edemezseniz daha iyi olduğuna emindi ama o zamana kadar... bu onun odasıydı. Yorgun olmadığımda bile Magda'nın enerjisi beni yoruyordu. Sürekli pusuda bekleyen bir sidik yarışı gibiydi. Bunun bir kısmı aslan olmasındandı ama o payından daha fazlasına sahipti.

Geleli beş dakika bile olmamış olsa da onunla neden fazla zaman geçirmediğimi çoktan hatırlıyordum. Diğer yanımda o varken nasıl uyuyacaktım? Yüzüme yansımış olmalı, belki kokum değişmiştir; sebep ne olursa olsun, Magda fark etti.

"Yaptığım bir şeyden memnun değilsin ve henüz hiçbir şey yapmadım, konuşmadım bile."

"Enerjin biraz... yüksek," dedim.

Travis artık yanımda dik oturuyor ve bana sarılmıyordu. Gerilmişti ama asıl soru nedendi?

"Ne demek istediğini bilmiyorum," dedi.

"Biliyorum," dedim.

Travis onu başka bir aslan gibi değil, bir ceylanmış gibi izliyordu. Onun ve Magda'nın neden diğer aslanlarla sorunu olduğunu düşünmeye gerek yoktu. Sorunları birbirinin tam tersiydi.

"Tamam, uykuya ihtiyacım var ve bunun olabilmesi için ikinizin birlikte çalışması gerekiyor," dedim.

"İki tarafında yatacağız ve aslanlarımız seninkiyle karışıp seni iyileştirmeye yardım edecek," dedi Magda.

"Eve ama enerjin sana karşı baskınlığımı tekrar kanıtlama ihtiyacımı doğurursa bunu yapamam."

Sarı kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Sarışınlarda bile çok fazla doğal sarı kaş göremezdiniz. Gözlerini daha da yumuşatıyordu sanırım ya da belki de siyah kaşları olsaydı gözleri daha renkli görünürdü. Kim bilir?

"Sana meydan okuyacak hiçbir şey yapmadım Anita. Rex'imizin Regina'sı olarak seni kabul ettim ve tersini de hiç söylemedim."

"Nicky ile yatmayı teklif ettin," dedim.

"Yeni bir gruba katıldıktan sonra kendini Rex'e sunmak gelenektir."

Travis sonunda konuştu: "Hayır, değildir."

Ona dik dik baktı ve birden yağmur bulutları kadar gri oldular. "Bir defalıktı," dedi, sesi yükseliyordu, bir sonraki sesi hırlama bile olabilirdi.

"O o zamandı, bu ise şimdi," dedim.

O arkadaş canlısı olmayan bakışını bana çevirdi. "Geleceğin belirsiz ve bildiğim geçmişten çok farklı olduğunun senden çok daha fazla farkındayım."

"Karanlığın Annesi'ni öldürdüğüm için özür dilemeyeceğim Magda."

Onu şaşırtmışım gibi baktı. "Böyle bir şey beklemiyorum, bir düşmanı yendiğin için özür dilemezsin."

"Pekâlâ, zaferim senin hayatına mal olduğu için özür dilemeyeceğim, buna ne dersin?"

"Dediğim gibi, böyle bir şey yapmanı beklemiyorum. Savaş kazandığın için özür dilemezsin."

"Vietnam Savaşı diye aratırsan bir savaş için insanlar nasıl özür diler görürsün. Ama tabii sanırım biz onu kazanmadık."

"Anlamıyorum."

"Anita daha yakın Amerika ve Vietnam tarihinden bahsediyor. Sanırım Fransızlar ve Ruslar da işin içindeydi."

"İnternette araştıracağım," dedi ve odada ilerledi.

Travis gerilince ona baktım. "Eğer büyük kötü enerjisini azaltacaksa senin de erkek olup av enerjisi vermeyi bırakman gerekiyor."

Kahverengi gözleri koyulaştı. Aslanına dönüşmüyordu, kızgındı ve gözlerinin rengini değiştirmişti. Öfkenin iyi bir işaret olduğunu düşündüm, içinde gösterdiğinden daha çok savaş var demekti.

"Deniyorum, denemediğimi mi sanıyorsun?" dedi ve sesi artık daha derinden geliyordu.

"Aslanadam olması onun bir kuzu olmadığı anlamına gelmiyor Anita."

"Ben bir kuzu değilim," dedi Travis. Sesi halen alçaktı ve sesinin basının artması için daha büyük bir göğse ihtiyacı var gibiydi.

Magda onu görmezden geldi, o yokmuş gibi bana doğru konuştu. "Bir kuzuyu kurda çeviremezsin Anita. Dövüş yeteneği olsa da kazanma inancı yok."

Haklı olmasından korkarak yanlış düşünüyor olmasını umdum.

Travis'in öfkesi ondan bir ısı gibi çıktı ve canavarı da onunla birlikte yükseldi. Yakınlığıyla tenim karıncalandı. Ona bakınca yüzünden dışarı bakan koyu turuncu aslan gözlerini buldum.

"Canavarın üzerinde bu kadar zayıf kontrolün mü var evlat?"

Oğlan ayağa kalktı. Kızın önümde onu dövdüğünü görmek istemedim ya da bugün bunu durdurmaya çalışırken tekrar incinmek istemedim.

"Bu rahatlatıcı değil," dedim.

Travis şaşırdı. Magda bana baktı.

"FBI aramadan önce uyumak için sınırlı bir zamanım var ve işe gitmem gerekiyor. Yaklaşık yirmi dört saattir uyumadım, o yüzden kavga edecekseniz dışarı çıkın ben de başka ranza arkadaşları bulayım."

Magda tek dizinin üzerine çöktü ama bir maçtan önce eğilirken dövüş sanatlarında yaptığınız gibi gözlerini Travis'ten ayırmadı. Eğiliyorsunuz ama bakışlarınız rakibinizde kalıyor; yoksa sen bakmazken kıçını tekmeleyebilirdi. Magda'nın Travis'e bu kadar ilgi göstermesi ya onun için iyiye işaretti ya da kızın her zaman bu kadar dikkatli olduğu anlamına geliyordu.

Travis de havlusuna dolanıp o kadar rahat olamasa da diz çöktü. "Özür dilerim Anita."

"Beni affedin kara kraliçem," dedi Magda.

"Birincisi, bana kara kraliçe deme. Kavga etmeyi bırakıp yatağa girerseniz ikinizi de affedeceğim, böylece uyuyabilirim. Yatak ikilisi olarak ilk tercihim değildiniz ve gerçekten hızlı bir şekilde kendi-

nize gelmezseniz her ne sebeple olursa olsun yatma listemden çıkacaksınız."

Magda başını eğdi, gözleri üzerimdeydi ama bir şekilde Travis'in hâlâ çok farkında olduğunu biliyordum. O sadece o kadar dikkatliydi, onu gerçek bir tehdit olarak görmüyordu. "Kendi küçük dertlerimi sizin rahatınızın önüne koyduğum için utanıyorum kraliçem."

"Ben de öyle Anita, özür dilerim."

"Pekâlâ, şimdi sessizce, daha fazla çekişmeden uyuyacağımızı anladığım için özürleri kabul edeceğim." Uzandım ve işleri hızlandıracağını umarak yorganın altına girdim. Sol tarafıma yatamadım, bu yüzden kapıya sırtımı vererek yatmak zorunda kaldım. Yapamadım. Yatakta doğruldum ve diğer iki odadan birinin diğer yöne bakan bir yatağı olup olmadığını düşünmeye çalıştım. Muhtemelen yoktu.

"Önüne uzanmama izin ver, böylece kapıdan girenlerin sana zarar vermesini engelleyeyim," dedi Magda ve mavi pijamasını başının üzerinden geçirerek solgun ama çok fit bir üst bedeni ortaya çıkardı. Bu çok güzel göğüslerin hemen altında, sanki biri meşhur bir ölüm tırpanını kesmiş gibi, hilalin bir ucundan aşağı doğru uzanan ve belinin altında kaybolan düz bir çizgiyle, altlarında kızgın kırmızı bir tırpan gibi uzanan bir yara izi vardı. Kırmızı olması yeni olduğu anlamına geliyordu ve neredeyse her şeyi iyileştirebileceğine göre orada olmaması gerekiyordu. Eski, beyaz bir yara izi gibi olabilirdi ama taze olmamalıydı. Yatağa doğru ilerlerken kollarında, göğsünde ve karnındaki kaslar hareket ediyordu. Vücudu J.J.'inki gibi zayıf ve atletikti, genetiği daha fazla göğsü olmasına izin vermişse de, bunun dışında bana çok hoşlandığım bale dansçısını hatırlattı.

"Sen öne geç," dedi Travis, "çünkü bu gerçek bir dövüşse şu anda yapabileceğim tek şey, sen Anita'yı güvende tutarken onları geciktirmeye yardım etmek." Havlunun yere düşmesine izin verdi ve yatağa tırmandı, yatağın duvar tarafına ulaşmak için bacaklarıma tırmanırken artık çıplak olduğu gerçeğinden hiç rahatsız olmadı.

"Sınırlarını anlaman bilgeliğin başlangıcıdır," dedi Magda, pijamasının altını çıkarırken. Daha da zayıftı, sanki daha fazla göğse

sahip olmasını sağlayan genetik kodları, kalçalarının şişmesine yer bırakmamış gibi kalçası çok dar ve bacakları çok uzundu. Hatta tanıdığım çoğu kadından daha çok erkek gibi hareket ediyordu, gerçi dövüşürken ya da dövüşmeye hazırlanırken kalçalarını sallayabilen kadın dövüş sanatçıları görmüştüm. Onun doğal yürüyüşü mü yoksa sadece yüzyıllarca süren pratiği mi diye merak ettim. Büyük yara izini nasıl ve ne zaman almıştı acaba?

Sonunda sağ tarafıma yerleştim, Magda arkamdan sarılmışken Travis'e sımsıkı sarıldım. Kolları o kadar uzundu ki ikimizi de sarmıştı. Ne o ne de Travis'in koluyla onun üzerinden geçmesi ve beni onun kıvrımına daha sıkı çekmek için vücudunu kullanması konusunda herhangi bir sorunu yok gibiydi. Göğüsleri omuzlarıma bastırdığında bir an rahatsızlık duydum. Bu kadar göğsü olan başka bir kadınla hiç bu kadar yakın uyumamıştım. Beni neden rahatsız ettiğinden emin değildim ama öyleydi. Diğer omzumda yatabilseydim, uyuyabilirdim ve başka birinin göğüsleriyle uğraşmak zorunda kaldığımda, fark etmeden önce buna alışmak için saatlerim olurdu. Şimdiyse, fark ediyordum.

"Gerginsin," dedi.

"Kapıya sırtımı dönmeyi sevmiyorum," dedim ve bu da gerginliğin bir parçasıydı.

"Eğer kalkarsak yatağı birkaç dakika içinde yeniden yaparım ve sen diğer tarafa bakabilirsin." Bunu düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissettim ama yaptığımız buydu. Travis, örtüleri karşı tarafın altına sıkıştırarak ve yastıkları aşağı kaydırarak yatağı yeniden yapmasına yardım etti. Yatakta basamak veya başlık yoktu, bu yüzden işe yaramıştı. Bu sefer Travis beni arkadan kucakladı ve ben Magda'nın göğüslerini arkamda hissedişime göre çok daha rahattım. Biliyorum, garip ama yine de hissettiğim buydu.

Kolumu kızın beline doladım ve kalçalarımız Travis'le olduğum kadar sağlam bir şekilde uyduğunda, yükseklik farkı nedeniyle yüzüm onun tam ortasındaydı. Kolunu benimkinin üzerine attı, böylece Magda'ya da sokuldu. Yine kimse şikâyet etmedi.

İşe yaramayacağını, uyanık yatıp tuhaf olacağımı düşündüm çünkü daha önce ikisiyle de yatmamıştım ama yorgunluk garip yatak arkadaşları yapıyor. Travis'in yumuşak nefesinin sesiyle uyuyakaldım, onun da uyuduğunu biliyordum. Magda uyumamıştı ama vücudu sanki uyuyor numarası yapıyormuş ya da benim uyumama izin veriyormuş gibi hareketsiz ve rahattı. Bir şekilde uyanık kalacağını ya da en azından alarmda kalacağını biliyordum. Ondan hoşlanmıyor olabilirdim ve birinin kapıdan girmesini engelleyemezdi, bu dışarıdaki korumaların işiydi ama önlemek için canını verene kadar hiçbir şeyin bana ulaşmayacağına dair bahse girebilirdim. Senin uğruna canını ortaya koyacağını bilmek için birini sevmek zorunda değildin. Bunu yapmak için birinden hoşlanmaya bile gerek yoktu. Görevinin ne olduğunu ve görev için ne kadar şey feda etmeye istekli olduğunu bilirdin. Magda zaten görev başında bir kraliçe kaybetmişti, bir tane daha kaybetmek istemediğine bahse girebilirdim.

Rüyamda kabarık aslanlara, ayılara ve her türden hayvana benzeyen altın bulutlu gri bir gökyüzü gördüm. Gökyüzü maviye döndü, güneş ılıktı ve tepenin hemen ötesindeki bir kumsalda bir okyanusun sesi geliyordu. Bütün gece o sese doğru yürüdüm ama bir türlü denizi bulamadım.

51

MÜZİK ÇALIYORDU, RÜYAMA girdi ve beni çıkardı. Belirsiz bir su, bir tekne ve havayı kesen ve pençeleyen yavru kedilerle hokkabazlık yapan zombileri görüyordum. Uyandım ama iki adamın arasına sindim ve müziği duymazdan gelmeye çalıştım. Sonunda müzik durdu, karanlık odada çok sıcak olan uykuya geri dalmaya başladım. Önümdeki adama sokuldum, yüzümü çıplak sırtına dayadım ve teninin kokusunu tanımadım.

Gözlerim açıldı, vücudum gerildi ve paniklememeye çalıştım. Magda ve Travis başka bir şey yapmak zorunda kalacak kadar uzun süredir uyuyordum. Bunu daha önce yaralandığımda ya da bitkin düştüğümde yaşamıştım ve o kadar uzun süre uyumuştum ki yatak arkadaşlarımın vardiyasını değiştirmesi gerekiyordu ama mantığın bununla hiçbir ilgisi yoktu. İki adamın beni loş odada, bir saniye önce çok rahatlatıcı olan çarşaf ve beden yuvasına sıkıştıran sıcak baskısı, şimdi kapana kısılmış ve hareket edemiyormuş gibi hissettirdi. Müziğin sesi tekrar duyuldu ve çalan telefonun benim olduğunu anladım. Telefonumu yanımda getirdiğimi hatırlamıyordum, yani biri benim için eşyalarımı buraya getirmişti. İnsanlar benimle ilgileniyordu, öyleyse neden midem sıkışıyordu ve tek yapmak istediğim örtülerden ve bedenlerden kurtulmak ve telefonu kapmaktı? Ayağa kalkmaya çalışırken sol kolumun üzerinde yattığımı fark ettim, bu da en azından kısmen iyileştiğim anlamına geliyordu. Bir de örtülerin altında kalmıştım çünkü onlar bir şekilde bana ve adamlara dolanmışlardı.

Öndeki adam dirseğinin üzerinde doğruldu ve uzun kolunu yataktan uzattı. Çok koyu tenliydi, odanın içinde siyahtı, gerçi bunun gerçek renk mi yoksa çok loş ışık mı olduğuna emin değildim.

Elinde telefonumla geri geldi ve ben kısa, neredeyse tıraş edilmiş siyah saçları ve uzun, çok uzun vücudu tanıyamadım. Arkamdaki adamın önümdekinden daha kısa ve daha narin olduğunu hissedebiliyordum ama bakmaya tenezzül bile etmemiştim. Orada yatarak biliyordum ki o kadar aşina olduğum biri değildi... yattığım ve uyandığım kimse değildi.

Telefonu aldım ve sonunda uzun boylu adamın yüzünün bir anlık görüntüsünü tanıdım. Harlequin Jane'i çağıran sırtlanadam Seamus'tu. Tuşa basarak konuştum: "Evet, buradayım."

"Sesin uyuyormuşsun gibi geliyor Blake," dedi Özel Ajan Manning.

Yüzümü Seamus'un sırtına gömerek sol tarafıma tekrar yattım. Arkamdaki daha ufak olan adam da bana doğru yanaşmıştı. Kim olduğunu bilmediğim için gerilmeyi bıraktım ve kendimi rahatlamaya odakladım. "Bütün gece çalıştığım için evet, uyuyordum. Üzgünüm."

"Bütün gece ölüleri mi kaldırdın?"

"Onun gibi bir şey. Ne var ne yok?"

"Videoları tekrar izlemek istediğini hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Hazırlanıp geldiğinde senin için hazır olmuş olacağız."

"Benim için hazır mı olacaksınız? Geleceğim, partnerin bilgisayar sihrini yapacak ve videoları izleyeceğiz sadece. Bu sefer yalnızca psişik gücümü de kullanacağım."

"Genel merkez ipuçları aramak için bir çift göz daha olmasını istedi."

"Bu ne demek?"

"Sen ve Mareşal Kirkland ile birlikte izleyecek bir ajan daha getiriyoruz, unuttun mu?"

Tamamen aklımdan çıkmıştı, omuzlarım gerildi ve bedenlerle çarşaflar arasındaki rahatlığım azaldı. "İyi, genel merkezle tartışmamam gerektiğini biliyorum."

"Alay etmeyi bırak Blake, senin lanet bir yalnız kovboy olarak gezmen diğerlerimizin tepesinde üstlerinin olmadığı anlamı-

na gelmiyor. Seninle çalışmak bütün yönetimi tedirgin ediyor. Acaba neden?"

"Sanırım bu alay etmekti."

"Sanırım haklısın." Sesi mutsuz geliyordu ve tek hedefin ben olduğumu sanmıyordum.

"Üst kodamanların büroda benden hoşlanmadığını biliyorum. Benim bir baş belası olduğumu ve kurallara uymayı sevmediğimi düşünüyorlar."

"Onların yanlış düşündüğünü kanıtla," dedi.

"Kanıtlayamam, çünkü ben bir baş belasıyım ve kurallara iyi uymuyorum."

Hafifçe güldü ve sonunda, "Kahretsin," dedi.

"Şimdi ne yaptım?" diye sordum.

"Sen değil, uçak ertelenmiş. Kafana göre takıl Blake, uçak inmeden ve diğer ajanı getirmeden önce iki saatin daha var."

"Güzel, belki bir şeyler yiyebilirim."

"Videolarda ne olduğunu biliyorsun. Geçen sefer söylediğim gibi, yemeği önce yemek iyi bir fikir olabilir." Hoşça kal demeden telefonu kapattı.

52

ARKAMDAKİ ADAM BURNUNU sırtıma gömecek kadar sokuldu ama vücudunun geri kalanının nerede olduğunu hissettiğim için benden çok daha kısa değil, kendini yorganın altına gömdüğü için öyle aşağıda olduğunu biliyordum.

"FBI telefonda her zaman bu kadar ani mi davranır?" diye sordu adam.

Bu sesi tanıdığım için dondum kaldım.

"Şimdi çok gerildin Anita, neden böyle oldun ki?"

Arkamı döndüm ve Narcissus'un yüzünü görmek için çarşafı yukarı çekip üzerinden çıkarmak zorunda kaldım. Bana gülümsüyordu ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Karanlık ve ışıltılıydılar. Dizginlerini sıkı tutuyordu ama kızgındı. Asher ve Kane'in yaptıklarından sonra onu suçlayamazdım ama aynı zamanda Sirk'te yatarak ne yaptığını da çözemedim. Nadiren kulübünü ve evini, Zincirlenmiş Narcissus'u terk ederdi, belki de hiç etmezdi bilmiyorum. Tek dirseğinin üzerinde yükseldi, hâlâ bana gülüyordu. Kısa, siyah saçları uykudan dağılmıştı ama ince üçgen yüzünün güzel olduğunu kabul edebilirdim. Siyah göz kalemi kalıntıları, sanki ağlıyormuş gibi iri, kahverengi gözlerinin etrafına bulaşmıştı ancak bunun sadece göz kalemi ve rimelle uyumaktan olduğunu biliyordum. Belki göz makyajını hiç çıkarmamıştı ama bahse girerim buraya gelmek için acele etmişti. Genelde gündüzleri uyur, geceleri çalışırdı, tıpkı benim gibi.

"Hayalet görmüş gibisin tatlım," derken gözlerindeki sertliğe uygun bir acılık vardı sözlerinde.

Sertçe yutkundum ve sonunda, "Sadece burada olmanı beklemiyordum, Narcissus. Sırtlan klanının obası ev araması yapmaz," dedim.

"Birlikte çalışmamız gerekiyor, değil mi?" Yatakta daha yukarı kalktığında ikimiz de dirseklerimizin üstünde yükselmiş birkaç santim öteden birbirimize bakıyor olduk. Benim için onunla bu kadar yakınlık fazlaydı, bu yüzden oturmaya başladım.

Kolumu tuttu, sert değildi, acıtmadı ama hoşuma da gitmedi. "Bana dokunma dersem, sen de ama uyurken çok daha fazla yerine dokundum dersin. Konuşma böyle mi olacak?"

Gülümsedi ama yine gözleri ışıltılı bir şekilde soğuk ya da sıcak kaldı ama bu öfke sıcağıydı, seks ya da olumlu bir şey değildi. Kolumdaki eli nazikti, sanki kolayca çekilebilirmişim gibi. Çekilmeyi denemedim, çünkü bunun için benimle savaşırsa... buna değmezdi, henüz. Burada olmasıyla bile Jean-Claude'un, Asher'ın yerel sırtlanlarla yaptığı karışıklığı düzeltmek için elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum. Narcissus'un beni bu şekilde iyileştirmeye yardım etmesinin, Narcissus'u savaş ilan etmekten veya Asher'ın kafasını bir mızrak üzerinde talep etmekten ya da sadece alt seviye sırtlanlarından biri olan Kane'i öldürmekten alıkoyan bir uzlaşmanın parçası olduğundan oldukça emindim. Bu, sırtlan toplumunda, kralı, Oba'sı Narcissus'un isteğiyle yaşadığı veya öldüğü anlamına geliyordu.

"Evet, aşağı yukarı böyle olur," dedi.

"Hiç yapmayalım o halde," dedim.

Gülümsedi. "Katılıyorum."

"Giyinip polisçilik oynamam gerekiyor."

"Bizi yalnız bırak Seamus," dedi.

Seamus yataktan kalktı. Onu görebilmek için döndüm, boyu bir seksenden fazla olduğu için fazla dönmeme gerek olmamıştı. "Yalnız kalmamızın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Seamus dikilip ikimize de bakarak tereddüt etti.

Isı ve enerji, bir fırın kapağı açmış gibi Narcissus'tan yayıldı. Kafamı eğip eline baktım ve neredeyse derimi yakacaktı. Tanrım, çok güçlüydü. Daha önce görüp hissetmiştim ama yakın bir zamanda değil, bu şekilde değil.

"Ben ya kralınım ya değilim!" Kelimeleri adeta tükürmüştü. "Değilsem kal ama kralınsam eğer buradan defol!"

Seamus tek dizinin üstüne çöktü, başını eğdi ama gözleri Magda'nın yapmış olduğu gibi yukarıya bakıyordu. "Siz benim kralımsınız."

"Ama o sürtük vampir Jane sırtlanların hepsini, lanet bir siren gibi çağırıyor." Artık eli kolumda daha sıkıydı. Canavarı etrafında neredeyse görünür bir alev gibi yükseldi. İçimdeki en yeni canavarı çağırdı. Şimdiye kadar sırtlanlardan uzak durmaya çok dikkat etmiştim, çok dikkatliydim. Çağırdığım hayvanlarımın çoğu tesadüfiydi, metafizik olarak büyük bir güçlenme yaşadığım sırada bana en yakın olan kişilerdi. Kendimi daha fazla insana bağlamak istemiyordum ve Jean-Claude, çağırılacak hayvanlar çoklu grubumuzun bir parçası olabileceğinden, politik ve kişisel nedenlerle birini seçmeden önce dikkatlice düşünmemi istedi.

Narcissus bana baktı, ince, biçimli ağzından hafif bir hayvan sesi çıktı. Dudaklarını dolgun göstermek için genellikle ruj sürerdi. Şimdi sadece pembeydiler ve çizgilerini görebiliyordum. İki şeyi fark ettim: Birincisi, teninin solgunluğunu, gözlerinin koyu kahverengisini ve doğal dudak renginin pembesini görebilmem için biri odanın ışığını açmıştı, ikincisi, elimi hareket ettirip ağzına dokunmaya ve çizgisini takip etmeye çalıştım.

Kolum hâlâ elindeydi, bu yüzden ona ulaşamadım ama elim yüzüne dokunmaya çalışarak kalktı. Birbirimize baktık.

"Çık dışarı," dedi Narcissus ve Seamus kapıya giderken ikimiz de bakmadık ama şu anda odada başka biri vardı. Onu hissedebiliyordum ve Narcissus sadece bakışlarını kaldırıp onları görmek zorunda kaldı.

"Hepiniz dışarı çıkın!"

"Ben senin sırtlanlarından değilim ve sen benim maaşımı imzalamıyorsun." Dino'ydu. Odadaki en güçlü hayvandan birkaç santim uzakta olmasaydım, dönüp koca adama bakardım. Her ikisi de bu kadar büyükken, tünelde mahsur kalan iki kamyon gibi Seamus'un onun yanından nasıl geçtiğini merak ettim.

Neredeyse kendi şakama gülümseyecektim ama Narcissus'un yüzüne bakarken, elinin kolumu daha da sıkı tuttuğunu hissedince şakayı anlayacağını sanmıyordum. Tüm bu enerjiye bu kadar yakınken nefes almakta zorlanıyordum. O ısıydı, güneşti ve... Aslanım yanıma geldiğinde kokladığım, güneşin altında yanmış kuru otların kokusunu aldım. Canavarlarımın anavatanının veya topraklarının kokusunu aldım. Sırtlanlarla aslanların aynı manzarayı paylaştığını biliyordum ama aynı toprakları koklamak beni şaşırttı. Sanki sırtlan ev gibi kokuyormuş gibi aslanımı uyandırdı.

Narcissus beni son birkaç santim daha yakına çekti, böylece yüzüme hırladı. "Görmeye geldiğim şey aslanın değil." Narcissus'un bakışları yukarı yuvarlanmadan önce Dino'nun yatağın üzerinde yükseldiğini hissettim. "Sonraki adımına çok dikkat et, fare." Sesi alçaktı, hırlıyordu ama çok sakindi, her bir kelime dikkatle telaffuz ediliyordu. Sesini neden bu kadar sıkı kontrol ettiğini biliyordum çünkü kontrolünü bu kadar bile kaybederse başka neyin kontrolünü kaybedeceğinden emin değildi. Böyle anlar yaşadığım olmuştu, genellikle birine silah doğrulttuğumdaydı.

"Geri çekil Dino," dedim sesimi alçak ve dengeli tutarak. Narcissus'un gözlerine birkaç santim öteden baktım, canavarının sıcaklığında banyo yapıyordum, tutuşu kolumu neredeyse acıtıyordu. Birine saldırmayı o kadar çok istiyordu ki.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Anita."

"Fikrini sormadım. Sana bir emir verdim," dedim sadece Narcissus'a bakarak. Sırtlanım uyanıktı ve ona baktı ama yaklaşmaya çalışmadı. Potansiyel bir eşin kokusunu aldıklarında, canavarlarımın çoğundan çok daha temkinliydi.

"Anita..."

"Çık Dino. İşleri kötüleştirmeyecek birini yolla buraya."

Narcissus iri adama baktı. "Hanımefendiyi duydun ve maaş çekini o imzalıyor." Kelimeleri daha sakindi, korkunç gerilimin bir kısmı azalıyordu.

İçimden, maaş çeklerini imzalamıyorum diye düşündüm ama du-

rum iyiye gittiği için bozmak istemedim. Dino ona yapmasını söylediğimiz şeyi yaptı ve birden birbirimizden birkaç santim uzakta, çıplak, gücü her yanımı sıcak bir duş gibi sarmış halde kalakaldık.

"İyileşmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedim sesim hâlâ alçak ve sakindi, onu ürkütmekten korkuyormuşum gibi.

Gözlerindeki öfke azalmaya başlarken kaşlarını çattı. "Rica ederim ama Jean-Claude'un neden yanında yatmak için beni yolladığını sormayacak mısın?" Sesi sakinleşiyor, enerjisi hafifliyordu; artık kemiklerine kadar seni kaynatan histen, rahat bir duşa dönüşmüştü. Çok fazla gücü vardı. Zaten bu yüzden klanının Oba'sıydı ve diğer liderler onun ultimatomlarını tolere ediyordu. Hepsi güce saygı duyuyordu.

"Beni iyileştirmeye yardım etmek için," dedim fısıldar gibi.

"Oyunlardan sıkıldım Anita. Ne olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Asher'ın Kane üstünde sergilediği mankafa aptallığından mı bahsediyorsun?"

Minicik gülümsedi. "*Manfaka,* bu sözü liseden beri duymamıştım."

"*Budala, aptal, geri zekâlı, göt* dememi mi tercih ederdin? İstediğin bir hakarete gelince söyle, bende onların milyonlarcası var."

Gülümsemesi büyüdü. "Götleri severim."

Bu da beni gülümsetti. "Öyle olduğunu duymuştum."

Enerji daha da azaldı ve kolumu o kadar sert sıkmayı bıraktı. "Bugün Asher'a düşünebildiğim her ismi söyledim."

"Nasıl tepki verdi?"

"Bilmiyorum, onu henüz görmedim."

"Onu yokluğunla mı cezalandırdın?" diye sordum.

Gülümsedi. "Hoşuma gitti, evet, onu yokluğumla cezalandırdım. Onu görürsem yapacaklarımdan korktum." Kolumu bıraktı ve yatağın kendi tarafına uzandı. Ben de aynısını yaptığım için yan tarafımızda, birbirimize bakarak ama dokunmayacak uzandık.

"İkisini de öldürmek isteyeceğini Kane'e söyledim."

"Onunla konuştuğunu duydum." Güldü ama gözlerini kasvetli bir hava aldı ve yine öfkeyle doldular. "Ondan beslendiğini, Asher

ile bağını sonsuza kadar koparıp onu çağırdığın sırtlan yapmakla tehdit ettikten sonra onu yerde hareketsiz bıraktığını duydum."

"Ne yaptıklarını söylediklerinde çok öfkelendim."

"Kendini gerçekten sonsuza kadar Kane'e bağlar mısın?"

"Hayır, aptallarla birlikte olmuyorum ve Asher'ın çağırdığı hayvan olmanın onun için ne demek olduğunu anlamamak için aptal olması gerek."

"Onu öldürme hakkına sahibim." Söylerken yüzü sakindi, düşünüyor gibi gözlerini yatağa dikmişti.

"İlk öğrendiğinde onu ya da Asher'ı görseydin öldürmüş olurdun."

O zaman bana baktı, öfkesi artıyordu. "İstersem canı benim."

"Öyle ama burada benimle olma nedenlerinden biri onu ya da Asher'ı öldürmeyişin."

Gerçek bir kahkahayla güldü ve bana sarıldı. "O çok aptal, bu kadar aptal olan birini nasıl sevebilirim?"

Sarılmasına karşılık verdim ve yüzüm boynundayken cevap verdim. "Bilmiyorum ama Jean-Claude da onu seviyor, ben de seviyorum. Ya da seviyordum."

Yüzüme bakacak kadar geri çekildi. "Asher'ı artık sevmiyor musun?"

"Sevdiğimi düşünmüyorum."

"Onu sevmeyi nasıl bırakacağımı söyle."

"Bana ve Nathaniel'a öğrettiği gibi sana da öğretiyor. Yatak odasında ve zindanda bize dominantlık yapmasını seviyoruz ama..."

Narcissus mutlulukla titredi. "Seks ve acı konusunda bir yeteneği var." Bunu söylerken gözleri uzaklara dalmıştı, Asher'a katlanma nedenlerinden biri bu tepkiydi.

"Ama," dedim, "aynı zamanda başka insanlara bizden daha çok değer verdiğini de öğretiyor bize ve bir süre sonra kendine saygın varsa saçmalıklarından sıkılıp ilerliyorsun."

"Senin birlikte ilerleyeceğin daha çok insan var."

"Neredeyse bütün sırtlanlarla en az bir kez yattın. Kendine yüzlerce kişinin olduğu bir harem kurdun."

"Bu, Chimera bizi ele geçirmeden önceydi ve ben kaslı adamlar-

la gerçek dövüşçüler arasındaki farkı öğrendim. Kimsenin bizi bir daha bu şekilde incitmemesi için işinin erbabı olan diğer adamları bularak düzelttim." Gözleri lanetli ve kızgın görünüyordu ve anlayamadığım şeyler vardı. Yakalanmış ve geri kalanının Chimera'nın istediğini yapması için rehin olarak kullanılmıştı. Bazı sırtlanların uzuvlarını kestikten sonra onları astığı işkence odasını hâlâ hatırlıyordum, kesiyordu çünkü sonunda yeni bir tane büyüteceklerdi, bu yüzden odanın tavanına asmak için onlardan bir orman yapmıştı. Kanayan ve işkenceden kurtulamayan birkaç kişinin arasında karanlıkta saklanmıştım.

Narcissus yüzüme dokundu, ona bakabilmem için beni anılarımdan çıkardı. "Sanırım onu öldürdüğün ve sırtlanlarımı o şerefsizden kurtardığın için sana hiç teşekkür etmedim."

Gülümsedim ama gözlerimin onunkiler kadar hayaletli olduğunu biliyordum. Elini yüzümden çektim, beş yaşındaymışız ve birimiz kâbus görmüşüz gibi yorganın üstünde birleştirdim. "Acılarına son vermek benim için bir zevkti."

"İlk başta, bana yaptıklarından zevk aldığımı biliyorsun."

"Senin bir acı sürtüğü olduğunu biliyorum."

Sırıttı. "Evet, evet öyleyim." Gözleri yine kasvetle doldu.

"Çok acı çekmekten zevk almam hoşuma gitmemişti çünkü bu, bana zarar veremeyeceği anlamına geliyordu. Beni yaralamak, zevk almayacağım şeyler bulmaya çalışıyordu. Tam anlamıyla bir sadistti, acı çektirmek ona zevk veriyordu. Chimera'ya kadar acı çektirmekten zevk aldığımı düşünüyordum ama fantezi dışında aşmak istemeyeceğim sınırlarım var. Sevgililerimi onlar işe yaramaz ve kırık hale gelene kadar mahvetmek istemiyorum ama Chimera'nın tam olarak istediği şey buydu."

Elini sıktım. "Ama seni kırmadı. Hâlâ buradasın, klanının Oba'sısın ve o öldü."

Gülümsedi ama gözleri üzgün kalmaya devam etti. "Beni kırmadı ama güvenli olduğumu düşündüğüm yerde yeni çatlaklar oluşturdu."

"Üzgünüm Narcissus."

"Ne için üzülüyorsun?"

"Onu daha erken öldürmediğim için."

Gülümsedi. "Minnettarım ama bu hakaretin peşini bırakmayacak kadar minnettar değilim."

"Peşini bırakamazsın, seni sırtlanlarının önünde zayıf gösterir."

"Anlıyorsun," dedi yüzümü inceleyerek.

"Sırtlanlar ve aslanlar diğer hayvan gruplarının çoğundan daha güçlüler ve en etkili kazanmaları olanlar."

"Evet," dedi sakince ama onu mutlu etmiş gibi değildi.

Bu narin görünen adama baktım. Fiziksel olarak şimdiye kadar gördüğümden çok daha fazlası olduğunu biliyordum çünkü en şiddetli hayvan gruplarından birinin zirvesine çıkmak için savaşmıştı. Sırtlan toplumu hanım evlatları için değildi ama Narcissus tam olarak buydu; kulübünde iyi dikilmiş bir takım elbise giymesi kadar güzel bir gece elbisesi giymesi ihtimali de vardı. Genelde benden daha fazla göz makyajı yapardı. Neşeli bir eşcinseldi ama yine de Oba'ydı, hâlâ kraldı. Onunla ilk tanışmam biraz başımı ağrıtmıştı.

"Asher'ın başını talep ettim ve Jean-Claude hayır dediğinde Kane'i öldüreceğimi ve çağırdığı hayvanın ölmesinin onu da öldürmesi ihtimalini göze aldığımı söyledim."

"Jean-Claude seni vazgeçirdi."

"Evet, şimdi bana ne söylediğini ya da iki aptalı rahat bırakmam için ne dediğini sor."

"Sanırım yaklaşık olarak biliyorum. Sana tahta daha yakın bir konum teklif etti."

"Evet." Şaşırmış göründü. "Bu konuda bu kadar sakin olmanı beklemiyordum."

Biraz kaşlarımı çattım. "Tamam, burada yatmanın bunun bir parçası olduğunu sanmıştım. Yani, kelimenin tam anlamıyla bana ve ona daha yakın ama şimdi söylemen gerektiğini düşünüyorum. Bir şey kaçırıyormuş gibi hissediyorum."

"Henüz çağırdığın bir sırtlan yok. Bir kraliçeye kraldan daha çok uyan bir şey yoktur."

Kaşlarımı çatmam derinleşti. "Seninle son konuşmamda kız olduğum ve sırtlanlar anaerkil olduğu için sırtlanlarından uzak durmamı söylemiştin. Klanını ele geçirmemden korkuyordun."

"Yeni heteroseksüelleri mutlu edebilmek için kadınlar almam gerekti." Gözlerini devirdi.

"Yani artık klanında kadınlar var ama sen hâlâ kralsın."

"Ben sadece kral değilim, ben gerçekten kraliçeyim ve görünüşe göre herkesin içindeki canavar için yeterince kızım."

Narcissus bir erkeğe benziyordu ama görünüşe göre onun da kız tarafları vardı. Aslında ikisi de, Chimera'nın ona tecavüz etmesinden hamile kalacak kadar iyi işlev görüyordu. Bebeği kaybetmişti ve bunun için üzgün olduğumu söyleyemezdim. Chimera'nın onun gibi daha fazla canavar yetiştirmesine gerek yoktu ve Narcissus kutudaki en istikrarlı kurabiye gibi görünmüyordu ama Narcissus'un bebeği istediğini biliyordum.

"Yani yeterince kadın olduğun için benim bir tehdit olmadığıma mı karar verdin?"

"Bu ve Seamus'un metresi Jane."

"Az önce onu Seamus'a siren olarak tanımladın."

"Klanımı ele geçirmeyi ve güç tabanına eklemeyi istiyor Anita. Bizi bir tehdit gibi kullanan Asher'ın aksine, Jean-Claude'a kendisine ve güç yapısına gerçekten sadık bir sırtlan vampir vermek istediğini iddia ediyor. İstediğimi yap, yoksa sırtlanları başka bir bölgeye götürür ve seni bölgeni korumak için çok az korumayla bırakırım."

Bir sonraki şeyi sorarken yüzünü izledim. "Asher'ı, Jean-Claude'u devirmek ve elindekileri devralmak için klanını kullanmaya teşvik ettiğini duydum."

Hafifçe omuz silkti.

"Düşündüm ama Asher ben yanındayken bile Jean-Claude'un yerini alamayacak kadar zayıf."

"Aptallığı düzeltemezsin," dedim.

Ne demek istediğimi anlamamış gibi şaşırmış göründü.

"Asher'ı kastediyorum. Politika ve güç konusunda ne kadar ap-

tal olduğunu düzeltemezsin. Kane'le yaptığı bu kemik kafalı hareket gibi, kalbinin her şeye hükmetmesine izin veriyor."

"Kafasını geçersiz kılan kalbi değil Anita, aleti."

"Kane'i sevmediğini mi düşünüyorsun?"

"Jean-Claude dışında birini gerçekten sevip sevmediğini bilmiyorum ve ona sahip olamadığı için kalbindeki o boşluğu dolduracak başka insanlar bulmaya çalışıyor."

"O ve Jean-Claude sevgililer," dedim.

"Ama Jean-Claude seni hâlâ Asher'dan daha çok seviyor ve bizim altın saçlı vampirimizin dayanamayacağı tek şey bu, ikinci olmak."

"O kadar hırslı değil," dedim.

"Önemli olan hiçbir şeyde birinci olmak zorunda değil ama tanıdığım herhangi bir odadaki en güzel kız olmak zorunda olan bazı kadınlar gibi ya da herhangi bir partide veya toplantıda en iyi kişi olmak zorunda olan erkekler gibi. Asher'ın herkesin libidosunda ve kalbinde ilk olmak istemesi aynı olay ama kalbi sadece bir erkeğe ait."

Elini sıktım. "Özür dilerim, o tam bir korkak."

"Ama çok güzel bir korkak," dedi Narcissus.

İç geçirdim. "Öyle, maalesef. Bu kadar güzel olmasaydı, bu bokun yarısına katlanmazdık."

"Ve yatakta çok iyi," dedi.

"Ve zindanda," dedim.

Birlikte iç çektik.

"Onunla yaşayamam, onsuz da yaşayamam," dedim.

"Ve onu öldüremem, dedi Narcissus.

Yine iç çektik.

"Bu sabah o kadar sinirliydim ki buraya gelip senden karşılık isteyecektim ama sen çok iyiydin ve Asher'ın seni de incittiğini biliyorum." Elimi iki elinin arasında tuttu, yüzüme içtenlikle baktı ve konuştu, "Beni çağırdığın sırtlan yapmayı düşünür müsün Anita?"

Bunu bir evlilik teklifi gibi sorduğu için ben de aynı ciddiyetle cevap verdim. "Küçük bir problem var ama. Sen kızlardan hoşlanmıyorsun ve ben bir kızım."

"Belle Morte'nin vampirlerinden ve çok seksi olmasan bu bir sorun olmazdı, biliyorsun. Çoğu vampir çağırdıkları hayvanları güç için seçer, cinsellik için değil."

"Biliyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım her şey şehvet, aşk ve aile içi mutluluk gibi gidiyor, bu yüzden kızlardan hoşlanmaman ikimiz için de sorun."

"Eğer bu bir engel olacaksa, denemeye hazırım."

Şaşırmış olmalıyım çünkü güldü ve elimi okşadı. "Ah, yüzündeki ifade." Arkasına yaslanarak sadece güldü.

Orada yattım ve ona izin verdim çünkü ne diyeceğimi bilemedim.

Sonunda, "Erkek olsaydın çok eğlenebilirdik," diyecek kadar yavaşladı.

"Ama erkek değilim," dedim.

Bana baktı, yüzü hâlâ gülümsemeyle parlıyordu. "Seninkinin neredeyse bir göt deliği kadar sıkı olduğunu duydum; işe yarayabilir."

Ona çok düşmanca bir bakış attım ve çarşafı göğüslerimin önünde tutarak doğruldum, gerçi göğüsleri umursamadığı için sanırım bu aslında benim içindi. "Jean-Claude öyle söylemedi."

"Hayır, söylemedi." Yüzü yeniden ciddileşmişti.

"Eğer Asher..."

"O vampir bozuntusuna bu kadar sinirlenmen fikrinden çok hoşlansam da, o da değildi."

Kaşlarımı çattım. "Bilen ve böyle yorum yapabilecek çok fazla kişi yok. Hatta hiçbiri benim hakkımda sana böyle bir şey söylemez."

"Biri söyledi, yemin ederim. Onunla Asher'ı öldürmeyeyim ya da savaş çıkarmayayım diye Jean-Claude senin çağırdığın sırtlan olmayı teklif ettikten sonra konuştum."

"Gerçekten bunun üzerine St. Louis'deki vampirler ve şekil-değiştirenlere savaş açmakla tehdit mi ettin?"

Utanmış göründü, bu ondan görmeyi bekleyeceğim bir tepki değildi. "Böyle söylemiş olabilirim."

"Yani erkeklerden hoşlanan ama benimle birlikte olan birini aradın ve ne istedin? Tavsiye? Görüş?"

"Onun gibi bir şey, evet."

Yüzümü astım. Kimdi bu kişi? "Sen kim olduğunu söyleyene kadar bu beni rahatsız edecek."

"Tek bir şartla söylerim."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Ona bu yüzden zarar vermeyeceksin. Çoğunlukla erkeklerden hoşlanan birinin dürüst fikrini öğrenmek istedim çünkü haklısın, kadınlara bayılmıyorum. Gerçekten kız kısımlarının çekici olmadığını düşünüyorum."

"Ben de erkek kısımlarını daha çok seviyorum, yani seni suçlayamam ama aynı zamanda cinsel organımı çekici bulmayan bir adamla nasıl olurum bilmiyorum."

"Doğru söyledin," dedi.

"Peki, kim konuştu?"

"Byron."

Kaşlarımı çattım. Byron öldüğünde on beş yaşındaydı, yani erkeklerin irileştiği ve kasların oluştuğu lisenin ilk parlama döneminde sıkışıp kalmıştı. Sonsuza kadar tamamlanmamış kalacaktı. Yirmi yaşında nasıl görüneceğini asla bilemeyecekti. "Byron? Biz sadece bir kez seks yaptık. *Ardeur*'ü beslemek için acil durum olmuştu."

"Evet ama içine gelmiş ve bunu şimdiye kadar sen dahil üç kadına yapmış."

"Bunu bilmiyordum."

"Bu inanılmaz bir iltifat Anita."

Kaşlarımı daha derin çattım, gözlerimin ortasında bir ağrı oluşmaya başlıyordu. "Tamam, sanırım bunu bir iltifat olarak görebilirim."

"*Ardeur* bizim işe yaramamıza yardımcı olabilecek diğer şey. Onu üzerime salarsan bence seni karşı konulamaz bulurum."

"Çekici olmayan kadın kısımlarımı da mı?" diye sordum ona tek kaşımı kaldırarak bakarak.

"Bana öyle bakma, bence birbirimize karşı tamamen dürüst olmalıyız, yoksa bu işe yaramaz."

"Ben işe yarayacağını düşünmüyorum."

"Bunu anlıyorum ama dürüst olmazsak başarısız olacağı kesin."

Yatakta çok ciddi, göz kalemi dekoratif bir şekilde bulaşmış ve saçları dağınıklığı içinde neredeyse sanatsal görünen ona baktım. İyi görünerek uyanan insanlardan biriydi. Ben kesinlikle o insanlardan değildim.

"Cevabını vermeden önce bilmen gereken bir şey daha var," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Biliyorsun, benim gibi interseks insanlara hermafrodit derlerdi."

Başımı salladım.

"İşleyen erkek bölümlerim ve kız bölümlerim var."

"Evet."

"Bilmek başka şey, gerçekte görmek ve dokunmak başka. İnsanların ilgisini çektiği oldu, sonra iğrendiler ya da korktular, bu yüzden karar vermeden önce her şeyi görmelisin."

Çarşafla kaplı vücuduna baktım. Olasılıkları açıklayana kadar bu konuda gergin hissetmemiştim, şimdi birden bütün gösteriyi görmek istediğimden emin değildim. "Biliyor musun, sen bunu söyleyene kadar seni çıplak görme fikri bana tuhaf gelmemişti."

Yüzümü inceledi, ifadesi alaycıydı. "Gerçekten mi, buna inanmak zor. Çoğu insan benim benzersizliğimle... ilgileniyor ya da dehşete düşüyor."

"Dürüst olmak gerekirse, tesisatının nasıl görünebileceğini düşünmek için çok fazla zaman harcamamıştım, üzgünüm."

"Bunun benimle olan sorununun bir parçası olduğunu sanıyordum."

Başımı iki yana salladım. "Seninle sorunum, seninle tanıştığımda sözlerimin ve senin kulüp kurallarının sevdiğim, değer verdiğim insanları incitmesine izin vermendi."

"Bu arada, bunun için üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse onlara ne yaptıklarını anlamadım, özellikle Nathaniel'a. Vücudunun etraflarında iyileşmesi için kılıçları yeterince uzun süre bırakmalarına asla izin vermezdim."

Chimera'nın adamlarının Nathaniel'a ne yaptığını gördüğüm anı hatırlıyordum. Öfke bana geri döndü, öyle ki ellerim onları dur-

duramadan yumruk halini aldı. "O senin kulübün, senin kuralların-dı Narcissus ve odada sana rapor veren bir sırtlan vardı."

"Sadece o anı hatırlamanla gözlerin neredeyse öfkeden karardı."

Ona o karanlık bakışın tüm ağırlığını verdim. Sırtlanım karanlık merkezimde yükseldi ve altın kahverengi gözlerle baktı. Yine kendi türünden başka bir hayvanın yanında benim canavarlarımın çoğu gibi davranmıyordu. Ona yaklaşmaya isteksiz görünüyordu ama neden?

"Adamımın o gece bana doğru haber verdiğini sanıyordum Anita ama sana yemin ederim öyle değildi."

"Onlara yaptıklarını durdurmalarını ve beni beklemelerini emretmeni söylemenin benim hatam olduğuna dair yorumlar yaparak benimle alay etmiştin."

"Ne yaptıklarını bilmiyordum. Şerefim üzerine yemin ederdim ama itibarım öyle bir şey olmadığını söylüyor."

"Ve bu da seninle arkadaş olmamamızın bir başka nedeni olabilir."

"Ve bir sorun olarak görmediğim, acımasız bir katil kaltak olarak bir üne sahipsin ama sen bir kadındın ve metafizik olarak güçlüydün. Seni sırtlanlarımın yakınında istemedim."

"Onları ele geçireceğimi düşündün," dedim.

"Evet."

"*Ardeur*'ü üzerinde beslersem, metafiziksel olarak sana bağlı olan tüm sırtlanlardan besleneceğim. Bunu gerçekten yapmak istediğine emin misin?"

"Hayır ama seni Rafael'in fareleriyle gördüm. Sana karşı giderek daha fazla bağlılık hissediyorlar, ancak yine de ona karşı daha fazlasını hissediyorlar. Onları ondan çalmadın. Onunla çalışıyorsun ve bu sayede gücü artıyor."

"Fare benim içimdeki canavarlardan biri değil, sırtlansa öyle."

"Bunun bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Olabilir diyorum. Sadece emin değilim ve bu mantarı açıp şampanyanın ödemeyi planladığından daha pahalıya mal olduğunu öğrenmeni istemiyorum."

Bana gülümsedi. "Metaforu beğendim ama şampanyayı ya da sek şarabı gerçekten sevmiyorum. Ben tatlı şeyleri severim, acıyı değil."

"Ben de sek şarap ya da şampanya sevmiyorum. Hatta çoğu şarabı pek sevmiyorum. Jean-Claude benim aracılığımla tadına bakabildiği ve iyi şarabı özlediği için içiyorum."

"Yani Chimera'nın Nathaniel'a acı çektirmesi için beni suçladın."

Başımı evet anlamında salladım.

"Ve senden kaçtım çünkü Harlequin kaltağının yapmaya çalıştığı şeyi yapmandan korktum."

"Jane'in sana sorun çıkardığını bilmiyordum. Bize gelip bir şeyler söylemeliydin."

"Sana ve Jean-Claude'a gelip sırtlanları çağırabilecek bir vampir efendisiyle başa çıkacak kadar kral olmadığımı kabul mü edeyim? Hayır, yani hayır. Krallar, kral olarak kalmak istiyorlarsa, zayıf bir konumdan kralların önüne gitmezler, Anita."

"O zaman Asher'ın aptallığının sana pişman olacağın bir şey yaptırmasına izin verme," dedim.

"Zayıflık nedeniyle burada değilim Anita. Buradayım çünkü kurtlar, leoparlar, aslanlar, fareler ve siz orospu çocukları, henüz beni yenecek kadar yeni askere sahip değilsiniz."

Yüzümü ifadesiz tutmak için savaştım ama nabzımın ve nefesimin muhtemelen beni ele verdiğini biliyordum.

"Hepiniz ne yaptığınızı ya da neden yaptığınızdan habersiz olacağımı mı düşündünüz?" Oturup yüzüme hırladı, "Ben klanımın Oba'sıyım! Asher'a o kadar da âşık değilim ki, siz piçleri seyretmeyi bırakayım." Sırtlanı ısı gibi üzerine aktı ve tenimin üzerine döküldü. Gücü nefesimi kesti.

Yaklaştı. "Dürüstçe söyle Anita, başkasından bu kadar çok güç hissetseydin, şimdiye kadar onların yatağında olmaz mıydın?"

"Yatağımda olabilirsin ama erkeklerden hoşlanıyorsun ve ben onlardan biri değilim."

"*Ardeur*, bir kişinin tercihini elinden alabilir ve sadece seni ya da Jean-Claude'u istemelerini sağlayabilir. Bunu biliyorsun."

"Evet ama birini seks yapmak istemediği biriyle seks yapmaya zorlamak için kullanırsan, o zaman bu tecavüzdür ve ikimiz de bunu istemeyiz."

Canavarı ısısı sönmüş bir mum gibi yok olmuştu. Yatakta çarşafların arasına uzandı ve sadece bana baktı. Şaşırmış görünüyordu. "Buna inanıyorsun, gerçekten yapıyorsun."

"Evet, gerçekten inanıyorum. Bu seni neden bu kadar şaşırttı?"

"Asher bana Jean-Claude ve onun Belle Morte'nin sarayında yaptıklarını anlattı. Tecavüz onun olaylarından biriydi ve Asher bazılarını özlüyor."

"Jean-Claude özlemiyor," dedim.

"Sana böyle söylüyor."

"Ona sor, yeterince güçlüsün, yalan söyleyip söylemediğini anlayabilirsin." Birbirimize baktık ve aramızda cinsel bir gerilim yoktu. Yüksek sesle, "İşte bu yüzden asla seks için senin peşine düşmedim," dedim.

Kaşlarını çattı. "Bu nedir?" Belli belirsiz bir el hareketi yaptı.

"İkimiz de diğerinden gerçekten etkilenmiyoruz. Biz birbirimizin tipi değiliz."

Yüzündeki bakış alaycılığın, bıkkınlığın da ötesindeydi. Hâlâ genç ve yeni uyanmış gibi yakışıklı görünüyordu ama aynı zamanda sanki her şeyi görmüş, her şeyi yapmış ve ben saflık etmişim gibi çok yorgun bir hali vardı.

"Anita, ah Anita, beni yaşlı hissettiriyorsun."

"Ya senden büyüğüm ya da aynı yaştayım."

"Yıllar olarak belki ama deneyimde..." Sadece başını iki yana salladı.

"Muhtemelen senin kadar kötü şeyler görmüşümdür. Ben bir polisim, unutma."

"Ama bir şekilde duygusal olarak çoğu gibi değilsin. Aşka ve sekse bakışında oldukça taze bir..." İçini çekti, başını salladı ve sonunda, "denge var, seninle oynamanın bir yolu yokmuş gibi. Tutmayı planladığın taahhütlerin ve vaatlerin tadına varıyorsun," diye ekledi.

Omuz silktim. "Sözlerimi tutmaya çalışıyorum. Bence herkes böyle yapmalı."

Gülümsedi ama gözleri alaycı ve temkinliydi. "Hedeflerime uyuyorsa ben yalancı bir piç kurusuyum."

"Bana, Jean-Claude'a ya da değer verdiğim birine yalan söyleme."

"Ya yaparsam?"

Cevap olarak ona sadece baktım.

"Bu bakış, kesinlikle ciddi."

"Kalp krizi kadar ciddi," dedim.

Gülümsedi, ne düşündüğünü görmemem için gözlerini kırpıştırdı. Kahverengi gözleri açtığında gözleri de, o da gülümsedi. "*Sen bana kendininkini göster, ben de sana benimkini göstereyim* oynamaya hazır mısın?"

Ne derdim bilmiyorum çünkü kapı açıldı ve Jean-Claude mavi bir cüppeyle, neredeyse gözleri kadar koyu mavi bir cübbeyle kapıdan içeri girdi. "*Ma petite*, Narcissus, görüyorum ki henüz kavga etmemişsiniz; bu korktuğumdan daha iyi."

"Ah, kızlara vurmaktan hoşlanmam ama erkekler, ben her zaman kötü küçük çocuklara vurmaya hazırımdır," dedi, sırtüstü yuvarlanarak ve yalnız olduğumuz onca zamandan daha şehvetli görünerek. "Yine benim kötü küçük oğlum olmak istiyor musun, Jean-Claude?"

"Kes şunu Narcissus," dedim. "Jean-Claude odaya girene kadar gerçekten makul bir insan gibi davranıyordun. Ürpertici-seksi olmaya geri dönme."

O seksi, yırtıcı gülümsemeyi bana yöneltti. "Seksi olduğumu mu düşünüyorsun? Gerçekten mi?" Örtülerin altında kıvrandı, vücudunu bir kedi gibi gerdi ancak kediler kendilerinin farkında değildi. Kediler, sanki Suçlu Zevkler'de sahnede olmaları gerekirmiş gibi kalçalarını oynatarak bakışlarınızı kasıklarına çekmeye çalışmıyorlardı.

"Hiçbir zaman iyi hareket etmediğini söylemedim, Narcissus," dedi Jean-Claude gelip elimi tutup yataktaki adama bakarken.

"Yine de artık benimle oynamak istemiyorsun," dedi Narcissus, surat asıyormuş gibi yaparak.

"Oyun fikrinden hoşlanmıyorum, Narcissus."

Narcissus, "*Bana kendininkini göster, ben de sana benimkini göstereyim* için tam zamanında geldin," dedi. "Elbette sen benimkini gördün, ben de seninkini. Göster ve anlata ihtiyacı olan sadece Anita ve benim, değil mi *ma petite*?"

"Asla ve asla bana bir daha öyle deme. Sadece Jean-Claude bana böyle hitap edebilir."

"Ooh, sadece bize özel isimlerimiz var. Bunu sevdim."

İç geçirdim. "Bu yatakta gerçekten konuşabileceğim biri vardı. Sonra Jean-Claude odaya girdi ve sen bir karikatür olmaya geri dönüyorsun. Flört ve rahatsız edici saçmalıkların arkasına saklanıyorsun. Neden?"

"Ne neden?" diye sordu ama yorganın altında kıpırdanmayı bırakıp bana baktı.

"O odaya girdiğinde neden şov yapıyorsun?"

Gözlerini kırpıştırdı ve gözlerindeki bakışı sakladığını biliyordum artık. "Ne demek istediğini anlamıyorum tatlım."

Konunun peşini bıraktım çünkü ya bahsetmek istemiyordu ya da o da neden Jean-Claude'un etrafında tuhaf davrandığını bilmiyordu. "İyi, şu konuyu halledelim hadi. Yakında FBI ile görüşmek zorundayım. Ve bana tatlım deme."

Narcissus başını kaldırıp bana baktı ama gözleri yana kayıp Jean-Claude'a döndü. "Ama istediğin bir şovsa canım, sana bir şov yapabilirim."

"Bana canım deme."

"Sen nasıl istersen tarçınlı kurabiye."

Başımı Jean-Claude'un omzuna koydum. Cüppesi satendi yani yumuşak ve güzeldi. İçindeki o olduğu için daha da sarılasıydı. Kollarını etrafıma sardı, beni tutmasına izin vererek kendimi ona gömdüm. Bir dakikalığına hiçbir şey düşünmedim.

"Şu anda ikinizden de biraz nefret ediyorum."

Ona bakacak kadar birbirimizden uzaklaştık ama kollarımızdan çıkmadık. "Neden bizden nefret ediyorsun *mon ami*?"

"Beni tutacak birinin olduğunu düşünüyordum. Bu sabah uyandım ve her şeyin yalan olduğunu anladım. Bir süre mutlu âşıklardan nefret edeceğim."

Jean-Claude, "Hepimiz sevgililerimizden birinin güvenimize ihanet ettiğini öğrenerek uyandık," dedi.

"Ama senin başka sevgililerin var Jean-Claude. Benim yok."

"Saçmalık," dedim. "Sen de bizden daha tekeşli değilsin."

"Doğru, başka sevgililerim ve başka oyun arkadaşlarım var ama hiçbiri parmağıma yüzük takmıyor. Asher bunu yapacaktı."

İkimiz de ona bakakaldık. "Seninle evlenme sözü mü verdi?" diye sordum.

O iri kahverengi gözleriyle, bulaşmış göz kaleminin siyah gözyaşları onları çerçeveleyerek bize baktı. Beyaz çarşaflar, yere düşen buruşuk kanatlar gibi vücudunun üst kısmında dönüyordu. Meleklerin pişmanlık dolu sabahları olabilseydi, böyle görünebilirlerdi.

Elbette melekler muhtemelen siyah gözyaşı dökmezdiler. Melekler ya da iblisler fiziksel gözyaşları dökselerdi, muhtemelen yaşları siyah olanlar melekler olmazdı. Gördüğüm gerçek melek ağlasaydı, bu ateş gözyaşları olurdu. Sanırım iblis fiziksel gözyaşları dökmüş olabilir ama ben ona İncil ayetlerinden alıntı yapmakla meşguldüm.

"*Mon ami*, çok üzgünüm."

"Bana acıma Jean-Claude, onu üzmeme yardım et."

"Bizden ne istersin?"

"Beni ikisini de öldürmekten vazgeçirdin. Kane'i özlemem."

"Ama Asher onun ölümünün boş geçmesine izin vermez ve biz onu özleriz," dedi Jean-Claude.

"Önünde sonunda," dedi Narcissus.

Jean-Claude akıllı bir şekilde üstüne değinmedi. "Kendini intikam uğruna bize bağlamak istemiyorsun Narcissus."

"Kendimi sana bağlardım Jean-Claude ama sen artık bağlama oyunu oynamak istemiyorsun."

"Seninle istemiyorum."

Narcissus bana baktı. "Asher senin kaba oyunlardan hoşlandığını söylüyor tarçınlı kurabiye, gelip oynamak ister misin?"

"Bana şöyle söyleme. Senin kaba oyun anlayışını biliyorum ve o kadar kaba oynamıyorum."

"Asher oynadığını söylüyor şekerim."

Sadece ona baktım, yatakta sinir bozucu ve dağınıktı. "Bana öyle de hitap etme. Eminim sen ve ben zindanda yatak odasında olduğumuzdan daha iyi anlaşamayız."

"Belki ya da belki ikimiz de birkaç yeni numara öğrenebiliriz, top kekim." Bunu söylerken sesi yorgun geliyordu, bu yüzden alay yumuşadı.

Onları yenemiyorsan, onlara katıl. "Pekâlâ, melek, bana yeni bir numara göster."

"Ben senin meleğin miyim?"

"Düşmüş bir tanesi olabilir," dedim.

Aniden ve mutlu şekilde gülümsedi. "Söyle."

"Ne söyleyeyim?" diye sordum.

"Benim için olan takma ismini."

"Melek?" Bir soru gibi söyledim.

"Tam olarak değil," dedi belinin altına düşecekleri şekilde çarşafların içinde hareket etti.

"*Ma petite*, son birkaç dakikayı düşün ve ona ne olarak seslenmeni istediğini anlayacaksın."

Düşündüm, biraz daha ipucu isteyecektim ki anladım ya da anladığımı sandım. "Düşmüş melek, sen benim düşmüş meleğimsin."

"Hoşuma gitti," dedi ve birden ikimizi de açıkta bırakarak tek eliyle çarşafı üstümüzden çekti. Narcissus, düşmüş olsun ya da olmasın tüm ihtişamını ortaya sererek ve sırıtarak arkasına yaslandı.

53

SADECE ORADA YATAKTA uzanmış, bacakları birleşik halde, çoğu erkekten o kadar da farklı görünmüyordu. Onu soyunma odasında çıplak görseydim, yanından geçip gitmeye devam ederdim ama durmam gerekiyordu. Ona bakmaktan çok daha fazlasını yapmam gerekiyordu. Biraz ürün bölümüne girip meyve ve sebzeleri incelemeye benziyordu; olgun mu, tatlı mı, çok mu yumuşak, çok mu olgun, yeterince sert ama çok sert değil mi? Ama bu sebze bana ciddi bir tavırla bakıyordu.

"Ve?" dedi. O tek kelime o kadar cüretkârdı ki anında geri çekilmek istememe neden oldu.

Jean-Claude omzuma dokundu. "Onun meydan okumasının seni etkilemesine izin verme, *ma petite*." Ona baktım, iç çektim ve Narcissus'a döndüm. Şimdi neredeyse bana dik dik bakıyordu. Jean-Claude'un mu yoksa benim düşüncem mi olduğuna emin değildim ama diğer adamın onu reddedeceğimden çok emin olduğunu fark ettim. Bunu yapmam için bana fizikselliğiyle ilgili olmayan bir sebep vermeye çalışıyordu. Sanki alay edilmeye o kadar alışmış biriydi de, önce kötü şeyleri söylüyor, bunu kendi şakası haline getirmeye çalışıyordu, böylece zorbalar onları söylemeye fırsat bulamayacaklardı. Bir bakıma işe yarıyordu ama bu, kelimeleri söyleyen kişinin mesajı daha fazla içselleştirdiği anlamına geliyordu çünkü *aptal, beceriksiz, şişman, çirkin* ya da zorbalar ne derse onların söyleyebileceği sözlerdi bunlar.

Ona kadar saydım ve o kızgın gözlere bakarak konuştum. "Çoğu erkekten o kadar farklı görünmüyorsun."

Acı bir kahkaha attı. "Yalancı kaltak, görmek zorunda olma diye yüzüme öyle sert bakıyorsun ki!"

"Bak, melek kek," dedim, neredeyse ona hırlayarak, "seninle göz teması kuruyorum çünkü biriyle ilk kez bir yatakta çıplak olduğumda, onun yüzüme konuşmasını seviyorum, vücuduma bakarak değil. Göğüslerime konuşan herkese sinirleniyorum. Yüzüm yerine kasıklarımla konuşsalardı muhtemelen suratlarına vururdum."

Gözleri öfkeyle parlayarak bana baktı ama yüzü rahatlamıştı.

"Şimdi, penisine doğru, lanet olası bir mikrofon gibi konuşmamı istiyorsan, bunu bana söylemelisin çünkü bu daha önce bana yapılmayan bir istek."

Sanki onu şaşırtmışım ve eğlenmeyi beklemiyormuş gibi gülümsedi. "Fantezilerimden biri değil bu, kekim ama konuşurken göz teması kurmayı seviyorsan, sorun değil."

"İyi, çünkü seviyorum."

"*Ma petite* göz temasında neredeyse agresiftir."

Narcissus, Jean-Claude'a baktı. "Bu bir baskınlık meselesi, bunu anlıyorum. Eğer başka tarafa bakarsam, göz kırpma yarışmasıymış gibi o kazanır."

"İnsanlarla konuşurken yüzüne bakacağın biri olarak yetiştirildim. Bir nezaket göstergesi," dedim. Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum, çünkü onları uzak tutacak bir şey olmayınca kollarımı üstlerinde kavuşturmak çok garipti.

Tekrar gülümsedi "Sana bunu öğreten kişinin agresif olduğuna bahse girerim."

Büyükanne Blake'in agresif olup olmadığını düşünmeye çalıştım ve sonunda, "Tatsız olabilir ama agresifliği düşünmem gerekir," dedim.

Daha çok gülümsedi ve Jean-Claude'a döndü. "Bunu her zaman yapar mı?"

"Ne yapıyorum?" diye sordum.

"Beni dinledin, söylediklerimi düşündün ve gerçekten soruyu yanıtladın."

Kaşlarımı çattım. "Yapmam gerekmiyor muydu?"

Jean-Claude'a baktı. "O her zaman böyle... hevesli midir?" diye sordu.

"Hevesli değilim."

"Aslında *ma petite*, bence bu senin için çok iyi bir söz ama işin için birazdan ayrılman gerekecek ve heves zaman alır."

Narcissus, "Bugün sana bunu yaptığımız için saygı duyacağım Anita ama bana bir daha asla diğer erkeklere benzediğimi söyleme. Bu kadar büyük bir yalanı... yapma, tamam mı, sadece yapma."

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse daha fazla görsel farklılık bekliyordum, bu yüzden yalan söylemedim."

"Yalnızca bir hayam var ve aşağıdan çok yanda duruyor. Penisim de şimdiye kadar birlikte olduğun herhangi bir erkekten daha aşağıda. Ayrıca bacaklarımın arasında seninki gibi bir açıklık var."

"Pekâlâ, bu farklı."

"*Farklı* diyor ya. Hâlâ bir penisim ve bir açıklığım var, çünkü doğduğumda penisim, doktorlarla babamın beni bir kız yapmak için kesemeyecekleri kadar büyükmüş, annem de öbür türlüsü için vajinamı dikecek olmalarına sinirlenmiş. Bu yüzden ne yapacaklarına karar vermek için beklemişler. Otuz yıl önce adı duyulmamış bir ameliyat olmadan interseks bir bebeği hastaneden çıkaracak kadar inatçıydılar. Beni bir erkek olarak kaydettirdiler, erkek gibi büyüttüler."

"Böyle mi yetiştirilmek istemiştin?" diye sordum.

Onayladı. "Evet, bir erkek çocuktum, gey bir çocuktum ve ara sıra kadın kıyafetleri giyinen gey bir erkek olarak büyüdüm. Tüm bölümlerime dikkat eden sevgilileri severim ama evet, erkek hissediyorum ve düşünüyorum. Ben sadece gey ve erkeğim ama sanırım ırır zırırım nasıl görünürse görünsün öyle olurdum."

"Bunu yakın ve kişisel olmak yerine ölümüne konuşuyoruz çünkü beni istemiyorsun, çünkü ben bir kadınım ve sen kadınlardan hoşlanmıyorsun. Jean-Claude odaya girmeden önce seninle daha iyi anlaşıyorduk çünkü onu bir kez gördüğünde ne istediğini biliyordun ve o ben değilim."

"Ama beni çağırdığı sırtlan yapamaz ama sen yapabilirsin."

"Evet ama birbirimizi gerçekten sevmezken sonsuza kadar birbirimize bağlanmak için bunun yeterince iyi bir neden olduğuna emin

değilim. Richard'la senden-nefret-ediyorum-seni-seviyorum-seni-arzuluyorum olayını yaptık. Seninle aramda şehvet bile yok."

"*Ardeur* ikinizi de zorlar *ma petite*."

Jean-Claude'a baktım. "Artık zorla istemiyorum. Benim için uygun olmadığını bildiğim birine kendimi bağlamak ve *ardeur*'ün onları uygun bir şeye dönüştürmesini ya da beni onlara daha çok uydurmasını izlemek istemiyorum."

"Bunun olduğuna inanıyor musun?" diye sordu.

"Olabilir. Micah ve benim daha mükemmel bir şekilde eşleştiğimizi biliyorum, Nathaniel da. Bence büyü hepimizi değiştiriyor."

Narcissus, "Çiftler bunu kendi başlarına da yaparlar Anita," dedi.

"Jean-Claude ve hayatımdaki herkes dışında hiçbir zaman uzun süreli bir ilişkim olmadı."

Narcissus dirseğinin üzerinde doğruldu ve bana baktı. "Gerçekten, Jean-Claude ilk ciddi sevgilin mi?"

"O ve Richard, evet. Onlardan önce altı ay ilişki ve sonra ayrılıktı."

Bana ciddi bir yüzle bakıp grubunu dikkate değer bir güç haline getiren zihnini gösterdi. Çoğu zaman söylediğinden çok daha akıllı ve bilgeydi. "Sevgili olma havuzunun en derin ucuna atlamışsın, kekim."

"Her neyse, şimdi buradayız. Birbirimizden pek hoşlanmıyoruz. İş arkadaşı olabiliriz, o kadar."

"Evet ama tahtı bağlayacak bir şans için tüm şüphelerimi ortadan kaldırmaya istekliyim çünkü Jean-Claude, Kane'in hayatını bağışlarsam ve sırtlanı öldüğünde Asher'ı öldürme riskini almazsam bunu teklif etti."

Başımı iki yana salladım. "Kane'i öldürmeyeceksin," dedim.

"Neden olmasın?" Yatağa uzanmış, kremaya bulaşmış bir kedi gibi gülümsüyordu.

"Jean-Claude sadece Şehrin Efendisi olsaydı ve ben onun insan hizmetkârı olsaydım, evet, sizi yatıştırmak için bir şeyler yapmamız gerekirdi ama Jean-Claude bu ülkedeki tüm vampirlerin kralıdır. O

Amerika'nın ilk kralı ve ben sadece onun insan hizmetkârı değilim, ben bir nekromensır ve cellatım, infazcıyım. Bu adlar ben rozet alıp federal ajan olmadan çok önce vampirlerden kazanılmıştı."

"Bunların benimle ve küçük sırtlan ordumla ne ilgisi var?"

"Buraya gelip, bize kazandırdığından çok daha fazlasını sana kazandıran bir ittifak için şantaj yapamazsın. Beni güçlü bir sırtlana bağlamak istediğimi söylersek, bu ülkede sırtlanların en büyük hayvan gücü olduğu şehirler var. Daha büyükler ve senden çok daha fazla askerleri var."

"Ama onlar burada değil, ben buradayım."

"Jean-Claude kum tanelerinden parıldayan denize kadar her şeyin kralıdır, bu da onların buraya gelip hepinizi katletmelerini ayarlayabileceği anlamına gelir ya da size yakın çevremizden siktir olup gitme seçeneğini verebiliriz çünkü inşa ettiğimiz barış ve güç üssü üzerinde yıkıcı bir etkisiniz."

"Peki ya senin değerli Asher'ın?" diye sordu. Artık sesinde alay yoktu.

"Onun ölümü güç tabanımıza zarar vermeyecek. Hatta politik olarak bir varlık değil, bir açık."

"Böylece onu bir çırpıda öldürebilirim."

"Hayır," dedi Jean-Claude sonunda, "hayır, yapamazsın."

Ona baktım. "Jean-Claude, sırf Asher yine zorluk çıkarıyor diye kendimizi Narcissus'a bağlamayacağız."

"Öldürülmesine seyirci kalmayacağız."

"Evet ama hâlâ yerel bölge üzerinde tartışıyormuşuz gibi pazarlık yapmamıza gerek yok. Narcissus burada güçlü ama buranın dışında bir hiç. Rafael, kuğu kralının bile, ülke çapında bağları var, ülkenin dört bir yanından beslenebilecek insanlar. Onlar gerçekten dost krallar. Narcissus değil."

"Kane'i öldüreceğim," dedi, hâlâ orada yatarken ama şimdi seksi ya da flörtöz değildi. Çok ciddiydi, gözleri dikkatle beni izliyordu.

"Ve bu Asher'ı öldürebilir," dedim. "Ben buna..." diyerek konuşmaya başladı Jean-Claude.

Parmaklarımla dudaklarına dokundum. "Asher'ın hatası yüzünden bizi nehrin aşağısına satamazsın. Ben de küçük budalayı seviyorum ama önce sana danışmadan Kane'i çağırdığı sırtlan yapması, hükümdarı olarak sana saygı duymadığını gösteriyor. Onu ve Kane'i güvende tutmak için senin, benim ve hatta Narcissus'un sevgisine güvendi."

Elimi avucunun içine aldı ve gözlerindeki acıyı görmeme izin verdi. "Haklı olduğunu biliyorum *ma petite* ama onu kurtaramazsam öylece durup ölmesini izleyemem."

Elini iki elimin içine aldım. "Jean-Claude, Kilise onu aldığında onun için elinden geleni yaptın."

"Yeterli değil, elimden gelen yeterli değildi." Gözlerinde, Kilise papazları şeytanı Asher'dan kutsal suyla yakmaya çalışırken ve olabilecek en güzel adamlardan birini yaralarken, bir cadı olarak kazıkta yakılan, ortak aşkları Julianna'nın kaybını sakladı. Asher hâlâ güzeldi ama bazen bunu göremiyordu.

"Asher'ın hayatını kurtarabilmesi için yüz yıllık özgürlüğünü Belle Morte'ye verdin. Yüz yıllık acı, eziyet ve onun kölesi olmak yeterli."

"Asher'a da eziyet etti."

"Evet çünkü etrafındaki herkese öyle ya da böyle işkence ediyor, bu onun işlerinden biri ama yüzlerce yıl önce olan bir şeyin suçluluğunun şu anda inşa ettiğin imparatorluğu mahvetmesine izin veremezsin."

"Bana aşka karşı gücü seçmemi mi söylüyorsun? Asher üzerinde güç ve politika mı?"

"Hayır, o kadar net olsaydı söylemezdim ama Asher tam olarak bunu yapacağına güveniyordu. Hepimizin ona her şeyden çok değer vereceğine güveniyordu ve bu hiç hoş değil."

Jean-Claude, "Vampir efendilerin ya öldürülmesinin ya da Şehrin Efendilerinin çoğu tarafından ayrılıp başka bir bölge bulmaya zorlanmasının bir nedeni var," dedi.

"Evet, çünkü yapmazsan küstah baş belası olurlar."

Neredeyse gülümsedi. "Asher çok uzun zamandır böyle."

Hâlâ Jean-Claude'un ellerini tutarak Narcissus'a baktım. "Kızgınsın, incindin ve öfkeli olmak için yerden göğe kadar haklısın ama aynı zamanda bunu tüm siyasi sonuçlarıyla St. Louis'deki en iyi hayvan grubu olarak yerini sağlamlaştırmanın bir yolu olarak gördün."

Hafifçe omuz silkti. "Biraz intikam alıp güç tabanımızı sağlamlaştırabilirsek neden bunu yapmayalım?"

Jean-Claude'a geri döndüm. "Kalbi kırıkken bile politik olarak senden daha iyi düşünüyor."

"Artık burada bir güç olmamam için diğer hayvan gruplarında yeterince asker toplamaya yönelik küçük planınızı biliyorum."

Jean-Claude bana baktı. "Sen odaya girmeden önce bunu söyledi."

"Ben bir kralım, bileceğimi düşünmedin mi?"

"Sen Oba'sın, kral değil. Sırtlanlar arasında kral unvanı yok çünkü kraliçeleri tercih ediyorlar."

Bana hırladı.

"Burada bir güç olabilirsiniz Narcissus," dedi Jean-Claude, "ama sayıca çokluğunuzu bizi tehdit etmek için kullanamazsın. Anita doğru söylüyor, Şehrin Efendisi olarak düşünüyordum ve artık bundan daha fazlasıyım."

"Bütün sırtlanlarını alıp başka bir şehre gitmekle tehdit etmek, bir zamanlar korumalarımızın sayısını azaltırdı ama bence çok bekledin Narcissus. Sanırım sırtlanlarınız olmadan gayet iyi olacak sayılara sahibiz."

"Son zamanlarda ne kadar az adamımın senin nöbetinde olduğunu fark etmiştim ama bu, burada hepinizle bir savaş başlatmak için yeterli sayıda olmadığımız anlamına gelmez. Bu haberlerde iyi görünmez, değil mi? Amerika'nın vampir kralının şehrinin kontrolünü kaybetmesi pek çok şeyi baltalar."

"Hayır, Narcissus," dedi Jean-Claude, "çünkü şehrin geri kalanına savaş ilan edersen, seni insan otoritelerine teslim ederim. Senin haydut olduğunu ve adamlarının çoğunun masum olduğunu açıklı-

ğa kavuştururum. İnsan otoriteleri, şehrimizi bir şekil-değiştiren savaşına sokmana izin vermeden önce seni öldürürler."

"Böyle bir şey söylediğime dair hiçbir kanıtın yok."

"Günlük işimin ne olduğunu unuttun mu?" diye sordum.

Yüzünü izledim ve evet, unutmuştu.

"Benimle bir yatakta çırılçıplak uyandığın gerçeğinin sana benim ne olduğumu unutturmasına izin verme Narcissus."

"Sen Jean-Claude'un insan hizmetkârı, onun evcil hayvan nekromensırısın." Söylerken gözlerine baktım ve hatırlamıştı.

"Ben bir ABD Mareşali ve tüm kötü, küçük vampirlerin ve şekil-değiştirenlerin yasal infazcısıyım. Tek yapmam gereken onlara bu tehditleri duyduğumu ve bunun ciddi olduğunu söylemek. Şehri bir kan gölünden kurtarmak için o kadar hızlı infaz emri çıkaracaklar ki başını döndürecek."

"Sırtlanlarım beni kurtarmak için savaşacak."

Jean-Claude, "Sırtlanların seni takip ediyor, ancak çoğu seni sevmiyor veya Rafael'in farelerinin ona duyduğu sadakati hissetmiyor," dedi.

"Ben de onlarla konuştum Narcissus," dedim. "Lider olarak senden pek memnun değiller."

"Biliyorum, spor salonunda onlarla kanka olmuşsun." Sanki onu rahatsız edemeyecekmiş gibi küçümseyici bir ses çıkardı.

"Ve sen daha çok yoga tarzı bir adamsın, bunu anlıyorum ama ben onlarla ve diğer korumalarla konuşuyorum, onlar da benimle konuşuyorlar," dedim.

Bana düşmanca bakışlar atarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Göğsünün bir tarafının diğerinden biraz daha fazla olduğunu fark ettim, sanki bir yanı neredeyse bir beden büyükmüş gibi. "Mememe mi bakıyorsun?"

"Üzgünüm, sanırım öyle yapıyordum," diyerek onunla göz teması kurmaya geri döndüm.

"Chimera'dan sonra getirdiğim insanların çoğunlukla benim tarzım insanlar olmadığını biliyorum. Daha çok senin tipin gibi görünüyorlar." Sesinden küçümseme damlıyordu.

"Genelde çıktığın türden adamları gördüm Narcissus. Kasları benden daha çok seviyorsun. Asher senin istisnan, kuralın değil."

"Söylemeye çalıştığın bir şey var mı, kekçik?"

"Evet, melek kek, var. Chimera'nın yaptığı katliamdan arta kalan adamlar, şehvetinin seni onunla yoldan çıkarmasına izin verdiğini düşünüyorlar. Böylece iç kutsal alanınıza girdi ve hepinizi ele geçirdi, çünkü Asher gibi sen de seks yeterince iyiyse aletinin beynini geçersiz kılmasına izin veriyorsun."

"Ulfric'in adil oyun anlayışının kurt sürüsüne benim küçük suçlarımdan çok daha fazla zarar vermesine izin verdi."

"Richard, sürekli olarak Ulfric olarak kendini alt ediyor ama asla Chimera ile yaptığın kadar kötü bir şekilde çuvallamadı," dedim.

"Chimera ilk başta beni sevdi, rüyalarına cevap olduğumu düşündü çünkü beni bir kadın gibi becerebilir ve yine de erkek kısımlarını da sevebilirdi."

"Kişiliğinin bir kısmının eşcinsel olmakla derinden çeliştiğini biliyorum," dedim.

"Eşcinsel değildi, biseksüeldi ama seçim yapmanız gerektiğini düşünen bir nesildendi. Benden daha az eşcinseldi ve kadınları çok daha fazla seviyordu."

"Evet, sanırım Micah içi boşaltılarak ölürken bana Micah'nın önünde tecavüz etmeyi teklif etti."

"Onu en çok eğlendiren tecavüz ve içini parçalama kısmıydı." Narcissus bunu söylerken daha sessizdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Herhangi bir heteroseksüel ilişkisini yapmazdı. Ben kendimi fantezi seven biri olarak düşünürdüm ama o benden de çok ileride."

"O bir seri katildi Narcissus, sense değildin. Bu onu sadece sert seks kategorisine değil, aynı zamanda ölüm seksi kategorisine sokar. Risk farkındalığı olan fantezilerin bile ötesinde bu."

"Hamile olduğumu öğrendiğinde mutluydu ve sonra kadın olsaydım benimle evlenebileceğine ve mutlu olabileceğimize karar verdi, bu her şeyi düzeltecekti. Bütün erkek parçalarını kesip deliği bıraka-

caktı ve sonra sen kurtarmaya geldin ve benim için onu öldürdün."

Ona ve tüm acıya baktım, yüzünde ve kendini yatakta tutma biçiminde solgun ve savunmasızdı. Omzuna dokununca bana üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Ah, aferin, *mon ami*, çok iyi iyiydi," dedi Jean-Claude.

Bu beni ürküttü. Narcissus'la ben ona anlamayarak baktık.

"Narcissus acı hikâyesiyle dikkatini dağıtmadan önce bir noktaya değiniyordun." İkimizin de bir şey söylemesini engellemek ister gibi elini kaldırdı. "Doğru söylediğini biliyorum, Narcissus. Chimera berbat bir adamdı ve ölümü hak etti ama sen *ma petite*'in dikkatini dağıtmak için hikâyeni tam zamanında anlattın. Söylemesi gerekenleri söylememesi için onun sempatisine güvendin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Onu ya da beni gerçekten sevmiyorsun. Biz senin dostun değiliz ama yine de esir olduğun zamandan bu acı gerçekleri bize anlatıyorsun. Şehvetinin aklını ele geçirmesine izin vermek dışında, düşünülmemiş çok az şey yapıyorsun ama ikimizi de o kadar çekici bulmuyorsun. Benim kurban olmamdan hoşlanıyordun ama onun dışında seks anlayışımız uyuşmuyor."

"Kızlardan hoşlanmıyorum."

"Ayrıca erkeklerle birlikte almaktansa vermeyi tercih ediyorsun ve ben de aynıyım, o halde kim kimin üstüne çıkabilir?"

"Nikolaos seni bana verdiğinde benim altımdaydın."

"Evet, şehrin eski efendisi sırtlanlarınızla yaptığı anlaşmayı imzalamak için beni sana verdi. Bunu benim için de bir ceza olarak gördü. Bir güvenlik sözcüğü umudu olmadan beni sana verdi. Sen Chimera gibi bir seri katil değilsin ama gerçek bir sadistsin ve insanların hoşuna gitmeyeceğini bildiğin şeyleri yapmayı seviyorsun."

"Genelde senin kadar baskın erkeklerle oynamam. Bu bir ziyafetti." Alt dudağını yaladı, sanki ikramın bir kısmını hâlâ tadabiliyormuş gibi.

"Ve ben de *ma petite*'i ve kendimi sonsuza kadar sana bağlamak üzereydim. Asher'ın güvenliğinden duyduğum korkunun beni kör

etmesine izin verdim ama artık yeter. *Ma petite* tüm mantığı altüst etti ve soğuk su gibi beni bu hatanın şokuyla uyandırıyor."

"Yani ben bir hatayım, öyle mi?"

"Hayır, o özel hatadan kurtarıldım." Alnımı öptü. "Teşekkür ederim kraliçem."

Kraliçe kısmından emin değildim ama yüksek sesle, "Birbirimiz için sırayla akıllı davranıyoruz. Bence bu, çift olmanın iş tanımının bir parçası," dedim.

"Beni böyle evcilleştirdiğini mi sanıyorsun?" dedi Narcissus.

"Chimera seni incittiği için üzgünüm. Bebeği kaybettiğin için üzgünüm, çünkü ona sahip olmak istediğini biliyorum. Canın yandığı ve Asher seni daha çok incittiği için üzgünüm. Ama polis çalışmalarının bana öğrettiği tek şey şu ki herkesin acıklı bir hikâyesi vardır. Yine de seni vuracak, bıçaklayacak ya da dişleriyle boğazını yırtacaklar. İstismar edilmiş olmaları, terk edilmeleri ve hatta işkence görmeleri onları daha az tehlikeli yapmaz. Sosyal hizmet uzmanları ve terapistler üzücü geçmişler hakkında endişelenir. Böyle şeyler için endişelenirsem işimi yapamam."

"Ben senin kötü adamlarından biri değilim, kekçik."

"Tabii ki öylesin. Buraya sevgilin onu senin yerine seçtiği için kendi adamlarından birini öldürmekle tehdit ederek geldin. Hepiniz insan olsaydınız, bu birinci derece cinayet olurdu. Asher'ı öldürmekle tehdit ediyorsun ki Jean-Claude benim çağırdığım sırtlanım olmanı kabul etsin. Bu bir kadın seninle evlenmeyi kabul etmedikçe birini öldürmekle tehdit etmek gibi bir şey. Dediğim gibi, bu bir suçtur. Baskı altında evlilik yasal değil ve insanları öldürmekle tehdit etmeyi polisler de pek sevmez. Sonra seninle oynamadığımız sürece tüm sırtlanlarını çıkarıp başka bir şehre gitmekle tehdit ediyorsun, sizin adamlarınız olmadan şehri diğer doğaüstü kötülerden korumak için yeterli gücümüz olmayacağını bilerek. Bu yasadışı olmayabilir ancak yine de onurlu bir hareket değil. Ama bekleyin, dahası var. Elinizdeki tüm askerleri kullanmakla ve 1800'lerden bu yana bu ülkede görülmemiş ölçekte doğaüstü bir savaş ilan etmekle tehdit ediyorsun. Düzinelerce,

belki yüzlerce kişi ölür ve çete özel timlerinin çetenizi dağıtmasına ve lideri hapse atmasına neden olan şey bu tür tehditler."

"Ve üstlerine yalan söylemekle, benim için idam emri çıkarmakla tehdit ediyorsun ki bu da cinayettir."

"Yalan söylemeyeceğim Narcissus, doğruyu söyleyeceğim. Aynen bu tehditleri ediyorsun."

"Sana söylediğimde onlara yatakta çıplak olduğumuzu söyleyecek misin?"

O zaman güldüm ve o bundan hiç hoşlanmadı. "Seninle yatmanın diğer polislerle olan itibarımı zedeleyeceğini düşünüyorsan bir daha düşün. Zaten tüm vampirler ve şekil-değiştirenlerle yatmamı onaylamıyorlar. Hatta bazı insanlar Jean-Claude ile evlenmek üzere olduğum için bunun bir çıkar çatışması olduğunu söyleyerek rozetimden vazgeçmemi istiyor."

"Yani ben kötü biriyim."

"Evet, öylesin."

Yattığı yerde dikeldi. "Kane'i öldüreceğim."

"Asher, yüzlerce yıl önce, şimdi olduğundan çok daha güçsüzken insan hizmetkârının ölümünden sağ kurtuldu. Şansımızı deneyeceğiz."

"Kane'i öldüreceğime inanmıyorsun."

"Sevgilin onu sana tercih ettiği için Kane'i öldürürsen, sırtlanların geri kalanının bunu Oba'ları olarak sana karşı başka bir saldırı olarak göreceğine inanıyorum. Yeni bir lidere ihtiyaçları olduğuna karar verene kadar kaç hakkın kaldığını düşünüyorsun?"

"Emrimdeki hiç kimse, oyunlarını destekleyen güçlü arkadaşları olduğunu bilmedikçe bunu yapmaz," dedi.

Ona gülümsedim. "Ben çok arkadaş canlısıyımdır," dedim.

"Kaltak."

"Pislik."

Bana dik dik baktı, ben de gülümseyerek karşılık verdim.

Jean-Claude, "Git Narcissus, git, ben daha iyi düşünmeden ve muhafızların sana manzarasız bir odaya kadar eşlik etmesini sağlamadan önce git," dedi.

"Cesaret edemezsin."

"Ben kralım!" diye bağırdı, gözleri birden gece yarısındaki gökyüzü yanabilirmiş gibi vampir ateşiyle parladı. "Korumalar!"

Odaya ilk önce Dino ve Seamus geldi ama arkalarında başkaları da vardı.

"Seamus git, bu senin savaşın değil," dedim.

"Hayır," dedi Narcissus, "yanımda kal Seamus, kralını hapsetmek istiyorlar."

Siyahi adam ona bakmakla yetindi. "Hanımım güne burada yeraltında uyandı. Bana çağrını hissediyorum Oba ama hanımım beni cevap vermek zorunda kalmaktan koruyor."

Jean-Claude, "Sırtlan olmayan altınız, Narcissus'a ilk dolunaylarında güvenilir olmayan yeni şekil-değiştirenlere ayrılan odalardan birine kadar eşlik edin," dedi.

"Cesaret edemezsin," dedi Narcissus.

"Bunu söyleyip duruyorsun ama bunun senin düşündüğün anlama geldiğini sanmıyorum," dedim.

Bana hırladı.

Ona bir öpücük gönderdim.

"Alın onu," dedi Jean-Claude.

"Bunu neden yaptığımızı sorduklarında diğer sırtlanlara ne diyeceğim?" diye sordu Seamus.

Jean-Claude, "Onlara Narcissus'un bizi tehdit ettiğini ve bunun, sırtlanların Oba'sının bile yanına kâr kalmayacağını söyle," dedi Jean-Claude ama bundan pek memnun gibi değildi.

Etrafını sarıp onu dışarı çıkardılar. Direnmeye çalışmadı. "Diğer şehirlerdeki şekil-değiştiren gruplarından bazıları senden korkuyor Jean-Claude. Rafael'in sadece sizin kuklanız olmasından ve onları Micah ve Koalisyonu aracılığıyla ele geçirmek istediğinizden korkuyorlar. Sevmediğin bir grubun liderini hapse attığını öğrendiklerinde niyetine her zamankinden daha fazla inanacaklar."

"Seni hapsetmekten fazlasını yapmaya karar vermeden önce gözümün önünden çekil Narcissus."

Başka bir söz söylemeden gitti. Sanırım zorlamaya devam ederse neler olabileceğini Jean-Claude'un yüzünde gördü.

Tekrar yalnız kaldığımızda ona sarıldım. "O haklı mı? Bu, Rafael'e suikast düzenlemeye çalışan insanları körüklemeye yardımcı olacak mı?"

"Büyük ihtimalle," dedi yanağını başımın üstüne yaslarken.

"Bu kısmı düşünmemiştim."

"Bir yere kadar düşünmekte haklısın, onun ilerisini düşünmek benim işim. Benim yalnızca Asher'ın sevgilisi olduğumu değil, kral olduğumu hatırlamamı sağladın."

"Ben de onun sevgilisiyim."

"Ama sen benden daha acımasızsın *ma petite,* benden çok daha fazla."

"Benim *ardeur*'ü kazanmam gibi senin de vampir işaretleri aracılığıyla acımasızlığımı kazandığını sanıyordum."

"Acımasızlığım çoğaldı, *oui* ama Asher söz konusu olduğunda zayıfım."

"Ben FBI'ın yanındayken zayıf olma, tamam mı?"

"Sen ve Micah'ya danışmadan önce Asher ve yarattığı karışıklıkla ilgili bir karar almayacağıma söz veriyorum."

"İyi," dedim ve öpmek için eğildim.

Öpücüğüme karşılık verdikten sonra, "Gitmeden önce yemek yemelisin," dedi.

"Bir protein barı daha alırım ama yemek yemek için zamanım kalmadı."

"Su ve bar ama bu buluşmadan sonra yol üstünden gerçek yemek alacağına söz ver."

"Söz," dedim.

Öpüştük, giyindim, Micah'nın bir günde çok fazla hızlı şekil değişiminden kurtulup iyileştiğini kontrol ettim ve işe geri döndüm. Normalde polis işi, tüylü ve vampir siyasetinden hoş bir değişiklik olurdu ancak bugün iş, voodoo ve zombi seks köleleriydi. Doğaüstü politikalara devam etmeyi tercih ederdim, en azından bunu anlı-

yordum. Zombilere ve hatta kendi güçlerime ne olduğunu anlamamış olmam iyiye işaret değildi. Zombi Thomas Warrington'da neyin yanlış gittiğini hâlâ kesin olarak bilmiyordum. Tamam, inekleri kan kurbanım olarak kullanmayı bırakırdım ama başka da ne yapacağımı bilmiyordum. Bunu zombiler hakkında söylemeye alışık değildim. FBI ile buluşmaya giderken içim daralıyordu. Ben onların uzmanıydım ve uzmanları bir bok bilmiyordu.

54

ÖZEL AJANLAR MANNING ve Brent'le yeniden ofiste birlikteydik. Adam bilgisayarı kurmuş ve kullanıma hazır hale getirmişti. Küçük grubumuzun geri kalanını bekliyorduk. Brent, "Zerbrowski gelemediği için üzgünüm, o tam matrak," dedi.

"Matrak?" dedim gülümseyerek.

Manning, "Ona aldırmayın, bana taşradan geldiğini ve benim bir şehir kızı olduğumu hatırlatmayı seviyor," dedi. Siyah pantolon, ceket ve beyaz düğmeli lacivert pantolondan, cekete ve uçuk mavi bir gömleğe geçmişti. FBI için cesur bir renk kullanımı.

Brent hâlâ kahverengi üzerinde kahverengi giysiliydi. Ya aynı takımdı ya da onları toplu olarak satın almıştı. Ayrıca, gerçekten bir FBI ajanı olmak mı yoksa bilgisayar kariyerine devam etmek mi istediğine karar vermeye çalışırken üniversiteye geri dönmesi gerekiyor gibi görünüyordu.

"Evet, Zerbrowski bir matrak ama çocuklarının bu akşam dans resitali vardı. O neredeyse psişik açıdan kör, bu yüzden hiçbir şey hissedemeyecekken videolarda benim saçmalığımı kullanmamı izlemesi için hiçbir neden yok."

"Benim de küçük bir kızım var," dedi Brent. "Zerbrowski'nin ikisiyle birlikte olması fikrini beğendim."

"Bir erkek ve bir kız çocuğu var; ikisi de dans ediyor," dedim.

Manning, "Psişik yeteneklerini saçmalık olarak adlandırmana şaşırdım. Çoğu uygulayıcı bu söze gücenir," dedi.

"Ben uygulayıcıların çoğundan daha uzun süredir polisle çalışarak işin içindeyim. Yeteneklerime saçmalıktan çok daha kötü sözler söylendiği oldu."

"Komiser Muavini Storr'un standart dışı yeteneklere sahip psi-

şiklerin kullanımını ilk görenlerden biri olduğu doğru."

"Evet, bir nevi pilot programdık."

"Büyük deney. Storr'un seni soruşturmalarda kullanmasına Quantico'daki eğitmenlerden biri böyle demişti," dedi Brent.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Tamam, evet, sanırım doğru. Biz şu an kimi bekliyorduk?"

"Neden, sonrasında Jean-Claude'la mı buluşman gerekiyor?"

"Tam olarak değil, daha çok devam eden bir hayat ve kariyer sahibi olma çalışması."

Bana yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Bunu anlıyorum. Çocuklarım ergenken o kadar uzun süre uzakta olurdum ki bana yabancı gibi görünürlerdi. 'Sen ne zaman on santim uzadın' gibi konuşmalar olurdu."

"Bu işi çocuklarla yaptığımı düşünemiyorum," dedim.

"Ben şanslıydım, kocam yarı zamanlı olarak evden çalışırdı ve tam zamanlı Bay Anne olurdu."

"Karım ve ben hâlâ kimin-kariyeri-daha-önemli kavgasını yapıyoruz," dedi Brent surat asarak. "Özür dilerim, fazla bilgi verdim."

"Dün gece hiç uyudun mu?" diye sordu Manning ona.

"Belki... iki saat kadar."

Manning bana döndü. "Ekibimizle birlikte uzaktan videoların çıkış yerini bulmaya çalışıyordu. Odadaki bazı eşyalar videoların burada, Amerika'da çekilmiş olduğunu düşünmelerini sağlıyor. Nerede olduğunu bulmamız gerek."

"Bence de burada ve içimden gelen bir his dışında elimde hiçbir şey yok," dedim.

"Ya da belki de hepimiz burada olmasını umuyoruz ki onları bulmak kolay olsun," dedi Manning.

"Ve yakalamak," dedim.

Gülümsedi ama o da yorgun görünüyordu.

"Sen neden uyumadın?" diye sordum.

"Tekrar izlediğimde bilgiler beynimde taze olsun diye tüm dosyaları tekrar kurcaladım."

"Ben bütün gece dışarıda zombi işiyle uğraşıyordum. Bu sabah birkaç saat uyuyabildim ama sanırım hepimiz uyku eğrisinin altındayız," dedim.

Kapıda belli belirsiz bir tıklama vardı. Manning, "Girin," dedi.

Kapıdan gülümseyen bir kadın girdi. Kendine saygısı olan hiçbir gencin giymeyeceği FBI eteği hariç, Cynric'in sınıf arkadaşlarından biri olabilecek kadar genç görünüyordu. Bebe yakalı gömleğinin üzerine kalpli, küçük bir zincir takıyordu. Üniversiteden beri ikisini de görmemiştim ve bluz bir öğretmeninkini andırıyordu. Düz kahverengi saçları bir tokayla kulaklarının arkasına tutturulmuştu. Açık pembe dudak parlatıcısı dışında makyaj yapmamıştı. Yanaklarında ve burnunun köprüsündeki hafif çillerle zarif bir şekilde güzeldi. Gözleri Bambi'ninki gibi iri ve soluk kahverengiydi. Belki de onu bu kadar genç gösteren gözleriydi.

Manning, "Bu, Ajan Teresa Gillingham, Mareşal Blake," dedi.

Ayağa kalktım ve Ajan Gillingham'ın uzattığı eline uzandım. El sıkıştığımız an, onun başka bir uygulayıcı olduğunu biliyordum, bu da politik doğrucu olarak psişik demekti. Tadının ne olduğunu bilmiyordum ama her neyse koluma kadar sızlıyordu.

Hafif bir kahkaha atarak elini geri çekti. "Vay canına, bana psişik olarak ateşli olduğunu söylemişlerdi ama bu başka bir şeydi."

"Ajan Gillingham," dedi Manning, sesinde düz bir sitemle.

"Mareşal Blake'in yeteneklerini FBI psişiğinden saklanmadan kullanma olasılığı daha yüksek olsun diye ne olduğumu saklamamız gerektiğini biliyorum ama o, el sıkıştığımız anda başka bir psişik olduğumu biliyordu, değil mi Mareşal?"

"Evet, senin de enerjin oldukça bariz."

"Ben ne tür biriyim?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Tahmin etmeye çalışmayacak mısın?"

"Hayır." Bana biraz Manning gibi baktı. Belki FBI eğitimi yüzündendi? "Eğlenceli değilsin, denemiyorsun bile."

"Bunu bana söyleyen ilk ajan sen değilsin."

"Psişik yeteneklerini tahmin etmekle ilgili mi?" diye sordu, hafifçe kaşlarını çatarak.

"Hayır, eğlenceli olmama konusunda."

"Ah, bahse girerim işten uzakta çok eğleniyorsundur," dedi gülümseyerek ve bana bir kaşını kaldırarak.

Birden benimle flört edip etmediğini merak ettim. İncelik konusunda fazla iyi değildim ve belki de sadece arkadaşça davranıyordu.

"Hepimiz işten uzakta çok eğleniyoruz," dedi Brent ve bunu derken bir mesaj vermeye çalışmamıştı, bu yüzden üstelemedim. Benimle flört eden insanlar bulmaya çalışıyor olabilirdim ya da bunun olmasını bekliyordum belki de, tuhaf. Bunların hepsine kör olduğum belirli bir zaman vardı.

Ajan Gillingham, "Özel Ajan Kirkland hemen arkamdan geliyor, bir telefon konuşması yapması gerekti," dedi.

Haberler hakkında mutsuz olduğumu saklamaya çalışmadım bile. "Bu seni üzdü, neden?" dedi Gillingham.

"Bunu bilmek için psişik olmana gerek yok," dedim.

"Raporumda yazıyordu," dedi Manning.

"Duygularımı saklamaya çalışmadığımı söylemeye çalışmıştım," dedim.

"Duygularını saklamamak ve bu konuda bariz olmak farklı şeyler," dedi Gillingham. Bana dikkatle baktı ve bir titreşim hissettim. Beni inceliyordu.

"Güçlerini kendine sakla ajan."

Biraz utanarak kızardı.

"Ne demek istedin Blake?" diye sordu Manning.

"Gillingham gizlice bakmaya mı çalıştı?" diye sordu Brent.

"Evet, bakmaya çalıştı," dedim.

"Ben bir şey hissetmedim," dedi Manning.

Brent gülümseyerek ve arkadaşça, "Ben de, ki bu gerçekten gizli olduğu anlamına geliyor," dedi ama gözlerinde çok fazla düşündüğünü gösteren bir şey vardı. Biraz psişik olarak yetenekli olduğunu fark ettim, en azından genellikle aktif psişik araştırmayı hissetmeye

yetecek kadar ama diğer ajanın ne yaptığını hissetmemişti.

"Öyleydi," dedim. Gillingham'a baktım.

"Özür dilerim, Mareşal."

"Uygulayıcılar arasında kabalık olarak kabul edildiğini çok iyi bildiğin halde gizlice bakmaya çalıştığın için mi özür diliyorsun yoksa yakalandığın için mi?"

"İkisi için de," dedi. Bunu söylerken gülümsemişti ama gözleri ciddi ve düşünceli kaldı.

"Eğitmenler psişik olarak ateşli olduğumu söylediyse, bunu hissedeceğimi bilmelisin."

"Güçlü olduğunu söylediler ama porselen dükkânındaki bir boğa gibi."

"Bir şeyleri kırarım, o anlamda mı?"

"Bazen ama daha çok psişik olarak çok güçlü olduğunuz için her şeyin üstesinden gelebiliyorsunuz, sizden çok fazla enerji çıktığı için gizli enerjileri fark etmiyorsunuz, çünkü yaydığınız enerji sizi diğer uygulayıcılara karşı kör yapıyor anlamında."

"Bir zamanlar belki ama artık benden kaçan çok şey yok."

"Bana söylenenden bile daha çok güçlüsünüz. Etrafınızda olmak havada yayılan elektrik hattının yanında durmak gibi."

"Çoğu psişik beni bu şekilde tanımlamaz."

"Nasıl tanımlarlar?" diye sordu.

"Korkutucu."

Güldü ve gülüşü mizah yüzünden mi, yoksa gerildiği için miydi anlamadım. Sorabilirdim fakat arkasındaki kapı açıldı ve içeri giren mutsuz meslektaşımdı.

"Selam Larry," dedim.

"Anita," dedi. Kapıyı arkasından kapattı. Gillingham'ın elini sıkmadı, sadece başıyla selam verdi.

"Ajan Gillingham'la tanışmış olduğunu görüyorum," dedim.

"Düşüncelerine girmeye çalıştı mı?"

"Evet."

Gillingham'a baktı. "Bunu yapmamanı söylemiştim, değil mi?"

Yine utanmış göründü. "Çok dikkatli davranıyordum. Kendi gücünün bunu gizleyeceğini sandım."

"Kendi gücünün gürültüsü arasında senin minik tıklatmanın duyulmayacağını sandın, öyle mi?"

Gillingham başıyla onayladı.

"Ben ne söylemiştim?"

"Denememi," dedi.

"Neden?"

"Mareşal Blake, Quantico'daki eğitimcilerin sandığından daha güçlü olduğu için."

"O dersleri benim de aldığımı unutma Teresa. Anita hakkındaki bilgileri birkaç yıl geriden ve ülkedeki başka büyük güçler hakkında da böyle olduğunu düşünüyorum."

"Dünyadaki değil mi?" diye sordu Manning.

"İnterpol psişikleri ve güçlerini artırıp artırmadıkları hakkında daha iyi takipte bulunuyor gibi görünüyor," dedi.

"Sence bunun nedeni ne?" dedi Manning.

"Öncelikle, aralarında bizden daha uzun süredir uygulayıcı barındırıyorlar."

Söze girdim, "Ve halka tehlike oluşturabilecek kadar güçlenmeleri durumunda cadıyı infaz emri çıkartabilmeleri için psişikler hakkında dosyaları olması gerekiyor."

"Cadılık bir din, psişik yetenek değil," dedi Gillingham.

"Amerika Birleşik Devletleri'nde böyle," dedim.

Kaşlarını çattı ve onaylamak ister gibi Larry'ye baktı. Onun akıl hocalarından biri ya da öğretmeni falan mıydı acaba? "Anita haklı; Avrupa'nın bazı bölgelerinde bir uygulayıcı ya da psişiksindir, ta ki hükümetin seni bir tehlike olarak görmesi için yeterince güçlenene ve sonra da cadı olarak etiketleyene kadar. Avrupa'nın bazı bölgelerinde cadıları öldürmek hâlâ yasal."

Gillingham, "*Cadının* burada başıboş bir vampir veya likantropla aynı anlama geldiğini, insanları öldürdüklerini kastettiğini sanıyordum," dedi.

Larry ve ben başımızı hayır anlamında salladık. Larry, "Uygulayıcının yeterince tehlikeli olduğunu kanıtlamaları gerekiyor," dedi, "ama Avrupa'nın bazı bölgelerinde henüz kimseyi incitmiş olmaları gerekmiyor. Güney Amerika ve Afrika'nın bazı bölgelerinde durum daha da kötü."

"Kitaplar Avrupa sistemini böyle açıklamıyor," dedi.

Adam gülümsedi ama alaycı bir gülümsemeydi. "Evet, Avrupa'ya yaptığım küçük geziyi ilginç kıldı."

"Avrupa'da olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Kendi ülkemi daha çok takdir etmemi ve biraz daha az yargılayıcı olmamı sağladı diyelim."

"Psişik radarın dikkatini sen de çok çekiyorsun Larry," dedim.

"Birkaç ülkede bana bir daha seyahat etmeyeceğim söylendi. Beni bir nekromensır olmakla suçladılar ve bu özel yetenek birçok ülkede, özellikle de Doğu Avrupa'da otomatik olarak ölüm cezasına çarptırılmak demek."

"Eski Sovyet bloğu ülkeleri nekromensırlara izin vermez," dedim.

"Öyle nitelendirildiğimi düşünmüyordum ama onlar farklı düşündüler."

"Ah, Larry, üzgünüm," dedim ve ciddiydim.

Gülümsedi. "Evet, dirgenler ve meşalelerle ülke dışına sürülmedim ama bence FBI'dan olmasaydım daha da tehlikeli olurdu çünkü birçok ülkede istenmeyen biri olarak işaretlendim."

"Neden Avrupa'da seyahat ediyordun?" diye sordum.

"Daha çok animatör ve nekromensır arıyordum."

"Orada bizim gibi gücü olanlar bunu saklar," dedim.

"Ya saklarlar ya da ölürler," dedi.

"Neden nekromensır arıyordun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Sana söyleyemem Anita, sahip olduğum gizli bilgi erişim izni sende yok. Üzgünüm."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor gibi konuştun," dedim.

"Düşünüyorum."

Birbirimize baktığımız bir an oldu ve birden elini uzattı. Tereddüt

ettikten sonra elini sıktım. El sıkışırken gözlerinde yıllardır görmedim bir şey gördüm: Bana karşı sempati. Benden o kadar uzun süre boyunca nefret etmişti ki ben de ondan nefret etmeye başlamıştım.

"Gerçekten özür dilerim Anita." Avrupa hakkında konuşmadığını biliyordum.

"Sevindim. Avrupa korkutucu olduğu için yine de üzgünüm," dedim.

"Ben de öyle. Oradaki insanların bizim yeteneklerimizden bu kadar nefret ettiğini hiç bilmiyordum."

"Sanırım orada bizim yaşadığımızdan daha fazla büyük ölçüde yaşayan ölü olayı yaşamışlar."

"Yalnızca ölüler konusunda çok iyi olduğum için bana güvenmeyen insanlarla tanıştım. Çok hoşuma gitmedi," dedi.

"Bunu anlıyorum," dedim.

"Ateşkes," dedi.

Başımla onayladım. "Ateşkes."

Arkadaş olmaya geri dönmemiştik ve o bunu sormamıştı da. Bunu sormak için fazla zarar verdiğini biliyordu ama bu da bir başlangıçtı. Yanımda Larry ile videoları izlemek için oturdum ve yıllardır ilk kez, yanımda olduğu için mutluydum.

55

BU GÖRÜNTÜLEME İÇİN odada fazladan sadece bir kişi daha vardı ama oda çok daha kalabalık görünüyordu. Belki yanımda solgunlaşan ve yüksek sesle, "Bana ne göreceğimi söylediler ama kelimeler seni buna hazırlayamaz, değil mi?" diyen Larry yüzündendi.

Hepimiz kelimelerin, gerçek dehşet-görüntüleri karşısında kifayetsiz kaldığı konusunda hemfikirdik.

Sarışın zombiye yatağa gitmesi söylenince psişik kalkanlarımı indirdim. Köşede ona emir veren adama baktım. Tek görebildiğim uzun kollu bir gömlek içinde bir omuz ya da koldu ve bu sadece arada bir oluyordu. Belli ki filmde olmak istemiyordu, öyleyse neden biraz görünür olduğu yerde duruyordu?

Bir şeyin bana sürtündüğünü hissettim. Odaya bir böcek girmiş mi diye koluma baktım ama kolumda hiçbir şey yoktu. Uykusuzluğa vurdum ve sarışın zombiyi izlemeye geri döndüm. Sanki odada bir kedi varmış gibi bir şey bacağıma değdi, öyle olmadığını biliyordum. Ekranda ne olduğunu 'görmeye' çalışmayı bıraktım ve dikkatimi odadaki şu âna çevirdim.

Yanımdaki Larry, gözümün ucuyla görebildiğim turuncu/sarı bir enerji gibiydi ama orada öylece oturmuş, solgun görünüyordu ve filmi izliyordu.

Görünmez bir şey bacağımı tekrar okşadı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım; neredeyse bir hayalet gibiydi ama öyle olmadığını biliyordum. Hayaletlerin nasıl hissettirdiğinden haberim vardı. Biraz geriye baktım ve Ajan Gillingham'ı soluk sarı/beyaz bir ışık gibi gördüm. Videoya geri döndüm, adamın kolunun ve elinin göründüğü tam zamanda dönmüştüm. Neden daha fazla saklanmıyordu? Zombiyi kaldıran animatör o muydu? Aralarında fiziksel gözle-

rime görülmeyen bir bağlantı görüp göremeyeceğimi görmeye çalıştım. Orada olsa bile onu görebileceğimden emin değildim ama onları yetiştiren oysa, o zaman ölüleri kaldırabilecek ve bu korkunçlukta bir şeyler yapmaya istekli birini arıyorduk. Filmlerin ve TV'nin aksine, çoğu animatör ve voodoo rahipleri yasalara uyan iyi insanlardır, bu yüzden bu tür boklar arama alanını daraltır. Eğer onları tatmin edecek şekilde orada duranın bunu yapan kişi olduğunu ve zombiyi verdiği müşteri olmadığını ispatlayabilirsem tanıdığım voodoo rahibi ve rahibesi bu adamı bulmama yardım ederdi.

Bir şey omzuma dokundu. Çekmeye çalışıp öyle olmadığını anlayana kadar kendi saçım sanmıştım. Başımı hareket ettirmeden, kendi gücümün dışarıyı aramasına izin vererek odanın etrafına baktım ve onu Gillingham'a yöneltmeye devam ettim. Odadaki tek psişik oydu. Eğer o bir şey yapmıyorsa daha uzaklarda arardım ama bariz olanla başlayıp daha tuhaf şeyler denemeyi öğrenmiştim.

Ekrandakileri iyi okuyamadım çünkü dikkatimi çekmeye çalışan her ne ise aklımı fazla dağıtıyordu. Aynı anda iki şey oldu, omzumdaki o yumuşak dokunuşu hissettim ve yine kendi saçım olduğunu düşünebilirdim ama şimdi farkı biliyordum. Ben değildim ve Gillingham'ın enerjisi bir çeşit soluk kırmızıya döndü.

"Videoyu durdur lütfen," dedim.

Brent söylediğimi sorgulamadan yaptı. Zombinin yüzü, korku filminden bir görüntü gibi bir çığlık halinde kalakaldı. Lanet olsun.

Manning, "Bir sorun mu var Blake?" diye sordu.

"Evet." Döndüm ve Gillingham'a baktım. "Ne yapıyorsun?"

İri gözleri, çilleri, bebe yakası ve diğer her şeyiyle uyumlu o masum ifadesiyle gülümsedi. Zararsız görünmek için böyle giyinmişti ama bu sadece başka bir şeyin kamuflajıydı.

"Ben burada oturuyorum," dedi sakin bir sesle.

"Saçmalığı kes Gillingham, seni gördüm."

"Ne yaptığını gördün?" diye sordu Brent.

"Psişik olarak bana dokunuyor. Nedenini bilmiyorum ama bu beni yeteneklerimi ekrana odaklamaktan alıkoyuyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

"Bana bir şey yapmaya çalışıyorsun ve kalkanlarım bunu fark ediyor, seni engelliyor, bu yüzden senin gücün bunu normal bir şeye çeviriyor, olay bu mu? Cildindeki bir böcek, bacaklarına sürtünen bir kedi, koluna değen saçlar, birinin dikkatini çeken bir tür his. Bu yüzden öyle olduğunu düşünüyorlar ve seni fark etmiyorlar."

Biraz daha gülümsedi.

"Ajan Gillingham," dedi Manning, "Mareşal Blake'le mi uğraşıyorsun?"

"*Uğraşmak* derken ne demek istediğini anlamıyorum," dedi ve parmaklarıyla küçük tırnak işaretleri yaptı.

Larry, "Teresa, iyi olduğunu düşünüyorsun ama olduğun şey güçlü. Kendini ilan etmeden insanların kalkanlarının içine bakabilseydin bu iyi olurdu."

"Ben olduğumu nasıl anladın?" diye sordu bana.

"Sana neden söyleyeyim?"

"Çünkü daha iyi olmaya çalışıyorum ve bunu yapmanın tek yolu geri bildirim."

"Uçağını saatlerce beklediğimizi ve senin sadece psişik gözetleme becerilerini geliştirmek için burada olduğunu, bu gerçek vakaya yardım etmek için gelmediğini mi söylüyorsun?" Öfkenin kabarmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Beni göndermelerini sağlayan, Nekromansini kullanarak videolara bakmak istemendi. Seni çalışırken gözlemlememi ve aktif olarak ölüleri kaldırmak için kullanılmadığı zamanlarda yeteneğin hakkında bir fikir edinmemi istediler."

"Bu umurumda değil. Benim umursadığım şey, gerçekten buraya gelip bu davayı çözmeye yardım etmeyi düşünmüyor musun?"

"Tabii ki yardım etmek için buradayım."

"Nasıl?"

"Ne?"

"Nasıl yardımcı olabilirsin?"

"Bazı psişiklerin yeteneklerini elektronik yoluyla şaşırtıcı derece-

de kullanabileceğini keşfettik. Bunu yapabilirseniz, sizi bu faillerin canlı etkinliğine dahil etmek istiyoruz."

"Canlı etkinlik derken ne demek istiyorsun?"

"Buna cevap verebilirim," dedi Brent.

"O zaman cevap ver," dedim ve sesim hâlâ hiç dostane değildi.

"İlk önce sadece zombi seks kasetlerinin reklamını yaparak başladılar ama sonra müşterilerine ne istediklerini sordular."

"İçinde daha çok hikâye olan kasetleri gördün," dedi Manning.

"Hikâye mi, ne hikâyesi?"

"Genç adamın korkmuş gibi göründüklerinde zombi ona tecavüz ediyormuş gibi göstermek için bunu yaptılar."

"Bu sonlara doğruydu, değil mi?" diye sordum.

"Evet."

"Ne yazık ki o kısma geldiğimizde korku pornosu yüzünden gözlerim kararda ama biraz hatırlıyorum."

"Bu şeyleri izleyip kendinde kalmak zor," dedi Manning.

"Bu yüzden tekrar tekrar izliyoruz," dedi Brent ve bu düşünceyle yorgun göründü. "Böylece yardımı dokunabilecek bir şey kaçırmadığımıza emin oluyoruz."

"Hikâyedeki fanteziyi daha çok yönlü ve ihtiraslı hale getirdiler," dedi Manning.

"Buna fantezi deme, farklı bir hayat tarzı yaşayan herkese bir hakaret oluyor," dedim.

"Sizin gibi mi?" diye sordu Gillingham.

"Sana hakaret etmek istemedim Mareşal," dedi Manning. Gillingham'a pis bir bakış attı.

"Özel hayatımda ne yaptığım ya da yapmadığım sizi ilgilendirmez ajan."

"Evet, tabii ki. Özür dilerim."

"Gerçekten bu kadar aptal mısın yoksa kimse psişik olarak geldiğini fark etmesin diye rol mü yapıyorsun anlamıyorum," dedim.

"İkisi de," dedi Larry. "Bazen sosyal konularda tam bir felaket ama böyle görünmesi için onu giydirdiler."

"Kimsenin sahip olmadığı favori ikinci sınıf öğretmeni gibi," dedim.

"Ya da kilise hocası, evet," dedi.

"Bunun fazla olduğunu onlara söyle. Kendi yaşındaki ve sosyo-ekonomik düzeyindeki bir genç gibi giydirseler daha iyi olurdu," dedim.

"Not edildi, onlara söylerim."

"Bu yüzden burada olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Hayır, sadece koku peşindeki bir köpek gibi psişik güç takip edebildiğini biliyorum. Gerçekten yeteneklerimizi videodaki kötü adamlara odaklamaya yardım etmek için geldiğini sanıyordum."

"Yayın canlı olduğunda işe yarıyor sadece," dedi Gillingham, "yani, ifadelerini anlayabilirim ama kötü adamın kendisine ulaşması için o anda olması gerekiyor."

"Bu piçi daha önce takip etmeye çalıştın mı?"

"Evet ama işe yaramadı."

"Neden?"

"Emin değiliz ama üst rütbeliler bunun çoğu psişik yetenekten fazla farklı olduğunu düşünüyor."

"Fazla farklı ne demek?" diye sordum.

"Nekromansiyi takip edecek kadar anlamıyorum demek."

"Ya da Anita gibi seni fark etmekte daha iyi," dedi Larry.

"Bilgisayar üstünden yanımda olması gibi güçlü hissedilmiyor," dedi Gillingham.

"Bazen bilgisayar üstünden o kadar güçlü olmuyor," dedi Brent.

"Sen de mi fark ediyorsun?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Siz üçünüz kadar yetenekli değilim ama aslında elektronikten daha çok şey alıyorum. Eğitmenlerimizden biri, bilgisayar üzerinden gerçek hayatta olduğundan daha fazla hissetme yeteneğine sahip başka bilgisayar teknisyenleri bulduğunu söylüyor. Henüz bir adları bile yok ama görünüşe göre bu da diğerleri gibi bir yetenek."

"Bu, birçok teknisyenin neden tüm zamanlarını çevrimiçi geçirdiğini açıklayabilir. Titreşimi hissetmeye bağımlı oluyorlar," dedim.

"Öyle düşünüyoruz," dedi Brent, akıllıca bir şey söylemişim gibi gülümseyerek. Bana mantıklı gelmişti.

"Peki, canlı yayın nedir?" diye sordum.

"Gerçek zaman," dedi Brent, "ve bu durumda müşteriler arayabilir ve zombinin ne yapmasını istediklerini önerebilir. Ne istediklerine bağlı olarak, fikirlerini ekrana getirmek için daha fazla para ödüyorlar."

Ona göz kırpıştırarak baktım. "Tamam, iğrenç ama tamam."

"İsteğiniz ne kadar tuhaf olursa, sizden o kadar fazla ücret alıyorlar ve zombiye zarar verirse çok daha fazla talep ederler."

"Zombiye zarar vermek mi, bunu yaptıklarını hatırlamıyorum."

"Yeni bir film çıktı. Genel müşterilere hiçbir zaman canlı olarak sunulmadı ancak yalnızca talep eden müşteri onu canlı olarak gördüğünde yüklediler." Brent'in yüzü kenarlarda biraz grileşmeye başlamıştı.

"Şu anda yüzündeki ifadeden pek hoşlanmadım. Gördüklerimizden daha ne kadar kötü olabilir ki?" diye sordum.

"Teknik olarak, canlı görünseler de onlar zombi, yani bu bir cinayet değil ve müşteriler için gerçekten suç değil. Artık zombilerin ne kadar gerçekçi olduğu söylentisi yayıldıkça, filmler genellikle daha fazla seri katil sitelerine musallat olan insanları cezbetmeye başladı. Bununla gerçek seri katil videolarını kastetmiyorum, gerçek hayatta yalnızca bir kez yapabileceğiniz şeyleri çekiyormuş gibi yapan insanlar; numaradan işkence ve enfiye filmleri ve gönüllü kurbanlarla gerçek bir işkence."

"Gerçek işkence mi yoksa gerçek BDSM mi?" diye sordum.

Brent, "Çoğunlukla BDSM. Bana diğer bölümlerin, çevrimiçi izleyiciler için insanlara işkence edenlerin izini sürüp onları kapattığı söylendi ancak çoğu zaman tamamen rızaya dayalı ve hiç kimse pazarlık ettiğinden daha fazla incinmiyor," dedi.

"Teknik olarak, bu filmleri bu kadar ciddi bir şekilde araştırmamızın tek nedeni, eğer ruh bedendeyse, o zaman o bir zombi mi yoksa bir insan mı sorusu."

"Bunu FBI'da ruhani bir tartışma başlatarak mı araştırmanız gerekiyor?" diye sordum.

Hafifçe omuz silkti ve aynı anda başını salladı. "Evet, hayır, bir nevi ama bir voodoo rahibi bize ruhu ölüm anında yakalamaları gerektiğini söylediğinde, biz de ona büyü eklenmiş herhangi bir seri katil vakası gibi davrandık."

Gillingham'a baktım. "Yani, bunu canlı bir yayın yoluyla izleyebilirsem, o zaman ne kazanırız? Yani, bir adrese kadar izini süremem sonuçta. En iyi ihtimalle gücünün tadına bakarım."

"Eğer hissetseydin, yeteneğinin hissini tekrar bilir miydin?" diye sordu.

"Yeterince iyi hissedersem, evet."

"Mahkemede işe yaramayabilir ancak bazı şüphelilerimiz olduğunda bunu daraltmamıza yardımcı olabilir," dedi.

"Tamam, bir sonraki canlı etkinlik ne zaman?"

"Bunu sadece gerçek olaya yakın bir zamanda duyuruyorlar."

"Beni hızlı aramada tutacaksın, sonra ne olacak?"

"Müşteri olarak gizlice takılan biri var. O onlara yazarken sen de odada olacaksın."

"Bu bir grup canlı yayın etkinliği mi yoksa özel müşteri olayı mı?"

"Bu bir grup etkinliği ama bu bize ihtiyacımız olan bilgiyi sağlayamazsa, o zaman gizli ajanımızın bir film olarak işe yarayacağını düşündükleri kadar farklı bir şey talep etmesi için bir şeyler bulmaya çalışıyoruz."

"Bu yeni videonun ne olduğunu bilmek istiyor muyuz?" diye sordu Larry.

"Şimdiye kadar gördüklerinin korkunç olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Manning.

"Evet."

"O zaman muhtemelen bir sonrakini görmek istemezsin çünkü daha hafif şeyleri izlemek için yaklaşık üç saatiniz daha var," dedi.

Larry, "Kusacağımı düşünürsem gider ve geri gelirim," dedi.

"Olay mahallerinde kusanın ben olduğumu sanıyordum," dedim ortalığı yumuşatmaya çalışarak.

"Bunu yaptığını hiç görmedim ama bu... Sorunun seks olduğunu düşünmüyorum, bence onların gözündeki korku yüzünden. Bu çok yanlış, hayır, çok kötü."

Manning, "FBI'ın resmi raporlarda kötü kelimesini kullanmamıza izin verdiğinden emin değilim çünkü mahkemede bir şeyin veya birinin kötü olduğunu kanıtlamak zordur," dedi.

Brent, "Ama yaptıkları şey kötü," diye ekledi.

Hepimiz başımızı evet anlamında salladık, Gillingham bile.

"Benimle uğraşmayı yeterince bırakırsan, bu adamın zombileri yetiştiren animatör mü yoksa sadece animatörün müşterisi mi olduğunu söyleyebilirim."

"Bu öğleden sonra alabileceğin tüm bilgilere sahip olduğunu söyleyene kadar uslu duracağıma söz veriyorum."

"Pekâlâ, o zaman şu lanet şeyi izleyelim ve bir ipucu bulmaya çalışalım."

Brent duraklatma düğmesine bastı ve tekrar çalıştırdı. Zombinin çığlığı odanın sessizliğini böldü. "Neden bunda çığlık atıyor da diğerlerinde atmıyor?" diye sordu Larry.

"Bağlandı," dedim, "böylece mücadele edebilir ya da çığlık atabilir."

Larry, "Yani, ona uzanmasını, kendisini bağlamalarına izin vermesini söylediler. Ardından emirleri kaldırdılar ve herkes gibi korkmasına izin verdiler," dedi.

Manning, "Öyle düşünüyoruz," dedi.

Filmleri izlemeye geri döndük ve videolardan bir şeyler hissetmeye yetecek kadar kalkanlarımı tekrar kırdım. Filmlere gözlerimle değil, gözümün ucuyla Larry'nin ve Gillingham'ın auralarının renklerini görebilen yanımla baktım. Köşedeki adam, zombiye yataktaki adamın üzerine eğilmesini emretti ve bir şey parladı. O çürük ağzın üzerimde olmasını istemezdim ama bu benim tuhaflığım değildi. Ya adam iyi bir aktördü ki şüpheliydim ya da iyi hissettiriyordu. Ana

görüşümün bana gösterdiği şey çok rahatsız ediciyken, gözümün ucuyla görmeye odaklanmak zordu. Yanağındaki çürük delikten beyaz şeyler döküldüğünde, Larry kalkıp kapıya gitti. Ayrılmak kulağa gerçekten iyi geliyordu ama kaldım ve işe yarar bir şeyler öğrenmeye çalıştım. Ama köşedeki adama ve zombiyle olası bağına konsantre olmakta zorlandım çünkü zombiye yapmasını emrettiği şey çok korkunç ve üzücüydü.

Sonunda ekrana yaklaştım ve elimi adamın görüntüsünün üzerine koydum. Ona daha fazla ve zombiye ne olduğuna daha az konsantre olmama yardımcı olmak için düşünebildiğim tek şey buydu. Elim ekranın üzerindeyken kendimi biraz aptal gibi hissettim ama bir emir verdiğinde nabzını elimde hissettim. Farklı zombilerle birkaç kez daha yaptım ama hepsinde vardı.

Larry'ye de denettim ama ekrandan hiçbir şey hissedemedi. Teresa Gillingham da denedi ama hepsinden yalnızca en minimum enerjiyi hissedebiliyordu. "Benim için statik gibi."

"Bu adamın gerçek animatör olduğundan yüzde seksen, belki de doksan eminim."

"Neden yüzde yüz değil?" diye sordu Manning.

"Çünkü hiçbir zaman bir bilgisayar videosu aracılığıyla bu tür şeyleri hissetmeye çalışmadım, bu yüzden bu adamı yakalayana ve o gerçekten animatör olana kadar yüzde yüz bir şey söylemeyeceğim."

Manning başını salladı. "Tamam, zaten onu mahkemede asla kullanamayacağız."

Brent, "Canlı yayın için orada olmanı istiyoruz," dedi.

"İstiyor muyuz Gillingham? Yani, senin küçük psişik testinden geçtim mi?"

Gülümseyerek başını salladı, sanki aynı filmleri izlememiş gibi taze ve mutlu görünüyordu. Larry'nin suratı yeşilimsi olmuştu. Gillingham kuzu gibi görünebilirdi ama içinde çok daha korkunç ya da en azından göründüğünden çok daha güçlü bir şey vardı.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Bekliyoruz," dedi Brent.

"Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Köşedeki adam için oluşturduğumuz bir fotoğraf dosyamız var."

"İşe yarar bir şeyler çıktı mı?" diye sordum.

"Sol alt kolunda bir dövme var. İki videoda gömleği görebileceğimiz kadar açık."

"Ne dövmesi?" diye sordum.

"Fotoğrafları getir Brent. Belki sen anlatabilirsin."

Brent klavyeyle sihrini yaptı ve iki görüntü yan yana gösterildi. Solmuştu ve bazı dövmelerin birkaç yıl sonra solduğu o mavimsi mürekkep rengindeydi. Bir tane lekeli daire resmi, bir tane de dairenin içinden geçen bir çizgi vardı. Larry ve ben deşifre etmeye çalışırken kafamızı çevirdik.

"Ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yok," dedi Larry en sonunda.

"Benim de."

Manning, "Filmlerin önde gelen adamlarından birinin üzerinde, yanında bir ben bulunan bir doğum lekesi var ancak bunun dışında ayırt edici bir iz yok," dedi.

"Devam edecek bir şey değil," dedim.

"Köşe adamı koyu tenli. Hispanik olabilir," dedi Manning.

Brent, "Ya da Yunan, Güney İtalyan ya da her iki etnik gruptan kısmen Hintli," dedi.

"Rapor, sahip olduğumuz bilgilerden olabildiğince yardımcı oluyor," dedi. FBI'ı bize savunması gerektiğini hissediyor gibiydi ya da belki onlardan o da memnun değildi.

Gillingham, "En azından canlı yayın bitene kadar burada olacağım gibi görünüyor," dedi. "Peki bu kasabada eğlenmek için ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Muhafazakâr kıyafetlerle hiç uyuşmayan o kahverengi gözlerinden bana bir bakış attı.

"Eve gidip nişanlımla zaman geçiyorum," dedim.

Alt dudağı hafifçe sarktı, bahse girerim ki etrafı başka FBI ajanları tarafından kuşatılmamış olsaydı daha belirgin olurdu.

"Ve erkek arkadaşlar," dedim.

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Nişanlı, erkek arkadaşlar ve kız arkadaşlar... Eğer söylentiler doğruysa tabii?" Gülümsedi.

"Evet, söylentiler doğru," dedim.

Gülümsemesi aydınlandı. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Güldüm. "Şimdi eve gidiyorum. Ben yokken herkes iyi olsun."

Ben kapıya giderken Manning beni ve Gillingham'ı kısılmış gözlerle izliyordu. Larry ona St. Louis Hayvanat Bahçesi'nin ne kadar harika olduğunu ve Kemer'de harika bir manzara olduğunu söylüyordu. Hayvanat bahçesi konusunda hemfikirdim ama bunun Gillingham'ın görmek istediği türden bir vahşi yaşam olmadığından oldukça emindim. Arkama bakmadan yürümeye devam ettim. Lanetliler Sirki'nde kaldırabileceğimden de fazla eğlence beni bekliyordu.

56

KARANLIKTA EVE DÖNDÜM. Bütün küçük vampirler uyanıktı ve geceye başlamıştı. Jean-Claude, Lanetliler Sirki'ni o zamanki St. Louis Efendisi için oluşturduğunda, bölgedeki devasa bir depolardan yalnızca biriydi. Ancak onu kalıcı bir 'gezici karnaval', vampirler, şekil-değiştirenler ve diğer doğaüstü eylemlerle işler için yiyecek içecek servisi amaçlı tek halklı sirk yapmak onun fikriydi. Sirk'in önünde, içerideki olayları ve harikaları ilan eden tüm parlak renkli afişlerin yanından ve deponun kenarından aşağı doğru uzanan bir sıra vardı. Bugün cuma gecesiydi, hafta sonu her zaman büyük olurdu. Kalabalığın zaman geçirmesine yardımcı olmak için sırayı eğlendiren hokkabazlar ve sokak sihirbazları vardı. İki küçük çocuğu olan bir aileyi bir palyaçoya gülerken ve bir sihirbazın yanından geçerken bir çiftteki kadına kağıt çiçek verirken yakaladım. Gülen kalabalığın çoğunun onları fark ettiğinden şüpheli olsam da, her ihtimale karşı etrafta dolaşan birkaç korumamız da vardı. Güvenlik önlemlerimiz sadece bizim için değil, müşterilerimiz içindi. Ne de olsa, hiçbir şey müşterilerinizi sıradayken kapkaça uğramak kadar kovalayamaz. Burası, Sirk taşınıp diğer işletmeleri cezbeden para getirmeden önce şehrin kötü bir bölümüydü. Bölge, bazı hükümet müdahaleleri sayesinde değil, Jean-Claude'un en sevdiği şeylerden biri olan eski moda kapitalizm tarafından soylulaştırılmıştı.

Arkadaki çalışanların otoparkına gittim ve dolu olduğunu gördüm. Vale park hizmeti için halatlarla ayrılmış bir bölümümüz bile vardı, bu da vale parkımızın dolmuş olduğu ve arabaları buraya gönderdikleri anlamına geliyordu. Bu her zaman olmazdı, bu yüzden gerçekten yoğun bir geceydi.

Arka kapının önünde volta atan bir adam fark ettim. Önce güvenliklerden biri olduğunu düşündüm ama kapının yanındaki ayrılmış yerlerden birine park ettiğimde Cynric olduğunu anladım. Omuzları gerginlikten kamburlaşmış, hareketleri öfkeyle sarsılmıştı. Lanet olsun. Karnım dizlerimin üzerine çöktü, sonra ağrıyan bir yumruk gibi kasıldı. Mezuniyet ödül törenine gidemediğim için kavga etmek istemedim.

Arabadan çıktığımda kavga etmeye hazırdım. Eğer işimin hayatımdaki çoğu şeyden daha önemli olduğunu anlamıyorsa hayatıma uygun biri değildi. O kadar çok zarar görmüştüm ki sadece sıradan bir insan olsaydım, muhtemelen bazı kısımları düzeltmek için ameliyata ihtiyacım olurdu ya da sol kolumu kaybederdim. Bana zaman kaybettirip okula gidemememe neden olan şey buydu ve neden bir çift olarak ilk halka açık gezimizin okul meselesi olmasını istiyordu ki? Sahip olduğum her sorunu vuracağı garantiydi.

Ona doğru yürümemi izlerken durdu ve yeterince yaklaştığımda, "Güzel, sen de Asher'a benim kadar kızgınsın," dedi.

Aslında ben, "Anlayamıyorsan..." demeye başlamıştım ama ikimizin de şansına, orada durdum ve kafamda neredeyse acı veren bir geri dönüş yaptım. "Affedersin, ne dedin?"

"Ciddi sinirli görünüyorsun ve bunun Asher'la ilgili olduğunu düşündüm. Yanılıyor muydum?" Bana daha yakından baktı. "Ben mi yanlış bir şey yaptım?"

Gülümseyerek cevap verdim, "Hayır, hayır, sadece bugün... uzun bir gün oldu."

Uzattığı elini tuttum. St. Louis'e taşındığından beri elleri daha da büyümüştü ya da belki de bir futbol topunu bu kadar iyi tutan ve fırlatan parmaklarının yayılmasını görmeyi kendime izin vermemiştim. Beni öpmek için kendine çekti. Onunla yarı yolda buluşmak için parmak uçlarında yükseldim ve dudaklarının benimkilere dokunmasına izin verdim. Öpücük nazikti, kolları iyi hissettiriyordu ama arabayı sürdüğümde gördüğüm gerginlik oradaydı ve titreyerek uzaklaşıyordu. Öpücükten sonra gözlerimi açtım, kolları hâlâ

etrafımdaydı. "Asher şimdi ne yaptı?" diye sordum. Sesimde öfkeden çok bıkkınlık vardı.

"Hiçbir şey, Jean-Claude ve diğerleri şu anda onunla konuşuyorlar." Neredeyse kaybolan o asık suratlı bakış, yakışıklı yüzüne yansıdı ve onu daha genç gösterdi, hem de iyi anlamda değil.

"O zaman sorun ne?" diye sordum.

"Beni odadan gönderdi."

"Jean-Claude mu?"

"Evet, Asher'la konuşurken odadan çıkmamı emretti."

"Asher en son kriz geçirdiğinde..." demeye başladım.

"Biliyorum, biliyorum, bana bir kez vurdu ve ben de yere düştüm."

Belinden daha sıkı sarıldım. "Boynunu kırabilirdi ve bu kafa kesme gibi işe yarayabilir. Bu da ölü demek."

"Jean-Claude bana hatırlattı ve Asher orada, Kane'in yanında, elini tutarak ve sırıtarak durdu." Bana baktı, yüzü çok hevesliydi ve bunun onun için de iyi bir kelime olduğunu anladım. "Dövüş antrenmanlarında ne kadar çok çalıştığımı biliyorsun."

Ona sarıldım ve çenemi göğsüne dayadım, bu yüzden bana baktığında başını iyice aşağı eğdi. "Biliyorum."

"Jean-Claude bizimle spor yapmıyor, artık ne kadar iyi olduğumu bilmiyor." Erkek olmak isteyen bir çocuğun şikâyetiydi, hayır, erkek gibi muamele görmek istiyordu. Kendimi kanıtlayana kadar diğer polislerin bana 'kız' gibi davranmaması için yıllarımı harcadım. Şimdi bile, daha önce benimle çalışmayan memurları, doğaüstü topluluktan güç almak için yolunu yatıp kalkarak çıkan, zombi yetiştiren bir kaltak olmadığıma ikna etmem gerekiyordu. Sert olduğumu mu düşünüyorsunuz? Keşke. Cynric'e baktım. Jimnastik ve dövüş antrenmanlarının ona verdiği ekstra kasları hissedebiliyordum. Genetik, onu bir metre seksen santimden uzun tutmuştu. Giydiği botlarla bundan iki santim daha uzundu, bu yüzden çenem diyaframına dayanıyordu. Vücudundaki sadece seks için değil, şiddet potansiyelini anlamak için kollarımda yeterince erkek tutmuştum ve ikincisi kendini korumayı da içeriyordu. İnsanlar, savaşma-

yı öğrenmeye, insanları incitmekle ilgiliymiş gibi davranırlar ancak çoğu, kimsenin size veya sevdiklerinize zarar vermeyeceğinden emin olmakla ilgilidir.

"Cynric," dedim.

"Anita, lütfen, özellikle bu gece bana adımla seslen."

Derin bir nefes alıp "Sin," dedim.

Işıl ışıl gülümsedi. "Teşekkür ederim, hoşlanmadığını biliyorum."

"En azından onu S-i-n olarak yazmaya başladın, C-y-n değil."

Güldü. "Hiç kimse onu başka şekilde heceleyemez veya başka şekilde telaffuz edemez. Cyndi ya da Kenny olarak anılmaktan bıktım."

"Pekâlâ, Sin, hadi içeri girip Asher ve Jean-Claude'un nasıl olduğunu görelim."

Gözleri biraz genişledi. "Jean-Claude bu konuda çok kararlıydı. Korumalar tarafından bana eşlik edilmesini bile teklif etti."

"Eh, Asher geçen sefer olay çıkardığında yaralanan tek kişi sen değildin. Unutma, ağzımı öyle fena ısırdı ki insan olsaydım dikiş atmam gerekecekti. Kahretsin, plastik cerrahiye ihtiyacım olabilir ya da dudaklarımda kalıcı izlerle yaşayabilirdim."

Yanağıma dokundu, sonra parmaklarını nazikçe alt dudağımda gezdirdi. Nefesimi bir iç çekişle getirdi. Parmağıyla tekrar ağzımı okşadı. Sonra, "Daha sonra bunu tekrar yapmak istiyorum ama parmaklarımı ve diğer şeyleri dudaklarının arasına sokarak," dedi.

Bunu düşününce titredim ve bu onu kendinden memnun şekilde güldürdü. Yatak odasında verdiği sözler kadar iyiydi.

"Şimdi kes şunu yoksa ikimizin de içeri girip Asher'la konuşamayacak kadar dikkati dağılır."

Kahkahalar kenarlarda soldu ve gözlerini yeniden öfkelendirdi. "Kane'den gerçekten nefret ediyorum. Asher'ı bazen sevmiyorum ama Kane sadece..."

"Cehennem kadar rahatsız edici," diye onun lafını bitirdim.

"Evet."

"Biliyorum ama hem Asher hem de Kane'in yanında çok dikkatli ol. Korumalarımızın geri kalanı kadar sıkı çalışmıyor ama yine de

bunu senden daha uzun süredir yapıyor. Eğer yaralanırsan kendimi de seni de asla affetmem. Ama grup tartışmalarına katılmaya hakkın var ve haklısın, Jean-Claude seni dövüş idmanında görmedi."

"Kane gördü."

"O zaman ona çok dikkat et, çünkü nasıl hareket ettiğini biliyor." Bir adım uzaklaştım, ona sol elimi uzattım ve kapıya gittik. Cynric, yani Sin, dahil olmaktan mutlu şekilde benimle birlikte gülümseyerek yürüdü. Sonrasında da bu kadar mutlu olacağını umuyordum.

57

TABİİ Kİ YERALTINDA oldukları için Jean-Claude ve diğerlerine ulaşmak o kadar kolay değildi. Aşağı eğimli basamaklarda hızlı olmanın bir yolu yoktu. Titreyen telefonumu cebimden çıkardım ve Nathaniel'dan bir mesaj olduğunu gördüm.

"Jean-Claude geri adım atıyor. Gelmen gerek."

İlk mesajı okurken Micah mesaj attı. Onun mesajı daha kısaydı.

"TVS?"

Mesajı Sin'e gösterip "Tahmini varış süresi ne zaman?" dedim.

"Benim hızımla beş dakikadan az."

"Benimle kalmalısın, önümden gitme," dedim.

Sırıttı. "O zaman senin gidiş hızın kaç?"

"Merdivenlerde mi?" dedim.

Hâlâ sırıtırken başını evet anlamında salladı.

"Kahretsin, neredeyse üç kilometre yok." Grup mesajını kullanarak iki adama da cevap verdim.

"Merdivenlerdeyim, TVS 10 dakikadan az."

"Daha bile kısa sürecek," dedi Sin.

Telefonu cebime koyup merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Taş basamaklarda son hız gitmekten biraz korkuyordum ama erkeklerin bana ihtiyacı vardı. Jean-Claude'un sadece iki zaafı vardı: Ben ve Asher. Küçük bir dua ettim ve merdivenlerde koşmaya başladım. Bugün işe koşu ayakkabılarıyla gittiğim için mutluydum. Sin merdivenlere çok uymayan botlarıyla yanımda kaldı. Oraya daha çabuk varabilirdi ama ona söylediğim gibi yanımdan gitmemişti. Onu yavaşlattığımı ve Nathaniel ile Micah'nın bana ihtiyacı olduğunu bilmek hızlanmama yardımcı oluyordu. Jean-Claude'un ben oraya gelmeden aptalca bir şey yapmaması için dua ederek koştum.

58

TÖKEZLEMEME NEDEN OLAN telaşlı bir nefes darlığıyla basamakların dibine ulaştım. Sin beni yakaladı, yoksa düşmüş olabilirdim. Konuşamayacak kadar zor nefes alıyordum, kalbim davul gibi boğazımdaydı. Sin yüzünde kocaman bir sırıtışla bana bakıyor, masmavi gözleri mutlulukla parlıyordu. "İyiydin!" dedi, sesi heyecanlı ama tamamen dengeliydi.

Kendi başına ne kadar hızlı koşabileceğini sormak istedim ama boşa harcayacak nefesim yoktu. Kapıda genelde olmayacak şekilde, iki koruma vardı. Biri yeniydi ama diğeri Clay'di, uzun boylu, sarışın, atletik görünüşlüydü ama kadınlardan biri onunla flört edip arkadaşına kefil olduğu için reşit olmayan insanların yanından geçip gitmesine izin verdiği için Suçlu Zevkler'deki güvenlikten alınmıştı. En sevdiğim koruma değildi. Ama aceleyle bana doğru koşarak "Sorun ne?" diye sordu.

Sin cevap verdi çünkü hâlâ konuşacak kadar nefesim yoktu.

"Micah, Anita'yı toplantıda istiyor."

"Ben de öyle," dedi Clay. Diğer koruma sadece sessizce her şeyi izledi, kara gözleri ayrıntıları yakaladı. Bütün silahlarımı ya da çoğunu fark ettiğini gördüm. Bazılarını bulmak için üzerimi araması gerekecekti.

"Ne kadar kötü?" Arada konuşmayı başardım.

"Yeterince kötü." Her zaman takmadıkları kulaklığına dokundu, "Gelen Anita," dedi.

Büyük kapı hızla açıldı ve kapıdakinin Dino olduğunu görmeden yükselen sesleri duyabiliyordum. "Burada olduğuna sevindim Anita ama o toplantıya gelemez. Jean-Claude'un emirleri." Sin'i işaret etti.

Micah'nın sesi, "Anita yolda Jean-Claude. Herhangi bir karar verilmeden önce onu beklemeyi tercih ederim," dedi.

"Sen neden buradasın ki, kedilerin kralı?" diye sordu Asher. "Benim ya da Jean-Claude'un yatağında değilsin."

"Ben Jean-Claude'un yatağında senden daha çok varım."

"Seni küçük kaltak," dedi Asher.

Dino'ya Sin'in benimle olduğunu söyledim ve kabul etti çünkü bence Jean-Claude'un emirlerine uymaktan çok toplantı hakkında endişeliydi. Oturma odasının duvarları olan perdelere dokundum ama Sin'in uzun kolu üzerime uzandı ve benim için tuttu. Arkamda kaldı ama 'kapıyı' tuttu. Bana uyardı.

Micah ve Nathaniel'ın arkalarında koruma olarak Nicky, Dev, Bram ve Domino ile birlikte kapının yanındaki ikili koltuğunda oturduklarını görmeden önce, "Sanırım buradaki kaltak benim," diyerek odaya girdim. Domino'yu göreve geri dönecek kadar iyi gördüğüme sevindim. Nicky ve Nathaniel hâlâ Sin'in ödül töreninde giydikleri takım elbiselerinin içindelerdi.

Kane, yanında Asher ile odanın karşısındaki büyük beyaz kanepeden, "Eh, herkesin kaltağı olduğun doğru," dedi. Vampirin saçları parlak altın dalgalar halinde omuzlarının üzerinden dökülüyordu ve sarı değil altın demek istiyorum. Metalik görünen saç hiç görmemiştim ama onunki öyleydi. Sarışın ve kahverenginin karışımı bir sihir oluşturmuştu. Jean-Claude'un en koyu mavileriyle soluk bir şekilde eşleşecek kadar saf, soluk, buzlu bir mavi olan gözleri vardı. Yaratıcıları Belle Morte, güzel mavi gözlü erkekleri bir araya getirmişti ve bu ikisi onun en büyük buluşlarından ikisiydi. Asher yanık izlerini gizlemek için o parlak saçlarını yüzünün yarısına dökmüştü, böylece bize, tablodan aşağıya bakan mükemmel profilinin, Belle'in onu Jean-Claude'un heyecanına eş olarak, aynı resimde Aşk Tanrısı olarak resmettiği yüzünün sadece mükemmel yarısını odaya gösteren bir tür vahşi melek gibi baktı. Ressam, hep yaptıkları gibi, bazı değişiklikler yapmıştı ama gerçekten o kadar yürek burkan derecede güzeldiler ya da olabilirlerdi.

Odaya bakarak başımı salladım. "Aslında bu odadaki hemen hemen herkesle yatıyorum ama benim bedenimin buradaki herkese ait olduğunu düşünmüyorum. Ben bunu daha çok bütün aletler bana ait olarak görüyorum."

"Sürtük," dedi.

"Babacığın kim Kane?" diye sordum.

"Ne? Asher."

Başımı iki yana salladım. "Bugün erken saatlerde soyunma odasında öyle değildi."

Ayağa kalkacak oldu ama Asher onu geri çekip yanına yaklaştırdı. Richard ve Jean-Claude'un temas mesafesinde olmaması için onu çoktan kanepenin koluna dayamıştı. Richard'ı burada görmeyi beklemiyordum, özellikle de kolu Jean-Claude'un omuzlarındayken. Aslında kolunu kanepenin arkasına koymuştu, diğer adamın omuzlarına değil, özellikle de ben onlarla oturmuyorken. Her zamanki gibi görünüyorlardı, yakışmıyorlarmış gibi: Jean-Claude kollarıyla yakası dantelli, göğsünün yarısına kadar V şeklinde inen her zamanki beyaz gömleklerinden birini ve üzerinde dikilmiş gibi görünen, uzun bacaklarının kenarlarında dikişleri olan siyah deri pantolonu giymişti. Dizlerine kadar çıkan çizmeleri onun için muhafazakâr bile sayılırdı. Richard, mavi kot pantolon ve bahar tenini daha da koyu gösteren düz beyaz bir tişört, içinde yürüdüğü için yumuşamaya başlayan güzel kahverengi deri yürüyüş botlarıylaydı. Jean-Claude'un neredeyse beline kadar düşen siyah bukleleri vardı, Richard'ın omuz hizasında kahverengi dalgaları. Jean-Claude'un neredeyse her iki cinsiyete uyan güzelliği varken, Richard'ın yüzü yakışıklılığıyla çok erkeksiydi. Richard sadece birkaç santim daha uzundu ama Jean-Claude'un omuzlarındaki kaslı kolunun kabarması, diğer adamın öyle olmadığını bilsem de kırılgan görünmesini sağlıyordu. Richard, kendini belli edene kadar çoğu zaman o kadar büyük görünmeyen büyük adamlardan biriydi.

Richard'ın ana korumaları, tanıdığım tek bir seksen boyundaki Çinli adam olan Shang-Da ve beline kadar Afrika örgülü saçları olan

siyahi Jamil'di. Biri taşıdığını bildiğim silahları saklamak için büyük dikilmiş siyah bir takım elbise giymişti, diğeriyse beyaz takım elbise, kırmızı gömlek giymiş ve saçındaki kırmızı boncuklarla uyumlu kravat takmıştı. Jamil, beyaz bir takım elbiseyi gerçekten taşıyabilen ve aptal görünmeyen tanıdığım tek adamdı. Doğru görünmesini sağlıyordu.

Sin elimi tuttu, "Sanırım bir şeyi kaçırdım ama kulağa iyi geliyor," dedi.

Jean-Claude, "Sana uzak durmanı söylemiştim, Sin," dedi.

"Burada olma hakkını kazandı, Jean-Claude."

"Sana her fırsatta meydan okuyor, Jean-Claude," dedi Kane tekrar.

Asher, "Genç prensin bile senin yerine ona itaat ediyor, *mon amour*," dedi.

Nicky, "Korumaların hepsi, soyunma odasında Anita'nın senin kıçını nasıl tekmelediğinden bahsediyordu," dedi. "Seni yerde yuvarlanırken bulmuşlar. Ayağa bile kalkamamışsın."

Richard güldü ve bunu yaptığında korumalar ona çok erkeksi bir kahkahayla katıldı. Micah da onlara katıldı, sadece Nathaniel ve Jean-Claude'un yüzü asıktı. Nathaniel, Micah ile el ele otururken Asher'ı çok ciddi bir bakışla izliyordu. Jean-Claude'un eli, kendini sakinleştirirken ya da buna çalışırken yaptığı gibi gömleğinin danteliyle oynuyordu. Richard onun diğer elini uyluğuna bastırmıştı. El ele tutuşup tutuşmadıklarından emin değildim. Belki de Richard, bacağını okşamayı kessin diye Jean-Claude'un elini durdurmak için bastırıyordu, ki bu da Jean-Claude'un gerginlikten yaptığı bir başka hareketti. Genellikle benim uyluğum ya da Asher'ın ya da bazen Micah'nın kalçası olurdu.

"Ona o kadar sert vurdun mu?" diye sordu Sin.

"Ona vurmadım."

Nicky, "Öfkesini yedi," dedi. "Daha sonra bunun seni oldukça mahvettiğini duydum, Kane." Gözlerini Kane'e dikti. Spekülatif bir bakıştı, birini antrenman minderinde tartmakla becermeyi düşün-

düğün birini izlemek ya da belki boğazını parçalayıp yemek arasında bir yerdeydi. İnanılmaz derecede yırtıcı bir bakıştı; bir seri katilin kurbanlarına verebileceği türden, şiddet, seks ve yamyam bakışlarıydı.

"Onun kahrolası gelini olmak kadar berbat değil." Kane bunu tatsız bir gülümsemeyle söyledi.

Nicky gülümseyerek karşılık verdi ama bu memnun bir gülümsemeydi, beklenti dolu bir gülümsemeydi.

Kane'in gülümsemesi kenarlarda soldu. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu ama tam olarak ne olduğundan habersizdi. Zeki olabilirdi, Asher'ın aptal kişilerle yatmadığını düşünüyordum ama kesin olan bir şey vardı; Kane akıllı değildi.

"Tekrar söylüyorum, neden buradasın, Micah?" Elbette Asher da kavanozdaki en bilge kurabiye değildi.

"Bu odada senden daha fazla insanla ilişkim olduğu için buradayım. Jean-Claude'un yakın bölgesindeki ve ötesindeki tüm şekil-değiştirenlerin çıkarlarını temsil ediyorum."

Asher, "Bunu hapse attığınız Narcissus'a söyle," dedi.

"Yaptıklarınızı öğrenince ikinizi de öldürmek istedi."

Jean-Claude'un sesi de yüzü kadar boştu, sanki hiçbir duyguyu göstermeye dayanamıyor gibiydi.

"Hayatlarımız için pazarlık ettiğini biliyorum *mon amour* ve minnettarım," dedi Asher.

"O zaman minnettarmış gibi davran," dedi Micah.

"Jean-Claude'un beni gerekli korumalarımdan mahrum bırakmasına neden olan sen miydin?"

"Gerekli olan mı? Sana hiçbir şey borçlu değil, Asher."

"Ben bir vampir efendisiyim ve benim çağırdığım hayvanım bu şehirdeki en güçlü şekil-değiştiren gruptur." Gözleri bir an için buz mavisi ateşe kaydı, sonra sakinleşti.

"Öyleydi," dedim, "çağırdığın hayvan şehirdeki en güçlü şekil-değiştiren *gruptu*. Geçmiş zaman." Oturmak istedim ama Kane'e ya da Asher'a o kadar yakın oturmak istemedim ve kesinlikle Sin'i

daha da yakınlaştırmak istemedim. Nathaniel ve Micah'nın yanına oturabilirdim ama otursaydım, Jean-Claude'u rahatsız edebilirdi ve Kane kesinlikle buna değinirdi. Bu iyi olmazdı.

Kane, "Kralımın arkasından komplo kurduğunu biliyorum," dedi.

"Asher'ı Jean-Claude'u devirip şehri ele geçirmeye ikna etmeye çalışan Narcissus'tu," dedim.

Kane kaşlarını çattı. "Hayır, bu doğru değil. Oba'm hakkında sana yalan söyledi." Micah'yı işaret etti, oldukça dramatik bir şekilde diye düşündüm.

Asher'a baktım. "Bilmiyor, değil mi?"

Kane, Asher'a baktı. "Neyi bilmiyorum?"

"Narcissus, kral yapma konusunda ona yardım etmem için beni zorlamaya çalıştı ama sadık bir komutan yardımcısı gibi reddettim." Asher, Jean-Claude'a hafifçe baş selamı verdi ama kanepede otururak yapması en iyi ihtimalle gönülsüz bir jestti.

"Evet, Asher, teknik olarak hâlâ benim *temoin*'imsin, ikinci komutanımsın."

"Jean-Claude, 'teknik olarak' derken ne demek istiyorsun?" Önündeki boşluğu kapatmak ve diğer adama dokunmak ister gibi uzandı.

Richard, Jean-Claude'u kendine daha sıkı çekti ve diğer elini serbest kalacak şekilde hareket ettirerek, Asher Jean-Claude'a dokunmaya çalışırsa ne yapacağını merak etmek için yer bıraktı. Bir barda biri kız arkadaşınıza çok fazla dokunduğunda yaptığınız türden bir şeydi ve Richard ona bununla birlikte gelen zorlu bir bakış attı. Bu, hiçbir şey söylemeden *benim* ve *ona dokunmayı kes* demenin bir yoluydu. Diğer adam sarhoş değilse genellikle geri çekilirdi ve Asher sarhoş değildi.

Onu yeterince şaşırtmıştı ki, başını hareket ettirip Richard ve Jean-Claude'a birlikte bakabilmek için tüm saçlarının yüzünden geriye dökülmesine izin verdi. Yüzündeki yaralar beyazdı ve sağ yanağı pek kapatmıyordu; dolgun, öpülesi ağzına dokunulmamıştı, sanki

işkenceciler bile o somurtkanlığı mahvetme düşüncesine dayanamamışlardı.

Asher'ın ne merak ettiğini biliyordum: Richard ve Jean-Claude o son santimleri aşıp gerçekten sevgili mi oldular? Olmadıklarına bahse girerdim ama Asher'ın Richard'la olan BDSM ilişkisinin bir parçası, Ulfric'in vampirin en çok ne istediğini bulmayı ve onu reddetmeyi sevmesiydi. Richard'ın vücudu tek bir inkârdı ama Jean-Claude'un, Asher'ın istediği ama asla elde edemediğini elde ettiğini ima etmek, sadistçe bir inkârdı. Asher'ın düşünce ve duygularının tahakkümüydü. Harikaydı çünkü Asher'ı çıldırtacaktı. Hepimizin hemfikir olduğunu düşündüğüm bir şey, biraz eziyeti hak ettiğiydi.

Jean-Claude, Richard'ın kollarının arasına daha güvenli bir şekilde yerleşti ve Asher'a çok matah bir şey yapmış gibi bir bakış attı. Bu bile bana Jean-Claude'un ona ne kadar kızgın olduğunu gösterdi çünkü Asher'ın kıskançlığı efsaneviydi ve bu, onu yükseltmesi garanti bir şeydi. Ancak bir nokta gelir ki karşınızdaki insanı incitme isteği, mantığı ve sağduyuyu geçer.

Sin'in eli benimkinin içinde gerildi. Bunun kötü bir fikir olduğunu o da biliyordu ama yeşil gözlü canavarın kuyruğunu çeken biz değildik.

Jean-Claude, "Kane'i çağırdığın sırtlanın yapmadan önce bana hiç danışmadın," dedi. Ne tür bir *temoin*, şehrin en büyük hayvan gruplarından birinin liderini önce efendisine söylemeden öfkelendirir?"

"Efendisi ya da bölgesi umurunda olmayan biri," dedi Richard ve görünüşte daha rahat konuşurken birbirlerine bakabilmeleri için diğer adamlara daha fazla döndü ama bu aynı zamanda Jean-Claude şimdi sırtını tamamen diğer adama dayıyor demekti. Biraz cesaretle, o güçlü kolları kendisine dolayan Richard'a yaslandı. Jean-Claude kendi ellerini o kaslı kollara sardı. Onlardan hiç görmediğim bir aşinalık göstergesiydi. Her ikisinin de gözündeki zulmü görmeseydim, birçok yönden daha heyecan verici olurdu. İkisini de aynı anda Asher'a bu kadar kızgın gördüğümden emin

değildim. Sanırım hepimiz ona o kadar kızgındık ama garip bir şekilde onların öfkesi kendi sinirimi biraz bırakmama yardım ediyordu. Genelde sinirli biriydim ama eğer sinirlenirlerse birinin sakin kalması gerekiyordu.

"Böyle bir kargaşaya neden olmak istemedim," dedi Asher ve yaraları tekrar gizlemek için saçını kullandı, böylece altın rengi saçları ve meleksi yüzü öne çıktı. Soluk mavi gömlek gözlerini daha da mavi gösteriyordu, sanki sana bakabilen ürkütücü bir gökyüzü gibi. Gömleği göğsünde küçük bir V bırakmıştı ve olması gerekenden daha büyüktü, bu yüzden renk tamamlanıyor ama beden onu içinde kaybolmuş gibi gösteriyordu, sanki gömleği ödünç almış gibi. Öte yandan, uyumlu mavi çizgileriyle siyah vinil pantolonlar tüm iyi viniller gibiydi ve ikinci bir deri gibi görünüyordu. Siyah botlar ayak bileklerine zar zor geliyordu, bu yüzden uzun bacaklarını daha da uzun gösteriyordu. Gömlek dikkatsiz, neredeyse özensiz görünüyordu ama vinil giymenin ne kadar zor olduğunu biliyordum, bunu gelişigüzel yapmamıştı. Yüzlerce yıldır Jean-Claude'un sevgilisiydi, bu da diğer adamın onu nasıl görmekten hoşlandığını bildiği anlamına geliyordu ve bana pek mantıklı gelmese de Jean-Claude onu kıyafetler içinde izliyordu. Öfkesine tutundu ama Richard'ın kollarına sarılmış bile olsa Asher'ı bazen yaptığı şekilde izliyordu. Hatta benim yaptığım gibi, Nathaniel'ın bazen yaptığı gibi ve Dev'in her zaman yaptığı gibi.

Sin'in elini sıkarak ona, "Micah ve Nathaniel ile otur," dedim.

Beni hafif ve usturuplu bir şekilde öptü ve istediğim şeyi yaptı. Jean-Claude'a gittim, bu Richard'a da gitmek anlamına geliyordu ama ara sıra sert seks dışında herhangi bir şey için ona gittiğim günler çok geride kalmıştı. Hâlâ yakışıklıydı ve yatakta harikaydı ama bu sinir krizlerine katlanmama yetmedi. Asher ve o sırayla Jean-Claude'u ve beni perişan ettiler.

Sonunda Jean-Claude'un önünde oturmak zorunda kaldım, böylece üçümüz kanepenin bir ucunda birbirimizin kucağında oturuyorduk. Jean-Claude kollarını bana doladı ve ben de otur-

madan önce Richard'la otururken yaptığı gibi ellerimi kollarına doladım. Sonra Richard'ın uzun, bronzlaşmış kolları iki yanımızı da sardı ve bizi tuttu. Bacakları iki yanımıza daha sıkı bir şekilde yerleşti. Her yönden ne kadar büyük bir adam olduğunun bir başka hatırlatıcısıydı. Ağırlık kaldırma zamanının bir kısmını dövüş antrenmanlarını daha ciddi bir şekilde yapabilmek için feda etmişti. Dövüştüğünde kollarının ve bacaklarının uzunluğunun neler yapabileceğini görmüştüm, şimdi ikimiz için yuva yapmışlardı. Bu yakınlığın reklamını yaptığımız şey kadar gerçek olması için neredeyse her şeyi vereceğim bir zaman olmuştu ama benim gerçeğim odanın diğer tarafında oturuyordu.

"Anita, Narcissus'un gücünü kaybettiğini kastetmedi Asher, senin kaybettiğini kastetmişti," dedi Richard.

"Ne demek istediğini anlamıyorum, benim için hiçbir şey değişmedi. Hâlâ sırtlanları çağırabilir ve komuta edebilirim."

"Eğer Narcissus'u çağırdığın hayvanın yapsaydın, o zaman sırtlanları komuta edebilirdin ama şimdi Kane'in var, sadece Kane," dedi Richard.

"Çağırdığım hayvanımla ilgili yeteneklerimi hafife alıyorsun Richard. Jean-Claude sana ve kurtlarına karşı çok nazik olduğu için tek seçeneğin bu olduğunu düşünüyorsun."

"Narcissus daha önce senin onun üzerindeki kontrolünle savaşmak istemedi Asher, bu yüzden çağırdığın hayvan konusunda Jean-Claude'dan daha güçlü olduğunu düşündün çünkü ben onun kontrolüne karşı savaşabildim ama Narcissus yapamadı. Şimdi savaşmak isteyecek."

"Benimle savaşmaya çalışabilir ama ben hâlâ onun efendisiyim."

"Hayır," dedi Jean-Claude, "hayır, değilsin. Narcissus seninle savaşırsa, halkının çoğunu senin çağırmandan uzak tutabileceğini henüz anlamıyor musun? O, görmene izin verdiğinden daha güçlüdür. Erkeğinin egosunu okşamak için ne kadar güçlü olduğunu saklayan bir kadın gibi, Narcissus da seninle birlikte oldu."

Asher başını iki yana salladı.

Micah, "Sen, hâlâ Narcissus'u tüm iradesi dışında kontrol edebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Seninle savaşacak *mon ami* ve o Richard'dan daha güçlü çünkü grubuyla bağları ya da kendi liderliği konusunda çelişkili değil, buna bayılıyor. Sizi kendinden ve dolayısıyla herkesten uzak tutacaktır. Bire birde, onlara iradeni zorlayabilirsin ancak bir grup olarak vücudu kazanmak için kafadan geçmeniz gerekir ve kafayı aşağılayıp attınız. Onu kilitlemeye zorladın beni. Sizce bunu unutur mu ya da affeder mi?"

"Üzgünüm Jean-Claude, kararım işleri zorlaştırdıysa gerçekten özür dilerim."

"Zor mu?" dedim. "Vücudumu ve çağırdığım sırtlanı Narcissus ile pazarlık etti, böylece Kane'i, en azından Kane'i öldürmeyecekti. İkinizi de öldürmek istedi."

Jean-Claude bana daha sıkı sarıldı, ya daha iyi olmamı ya da rahat etmemi istiyordu. Kalkanlarımı açıp ne hissettiğini anlayabilirdim ama beni dışarıda tutmak istiyor olabilirdi ve bahse girerdim ki şu anda beni o kadar kafasının derininde istemiyordu. Bazı şeylerin özel olması gerekiyor ve Asher'a karşı hissettikleri muhtemelen onlardan biriydi. Richard eliyle ikimizin de kolunu okşuyor, sanırım ikimizi de rahatlatıyordu.

Asher, "Onu canavarın yapsaydın hapse atılmazdı," dedi.

"Sırtlanlar artık St. Louis'deki en büyük grup değiller neredeyse," dedi Micah, "ancak fareleri, kurtları, leoparları ve aslanları bir araya getirirsen, en fazla askere sahip olmanın yakınından bile geçmiyorlar."

Kane, "Farklı türdeki hayvanların bu şekilde birlikte çalışması doğal değil," dedi.

Micah, "Bunu sanki bizim hakkımızda doğal bir şey varmış gibi söylüyorsun," dedi.

"Son kez, neden bu konuşma için buradasın, kedi?" dedi Asher ve hiç yapmadığı şekilde dişleri parlayarak neredeyse ona hırladı.

"O benim diğer nişanlım ve Jean-Claude ile bir bağlılık töreninde bana katılacak iki adamdan biri."

"Jean-Claude ile evleniyorsun."

"Evet ama bizim de bir grup bağlılık töreni yapacağımızı duymadın mı?"

"Bununla ilgili söylentiler duydum ama itibar etmedim." Kanepenin ucunda sıcacık oturan bize baktı. "Şimdi, gerçekten ikinci bir tören yapıyorsanız, Ulfric'i eklemeniz gerekecek gibi görünüyor."

"Neden bir grup bağlılık töreni yapacağımıza inanmıyorsun?" diye sordu Micah.

"Bir zamanlar burada, kanepede benimle birlikte oturan üç kişiden buna inanırdım. Sana, Nathaniel ve Anita'ya inanırdım. Ama senin ve Jean-Claude'un birbirinize bağlanacağınıza inanmıyorum ve Richard'la sizin birbirinizden nefret ettiğinizi biliyorum."

"Düşmanımın düşmanı benim dostumdur diyen eski bir söz biliyor musun?" diye sordu Richard.

"Nefret ettiğin birinin yanında dövüşmek bir şeydir, dominantım, onlarla aynı yatağı paylaşmak çok farklı. Micah ve Nathaniel'dan nefret ediyorsun, bu yüzden onlara katılmandan korkmuyorum."

Jean-Claude, "Çok haklısın, *mon ami*," dedi ve her zamanki takma adlarının aksine 'arkadaşım' sözünü kullanmak bile Asher'ı güvensiz kılmak içindi. "Richard'ı törene dahil edemeyiz çünkü bizimle yeterince anlaşamıyor, bu doğru. Ama Micah, Nathaniel, Anita ve ben bir bağlılık törenine katılacağız. Senin de içine dahil edilmeni talep etmiştim ama sen yeterince rahat duramadın. Çok fazla kişiyi kızdırdın."

"Micah'ya dokunmana izin yok. Bu kadar boş bir şeye nasıl bağlanabiliyorsun? Nathaniel bile senin için sadece yiyecek. Nathaniel benim sevgilim, itaatkârım ama senin için sadece yiyecek, Jean-Claude. Yemeğinle evlenmezsin."

"Kiminle evlendiğim, kime bağlı olduğum, Anita'nın çağırdığı hayvanı olarak kimi ayarladığı, bizi kimin beslediği, bizi kimin becerdiği artık seni ilgilendirmez. Benim fikrimi sormayı uygun görmediğine göre, artık seninkini sormayacağım."

"Jean-Claude..."

"Hayır, Asher, hayır, bu yeterli."

"Neden Asher'la aranızı bozan hep o kız oluyor?" diye sordu Kane.

Jean-Claude aniden doğruldu ve hâlâ birbirimize dokunmamıza rağmen artık sevimli değildi. "Asher ile aramı bozan Anita değil, kız değil, Asher! Aramızı parçalar haline gelene kadar tekrar tekrar kıran, sonra beni ve ona olan sevgimizi zorlayan her zaman Asher'dı." Tekrar Richard'a sırtını yasladı ve beni aniden gergin bir kucaklamanın içine aldı. "Kane'i hayvanın olarak almadan önce hiçbirimize danışmadın. Narcissus neredeyse onu ve seni öldürüyordu. Anita'nın çağırdığı sırtlan olması için pazarlık ederdim. Onu güç yapımızda daha da yüksek bir yere fırlatır ve sonsuza dek nefret ettiği birine bağlardım."

Jean-Claude ayağa kalktı, bizden kurtulmak için değildi, ayakta durması gerekiyordu, biz de ona izin verdik. Aniden sadece Richard'la kucaklaşmak zorunda kaldım ve garip hissettim ama şimdi uzaklaşmam iki adamın sergilediği gösteriyi alt üst edecekti, bu yüzden Jean-Claude'un önümüzde adımlarını izlerken beni vücuduna yaslamasına izin verdim.

"Richard bir yıldan uzun bir süredir senin dominantın. Anita'nın üstünde oluyorsun ve ikisiyle de birlikte olmayı çok seviyorsun. Nathaniel, itaatkâr olarak Anita ile birlikte, neredeyse iki yıldır senin itaatkârın oldu ve ikisi de senin sevgilin. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu bana söyledin ama yine de Narcissus'a ölümcül bir şekilde hakaret etmeden ve tüm dikkatli planlarımızı mahvetmeden önce hiçbirimizle konuşmadın!"

"Üzgünüm Jean-Claude. Hepinizden özür dilerim. Kane'i çağırdığım hayvan yaptığım için pişman değilim ama önce bunu hepinizle tartışmadığım için pişmanım."

"Seni Narcissus'u *moitié bête*, hayvan yarın yapman için teşvik ederdim. Kane ile evlenebilirdin ama gücü paylaşmak için Narcissus olması gerekiyordu, bunu görmüyor musun?" Asher'a neredeyse yal-

varıyordu, en azından neyi yanlış yaptığını anlamasını istiyordu.

"Evlilik bitebilir. Asher bana beni sonsuza kadar sevdiğini ve ciddi olduğunu göstermek istedi," dedi Kane. Altın sarısı saçlarına sarılırken bakışları tüm bu süre boyunca Jean-Claude'da kaldı. Meydan okuyan, belki de muzaffer bir bakıştı.

"Aman Tanrım," dedim. "Kane'in seni bu işe yönlendirmesine izin verdin, değil mi? Seni diğer sevgililerinden ayırma girişimi bu ve çok da iyi bir girişim."

Asher bana baktı, tüm o güzelliği doğrudan kalbime ya da en azından libidoma nişan alan bir silah gibi görmeme izin verdi.

"Kane o kadar zeki değil," dedi Nathaniel. Hepimiz ona baktık çünkü, bu onun için tuhaftı, daha çok benim gibiydi.

Kane ayağa kalkmaya başladı ama Asher onu tekrar kanepede tuttu. Sanırım en azından vampir bu gece bizimle düşman bölgesinde olduklarını fark etmişti ve hiçbirimiz Kane'i sevmiyorduk.

"Nathaniel haklı, bu Kane için fazla dolambaçlı," dedi Micah.

Asher parmağını ona doğrulttu. "Diğerleri yataklarımızda oluyor ya da güvenliğimizi koruyorlar ama sen, Jean-Claude ya da benim için bir hiçsin."

"Jean-Claude'u sana sırtlan koruması vermemesi için ikna eden bendim," dedi Richard, "Micah değil."

"İnanmıyorum," dedi Asher.

"Sen bir kral değilsin. Kendi bölgenin efendisi bile değilsin. Anita ve Micah, başta Micah olmak üzere daha fazla sorumluluk üstlendiğinden, giderek daha az iş yapıyorsun. Micah, Jean-Claude'un sağ kolu oldu ki ben ya da senin olman gerekiyordu ama ikimiz de onu yüzüstü bıraktık ve Micah bırakmadı. Jean-Claude seni sevdiği için, çoğumuz seninle yakın olduğumuz için, bu sana olduğundan daha fazla güce sahip olduğunu düşündürüyor Asher. En son sırtlanları herkesin yüzüne vurmaya çalıştığında ben burada değildim ama insanlar yaralandı. İnsanlar ölebilirdi, bu yüzden sana olduğun şey gibi davrandık; bir bölgedeki dördüncü yetkili olan bir vampir efendisi. Bu sana hiçbir şey kazandırmıyor, hiçbir şey! Koruma, onur,

hiçbir şey. Son sefer sırtlanları Anita, Sin ve Nicky'ye zarar vermek için kullandın, bu yüzden hiçbir şey kazanmıyorsun."

Richard hâlâ beni tutuyordu ama duygularının gerilimi vücuduna yansıyordu, bu yüzden tam olarak dinlendirici değildi. Ellerimi kollarında okşayarak onu biraz sakinleştirmeye çalışıyordum çünkü ya öyleydi ya da bu kanepeden kalkmam gerekiyordu.

"Neredeyse elinde bir krallık vardı," dedi Micah, "ama Narcissus olmadan elinde olan tek şey şu anda tuttuğun el. Kane senin, hepsi bu."

"Bu çok önemli," dedi Asher ve dediğini kanıtlamak için sevdiği adamı öptü.

"Aşktan bahsediyorsan, Kane'in senin için buna değer olduğuna dair sözüne güveniyorum ama güçten bahsediyorsan, o zayıf, Asher, bunu biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorsun kedi, benim hakkımda, Kane ya da Jean-Claude hakkında hiçbir şey."

"Neden Micah'ya sataşıp duruyorsun?" diye sordum.

Dev, "Micah'tan hoşlanmıyor, çünkü Micah onu hiç çekici bulmuyor ve Asher buna dayanamıyor," dedi. Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi, odanın karşısında, evlenme teklif ettiği tek kişiye, sevgilisine bakıyordu. İnsanlar içkinin herkesi güzelleştirdiğini söyler ama ayılmak tam bir felakettir. Âşık olmak insanları güzelleştirir ve aşktan vazgeçmek gerçeği görmenizi sağlar. Seni özgür bırakabilir ama ondan önce seni mahvedecektir.

"Sen bunun bir parçası değilsin Dev," dedi Kane.

Asher, Dev'i görmezden geldi. "Micah'tan hoşlanmıyorum, çünkü seni benden uzak tutuyor, Jean-Claude. Beni sevgilin olarak kabul etmeden önce, seni başkalarına daha yakın görmenin beni nasıl etkilediğini biliyorum. Micah'tan hoşlanmıyorum, çünkü sevdiğim birine bu kadar acı veriyor."

"Seni istemeyen tek kişi Micah, Asher ve bu seni yiyip bitiriyor," dedi Dev.

Nicky elini kaldırdı. "Ben de Asher'dan etkilenmiyorum, söylemiş olayım."

"Ben de," dedi Domino.

"Asher ikinizi de umursamıyor, ciddi anlamda değil. Seni baştan çıkarabileceğini düşünmüşse bir kez yatacaktır. Heteroseksüel bir erkeğin ilk, hatta tek erkek sevgilisi olmakla ilgili gerçek bir olayı var. Bu tamamen onun hoşuna gidiyor," dedi Dev.

Domino, "Bu kesinlikle olmayacak," dedi.

Nicky, "O benim ilkim olmazdı," dedi.

Bu herkesin dikkatini çekti. "Bana erkeklerden hoşlanmadığını söylemiştin," dedi Dev.

"Bilmiyorum ama beni yetiştiren kaltak birkaç yıl boyunca beni bir tür kız karşıtı yaptı. Biraz daha az azgın bir heteroseksüel olsaydım ve farklı bir terapistim olsaydı, muhtemelen hâlâ erkeklerle takılıyor olurdum."

"Sanırım yeterince güzel değilim," dedi Dev. "Beni Anita ile duşta oldukça hızlı reddettin."

"Gençken bir erkekte aradığım tek şey iyi hijyen, iyi oral ve anal seks yapma isteğiydi."

"Hey, ben bunların hepsiyim," dedi Dev ona surat asıyormuş gibi yaparak.

Nicky gülümsedi, üçgen saç perçeminin sallanabileceği kadar başını salladı, "Hâlâ erkeklerle ilgilenseydim, kesinlikle seni becerirdim," dedi.

Dev ona sırıtarak baktı.

Kane, "Boş sözler Rex çünkü bunu asla yapmak zorunda kalmayacağını biliyorsun," dedi.

"Senden hoşlanmadığımı biliyorsun, değil mi Kane?" dedi Nicky.

"Dev'den benden daha çok hoşlanmıyorsun."

"Dev'i senden çok daha fazla seviyorum."

"Ama onu becerecek kadar değil, onunla duşta çırılçıplakken bile."

"Sen ve ben duşta çıplaktık ve seni becermek istemedim," dedim.

"Ben kızlarla yatmam."

"Ben de aptallarla yatmam, yani ikimiz de güvendeyiz."

Kane ayağa kalktı. Asher onu geri çekmeye çalıştı ama bu sefer o olduğu yerde durdu. Ayağa kalktım. Richard beni kanepede tutmaya çalışmadı. Orada Kane'in karşısında durdum. Ellerini yumruk yapmıştı. Benimkiler gevşekti ve kavga edip etmediğime karar vermemi bekliyordu.

"Seni yenebileceğimi zaten kanıtladım Kane. Bu sefer gerçekten seyirci istiyor musun?"

"Soyunma odasında hile yaptın."

"Sen benden otuz santim daha uzunsun, kol ve bacak boyun benimkilerin iki katı kadar, sen bir erkeksin ve sırtlanadamsın. Aramızda adil dövüş diye bir şey olamaz."

"Yani hile yaptığını kabul ediyorsun."

"Bu tür konuşmalar amatörler içindir Kane."

"Ben amatör değilim," dedi.

"Tamam," dedim ve ayağımı dikebilmek, omzumu çevirebilmek, bir yumruk atabilmek, kolumu kaldırabilmek ve sahip olduğum her şeyle arkamı dönebilmek için ondan geriye doğru biraz döndüm. Bedenim yumruğumu karın boşluğuna vurmak için bir yay gibi davrandı. İki büklüm oldu, bir an nefes alamadı ve yüzü dizimi koyabileceğim kadar alçaktı, ben de öyle yaptım. Hızla art arda, sahip olduğum tüm güçle dört kez dizimi yüzüne vurabilmem için başının arkasını tuttum. Ondan geri çekildim ve beni yakalamaya çalışacak kadar kendine gelmesi ihtimaline karşı ona yer açtım. O uzun kolların ve daha güçlü vücudun benimle boğuşmasını istemiyordum.

Eğer insan olsaydı, savaş bitebilirdi ama o insan değildi. Tüylerimi diken, kükreyen bir hırlamayla üzerime geldi ama bana tekme atmaya hazırlanmam için zaman verdi. Ellerim hâlâ yüzümü koruyordu, dirseklerimi kapatabildiğim kadar gövdemin üzerine sıkıştırmıştım ama onun bu kadar yaklaşmasını planlamamıştım. O kadar sinirliydi ki tüm eğitimini unuttu ve bana doğru koştu. Karın boşluğuna tekme atıp onu durdurdum. Kendini ikiye katlamamak için mücadele etti ve yüzünü geçen seferden daha iyi korudu, bu yüzden onun

kafasına bakmadım. Dizine bir tekme attığımda çığlık atarak yere düştü. Ayağa kalkmaya çalışmadı, sadece elleri ve bir dizi üzerinde kaldı, diğer bacağını bir köpeğin yaralandığında yapacağı gibi yana doğru uzatmıştı.

"Bacağımı kırdın."

"Kırılmamış. O etli tıkırtıyı duymadım bile, o yüzden yerinden bile çıkarmadım. Bir şekil değişikliği sonrasında yeni gibi olacaksın."

"Seni orospu, beklemediğim anda yumrukladın, yine hile yaptın."

"İşte bu yüzden amatörsün," dedim.

"Bu ne demek oluyor?"

"Kural mı bekliyordun? Müsabaka için yapılacak ve yapılmayacakların bir listesini verecek bir hakem mi gelecekti?"

Bana dik dik bakarak "Sürtük," dedi.

Gülümseyerek cevap verdim. "Korkak."

Üzerinden ısı fışkırdı ve kahverengi gözleri daha soluk, sırtlan kahverengisi olan altın kahverengiye döndü. Browning elimdeydi, daha ben karar veremeden kas hafızası devraldı. Hemen kafasına, gözlerinin tam üstüne nişan almıştım. Sahip olduğum açıdan en iyi öldürücü vuruşumdu.

"Dönüşme Kane, burada olmaz, şimdi olmaz," dedim. Parmağım zaten tetiğin üzerinde olduğu için sesim alçak ve dikkatliydi. Hangi silaha sahip olursanız olun, parmağınız o noktayı geçtiğinde, tüm silahlara tetikleyicileri çok hassasmış gibi davranmalısınız ve tetiği çekerseniz, hedeflediğiniz şeyi öldürmek istediğinizden emin olun.

Isı, sanki biri çok sıcak bir banyonun musluğunu açık bırakmış gibi odaya yayıldı ve biz de içinde boğulmak üzereydik. "Gümüş mermiler Kane, bir kafa vuruşunu iyileştiremezsin."

Sol tarafımda hareket vardı. "Kimse kıpırdamasın," dedim.

"Anita," dedi Asher, "lütfen." Yaklaştığını hissettim.

"Olduğun yerde kal Asher yoksa yemin ederim Kane'i vururum ve sonra sana dönerim."

"*Ma petite...*"

"Hayır, Jean-Claude, bu sefer olmaz. Kane değişirse onu vururum. Asher araya girerse, onu vururum. Amatörler ve profesyoneller arasındaki fark budur. Amatörler kurallar, adalet hakkında sızlanır ve merhamet için yalvarır. Profesyoneller tek bir kural olduğunu bilirler: Hayatta kalmak. Şiddet adil değil, merhamet de yok."

"Anita," dedi Nicky, "Kane'i öldürürsen, tamam, Asher'ı öldür, ben buna da tamamım ama sen olmayacaksın."

Kane'in alnına ve kurşunun gideceği yere bakmaya devam ettim. Daha önce insanları böyle yakından vurduğum olmuştu. Bunun mekaniğini ve tam olarak ne olacağını biliyordum. Bana bakan farklı bir yüzdü sadece.

"*Ma petite...*"

"Yapma." Konuşan Micah'ydı. "Nicky'nin onunla konuşmasına izin ver." Micah'nın sesini duymak, kafamdaki sakinliğin dışında bir şeyi daha iyi dinlememe yardımcı oldu. Silahımın namlusundan Kane'e bakarken hiçbir şey hissetmedim, hiçbir şey.

Nicky, "Sahada yalnız değilsin Anita," dedi. "Kane ne yaparsa yapsın bunu hallederiz. Onu öldürmek zorunda değilsin. Onu öldürmek isteseydin bununla bir sorunum olmazdı, bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek fısıldadım.

"Ama ne hissettiğini hissedebiliyorum ve sen onu öldürmek istemiyorsun. Kafanın içinde sessizliğe büründün ama duyguların o sessizliğin dışında seni bekliyor. Asher'ı öldürdükten sonraki duygusal yükü istemezsin Anita. Bence o insanları manipüle eden bir pislik ama sen onu seviyorsun ve Jean-Claude onu daha çok seviyor."

"Öyleyse buna değmez," dedim, neredeyse gıcırdayan dişlerimin arasından her kelimeyi dikkatle telaffuz ederek. Artık Kane'e gerçekten bakmıyordum, tam da bunu bitirirsem kurşunun gideceği kafasındaki o noktaya bakıyordum.

"Hayır, değmez," dedi Nicky, sesi sakindi ve bana daha yakındı ama yakınlığı bende silahı ona çevirmek ve kendimi korumak istememe neden olmadı. Asher'ın aptalca bir şey yapmayacağına güvenmiyordum ama Nicky, o aptal olmazdı. Şiddetli olabilirdi ancak ka-

sıtlı olarak, ayrıntıları düşünmemekten daha iyi bir nedeni olurdu.

Kafamdaki boş sessizlikten, silahımın amacına ve hedefime daralmış olan noktasal odaktan geri çekildim ve Kane'den yayılan enerjinin gittiğini fark ettim. Gözlerimi kırpıştırdım ve bana bakan kahverengi gözlerini gördüm. Canavarını kutusuna geri itmişti. Hâlâ yaralı bacağını tutuyordu ama sanki çok fazla hareket etmekten kaçınıyormuş, yaparsa benim yapacaklarımdan korkuyormuş gibi, yaranın izin verdiği kadar hareketsiz kalmaya çalışıyordu.

"İyi," dedim sakin bir sesle, "çok iyi."

"İyi olan ne?" diye sordu Nicky.

Parmağımı tetikten çekip tabancayı tavana doğru kaldırdım. Yine de Kane'in yüzüne bakmaya devam ettim. "Ölümü yüzümde gördün mü Kane?"

"Beni öldüreceksin sandım."

"Ben de öyle," dedim. Browning'i kılıfına geri koydum. Hafif ve boş hissediyordum, fena değildi ama tuhaftı. Genelde bu noktaya gelip kimseyi vurmadığım olmazdı. Sanki süreç tamamlanmamış gibi garip hissettim. Arkadaşlara benim yaptıklarımla diğer polislerin yaptıkları arasındaki farkı açıklamaya çalıştım ve hepsi buydu. Polislerin çoğu tüm kariyerlerini sürdürür ve asla silahlarını çekmezler ya da yaparlarsa, onları can almaktan çok hayat kurtarmak için kullanmayı düşünerek kullanırlar ama ben böyle yapmam. Silahımı kaldırdığım zaman neredeyse her zaman onu kaldırmalıyım ve benim için silahı kullanmak birinin ölmesi demekti. Yasal olarak, inceleme kurulu yok, soru yok, sadece ölü. Jean-Claude'un *ma petite*'i olmadan çok önce Cellat'tım ben.

"Onu gözümün önünden çek. İyileşmesine izin ver ama onu bunu yaparken görmeme gerek yok."

Sanki beni Kane'i vurmaya zorlamadan içeri girebilecekleri bir işaret bekliyormuş gibi, perdelerden daha fazla koruma geldi. Ellerini, kollarının altına alıp ayağa kalkmasına yardım ettiler. Dayanamadı, bu yüzden sonunda kollarıyla bir beşik oluşturdular ve ikisi onu gözden uzağa, sanırım revir bölümüne doğru taşıdı.

Benden uzakta olduğu sürece açıkçası umurumda değildi.

Asher'a döndüm, o güzel yüze baktım, öpücüğünün hissini, vücudunu, gücünü hatırladım. "İçinde neyin kırık olduğunu bilmiyorum ama sorununu çözmezsen bu seni ya da Kane'i ya da her ikinizi de öldürecek."

"Bizi öldürecek misin?"

"Hayır, beni buna zorlamazsan öldürmem ama biri bunu yapacak. Narcissus, Jean-Claude onunla konuşmadan önce seni görmüş olsaydı yapardı. Yüzyıldır ilk kez Belle'in sarayından uzaktasın ve sanki hiçbirimizin sana zarar vermeyeceğini düşünüyormuşsun gibi." Büyük beden mavi gömleğimin bana değmesine yetecek kadar yaklaştım. Beni gerçekten inciteceğini düşünseydim bu mesafe çok yakındı. Ona baktım, o muhteşem yüzünde biraz anlayış görmeye çalıştım ama duygularını çok fazla saklıyordu ve bu bir sanat eserine bakmak gibiydi. Güzelliğine hayran olabilirdin ama onunla konuşamazdın.

Kolunu bana dolamaya başladı. Beni öpeceğini sandım ama elimi göğsüne koydum ve elinin ulaşamayacağı bir yere geri çekildim. "Bu küçük anlaşmazlıklardan birinde beni en son öptüğünde, neredeyse dudaklarımı yüzümden yiyordun."

"Bunu nasıl ifade edeceğimi bildiğimden daha üzgünüm, Anita."

"Şimdi üzgünsün ama o ânın sıcağında düşünmüyorsun. Belle Morte gibi zalim olmadığımız için zayıf olduğumuzu düşünüyorsun ama nezaketi asla zayıflıkla karıştırma Asher. Aynı şey değil."

"Anlıyorum," dedi.

"Öyle mi? Gerçekten mi? Çünkü senin anladığını düşünmüyorum. Sana gerçekten zarar vermeden bu dersi nasıl öğretebilirim bilmiyorum. Düşünen bir insan gibi davranman için böyle mi olması gerek? Yalnızca zalimliğe mi cevap veriyorsun?"

"Hayır, hayır, buna gerek kalmayacak," dedi alabildiğine boş bir sesle.

"Etrafına bak Asher. Bizler, çocukların sineklerin kanatlarını koparması gibi acımasız oyunlar oynayan asırlık hayattan sıkılmış vam-

pirler değiliz. Belle'in güç gösterilerini yapışı profesyoneldi ama mahkemesini nasıl yönettiği hoşgörülü amatör bir saçmalıktı. Ona ve etrafındaki insanlara yardım edebilecek çok fazla insanı, çok fazla potansiyeli boşa harcadığını bilecek kadar hatıram var. Jean-Claude bu israftan pişmanlık duyuyor ve sahasını farklı, daha iyi hale getirmek için çalışıyor. İçinde pişmanlık var mı Asher?"

"Evet, elbette, yüzyıllar boyunca yaptıklarımdan bazılarına pişmanım, hepimiz pişmanız, Belle bile."

"Senin ve Jean-Claude'un hayranlığını kaybettiği için pişman, kafamı işgal etmeye çalıştığında bunu hissetmiştim ama pişman olduğu diğer tek şey, işlerin yolunda gitmemesi. Yine de senden çok daha mantıklı."

"Ayrıca daha zalimdir."

"Evet, öyle ama zulmüne boyun eğmenin işin önüne geçmesine asla izin vermiyor ve sen her şeyin yoluna çıkmasına izin veriyorsun. Narcissus'u çağırdığın hayvanın yapsaydın, masaya gerçekten güçlü bir şey getirebilirdin ancak bunun yerine sevgilini memnun etmek için bunu bir hevesle kenara attın ve sonrasında ne olacağını asla düşünmedin. Sanki on beş yaşında takılıp kalmışsın ve başına kötü bir şey gelmeyeceğini düşünüyorsun."

"Kötü şeyler yaşadım Anita."

"Biliyorum, bu da davranışını benim için daha da kafa karıştırıcı yapıyor."

"*Ma petite*..." Jean-Claude bize geldi ama yaklaşmasını engellemek için elimi kaldırdım.

"Hayır, ben sana da kızgınım."

"Neden?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Korumaların neredeydi? Herkesin yanında koruması vardı ama senin yoktu. Sen Amerika'nın lanet olası kralısın ve bu haldeyken onun tehlikeli olduğunu biliyorsun. Yanında kişisel korumanın olması gerekirdi."

"Onun koruma alma izni yoktu..."

"Konuşmayı kes," dedim. Bana gözlerini kısarak baktı. "Bana sinir-

len, önemli değil ama Asher'a olduğu kişi gibi davranmalısın, olmasını istediğin gibi değil. O, öfke nöbetleri geçiren bir çocuk gibi. Bir şeyleri kırıp sonra pişmanlık duyuyor ama olan hasar geçmiyor. Bir gün o hasarın bir parçası olmanı istemiyorum Jean-Claude."

"Jean-Claude'a asla zarar vermeyeceğimi söylemek istiyorum ama Anita fazla haklı. Bazı... ruh hallerindeyken düşünmüyorum. Neden böyle şeyler yaptığımı bilmiyorum."

"O zaman senin için bulduğumuz terapistle konuş ve beni seni öldürmeye zorlamadan önce sorununu çöz. Nicky haklı Asher, bunu yapmak beni öldürür ve Jean-Claude beni asla affetmez ama bir şeyi unutma Asher."

Yanına gidip yüzüne dokundum, o altın rengi saçları, o gözleri, o öpülesi ağzıyla bana baktığına emin oldum. Bütün o güzelliğe baktım ve gerçeği söyledim. "Bunu unutma Asher, eğer Jean-Claude'un güç yapısına veya Micah'nın Koalisyon'daki çalışmasına zarar verecek bir şey yaparsan, önce onlara danışmadan cezalandırılacaksın ve eğer iyi muamele görmezsen, sana kötü davranacak birini bulacağım. Öğrenmenin tek yolu, dersin tenine kazınması, kana boyanması ya da acı çığlıklarında yankılanmasıysa... bunu yapabiliriz."

"Buna gerek yok," dedi sessizce ve çok yavaş, çok dikkatli bir şekilde, sanki karşı çıkmamı bekliyormuş gibi, elini yüzüne dokunduğum yere koydu.

"Umarım olmaz çünkü eğer acı işe yaramazsa geriye kalan tek şey ölümdür. Bunu anlıyor musun?" Yavaşça konuştum, eli benimkine dokunduğu gibi dikkatli bir şekilde.

"Şimdi anlıyorum," dedi.

"İyi. Kane şimdi benden korkuyor ve bu yardımcı olacak ama sen benden korkmuyorsun. İlişkimize bugün olduğundan daha fazla zarar vermeden benden korkmanı sağlayamam."

"Üzgünüm Anita, gerçekten. Seni öpebilir miyim?"

"Hayır, dokunuşunun bana bu anı unutturmasını istemiyorum. Biraz seks ve esaretin her şeyi düzelteceğini düşünmeni de istemiyorum, çünkü düzeltmeyecek. Buna geri dönebiliriz ama bu, her şeyin

yolunda olduğu anlamına gelmez, fazla büyük bir sorun olmadığına karar verdiğim anlamına gelir."

"Sen... beni reddeder misin?"

"Şu anda Nathaniel ve beni bağlamana izin verme, merhametine kalma ve güvenlik sözcüklerimizi yerine getireceğine güvenme düşüncesi iyi bir bahis gibi görünmüyor."

"Ve bunun için daha da üzgünüm. İkinize de değer veriyorum, ikinizi de seviyorum."

"O zaman öyle davran Asher çünkü şu anda kendimi çok değerli ya da sevilmiş hissetmiyorum." Elimi yüzünden, dokunuşundan çekip uzaklaştım.

Avrupa eldiveni gibi vücuduna göre dikilmiş siyah bir takım elbise, lavanta rengi bir gömlek ve üstünde minik mor bir zambak olan siyah bir kravatla çok yakışıklı görünen Nathaniel bana yaklaştı. Bu, tenini daha koyu gösteriyordu, kumral saçlarını uzun örgülü bir kırmızıyla arkaya toplamıştı, gözleri neredeyse mordu, kızgın olduğu için olabilirdi. Elimi avucunun içine aldı, "Umarım güvenimizi geri kazanabilirsin, çünkü yapmazsan vücudunu özleyeceğim," dedi. *Seni özleyeceğim* değil, *vücudunu özleyeceğim*. Bunun ilginç bir ifade olduğunu düşündüm, görünüşe göre Asher da öyle düşündü.

"Vücudumu ama beni değil. O zaman sana kötü bir dominant olmuşum, çünkü benim seni sevdiğim gibi sen de beni sevmelisin benim çiçek gözlü oğlum." Nathaniel'ın yüzüne dokundu ama tek gördüğü, o yakışıklı yüzden çok soğuk bir bakıştı.

Nathaniel, "Kane'i o kadar çok seviyorsun ki geri kalanımızın pek bir önemi yok," dedi.

Asher, dokunulmamış elinin yanına düşmesine izin verdi. "Hepinizi ihmal ettiğimin farkında değildim."

Söze girdim: "Sen ve ben hemen hemen Nathaniel ile ve bazen onsuz esaret seksi yapıyoruz ama ben sadece senin pasifinim, itaatkârın değil. İtaatkârların daha fazla ilgiye ihtiyacı var."

"Hepiniz adına daha iyisini yapacağım, yemin ederim." Bir kenarda duran Jean-Claude ve Richard'a baktı.

"Dev tüm bunlara dahil mi?" diye sordu Nathaniel.

Asher, kenarlarda bekleyen korumalara baktı. Dev onlarla kalmıştı, Nicky kadar ilerlememişti bile. Acaba kendisine emredildiği için mi yoksa Kane'e ya da Asher'a zarar vermemek konusunda kendine güvenmediği için mi geride kaldı diye merak ettim. Mükemmel bir bahane olurdu.

Asher, Dev'e baktı ve bakışları... küçümseyiciydi, bunun için sahip olduğum tek kelimeydi. Dev'i kalbinden vurmuş olmalı. "Artık Kane'e bağlıyım. Bana onun veremeyeceği şeyleri veren ilişkileri sürdüreceğim ama Dev ile aramızdakiler fazla... standart. Kane, Jean-Claude, sen ve Nathaniel'ın karşılayamayacağı ama onun karşılayabileceği bir ihtiyaç bulamadım."

Dev'in aşkını bu şekilde reddettiğini duyunca göğsüm ağrıdı. Altın kaplanımdan biraz duygu sızdığını fark ettim. Kendini tamamen koruyamayacak kadar canı yanıyordu ve o anda bunu yapmasını istemedim. Bazen onlarla başa çıkmalarına yardımcı olamıyorsanız, başka birinin duygularını hissedebilmenin ne faydası var?

"Tanrım, Asher, senin için kendi duyguların dışında kimsenin gerçek duyguları yok mu?" Sin bunu, diğer korumaların onu olası tehlikeden uzaklaştırmaya zorladığı odanın uzak köşesinden söyledi. Dövüş pratiği yapmıştı ama koruma değildi ve acil bir durum olduğunda, korunması gerekiyormuş gibi davranmışlardı ona.

Sin, Dev'in yanına gidip ona sarıldı. Neredeyse bir seksen boyundaki koruma kadar uzundu ama sarılmak ve her şeyi daha iyi hale getirmek istemesinde hâlâ çok genç bir şey vardı. Dev irkildi ve sabırlı koruma halinde kalmaya çalıştı, ardından Sin'e sarıldı, sarışın başı lacivertle karışmak için eğildi. Ayrıldıklarında sanki Dev'in dökemediği ya da dökemeyeceği gözyaşlarını döküyormuş gibi yüzünden yaşlar akan Sin'di.

Sonra Micah ona gidip elini uzattı. Tek kollu erkek sarılması yaptılar ki bu Dev yaklaşık otuz santim daha uzun olduğu için biraz garipti ama Micah'nın, "Sana bundan daha iyi davranan birini hak ediyorsun Dev," dediğini duydum.

Sonra ona sarılan Nicky'ydi ve sarılmayı eli Dev'in ensesinde, uzun sarı saçlarının altında sonlandırdı. Nicky elini adamın boynunda tuttu, bu yüzden alınlarını dokundurdular, yüzler yeterince ayrıydı ki Nicky'nin bir şey söylerken dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum. Ne dediğini duyamıyordum ama her neyse Dev'i gülümsetti.

Domino da ona sarıldı ve sadece, "Dostum, üzgünüm," dedi.

Dev, "Teşekkürler, kardeşim," dedi.

Nathaniel, Micah'ya sarılıp o kadar alçak sesle bir şey söyledi ki Nicky'de olduğu gibi sadece dudaklarının kıpırdadığını görebiliyor ama hiçbir şey duymuyordum. Micah başıyla onayladı ve sonra beni işaret etti. Elini tutarak yanlarına gittim. Kafalarımızı bir araya getirdik. Micah, "Nathaniel, Dev'le seks ilişkisi olarak birlikte olmak için izin istiyor," dedi.

"İkisinin bundan bahsettiğini düşünmüştüm ama senin buna karşı olduğunu sanıyordum," dedim.

"İlk başta kıskandım mı, evet ama Nathaniel ile bazı şeyleri yapamam ya da yapmak istemiyorum. Deneyene kadar bazı şeyler hakkında ne hissettiğimi bilmediğimi öğrendim ama daha fazlasını kaldıramayacak olsam bile Dev'e bir geceliğine kızmayacağıma söz veriyorum."

Nathaniel bana baktı. "Sana uyar mı?"

"Sanırım, yani ikinizle de zaten seks yapabiliyorum ve sen ve Asher'la yatak odasında olmaktan erkek erkeğe seks yapmayı ne kadar özlediğini biliyorum. Yani Micah için sorun yoksa o zaman ben de bir sorun görmüyorum. Jean-Claude'a soralım mı?"

"Senden başka kimse onunla yatmıyor," dedi Micah, "ve zaten Dev'le seks için onun onayını aldın."

"Dev, Jean-Claude ile bir şey için pazarlık yapıyor olabilir," dedim.

Micah içini çekti. "O zaman sormamız gerekecek."

"Çoklu pazarlıklarla bozulan bir başka spontane romantik an," dedim.

Micah, "Bu konuda konuşmayıp her şeyin yüzümüze patlamasından iyidir," dedi.

Nathaniel başını salladı. Jean-Claude ve Dev'den şöminenin yanında bize katılmalarını istedik ve sorduk. Evet, ilk başta bu kadar açık sözlü sorular sormak tamamen garip ancak bir çokeşli grubu yönetmenin hemen hemen tek yolu buydu, özellikle de çok fazla hareketli parçası olan bir grupsa. Asher az önce hayatındaki insanlarla konuşmadığında neler olduğunu göstermişti, o yüzden siktir et, hadi konuşalım. Biz de öyle yaptık.

Jean-Claude'un Dev'e dönüp nazik ama kapsamlı bir öpücük vermesiyle bitirdik. Asher'a döndü ve şöyle dedi: "Esaret istemeyen ama her şekilde yatağımda olan bir erkek sevgili benim için çok değerli bir hediyedir. Bu kadar hafife atmayacağım bir tane."

"Yaptığım gibi mi demek istiyorsun?"

"Kane'e olan hayranlığını anlamıyorum ama aşk böyle bir şey, değil mi?"

"Beşiniz birbirinize danıştınız ama Richard ve ben istek ve taleplerin dışında kaldık."

"Beni bu işin içine dahil etme Asher," dedi Richard oturduğu yerden.

"Ama bizim de haklarımız yok mu?"

"Hepimize verdiğin iletişim eksikliğinden sonra BDSM ve çokeşli grubundaki değişiklikler hakkında sana danışılmadığından şikâyet etmeye başlamazdım," dedi.

"Gelecekte daha iyisini yapmak için çalışacağım."

"Eh, daha kötüsünü yapmak zor," dedim.

"Beni cezalandırmak için Dev'i mi alacaksınız?"

"Ah, Tanrı aşkına Asher," dedi Micah, "her şey seninle ilgili değil. Jean-Claude ve Nathaniel, tüm işi yapan ve BDSM ilişkilerinden ayrı olan bir erkek sevgiliye sahip olmayı özlüyor ve sayenizde Dev yeni ilişkiler arıyor. Dev ve Nathaniel faydalı arkadaşlar olacak. Jean-Claude ve Dev sevgili olacaklar ve ona düzenli bir kan bağışçısı olacak. Herkes özlediği bir şeye kavuşuyor."

"Ve sen, Richard, Dev'in eklenmesi konusunda bu kadar mantıklı mısın?"

"Peki. Jean-Claude'un benim karşılamaya pek yakın olmadığım ihtiyaçları var. Dev'le yatağımı veya Jean-Claude ve Anita'yı grup olarak paylaşmam beklenmediği sürece, benim karşılayamayacağım bu ihtiyaçları karşılayabilirse, harika. Sen, Jean-Claude ve Anita, uğraşmak istediğim seviyede erkek olayı ediyor. Nathaniel ve ben, bazen sen, Anita ve Jean-Claude'u paylaşmamız dışında birbirimiz için hiçbir şeyiz, yani yaptığı şey gerçekten beni ilgilendirmez. Herkesi ayda bir, belki iki kez görüyorum ve o kadar, yani ilişkilerimiz olduğu gibi kaldığı sürece bu gerçekten onlara kalmış."

"Çok mantıklı. Korkarım kalbim o kadar kolay akıl yürütmüyor."

"Vazgeçtiklerini almamız seni neden rahatsız ediyor?" diye sordu Nathaniel.

"Dev benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Teşekkürler Asher, bunun için teşekkürler," dedi Dev.

"Seni nasıl mutlu edeceğimi biliyorum," dedi Nathaniel.

Dev üzgün göründü ama yine de, "Nasıl?" diye sordu.

"Kelimenin tam anlamıyla, hazırlan."

Dev şaşırmış görünüyordu ama vücudunu sanki bir şeyi kaldıracakmış ya da fiziksel olarak bir şey yapacakmış gibi yerleştirdiğini gördüm. Nathaniel kollarını uzun boylu adamın omuzlarına doladı ve ayağa fırladı, bacaklarını Dev'in beline doladı ve onu öptü. Dev şaşırmış görünüyordu ama sonra rahatladı, eli Nathaniel'ın başının arkasını kavramak için geldi ve sonra elini saç örgüsü boyunca oynattı, diğer kolu onu yerinde tutmaya yardımcı oldu, yine de Nathaniel'ın yardıma ihtiyacı olmadığına oldukça emindim.

Uzun ve derin öpüşmelerini, gittikçe daha fazla vücut diliyle öpüşmelerini izledim ve vücudum o kadar sıkı kasıldı ki şömineye tutunmak zorunda kaldım. Herkesin bir fantezisi vardı ve ben erkek sevgililerimi birlikte izlemeyi severdim. Az önce de böyle yaptım.

Micah bana sarılarak "Keşke bunu senin kadar heyecanlı bulabilseydim," dedi.

"Bence de," dedim.

Nathaniel öpücükten ayrıldı ve "Bence de," dedi.

"Ben katılmıyorum," dedi Dev, "çünkü o zaman Nathaniel'ın bana ihtiyacı olmazdı."

Nathaniel, Dev'in suratından birkaç santim ötede gülümseyerek "Micah anal yapmak için fazla iyi bir donanıma sahip, bu yüzden hâlâ kullanımlarına sahipsin," dedi.

Dev bir şey canını yakmış gibi görünüyordu ama acıttığını sanmıyordum. Sanırım benim şömineye tutunmamı sağlayana benzer bir tepki vermişti. "Sadece almaktan mı hoşlanıyorsun?"

"Vermeyi de severim."

Micah, "Her iki durumda da benim için limit," dedi, "üzgünüm."

"Ben de," dedim ve ona sarıldım.

İki vampir ve Richard çok sessiz kaldılar. Bir zamanlar nedenini sorardım ama cehalet mutluluk olmasa da, bazen gerçekten bilmeye gerek olmadığını öğrenmiştim.

Dev, Nathaniel'ın tekrar ayaklarının üstünde durmasına yardım etti ve Nathaniel bana o gülümsemeyle baktı, söylemek üzere olduğu şeyin ya harika olacağını ya da bu kadar çok insanın önünde söylemiş olmasının beni utandıracağını belli eden o gülümseme.

"Diğer insanlarla sevişmemi izlemekten zevk almanı seviyorum."

"Sonunda izlemekten fazlasını yapacağım sürece sevgililerimi başka sevgililerle izlemeyi seviyorum."

"Neden böyle söylemedin?" dedi Dev ve gülümseyerek bana elini uzattı.

Micah beni yanağımdan öptü. "Git hadi."

Diğer adamların yanına gittim ve Dev'le Nathaniel'ın beni aralarına çekmesine izin verdim. Nathaniel beni belimden kaldırdı ve Dev'i öpebilmem için yükseltirken yüzünü kıyafetlerin altındaki göğüslerime bastırdı. Bu kadar kalabalığın içinde fazlaydı.

"Heteroseksüel bir adamın buraya bir yere girmesinin bir yolu var mı?" diye sordu Sin.

Dev, "Bir ya da iki kızımız daha olsaydı, harika bir grup yapabilirdik," dedi. Korumalar arasında hareketlilik vardı. Hâlâ Dev ve Nathaniel arasında tutularak döndüğümde, üç Harlequin koruma-

sının yanımızda tek dizinin üzerine çöktüğünü gördüm. Echo kısa siyah saçlarını eğdi, Fortune yanında kısa mavi bukleleriyle eğildi. Beni şaşırtmadılar, çünkü daha önce kaplan buluşmasına sevgili olarak gelmişlerdi ama aslan Magda da diz çöktü. Bunun olmasını beklemiyordum.

Echo konuştu, "Eğer onayınızı alırsa hanımefendi, grubunuzu doldurmanıza seve seve yardımcı olmaya çalışırız." Yüzünü kaldırdı, böylece tüm o solgun ten ve siyah saçlarla çerçevelenen o derin mavi gözlerin tüm gücünü aldım. Yüzü narin bir ovaldi ve benden çok da iri değildi ama rengiyle ilgili bir şeyler her zaman Jean-Claude'u çağrıştırırdı; muhtemelen sadece saç-göz-ten kombinasyonuydu ama yine de... kötü bir şey değildi.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, yani, baylar?"

Micah, "Sen söyleyene kadar hiçbirimiz bir şey söylemeyeceğiz," dedi. Diğer adamlar başını salladı.

İç geçirdim. Ben kadındım ve daha fazla kadın istememesi en muhtemel kişiydim. Nathaniel ve Dev beni yere indirdi, bu sayede en azından sağlam bir şeyin üzerinde duruyordum.

Domino öne çıktı, "Üzgünüm ama daha fazla kadın eklemek için Jade'le konuşman gerekiyor mu?" dedi.

"Haftalar önce ona hem erkeklerden hem de kadınlardan hoşlanan kadınları aradığımı, erkeklerden hoşlanmayan biriyle birlikte olmanın benim için işe yaramadığını söyledim." Söylemiştim. Bu kadar yakında bu kadar çok potansiyel seçeneğe sahip olmayı beklemiyordum sadece.

Fortune neredeyse geniş ağzında görülebilen bir gülümsemeyle bana baktı. Mavi gözleri sanki benim bilmediğim bir şaka biliyormuş gibi parlıyordu. Echo o koyu mavi gözlerden beni izledi. Sarı gür saçları omuzlarının hemen yukarısında kesilmiş Magda'ya baktım. Yeni bir kuaföre çok ihtiyacı vardı ama onu yatağımıza alırsak Jean-Claude bana yardım ettiği gibi ona da yardım edecekti. Bana o gri-mavi gözlerle baktı. Korumanın tipik kıyafetlerinin rahat siyahına karşı neredeyse tamamen griydiler.

"Tamam, Echo ve Fortune ile sanırım kaplanlar şehre ilk geldiğinde yaptığım şeyi yapabiliriz."

"Öp onları," dedi Dev.

"Daha iyi bir fikrin yoksa," dedim.

Kafasını iki yana salladı.

"Magda, o kadar ileri gitmeden önce, sana hiçbir şey kazandırmadığı halde Kelly'yi neden dövdüğünü bilmem gerek."

"Ona meydan okumayı bıraktım. Gruptaki yerini koruyabilir."

Kaşlarımı çattım ve "Neden fikrin değişti?" diye sordum.

"Senden müdahale etmeni isteyeceğini umarak yapıyordum."

"Ne yapmamı istedin? Seni cezalandırmamı, seninle savaşmamı, ne?"

"Dikkatini bana vermeni. Ben işimi kusursuz bir şekilde yaptım, idmanda elimden gelenin en iyisini çalıştım ama sen fark etmedin."

"Fark ettim, spor salonunda harikasın."

"Fark ettiğini anlamadım."

"Üzgünüm, sana bir aferin vermeliydim. Bir daha benden bir şey istediğinde sadece sor, dikkatimi çekmeye çalışırken kimseyi dövme, tamam mı?"

"Yanında yatıp seni iyileştirmeye yardım ettiğimde, beni fark ettiğini anladım."

Ne diyeceğimi bilemedim. Lillian'ın adını mecazen bir şapkadan teklif ettiğini değil, onun benimle yatmasını istediğimi düşünüyor gibiydi. Kelly güvendeydi ve önemli olan buydu. Nicky'ye döndüm. "Bununla ilgili bir sorunun var mı? Sen Rex'sin."

"Onunla yatmıyorum, bu yüzden seks hayatı onun işi."

"Peki, tamam." Magda ve diğerlerine döndüm. Onlara ayağa kalkmalarını işaret etti. Sonra önümde üç kadının olması ve onları sadece kendimle değil, hayatımdaki diğer erkeklerle birlikte dahil etmek isteyip istemediğime nasıl söyleyeceğime karar vermem gibi tuhaf bir an yaşadım. Garip demek yeterli değildi ve sadece bir tanesi bir kaplandı, bu yüzden tüm bağlılık olayına pek yardımcı olmadı.

Jean-Claude'a döndüm. "Biraz yardım iyi olabilir."

"Benden ne istersin, *ma petite*?"

"Bir kıvılcım olup olmadığını görmek için sadece beni değil herkesi öpmeleri gerektiğini düşünüyorum, çünkü erkeklerle çalışmayan başka bir kadının hayatımda olmasını istemiyorum."

"Ama önce onları öpmelisin, çünkü hayatımda seninle yatmak istemeyen başka bir kadın istemiyorum. Envy yeterince ders oldu."

"Tamam." Kadınlara döndüm ve nereden başlayacağımı düşündüm.

Fortune gülümseyerek "Boy sırasına göre yapabiliriz," dedi, "en kısadan en uzuna ya da tam tersi."

"Şaka yaptığını biliyorum ama daha iyi bir fikrim yok." Benden sadece birkaç santim uzun olan Echo'ya yaklaştım. Yüzüne baktım ve sanki yüzünü bir yerden tanıyormuşum gibi yine o tanıma sarsıntısı oldu ama bana geçmiş yaşam anılarının sadece aptallık olmadığını düşündüren o anılardan biriydi.

Ona daha da yaklaştım ve inanılmaz derecede garip hissettim. Yüzüne dokundum ve bir öpücük için eğildim. Bana doğru ilerledi, dudaklarımız birbirine değdi. Yumuşak bir dudak dokunuşuydu. Kadınları öpmek hakkında genellikle düşündüğüm şeyi düşündüm: Ne kadar küçük ağızları vardı. Ne düşüneceğimi bilemeden ondan geri çekildim. Kötü bir öpücük değildi ama seks konusunda erkeklere nazaran kadınlar konusunda daha seçici olduğumu öğrenmiştim.

"Sıradaki Fortune," dedi Echo.

Bir adım öteye geçtim. Fortune en az bir yetmiş ikiydi, ben de Nathaniel'a yaptığım gibi ona adım attım. Kollarını bana doladı ve aynısını yapmak doğal görünüyordu, eğildi ve ben onun öpücüğünü karşılamak için parmak uçlarında yükseldim. Dudaklarımız birbirine değdi, Echo'nun yaptığı gibi yumuşak bir öpücüktü ama sonra Fortune ağzını benimkine daha sert, daha ısrarlı bir şekilde bastırdı ve ben de buna karşılık verdim, böylece ellerimiz birbirimizin sırtlarına, dudaklarına ve nihayet dilleri keşfedecek şekilde daldı. Ayrıldığımızda Fortune güldü, heyecanlı ve gergindi.

Biraz nefesim kesilmişti ama gülümsüyordum. "İşe yaradı," dedim.

"Magda'dan sonra tekrar deneyebilir miyim?" diye sordu Echo.

"Tabii," dedim ve son kadının yanına geldim. Daha uzundu, en az bir yetmiş sekizdi. Giydiği botlarla beraber bir seksen olmalıydı. Bir elim belimde ona baktım.

"Uzun kadınları sevmiyor musun?" diye sordu.

"Henüz tercihlerim olduğunu söyleyecek kadar kadınla birlikte olmadım ama sanırım daha kısa seviyorum. Bilmiyorum."

Dizlerinin üzerine çöktü, böylece bana aşağıdan baktı, başı göğüs hizasındaydı. "Bu daha iyi mi?"

"Evet aslında." Ona doğru adım attım ve sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi kollarım kolayca omuzlarına, onunkiler de belime dolandı. Ben kafamı indirip ağzını benimkiyle buluşturduğumda o da yüzünü bana kaldırdı. İlk başta alaycı bir öpücüktü, sanki ikimiz de zoru oynuyormuşuz gibi dudaklar birbirine değiyor ve süzülüyordu. Sonra elini saçlarımdan geçirdi ve hafifçe çekti. Nefesimi tutmamı sağladı, dilini içeri sokmak için o küçük sürpriz ânı kullandı ve beni hevesle öptü, dudaklarımı hafifçe ısırdı. Ben de herhangi bir erkekle yapacağım gibi onun öpücüğüne eridim. Gözleri kanayan aslan amberi iken ayrıldık ve ben biraz sersemlemiş bir şekilde gülümsedim.

"Sanırım bir kazananımız var," dedi biri. Kim olduğundan emin değildim.

"Kazanan yok, kaybeden yok," dedim. "İyi paylaşırız, unutmayın."

Echo yanıma geldi. "İzin verirseniz?"

Başımı salladım ve bu sefer orada olmak istiyormuş gibi etrafıma sarıldı, böylece beni hevesle, aç bir şekilde öperken göğüslerimizin birbirine bastırdığını hissedebiliyordum, dilim dişlerinin hassas noktaları arasında hafifçe geziniyordu. Küçük ağız, arasında Fransız öpücüğü yapmayı daha da zorlaştırıyordu. Göğüslerinin gömlekten nasıl göründüğünü merak ederken buldum kendimi ve tam da bunu bilmek istediğimi fark ettim. Bunun ne kadarının erkeklerden aktığını merak ettiğim bir an oldu ama umurumda değildi. Bende de işe yaramıştı.

Üçü, benden daha fazla işe yarayıp yaramadığını görmek için erkeklerin yanına gitti. Fortune, Sin'i öpücükle birlikte ona tırmanacakmış gibi öptü. Micah, Echo'yu öperken tam yerinde görünüyordu çünkü boyu daha uygundu. Magda önce Jean-Claude'un önünde diz çöktü. Erkek onu ayaklarına çekti ve öpüştüler. Dikkatli olmazsa ağzını dişleriyle keseceği konusunda onu uyarması gerekiyordu ama mutsuz görünmüyordu. Fortune, Sin'i nefes nefese, şaşkına dönmüş şekilde bıraktı ve Dev'e gitti. Öpüşmelerinde çok fazla kahkaha vardı ama işe yaradı. Echo, Micah'dan Nathaniel'a döndü ve onu öptü. Sonunda onun için titreyene kadar boynunun kenarını yaladı. Magda ve Micah birbirlerinden emin değillerdi. Nathaniel'dan da o kadar emin değildi. Jean-Claude ve Echo tuhaf bir şekilde birbirlerine karşı dikkatliydiler ama Fortune ona gülümseyerek gitti ve bu daha iyi oldu. Magda ve Dev kimin üstte olacağını görmek için kavga ediyormuş gibi öpüştüler ama bu ikisi için de işe yaramış gibi görünüyordu. Fortune herkesi seviyor gibiydi ve herkes onu sevmişti.

Richard katılmayı teklif etmedi. Ne Jean-Claude ne de ben onu çağırdık. Bunun bir parçası olacak kadar burada değildi ve görünüşe göre o da böyle düşünüyordu. Anlaşmak güzeldi. Geri kalanımız yatak odasında birbirimizle ne yapacağımız konusunda pazarlık yapmak için zaman ayırmaya başlamıştı ki telefonum çaldı.

Arayan Özel Ajan Brent'ti. "Canlı etkinlik bir saat içinde olacak şekilde planlandı. Bundan önce sana burada ihtiyacımız var."

"Yola çıkıyorum." Telefonu kapattım, tüm sevgililerime ve potansiyel âşıklarıma döndüm. "Çok üzgünüm ama gitmem gerekiyor."

Magda, "Sen bir polis memurusun, önce görevin gelmeli," dedi.

Echo, "Görevi anlıyoruz," dedi.

Fortune, "Görevi sonuna kadar anlıyoruz," dedi.

Hepsinin yüzlerce, hatta binlerce yıldır Karanlığın Annesi'ne koruma, casus ve suikastçı olarak hizmet ettiğini fark ettim. Sanırım bu, herhangi birinin bir insandan isteyebileceği kadar görevdi.

"Sanırım anlıyorsunuz," dedim.

"Git, *ma petite*, tartışacağız ama herhangi bir karar için gelişini bekleyeceğiz." Ona veda öpücüğü verdim, sonra Richard da dahil olmak üzere diğer tüm adamlarıma veda öpücüğü verdim.

"Ben veda öpücüğü almıyor muyum?" diye sordu Asher.

"Hayır," dedim.

"Bir daha asla mı?" diye sordu ve yalandan olduğunu bilsem de üzgün göründü.

"Beni bu akşam zorlama Asher, bugün yaptığın saçmalık için sen bile yeterince güzel değilsin."

Karşı çıkmaya başladı ve elimi uzatıp "Yeter," dedim.

Üç kadınla ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden, "Hoşça kal öpücüğü yapıp yapmayacağımızı konuşacağız," dedim.

Fortune, "Sabırsızlanıyorum," dedi.

Magda, "Ben de öyle," dedi.

Echo bana bir öpücük attı.

Ve canlı bir çevrimiçi zombi seks şovu izlemek ve bunu mümkün kılan piçi yakalamaya çalışmak için ayrıldım. Dopdolu bir gün olmuştu ve gece de aynı olacak gibi duruyordu. Gerçi fazladan birkaç kadın dışında, bu gecenin diğerlerinden ne farkı vardı ki?

59

BİZİ KONFERANS SALONLARINDAN birine yerleştirdiler. Sanırım Dolph'un işgal ettiğimiz ofisine ihtiyacı vardı. Aynı zamanda Brent'e devasa bir düz ekran TV'ye benzeyen ama aslında yeni bir monitör olan aletini koymak için alan verdi, bu sayede taşınabilir bilgisayarının ekranının etrafında toplaşmak zorunda kalmadık. Dürüst olmak gerekirse, küçük monitör benim için daha iyi olurdu. Zombinin gözlerindeki dehşet parıltısını bu kadar net görmem gerekmiyordu, teşekkürler. Sanırım Manning ve Gillingham da benimle aynı fikirdeydi.

Çoğu filmden farklı olarak, bu kamera şovları henüz boş olan odanın bir görüntüsüyle başlıyordu. Yine de, bir kenar sohbet çubuğu olduğu için düşündüğüm gibi ekranı doldurmadı. Brent'in gizli adı, bilgisayarı ayarlayan kişiyle ve diğer müşterilerle sohbet eden ekrandaki otuz isimden biriydi. Zombinin yapmasını ya da zombiye yapılmasını istedikleri şeyler için istekler veriyorlardı. Ardından monitör adı, "Yeterli isteğimiz var, hadi yıldızımızı getirelim," yazdı.

Bir erkek sesi, "Kapıyı aç ve odaya gir," dedi. Odanın tek kapısı açıldı. İlk filmde rol alan sarışın zombiydi. Hâlâ son gördüğümüz kadar çürümüştü, bir zamanlar güzel olan yüzü kısmen kadavraya dönüşmüştü ama cenaze kıyafetlerini kırmızı bir gecelik ve ona uygun topuklu ayakkabılarla değiştirmişlerdi. Zombi söyleneni aynen yaptı, odaya ilk adımını attı ve durdu. "Kapıyı arkandan kapat ve odanın içine doğru yürü." Kapıyı kapattı ve bir adım daha attı. Zombie ona itaat etmek zorundaydı ama orada ruhu olan bir akıl vardı, bu yüzden büyünün izin verdiği kadar meydan okuyordu. Onu daha gerçekçi kılsa da çabasını kutladım. İnsan değil de sadece bir zombiymiş gibi davranmak daha zor olacaktı ve bu da bunu iz-

lemeyi daha da kötüleştirecekti. Mesafe, duygusal mesafe ya da hepimiz kâbus görecektik.

Bir sonraki emri, "Yatağa yürü," idi, bu yüzden şimdi odanın sonuna kadar gitmesi gerekiyordu. Gözlerini göremiyorduk, yüzünün neredeyse hiçbir kısmını göremiyorduk, çünkü saçları profilini bile kapatacak kadar öne dökülmüştü.

Adam, "Arkanı dön ve yatağın kenarına otur," dedi. Daha önceki filmlerde olduğu gibi aynı köşeye geri dönmesi gerekiyordu ama şimdi hiçbir yeri görünmüyordu. O sadece bir sesti.

"Hazır olduğunda Anita," dedi Brent.

Bilgilendirilmiştim; tek yapmam gereken nekromansimi ekrandaki zombide ve köşedeki yönlendiricisinde kullanmaktı. Eski videolardan zombiyle bağı olduğuna emindim. Bu gece, gerçek zamanlı olarak olan bir şeyden daha fazlasını hissedip hissedemeyeceğimi görmek için buradaydık. Kulağa iyi bir fikir gibi gelmişti ama bir anda zombiyi böyle görmek... Onu daha gerçek ve hatta daha fazla kurban yapmıştı. Lanet olsun.

Eski videoları aramak için kalkanlarımı indirmiştim ama bunun sadece benim Nekromansim olması gerekiyordu. Yumruğumu açar gibi o parçamı açtım ama onu bir mezara ya da mezarlığa göndermek yerine ekranda gördüğüm zombiye doğrulttum. Ne beklediğimi bilmiyorum ama hiçbir şey olmadı. Sanki Nekromansim nereye gideceğini ya da oraya nasıl gideceğini bilmiyor gibiydi.

Gillingham titredi, sanki üşüyormuş gibi ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Gücün inanılmaz ama sanki odayı giderek dolduruyormuş gibi, sonunda oda tamamen dolduğunda hepimiz içinde boğulacakmışız gibi."

"İlginç, gerçekten güçlü likantrop enerjisini böyle tanımlamıştım."

"Gerçekten mi?" dedi ve bana sorular sormaya başladı.

Manning, "Odaklanın hanımlar, psişik notları daha sonra karşılaştırabilirsiniz," dedi.

Gillingham utanmış görünüyordu ama ben şaşkındım.

"Gücümü oradaki zombiye nasıl yönlendireceğimi bilmiyorum," dedim işaret ederek.

"Eh, o gerçekten orada değil," dedi Brent. "Kilometrelerce uzakta. Belki yüzlerce kilometre uzakta."

"Öyleyse Nekromansime nereye gideceğini nasıl söylerim?" diye sordum.

"Ekrana dokunmayı dene," dedi Brent. "Bu bazı insanlara yardımcı olur."

Denemeye değerdi, bu yüzden adım atıp ekrana, zombiye dokundum. Gözlerimi kapadım ve tıpkı bir mezarı keşfetmek, bir mezarlığı aramak ya da vampirleri bulmak için gücümü toprağa gönderdiğim gibi parmaklarımın arasından gücümü ekrandaki zombiye gönderdim. Bütün ölüler bana aitti, hepsi, hepsi, hepsi, ekrandaki zombi bile, yüzlerce kilometre uzakta olsa bile. Sadece başka bir zombiydi. Gözlerimi açtım ve kendimi birkaç santim öteden zombinin yüzüne bakarken buldum. Bir gözü hâlâ maviyken diğeri griydi ve yüzünün o yanıyla birlikte buruşmuştu ama gözlerini etkileyici yapan şey çürüklüğü değildi. İçlerindeki terör, içlerindeki kahrolası çaresizlik terörüydü.

O gözlere dokundum ve ona yardım etmek istedim. Onu bulmak ve ona yardım etmek istedim. Yaptığı şey yanlıştı, sadece yanlıştı ve ben onu düzeltmek, kızı düzeltmek, onu kurtarmak istiyordum. "Tanrım onu bulmama yardım et," diye dua ettim. "Onu bundan kurtarmama yardım et."

Gözleri genişledi ve bağlantı şokunu hissettim. Onu yakalamıştım. Bunu benden ona giden bir güç ipi gibi hissedebiliyordum, çünkü bu oydu ve başka bir şey olduğunu düşünmek kendime yalan söylemekti.

"Az önce ne yaptın Anita?" diye sordu Brent.

"Zombiyi hissedebiliyorum, onu yakaladım."

"Şimdi klavyede ve eşyalarımın her yerinde seni hissedebiliyorum. Lanet olsun. Teknisyen az önce *sen kimsin,* yazdı, sanırım seni kastediyor."

Sadece bir ses olan köşedeki adam, "Yatağa uzan," dedi.

"Müşteri sohbeti arasında defalarca *sen kimsin*, yazıyor," dedi Brent.

Zombinin yardımcı yıldızı olacak adam ekrana girdi. Gençti. Elde edip sürdürmek için çok fazla spor salonu zamanı ve beslenme çalışması gerektiren karın kaslarına kadar formdaydı. Yüzü vücutla uyuşsaydı, bir film yıldızı olabilirdi ama ağzı dışında tüm yüzü kaplayan siyah deri başlıklardan birini takmıştı. Göz deliklerinin bile üzerlerinde ağlar vardı, bu yüzden gözlerinin rengi ve şekli kaybolmuştu.

"Siktir," dedim.

"Bu ne?" dedi Manning.

"Korkuyor."

"Gözlerinden belli oluyor," diye onayladı Manning.

Başımı iki yana salladım.

"Korkusunu hissedebiliyor musun?" diye sordu Gillingham.

Başımı olumlu anlamda salladım ama bundan daha fazlasıydı. Onu... duyabiliyordum. "Dua ediyor. Yardım için dua ediyor. Kurtulmak için dua ediyor."

Gillingham, "Sen bir telepat değilsin," dedi. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Ne düşündüğünü duymuyorum, sanırım duasını duyuyorum, kelimenin tam anlamıyla duasını duyuyorum."

"İlginç," dedi Gillingham.

"Sohbette insanları kaybediyoruz ve henüz sekse başlamadık bile. Bu kadar erken bırakmazlardı, böyle çok kişi değil," dedi Brent.

"Ne oluyor?" diye sordu Manning.

"Otuzda başladık ve şimdi yirmiye düştük... on dokuz oldu."

Gillingham, "Bütün bunları onların tarafından izleyen adam *Sen kimsin? Sen de kimsin? Neden buradasın?* yazmaya devam ediyor."

"Sanırım köşedeki adam için yazıyor."

"*Sen de kimsin?* yazdı şimdi," dedi Gillingham. Bakışlarımı santim santim hareket ettirip ekranı okuyabilirdim ama bakışları-

mı gözlerinden kaçırmak istemiyordum. Onu hissedebiliyordum. Bunu kaybetmek istemedim.

"Hay aksi," dedi Brent.

"Bu bağlamda 'hay aksi' ne anlama geliyor?" diye sordu Manning.

"Monitörden özel bir mesaj aldım. Bırakmamı söylüyorlar, paramı iade edecekler ve başka bir seans için bana kredi verecekler, hemen bırakmam gerek."

Manning, "Öyleyse bırak gitsin," dedi.

"Eğer bırakırsak Anita'nın enerjisi durur ve benim kimliğim açığa çıkar ama biz bırakmazsak, sonunda herkes çıkacak..."

"Ve benim enerjim yine de orada kalacak, bu yüzden her halükarda açığa çıkacaksın," dedim.

"Evet."

Manning, "Yaparsak da başımız belada, yapmazsak da," dedi.

"Maalesef," dedi Brent, klavye üzerinde tereddüt ederek.

Gillingham, "O halde sorusuna cevap ver," dedi.

"Ne sorusu?" diye sordu Brent.

"Ona kimin burada olduğunu söyle."

"FBI mı?" diye sordu Brent.

"Anita Blake, onu çılgına çeviren, topladığı enerji bu."

"Bu deliye adının verilmesinden rahatsız olur musun?" diye sordu Brent.

"Deli mi? Gerçekten mi?" diye sordum.

"Size daha sonra raporumda yer alacak standart kelimeleri vereceğim, şimdi bu adamın, bu insanların kim olduğunu bilmesini isteyip istemediğine karar ver."

Manning, "Kim olduğunu öğrendiklerinde seni bulabilirler Blake," dedi. "Şu anda tüm haberlerdesin."

"Beni bulmalarına izin ver, bu onları yakalama şansımız daha yüksek demektir."

"Emin misin?" diye sordu Manning.

"Bir an önce karar vermeliyiz, kuyrukta beni geçti. İlk önce diğer herkes bırakırsa, onu kaybederiz."

"Cesur çıkış tek şansımız," dedi Gillingham.

"Yap şunu," dedim.

"Cesur oluyoruz o halde," dedi Brent ve klavyeye yazmaya başladı. Tekrar eden *Sen Kimsin?* mesajlarının arasına cevap yazdı: *Anita Blake, sen kimsin*?

"Yine özel mesaj attı: *Ne istiyorsun?*"

Zombinin gözlerine bakmaya devam ederken, "*Kafanı bir sopanın üstüne takmak istiyorum*, fazla mı açık sözlü olur?" diye sordum.

"Bu biraz agresif olur. Onu ne kadar uzun süre tutarsak teknik ekibimizin kaynağı bulma şansı artar."

"Çektikleri yeri mi yani?" diye sordum.

"Şanslıysak, çok şanslıysak evet."

"Tekrar aynı soruyu sormuş; *Ne istiyorsun?*"

"Şöyle yaz: *Ne istediğimi biliyorsun.*"

"Gerçekten mi?" diye sordu Brent.

"Yaz işte," dedi Manning.

Tuş seslerini duydum. "Gönderildi," dedi Brent.

"*Hayır, bilmiyorum,* yazdı."

"*Yalancı*, ona *yalancı* yaz," dedim.

Brent tuşlara bastı.

"*Videolarla herhangi bir yasayı çiğnemiyoruz,* dedi," diye okudu Brent.

"Ona şöyle yaz, *videolarla değil ama zombileri nereden alıyorsunuz?*"

"*Biri onları bizim için kaldırıyor,* yazdı."

Diğer elimi ekranın, adamın oturması gereken köşesine koyup zombiyle olan bağlantıyı esnettim ve işte oradaydı, çok parlak bir güç hattı parlıyordu. "Ona yalan söylediğini söyle, zombiyi o kaldırdı."

"*Sana söyleyen kimse, onu öldürürüz,* diye yazdı."

Gillingham, "Anita, zombiye adamın emretmediği bir şeyi yaptırmaya çalış," dedi.

"Bunu başka birinin zombisine yapamam ve kesinlikle böyle bir bilgisayar üzerinden yapamam."

"Yapamam demeyi bırak ve dene, kahretsin. Birinin onları ispi-

yonladığını düşünürse şüphelendiği insanları öldürmeye başlayacaklarını anlamıyor musun?"

"İyi, şöyle yaz: *O zaman kendini öldür çünkü gücün beni çağırdı. Bana var olduğunu sen söyledin.*"

"Daha yavaş tekrarla," dedi Brent.

Söylediğim cümleyi tekrar ettim.

Cevap verene kadar o kadar zaman geçti ki onu kaybettiğimizi sandım ama sonunda yazdı: *Saklanabildiğimi sandım.*

"Ona şöyle yaz; *onunkisi kadar büyük bir güç kendini belli eder. Ölüleri ve ölülerle çalışanları kendine çeker.*"

"Bu saçmalık, değil mi?" diye sordu Manning.

"Evet, videoları görmeseydim onun varlığından haberim olmazdı ama o bunu bilmiyor."

"*Ben de senin gücünü hissettim Anita,* demiş."

"Daha fazla saçmalık," dedi Manning.

"Olmayabilir," dedi Gillingham. "Anita bana bile parlak geliyor ama ölü kaldıran birilerinin radarına takılabilir."

"Doğru olup olmadığı fark etmez, onu bulabilmeleri için hatta kalmasını istiyorum sadece," dedim.

"*Bizi bulabilmeleri için hatta tutmaya çalışıyorsun,* diyor," diye okudu Brent.

"Zombiye bir şey yaptır Anita," dedi Gillingham.

"Ona hattı kapattırabilirler," dedim.

"Yakında zaten kapatacak."

"Enerjimi hissettiğini sanmıyorum Anita. Sana kim söyledi?"

"Zombiyi hareket ettir Anita."

Ona doğru düşünürken yüksek sesle söyledim. "Kapıya doğru yürü."

Yerinde sallandı.

Tekrar ettim. "Lütfen, Tanrım, beni duymasına izin ver."

Kapıya doğru bir adım attı. Erkeğin sesi duyuldu, "Hareket etme."

"Yürü," dedim ve yapabilmesini istedim.

Bir adım daha attı.

"Dur!" diye bağırdı adam, kız ona itaat etti.

Brent'e hemen talimat verdim: "Yaz; *gücün beni çağırdı. Gerçekten bunu yapabileceğini ve benim bilmeyeceğimi mi sandın?*"

Söylediğimi yazdı ve cevabı okudu, "*Bunu nasıl yapıyorsun? Ona nasıl emir veriyorsun?*"

Düşündüm ve dua ettim, "Konuş benimle, seni duyarım."

Zombi, "Ruthie, benim adım Ruthie Sylvester," dedi.

"Kes sesini!" diye bağırdı adam.

"Yardım et! Ah, Tanrım, yardım et bana!" diye bağırdı kız.

"Hadi, bize nerede olduğunu söyle," diye fısıldadı Brent.

"Bize bir ipucu ver," dedim.

"Illinois, beni Chicago'ya getirdi."

Adam, "Kes sesini!" diye bağırdı. Orada ne yapacağını bilmeyip bekleyen aktöre kamera arkasındaki biri, "Vur ona," dedi.

Düşecek kadar sertçe başını yere çarptı ama konuşmaya devam etti. "Melvin's Diner, Trust Bank, Lucky Lady Striptiz Kulübü."

Köşedeki adam kamera alanına koştu. Kısa siyah saçları düzgün kesilmişti ve üzerinde tasarım olan kapüşonlu bir sweatshirt giyiyordu. Zombinin kolunu tuttu ve ona dokunduğu an kız konuşmayı bıraktı. Enerjilerini hâlâ hissedebiliyordum ama onu kafamın içinde duyamıyordum. Ona dokunması onu tekrar kontrolü altına almıştı. Kahretsin.

Yüzünü başka yöne çevirdi ama zombiyle değil benimle konuştu, "Anita, seninle tanışmak istiyordum."

"Şöyle yaz; *Bir ara kahve içip konuşmalıyız.*"

Kamera arkasından bir ses, sözlerimi ona okudu. Adam güldü. "Anita Blake ile bir kahve randevusu, annem çok mutlu olurdu."

Ekran kararadı. Belirsiz bir his dışında artık zombiyi hissedemiyordum. "Yeterince yaklaştığımda o zombiyi tekrar tanıyacağım ama şimdi onu duyamıyorum."

"Bağlantıyı kestiler," dedi Brent. "Gittiler."

"Zombinin tüm söylediği neydi?" diye sordu Gillingham.

"İpuçları," dedi Manning.

Brent, "Sanırım yerini bulmamıza yardımcı olmak için duyduğu veya gördüğü şeyleri bize anlatmaya çalışıyordu," dedi. Hatırlayabildiğimiz şeyleri yazdı. Ardından Illinois'da Trust Bank, Melvin's Diner ve Lucky Lady striptiz kulübü olan herhangi bir yer için videonun ekran görüntüsüne geri döndü.

"Trust Bank, bir Orta Batı zinciridir, bu pek yardımcı olmaz. Ülke genelinde yaklaşık yirmi Melvin's veya Mel's Diners var ancak sadece bir Lucky Lady striptiz kulübü var. Vay be! Hangi şehirde olduklarını bilebiliriz!"

Haklı olması ve onları yakında bulmamız için dua ettim ve teşekkür ettim çünkü Tanrı ölülerin dualarını duymanıza izin verdiğinde, sizin için bazı ciddi duraklar çekiyordur. Minnettardım. Ruthie Sylvester'ı bulup ruhunu özgür bıraktığımızda, videolarda hapsedildiğini gördüğümüz tüm ruhları özgür bıraktığımızda daha da minnettar olurdum. Sonra canlandırıcıyı, voodoo rahibini ya da kendisine her ne diyorsa onu kanunların izin verdiği en yüksek seviyede cezalandırmak istedim. Ölüm anında ruhlarını tuzağa düşürmek için kızlardan herhangi birini öldürdüğünü kanıtlayabilirsek, o zaman bu otomatik bir ölüm cezasıydı, çünkü büyünün kötüye kullanımı yasalarına tabi olacaktı. Biri sihirle veya sihir amacıyla öldürülürse, onlara başıboş vampirler veya şekil-değiştirenler gibi davranılırdı. Bu, özellikle canlı bir insan için infaz emrinin çıkarılabileceği tek zamandı. Bunu kanıtladığımızı umuyordum. Ona tetiği çeken ben olmak zorunda değildim ama bunun için öldürmesi gerekiyordu. Tüm bu intikam dolu şey için Tanrı'dan özür dilerdim ama Eski Ahit'i okumuştum. Sadece bu seferlik "İntikam benimdir, dedi Tanrı," konusunda Ona yardımcı olsak, Onun iyi olacağından oldukça emindim. Bazen dua ederken aldığım o küçük nabzı hissettim. Bu, genellikle istediğimi alacağım anlamına geliyordu ya da en azından Onun dinliyor olduğu anlamına. Tanrı'nın Kutsal Gazabı adına kıçın yakında bizim olacak, seni ruh-kapanı orospu çocuğu.

60

ÜÇ GÜN SONRA, videoları çektikleri odada duruyordum. Gerçekten de yarım bir odaydı, diğer yarısı bir kutu dekor ve hatta bir makyaj alanıyla donatılmıştı, sanki zombiler veya müşterileri gerçekten o kadar umursamıştı. Tüm bu dehşetin ana dayanağı olan yatağa baktım ve yüksek sesle düşündüm, "Neredesin, orospu çocuğu?" Anlaşılan yüksek sesle söylemiştim.

"Bir şey mi dediniz Mareşal?" Gillingham, üzerinde FBI arması olan ceketinin içinde, aynalı makyaj alanında oturuyordu ama tabii, ben de aynı şeyin ABD Mareşali halini giyiyordum. İkimiz de çoğu saha çalışmasında standart olan vücut zırhımızı giyiyorduk.

"Üzgünüm, daha çok kendi kendime konuşuyorum, kötü adamımızın hangi cehennemde olduğunu merak ediyorum."

"Bir sürü kötü adam yakaladık," dedi ve bana döndü. Koyu renk pantolon ve botların içinde, muhafazakâr kostümüyle olduğundan daha çok kendine benziyordu. Hâlâ aynı olan tek şey, saçının üst tabakasının bir toka tarafından tutulması ve makyaj yapılmamasıydı ama bu kısım sahadaki çoğu kadın çalışsan için oldukça standarttı.

"Videoları çekmeye yardım eden birçok adamı yakaladık ancak ölüm anında ruhu tuzağa düşürüp tutup tutmadığını bilmediklerine yemin ediyorlar, bu da yasadışı bir şey yaptıklarını düşünmedikleri anlamına geliyor."

"Zombilerin cinayet kurbanı olabileceğini bilmiyorlarsa, yasadışı bir şey yapmamışlar demektir."

"Bak, olay bu, normal zombiler her zaman katillerini öldürürler. Onları öldüren kişiyi boğana ya da paramparça edene kadar mantıksız, neredeyse durdurulamaz ölüm makineleridirler ancak bunlar normal bir zombi kadar esnekti."

"Ve nedenini bilmiyorsun," dedi.

"Hayır, tam olarak değil. Sanki ölümden çok kısa bir süre sonra içlerine giren ruh, normal cinayet saplantısının devreye girmesini engellemiş gibi."

"Üzülecek daha fazla şey," dedi.

"Evet, bu onun için kısa, nahoş bir kariyer olurdu. Bunun yerine, hâlâ tüm bunlara yeniden veya daha kötüsüne başlayabilecek bir yerlerde."

"Nasıl daha kötü?"

"Dominga Salvador'un yaptığı gibi bir müşteriye kontrolü nasıl vereceğini biliyorsa, mükemmel bir seks kölesi yapabilir. Kahretsin, bir zombiyi müşteriye nasıl bağlayacağımı biliyorum, böylece onu bir iki gün kontrol edebilirler. Ruhu bozulmamış ve asla dışarı çıkmamışken, zombi sonsuza kadar insan yerine geçebilir."

"Gerçekten kimsenin onun ölümsüz olduğunu fark etmeyeceğine inanıyor musun?"

Thomas Warrington'ı düşündüm. "Zihni ve bedeni çürümekten koruyabilseydin ve kişiliği koruyabilseydin evet, lanet olsun ama zombi Teresa kendisinin öldüğünü bilmeyebilir."

"Ama yaşlanmaz. Önünde sonunda birileri bunu fark eder," dedi.

"Bu onlarca yıl sürebilir," dedim.

"Aman tanrım," diye fısıldadı ve elleriyle haç işareti yaptı. Stres zamanlarında alışkanlıkların bizimle kalması komikti.

Olay yerini tespit edince FBI rehine kurtarma birimi, RKB, orayı basmıştı, çünkü daha yakınlardı ve filmlerde sadece bizim küçük ajan ve psişik grubumuz olsa da potansiyel rehineleri kurtarmak için sekiz saat bekletmezdiniz ya da kötü adamlara kanıtları yok etmek ve ülkeden kaçmak için sekiz saat vermezdiniz. Yani Manning, Brent, Gillingham, Larry ve ben partiye geç gelmiştik.

Ruthie Sylvester da dahil olmak üzere zombileri bodrumda, sanki biri odanın ortasındaki çöpleri süpürmüş gibi bir yığın halinde yatarken bulmuşlardı, ancak bu merkez bir sunaktı. Sadece üst üste yığılmış zombi resimlerini görmüştüm ama cesetlerin etrafına da-

ğılmış kırık çanak çömlek ve cam parçaları bırakmışlardı, zemini ve duvarları kaplayan tebeşir çizimleri hâlâ oradaydı, bu yüzden geçilebilecek tek dar bir geçit vardı. Çizimler, gücü bir yere çekmek ve orada tutmak için tasarlanmış canlı sembollerdi. Bir voodoo rahibinin ya da rahibesinin iç kutsal alanıydı ve Dominga Salvador'un neredeyse yedi yıl önce St. Louis'deki bodrumunda kurduğu düzenin neredeyse aynısıydı. Yine de mihrap odasının dışında fazladan odaları vardı ve bunlar onun eserlerinden daha fazlasını içeriyordu. Ölü eti alıp ıslak kil gibi eritip canavarlar yapmayı öğrenmişti. İnsan ve hayvan zombi kalıntılarını kullanmıştı ki özellikle korku gösterisine değer bir şey olsun. New Mexico'da bunu yapabilen uygulayıcı sadece insan parçaları kullanmıştı, bu yüzden onunki beni daha çok rahatsız etti ama yine de yeni adamın bunu yapamamasına sevindim.

Biz geldiğimizde hâlâ burada olan bir voodoo uzmanı getirmişlerdi. Ona bodrum düzeninin böyle mi olması gerek yoksa değişiklik için yer var mı diye sormuştum. Değişikliğe yer olduğunu söyledi ama o bir voodoo takipçisi değildi, sadece bir akademisyendi, bu yüzden onun gerçek dünya bilgisine sahip olduğuna güvenmiyordum, çünkü sahip değildi.

Eve döndüğümde Manny'ye sorardım. O bilirdi. Mahkemede bana verdiği hiçbir şeyi kullanamazdım ama bu bilgi, alt kattaki enerjinin Dominga'nınkiyle aynı düzene bu kadar yakın olmasının bu korkunç büyünün nasıl yapıldığının bir parçası olup olmadığını anlamama yardımcı olabilirdi. Bu, o kızları odada öldürmeleri ve ruhlarını orada yakalamaları gerektiği anlamına mı geliyordu? Eğer öyleyse, o zaman gözaltındaki adamlar yalan söylüyorlardı çünkü yaşayan kızlar aşağı inip zombiler geri gelse fark edersiniz. Yoksa aşağıdaki her şey ruhu ele geçiren şişeleri yapabilmesi için miydi? Eğer bu doğruysa, o zaman gözaltına aldığımız diğer erkekler ve bir kadın, gerçekten de onların bir cinayet komplosunun parçası olduklarını anlamayabilirdi. Sadece yeterince bilgim yoktu ve FBI uzmanı mahkemede tanıklık edecek kadar emin değildi, bu yüzden bildiklerini kanıtlayamazsak, aslında herhangi bir yasayı çiğnememişlerdi.

Gitmelerine izin vermemiz gerekebilirdi. Bunu yapmak istemedim. Lanet olsun, adam ölüm anında ruhu yakalamanız gerektiğinden bile emin değildi. Ama güzel görünümlü bir ceset elde etmek için doğru türde bir doğal ölümün gerçekleşmesini beklediklerine gerçekten inanıyor muyduk? Hayır ama tam olarak bunu yapmadıklarını kanıtlayamadık. Kahretsin!

"Neden Dominga Salvador'daki dosyalardan hiçbiri buradaki düzeni göstermiyor?" diye sordu Gillingham.

"Sana söyledim, polislerin baskınına uğrayacağını anladığında kelimenin tam anlamıyla her şeyi aklamak ve yarattıklarını yok etmek zorunda kaldı."

"Yani buna birebir benzediğine dair tek kanıtımız senin sözlerin."

"Evet, patronunun söyleyip durduğu gibi."

"Bunun için üzgünüm. Jarvis genelde yeni psişik yeteneklerle tanışma konusunda çok heyecanlıdır."

"Sanırım akademiden yeni çıkmış parlak yeteneklerle tanışmayı seviyor, çünkü siz hâlâ FBI aromalı içecek içmeyi seviyorsunuz. Ben şirket bayrağını sallayıp *Yaşasın, takım* demek için yaşlıyım."

"Sanırım hakarete uğradım," dedi ama acısını azaltmak için gülümsedi.

"Jarvis seni bu program için işe aldığında genç ve kolay etkilenen biri olman senin suçun değil. Acemi olduğum zaman dünyayı kurtarabileceğimi sandığımı hatırlıyorum."

"Artık dünyayı kurtarabileceğine inanmıyor musun Anita?"

"Hayır, Teresa, inanmıyorum. Bazı geceler sadece kendimi kurtarmak bile tüm gücümü tüketiyor."

Kapı açıldı ve Çok Özel Ajan Jarvis içeri geldi. Uzun boylu, kısa kesilmiş siyah saçlarıyla atletik açıdan zayıftı, her şeyi gören ve yalnızca yarısını onaylayan, geri kalanına inanmayan gözleri vardı. Ben güvenmediği yarıya düşüyordum.

"Eve ne zaman gidiyorsun Mareşal Blake?"

"Burada katkı sağlayabileceğimi düşündüğüm bir şey kalmadığını hissettiğimde Özel Ajan Jarvis."

Ekşi bir şeyin tadını almış gibi yüzünü buruşturdu. "Sanırım verebileceğiniz tüm bilgileri verdiniz."

"Hâlâ dışarıda bir yerde olması sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Tabii ki ediyor."

"Onun uzmanlığı olan yaşayan ölülerle baş etme konusunda elinizdeki en iyi kişi olmama rağmen neden beni acele ettirmeye çalışıyorsunuz o halde?"

"Son on yılın en iyi dokunma kâhinlerinden birine sahibim. Tek yapması gereken onun dokunduğu bir şey bulmak."

"Sık sık dokunduğu," dedim.

Onayladı. "Bu doğru."

"Her şeyi aldı Jarvis. Beck, kayıp adamımıza ait bir eşya bulamıyor," dedi Gillingham.

"Bir isim bulamadığımıza bile inanamıyorum," dedim.

"Sör, ona sadece efendim anlamında sör diye hitap etmişler," dedi Gillingham.

"Sanki hepsine hâkimmiş gibi davrandı ve hepsi ona boyun eğdi. Ciddi bir güç içindeymiş."

Jarvis, "Kimse buna karşı çıkmaz," dedi.

"Bekle, kâhinin dokunacak şeyler bulmaya çalıştığını mı söylediniz?"

"Evet."

"Ya yaptığı zombiler?"

"Bunu denedik ancak vücutların kendisinden izlenimler aldı. Onların hayatını gördü, onun değil."

Gillingham, "Beck bundan sonra saatlerce kendini kaybetti," diye ekledi.

Jarvis, "Fazla paylaşmaya gerek yok ajan," dedi.

"Üzgünüm efendim."

"Lanet olsun, onu bu şekilde kaybedemeyiz."

"Yanına en gerçekçi olan zombiyi götürdüğünü söylüyorlar. Aktörlerle sadece iki film yapmasına izin verdi ve ruhunu asla çıkarmadı ve çürümesine izin vermedi. Kız onun için özel biriydi, buna

hepsi katılıyor," dedi Gillingham.

"Onun videoları var mı?" diye sordum.

"Evet, internete yüklenmediler ama onlar bizde var."

"Bir resim için çerçevemiz var mı?" diye sordum.

"Evet."

"Eğer onun için özelse belki de onu hayattayken tanıyordur?"

"İşimizi biliyoruz Mareşal."

"Pardon, beyin fırtınası yapıyordum."

"Senin beyin fırtınası yapmana pek ihtiyacımız yok, burada FBI olarak yeterince iyiyiz."

"Benden neden hoşlanmıyorsun Jarvis?"

Şaşkın göründü. "Seni beğenmiyor değilim Blake."

"Bunu sormadım, benden neden hoşlanmadığını sordum."

"Açık konuştuğunu duymuştum."

"Evet, soruya cevap verecek misin?"

"Sen kontrol edilemezsin. Güçlerin katlanarak büyümüş gibi görünüyor ve kimse bu gücün sınırının ne olduğunu veya Nekromansi sınırlarınız olup olmadığını bilmiyor. İyiliğe yardım etmek ve barışı korumak için kullanımlarınız var ancak gücünüz yüzyıllar boyunca kötüye kullanıldı. Nekromensırlar her zaman ölümsüzlerden oluşan ordular yaratıyor ve ülkeleri fethetmeye çalışıyor gibi görünüyor."

"Aslında herkes söylüyor ama bunun gerçekten yaşandığına dair tek bir tarihsel açıklama bulamıyorum. Siz bulabilir misiniz?"

Bir an hazırlıksız yakalandı ancak güvenini ve önyargısını çabucak toparladı. "Seninle tartışmak zorunda değilim, Mareşal. Eve gidebilir ve her şeyi becerikli ellerimize bırakabilirsiniz."

"Seni korkutmayan yeteneklere sahip, kontrol edebileceğin insanların elinde demek istiyorsun."

"Takip ettiğimiz adam, senin gibi bir nekromensır. Onun kötü olmadığını mı iddia edeceksin?"

"Kötü biri ama mutlaka bir nekromensır değil. Sadece güçlü bir voodoo uygulayıcısı olabilir. Ona rahip demekten çekiniyorum çün-

kü bu takipçileri olduğu anlamına geliyor ve ben onun yalnız olduğunu düşünüyorum."

"Güçleri hâlâ ölülerin üzerinde ve onları kötüye kullandı."

"Ben güçlerimi kötüye kullanmıyorum."

"Akademiklerin sorgulaması için tarihi figürleri uyandırıyorsun. Mezarlarında ağlayıp af dilesinler diye ailelerin ölü bireylerini kaldırıyorsun. Tartışmalı vasiyetler ve büyük jüri tanıklığı üzerinden insanları ölümden diriltiyorsun. Ölüleri para için rahatsız ediyorsun, Mareşal Blake. Bunun görevi kötüye kullanmak olduğunu düşünüyorum."

"Yani dünya çapındaki büyük müzelerde antikalara yardım etmek için çalışan kâhinlerin güçlerini kötüye kullandıklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, bu yetenek için iyi bir kariyer yolu."

"Yani hoşuna gitmeyen şey ölülerle çalışma yeteneği."

"Senin psişik yetenek alanında çalışıp deli olmayan ya da mezardan yürüyen bir cesedi zar zor kaldırabilen bir şarlatan olmayan biriyle henüz çalışmadım."

"Eğer ölüleri kaldırabiliyorlarsa şarlatan değillerdir, yeterince güçlü değillerdir sadece," dedim.

"Nasıl dersen de, bir takım oyuncusu olma yolunda işbirlikçi olacak daha güçlü animatörler bulamadım."

Güldüm. "Eh, biz yalnız bir topluluğuz, bunu kabul ediyorum ama bunun bir kısmı, ölüleri kaldırabildiğin zaman insanların senden hoşlanmaması. Senden korkuyorlar ve bir süre sonra arkandan ya da yüzüne karşı kötülüğe işaret eden insanlara sahip olmaktansa yalnız kalmak istiyorsun."

"Önyargılı olduğumu mu söylüyorsun?"

"Evet, öyle söylüyorum."

"Belki ama Colorado'da birkaç ay önce yaptığın şey... Blake, ölümsüzlerden oluşan bir ordu kurdun. Boulder bölgesindeki tüm cesetleri kaldırdın ve nasıl bulacağımızı bile bilmediğimiz ölü yürüyüşçüler buldun. Sonunda büyüyü ortadan kaldırdığında yollarında öl-

düler. Yerel polis, üç kayıp vakasını bu şekilde kapattı."

"Ailenin merakını dindirebildiğime sevindim," dedim.

"Hepsinin sen olduğun konusunda sessiz kalmayı başardık ama insanlar ayakları yere basan ölülerin, yüzlercesinin görüntülerini YouTube'a koydu. Hükümet herkese, insanları çürüten hastalığın bir parçası olduğunu söyledi ama sen biliyorsun ve ben biliyorum ki bu sendin, hepsi sendin."

"Aslında hepsi ben değildim, ölülerle yeteneği olan başka bir eski vampirdi."

"Nekromensırlarla ilgili hoşuma gitmeyen şeylerden biri de bu; onları öldürebilirsin ama bu onları her zaman durdurmaz."

"Nekromensırlara vampir efendileri gibi davran Jarvis. Kalbini ve kafasını al, hepsini yak ve küllerini üç farklı su kaynağına dök."

"Ölümünde sana bunun yapılmasını istediğini mi söylüyorsun gerçekten?"

"Vasiyetimde yazıyor, yani evet," dedim.

Bir süre beni inceledi. "Geri gelmekten korkuyorsun."

"Evet, korkuyorum."

"Bir vampirle evleniyorsun, neden geri dönmek istemiyorsun?"

"Çünkü geri geldiğini gördüğüm tek nekromensırlar vampir değildi, süper-katil zombilerdi ve ben bunu istemiyorum."

"Bir canavar olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Onu şok etmiş gibi Gillingham, "Ajan Jarvis!" dedi.

"Buradan gidiyorum. En azından St. Louis'te bundan daha açık fikirliler."

"Ben açık fikirliyim Blake. Sadece senin tehlikeli olduğunu, herkesin bildiğinden daha tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Belki bildiğinden de tehlikeli."

Başımı iki yana salladım. "Hoşça kal Teresa, umarım bu adamın içeceğinden çok fazla içmezsin."

Elimi sıkmak için uzandı, aferin ona. Hoşça kal ve iyi şanslar demek için Manning ve Brent'i aradım. Bana adamın yanında götürdüğü zombinin fotoğraflarını gösterdiler. Koyu tenliydi; Hispanik,

Yunan ya da belki kayıp adamımız gibi güney İtalyan olabilirdi. Uzun koyu renk saçları ve her fotoğrafta korku dolu olan gözleriyle güzel bir kızdı.

Görebildiğim ve konuşmak istediğim her ajana veda ettim. Larry içecek grubunun geri kalanıyla kalıyordu ama Jarvis için özür diledi ve ciddi gibiydi. Onlara iyi avlar diledim ve havaalanına gitmek üzere yola çıktım. Eve dönme vaktim gelmişti.

61

ARACIMI HAVAALANI OTOPARKINDA bırakmıştım çünkü ne kadar süre eyalet dışında olacağımı bilmiyordum. Hayatımdaki erkekler bir süre beni havaalanından almaya çalışmıştı ama bu yalnızca sabit bir program olunca işe yarıyordu. Suçla mücadeleyi planlamak zordu ama yumuşak bahar karanlığında havaalanından eve dönerken umurumda değildi, yoksa o yaz başı karanlık mıydı? Mayıs, St. Louis'de yaz sonu serinliği ya da neredeyse yaz ortası sıcağı olabilecek aylardan biriydi. Takvim, yazın keyfi bir astronomik olayla başladığını söyleyebilirdi, ancak son kararı aslında hava verirdi.

Telefonum çaldı ve Bluetooth kulaklık yeniden çalıştı. Bu beni neden hâlâ şaşırtıyordu bilmiyorum. "Merhaba, ben Blake."

"Anita, ben Manny."

"Hey, naber?"

"Sormaktan nefret ediyorum ama Connie ve Tomas gelinlik dükkânından elbisesiyle Tomas'ın smokinini almaya gittiler, şimdi Connie'nin arabası çalışmıyor. Aklıma gelen herkesten onları almasını istedim."

"Yol yardımını arayamazlar mı?" diye sordum.

"Tomas bu gece eyalet otobüsünde olmalı."

Hayatımda bunun ne kadar önemli olduğunu anlayamadığım bir zaman vardı ama bu Sin'in spora başlamasından önceydi ve üniversitelerin daha ortaokulda yetenek keşfine başladığını öğrendim. "Tamam, nerede olduklarını söyle, Tomas'ın otobüste olduğuna emin olacağım."

"Ah, Anita, hayatımı kurtardın. Cidden, Rosita beni öldürecek. Bu gece çalışmamalıydım."

"Anladığım kadarıyla Bert seni aksine ikna etti."

"Üniversitede okuyan bir çocuğum ve ödemem gereken büyük bir düğün var, Bert'in çok fazla ikna etmesine gerek yoktu. Ama hayvan kanıyla kaplandım ve bu kadar son anda azıcığını bile düğün kıyafetlerine bulaştırsam hem Rosita hem Connie beni öldürür."

Güldüm. "Müstakbel gelin ve Tomas nerede?"

Bana Mutluluk İncileri Gelinlik'in adresini verdi. Yanlış duymuş olduğumu umarak adı tekrarlamasını sağladım.

"Bölgeyi biliyorum, yakınlarda eski bir mezarlık var. Giysilerin lekesiz bir şekilde ulaşmasını sağlayacağım."

"Teşekkürler Anita, sana borçluyum."

"Evet ama Rosita bana yemek şirketleri ve diğer şeyler hakkında her türlü düğün bilgisini verecek, bu yüzden belki ödeşmiş oluruz."

"Rosita ve ben annesinin arka bahçesinde evlendik ama en büyük kızımızın düğünü için büyük bir olay olması gerekiyordu."

"Rosita onu hiç duymadığım kadar mutlu görünüyor."

"Bir düğün organizasyon işine başlamaktan bahsediyor, inanabiliyor musun, benim Rosita'm?"

"Tomas on üç yaşında, muhtemelen evde oturan bir anne olarak günlerinin bittiğini görüyordur."

"Ama tam emekli olmayı düşünürken yeni bir iş mi başlıyor?"

"Emekli olmayı düşündüğünü bilmiyordum Manny."

"Rosita ve ben her zaman altmış yaşımdayken, beş yıldan az bir süre sonrasını planlamıştık."

"Belki o işe gider, sen de Tomas'ın lise yıllarında evde oturan bir baba olabilirsin."

"Dilini ısır," dedi, "ve kurtardığın için teşekkürler."

"Sorun değil Manny." Telefonu kapattık ve gelinlik dükkânına yöneldim. Muhtemelen yakında elbiseler hakkında düşünmeye başlamam gerekecekti. Tanrım, alışveriş yapmaktan nefret ediyordum ve Jean-Claude'un benim için nasıl bir gelinlik tercih edeceği düşüncesiyle ürperdim. Düğünümüz için taç yaptırma konusunda şaka yapıyor olmasını umuyordum ama ciddi olduğuna oldukça emindim.

Uzun bir ışıkta bir grup mesajı yazarak nerede olduğumu,

Manny'nin çocuklarını kurtarmam gerektiğini ve onları sevdiğimi bilmelerini sağladım. Jean-Claude dışında herkesten sevgi gördüm ama o zaten Suçlu Zevkler'de sahneye çıkmış olmalıydı. Çıkacak kişileri sunuyordu, bu akşam dans etmeyecekti ama müşteriler için oluşturduğu ortamı bozmamak için telefonunu yine de kapatırdı ve evet son söylediğim onun kelimeleriydi, benim değil.

Connie ve Tomas'ı en son geçen yıl Animatörler Şirketi için düzenlenen piknikte görmüştüm. Manny, oğlunun o zamandan beri on santim büyüdüğü konusunda beni uyarmıştı, bu yüzden Tomas'ı tanımamaya hazırdım ama Connie yirmi beş yaşındaydı. Nasıl göründüğünü biliyordum ama ne tür bir araba kullandığını hatırlayamıyordum. Lanet olsun, sormalıydım.

Manny'yi geri arayıp sordum. "Gümüş Chevy Sonic ve her ihtimale karşı ikisinin de cep telefonu numaralarını göndereceğim. Tören için telefonumu kapatmak üzereyim."

"Sorun değil Manny, anladım." Tekrar teşekkür etti ve kapattık.

Chevy Sonic'in neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kırmızı ışıkta durduğumda sormak yerine, arabayı Google'da arattım ve her türlü resmi vardı. Orta büyüklükte bir arabaydı ve biraz yuvarlaktı. Araba markalarını ve modellerini bilen ya da olay mahallinden bir arabanın harika bir tanımını yapan polislerden değildim. Eğer işin içinde tanımlayabileceğim bir hayvan varsa hallederdim ama arabalar beni şaşırtıyordu.

Connie'nin arabası park yerindeydi. Hatta bir ışığın altına ve parlak pencerelerinde her şeyden çok balo elbiselerinin reklamını yapan gelinlik dükkânının yakınına park etmişti. Sanırım yılın o zamanıydı. Parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ve Manny'nin çocuklarından hiçbiri görünmüyordu.

Arabanın yanına park ettim, inip içine baktım. Arka koltuğa özenle yerleştirilmiş bir askıda büyük bir giysi çantası vardı. Sanırım Connie gelinliğini buruşturma riskini almak istememişti. Onu suçlamadım. İki küçük giysi çantası asılıydı. Biri muhtemelen Tomas'ın smokiniydi. Diğer küçük çantanın ne olduğu hakkında hiçbir fik-

rim yoktu, muhtemelen yakında öğreneceğim gizemli bir düğün meselesiydi.

Belki Mutluluk İncileri'ne geri dönmüşlerdi ama bu isimden asla yanına yaklaşamayacak kadar nefret etmiştim. Ama bir Savaşçı Gelin mağazası yoksa, büyük ihtimalle ben de eşit derecede sevimli bir yere gidecektim. Belki de yol yardımı aramak için geri dönmüşlerdi, gerçi ikisinde de cep telefonu vardı. Derin bir nefes aldım, yavaşça bıraktım ve bir nedenden dolayı dükkâna geri döndüklerini içimdeki o sıkı duyguya söylemeye çalıştım. Bir polis olmak genelde seni paranoyak yapıyordu. Paranoya hep haklı çıkmazdı.

Kendime orada olacaklarını söyleyerek gelinlik dükkânına gittim. Belki de tuvaleti kullanmaları gerekmişti? Kötü bir şey olmak zorunda değildi. Sadece içimdeki polise rahatlamasını söylemem gerekiyordu. Dükkânın içi o kadar aydınlıktı ki karanlık otoparktan sonra neredeyse canımı acıtıyordu.

Güzel ama muhafazakâr siyah elbiseli bir kadın gülümseyerek aceleyle öne çıktı. "Merhaba, ben Anne, Mutluluk İncileri'ne hoş geldiniz, tüm gelin ihtiyaçlarınız için buradayız, bu gece size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yeterince genç görünseydim slogan, 'tüm balo ihtiyaçlarınız için' olur muydu diye merak ettim. "Merhaba Anne, Connie ve Tomas Rodriguez'i arıyorum. Arabası bozuldu ve yardım etmem için beni aradılar."

"Ah, evet, Connie geldi ve böyle bir şey söyledi. Bir arkadaşını bekleyecekti ve erkek kardeşinin okulda önemli bir spor işi vardı."

Kendimi daha geniş gülümsemeye zorladım. "Evet, Tomas Eyalet'e gidiyor. Aslında, onu en kısa zamanda otobüsüne götürmem gerekiyor, bu yüzden onlara burada olduğumu söylersen iyi olur."

Kaşlarını çattı, gergin görünüyordu. "Gelinliği almak için geri çıktılar. Connie onu arabada bırakmak istemedi, gelinler nasıldır bilirsiniz."

Aslında bilmiyordum ama başımı sallayıp gülümsedim, "Elbise hâlâ arabada ama Connie ve Tomas otoparkta değil," dedim.

"Muhtemelen arabada oturuyorlardır," dedi.

"Arabayı kontrol ettim, elbisesinin arka koltukta olduğunu ve diğer iki giysi çantasının asılı olduğunu bu şekilde biliyorum."

"Ve arabada değiller mi?" diye sordu.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Hayır Anne, değiller ve burada da değiller mi?"

"Hayır," duvar saatine baktı, "aman Tanrım, yarım saat önce elbiseyi almaya gittiler. Oralarda bir yerde olmadıklarına emin misiniz?"

"Eminim oralarda bir yerdedirler Anne, çünkü burada değiller ama park yerinde de değiller." Neden onları kontrol etmediğini sorma dürtüsüne direndim. Bu kadın sadece bir sivildi. Sakin, sevimli, hemen gerilen bir sivil. Onun işi hizmet edip korumak değildi ya da tamamen işe yaramaz olmamak... Sinirlerim konuşuyordu. Bu payetli elbiseler ve talepkâr gelinler söz konusu olduğunda bu mağazada ben çalışsam tamamen işe yaramaz olurdum mesela. Hepimizin güçlü yönleri var. Connie'nin cep telefonunu çevirirken kendime bunu söyledim.

Dua ettim, "Lütfen bir arkadaşını, nişanlısını, herhangi bir şeyi aramış olsunlar. Her şey yolunda olduğu sürece, bu yolculuğu bir hiç uğruna yapmama izin ver."

Connie'nin telefonu sesli mesaja gitti. Mesaj bırakmadım. Telefonu kapatıp Tomas'ı aradım.

"Hadi, hadi, aç şunu, aç şunu."

Satış elemanı Anne şimdiye kadar endişemi anlamıştı ve endişeyle etrafımda dolanıyordu. Biraz mahremiyet için dükkâna doğru yürüdüm ve sinirlerim onunki olmadan da yeterliydi. Kulaklıkla ilgili sevmediğim tek şey, ortam gürültüsünün duymayı zorlaştırabilmesiydi.

Bu sefer mesaj bıraktım. "Tomas, ben Anita Blake. Eyalet otobüsüne bindiğini görmeye geldim. Sen ve Connie neredesiniz?"

Connie'nin telefonunu geri aradım. Yine sesli mesaj, lanet olsun. "Connie, ben Anita Blake, Manny beni sizi almam için gönderdi. Ben gelinlik dükkânındayım, sen neredesin?"

Henüz Manny'yi aramak istemiyordum. Mantıklı, güvenli açıklamalar olabilirdi ama bir yanım, Connie gelinliğinin birkaç dakika arabada kalmasını istemediyse, çekip gitmez ve elbiseyi arabada bırakmazdı diye düşünüyordu. Boş arabayı bulduğumdan beri örümcek hislerim sızlıyordu. Bazen paranoya değildir, bu saf gerçektir.

Telefonum çaldı, Connie'nin numarasıydı. Kulaklıktaki düğmeye bastım. "Connie, neredesiniz çocuklar?"

"Üzgünüm Anita, Consuela şu anda telefona gelemez." Bir erkek sesiydi. Tanıdık geliyordu.

"Connie neden telefona gelmiyor?" diye sordum.

"Şu anda biraz bağlı, yoksa koli bantlı mı demeliyim."

"Tomas nerede?"

"Yakında ama kız kardeşimle yalnız konuşmak istedim." Bir arabada olduğunu duyabiliyordum, araba kullanıyordu. Henüz o kadar uzakta değillerdi. Belki de.

"Kardeşim derken? Manny ve Rosita'nın sadece bir oğlu var."

"Bu doğru, Manny ve Rosita'nın sadece bir oğlu ve iki güzel kızı var," dedi.

Güzel kelimesini vurgulama şeklini beğenmedim ama aynı zamanda Manny ve Rosita hakkındaki ifadelerin de onun için önemli olduğunu biliyordum. Sadece nedenini bilmiyordum. Polise başvurmamamı söylememişti. Kulaklıklı mikrofonda olduğum için mesaj yazabiliyordum ve sesimi kapatırsam, metin uyarı sesi gibi hiçbir şey duyamayacaktı. Bunu nasıl yapacağımı biliyordum, yaşasın! Tanıdık sesi konuşturmanın yollarını bulmaya çalışırken Zerbrowski'ye mesaj attım. Konuştuğu sürece onları incitemezdi ya da ben de kendime öyle söylüyordum.

Zerbrowski'ye gönderilen metin basitti:

"Manny'nin kızı ve oğlu kaçırıldı. Kaçıran kişiyle telefonda konuşuyorum."

"Öyleyse, sadece üç çocukları varsa, nasıl onların erkek kardeşi olabilirsin?" diye sordum.

"Üvey kardeş," dedi.

Zerbrowski mesaj attı: *"Neredesin?"*

Adresi satış elemanı Anne'den aldım. Şu anda bir arabanın bulunduğum yere doğru yola çıktığını mesaj attı.

Mesaj attım: *"Işıklar ve sirenler onu korkutur mu yoksa faydası mı olur bilmiyorum."*

"Sessiz bir şekilde yollayacağım," diye mesaj attı.

Kararına güvendim. Telefonda deliyle konuşmaya geri döndüm ve aniden sesi tanıdım. Brent sadece üç gün önce canlı yayın sırasında ona deli demişti. Nabzım boğazımda atıyor ve sesimden anlaşılmaması için dikkatlice nefes almam gerekiyordu. "Demek Manny'nin farklı bir anneden olan oğlusun."

"Evet, sana benden bahsetti mi?"

Ne söyleyeceğimi hesapladım ve sonunda gerçeği seçtim. Her zaman yeterince iyi yalan söylemezdim. "Hayır ama gençken fırlama olduğunu biliyorum ve Rosita o taraklarda bezi olan biri değil."

"Çok sıkıcı ve sıradan görünüyor. Señora yerine onu nasıl seçmiş olabilir?"

"Señora?" derken kelimeyi soru haline getirdim.

"Señora. Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun Anita? Annemin kim olduğunu bilmiyor musun?"

Her şeyin yerine oturduğu anlardan birini yaşadım. "Lanet olsun, Dominga Salvador'un iki yeğeni yok, bir yeğeni ve bir oğlu var. Bu yüzden kendine Sör dedin, Señora gibi olduğu için."

Güldü. "Çok iyi. Evet. Tüm hayatım boyunca dışlandığımı hissettim. Erkek kardeşim, annem ve babam hep sıradan göründü. Notlarım hep çok iyiydi, sahada mükemmeldim, üniversiteye burs kazanarak gittim ve kardeşimse sürekli başarısız oldu. Ben hiçbir zaman ailem gibi olmadım ve sonra bunun nedenini öğrendim. Annem benim annem değildi, babam benim babam değildi ve kardeşim sadece kuzenimdi. Bu bir aydınlanma oldu Anita, hayatımı değiştiren bir aydınlanma."

"Nereye ait olduğunu anlamak her zaman güzeldir," dedim çünkü başka ne diyeceğimi bilemedim.

Gelinlik dükkânının kapısından üniformalı bir memur geliyordu. Rozetimi görünür hale getirdim. Mesaj yazdım, "Ben kaçıranla telefondayım. Onu konuşturmaya çalışıyorum" ve görevliye gösterdim.

Başını salladı ve Anne'in kendisine getirdiği bir not defterini kullanarak "Yolda daha fazla birim var," yazdı.

Daha fazla polis geliyordu. Kaçıran kişiden onları yakalamamıza yardımcı olacak bilgi almanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. "Annem öldü ama babam ölmedi. Güzel bir ailesi vardı, mutlu görünüyorlardı."

Geçmiş zaman kullanmasından hoşlanmadım. "St. Louis'e geldin, Manny'yi buldun ve onu izliyordun."

"Kızlarını ve oğlunu gördüm. Onlar benim kardeşlerim olmalıydı. Ben onların ağabeyi olabilirdim. Onlara yardım edebilirdim ve babam bana ölüleri diriltmeyi öğretebilirdi ama onun yerine sana öğretti. Bana öğretmesi gereken her şeyi sana öğretti."

"Bu bir işti. Ben de yeni animatörlere öğrettim."

"Hayır!" diye bağırdı. "Babamın sana öğrettiklerini küçümseme."

"Küçümsemiyorum, sadece Manny ve benim iş arkadaşı olduğumuzu söylüyorum. Beni başka bir kızı olarak görmüyor."

"Ama sana öğretti ve annem senin içindeki büyüklüğü gördü Anita. Benimle Señora hakkında konuşacak insanlar buldum. Dediler ki o da benimle tanışmanı istiyormuş. Birlikte güçlü bebeklerimiz olabileceğini için."

"Manny bana anlattı, Dominga da güçlü olacağı için onunla bir bebek sahibi olmak istemiş."

"Ve ben güçlüyüm."

"Dominga, Manny'ye hamile kaldığını söylemedi."

"Bunu bilmiyorsun.

"Biliyorum çünkü Manny'yi tanıyorum. Bir oğlu olduğunu bilseydi bir şekilde hayatında olmaya çalışırdı."

"O beni istemedi."

"Sana yemin ederim, Manny'nin haberi olsaydı seni severdi." Kafamda yeğenlerden birinin en başından beri yanlış olduğunu söy-

lediğini düşündüm ve 'yanlış' olan yeğenin, Dominga'nın benim üremi istediği yeğen olmadığını fark ettim, iyi yeğeni kastediyordu.

"Señora'dan ayrıldığı zaman gerçek gücünü ve beni reddetti o,"

"Senden kibar, iyi bir çocuk olarak bahsetti Max."

"Benden mi bahsetti?"

"Evet, diğer yeğen Artie'nin başarısız biri olduğunu ama senin harika olduğunu söyledi."

"Arturo her şeyde başarısız olur, hiç hırsı yok."

"Sen çok hırslısın, değil mi Max?"

"Evet ama tam ismimi kullanıyorum Anita. Eğer babam gerçekten benden bahsettiyse tam adımı söyle."

"Maximiliano," dedim.

Tekrar güldü ama şimdi sanki çok sert vurursan kırılabilirmiş gibi hassas bir tarafı vardı sesinin. Her an deliliğe evrilebilecek türden bir kahkahaydı. Bu olmadan önce Connie ve Tomas'ın ondan uzak durmasını istedim.

"Evet, evet, ben Maximiliano."

Ona üniversiteye ve o bursa ne olduğunu sormak istedim. İyi çocuk Max'in nasıl ruhlara işkence eden canavar olduğunu bilmek istiyordum ama onun konuşmaya devam etmesini istiyordum. Artık daha çok polis vardı. Anne, Connie'nin arabasını işaret etmişti. İpuçları arıyorlardı ve takım elbiseli biri not defterine, "Onları nereye götürdüğünü bulmaya çalışın," yazmıştı.

"Nasıl?" yazdım.

Bazı önerilerde bulundu ve ben denedim. "Peki sen, Connie ve Tomas bu gece nereye gidiyorsunuz?"

"Neden, polis onları zamanında bulabilsin diye mi?"

'Onları zamanında bulma' deyişinden hiç hoşlanmamıştım. "Nerede olduğunu bilmezsem o kahve randevusunu yapamayız."

Birkaç nefes boyunca sessiz kaldı. Başka birinin ses çıkardığını zannettim. Connie olup olmadığını sormamak yapabileceğim tek şeydi ama telefonda herhangi bir şey duyabildiğimi bilmesini istemedim. Kapatacağından korktum.

Takım içindeki dedektif, "Onunla görüşmeyi kabul etmeyin!" yazdı.

Ondan uzaklaştım. Eğer bana bir yer verirse onu ve çocukları bulabilirdim. Manny'nin çocukları. Connie neredeyse benim yaşımdaydı ama hâlâ onun çocuğuydu.

Dedektif kolumdan tuttu ve notu yüzüme doğru salladı. Elinden kurtuldum, ben de rozetimi ona doğru salladım. "Kendin söyledin Maximiliano; Señora, annen, seninle benim takılmamızı istedi. Zombilerini gördüm, harikalar. Birlikte harika, korkutucu şeyler yapabiliriz."

"Ben deli ya da aptal değilim Anita." Sesi şimdi kızgın geliyordu.

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Gerçek annem gibi deli olduğumu düşünüyorsun."

"Onun deliden de öte, şeytani olduğunu düşündüm," dedim.

O zaman güldü. "Bu dürüsttü."

"Benimle buluş Maximiliano, o kadar dürüst olacağım ki seni uçuracak."

"Ah, geldik," dedi. Arabanın motoru kapandı. Arabasının kapısının açıldığını ve sanırım çakıllara bastığını duydum. Birinin ağzı kapalıyken çığlık atmaya çalıştığını duyduğumu biliyorum. Kadın sesi gibiydi. "İkiniz de benim için çığlık atabilirsiniz Consuela. Bir zamanlar nişanlımdı ama beni terk etti. Artık o sonsuza kadar benim."

Connie, ağzında ne varsa -Max koli bandı demişti- kurtulup bağırmak için elinden geleni yapıyordu. Her ne görüyorsa onu korkutuyordu.

"Gitmeliyim Anita, kız kardeşim zorluk çıkarıyor ama güneş doğmadan önce işi kolay olacak, çünkü ona ne söylersem harfiyen yapacak. Sayende çok para kaybettim ama Consuela kendi kölesini isteyen bir müşteri için mükemmel olacak. Tören için burada olmasına bile gerek yok, sadece ruhunun bulunduğu şişeyi tutması gerekiyor, tıpkı bir cin için sihirli bir yüzük gibi."

Ağzım kurumuştu ama konuştum, "Öldürülen zombilerin katillerine saldırması olayından nasıl kurtuldun?"

"Ruh, Anita, kişilik. İnsanlar şiddet konusunda çok ayrılır. Saf zombiler hiç çelişkili değildir, ancak ruhu geri eklersen, geri kalanımız kadar berbat olurlar. Kız kardeşimi çok zengin bir adama sonsuza kadar kölesi olmak üzere satacağım. Erkek kardeşimi öldürecek miyim yoksa sakat mı bırakacağım bilmiyorum. Ne olursa olsun babam beni bir daha asla unutmayacak."

"Maximiliano, bunu yapma, onlara zarar verme."

"Onları kurtarmak için seni becermeme izin verir misin Anita?"

"Tabii," dedim.

Tekrar güldü ve Connie'nin ağzını tıkayan şeyden çaresiz sesler çıkardığını duydum. Sanki onu çakılların ve sonra yabani otların ya da başka bir şeyin üzerinde sürüklüyor gibiydi. "Gitmem gerek Anita, öldürmem gereken insanlar, çalmam gereken ruhlar var. Biliyorsun, genç bir erkek için bir alıcı bulamadım ama bahse girerim ki müşterinin her isteğine tamamen itaat eden biri için, doğru kişi cömertçe ödeme yapar, sence de öyle değil mi Anita?"

"Şaka yapmıyorum Maximiliano. Hadi takılalım. Hadi seks yapalım, tıpkı annenin istediği gibi."

"Söylentiler Señora'yı senin öldürdüğünü söylüyor, bu doğru mu Anita?"

"Söylentilere asla inanma," dedim.

"Ah, umarım doğrudurlar çünkü doğruysa hangimizin daha güçlü olduğunu görmen için sana bir şans vereceğim."

"Nasıl daha güçlü? Bunu nasıl kanıtlayacağız?"

"Önce, töreni bitirmeden beni bul, yoksa kurtaracak bir kız kardeş kalmayacak. Belki öldürmeden önce onu beceririm, bu sana beni bulman için daha fazla zaman verirdi."

Onu tehdit etme dürtüsüyle savaşırken sakinleşmeye çalıştım. "Bu, Señora'nın yapmanı istediği şeyi yapmak için son şansın, Maximiliano."

"Colorado'dan olan videoları gördüm Anita. Anneme güçlü torunlar vermekten çok, hangimizin daha iyi nekromensır olduğunu görmek istiyorum."

"Tamam, hadi gidelim, yapalım, sadece bana nerede olduğunu söyle."

"Ne istediğimi bir düşün, Anita ve bize kendimizi test etme arenası verebilecek, bu kadar zaman içinde gidebileceğim sınırlı sayıda yer olduğunu bileceksin."

"Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Eğer anlamazsan onları öldüreceğim, en azından kızı satacağım ve bu şehirden zengin bir adam olarak ayrılacağım. Bana biraz daha dostane davranan ve Amerika'ya iadesi olmayan bir ülkede dükkân açacağım."

"Maximiliano, bana nasıl yaptığını anlat. Ruhu nasıl yakalıyorsun?"

"Gel ve izle," dedikten sonra İspanyolca sert bir şeyler söyledi. "Çocuk bağlarını çözdü ve bagajı açmayı buldu. Aptal çocuk." Silah sesi o kadar yüksekti ki bir an tek kulağım sağır oldu.

"Siktir, ne yaptın?"

"Koştu, başka ne yapabilirdim Anita?"

Connie, ağzından çıkabildiği kadar yüksek sesle ve uzun süre bağırıyordu. Gürültü hakkında endişelenmiyordu. Kahretsin!

"Tomas ölürse sen de ölürsün. Connie'ye dokunursan aletini kesip ağzını tıkarım."

"Ah, istediğin kadar konuş Anita, istediğin kadar konuş."

"Bana nerede olduğunu söyle, seni orospu çocuğu, sana asla boş bir tehditte bulunmadığımı kanıtlayayım."

"Beni bul, sonra kimin neyi kaldırdığını göreceğiz." Telefon kapandı.

Öfkemi tek kelime etmeden avaz avaz haykırdım. O anda karşımda olsaydı onu öldürürdüm, yanımda polis olsun ya da olmasın.

62

MANNY'Yİ ARAYIP ONA Connie ve Tomas'tan bahsetmek zorundaydım. Ayrıntıya girmeden onların rehin alındığını söyledim. Dominga Salvador'dan haberinin olmadığı bir oğlunun olduğu haberi, çocukları güvende olana ya da onu yüz yüze görene kadar bekleyebilir diye düşündüm. Bazı şeyleri telefonda anlatmak istemezdiniz.

"Telefon şirketini arayıp haklarından feragat edip telefon kayıtlarını istemen gerek, böylece yerlerini bulabilmek için Tomas'ın telefonunun GPS'ini kullanma izni çıkarmamıza gerek olmayacak."

"Connie'nin telefonunu da ödüyoruz. Bu işe yarar mı?"

"Kahretsin evet, telefonunun onda olduğunu biliyorum, çünkü onunla konuşuyordum." Benden çok da iri olmayan, miğferinin altına gizlenmiş saçlarıyla uyumlu, düzgün siyah bıyıklı Çavuş Hudson'a döndüm. Şu anda birimindeki en küçük adamdı ama hepsi o iki metre boyundaymış ve çuvallarlarsa onlara zarar verecekmiş gibi davranıyordu. Hudson ve ben arkadaş değildik ama birbirimize saygı duyduk ve haftanın her günü sevilmektense saygıyı tercih ederdim. Beni çok kötü bir şekilde batmaktan korumak için ayda bir ekibiyle antrenman yapmama izin veriyordu. Adamlarının yanına yaklaşmama izin vermesi iltifattı. Bütün adamlarıyla böyle konuşurdu.

"Manny, baba, kızının telefonunun parasını ödüyor. Haklarından feragat ederse, GPS kayıtları için izin almamız gerekmez."

"Harika, duydun mu?" Çocukların telefonlarından birinin GPS konumunu almak için kullandığı bir telefonla konuştu. Yardım etmek istediler ancak yasal olarak bir arama emrine ihtiyacımız vardı... Ama hesap Connie'nin değil onun hesabı olduğu için Manny haklarından feragat edebilirdi.

Telefonları yan yana tutmamız ve Manny'nin bazı hesap bilgilerini vermesi gerekti ama halloldu. Hudson birkaç saniye telefonun ucunu dinledi. "Telefonun konumuyla birlikte en fazla on dakika içinde bizi arayacaklar."

"Mükemmel," dedim, "şimdi elimizde bir izin daha var ve gitmeye hazırız."

"Anita, neler oluyor?" Manny telefonumdan sordu. Ona söyledim. "GPS'i beklerken senin voodoo uzmanlığını sormam gerekiyor."

"Düşünemiyorum Anita."

"Bir ruhu yakalamak için büyü ne kadar karmaşık olabilir? Demek istediğim, ne kadar sürer?"

"Ben sadece büyünün teorisini biliyorum. O şeytani parçayı bulmadan çok önce onu terk etmiştim."

"Biliyorum ama sen benden çok daha fazla voodoo biliyorsun Manny. Bir zaman çerçevesi bilmem gerekiyor ve şimdi bilmem gerekiyor."

"Bana söylemediğin şey ne Anita?"

"Kötü adam Dominga'nın yeğeni Max. Zombi köleleri konusunda Dominga'nın bıraktığı yerden devam etmiş."

"Neden Connie ve Tomas'ı kaçırdı?"

"Sanırım Tomas tesadüf eseri alındı; yanlış yer, yanlış zaman."

"Ah Tanrım, aman Tanrım, bunu Connie'ye yapacağını düşünüyorsun."

"Öyle tehdit ediyor."

"Neden? Neden bu kadar süre sonra?"

"Onu bulmak için ne kadar zamanımız var? Düşünmen gerek Manny."

"Çocuklarım kayıp."

"Ve ne kadar şey bilirsek onları sağ salim getirme şansımız artar."

"Pekâlâ, pekâlâ, ruhu koyacak bir kap yapması gerekiyorsa haftalarını alır."

"Kabının olduğunu farz et."

"Semboller çizmesi, enerji oluşturması gerekecek ve eğer gerçek

bir inanansa, loa'yı kendisine binmeye ya da kurbanı sürmeye ikna etmesi gerekecek."

"Gerçek bir inanan olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Bir saat olabilir. Dominga'nın yaptığı gibi, sunak alanının her yerine hâkim olduğunu söylemiştin."

"Evet," dedim.

"O zaman enerjiyi çekerken dikkatli olacaktır, çünkü Dominga sembollerin gücü çağırmaya ve onu korumaya yardım ettiğine çok inanıyordu. Tüm sembolleri çizerse, en az bir saat, belki biraz daha fazla. Bu yardımcı olur mu?"

"Evet, olur."

"Şimdi gelinlik dükkânına gidiyorum."

"Rosita'ya git, onunla kal."

"Hayır."

"Pekâlâ ama bir hedefimiz olursa sen buraya gelmeden dışarı çıkabilirim."

"Çocuklarımı kurtar Anita."

"Elimden geleni yapacağım."

"Yapacağını biliyorum."

Söyleyecek başka ne vardı? Telefonu kapattık.

63

CONNIE VE TOMAS'IN telefonundaki konum bizi aynı mezarlığa götürdü. Bunu bekliyordum ama beklemediğim şey GPS'in, telefonların hangi mahzende olduğunu bilmesiydi. Bu, telefonlarının hâlâ yanlarında olduklarını garanti etmiyordu ama elimizdeki en iyi şey buydu. Eğer telefonları yanlarında olmasaydı, bir apartman bloğuna giriş yapmak gibi, her seferinde bir tane olmak üzere yaklaşık yirmi mahzenle iki dönümlük mezarlığı aramak zorunda kalırdık. Biz de onların telefonlarıyla mahzende olduklarını varsaydık, bize başlamak için bir yer ve bir plan verdi. 'Biz' Zerbrowski ve RIPIT değildi, bizim yerel SWAT'ımızdı. Pek çok doğaüstü şube Mareşali, ülke çapında duyuru yapılmayan emirler için SWAT'a zorlanmıştı ki tüm infaz emirleri böyleydi ancak birkaçımız onlarla eğitime davet edilecek kadar kendimizi kanıtladık ve takımla dışarı çıkmamıza izin verildi. SWAT ile oynamaya davet edilen Mareşallerin çoğu, eğitime devam edememişti. Çoğunun başarısız olduğu şey silah alıştırması değildi, kolay kısım buydu, fiziksel önkoşullar ve spor salonu zamanıydı. Dürüst olmak gerekirse, insandan daha fazlası olmasaydım ben de hepsini yapamazdım.

Lenco Bear Cat'in arkasında dururken karanlıkta gülümseyerek ve gergin bir şekilde, Killian, "Bu benim ilk mahzen saldırım olacak," dedi. İsterlerse ona zırhlı bir kurtarma aracı diyebilirlerdi ama her zaman büyük, siyah, biraz uğursuz ve çok askeri görünüyordu. Ağır tüfek ateşi gerektirebilir ve içindeki adamları koruyabilir, hatta arkasına saklanılabilirdi.

"Bu senin ilk mahzeninse, benimle yeterince takılmamışsın," dedim.

"Evet, Blake seni en iyi yerlere götürür," dedi Hill.

Filmlerde SWAT'taki neredeyse herkesin yüzü görünür ama gerçekte kask ve ekipmanlar her şeyi saklar. Killian'ın sarışın ve solgun bir İrlandalı; Hill'inse koyu tenli, Amerika'nın ortalarında bir etnikten olduğunu biliyordum ama ilkbahar karanlığında anlayabildiğim tek şey Killian'ın benden birkaç santim daha uzun olduğuydu ve Hill çok daha uzundu. Bizimle karanlıkta duran adamların çoğu ortalamadan daha uzundu ve bu adamların üzerinde yükselen Saville vardı. Esmer Afro-Amerikalıydı ama söylediğim gibi, bunu biliyordum çünkü onu tanıyordum. Boy ve beden dışında hepimiz SWAT teçhizatımızda aynıydık.

"Koç bir mahzen kapısında işe yarar mı?" diye sordu Saville. Normal bir giriş yapıyor olsaydık, kapıyı kırmak için koçbaşını kullanıyor olurdu.

"Emin değilim," dedim.

Hermes, "Gerekirse daha yüksek sesle çalmamıza yardımcı olacak şeyler getirdik," dedi. Uzun boyluydu, esmerdi ve sanırım tüm teçhizatın altında yakışıklıydı. Karısı da öyle düşünüyordu. Onun hayatını kurtardığım ama bu arada bacağının kırıldığı o andan sonra benimle buluşmaya karar vermesinden anlamıştım bunu.

Montague, -Monty- "Hangi dinamik girişi yapacağımıza karar vermek için yaklaşık beş dakikamız var," dedi.

Çoğu filmde yanıldıkları başka bir şey de, acele etmeden önce ne kadar beklediğinizdir. Ve gerçekten 'acele' etmezsin, bir planla girersin. Planımız, keskin nişancıları Çavuş Hudson ve Sutton ile bulabilecekleri en yüksek tepedeydi. Kapı hakkında ne düşündüklerini görmek için Sutton'ın teçhizatındaki teknolojiyi kullanacaklardı. Mezarlığın haritaları vardı ama mahzenlerin ve kapılarının neyden yapıldığının özellikleri yoktu, ne tür bir 'kapı çalma' yapacağımız ve içeri girme şeklimiz, kapının türüne bağlıydı. Kapıyı patlatmaktansa kilidin üzerinde küçük patlayıcılar kullanmak daha iyi olabilirdi, çünkü mahzenin taş yapısı kızılötesiyle içeriyi görememiz anlamına geliyordu, bu yüzden rehinelerin nerede durduğunu bilmiyorduk. Patlattığımız kapının tepesinde

oldukları için Manny'nin çocuklarında bir delik açmak kötü olurdu. Daha fazla istihbarat bekliyorduk, böylece akıllıca gidebilirdik. Yavaş sabittir. Sabit pürüzsüzdür. Pürüzsüz hızlıdır. Hızlı ölümcüldür. Bunun doğru olduğunu biliyordum ama beni sabit tutacak ekibin geri kalanı olmasaydı, aceleyle içeri girebilirdim, çünkü konu Connie ve Tomas'tı. Onları, Connie, Tomas'ın yaşındayken, Tomas da küçük bir çocuk olduğundan beri tanırdım. Manny'ye galibiyetten başka bir şeyle geri dönmek istemedim.

Monty, "Blake, Saville boyunda olsaydı, koç işe yarardı," dedi. Hermes ile aynı boyda ve yapıdaydı, bu yüzden isim levhasını görmediyseniz veya teçhizatlarını nasıl taşıdıklarını bilmiyorsanız, yalnızca Hermes'in biraz daha geniş omuzları kimin kim olduğunu bilmenizi sağlardı. Biliyordum, çünkü onlarla bir yıldır en az ayda bir antrenman yapıyordum. Takımdaki yerlerini korumak için geçmeleri gereken testlerde insan hızından ve gücünden daha fazlasının neler yapabileceğini görmüşlerdi.

"Saville boyunda, benden bile daha hızlı ve güçlü olan birkaç adam tanıyorum."

"Likantroplar mı?" diye sordu Hermes.

"Evet," dedim.

"Arkadaşlarınızdan birinin engelli parkurda ne yapacağını görmek istiyorum," dedi.

"Ve ağırlık odası," dedi Saville.

Sırıttım. "Maksimum seviyeye ulaşmaları için ağırlık odasında özel barlara ihtiyacınız olacak."

"Güç kaldırıcılar için olan, çeliği bükmemeleri için yapılmış çubuklar gibi mi demek istiyorsun?" diye sordu Jung.

"Bunun gibi bir şey."

Jung tanıdığım tek yeşil gözlü Asyalı Amerikandı ama artık onun, büyükanne ve büyükbabası Kore Savaşı sırasında tanışmış olan Kore/Çin/Hollanda asıllı bir Amerikalı olduğunu biliyordum ve annesi Çin asıllı Amerikalı bir adamla evlenmişti. O aile nesillerdir ülkedeydi.

Kulaklarımızdaki telsizler canlandı ve bu Hudson'dı. "Mahzen kapısı yeni açıldı ama rehinelerden biri içeride bağlı."

Mikrofonuma dokundum. "Tekrar söyle."

Hudson, "Kapıya asılılar," dedi.

"Kahretsin," diye fısıldadım ama ses kulaklıklara geçti.

Hill, "Yeni bir giriş planına ihtiyacımız var," dedi. "Sutton ve ben yeniden bir araya geleceğiz."

Jung, "İçeri girmek için bir rehineyi tekmeleyemez, çarpamaz veya patlatamayız," dedi.

"Hangi rehine?" diye sordum.

"Kadın."

Karnım, Connie'nin katledilecek bir hayvan gibi mahzen yoluna bağlı olduğunu düşünürken kasıldı. "Diğer rehineden iz var mı?" diye sordum.

"Negatif," dedi Hudson.

Sutton, "Üzgünüm Blake," dedi.

"Henüz üzülme Sutton. Onları çıkaracağız, üzülmeye gerek yok."

"Anladım."

"Onları çıkaracağız," dedi Killian.

"Neşe iyidir," dedi Hermes, "ama onları almak için kapıyı geçmeliyiz."

"İçeri girebilmek için bir rehineyi aşmalıyız," dedi Saville.

"Connie'yi aşmayacağız," dedim.

"Rehine, sadece rehine. İsimler sorunlara neden olur, bunu biliyorsun," dedi Monty.

Karşı çıkmak istedim ama... "İyi, o lanet bir kapıymış gibi rehineyi aşmayacağız."

"En çok hayatı kurtarmak için ne gerekiyorsa onu yapacağız," dedi Hill.

Başımı iki yana salladım. "Yeterli değil."

"Elimizden gelen bu Blake," dedi Saville.

"Rehineyi aşmak derken ne demek istediğini söyle," dedim ve Saville'e dik dik baktım.

"Bu işe çok yakınsın," dedi Hill.

"Biliyorum."

"Duygularının geri kalanımızı tehlikeye atmasına izin verme," dedi Monty.

Başımla onay verdim. "Onları kurtarmaya çalışırken sizin zarar görmenize izin vermem."

"Rehineleri kurtarmaya çalışırken kendimizi riske atmak bizim işimiz," dedi Jung.

"Monty ne demek istediğimi biliyor."

"Giriş için bir fikre ihtiyacımız var," dedi Hill.

"Görmem gerek," dedim.

"Neyi göreceksin?"

"Kapıyı, Connie'yi, yani rehineyi."

"Görmek işini kolaylaştırmayacak," dedi Saville.

"Kapıya nasıl bağlı olduğunu görmeliyim Saville." Boğazımdaki mikrofonun düğmesine bastım. "Sutton, sadece elleri mi bağlı yoksa hem elleri hem ayakları mı?"

"Bilekleri başının üstünde, odanın içindeki bir şeye bağlı."

"Giriş yolunda mı duruyor, yoksa kapının içinde mi?"

"İçinde ama yine de yolu kapatıyor."

"Görmem gerek," dedim ve aracın kenarından çekildim.

Birkaçı etrafımda durmak için hareketlendi. "Hudson ve Sutton'ın yeniden bir araya gelmesini bekle," diyen Hill'di.

"Bekliyorum, sadece Sutton'ın ve onun yüksek teknoloji aletlerinin mahzenin içini görmeme yardım etmesini istiyorum."

Jung, "Kızılötesiyle bile katı taştan ötesini göremiyoruz," dedi.

"Connie, rehine bir yetmiş beş boyunda ama babası gibi ince. Vücudu girişten aceleyle geçmemizi engelleyebilir ancak kızılötesi ve gece görüşüyle etrafını görebilmeliyiz."

Hill telsizine sordu, "Çavuş, mahzenin içini görebiliyor musun?"

"Tepenin üstünden değil."

"Sutton'la beni alçak bir yerde bul, böylece rehinenin bacaklarının ötesine bakabiliriz."

"Aklında ne var?" diye sordu Hermes.

"Sutton ve ben odaya bakalım, rehinelerin yerini anlayalım. Siz yeterince yaklaşmanızı sağlayacak bir siper bulun."

"Ne için yeterince yakın?"

"Dinamik giriş."

Saville, "Rehineyi aştığımızı söylediğim için bana kızdın," dedi.

"Kızmadım, onun için korktum ama korkmam bir işe yaramıyor."

"Yani artık korkmuyor musun?" diye sordu.

"Rehinenin şu anda hissetmemden çok düşünmeme ihtiyacı var." Karnımın sert, soğuk çukuru bana inanmadı ama kafam deniyordu ve yapabildiğim tek şey buydu.

Sutton ve Hudson'ın sesini onları görmeden önce duydum. Diğer adamları izledim ve kimse onların çimenlerde hareket ederken çıkardığı küçük sese bakmadı, bir pantolon bacağı bahar çimenlerinden daha uzun ve daha kuru bir şeye sürtündü, çizmeleri seğiriyordu. Nicky ya da diğer likantroplardan biri benimle olsaydı, benden daha önce duyarlardı ama bir defalığında avımız süper duyulu ya da koku ya da görüş ya da başka bir duygusu yüksek olan biri değildi. Ölüleri diriltebilir ve ruhları yakalayabilirdi. Bunların hiçbiri karanlıkta hareket ettiğimizi görmesine, koklamasına ya da duymasına yardımcı olmayacaktı.

İkisi bize baktı ve Hudson, "Söyle bana," dedi.

Ona söyledim. Harika bir plan değildi. Mükemmel bir plan değildi. Ama bazen mükemmele ihtiyacın olmazdı, sadece yeterince iyi yeterdi. Herkesin hayatta kalması için yeterince iyi. Maximiliano dışında herkes yani. O ölebilirdi, bu beni onu daha sonra infaz etmekten kurtaracaktı.

64

SUTTON VE BEN mezarların arasında, mümkün olduğunca doğrudan kapı hizasında ama yine de saklı bir yer bulmayı başardık. Yerde olmak, tepede olmaktansa hedefe daha yakın olmamız gerektiği anlamına geliyordu. Yukarılar neredeyse her zaman size daha iyi ve engelsiz bir görüş sağlar, ancak bu seferliğine aşağıda daha iyi olduğumuzu umuyorduk. Ayağımızın dibindeki taşı olan mezarlardan birinin üstüne, Sutton ve M24'ünün bir yanına, farklı, daha uzun bir mezara oturduk. Mezarlar arasında Sutton'ın yüzüstü uzanabileceği bir boşluk bulmakta zorlanmıştık. Çok uzun boyluydu ve çok iri bir adamdı. Eski mezarların arasına neredeyse sığmıyordu. Yer yer erkenci otları ve yabani çiçekleriyle serin zeminde yatacak yer bulmakta hiç zorluk çekmedim. Sutton, kapıda asılı olan figürün ötesini görebilmek için ve tüfeğini sabitlemek için mezar taşının kenarını kullandı. Onu sadece bir rehine olarak düşünmek için çok uğraştım ama uzun boylu, narin kadını kapıda bileklerinden asılı, mücadele edip ipleri çekerken siyah saçlarının sırtına dökülmesini görmek beni daha önce hiç olmadığı kadar incitmişti.

"Bizimle konuş Sutton," diye fısıldadım.

"Odanın ortasına yakın duran uzun bir figür, odanın ortasındaki taş yapının üzerinde yatan ikinci figür mücadele ediyor gibi, belki de bağlı. Üçüncü figür en sağ köşeye yığılı, hareket yok."

O hareketsiz yığılmış üçüncü rehineyle içim tekrar sıkıştı. Tomas mıydı? Manny'nin oğlu için çok mu geç kalacaktık? Bu düşünceyi uzaklaştırdım çünkü şu anda hiçbir şeye yardımcı olmuyordu. Tomas, Connie ve hatta Max'in nişanlısının düşünmeme, planlamama ve onları dışarı çıkarmama ihtiyaçları vardı. İşimi yapmam için bana ihtiyaçları olduğu düşüncesine tutundum. SWAT'ın kendi işle-

rini yapmasına yardım etmem için bana ihtiyaçları vardı. Bu doğruydu ve onları kurtarana kadar tüm bunları yapmaya devam edecektim... Onları kurtarana kadar.

"Ayakta duran figürde bir şansın var mı?" diye sordum. Bunun bizim kötü adamımız olduğundan yüzde yüz emin miydim? Hayır ama en iyi tahminim buydu ve bazen sahip olduğun tek şey buydu.

"Olumsuz."

"Kahretsin," dedim kısık bir sesle. İyi olmaları için dua ettim. Bunun işe yaraması ve başka kimsenin zarar görmemesi için dua ettim, yapabileceğim tek şey dua olduğu için değil, dua asla acıtmadığı içindi ve Tanrı'nın yardım etmesini sağlayabilirseniz, neden olmasın?

Diğer ekip üyelerinin mahzenin yanındaki mezarlardan yukarı çıktığını gördüm. Bir kereliğine de olsa bir insanı avlamak güzeldi çünkü o benim yanımdaki adamlardan daha iyi olamazdı. Sadece insanlarla tehlikeye girmek zorunda olsaydın, bunlar iyi adamlardı. Maximiliano hiçbir şekilde iyi bir adam değildi. Yargılayıcı mı davranıyordum? Evet ve bununla bir sorunum yoktu.

Havada bir büyü, tenimde bir hücum hissettim. "Yapıyor," dedim.

"Ne yapıyor?" diye sordu Sutton.

"Büyü."

"Konuş benimle Blake," diye fısıldadı Hudson.

Bir tıkaçla engellenen boğuk bir çığlık duydum ama yumuşak gece havasında şaşırtıcı bir şekilde iyi taşındı. Kapıdaki kadın da çığlık atmaya başladı ve vücudunu döndürmek için daha çok çabaladı ve yüzünü ilk kez görebildim.

"Connie değil," dedim.

"Ne?" diye sordu Sutton.

"Connie Rodriguez değil."

"Kim o zaman?"

"Sanırım filmlerden bazılarında olan bir zombi."

"Bir zombiye benzemiyor," dedi Sutton, gözü mercekteydi.

Fazladan merceği kullanıp kapıdaki, karşı koyan kadına baktım. "Bu o zombi. Onu filmde görmüştüm."

Etrafımdaki büyü arttı, o etrafımdayken nefes almak zorlaştı, hava ağırlaşmış gibiydi. "O her ne ise, büyü tamamlandı ve bitirdiği zaman kızı öldürecek."

Connie de zombi de çığlık atıyordu, çünkü biri hayattaydı ve böyle kalmak istiyordu ve diğeri zaten ölü olduğunu bilmiyordu.

"Bıçak, elinde bir bıçak var," dedi Sutton mikrofonuna doğru.

Diğer adamlar mezarların üstünde yavaşça ilerleyerek planı uyguluyordu, çünkü kötü adam onların geldiğini duyarsa takımımız içeri girmeden hepsini öldürürdü.

"Rehineyi öldürecek," dedim.

Hudson, "Sutton, görüş açın açık mı?" diye sordu.

"Negatif."

"Zombinin içinden vur onu. İznin var," dedim.

"Bir rehineyi vuramam."

"Zombiler rehine değildir."

"Sutton, Blake, gözlerini gösterin," dedi Hudson.

"Zombi," dedim.

"Rehine," dedi Sutton.

Kadınlar çığlık atıyordu. Büyü dünyayı sıkıştırıyor, büyük bir şey geliyordu. Max'e binmek için gelen loa mı yoksa başka bir şey mi bilmiyordum ve umurumda da değildi. Onu bitirmeden vurduğum sürece önemli değildi.

Sutton'dan mezar taşının diğer tarafına geçtim ve tüfeğimi sabitlemek için taşı kullandım. Boğaz mikrofonuma vurdum ve "Atış yapabilirim. Tekrar ediyorum, atış yapabilirim," dedim.

Sutton, "Adam onu öldürecek," dedi. Hâlâ bir atış şansı vardı, çünkü suçlunun ne yaptığına dair zombinin verdiği mücadeleyi görebiliyordu.

Hudson, "Yeşil ışık, tekrar ediyorum, yeşil ışık," dedi.

Ares'in bana öğrettiği, onu hareket halindeki bir helikopterin kapılarından vurmama ve benden istediği son şeyi yapmama, birini incitmeden önce onu öldürmeme izin veren becerileri kullandım. Orada asılı duran kadının bir zombi olduğunu biliyordum, tıpkı

Thomas Warrington gibiydi. Sadece canlı görünüyordu. Aldığım nefesle kendimi toparlamak için dua ettim, "Haklı olayım." Ateş ettiğimde gittiğim, silahtan, ellerimden, vücudumdan, hedeften başka hiçbir şeyin olmadığı o sessizlik kuyusundan tetiği sıktım. Bir insan değil, sadece kurşunun gitmesi gereken yer oldu. Özellikle bu mesafelerden onları öldüreceğinizi ya da vuracağınızı düşünmezsiniz, sadece sakin ol, nefes alma, nabzını kontrol et, diye düşünürsün. Tetiği çekip olmasına izin verirken kalbin bile yavaşlar. Üstesinden gelinmesi en zor şeyler, irkilme, çekilme, elinde küçük bir patlamanın olacağını düşünmedir, çünkü gerçekte olan budur. Sadece o anda ol, dünyanın kadının elbisesine lazer bakışınızın düştüğü noktaya kadar daraldığı ancak hedefin kolunu yukarı kaldırdığı ve bir bıçak olduğunu düşündüğünüz şeyin arkasında olduğu bir anda olun... Ve... Tüfeğin geri tepmesi omzumun sıkılığına, ellerimin sertliğine karşı sallandı.

Kapıdaki beden hareket etti, diğer taraftaki hedef gözden kayboldu, sanki bir dev nefes almış gibi büyü durdu. "Hedef düştü," dedi Sutton.

Diğer ekip üyelerinin binaya girdiğini gördüm. Planlandığı gibi flaş patlamaları kullanmadılar çünkü buna ihtiyaçları yoktu. Hedef düşmüştü, rehineleri sersemletmeye gerek yoktu. Sutton ve ben tüfeklerimizi omuzlarımıza koyduk ve hâlâ garip bir şekilde pürüzsüz olan o hızlı koşuya çıktık. Bir yanına düştüm, böylece ikimiz olmamıza rağmen üst üste dizildik ve ekibimize katılmaya gittik.

Hâlâ mahzende vurulacak ya da karşılık verilecek bir şey olursa diye silahlar öndeydi. Bize öğretildiği gibi koştuk, koşabileceğimiz kadar hızlı değil ama antrenmanın bize öğrettiği kadar hızlı, tüfeklerimizi omuzlarımızda tutabilir, nişan almaya hazır ve hareket etmeye devam edebilirdik.

65

MAX'İ KELEPÇELİ HALDE dışarı sürüklüyorlardı. Arkasında kan izi bırakıyordu. Onu çimenlerin üzerine koydukları an, kan, altında birikmeye başladı. Bir deliğin benim olduğunu biliyordum ama vurmadığım yerleri kanıyordu. Kapıdaki rehine, Saville'le birlikte çimenlerin üzerindeydi ama altında kan birikintisi yoktu. Max çok kanlı ete benziyordu, kızsa bir anatomi resmine; temiz ve kansız. Ölüler yaşayanlar gibi kanamazdı.

Connie'nin, "Tomas! Tomas!" diye bağırdığını duydum.

Karnım kasıldı. Lütfen, Tanrım. Sutton mahzenin kapısında durduruldu, diğer adamların arasından geçemeyecek kadar büyüktü ama ben daha küçüktüm ve protokolü sikeyim, Connie'nin neden kardeşinin adını haykırdığını görmem gerekiyordu.

"Bir delik açın!" diye bağırdım ve beklemeden erkeklerin arasına ittim kendimi. Büyük adamların giremediği yerlere benim sığabileceğim kadar büyük bir delik açtılar. Bazen küçük olmak kötü bir şey değildir.

Connie, dürbünden bakıldığı süre boyunca hareketsiz kaldığı köşede Tomas'ın vücudunun üzerine diz çökmüştü. Ambulans gelene kadar ellerinden geleni yapabilmek için onu üzerinden çekmeye çalışıyorlardı. Sirenlerin yaklaştığını duyabiliyordum. Tomas solgundu, gözleri kapalıydı, yüzü asıktı. Yüzü, çocuğu son gördüğümden çok Manny'nin lisede gördüğüm resimlerine benziyordu. Connie'yi üzerinden çekerlerken üst bedeni kemiksiz bir şekilde taş zemine düştü.

Hudson'ın, "Ona yardım edelim Bayan Rodriguez," dediğini duydum.

"Connie, Connie, ben Anita!" diye bağırdım. Kaskımı çıkardım ve yüzümü görebilmesi için yünleri sıyırdım.

Dönüp bana baktı. "Anita! Aman Tanrım, Anita!" O zaman ayağa kalktı ve erkeklerin onu yapmaya ikna edemediklerini yaptı, Tomas için ellerinden gelenin en iyisini yapmaları için onlara yer verdi.

Hudson işaret edince ben de onun istediğini yaptım, çalışmak için daha fazla yer olsun diye onu dışarı çıkardım. Eğer ölürse bunu görmek zorunda kalmayacaktı. Lütfen, Tanrım, onları zamanında kurtarmama izin ver.

Tabii dışarıda başka sorunlar da vardı. Vurduğum zombi çığlık atıyordu. Yanındaki kocaman açık deliğe üzülmüş gibiydi. Fazla kan yoktu, bu yüzden parçalanmış kaburgaları karanlıkta çok beyazdı ve ciğerleri açıkta kalan göğsünde hareket ediyordu.

Connie, "Estrella!" diye bağırdı.

Onu, gerçekten fazla kanamayan o kadar büyük bir yara için ne yapacağını bulmaya çalışan ekipten iki adamın ve ölümcül olması gereken ya da en azından çığlık atması mümkün olmayan, mücadele etmesi gereken bir deliği olan bir kurbandan geri çevirdim. Benimle birlikte yeterince vampir avlamışlardı, artık onun insan olmadığını biliyorlardı ama yine de pek insan olmayan çekici bir genç kadına benziyordu. Eğer o bir vampir olsaydı ilk yardımı yaparlardı, bu yüzden deniyorlardı.

Connie'yi zombiden uzaklaştırmak, çimenlerin üzerinde kanlar içinde yatan, Hill ve Montague'in de üzerinde durduğu Max'i görebileceği anlamına geliyordu. Connie ona koştu, annesinin, bildiğini bilmediğine bahse girdiğim küfürler yağdırdı. Connie'yi suçlayamazdım ama yine de kolunu yakaladım ve onu geri çevirmeye çalıştım. Benimle mahzendeki adamlarla dövüştüğü gibi dövüştü ve eğitimsiz biri için oldukça iyiydi. Belki hepimiz geceyi atlattıktan sonra ona kendini savunma ipuçları verebilirdim. Sonunda onu belinden kaldırdım, benden birkaç santim uzun olduğu için biraz arkamı eğmek zorunda kaldım.

Arada Max'i öldürmekle tehdit ederek çığlık atıyor, ciddi ciddi kaçmaya ve ona ulaşmaya çalışıyordu. Oraya vardığında onu öl-

dürmeye çalışmayacağından yüzde yüz emin değildim, bu yüzden dayandım. Hayatını kurtarmak ve Max'in kıçına son darbeyi vuran kişi olduğu için yaşamının geri kalanını hapiste geçirmesine neden olmak berbat olurdu. En azından tekme atmıyordu.

Ambulans, ışıklar ve sirenlerle çakıllı yoldan aşağı indi. Sağlık görevlileri döküldü ve Max'e doğru ilerlemeye başladı ama adamlar onları el sallayıp mahzeni işaret etti. Sağlık görevlilerinin tartışabileceğini düşündüm ama sonunda SWAT'ın onlardan önceliğe almalarını istedikleri şeyi görmek için gittiler. Aslında Tomas'ı ilk önce sedyede dışarı çıkarmaları iyiye işaret değildi, öndeki çimenlerde görünen tüm hasara rağmen. Bu, neredeyse vücudundan daha büyük bir kan havuzunda yatan Max ve yan tarafı açık bir 'kadın' yerine onu seçmelerine neden olacak kadar zarar görmüş olduğu anlamına geliyordu.

Connie'yi yere bıraktım ve Tomas'a koşmasına izin verdim. Arkada onun için çok az yer olsa da, ambulansa tek sağlık görevlisi ve sedyeyle binmesine itiraz etmediler. Manny'yi aramak ve ona hangi hastaneye gittiklerini söylemekle baş başa kaldım. Sonra ambulans bir çakıl döküntüsü içinde hareket etti, ışıklar geceyi süsledi, sirenler geceyi aslında olduğundan daha sessiz bırakarak uzaklaştı.

Manny bana teşekkür etti. Yapabileceğim tek şey, henüz bana teşekkür etme, oğlun uyandıktan sonra bana teşekkür et demekti. Minnettarlığını kabul edip mezarların arasında çimenlerin üzerinde yatan iki soruna geri döndüm: Max ve zombi. Connie adının Estrella olduğunu söylemişti. İspanyolca *yıldız* demekti. Tanrım.

Hâlâ bağırıyordu ve sanırım onu suçlayamazdım. Kavanozu ya da ruhunu tutmak için kullanılan şey neyse onu bulmamız gerekecekti ama eğer şimdi onun vücudunda olsaydı, şişeyi yok etmek ruhunu özgür bırakır mıydı? Sonu Warrington gibi mi olacaktı, toprağa gömülü ama orada canlı ve farkında mı olacaktı? Bilmiyordum. Ona ne yaptığını yeterince bilmiyordum ama nasıl öğreneceğimi biliyordum.

Kendi kanından oluşan karanlık bir havuzda yatan Max'e doğru yürüdüm. Hâlâ konuşabilseydi, bilmek istediğim her şeyi bana söy-

lerdi, çünkü infaz emri onu istediğim şekilde öldürebileceğim anlamına geliyordu. Dikkatli seçersem, o son andan önce çok canını yakabilirdim. İnsanlar onları yeterince korkutursan sana her türlü şeyi söyler ve acı çoğu insanı korkutur.

Sutton önümde siyah bir duvar gibi duruyordu, çünkü karnının üst kısmına bakıyordum. Neden özel ekiplerde, poliste veya orduda bu kadar çok büyük adam vardı? "Hudson ambulans çağırdı Blake."

"Kız bir zombi ve o yürüyen ölü bir adam," dedim.

"İnfaz emrin yok Blake."

Etrafında dolaşmaya çalışmayı bıraktım. En son ne zaman birini vurduğumu ve ölümleri için bir emrim olmadığını hatırlamıyordum. Bu, ona ne yaptığım ya da nasıl yaptığım konusunda neredeyse sınırsız yetkiye sahip olduğum anlamına geliyordu.

"Ambulans buraya gelmeden önce bize kızın ruhunu nasıl özgür bırakacağımızı söylemesi gerek, Sutton. Kanıyor, korkuyor ve acı çekiyor. Bu, kızı nasıl serbest bırakacağımı söylemesini sağlamak için en iyi şansımız."

"Bu gece ateş edemezdim Blake. Onu vuramazdım."

"Onun çoktan öldüğünü biliyordum, Sutton. Ben onun bir zombi olarak resmini görmüştüm, sen görmemiştin."

"Bıçağı Connie Rodriguez'in kalbine saplayacaktı ve ben bir zombiyi vurmak istemediğim için tereddüt ederdim."

"Onu vuracak ben olduğum için şanslıydın," dedim.

"Hudson sana yeşil ışık verdi ama yine de infaz emrin yoktu. Bunun için içişleriyle görüşeceksin Blake ve onları senden uzak tutmak için yetkin olmayacak."

"Onu mahzende kim vurduysa onlarla da görüşülecek. Biri için geçerli olan diğeri için de geçerlidir. Max'i orada sorgulamamı bir nedenden dolayı geciktiriyor musun?"

"Ona elini süremezsin, parmak ucunu bile. Seni lanet olası her şeyden muaf tutan emir olmadan bunu asla yapmak zorunda kalmamıştın. Oraya gitmeden önce bunu hatırlamanı istiyorum."

Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve başımı salladım.

"Hatırlattığın için teşekkürler, Sutton."

"Yapamadığım atışı sen yaptın. Bir daha bana birinin çoktan öldüğünü söylediğinde sana inanacağım."

"Bu orospu çocuğunu sokaklardan uzaklaştırırsak, bir daha zombiler hakkında tartışmamız gerekmeyebilir." Kendime, eğer benim zombilerimden biri değilse tabii, diye düşündüm ama eğer benimkiyse, o zaman kendim hallederdim. Warrington kadar 'gerçek' bir başkasını asla kaldırmamayı umdum. Artık kan kurbanı olarak inek yok.

Montague ve Hill'le birlikte kelepçeli kötü adamın yanında durmaya gittik. Taktik botlarımla ayakta kaldım ve kan içinde diz çökmedim ama içinde durdum ki Max yüzümü görebilsin. Karnının üzerinde yatıyordu ve bariz acı içindeydi, bu yüzden iyi takip edemiyor olabilirdi.

"Merhaba Max, yüz yüze tanışmak güzel, değil mi?" derken gülümsedim.

Bana nefretle baktı... Eğer büyü yapabilseydi, o anda bana çok kötü bir şey olurdu. Ama yapamadı ve mahzenin her tarafına tebeşirle sembol çizilmiş olduğunu belli belirsiz fark ettim. O âna kadar onu gördüğümü fark etmemiştim. Detaylar hakkında endişelenemeyecek kadar Manny'nin ailesine odaklanmıştım.

"Anita Blake, en azından beni kendin vuramadın."

Daha geniş gülümsedim. "İlk kurşun benimdi Max."

"Yalancı, keskin nişancıları beni aldı."

"Keskin nişancı Estrella'nın bir zombi olduğuna inanmadı, ateş etmedi. Manny'nin kızını, üvey kız kardeşini neredeyse öldürecektin ama ben seni durdurdum."

"Bu gece yine de bir oğlunu kaybedecek."

"Tomas hastaneye gidiyor. O iyi olacak." Hayır, bunun doğru olduğunu henüz bilmiyordum ama öyle olmasını umuyordum ve bu Max'i üzecekti. Onun üzülmesini istiyordum. "Tabii, Manny'nin bu gece seni kaybedeceğini kastediyorsan, buna tamamen varım."

"Atışını kaçırdığın için ambulans çağırdılar."

Sutton tepemizde dikildiği yerden, "Atışını kaçırmadı," dedi.

Max ona bakmak için boynunu kaldırdı. Onun için garip ve acı verici görünüyordu, bu iyiydi. "Seni yandan, kolunun altından aldı, kalbin gitmiş olmalı."

"O kaçırdı."

Hudson arkamızdan gelerek "Blake kaçırmadı, ben de kaçırmadım," dedi. "Mahzene girdiğimizde silahını kaldırıp çocuğu vurmaya çalışıyordu. Bir kolu çok iyi çalışmıyor, yoksa yapardı. Çocuğa vurma riskini almamak için onu göğsünden iki kez vurdum. Acaba kafasından vurulursa ne olur?"

"İnfaz emriniz yok, bu yüzden beni kafamdan vurma şansını kaybettin."

"Ah, Max, insanları öldürmek için büyü kullanan insanlara gelince sen biliyor olmalısın, kafanı uçurmak için başka bir şansım olacak. Ama Estrella'ya huzur vermek için ruhunu nasıl özgür bırakacağımı söylersen belki senin için bir emir çıkarmazlar. Hâkimler insanlar üstüne infaz emri çıkarmayı hâlâ sevmiyor."

"Onun korkmasını istiyorum. Ona ne olduğunu bilmesini istiyorum."

"Kendisinin bir zombi olduğuna inanmıyor Max. Ona ne olduğunu bilmiyor aslında, değil mi?"

"Maximiliano," dedi.

"Ne?" diye sordu Hudson.

"Adım Maximiliano." Göğsünde üç kurşun yarası olsa da nefes almakta zorlanmıyordu.

"Tamam Maximiliano, seninle oynayacağım," dedim. "Ruhunu nasıl özgür bırakıyoruz?"

"Ruhunu neyin tuttuğunu asla bulamayacaksınız, bulsanız bile onu özgür bırakmanın yolunu bilmeyeceksiniz."

"Söyle bana."

"Hayır."

"Burada oturup kan kaybından ölmeni izleyebiliriz," dedim. Aslında, teknik olarak, polisin bunu yapmasına izin yoktu. Failler yerine mağdurlara yardım edebiliyorlardı ancak gerektiğinde tıbbi

yardım vermek zorundaydılar. İronik olarak, ilk kurşun kötü adamı öldürdüyse, o zaman iş bitmiştir ama onu az önce yaraladıysanız, onu öldürmeye çalışmaktan hayatını kurtarmaya çalışmak zorunda kalabilirsiniz. Bazen normal polisler için olan kurallar benim için çok kafa karıştırıcıydı.

"Ambulans buraya geldiğinde hâlâ hayatta olacağım," dedi. Ona biraz daha yaklaştım, çizmelerim onun kanındaydı. En son bir zombi ya da vampir gibi iyileşebilen başka bir animatör gördüğümde, ona yardım eden bir büyü yapmıştı. "Kendine ne yaptın Maximiliano? Bir yerde bir gris-gris mi bulacağım?"

Gözleri bir dokunuşla büyüdü, omuzları buna tepki verdi.

"Gris-gris nedir?" diye sordu Hudson.

"Taktığı bir şey olacak, muhtemelen bir bilezik ya da kol bandı. Asla çıkmayacak çünkü çalışması için her zaman tenine dokunması gerekiyor, değil mi Maximiliano?"

Şimdi beni izliyordu ve kendinden eskisi gibi memnun değildi.

"Bu bir büyü. Göğsüne üç kurşun yemesine ve yaşamaya devam etmesine izin veren şey bu. Ama yaralarını tedavi edebilmeleri için acil serviste kıyafetlerini ve mücevherlerinizi kesecekler. Gris-gris'i kestiklerinde ne olacak, Max?"

"Maximiliano ve üstümden kesmelerine engel olacaksın, çünkü bunun beni hayatta tuttuğunu biliyorsun. Kelepçeli olduğum ve artık kimse için tehlike arz etmediğim için bu beni kafamdan vurmakla aynı şey olurdu." Ne yazık ki haklıydı ama ikinci ambulansı hâlâ duymadığım için onunla oynamak için zamanım vardı. Yeterince iyi oynarsam belki arkamızda hıçkıra hıçkıra ağlayan zombiyi durdurmamıza yardım edebilirdi.

Bir bilek kılıfından daha küçük gümüş kenarlı bıçaklardan birini çıkardım.

"Ne yapacaksın Blake?" diye sordu Hudson.

"Onu büyü için arayacağım. Üstünde kendini iyileştirmeye yardımcı olacak bir gris-gris varsa, bize zarar verebilecek başka şeyleri de olabilir."

Hill, "Üstünü aradık," dedi.

"Büyü bir silahtan daha iyi saklanabilir," dedim. Ona yaklaştım ve o, Hill ve Montague'nün diz çöküp onu benim için tutması gerekecek kadar mücadele etmeye başladı. Sutton sonunda bacaklarının üzerine çöktü çünkü Max bıçakla yanında olmamı istemiyordu. Bu kadar karşı çıkması için gris-gris'ten daha fazlası olmalıydı ya da gris-gris'te görmemi istemediği bir şey olmalıydı. Her iki durumda da, onu tehlikeli büyülü nesneler için arayacak ve her şeyi eksiksiz yapacaktım.

"Onu sabit tutun çocuklar, yanlışlıkla onu kesmek istemem." Gömleğinin omzundan, dikiş boyunca başladım. Önce kollarını çıkartmak istedim. Bıçaklarımı keskin tuttum. Dikişleri kesmek ve kollarının pürüzsüz derisini ortaya çıkarmak için kumaşı soymaya başlamak fazla zaman almadı. Kıpırdamaya çalışıyordu ama üzerinde birini nasıl tutacağını bilen üç iri adam oturuyordu. Sağ kolu temizdi, hiç mücevher yoktu.

Sol tarafına eğildim ve daha çok mücadele etmeye çalıştı. Ona daha çok yaslandılar, yüzünü kendi kan havuzuna doğru zorladılar. Artık korkuyordu. Neden? Onu hayatta tutmaya yardımcı olduğunu hepimiz bildiğimize göre artık onu kesemezdim, bu konuda haklıydı. Üzerindeki gris-gris'i kaldırmak için izin almak haftalar veya daha uzun mahkeme duruşmaları alacaktı ve o zamana kadar bedeni onu çıkardığımızda ölmeyeceği kadar iyileşirdi ne yazık ki. Ama bunu biliyordu, o halde neden korkuyordu? Onda görmemizi istemediği başka bir şey var mıydı?

Sol kolunu indirdim ve işte oradaydı, üst kolunun üzerindeydi, sıkıca sarılmıştı, bu yüzden etini çukurlaştırmıştı. "Bu bir gris-gris. Kol bandı olmak zorunda değiller. Birçoğu bir ipe bağlı küçük paketlerdir ama bu kadar incindiğinde seni bu kadar canlı tutan büyü için, sana bağlı olmasını istersin."

Bıçağımı çıkardım ve pantolonumun ceplerinden birinde sakladığım küçük el fenerini aramaya başladım. Çoğunda fazladan cephane vardı ama hepsinde değil. Hudson ne yaptığımı anladı ve kendi el feneriyle yanıma çömeldi.

Birlikte dokunmuş siyah saçlardan yapılmış bir banttı. Kısa siyah saçlarına baktım. Bunu yapmak için yeterince uzun değildi. Sonra ışık bir sarı saç telini, daha açık kahverengi ve bir başka kahverengi tonu ve bir başka sarı saçı gösterdi. Hudson'ın bileğine dokundum ve onu ışığı hareket ettirmek için kullandım. Videolarda gördüğüm her zombiye uygun saç vardı.

"Seni orospu çocuğu," dedim.

"Ne oldu Blake?" diye sordu Sutton.

"Ana grubun etrafına dokunan daha küçük saç parçaları, seks kasetlerindeki tüm zombilerle eşleşiyor. DNA tüm kurbanlarına ait olup olmadığını iki kez kontrol edecek ama asıl saç Estrella'nın olacak, değil mi, seni orospu çocuğu?"

Şimdi sessizdi.

"Artık pek konuşkan değilsin, değil mi Max?"

"Adım Maximiliano," dedi sesi gergin olmasına rağmen çünkü Hill yüzünü çimenlere ve kana doğru zorluyordu.

"Rahibe Teresa olman umurumda değil, bunun için öleceksin."

"Onlardan saç aldım, bu kimseyi öldürdüğümü kanıtlamaz."

"Saç değil ama birkaç voodoo uzmanı tanığı ve inancının tüm uygulayıcıları gerçeği söyleyecek Max. Loa'ya bu tür bir ruh borcunun ya da bu şeytani pisliği yapmak için çağırdığın başka herhangi bir şeyin yakınında olmak istemeyecekler."

Hudson, "Bize ne gördüğünü anlat Blake," dedi.

"Bize Estrella'nın ruhunu taşıyan şişeyi bulamayacağımızı söylemedi. Ruhunu içeren şeyi asla bulamayacağımı ve bulursam onu nasıl özgür bırakacağımı bilemeyeceğimi söyledi."

"Önemi nedir?" diye sordu Hill.

"Evet, anlamıyorum," dedi Montague.

"Şişe o."

"Ne?" diye sordu Montague.

"Estrella'nın ruhunu o gris-gris'e ve ona bağladı."

"Bu mümkün değil," dedi Maximiliano. "Herkes sana bunun mümkün olmadığını söyleyecek."

"Söyleyecekler ama sen yine de anladın, değil mi, seni pislik herif?"

"Bunu asla kanıtlayamazsın ve büyüyü bir jüriye ya da yargıca açıklayabilecek birini asla bulamazsın."

Hudson, "Birini bulacağız," dedi.

"Bu orijinal bir büyü," dedim. "Annesi gibi, o da kötülük konusunda gerçekten yaratıcı."

Ufak bir gülümseme belirdi. Hill bir dizini omuzlarına daha sert bastırdı, onu kanlı çimenlere itmek için boynuna ve kafasına daha çok yaslandı. "Gülümseme," dedi Hudson.

"Estrella'yı tuzağa düşürmek, onun ruhunu kullanmak ve ona zombi olmanın hasar alma yeteneğinin bir kısmını vermek için, işe yaramaması gereken ruh büyüsünü kullandı ama kızın aksine o iyileşecek."

"Yanında bir delik varken öylece sıkışıp kaldığını mı söylüyorsun?" diye sordu Sutton.

"Zombiler yaraları iyileştiremez, yani onun ruhunu özgür bırakamazsak, evet."

Max tekrar gülümsedi. Hill, onu aşağıda tutmak için daha fazla ağırlık verdi. Max sonunda acıyı andıran bir ses çıkardı, yani hâlâ hissedebiliyordu, güzel.

Sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Birinin ona delik açmasını beklemiyordum."

"O zaman onu kalkan olarak kullanmamalıydın," dedim. Artık sirenleri duyabiliyordum, ambulans yoldaydı.

"O zaman kız için ne yapabiliriz?" diye sordu Hill.

"Umarım gün batımı aklını başından alır ve o sadece geceleri korkar."

"Gün doğumuyla ruhu kaybolmaz," dedi, sesi hâlâ gergindi.

Adamlar ona daha çok yaslandı, onu yere gömdü ve daha hızlı kanamasına neden oldu ama bu onu öldürmezdi. Biz gris-gris'i kaldırana ya da Estrella'nın zombisini yok etmenin bir yolunu bulana kadar, o ölmeyebilirdi. Neden gerçekten kötüler ölümden bu kadar korkuyordu? Korkaklar.

Gelen iki ambulansı ve sağlık görevlilerinin onunla kızı almasına izin vermek zorunda kaldık, ancak onun bir zombi olduğunu öğrendiklerinde ne yapacaklarını bilememiş gibiydiler.

Bir acil müdahale çalışanı bana sordu, "Bir zombiyi sakinleştirebilir miyiz? Onu rahat ettirebilir miyiz?"

"Bilmiyorum."

Sonra aptallık ettiğimi fark ettim, yeteneklerimin ölülerle ilgili neler yapabileceğinin korkunç kısımlarına o kadar kapılmıştım ki, yeteneklerimin daha iyi kullanımları olabileceğini unutmuştum. Sedyeye bağlı olan zombiye gittim, inliyor ve acıdığını söylüyordu. Gerçekten acıttığından şüpheliydim ama uzvu kesilen birinin hayalet uzuv ağrısı gibi olabilirdi. Bazıları yıllar sonra eksik yerlerinde acı hissedebilirdi. Estrella yaranın canını yakmasını bekliyordu, öyle de oluyordu ve bu kesinlikle onu fena halde korkutuyordu. Bu gece ruhunu özgür bırakamayacağımı bilseydim, Connie'yi kurtarmak için onu yine de vururdum ama önceden biraz daha pişman olurdum.

Bana kocaman, koyu renk gözlerle baktı. Elini elime aldım ve Nekromansimi ona doğrulttum. *Sakin ol, korkma*, diye düşündüm. Bunu ona fısıldadım ve yüzünün korkudan biraz uzaklaşmasını izledim, vücudunun rahatladığını hissettim.

Max, "Ne yapıyorsun Anita?" diye bağırdı.

Onu duymazdan geldim ama Estrella irkilerek ve inleyerek sıçradı. Sesini gayet iyi tanıyordu ve bu kötü şeyler anlamına geliyordu. "Artık sana zarar veremez, Estrella. Güvendesin." Bu hem doğru hem de yalandı ama gözlerini yeniden sakinlikle doldurdu. Rahatlamasına yardımcı oldu.

"O benim! Onun ruhu benim! Benim!"

Güzel yüze gülümsedim, öldüğünü bilmeyen sakin zombiye. Gülümsemeyle cevap verdi.

"Güvendesin. Sakinsin."

"Güvendeyim, sakinim," diye tekrarladı.

Elini okşadım ve onu ambulansa doğru götürürlerken üzerine bağladıkları battaniyenin üstüne koydum. Onu bindirmelerinden

önce Max'le konuşmaya gittim. O ambulansa eşlik edecektik çünkü Hudson, Max'in büyüsünü ambulanstan ya da hastaneden kaçmak için kullanıp kullanamayacağını sorduğunda, dürüstçe evet ya da hayır diyemedim. Zaten imkânsız olması gereken bir büyü yapmıştı, bu yüzden tüm bahisler kapanmıştı.

"Ona ne yaptın?" diye sordu, kendisini tutan kayışları ve iki bileğindeki kelepçeleri zorlayarak.

"Daha az korkmasına yardım ettim."

"Korkmasını istiyorum. Bunun için suçlayacağı sadece kendisinin olduğunu hatırlamasını istiyorum."

"Neden, seni terk ettiği için mi? Biraz takipçi sapığız galiba Max?"

"Maximiliano ve o benim Anita, benim! Büyünü ondan uzak tut!"

"Ruhunun bir parçası sende kapana kısılmışken bile beni dinliyor, Nekromansimi dinliyor ve onu kontrol etmeme engel olamıyorsun."

"Seni bilgisayar başında durdurdum."

"Evet, çünkü zombiye dokunabilirdin ve ben dokunamazdım ama şimdi ona dokunabilirim ve sen dokunamazsın. Sen istemesen bile onu kontrol edebileceğime bahse girerim. Ruhunu özgür bırakabilmemiz için bir yargıç gris-gris'i kaldırma konusunda imza atana kadar onu sakin ve korkusuz tutacağım çünkü insan parçalarının, hatta ruhların ticareti bir suçtur. Bunu biliyor muydun?"

"Onun ruhuna sahip olduğumu nasıl kanıtlarsın?"

"Kanıtlamak zorunda değilim. Birkaç yıl önce birisi ruhunu internet üzerinden satmaya çalıştı ve bir yargıç ruhun herhangi bir insan organıyla aynı olduğuna karar verdi. Kendi parçalarımızı satmak suçtur."

"Pekâlâ, kabul et, yine de infazı hak etmek için herhangi bir şey yaptığımı kanıtlamayacaksın ve sen tüm duruşmaları bitirip gris-gris'i ortadan kaldırdığın zaman ben iyileşmiş olacağım. Bir şey kanıtlayabilmen için mahkemede yıllar geçecek. Büyüyü jüriye açıklamak çok zor ve onlara babamın nasıl bir piç olduğunu ve beni nasıl

terk ettiğini anlatacağım. Karısı, Dominga Salvador'dan piç bir çocuğu olduğunu bilmekten hiç hoşlanmayacak."

Max bu konuda haklıydı.

"Jüriler videoları sever Maximiliano. Seks köleliği açısı, senden nefret etmelerini sağlayacak. Hepsini görmelerinden sonra bana ya da kız kardeşime, kızıma, karıma, çocuğuma olmadığı için Tanrı'ya şükürler olsun diyecekler. Seninle işimiz bittiğinde iğneyi koluna kendileri sokacaklar."

"İyi bir avukat o videoların asla jüri görmemesini sağlar Anita. Çok önyargılılar ve jüriyi bana karşı önyargılı hale getirirler. Suçlu bulunursa, büyünün kötüye kullanımı olur, bu da benim infazımın hızlı olacağı anlamına gelir. Ben öldükten sonra kararın devrilme şansını kullanmayacaklar, bu bir yargıcın sicilinde iyi görünmez."

"Üniversitedeki bölümün neydi Maximiliano?"

"Ön kanun."

"Elbette öyleydi." Ona gülümsedim.

Gülümsememi sevmiyordu.

"Ama Max, tek yapmam gereken senden tüm tehlikeli büyülü eşyaları almak için bir mahkeme emri çıkartmak. Dürüstçe söyleyebilirim ki gris-gris'in tam olarak ne yaptığını bilmiyorum. Yani, sonuçta ben voodoo yapmıyorum, tam olarak değil. Bu gece kesersek göğse üç kurşun doğal nedenlerin işe yaramasına yeterli olur."

"Ben bu kadar yaralıyken asla bir yargıca imza attıramazsın."

Eğilip alçak sesle konuştum. "Muhtemelen haklısın ama yine de deneyeceğim."

Gülümsedi, kendini beğenmişti ve çoğu yargıca açıklayamayacak kadar karmaşık bir büyünün ardında güvendeydi. Ayrıca hiçbir şey kanıt olarak adlandırılacak kadar somut değildi. Onu ambulansa koyduklarında güvende olmalıydı ve biz Bear Cat'e binip onu takip ettik. Onun güvende olmasını istemiyordum. Biz mahkemede tartışırken Estrella'nın haftalarca harap olmuş vücudunda hapsolmasını istemedim.

Manny ve tüm ailesini ameliyatın dışındaki bekleme oda-

sında buldum. Hâlâ SWAT giysilerimin içindeydim, bu yüzden Mercedes'in beni tanıması bir saniye sürdü. Connie'nin biraz daha genç bir versiyonuna benziyordu. Ayağa kalkıp yanıma geldi ve bana sarıldı. "Onları kurtardığın için teşekkürler!"

Sonra bir yetmiş sekizlik boyu, geniş omuzları ve neredeyse kare şekliyle Rosita oradaydı. Saçları ensesinde bir topuz halindeydi, bu yüzden hâlâ saçlarını çözebilir ve geceleri Manny'nin saçlarını taramasına izin verebilirdi. Bu, gençliklerinde evlendiklerinden beri yaptıkları şeylerden biriydi. Muhtemelen bunu bildiğim için utanırdı ama ben bilmeyi seviyordum. Bunca yıl sonra bile birbirlerini böyle sevmeleri çok tatlıydı. Connie bana sarılıp ağlamaya başladı, mezarlıkta bunu yapmamıştı. En son Manny bana sarıldı.

"Tomas nasıl?" diye sordum.

Beni hayatındaki kadınlardan uzağa, odanın bir köşesine götürdü. "Yaşayacak ama ne kadar kötü olduğundan emin değiller ve adam onu... vurduktan sonra bacağını ezmiş, fena halde kırmış."

Tomas'ın eyalete geçmek için yeterince hızlı olduğunu ve bölgedeki liseler, hatta bazı üniversiteler için keşfedilecek kadar iyi olduğunu düşündüm. Manny, rüzgâr gibi koşabildiğini söylemişti. Şimdi pist buluşmalarından birine gitmediğime üzülmüştüm. "Max'in ölmesi gerekiyor, Manny."

Gözlerine daha önce hiç görmediğim kadar kasvetli bir bakış doldu. "O kızları öldürüp zombi olarak yetiştirmedi mi? Bu ona infaz emri kazandıracak."

"Onları öldürdüğünü kanıtlayamayız, kolay olmaz."

"Hayattayken ailem ve senin için tehlike olacak."

"Biliyorum ve ölebilseydi bu gece icabına bakardık."

"Ölebilseydi ne demek?"

Manny'nin voodoo uzmanlığını elde etmek için devam eden soruşturmaları paylaşmaya karşı kuralları tarttım ve neye karar verdiğimi biliyorsunuz. O benim arkadaşımdı ve bu adam Manny'nin ailesini çoktan sarsmıştı. Ona bildiklerimi söyledim.

"Yani kadınları öldürmesi ve ruhlarını alması gerekiyor. Saçları

bunu temsil ediyor. Yoksa büyüyü besleyen sadece ölümleri mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum, voodoo konusunda benden daha iyisin, sen söyle."

"Her zaman asla yapmaman gereken bir şey vardır, yoksa böyle bir gris-grisin büyüsünü bozar," dedi.

"Biliyorum. En son böyle bir gris-gris ile karşılaştığımda, bir tür kan onu besledi ve başka bir tür kan büyüyü bozdu. Bunda kan yoktu, sadece deri bir bandın etrafına örülmüş saçlar vardı."

"Kadın saçı mı?"

"Evet."

"Ve bıçağı Connie üstünde kullanacaktı ama Tomas üstünde hiç kullanmadı?"

"Evet." Ona kaşlarımı çatarak baktım, mantığını anlamamıştım ama düşünmesine izin verdim.

"Bir erkeğin saçı büyüyü kırmak için yeterli olur mu merak ediyorum."

"Anlamıyorum."

"Etrafına bir erkeğin saçını dola, kadınınkini değil veya üstünde erkek DNA'sı olan bir şey olabilir."

"Belki ama bunun büyüyü bozup onu öldüreceğini bilirsek, bunu hâlâ yasal olarak yapamayız. Bu akşam beynine bir kurşun sıkmakla aynı olur."

"Sanırım öyle ama sonrasında, üstünden çıkarıldıktan sonra, son zombiyi özgür bırakabilmek için büyüyü bozmalıyız."

"Tamam, erkek kısımları, erkek biti gibi," dedim gülümseyerek.

O da gülümsemedi. "Tomas'ın bırak koşmayı, bir daha doğru yürüyüp yürümeyeceğini bilmiyorlar."

"Çok üzgünüm Manny."

Başını salladı, onu daha önce hiç görmediğim kadar sert görünüyordu. "Çocuklarımı eve canlı getirdin. Connie hâlâ evleniyor olacak ve onu tekerlekli sandalyeyle koridordan itmemiz gerekse bile Tomas düğünde olacak. Hepimiz hayattayız Anita, senin sayende." Elimi avucunun içine aldı ve sonra tekrar bana sarıldı. Ona sarıldım

ve sonra cerrah onlara iyi haberler vermek için geldi. Kurşun karnına gelmişti, bu yüzden içeride çok kan kaybetmişti ama başaracaktı. Ortopedi cerrahı, Tomas'ın bacağını yerleştirebileceğini, bol bol fizik tedavi ve rehabilitasyonla yürüyebileceğini düşünüyordu. Gençti ve iyi durumdaydı, tekrar koşacağına dair bir umut bile vardı.

Yine çok fazla ağlama ve sarılma oldu. Onları iyi bir halde bırakmam gerekiyordu. Ardından Estrella'nın odasını ziyaret ettim. Sakindi, huzurluydu ama yine de kapana kısılmış olduğunun farkındaydı. Maximiliano'nun ona yaptıkları için ölmesi o kadar gerekiyordu ki, diğer her şeyden bahsetmiyorum bile.

Zombi bana, "Artık korkmuyorum," dedi. "Teşekkür ederim."

"*De nada*," dedim, İspanyolcada 'rica ederim,' anlamına gelse de kelimenin tam anlamı 'hiçbir şey' demekti. Bu sefer hissettiğim buydu. Ruhunu özgür bırakamadım. Her şeyi unutmasını sağlayamadım. Onu huzur içinde mezarına geri koyamadım. Yapabildiğim tek şey mahkemede onu Max'in köleliğinden kurtarmak için savaşırken onu sakin ve korkusuz tutmaktı.

Gözleri genişledi ve ileri uzandı. Düşünmeden elini tuttum ve onun 'öldüğünü' hissettim. Bir anlığına oradaydı, devamında yoktu. Bu da neydi böyle?

Telefonumun çalışı beni sıçrattı. "Ben Blake," dedim.

"Neredesin?" Konuşan Hudson'dı.

"Zombinin odasında, Estrella'nın odası. Kız az önce... öldü. O öldü. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Az önce hastaneden aradılar. Maximiliano ölmüş. Yaraları yüzünden öldü."

"Yaralarından dolayı ölemez," dedim.

"Biliyorum."

"Kahretsin, kontrol edeceğim."

"Cesedin yanındayken yanında tanık olduğuna emin ol Blake. Kişisel bir alakan var, suçu sana atmalarına izin verme."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Dikkatli ol, tek söylediğim bu."

"İyi, yanımda bir hemşire falan bulundururum."

"Öyle olduğundan emin ol." Telefonu kapattı, ben de ölü kötü adamımızın peşine düştüm.

Yanımda bir hemşire ve bir doktor vardı. Hemşire O'Reily, "O an iyiydi," dedi. "Bir dakikalığına odadan çıktım, ardından monitörlerinden ses geldi ve öldü."

Bir çift ameliyat eldiveni giydim. "Yaralarından dolayı öldüğüne dair bir telefon aldım, bu doğru mu?"

Dr. Pendleton bana kaşlarını çatarak "Göğüs boşluğuna üç büyük kalibreli mermi yedi, bu yüzden evet, ölüm nedenini ateşli silah olarak listeleyeceklerini söyleyebilirim," dedi.

"Onunla ilgili bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Ne?" diye sordu Pendleton.

"Büyü," dedim ve eldivenli ellerimi kullanarak hastane önlüğünün kolunu sol kolunun üst kısmından kaydırdım. Gris-gris'in gitmiş olmasını bekliyordum ama oradaydı. Estrella'nın gür siyah saçları hâlâ kolunun etrafına sımsıkı dolanmıştı. Diğer kurbanlarının renkli saçları da hâlâ oradaydı.

"İyi görünüyor," dedim.

"Notları okudum ve sen bunun onun kurşun yaralarını iyileştirmesine yardımcı olduğunu düşünmüşsün."

"Evet," dedim.

Hemşire O'Reily, "Notlar, hiçbir koşulda çıkarılmaması gerektiğini söylüyordu ve hiçbirimiz ona dokunmadık bile," dedi.

"Kesmeniz gerekirdi ve üstünde kesik yok," dedim.

"Onun için çalışmayı mı bıraktı?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum, bu tür büyü konusunda uzman değilim."

Doktor, "Büyü hastaneme geldiğinde evrak işlerinden hep nefret ederim," dedi.

Hemşire, "Büyü her şeyi karmaşıklaştırır," dedi.

"Olabilir," dedim. Eldivenlerimi çıkardım ve onları çöp sepetine atmaya başladım. Yerde uzun, beyaz ve gri bir saç gördüm.

Kıvırcıktı ve bahse girerim dokunursam dokusu kaba olurdu, çünkü Manny'nin saçları kaba, beyaz ve griydi.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadım.

"Bir şey mi dedin Mareşal?" diye sordu doktor.

Başımı hayır anlamında salladım. "Hayır, sadece kendi kendime mırıldanıyorum." Odadan ayrıldım. Saçı almaya çalışmadım. Belki de Manny'nin değildi. Yani, siyah saçları kırlaşan bir sürü başka insan vardı. Onun olması gerekmiyordu ama bir erkeğin saçının sihri bozabileceğini söyleyen oydu. Buraya mı gelmişti? Bilmiyordum ve hastane koridorunda yürürken ona sormamaya karar verdim. Estrella özgürdü. Max bir daha kimseye zarar veremezdi. Manny ve ailesi, ben ve benim ailem de güvendeydik. Annesinin yaptığı gibi peşimden katil zombiler göndermeyecekti. Maximiliano insanlık için bir kayıp değildi. Hatta onun ölümüyle birkaç puan önde olabilirdik. Öyleyse, Manny'nin buraya sızıp bunu yapmış olması beni neden rahatsız etti? Büyümüş oğluna bakmış, haberi olsaydı ve onun da babası olsaydı ne olabilirdi diye merak etmiş miydi? Yoksa sadece iki çocuğunu öldürmeye çalışan ve birini sakat bırakan adamı mı görmüştü?

FİNAL

CONNIE'NİN DÜĞÜNÜNE GELİNDİĞİNDE Tomas koltuk değneklerini takmıştı ve yeni enişteşiyle birlikte ayakta durmak için koridorda yürüyebiliyordu. Tomas resepsiyonun çoğunu Connie'nin onu zorla oturttuğu tekerlekli sandalyede geçirdi ama herkes hayattaydı ve düğün için oradaydı. Bu önemliydi, hem de çok önemli. Maximiliano'nun ölümünü sormak için kimse Manny'nin kapısını çalmadı. "Büyü işte, kim bilir işe yaramayı neden kesti?" genel kanı gibi görünüyordu.

Ama kurşun yaralarından kaynaklanan komplikasyonlardan öldüğünden, tıpkı diğer tetikçi olan Çavuş Hudson gibi, sonunda kapsamlı bir içişleri incelemesi aldım. Aklanana kadar burada, St. Louis'de, SWAT ile çalışmam yasaklandı. Sanırım zombi Estrella konuşabilecek kadar 'yaşıyor' olsaydı, bana daha çok kızarlardı ama zombilerin kanunen hiçbir hakkı yoktur, bu yüzden yasal olarak, bana karşı sayılamaz bile. Bu iki içişleri dedektifini daha önce görmüştüm ve onlar benim SWAT ile çalışmamın hayranları değildi. Bu durum, sıradan polis prosedürleriyle çevredeki durumuma daha fazla değer vermemi sağladı. İnfaz emirlerine ve rozetli katiller olmaya bir alkış tutalım. İnsanları vurmayı inanılmaz derecede basit hale getiriyor.

Zombi kaldırmak için daha küçük kan kurbanları kullanmaya başladım, bu yüzden Thomas Warrington gibi bir tane daha kaldırmadım ki bu harikaydı. Ama büyük bir kan kurbanı olmadan bile zombilerim daha iyi, daha 'canlı' hale geliyor. Warrington'a ve Max'in yaptığı zombilere kadar zombilerimin bu kadar iyi olmasından endişe duymuyordum ama şimdi güçlerime ne olduğunu merak etmeye başlıyorum. Zombilerim ne kadar gerçekçi olacak? Bir

cevabım yok ama bir gün buna ihtiyacım olacağını düşünmeye başlıyorum.

Asher hâlâ kara listemizde. Jean-Claude bile birkaç haftalığına yatağını terk etti, bu yüzden Asher, Kane ile istediği ya da Kane'in istediği çift zamanını yaşıyor. Sırtlanadam tekeşli olmaktan mutlu ama Asher'ın aklından geçenin bu olmadığı açık. Hafife aldığı herkesin peşinden koşuyor, onu reddetmekten zevk aldığını düşündüğüm Dev'in bile.

Dev, grubumuzdaki herkesle iyi geçiniyor. Hatta onun ciddi artılarından biri, Asher'a kıyasla kolay anlaşılır olması. Dev hâlâ yüzüğü taktığımız kaplan olmak istiyor, ancak bağlılıkta bulunmadan önce ev içi mutluluğun nasıl gittiğine bakıyoruz. Üç kadını da ekleme konusunda temkinli davranıyoruz çünkü esas olarak hayatıma giren ilk kadın olan Jade, sorun çıkarıyor. İnanılmaz darıldı ve Domino benden onun duygularını düşünmemi istiyor. Duygularına biraz zaman tanıyorum ama daha fazla değil. Diğer kadınlarla tanışmak ve neden onların ondan daha iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü anlamaya çalışmak için bir şans istedi ve benim de erkeklerden hoşlanan kadınları neden istediğimi anlamaması, Jade'in büyük zayıflıklarından birini kanıtlıyor. Kısa süreliğine de olsa yakın çevremde olan herkes, muhtemelen hiçbir zaman sadece başka kadınlarla olan bir kadın olmayacağımı bilir. Fortune'un bir akşam yemekte söylediği gibi, "Aletleri ondan vazgeçemeyecek kadar çok seviyorsun."

Fortune, Echo ve Magda'nın hiçbirimizle yatmadan bunu anlayabilmeleri ve Jade'in yatağımda iki yıldan fazla kaldıktan sonra bunu yapamaması, Jade'in terapide neden fazla ilerleme kaydetmediği hakkında çok şey söylüyor. Terapide, danışmanınıza ve kendinize karşı dürüst olmalısınız. Jade'in kendine karşı dürüst olmadığını biliyorum, bu da muhtemelen terapistinin çok iyi durumda olmadığı anlamına geliyor.

Cynric, yani Sin'in ev içi anlaşmamızın bir parçası olduğunu kabul etsem de, bağlılık töreni için hâlâ bir kaplanımız yok. Jean-

Claude onu daha çok sevgili bir yeğeni olarak görüyor, bu yüzden onunla bir grupta 'evlenmek' istemiyor ki bu adil. Bu yüzden Dev işe yaramazsa kimi seçeceğimizi bilemez duruma geleceğiz. Sanırım hepimiz Fortune'un bu alanda yardımcı olabileceğini umuyoruz, ancak Jade bu mutlu deneyin önünde duruyor. Hem Domino hem de Jade'i flört listemden atmaya hazırım, çünkü dürüst olmak gerekirse, ikisi de çok az getiri için çok fazla bakım gerektiriyor. Domino'dan yemek dışında olan konularda ayrıldım sayılır zaten. Benimle ilişki konusunda yanlış düğmelerine basmaya devam ederse, Jade *ardeur* için yiyecek bile olmayabilir. Kahretsin, onun için de yanlış düğmelere bastığımı bir görebilseydi. Aşk ikimiz için ne anlama geliyorsa aynı şey değildi ve bunun düzeltilebileceğini sanmıyorum. Bence bu sadece böyle.

Narcissus şimdilik sırtlanlarıyla bir arada, ancak çoğuyla işi berbat etti ve bir saray darbesinden söz ediliyor. Jean-Claude, bu şekilde giderse güç sarsıntısına müdahale etmeyeceğimizi bildirdi. Narcissus halkının sadakatini geri kazanmaya çalışıyor çünkü sonunda taraftarı olmayan bir kralın kral olmadığını anlıyor.

Dev hâlâ bir aslana ve onun altın kaplanına dönüşebiliyor. Micah hâlâ siyah kaplan ve leopar. Artık Micah'nın şehir dışı savaşların en kötüsünden kaçmasına yardımcı olmak için ekstra güç gösterisine ihtiyacı olduğunu biliyorum. Artık onun için daha çok endişeleniyorum. Şimdi leoparları olduğu kadar kaplanları da iyileştirebiliyor ve et çağırabiliyor gibi görünüyor. İyileştirdiğinin hangi tür bir kaplan olduğu önemli değil, bu yüzden hepimiz yeni kaplan formlarının gelip gelmeyeceğini merak ediyoruz. Klan kaplanı bulaşıcı bir form değil, 'doğuştan' bir likantrop türü olduğundan birçok metafizik soruyu gündeme getirdi. Şimdiye kadar cevaplardan daha fazla sorumuz vardı ancak kaplanlar ipuçları için kehanetlerini araştırıyordu.

Dev, kurtlarla Nicky'ye katıldı, onunla ve Travis ile çok dostane bir koalisyon kurdu. Dev, Travis'in üçünden duygusal olarak zeki biri olmaya devam etmesini tamamen kabul ediyor. Dediği gibi,

"Kişilerarası şeylerde harika olsaydım Asher'ı sevmezdim." Bu konuda haklı olabilir.

Jean-Claude ve benim için alyans tasarımları üzerinde çalışıyoruz, ancak gelinlik ve nedime elbiselerine, erkekler için de smokinlere geçtik. Yanımızda duran kaç kişi var? Asher, Jean-Claude'un sağdıcı olacaktı ama şimdi bu ayrıcalığı geri kazanması gerekiyor. Jean-Claude benim için muhteşem bir özel tasarım gelinlik istiyor. Ben sadece diğer dans edenler için tehlike oluşturmadan davette dans edebileceğim bir elbise istiyorum. Öyle kabarık etekler bana göre değil.

Taç tasarımları aslında yüzüklerden daha hızlı geliyor. Tekrar itiraz etmeye çalıştım ama Jean-Claude, "Sen benim krallığımın kraliçesisin," dedi.

"Senin generalin olduğumu sanıyordum."

"Orası öyle, dilersen sana özel bir üniforma yaptırabilirim ve benim çok müteşekkir asilzademe karşı generalimi oynayabilirsin."

Ona üniformaya ihtiyacım olmadığını söyledim ama teşekkürler.

"Daha önce hiç üniformalı bir kadınım olmadı," dedi. Bu düşünceyle gözlerinin ışıl ışıl parlamasını izledim. Neden gelinlik için ölçü alınırken, bazı üniformalar için de planlar olacağını düşünüyorum acaba? Gerçekten sorun etmiyorum. Sonuçta o da benim için giyiniyor.

YARALI

Bir Anita Blake Kısa Romanı

YAZARDAN BİR MESAJ

ÖNCELİKLE, *ÖLÜ BUZ* romanımı okumadıysanız bu hikâye, o kitapla ilgili bilgilerle dolu. Cidden, romanı okumadan bunu okursanız gizemin bir kısmı mahvolur. Hatta şimdi düşünüyorum da, hikâyenin bu girişini okumak bile bilgi içeriyor. Lütfen *Ölü Buz*'u okumadıysanız şimdi okumayı bırakın! Hâlâ okuyor musunuz? Eğer öyleyse, *Ölü Buz*'u okuduğunuzu ve bu noktadan sonra yazacağım hiçbir şeyin olay örgüsünü sizin için bozmayacağını varsaymak zorunda kalacağım. Eğer romanı okumadıysanız ve tüm bu uyarıları okuduğunuz halde hâlâ bunu okuyorsanız, o zaman suç sizin. Uyarıldınız! İkincisi, *Yaralı* tam bir hikâye değil, daha çok *Ölü Buz*'dan bir çıkış sahnesi ya da belki uzun bir sonsöz. Romanı yazmayı bitirdim ve düğünü ekranda görecek ya da kitap bittikten sonra Tomas ve Connie'ye ne olduğu hakkında daha fazla ayrıntıya girecek yer yoktu. Pek çok hayran, aynı şeyi merak ettiklerini ve düğünün en azından bir kısmını gerçekten görmek istediklerini söylemek için internet üzerinden benimle iletişime geçti. Bu yüzden, hepimiz hikâyenin daha fazlasını görmek istiyorsak, bunu gerçekleştirebileceğime karar verdim. İşte, siz de ben de onu sahnede görmek istediğimiz için, Anita ve hayatının aşklarını düğünde ve Jean-Claude'u Manny'nin karısı Rosita ile dans ederken görüyoruz. Kadının 'bir parçam hâlâ genç kız' hissiyle iyice kızarmasını sağladı. Sonrasında okuyabilmek için sahneyi yazmak beni mutlu etti. Sonunda Manny'nin ailesini daha fazla sahnede görmek eğlenceliydi, dokunaklıydı ve bana tüm karakterlerimi ne kadar çok sevdiğimi hatırlattı. Küçük bir rol yoktur, sadece küçük oyuncular vardır derler. Karakterlerim için de aynı şeyi hissediyorum, bu yüzden romanlar sırasında yeterince rol alamayan bazı küçük-büyük karakterleri paylaşmak için bir kısa roman yazdım. *Yaralı*'yı severseniz, o zaman belki de ana romanda yer almayan ama hepimizin bir yerlerde görmek istediğimiz olayları göstermek için bunun gibi daha fazla hikâye yazabilirim.

ARKADAŞLARININ ÇOCUKLARI EVLENMEYE başladığında bu seni yaşlı hissettirir derler ama Consuela Rodriguez benden sadece altı yaş küçük olduğu için bu konuda gerçekten endişelenmiyordum. Bu, ergenliğe girdiğimden beri gittiğim ve kimsenin bana ne zaman evleneceğimi sormadığı ilk düğündü, çünkü parmağımda ıssız bir adadan uçaklara işaret gönderecek kadar büyük bir nişan yüzüğü takıyordum. Aslında onu toplum içinde takmayı sevmiyordum, bu bana soyulmak istiyormuşum gibi hissettiriyordu. Mükemmel bir dünyada kendimi tepeden tırnağa elmaslarla kaplayabilmem ve her yerde tek başıma yürüyebilmem gerekirdi ama dünya mükemmel değildi. Ayrıca genellikle iki silah ve birden fazla bıçakla donanmışken, üzerinde ABD Mareşali yazan bir rozet takarken çok cezbedici bir şey bulundurmak bana anlamsız geliyordu.

Bugün sadece bir silah taşıyordum. Düğün resepsiyonunun o kadar yoldan çıkacağını sanmıyordum. Neredeyse hiçbir yere silahsız gitmezdim ama resepsiyonda dans etmeyi ve silahın gizli kalıp kalmayacağını düşünmemiştim. Herhangi bir tabancayı gizleyebileceğim başka bir şık kıyafet bulduğum için mutlu olmuştum. Küçük Sig Sauer .380, kısa kırmızı eteğin bir tarafındaki iç kılıfına çok yakıştı, kırmızı üstüm de eteğe diktirdiğim kemer halkalarının üzerini kapatıyordu. Halkalar, silah kemerimin kayması ve Sig'in yerinde durması için ön tarafa yeterince sıkı bağlanacağı kadar genişti, bu yüzden silahı çekmek zorunda kalırsam, elim onu vücut hafızasından bulurdu ve etrafta aramak zorunda kalmazdım. Eskiden aşırı gizli olmak istediğimde silahı sırtımda taşıyordum. Ama bazı eğitim tatbikatları sonucunda anladım ki silah genellikle taşıdığım tarafta, yani elimin hemen altında değilse, onu çekmek, nişan almak ve ateş etmek bir-

kaç saniye daha uzun sürüyordu. Bu birkaç saniye bana ya da bir başkasının sahadaki hayatına mal olabilir, bu yüzden eteklerime kemer halkaları takmaya başladım ve çok feminen olmayan kemer tüm kıyafetlerimden geçti, çünkü silahı herhangi bir yerde tutmak için gereken buydu. Kılıfımı, silahımı değiştirebilirdim ama elimin otomatik olarak bulabilmesi için silahın yanımda olması gerekiyordu. Bunu sahada değil de antrenmanda öğrendiğime memnundum. Eğitimde düzeltebilirsiniz, alanda öldünüz demektir.

Nathaniel Graison, geniş omuzlarını, ince belini ve güzel kıçını ortaya çıkaran; gösteriş yapacak kadar dar ama teşhir sayılmayacak kadar bol; kibar bir eldiven gibi kalçalarının üzerinden kayan gri, özel dikilmiş bir takım elbise içinde yanımda duruyordu. Lavanta rengi gömleği boynunun düz çizgisine kadar düğmeliydi. Tenine biraz renk katıyor ve denerse muhtemelen bronzlaşacağına ama bununla uğraşmadığına dair bir ipucu veriyordu. Gömleği ayrıca gözlerinin rengini derinleştiriyordu, böylece gömleğin daha açık lila rengine göre menekşeler gibi görünüyorlardı. Ehliyetinde gözlerinin mavi olduğu yazıyordu, çünkü moru bir seçenek olarak kullanmasına izin vermiyorlardı. Kravatı gümüştü ve gümüş gibi görünen ama aslında platin olan bir kravat iğnesi takıyordu ki teni tepki vermesin. Çünkü çoğu şekil-değiştiren gibi onun da gümüşe alerjisi vardı. Dans ederken ayağıma dolanmasın diye neredeyse ayak bileği uzunluğundaki kumral saçları sıkı bir örgü halindeydi. Hareket ettiğinde saçları asla yoluna çıkmazdı. Belki pratik sayesindeydi. Egzotik bir dansçıydı ve çalışırken saçları genellikle açık olurdu.

Gülümsüyor ve müziğe göre arada bir hareket ediyordu. Hayatımda egzotik danstan profesyonel baleye kadar yeterince dansçı vardı. Hepsinin hareketsiz durduklarını düşündüklerinde bile, sanki bedenleri karşı koyamıyor ve günlük hayatın gürültüsünü zarafetle karşılamadan yapamıyor gibi hareket ettiklerini biliyordum bu yüzden.

Manny, ince kızının yanında duruyor, ona aşağıdan bakıyordu, çünkü Connie, genetik olarak annesinin tarafından yaklaşık on iki santim daha fazla boy almıştı. Manny şimdi de karısıyla dans ediyor-

du. Kadının iki erkek kardeşi, eşleri tarafından dans pistine sürüklenmişti. Rosita'nın erkek kardeşleri, odadaki diğer erkeklerin çoğunun üzerinde yükseliyordu. Sadece uzun boylu değil, aynı zamanda sık sık esmer yüzlerinde parlak gülümsemeler beliren büyük, iriyarı buzdolaplarına benziyorlardı. Öğleden sonra resepsiyonu devam ederken birbirlerine daha çok sarıldılar. En az ikisi üniversiteye futbol bursuyla gitmişti ama altısından hangileri bunu yapmıştı emin değildim. Biri kendi ısıtma ve soğutma işini yürütüyordu, biri muhasebeciydi, diğeriyse yük taşımacılığıyla ilgili bir şeyler yapıyordu. Benimle toplu olarak, "Bunlar benim kardeşlerim," diye tanıştırıldılar. Rosita, isimlerini ve işlerini takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde söylemişti. İsimlerin akılda tutulmasının işlerden daha önemli olduğunu düşündüm, bu yüzden buna konsantre oldum. Altıdan dördünün adını sayabilirdim. Bir ara, Rosita yirmi dört yaşında bir kız kurusu olacağıma ikna olduğunda, bana onlardan biriyle bir randevu ayarlamaya çalışmıştı. Şanslıyım ki otuz bir yaşında nişanlıydım yoksa Rosita kriz geçirirdi.

Rosita, erkek kardeşleriyle benzer yapıdaydı. Gerçi Manny'yle düğün resimlerini görmüştüm ve o zaman küçük bir kız çocuğuydu ama bir kızla daha boy uzaması bitmeden evlenirsen böyle olabilirdi. Bir zamanlar adamın bir altmış sekiz boyunun birkaç santim altındaydı ama şimdi bir yetmiş iki ya da belki bir yetmiş beş boyundaydı ve üç çocukla birkaç düşük, geri kalanını genişletmişti. Ama Manny dans ederken sanki o hâlâ âşık olduğu narin kızmış gibi bakıyordu ona, başını kadının geniş göğsüne dayamıştı. İçki öyle boldu ki Rosita da ona başını çekmesini söylememişti.

Gelin Connie ile kız kardeşi ve nedimesi Mercedes'in vücut yapısı Manny'ninki gibi ince, narindi, ama Rosita sayesinde manken gibi uzun boylulardı. Odada heyecanla konuşuyorlardı. Kardeşleri Tomas, Connie'nin sonunda onu kullanmaya ikna ettiği tekerlekli sandalyede, odanın karşısında bir köşede oturuyordu. Koridorda yürümek için kullandığı koltuk değnekleri sandalyeye yaslanmıştı, eli onların üzerindeydi, böylece tekrar kalkabileceğini biliyordu. On

üç yaşındaydı ve daha önce hiç kötü bir şekilde yaralanmamıştı. İlk sefer insanın gözünü açar. Kilisede koltuk değnekleriyle ayakta durmuştu, damadın tarafında olmaktan gururluydu ama tören bittiğinde solgun ve terlemişti. Vurulmak, birkaç hafta önce olsa bile insana bunu yapardı. Atletizm takımıyla eyalete gidememişti, çünkü Connie ve onu kötü bir adam kaçırmıştı. Kötü adamı durduran ve onları dışarı çıkaran ekibin bir parçasıydım ama o, Tomas'ı vurup ölüme terk etmeden bunu yapamamıştık.

Tomas dik oturmaya çalışsa da acı içindeydi, bunu saklıyordu ama canı yanıyordu. Connie'nin bir seksen boyundaki damadı kadar uzun boyluydu neredeyse, büyümesi durmamış gibi büyük el ve ayakları vardı. Hâlâ kız kardeşleri gibi güzeldi. Kötü çocuk gibi öne dökülen gür siyah saçları yataktan-yeni-çıktım stilini alabilsin diye çok fazla saç ürünü kullandığını biliyordum. Görünüşe göre erkekler de kadınlarla birlikte saçlarını yaptırmıştı. Bunu sevdim, eşitliği severdim.

Diğer sevgilimiz Micah Callahan, Tomas'ın yanında duruyordu. O da benim gibi bir altmış boyunda olduğundan genç adamla konuşmak için fazla eğilmesi gerekmiyordu. Micah, özel dikim siyah çizgili takımının içinde zarif görünüyordu. Nathaniel bir Amerikan kesim takım elbisesini taşıyabilirdi, dar İtalyan kesimi kadar iyi görünmezdi ama işe yarardı. Ama Micah, Amerikan kesim takımlarının içinde, özel dikim olsalar da kaybolurdu. Bu takımsa onun atletik vücudunu ve kas yapısını sergiliyordu. Tercih ettiği spor koşmak olsa da, bir yüzücü gibi o ters üçgen bedene sahipti. Daha mayıs ayı olmasına rağmen, dışarıda koşmaktan yeniden bronzlaşmaya başlamıştı. Siyah kravat ve altın kravat iğnesiyle -o da Nathaniel'la aynı nedenle gümüş takamazdı- orman yeşili gömleğinin zenginleştirdiği ten renginin mükemmelliği karşısında bir allık gibi koyu olmaktan asla vazgeçmiyordu.

Micah biraz daha eğildi, hareket koyu kahverengi örgüsünü bir omzunun üzerine döktü. Siyah camlı güneş gözlükleri gözlerini tamamen gizledi ve Tomas'ı konuştururken yüzünde olduğunu bildiğim ifadeden biraz daha az sempatik görünüyordu. Micah, İnsanlarla Şekil-Değiştirenler Arasında Anlayış Koalisyonu'nun başkanı olarak

birçok insanın travmayla başa çıkmasına yardım etmişti ve dinlemede iyiydi ama aynı zamanda onu bir leoparadam yapan saldırıdan kurtulmuştu. Tomas'la paylaşacağı kendi korkunç hikâyesi vardı. Rosita bana çocuğun bu konu hakkında konuşmamasından, doğru beslenmediğinden veya iyi uyumadığından endişe ettiğini söylemişti ve onu konuşturabilecek birini tanıyıp tanımadığımı sormuştu. Connie konuşuyordu, Tomas neden konuşmasın? Manny ve ben ona, *çünkü o bir erkek,* dedik ama bu onu tatmin etmedi, ben de Micah ile konuştum. Fırsat olursa Tomas'la konuşmaya çalışacağını ama düğünde bunu zorlamayacağını söylemişti. Görünüşe göre, şansını bulmuştu.

Müzik daha yavaş bir şeye dönüşünce Nathaniel elimi tuttu. "Benimle dans et." Halkın içinde dans etmek beni rahatsız ediyordu, neden olduğundan emin değildim ama öyleydi. Eskiden bunu yapmayı reddederdim ama hayatımdaki tüm erkekler dans etmeyi seviyor gibiydi, ne yapabilirdim ki? Benimle özel olarak pratik yapmalarına izin verdim ve üstesinden geldim. "Tabii," dedim gülümseyerek ve ilk baştaki gerginliğe kendimi hazırlayarak.

Elimi tutarak beni dans pistine yönlendirdi. Biraz geri çekildim ve beni kollarına almaya çalışırken biraz kaskatı kesildim ama beni kollarının arasına aldı. Bir elim onun elinde, diğer ellerimiz birbirimizin sırtındaydı. Pekâlâ, onunki benimkindeydi. Ben tam olarak uzanamamıştım ve belinin yan tarafına yerleşmek zorunda kaldım. Bu hâlâ dans pistindeki birçok insandan daha yakın olduğumuz anlamına geliyordu. Ancak lise mezuniyet balosunda bedenlerini olabildiğince yakına bastıran ve küçük daireler çizen insanlar kadar yakın değildik. Aramızda gün ışığı vardı, çünkü Nathaniel tam anlamıyla dans ediyordu. Göğüs ve omuz bölgesini izledim, manzara harika olduğu için değil, kavgada yaptığımla aynı nedenle. Bedeninin geri kalanını hareket ettirmeden önce vücudun merkezini hareket ettirmelisin. İlk hareketi izledim, böylece bir adım geride kalmak yerine elleri ve kollarıyla hareket edebildim.

Onu dans pistinde takip etmeyi ve dans boyunca bana rehberlik edeceğine güvenmeyi öğrenmiştim. Eğer vücuduna, ellerine, geril-

miş ve kılavuzluk eden koluna, bacağının sürtmesine güvenseydim, hepsi beni yatak odasında bazen yaptığı gibi tam anlamıyla yönlendirirdi. Orada bazen liderlik etmeyi severdim ve o da bu konuda iyiydi ama dans pistinde patron oydu, çünkü bunda çok iyiydi.

Dans pistinde süzüldü. Fazla düşünmeden sadece onun liderliğini takip edersem ben de süzülüyordum. Tabii, bir adım atladığımı düşündüğüm an sabırlıydı ve beni bir tur daha savuruyordu, böylece her şey planlanmış gibi ona yetişip kollarının arasına geri dönebiliyordum.

Sonunda o muhteşem gözlerine baktım ve ona bakmadan sadece vücudunu hissedebildim. Vücudunun salınımını hissedebiliyor ve onunla birlikte gidebiliyordum. Elinin hafif bir baskısıyla nereye gittiğimizi biliyordum. Nathaniel ile dans etmek sihir gibiydi, neredeyse herkesi iyi gösterebilirdi. Kafasını eğip bana baktı. Gülümseyen yüzü hevesli, vücudu müziğe uyduğu için çok heyecanlıydı. İstekliliği bulaşıcıydı, Nathaniel'ın mutluluğu benim mutlu düşüncelerimden biriydi. Gözlerinin parladığını, yarı gülerken dudaklarının hafifçe aralandığını ve bana doğru parıldadığını görmeyi seviyordum, çünkü onunla dans ediyordum ve onunla dans etmeyi öğrenmenin bana neye mal olduğunu biliyordu.

Beni geriye doğru eğdi, sonunda bunu, ne nefret ettiğim gibi şaşkın bir cıyaklama sesi çıkararak ne de onun nefret ettiği gibi kollarında kaskatı kesilerek yapmamı sağlamıştı. Cıyaklamamın sevimli olduğunu düşünüyordu. Dansı bitirdik ve yeni bir şarkı geldi. İnsanlar sıraya girmeye başladı, bu bir çizgi dansıydı, partnere gerek yoktu.

"Dansı biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır ama..." O iri omuzlarını silkti.

"Çizgi dansı hâlâ benim yeteneklerimin üstünde," dedim gülerek, "ama sen dans et."

Bana gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim."

Onu hareket etmeye başlayan diğer insanlara doğru biraz ittim ve kendini sıraya koymak için koştu. Dansı çok iyi biliyormuş gibi görünen bir kadının yanında durmak için manevra yaptı. Hareketini izledi

ve onunla birlikte hareket etti; iki tekrarda sanki dansı ezelden beri biliyormuş gibi mükemmel bir zamanda hareket ediyordu. Onu daha önce bunu yaparken görmüştüm ama beni etkilemeyi asla bırakmıyordu.

Tomas konuşurken Micah ona daha yakın olmak için aşağı eğilmişti. Micah diz çökmüyordu, parlak deri ayakkabılarının üzerinde dengedeydi, öyle ki Tomas sandalyeden ona bakabiliyordu. Daha uzun olmak kendini daha fazla güçlü hissettirecekti ve görünüşe göre Micah'nın istediği de buydu. Sessiz köşe konuşmalarından en iyi şekilde yararlanması için ona güvendim.

Damadın annesi yanıma geldi. Uzun boyluydu, sarışındı, gerçi doğal olamayacak kadar sarışındı. Bunda yanlış bir şey yoktu ama hep merak etmişimdir, saçlarını boyayan insanlar neden çoğu zaman doğallığın dışında, kimseyi inandırmayacak renkler seçerlerdi? Seçtiği makyaj bazı bana turuncu gelmişti, belki sprey bronzluktu ama gerçekten Hispanik olan o kadar çok insanla çevriliydi ki, sahte bronzluk sadece sahte görünüyordu. Ayrıca gözlerini daha mavi göstermek için mavi göz farı seçmişti ama işe yaramamıştı. Elizabeth Taylor bile tebeşir mavisi göz farını taşıyamamıştı ve eğer Liz Taylor yapamıyorsa yapılamazdı.

"Silah mı taşıyorsunuz Bayan Blake?"

"Neden sordunuz?" diye sordum gülümseyerek.

Geri gülümsemedi. "Sizin... erkek arkadaşınız sizi dans sırasında geriye doğru eğdiğinde göründü."

Erkek arkadaş kelimesini söylerken tereddüt etmesinden hoşlanmamıştım ama kendimi hoş olmaya ve gülümseye zorladım. Oğlu bugün arkadaşımın kızıyla evlenmişti; hoş olabilirdim.

Kıyafetimi silahın üstüne çekiştirme isteğine karşı koydum çünkü gizlenmiş bir silahın sürekli üstüne dokunmaktan daha çok dikkat çekecek bir şey yoktur. "O halde, Bayan Conroy, sorunuzun cevabını biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Lütfen silahı çıkarıp ceketlerin yanına bırak."

Gözlerime de yansıtmaya çalışarak biraz daha genişçe gülümsedim. "Üzgünüm ama bunu yapamam."

"Yapamaz mısın? Ne demek yapamam?"

"Bir çantaymış gibi silahımı ceketleri asan görevli kıza veremem."

"Oğlumun düğününe tehlikeli bir silahı hangi hakla getirirsin?"

"Benim bir ABD Mareşali olduğumu biliyorsunuz, değil mi?" Artık gülümsememi tutmak için çok uğraşmam gerekiyordu.

"Bunun ne tür bir fark yarattığını bilmiyorum."

"Birincisi, benim ateşli silah eğitimim var, yani bana güvenin, silahın yanımda olması vestiyerde olmasından çok daha güvenli."

"Bu benim oğlumun düğünü ve odada olması bana kendimi güvende hissettirmiyor, onu ceketlerin yanına koymanı istemek zorundayım."

"İkincisi, bir acil durum ortaya çıkması ihtimaline karşı, kanunlar gereği hızlı bir şekilde yanıt verebilmem gerekiyor ve acil bir durumda silah gerekli olabilir."

"O şeyi düğün resepsiyonundan çıkartman konusunda ısrar etmem gerekiyor."

"Bunu yapabilmemin tek yolu resepsiyonu terk etmek Bayan Conroy."

"Neden zorluk çıkardığınızı anlamıyorum Bayan Blake, o şeyi herkes için tehlike oluşturmadığı bir yere koyun yeter."

"Kalçamda dururken kimseye bir tehlike arz etmiyor ama hayatında muhtemelen hiç silah tutmamış vestiyer görevlisi kıza onu vermek hem kendisine hem diğerlerine büyük tehlike demek."

"İnatçılık yapıyorsunuz."

"Hayır, siz öyle istediğiniz için silahımı sivil bir yabancıya yasal olarak ve sorumluluk gereği veremeyeceğimi söylüyorum yalnızca."

"Bu konuda sizinle konuşması için kocamı göndereceğim."

"Yapın, cevabım değişmeyecek. Silah bir sihirli asa değil Bayan Conroy, insanların yanında bulunarak tehlike oluşturmuyor, yeterince eğitimi olmayan birinin ellerinde tehlike saçar sadece."

"Kocamı gönderiyorum."

"İstediğinizi yapın."

"Bu resepsiyonu mahvediyorsun."

"Yasal olarak yapmam gerekeni yapıyorum, zorluk çıkaran sizsiniz."

"Bu benim oğlumun düğünü."

"Benim de arkadaşımın kızının düğünü."

"Rosita'ya ne yaptığını anlatacağım."

"Devam edin, benim tarafımda olacaktır."

"Aynı benim gibi, onun çocuklarına ve geri kalan herkese tehlike olduğunu görecek. Tanrı aşkına, oğlu bu ay vuruldu."

Tomas'ı kurtarıp kötü adamın, çıkardığı sorunlar nedeniyle ölmesini sağlayanlardan biri olduğum için argümanının gerçeklikten uzak olduğunu düşündüm. "Belli ki bütün hikâyeyi duymamışsınız," dedim.

"Yeterince şey duydum."

Başımı iki yana salladım. "Silahımı vestiyerdeki kıza vermemi istediğinizi söyleyin hadi, bekliyorum."

Bana şüphe dolu bir bakış attı, Rosita'nın onunla aynı fikirde olmayacağından bu kadar emin olmam hoşuna gitmemişti. "Rosita ve Manuel'le konuşacağım ve kocamı göndereceğim," diye tekrarladı.

İlk adı olduğunu bilmeme rağmen Manny'ye *Manuel* diyen kimseyi duymamıştım. "En iyisi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapın Bayan Conroy."

Uzun mavi eteklerden oluşan bir dalgayla çekip gitti. Sağdıçların hepsi siyah smokin, beyaz gömlek, kraliyet mavisi kravat ve kuşak giymişti. Nedimeler kraliyet mavisi içindeydi ve bu herkese çok yakışmıştı. Elbiseler o kadar da korkunç değildi, herkeste iyi görünmüyorlardı ama kimseyi mavi bir çiçek üzerlerinde patlamış ve sonra donmuş gibi göstermiyorlardı.

Nathaniel gülümseyerek yanıma geldi, kravatı çözülmüştü, boğazının daha güçlü hatlarını ve sadece göğsünün bir kısmını göstermek için birkaç düğme açıktı. "Harika DJ," dedi.

Onu öptüm ve kafamı göğsüne gömebileceğim kadar yakın sarıldı. Beni onun sıcaklığına ve vanilya kokusuna sarmasına izin verdim. Bana her zaman vanilya gibi kokardı ki bu onun şampuan ve sabun seçiminin bir parçasıydı, bunun altında da onun tatlı kokusu vardı. Vanilya olup olmadığından emin değildim, ama annem ölme-

den önceki kar gününü hatırladım, şekerli kurabiyeler yapıp günü onları süsleyerek geçirmiştik. Bana böyle hissettirdi, mükemmel bir kar gününde annemin şekerli kurabiyeleri gibi, her yerde yalayacak, o sıcak kurabiyelerin üzerine dökecek şekerli krema varken, annem hâlâ hayatta ve bana gülümsüyorken olduğu gibi. Ona neredeyse her dokunduğumda bana seks düşündüren birinin annemi ve karlı bir günü hatırlamamı sağlaması aptalca görünüyordu ama o bunu yapmıştı, o anda bunu yapmıştı.

Sarılmadan ilk önce o geri çekildi ki bu alışılmadık bir şeydi ama bir kolunu uzattığında bunu neden yaptığını anladım. Micah, Nathaniel'ın kucaklaşmasının diğer tarafına geçmek için oradaydı. Micah yüzünü benimkinin yanına koydu ve bir kolumuzu birbirimize sardık, diğeri Nathaniel'ın beline dolandı. Bir yetmiş beş boyundaydı, bu yüzden ikimiz de kollarının altına sığmıştık, Nathaniel ikimizin üzerine eğilirken ben Micah'nın yüzünü koklayabileyim diye yüzlerimizi birbirine bastırmıştık. Micah tarçın ve adını koyamadığım şeyler gibi sıcak ve baharatlı kokuyordu. Aniden annemin sıcacık mutfağına döndüm. O gün bize, normal Amerikan sıcak kakao ve çok daha baharatlı, daha koyu, daha zengin içeceğin bir karışımı olan Meksika sıcak çikolatasını hazırlamıştı. Kendine sert bir tane yapmıştı, o kadar koyuydu ki acıydı. Bana verdiği tadı hâlâ hatırlayabiliyordum ama benimki biraz baharat ve onun sıcaklığına sahip tatlı çikolataydı. Micah'nın teni egzotik baharatlar, tarçın ve koyu, zengin çikolata ve neredeyse unuttuğum bir hatıra gibi kokuyordu. Annem o kar gününden sonraki yaz ölecekti. Sekiz yaşındaydım.

Onları olabildiğince yakın tuttum ve nedense boğazımın sıkıştığını hissettim. Gözlerim henüz düşmeyen gözyaşlarıyla yanıyordu. "Ağlıyor musun?" diye sordu Micah.

"Neredeyse," dedim.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey."

"O zaman gözyaşları neden?"

Gözlerimi kaldırıp Nathaniel'a baktım ve ilk gözyaşı düştü. Ben gülene ve Nathaniel'ın bazen söylediği bir sözü ikisine de söyleyene kadar endişeli göründüler. "Bazen o kadar mutlu olursun ki içinde tutamazsın ve gözlerinden taşar."

Bana gülümseyip sarıldılar. Sonunda sarılmadan ayrıldım, göz kalemini bulaştırmamak için gözlerimi dikkatle sildim. Genelde bu kadar sürmezdim ama Nathaniel baştan aşağı giyinmemi seviyordu. Bana göz makyajımı ovalayıp silmeyi değil, dokundurarak silmeyi öğretmişti. Sahnede makyaj yapan erkek arkadaşlarımın olması beni kadınlığın bakım taraflarında çok daha iyi yapmıştı.

"Böyle harika bir ruh halini bozan kişi olmaktan nefret ediyorum ama Tomas gerçekten acı çekiyor."

İkimiz de kurşun yarasını mı kastediyorsun diye sormadık çünkü bu belliydi ama Micah'nın kastettiği bu değildi. Nathaniel, "Ona nasıl yardım edebiliriz?" diye sordu.

"Ne dediyse yaparız," dedim.

"Önce Manny ile konuşmamız gerek."

Kalabalığı taramak için yukarıya baktım ama dans pisti yine doluydu ve topuklularla bile herkesi göremeyecek kadar kısaydım. Micah'nın topukluları bile yoktu, bu yüzden bizi zeminin kenarından döndürmeye başlayan Nathaniel oldu. Biz sadece Manny'yi görüp onu takip ettiğine güvendik.

Rosita'yla dans ediyordu, başı sanki en sevdiği yastığıymış gibi cömert göğsüne dayamıştı. Kadın utanmış ve memnun görünüyordu, sanki iyi bir örnek teşkil etmekle otuz yıllık evliliklerinden sonra hâlâ bir refakatçiye ihtiyaç duyan bir balodaki gençler gibi dans etmelerinden zevk almak arasında kalmış gibi hissediyordu. Nathaniel kollarını ikimize doladı, "Yirmi yıl sonra böyle olmamızı istiyorum," dedi.

Başımı göğsüne yaslayarak tek elimle ona sarıldım. "Gelecekteki yirmi yılı hayal edemiyorum ama evet, evet."

Micah, Nathaniel'a gülümsedi ama gözlerinde o ânın mutluluğuyla uyuşmayan bir şey vardı. Belki Tomas'la konuştuğu içindi? "Yirmi yıl uzun bir süre ama elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Nathaniel sesindeki tereddüdü duyduysa da belli etmedi. Sadece mutlu çifte baktı, yüzü gerçekten bir ömür boyu sürebilecek evlilik mutluluğunun potansiyeliyle neredeyse parlıyordu. Micah'nın bakışlarını yakaladım, "Onları ciddi şeylerle bölmekten nefret ediyorum," dedi.

Mutlu anlarını mahvetmek ya da Connie'nin düğün gününün neşesini yok etmek istemiyordu. Ben de istemiyordum. "Bekleyebilir mi?" diye sordum.

Bunu çok ciddi bir şekilde düşündü, ağırlığı yüzünü kararttı, leopar gözlerini asla gerçek bir kedinin gözünden geçmeyecek düşüncelerle doldurdu. Diğer insanların mutluluğunu acil ihtiyaçlarına karşı tartmazlardı ya da belki yaparlardı. Ben daha çok köpek insanıydım.

Başıyla onayladı. Arkamızdan bir ses, "Beni böyle hissettiren birini hâlâ arıyorum," dedi. Bu beni ürküttü ama adamların ikisi de tepki vermedi. Onun geldiğini duymuş olabilirlerdi. Nedime Mercedes Rodriguez, kraliyet mavisi elbisenin içinde harika görünüyordu. Renk, tenini daha da koyu gösteriyordu, sanki diğer insanların elde etmeye çalışırken cilt kanseri riskini göze aldığı o mükemmel, koyu ten rengine sahipmiş gibiydi. Annesinin boyuna ama babasının narinliğine sahipti, bu yüzden bir model gibi görünüyordu ancak annesinin kıvrımlarının çoğu modern bir model gibi görünmek için çok fazlaydı. Hayatımdaki vampirler bana, bu aşırı zayıflığın yalnızca en yoksul, yiyecek parası olmayan insanlar için olduğunu söylemişlerdi. Paran olsaydı, kendini aç bırakmazdın. Zaman değişiyor sanırım.

Mercedes'i en son Tomas'la hastanede görmüştüm. Daha genç ve çok daha az tamamlanmış görünüyordu. Bugün tam makyajla, o ve Connie ikiz olabilirlermiş gibi görünüyordu. Makyajsız daha genç görünüyordu ama otuz yaşın altındaki çoğumuz böyle değil miydik? Mercedes beslenme bölümünden mezun olmuştu. Aslında bir yaralanmadan sonra sporculara ve biz sıradan insanlara yardım etme konusunda uzmanlaşmış bir doktorlar grubunda çalışıyordu. En son, eğitmenleri yaralanmalardan sonra insanlara yardım etme konusunda uzmanlaşmış bir spor salonuyla ortak olduklarını duymuştum.

Ya da onlara akıllıca egzersizle, yaralanmaları engelleme konusunda yardımcı oluyorlardı; daha çok değil, daha akıllıca çalış. Bunu düşünmemiştim bile ama neredeyse küçük kardeşine yardım etmek için tasarlanmıştı. Bazen karma, oyunun çok ilerisini planlar.

Mercedes'e yaklaştım, "Günün çoğunda yanında olan uzun boylu, esmer yakışıklıyla yaşadığını sanıyordum."

"Frankie, Francisco, harika biri."

Ses tonu tek başına 'harika' kelimesinden birçok olumlu şey alıyordu. Ona kaşlarımı kaldırdım ama duymaya hazır olmadığı bir şey söylemek istemedim. *Ben gidiyorum* demeye hazır olmadan çok önce birinin senin için yanlış olduğunu fark edebilirsin. Mercedes ile sohbetim olmuştu ama en iyi arkadaşlar gibi değildik, bu yüzden zor ve garip şeyler söylemek benim işim değildi.

"Bu geceye kadar beni böyle hissettirmediğini fark ettiğimi sanmıyorum," derken dans pistindeki anne babasına başını salladı ve sonra bana döndü, "ya da beni üçünüz gibi hissettirmedi."

O söylediği için ben de açılışı yaptım. "O zaman neden onunla yaşıyorsun?"

"Yakışıklı, çekici, atletik, spor hekimliği konusunda uzmanlaşmış, yaralanmalardan sonra rehabilitasyona vurgu yapan bir doktor. Beslenme derecem, sadece yaralanmayı değil, tüm hastayı tedavi etmemize yardımcı olacak. Profesyonel olarak harikayız."

"Ama profesyonellik her şey değildir," dedim.

Bana gülmekten çok ironik bir gülümseme gönderdi. "Doğru olabilir."

Daha fazla kız konuşması isteyip istemediğini sormak ya da ona Tomas'tan bahsetmek konusunda kendimle tartışıyordum ama o öne çıkıp Micah ve Nathaniel'ı konuşmaya dahil ederek beni zahmetten kurtardı. "Seni Tomas'la konuşurken gördüm. Aileden kimseyle fazla konuşmak istemedi ama seninle konuşuyor gibiydi."

Micah, "Sonrasında insanlarla konuşmak işimin bir parçası," dedi.

"Neyden sonra?" diye sordu.

"Genellikle onlar veya ailelerinden biri bir likantrop tarafından

saldırıya uğradıktan sonra olur, ancak şiddet şiddettir ve insanların buna nasıl tepki verdiği oldukça benzerdir."

Sanki bu ona mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. "Düğünü başkaları için bozmadan konuşabileceğimiz bir yere gidelim." Başını salladı ve erkek arkadaşı Francisco'ya gülümsedi. Böyle diyorum çünkü kendisini Frankie olarak değil böyle tanıtmıştı. Kolumu tutup birlikte bir yere gittiğimizi gösterdi. Muhtemelen tuvalete gideceğimizi varsayacaktı. Erkekler her zaman kadınların tuvalete yalnız gidemeyeceklerini kabul etmeye istekliydi çünkü çoğu kadın tuvalet için sürüler halinde ilerlerdi. Nedenini hiç anlamazdım, kendi başıma iyiydim ama mavi eteklerle ilgili yardıma ihtiyaç olabilirdi. Connie'nin kat kat dantelli ve çember etekli elbisesi çok güzeldi ama bahse girerim banyoyu kullanmak istiyorsa etekleri tutmak için tüm nedimelere ihtiyacı olacaktı. Kendi düğünümde çember etek giymememin sebeplerinden biri de buydu.

Francisco'nun bakmadığı an kolumu bıraktı, eteklerini tuttu ve uzak köşedeki bir kapıya yöneldi. Micah bize bir bakış atarak onu takip etti. Onu başımla onayladım ve Mercedes'i yakaladım. Yüksek topuklu ayakkabılarla oldukça iyi hareket ediyordu.

Nathaniel ve ben arka taraftan geldik. Geriye baktığımda Manny ile Rosita'nın Connie ve yeni kocasıyla birlikte olduğunu gördüm. Otuz yıllık mutluluğun yanında daha fazlasının başlangıcını görmekten mutlu olurlarken ve herkes onlara bakarken dans pisti kendilerine aitti. Güzel bir görseldi ama her zamanki gibi güzel bir şey olduğunda arkamdaki mutluluğu bozacak şeylerden bahsetmek için ondan uzaklaşıyordum. En azından şimdi bunu yaparken yalnız değildim. Nathaniel ve Micah, diğer insanların güvende ve mutlu olabilmesi uğruna yapmanız gereken zor şeylerle başa çıkmak için kolay mutlu şeyleri geride bırakmaya istekliydiler. Kahretsin, üçümüz, mutlu olmaya devam edebilmek için dahil olduğumuz diğer insanlarla zor konuları tartışarak zamanımızın çoğunu harcamıştık. Zor şeyleri görmezden gelmek onları ortadan kaldırmaz. Artık hayatımda bir şeyler üzerinde çalışmaya istekli insanlar olduğu için mutluydum.

Mercedes bizi, otomatlar, küçük masalar, sandalyeler ve hatta bir duvara dayalı bir kanepeyle tamamlanmış bir dinlenme odasına benzeyen bir yere götürdü. Mutluluk verici bir şekilde sessizdi. Gürültüden uzaklaşana kadar resepsiyonun gürültülü olduğunu düşünmemiştim. Omuzlarım düştü ve gergin olduğum zamanlarda yaptığım gibi onları biraz kamburlaştırdığımı fark ettim. Hepimiz oturabilelim diye Mercedes'in bir masaya gitmesini bekledim ama kapı kapanır kapanmaz bize döndü. Sanırım ayakta duruyorduk. Micah'ya doğru döndü. "Tomas seninle herhangi birimizle olduğundan daha uzun süre konuştu. Bir danışmanla görüşmeye başladı ama o kadınla da konuştuğunu sanmıyorum."

"Erkek bir danışman daha iyi olabilir," dedi Nathaniel.

Mercedes ona baktı, gözleri kahverengiydi ama sütlü çikolata şekeri renginde soluk bir kahveydi. Benim gözlerimin daha koyu renk olduğunu fark ettim. Benim genlerim karışıktı ama annemin neredeyse siyah olan koyu renk gözleri bende hayat bulmuştu.

"Erkek danışman olması ne fark yaratır?" diye sordu.

"O on üç yaşında bir erkek," dedi Nathaniel.

"Yani?"

"Tomas ne tür bir erkek olduğunu öğreniyor, o olmaya çalışıyor. Erkek olmanın ne demek olduğunu anlamaya çalışırken kaçırıldı, vuruldu ve kız kardeşini koruyamadı," dedi Micah.

"Connie bizim ablamız, bizi hep o korudu," dedi Mercedes.

"Ama bu Tomas çocukkendi. O artık tam olarak bir çocuk değil," dedi Nathaniel.

Kız yüzünü asıp gözlerini devirdi. "O yalnızca on üç yaşında, yani bir *çocuk.*"

"Ve işte bu yüzden seninle konuşmayacak," dedi Nathaniel, "çünkü sana göre o hâlâ küçük kardeşin ama kafasının içinde bundan daha fazlası olmaya çalışıyor."

Kaşlarını çatıp Nathaniel'ın çok ciddi olan yüzünü inceledi. "Bunu anlamıyorum, çünkü o her zaman benim küçük erkek kardeşim olacak ama haklısın. Hepimizin yetişkin olarak ne olacağımızı

anlamaya çalıştığımız yaşta o. Ailesi olarak onu net olarak anlayamayacağımızı söylüyorsun."

"Onun gibi bir şey."

"Erkek bir danışmanla daha iyi olacağını düşünüyorsun çünkü erkek olmayı öğreniyor ve toplumun ona erkek olmakla ilgili söylediği her şey birden ellerinden alındı."

"Elinden alınmadı ama o acı çekiyor," dedi Nathaniel.

"Fiziksel hasar ne kadar kötü?" diye sordu Micah.

"Tomas sana ne söyledi?"

"Doktorların bir daha yürüyebileçeğinden emin olmadığını."

"Bu doğru değil, tekrar yürüyecek."

"Peki, koşabilecek mi?" diye sordum.

Mercedes önce ciddi sonra üzgün göründü. İyiye işaret değildi.

"Ne kadar kötü?" dedim.

"Karnından vuruldu ama bir bacağında sinir hasarı var gibi görünüyor. Merminin oraya isabet etmesi sadece kötü şans. Milyonda bir, dedi ortopedist ama aynı zamanda Frankie ve bana özel olarak, eğer kurşun diğer tarafa birkaç santim gitmiş olsaydı, hastaneye gitmeden önce kanama nedeniyle ölebileceğini söyledi. Hepsi bu kadar... Tomas'ın tüm geleceği, vücudunun içindeki birkaç milimetreye ve kurşunun neyi vurup neyi vurmadığına bağlıydı."

Gözleri, dramatik düğün göz farı içinde parıldayan, dökülmeyen yaşlarla parladı. Derin, titrek bir nefes aldı, kendini gözle görülür bir şekilde sabitledi. "Fizik tedavisini sürekli bir şekilde yaparsa ve pist için yaptığından daha fazla ağırlık kaldırırsa, koşacak kadar iyileşeceğini düşünüyorlar," derken sesi neredeyse düzdü.

"Daha önce yaptığı gibi koşacak kadar mı iyileşecek?" diye sordum.

Omuz silkti. "Hiçbir doktor şu anda evet ya da hayır demeyecek. Çok fazla değişken var. Anneme ve babama açıklamaya çalıştım ama kesin cevaplar istiyorlar ve bu o kadar kolay değil."

Annemle babam dediklerinin Manny ve Rosita olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

"Mantığını anlıyorum," dedi Micah. "Neyin iyileşeceğinden emin olamazlar ve Tomas'ın fizik tedavisinde ne kadar sıkı çalıştığını kontrol edemezler."

"O genç, bu onun iyileşmesine yardımcı olacak, ancak daha fizik tedavinin en başında olması gerektiği gibi çalışmıyor."

Nathaniel, "Depresyonda," dedi.

"Evet ama eğer fizik tedavisini yapmazsa, tekrar koşmak için yeterince iyileşmeyeceği neredeyse garanti. Kahretsin, iyileşmek için çaba göstermezse kalıcı olarak sakat kalabilir."

"Fark yaratacak ne var?" diye sordum.

"Doktorun talimatlarına uyarak, fizik tedavi konusunda ciddi olmak ve bunu yaparsa Frankie ile ben, birkaç hafta içinde, ağırlıklar ve diğer egzersizleri eklemeye başlamasına yardım edeceğiz. Bu, ikimizin de insanlara yardım etmek için yapmak istediğimiz türden bir şeydi. İzin verirse Tomas'a yardım edebiliriz, yardım edebilirim." Artık gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı.

Micah'ya ve ardından Nathaniel'a baktım. Biri bana baktı, diğeri küçük bir hareket yaptı. İç çekip Mercedes'e sarıldım, ben birkaç santim daha kısa olmama rağmen ağlarken onu tutabilmem için kendini eğmesine izin verdim. İnsanlar ağladıklarında neden her zaman onları tutması gereken kişi kızdı? Cinsiyeti ne olursa olsun bu işte en iyi olan kişinin yapması gerekmez mi? Ama sırtını okşadım ve rahatlatıcı sesler çıkardım. İşe yarayıp yaramadığından emin değilim ama bazen yapabileceğinin en iyisi ya da yapabileceğimin en iyisi buydu.

"Onu benzer bir sakatlıktan kurtulmuş biriyle tanıştırmayı denediniz mi?" diye sordu Micah.

Mercedes'in dik durmasını ve gözlerini silmesini sağladı. Çok sert silerek göz makyajını bulaştırdı. Resepsiyona geri dönmeden önce ona söylerdim. "Profesyonel sporcu olan bazı hastalarımız var. Aynı tür yaralanmalar değil ama Tomas sporu seviyor ve iyileşmek için ne kadar çok çalıştıklarını duymak fizik tedavide daha çok çalışmasına yardımcı olabilir. Bu harika bir fikir Micah, teşekkürler."

"Evet, öyle, peki ya şimdi Anita onunla konuşsa?" diye sordu Nathaniel.

Hepimiz dönüp ona baktık. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Doktorlar sana kolunu kaybedebileceğini söyledi ama spor salonuna her zamankinden daha çok gittin ve iyiydin."

Sanki orada olduğunu unutmuşum gibi koluma baktım çünkü kastettiği yaralanmayı tam olarak biliyordum. Sol kolumun kıvrımı beyaz bir yara dokusu yığınıydı. Normal bir şekilde işe yarıyordu ama sahip olduğum en kötü yara iziydi ve doktorların kalıcı sakatlık hakkında konuşmalarına neden olan yaraydı.

Mercedes, "Anita, metafizik olmadan bile neredeyse bir şekil-değiştiren gibi. İyileştirme yeteneklerinden bahsetmiştik, normal insanlar gibi değil."

Micah, "Tomas, şekil-değiştiren olmanın onu iyileştirip iyileştirmeyeceğini sordu," dedi.

"Bu kararı vermek için çok genç," dedim.

"Evet, on sekiz yaşının altındaki herhangi birine, izinleri olsa bile likantropi bulaştırmak yasadışı ama Tomas soruyor ve ben de ailesinin bilmesi gerektiğini düşündüm," dedi Micah.

"Kolumu parçaladığımda tamamen vampir ve şekil-değiştiren süper iyileştirici değildim Mercedes. Aslında, muhtemelen kolumun en azından bir kısmını kaybedeceğimi düşündüler. O zamanlar normal bir insan gibi iyileştim."

"İyileşmek için ne yaptın?" diye sordu.

"Fizik tedavi sanki yeni dinimmiş gibi yaptım ve ilk defa ağırlık odasına gerçekten ciddi bir şekilde gittim. Üniversitede judo için biraz ağırlık yapmıştım ama dirseğimde kas yapmak... Doktorlardan biri bana bunun her şeyi değiştirebileceğini söyledi. Fizik tedavi güç ve esneklikti, ağırlıklar yara dokusunun iyileşirken bağları ve tendonları kısaltmasını önlemeye yardımcı oldu."

"Frankie ve benim yaptıklarımızın ve bunun insanlara ne kadar yardımcı olabileceğinin yürüyen bir örneği gibisin. Frankie profesyonel sporcularla çalışmayı sever. Ben de severim ama sıradan insan-

ların özellikle bir sakatlıktan sonra daha atletik ve sağlıklı olmalarına yardım etmeyi gerçekten seviyorum. Kaza sonrasına kadar vücutlarının neler yapabileceğini bilmiyorlar gibi."

"Vücudunun kullanımını kaybetmeye bu kadar yaklaştıktan sonra, onu daha çok kullanmak istiyorsun," dedim.

Başını salladı. "Mantıklı."

"Anita, Tomas'la konuşabilir," dedi Micah.

"Mesajı iletmeme yardım etmek için sen de gelirsen," dedim.

"Ben de yardım edeceğim," dedi Nathaniel.

"Manevi destek hoşuma gider," dedim gülümseyerek.

"Sadece bu değil, Anita. Bir çocuk ve bir genç olarak kurban oldum ve hayatta kaldım. İncinmenin, kötü olmanın ve vücudunun geri gelip gelmeyeceğini bilmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum." Onunla tanışmadan önce Nathaniel'ın katlandığı tüm yaraları bilmiyordum ama üvey babasının ağabeyini beyzbol sopasıyla döverek öldürdüğüne tanık olduktan sonra evden kaçtığını biliyordum. Nathaniel olay olduğunda yedi yaşındaydı. On yaşına geldiğinde, sahip olduğu tek şeyi, kendini satarak sokaklara düşmüştü. Nathaniel'ın zor bir çocukluk geçirdiğini söylemek *Titanik*'e bir tekne kazası demek gibiydi.

"Sen çocukken likantrop değildin," dedi Mercedes.

"Hayır, insandım."

"Şekil-değiştiren olduğunda kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"On sekiz."

Nathaniel ile on dokuz yaşındayken, leoparadam olmasından sadece bir yıl sonra tanışmıştım. Bu matematiği kafamda tam olarak yapmamıştım. Onunla tanıştığımda canavarıyla yıllarca çalışmış gibi her zaman çok kontrollü görünüyordu. Suçlu Zevkler'de seyirciyle arasında kendi kendini kontrol etmesi ve kulüp güvenliği dışında hiçbir şey olmadan, sahnede soyunup şekil değiştirmesine yetecek kadar kontrollüydü ancak bu güvenlik daha çok müşterileri dansçılardan uzak tutmak içindi.

"Tanrım, yirmi bile değil. Sen de çocukmuşsun," dedi.

"Herkes bir zamanlar çocuktur Mercedes," dedim.

Bana baktı. "Babamla çalışmaya başladığında benim yaşımdaydın. Hepinizin büyüdüğünü sanıyordum ama benden sadece sekiz yaş kadar mı büyüksün?"

"Connie'den altı yaş büyüğüm, bu yüzden sanırım bu doğru."

"Benim yaşımdasın," dedi Nathaniel.

O zaman ona baktı. "Anita'dan bu kadar genç olduğunu bilmiyordum ya da belki de o otuz yaşında görünmüyordur."

"Otuz bir," dedim.

Micah gülümseyerek elimi tuttu. "Anita ve ben aynı yaştayız."

"İkiniz de otuz gibi görünmüyorsunuz," dedi ve söylerken yüzlerimizi inceledi.

Ona dönüp baktım ve ilk kez merak ettim, Mercedes'ten daha mı genç görünüyorduk? Likantroplar zaten normal insandan daha yavaş yaşlanır ve başıboş şekil-değiştirenlerin birkaç saldırısından sağ kurtulduğum için kan dolaşımımda birkaç likantropi türü taşıyordum. Birden fazla likantropi türünü 'yakalamamalıydım' çünkü konakçı vücudunu diğer likantropi türleri de dahil olmak üzere neredeyse tüm hastalık ve yaralanmalardan korur. Ben de şekil değiştirmediğim için tıbbi bir mucizeydim. Bu, bir gün değişebilirdi ama şimdiye kadar tıp kaynaklarında bir ilktim ya da birkaç doktor bana öyle söylemişti. Hem metafiziksel hem de romantik olarak vampirlerle olan bağlarımın beni şekil değiştirmekten koruduğunu düşünmüştük, çünkü vampirler likantropiyi yakalayamıyorlardı, tıpkı bir likantropun vampire dönüşememesi gibi. Modern likantropi ve vampirizm için iki doğaüstü tıbbi durum birbirini iptal ediyordu. Binlerce yıl önce, likantroplar vampirizmi yakalayabilir ve her ikisi de olabilirdi ancak iki koşuldan biriyle ilgili bir şeyler bin yıl boyunca yeterince değişmişti ve şimdi bu şekilde çalışmıyordu.

İkisini de taşıyabilecek yaşta birkaç vampirle tanışmıştım ve hepsi ya ölesiye korkutucuydu ya da hiç insan değildi. İnsansılardı ama *homo sapiens* değillerdi ki bu bir sürpriz olmuştu, tamam, bir şok olmuştu. Bilimsel literatürün çoğu, *homo sapiens*'e kadar vampirlerin bir hasta-

lık/durum olarak var olmadığını düşünmüştü. Bazı bilim insanları, bunun Cro-Magnonlar veya Neandertallerden beri var olabileceğini düşündüler ancak bu ciddi şekilde tartışmalıydı. Vampirlerin bundan daha da geriye gittiklerini biliyordum ama o yaşta tanıştığım her vampiri öldürmek zorunda kaldım çünkü hepsi deliydi ve Hitler'in insan ırkını 'daha iyi' yapma planından daha kötüydüler. Ayrıca o kadar güçlüydüler ki, yanlarında durmak kemiklerimi ağrıtabilirdi. Ölmek onlar için daha iyiydi ve geri kalanımız için daha güvenliydi ama paleobiyologlar, arkeologlar, paleoantropologlar ve diğer tüm bilimcilerle konuşabilecek aklı başında birini bulmak güzel olurdu.

Mercedes ve Micah, Nathaniel ve ben oraya gitmeden önce resepsiyon alanında Tomas'la konuştular. Üstüne geliyormuşuz gibi hissetmesini istemedik. Neredeyse hemen kabul etti, bunu beklemiyordum ama Nathaniel'ın da belirttiği gibi, onun hayatını kurtarmıştım. Bu bana herhangi birinden daha fazla kredi verirdi.

Dinlenme odasına geri döndük. Mercedes, Tomas'ı kanepenin yanına sürdü, bu yüzden bir sohbet grubu kurduk, ancak masadaki sandalyelerden birini aldım, böylece kanepeye değil de Tomas'ın diğer tarafına oturabildim. Başımızı tuhaf bir şekilde çevirmeden oturup Tomas'la iyi bir göz teması kuramayacağım kadar alçaktı. Göz temasını severdim ve önemli konuşmalar için daha çok severdim. Micah kanepenin koluna oturdu, Nathaniel da yanındaydı. Mercedes kanepenin uzak köşesine gitti, Tomas'ın onun önünde konuşacağından emin değildi çünkü henüz ailesinden biriyle fazla konuşmamıştı. Micah'ya, eğer çocuk onun önünde konuşmazsa bizi kendi halimize bırakacağını söylemişti zaten.

Tomas, Manny'ye çekmişti, yıllardır okuldaki en ufak tefek çocuktu, şimdiyse smokinin içinde uzun görünüyordu. En azından annesi gibi bir yetmiş üç boyundaydı ama doğum sırasına göre değil de 'kısa' olduğu için *bambino* (bebek) lakabını taktıkları bir doksan boyundaki biri hariç, dayılarının hepsi bir doksan beş olduklarından Tomas muhtemelen günün birinde en az bir seksen olacaktı. Kardeşler, eşleri onları zemine çekene kadar dans pistinin kenarlarında bir savunma hattına

benziyordu ve sonra şaşırtıcı bir şekilde zarif, tıpkı bir porselen dükkânında dönerek dönen boğaları izlemek gibilerdi.

Tomas'ın siyah saçları kısaydı ama yeterince uzundu, bu yüzden biri saç jölesi kullanarak bazı erkeklerin taşıyabildiği o dikkatsiz umursamaz saç modellerinden biriyle saçlarını yüzünden geri çekmişti. Birkaç yıl içinde, yeni boyuna ulaştığında, saçları ciddi bir ilgi odağı olacaktı, ancak yüzü hâlâ küçük bir çocuk yüzüne benziyordu, bu yüzden bu kombinasyon onu en çok bir şekilde güzel gösteriyordu. O yaştaki erkekler bunu istemezdi ama yüzünü çevreleyen tüm o saçlarla iyi görünüyordu. Muhtemelen saç modeli sadece düğün için değil, düzenli olarak yaptığı bir şeydi, bu da saçlarına aynı yaştaki küçük kardeşimden daha fazla önem verdiği anlamına geliyordu, çok daha fazla. Manny'nin bana Tomas'ın okuldaki kızların arasında epeyce yol almaya başladığını söylediğini hatırladım, bu yüzden muhtemelen benim on üçle ilişkilendirmediğim pek çok şeyi umursuyordu. Aynı yaşta ben umutsuzca tam tersiydim.

Hafifçe çarpık oturuyordu, bir tarafı ağır bir şekilde tercih etmişti. Gözlerinin çevresinde, hatta bebek yüzünde bile acı olduğunu söyleyen bir gerginlik vardı. Canı yanıyordu ama muhtemelen ağrı için aldığı ilaçlar onu uyuşturur ya da uykusunu getirirdi. Gururdan kendini tutacaktı. Ben de aynı şeyi yapardım, bu yüzden onu suçlayamıyordum.

Tomas bana iri, kahverengi gözleriyle baktı, güzel saçları biraz öne dökülerek yüzünü bir yandan çerçeveledi. Bu hareket bana Asher'ın altın saçlarıyla yüzünü çerçeveleyerek nasıl bu kadar iyi bir etki yarattığını hatırlattı. Bu, Tomas için de kasıtlı olduğunu bilmeme neden oldu. Güzel olduğunu biliyordu. Bu, onun yaşındaki çoğu erkekle ilişkilendirmediğim bir öz farkındalık düzeyiydi.

"Selam Tomas, nasıl hissettiğini sormayacağım."

Ansızın sırıttı. Bu onu saniyeler öncesinin dikkatsiz, neredeyse flörtöz görünümünden çok daha genç ve daha gerçek gösteriyordu. "O zaman sormayan tek kişi sen olacaksın."

Geri gülümsedim. "Biliyorum, soruyu cevaplamaktan bıkıyor-

sun. Hâlâ hastanedeyken insanlar soruyu soruyor. Her zaman şöyle cevap vermek istedim; *Bok gibi hissediyorum, sen nasıl hissediyorsun?*"

O zaman güldü ve sırıtış gibiydi, daha genç göründü. İkisini de beğendim, anaokulundan beri tanıdığım küçük çocuğu görmemi sağladı. "Bunu beğendim, çok beğendim ama annem delirir."

"Kaçı *nasıl gidiyor* diye sordu?"

"Çoğu," dedi gözlerini devirerek.

"Bir sonraki sefere *vuruldum, senin nasıl gidiyor* de, bak bakalım ne diyecekler."

"Anita," dedi Mercedes, "ona ukala olmayı öğretme. Zaten yeterince kötü." Ama bunu derken gülüyordu.

"Hâlâ yaralarla ilgili aptalca sorular alıyorum," dedim.

"Micah bir keresinde kötü yaralandığını söyledi," dedi çok ciddi bir bakışla.

"Bir kereden fazla ama doktorların kötürüm kalacağımı düşündüğü yara bu."

Gözleri kısıldı, ama ben bu kelimeyi bilerek kullanmıştım. Bana kısık gözlerle baktı. Tamamen arkadaşça bir bakış değildi ama düşmanca da değildi, daha çok düşünceli bir bakıştı, sanki ilginç bir şey yapmışım gibi.

"Çoğu insan bu kelimeyi söylemiyor, etrafından dolaşıyor ama sen söyledin; kötürüm. Kötürüm kalacağım."

"Saçmalık," dedim.

Gözleri genişledi, neredeyse gülümseyecekti. "Bunu neden söyledin?"

"Duyduklarıma göre, fizik tedavini yaparsan gayet iyi şekilde yürüyebileceksin, ağırlık ekler ve spor yaparsın koşabileceksin de."

Yüzü kararadı, birden öfkelenmişti. "Tekrar koşabilme sözü vermiyorlar."

"Ama fizik tedavini yapmazsan tekrar koşmayacağını garanti ediyorlar, değil mi?"

Bana o kızgın gözlerin tüm gücünü verdi, ağzı sert çizgilerle doluydu. Acı görünüyordu. Bu onu gerçekten daha yaşlı göstermiyordu

ama sanki tüm enerjisi değişmiş gibi ona tatsız bir şey yaptı. O anda bunun sadece Tomas'ın bedeniyle, hatta duygusal iyileşmesiyle ilgili olmadığını, daha derin bir şey olduğunu anladım. Karamsarlık sizi ömür boyu mahvedebilir. Tüm iyi şeyleri yiyip bitirir ve izin verirseniz her şeyin kötü görünmesine neden olur.

"Asla eskisi gibi koşamayacağım, o zaman ne fayda?"

Kolumu ona doğru uzattım, dirseğimin kıvrımı çok düz ve yara izleri çok net olacak şekilde elimi bileğimden aşağı doğru esnettim. Kısa kollu giydiğimde zaten görünür oluyorlardı ama o kadar uzun süredir varlardı ki artık onları pek düşünmüyordum. Kolumun kıvrımı boyunca beyaz ve kalın bir şekilde belirdiler, dirseğimde yoğunlaştılar ve ince yara dokusu hatları halinde ondan uzaklaştılar. Olay olduğu zaman bir plastik cerrah istemem gerektiği söylendi ama bana kolumu kaybedebileceğimi söylediklerinde, yara izleri konusunda gerçekten endişelenmedim. Şimdi onlar benim bir parçamdı, bir çil ya da ben gibi, sadece tenimde her zaman orada olan bir şeydi, tabii ki yara izleri her zaman orada olmamıştı.

Tomas'ın sesi neredeyse düşmancaydı, "Onları daha önce yazın görmüştüm."

"Onları saklamaya çalışmıyorum, hiçbirini." Bakışları kolumdaki haç şeklindeki yanık izine kaydı, şekil-değiştiren bir cadının bana verdiği pençe izinden biraz çarpıktı. Kolumda omzumun yanındaki çok daha küçük bir yara izini işaret ettim. "Bu benim ilk kurşun yaramdı."

Kaygan, beyaz işarete baktı. "Bu yıl vurulduğunu biliyorum ama onu iyileştirdin, hepsini iyileştirdin çünkü sen... büyü gibisin," ona bile saçma geldi çünkü kızgın görünüyordu, gözleri kararsızdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun, hepsini iyileştiriyorsun," diye ekledi.

"Baktığın her yara hepsini iyileştirmemden önceydi. Kolumu parçalayan vampirden olmak üzere birkaç tane daha var. Kırana kadar köprücük kemiğimi ısırmıştı."

Bana şüpheli gözlerle baktı.

"Yemin ederim."

Gözleri kısıldı ve tavrını nereden aldığını merak ettim. Kaçırma olayından bu yana olamazdı çünkü ukala bir tavır geliştirmek zaman alırdı... Bilmeliydim çünkü bende de vardı.

Yakamı köprücük kemiği izinin en kenarını gösterecek kadar indirdim.

Gözleri biraz büyüdü, şüphenin bir kısmı soldu ama sonra, "Bütün yaraların sende olduğuna inanıyorum Anita. Ama Mercedes sadece bana iyi olmamı ve fizik tedavimi yapmamı söylemeni istiyor."

"O senin kız kardeşin, senin iyileşmeni istemesi gerekiyor, değil mi?" Kaşlarını daha sert çattı.

"Mercedes seni umursamasa daha mı iyi olur?"

"Hayır, tabii olmaz."

"O zaman, evet, kolum için yaptıklarım hakkında seninle konuşmamı istiyor."

Gözleri hafifçe büyüdü, somurtkan genç kenarlardan kayıp gitti. "Babam bana neredeyse kolunu kaybedeceğini söylemedi."

"Kesmeyeceklerdi ya da herhangi bir şey yapmayacaklardı ama doktor bana eklemden yüzde elli ila yetmiş beş hareket kaybedebileceğimi söyledi, bu da temelde bir kolumu kullanamayacağım anlamına geliyordu."

Gözleri iri, yüzü ciddiydi, yaralara bakarken olduğu gibi somurtkan değildi. "Ne yaptın?"

"Doktorların bana yapmamı söylediği şey, fizik tedavi ve spor salonuna yeni kilisemmiş gibi gitme. Hayatımda hiç yapmadığım kadar ağırlık kaldırdım ve çok çalıştım çünkü kolumu kurtarıyordum. Dar kot pantolonları ya da bikiniyle iyi görünmeyi boş ver. Ben bunu istedim." Onun için bir yumruk yaptım ve kol kaslarımı, yara izlerinin altındakileri bile esnettim.

"Tanıdığım tüm kızlardan daha fazla kasın var." Samimiydi, kolumdaki tüm yara izlerine bakarken gözleri genişti. Sonra aniden gülümsedi. "Bahse girerim bikiniyle de harika görünüyorsundur." Gözleri kısa bir süre önce yüzüme, sonra göğüslerime kaydı, altı yaşından beri tanıdığım birinden gelmesi biraz rahatsız ediciydi.

"Gözler yukarıda," dedim diğer elimle işaret ederek.

Kızarma nezaketi göstermişti.

Mercedes, kötü bir şey yapmışım gibi, "Anita!" dedi.

"Bakacak kadar büyükse, azar işitecek kadar ve bunun sapık olmadan nasıl yapılacağını öğrenmeye başlayacak kadar da büyüktür."

"Anita haklı," dedi Micah.

Nathaniel başını sallayıp ekledi, "Ürpertici olmadan bakabilirsin, sadece pratik gerekiyor."

Tomas kızardığını gizlemeye çalışarak ya da başka ne yapacağını bilmediği için ellerini yüzünün önüne kaldırdı. Çok daha küçük bir çocuk olduğu zamandan kalma bir jest gibiydi. Ellerini indirdi ve havalı somurtkan tavrını yeniden oluşturmaya çalışırken gözleri yine sinirlendi.

"Baktığım için üzgünüm."

Her şeyi görmezden gelmemesi ve özür dilemesi hoşuma gitti. "Özrünü takdir ediyorum Tomas."

Omuz silkti, tavrın devralmasına izin verdiği için potansiyel olarak güzel olan yüz hiç de güzel değildi. Belki onu utandırmıştım ve belki bu, beni dinlemek istemesine engel olurdu ama lanet olsun, bunu kendi istemişti.

Micah, "Bir şey için özür diliyorsan, özür diledikten sonra birilerine bu konuda surat asmaya devam edemezsin," dedi.

Tomas ona baktı. Sanırım sert bir bakış olması gerekiyordu ama o bir aydan daha kısa bir süre önce ilk şiddet deneyimini yaşamış, banliyöde yaşayan bir gençti. Sert bakışı o kadar da sert değildi.

Micah ona sakin bakışlar attı. "Özür, bir şey yaptığın için üzgün olduğun anlamına gelir. Özür diledikten sonra boktan olmaya devam etmek, üzgün olmadığın anlamına gelir."

"Peki hangisi?" dedim. "Baktığın için üzgün müsün, yoksa özür dilemen gerektiğini düşündüğün için mi öyle söyledin?"

Tomas gözlerini aramızda gezdirdikten sonra, "Tuhafsınız," dedi.

Micah, "Biz doğaüstüyüz," dedi.

"Demek istediğim bu değil." Hâlâ somurtkan görünüyordu ama

yüzünde bunun yanında bir şey vardı. Bize ilginç ya da en azından beklenmedik bir şey yapmışız gibi bakıyordu. Sonunda bana baktı. "Baktığım ve ürkütücü olduğu için üzgünüm. Ürkütücü olmak istemedim."

"Özrün kabul edildi."

"Kolun iyileştikten sonra eskisi kadar ağırlık kaldırabildin mi?"

"Daha çok," dedim.

Yine o şüphe dolu gözlerle baktı.

"Daha fazla kaldırabiliyordum, çünkü spor salonunda daha önce hiç olmadığı kadar çok çalıştım, bu yüzden her zamankinden daha iyi ve daha güçlü oldum."

O zaman düşünceli gözlerle başını salladı. "Bunu anladım."

"Eğer pes etseydim kolum çalışmıyor olurdu. Tüm bu kaslara sahip olmazdım ve yaklaşık sekiz yıl önce vampir avlamayı bırakmış olurdum."

Nathaniel, "Anita ikimizle de asla tanışmazdı," dedi.

Tomas ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Anita, Jean-Claude ile olan bağlantıları aracılığıyla bizimle tanıştı. Saldırıya uğradığında onunla yeni tanışmıştı ve vampir avlamayı bırakmış olsaydı, onu bir daha asla göremeyebilirdi. Onunla hiç çıkmasaydı, bizimle hiç tanışmazdı."

"Doktorlarımın yapmamı istediği her şeyi yaparsam gerçek aşkı bulacağımı mı söylüyorsun?" Gözlerini devirdi ve sanki 'gerçek aşk' sadece kızlar içinmiş gibi tepkisiyle birden on üç yaşında bir çocuk oldu.

"Annem ve babam kadar mutlu olmak istemediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Mercedes, bir eli kalçasında ve yüzü sesi kadar ciddi tavırla.

Ona da gözlerini devirdi. "Herkes onlar kadar mutlu olmak ister."

"Herkes ama sen değil mi?" diye sordu Micah.

"Ablalarımın yaşındaymış gibi birbirlerinin üzerine çıkmaları utanç verici."

"Herkes balo randevusundaki gençler gibi davranan ebeveynlerle kutsanmalı," dedim.

Bana kaşlarını çattı. "Bir ara dene ve hoşuna gidiyor mu gör."

"Çok isterdim ama annem ben sekiz yaşındayken öldü."

"Tanrım, Anita, her şey için daha kötü bir hikâyen var."

"Tomas," dedi Mercedes, onu kibar olması için uyarıyormuş gibi.

"Sorun değil," dedim. "Neredeyse her durum için kötü bir hikâyem var."

"Öyle demek istemedim," dedi.

"Ne şekilde demek istedin?" diye sordum.

İçini çekti, kaşlarını çattı ve sanki aniden yorulmuş gibi tekerlekli sandalyeye olduğundan daha fazla çöktü. "Fizik tedavimi yapacağım."

"Ve spor salonuna gideceksin," dedim.

Bana kaşlarını çattı. "Israrcısın, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum," dedim gülümseyerek.

"Tomas," dedi ablası, büyük kardeşlerin ve ebeveynlerin sahip olduğu ses tonuyla tekrar.

Micah, "Bu Anita'nın ısrarcı hali değil," dedi.

"Yakın bile değil," diye ekledi Nathaniel.

Onlara baktım. "Çok teşekkürler, hayatımın aşkları."

Kanepeden bana gülümsediler. Micah, "Mümkünse bizimle tartış," dedi.

Onlara kaşlarımı çatmaya çalıştım ama sonunda ben de gülümsedim. "Yapamam, bu yüzden ne demek istediğinizi anladım."

Tomas bizi izliyor, sanki her şeyi ezberine alıyordu. "Peki, fizik tedavi yapıp spor salonuna gidersem ne olacak?"

"O zaman tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kalmayı bırakırsın ve koltuk değneklerinden kurtulursun. Yürümeyi yeniden öğrenirsin, sonra da koşarsın."

"Doktorlar bana eskisi kadar hızlı koşma sözü vermiyorlar."

Mercedes, "Sana söyledim, Tomas, doktorlar bunun sözünü veremez, çok fazla değişken var," dedi.

"Çok çalışırsan koşabileceksin ve koltuk değneğine bağlı olmayacaksın ki bu oldukça iyi bir şey, değil mi?" dedim.

"Evet," dedi, somurtkan ton sesine geri sızarak.

"Yani bu tek başına çalışmaya değer, değil mi?"

Bana kaşlarını çattı. "Sanırım öyle."

"Ama bildiğin gibi, spor salonuna her zamankinden daha çok çalışırsan daha hızlı olabilirsin ve biliyorum ki daha da güçleneceksin."

"Eskisinden daha hızlı koşabileceğimi düşünüyorsun."

"Bilmiyorum ama işi yapmazsan hayatının geri kalanını koltuk değnekleriyle ya da sonsuza kadar böyle bir sandalyede geçirebileceğini biliyorum."

Kız kardeşine baktı. "Bu doğru mu, sonsuza kadar böyle kalabilir miyim?"

"Fizik tedavi ve spor yapmazsan, bilmiyorum Tomas ve gerçek bu ama Anita'nın söylediği kadar kötü olabilir. Sana yardım etmemize yardımcı olmazsan, bu bir olasılık."

"*Sana yardım etmemize yardımcı ol* saçmalığı yeter," dedim. "Sen on üç yaşındasın. Yapacaksan eğer, bu kendine yardım etmek için yeterli bir yaş."

"*Yapacaksan eğer* ne demek oluyor?"

"Bu senin seçim ânın Tomas. Ayakta duran bir adam olabilir ve kendine yardım etmek için elinden gelenin en iyisini yapabilirsin ya da kendine acıyıp hiçbir şey yapmazsın ve Mercedes evlendiğinde kendini koridordan aşağı sandalyeyle itebilirsin. Belki Manny sana o spor tekerlekli sandalyelerden alır."

"Onu korkutacaksın," dedi Mercedes.

"İyi, korkmalı." Onunla doğrudan göz teması kurabilmek için eğildim. "Bir seçeneğin var, Tomas. Bu senin hayatın. Hayatının geri kalanında kendini kötürüm bırakabilirsin ya da tekrar koşmak için savaşabilirsin ama fizik tedavi ve jimnastik antrenmanını yapmazsan seni vuran adamı suçlama, çünkü daha iyi olmak için çalışmazsan o zaman hepsi senin suçun olur."

"Beni vurdu!" Sesi öfkeli geliyordu.

"Evet ama onun kurbanı olup olmadığına sen karar vereceksin."

"Ne demek istiyorsun? Ben onun *kurbanıyım*. Beni vurdu."

"Seni vurdu ama öldürmedi. Hayatını almadı, bu da daha önce sahip olduğun her şeye ve daha fazlasına sahip olma şansın olduğu anlamına geliyor. Ama kendini bundan kurtarmak için çaba göstermezsen, o zaman kötü adam sonsuza kadar kazanır, Tomas. Vazgeçersen o kazanır ama savaşırsan o zaman kazanırsın çünkü onun senden almaya çalıştığı her şeyi geri alırsın. Denersen o kaybeder ama denemezsen sonsuza dek onun kurbanı olursun."

"Ben kurban değilim," dedi tekrar sinirlenerek.

"Kanıtla; fizik tedaviye git, doktorların yapabileceğini veya yapman gerektiğini söylediğinde spor salonuna git. Daha iyi olmak için çok çalış çünkü hayatını böyle geri alırsın, kurbandan kurtulana böyle geçiş yaparsın."

Micah, "*Gelişen* kelimesini tercih ediyorum çünkü sadece hayatta kalmıyorum, gelişiyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun? Neredeyse şekil-değiştirenlerin kralı gibisin ve sende Anita var."

Bir başarı daha olarak listelenme ya da Nathaniel'ın listelenmemesi hakkında nasıl hissedeceğimden emin değildim.

"Şu an evet ama on sekiz yaşındayken likantrop bir leoparadam tarafından saldırıya uğradım. Amcamla kuzenimi öldürdü ve beni ölüme terk etti. İki doktor aynı dağda avlanmasaydı ve beni hemen bulmasaydı Anita ve Nathaniel ile birlikte olmazdım ya da İnsanlarla Şekil-Değiştirenler Arasında Anlayış Koalisyonu'nun başkanı olmazdım. Hiçbir şey olmazdım, sadece amcamı ve kuzenimi öldüren piçin bir başka kurbanı olurdum."

Nathaniel, Micah'ya doğru eğilerek kolunu diğer adamın beline doladı. Micah kolunu Nathaniel'ın omzuna koydu ve kendini tutmasına izin verdi ama yeşil-altın bakışlarını sandalyedeki çocuğa dikti.

Tomas şoke olmuş görünüyordu, Micah'nın söyledikleriyle başa çıkmak için savaşırken yeniden oluşturmaya çalıştığı somurtkan soğukluk dağıldı. Gözleri birbirine sarılmış adamlara kaydı ve bu onu rahatsız etti ama o soğukkanlılığını ya da öfkesini, gerçeğe karşı kulla-

nabileceği bir şeyi yeniden kazanmaya çalıştı. Nathaniel'a baktı, "Peki senin acıklı hikâyen ne?" diye sordu.

"Tomas, kabalık ediyorsun," dedi Mercedes.

"Hayır, sorun değil, on üç olduğumu hatırlıyorum," dedi Nathaniel.

"Bu ne anlama geliyor?" dedi Tomas, sinirlenmeye çalışarak.

Nathaniel, Micah'ya biraz daha sıkı sarıldı ama sakinliğini korudu, gözleri çocuğun üstündeydi.

"Ben yedi yaşındayken üvey babam, ağabeyim Nicholas'ı gözümün önünde beyzbol sopasıyla dövdü. Nicholas bana kaçmamı söyledi ve ben de sokaklara kadar koştum. On yaşında kendimi yiyecek, barınak, hayatta kalmak için satıyordum. Senin yaşındayken para verene kendimi satan bir bağımlıydım. O zamanlar yerel leoparların başı olan Gabriel beni sokakta gördü. On yedi yaşındaydım. Çok özel müşterilere şekil-değiştirenler konusunda uzmanlaşmış birinci sınıf bir erkek eskort hizmeti işletiyordu. Bir sokak fahişesi ve keşle yatmazlardı, bu yüzden beni temizledi, rehabilitasyona zorladı, ayıltı ve öyle kalıp kalamayacağımı görmek için bekledi. Beni nihayet bir leopar yapmadan önce on sekiz yaşıma basmıştım, çünkü temiz kalacağımı öğrenene kadar bunu yapmazdı. Aynı yıl, nasıl giyineceğimi, süslü akşam yemeklerinde hangi çatalın kullanılacağını öğrenmek için beni Jean-Claude'a götürdü, böylece herkesi her yere götürebilir ve onları utandırmazdım. Jean-Claude bana Suçlu Zevkler'de sahnede nasıl dans edeceğimi öğretti, sadece bir yerimi sallamakla kalmayıp dans etmeyi, baştan çıkarmayı ve teslim etmek zorunda olmadığım şeyleri vaat etmeyi de öğretti. Dansçılarının iş sırasında takılacak birilerini bulmasına izin vermezdi. Biz striptizciydik, fahişe değil. Gabriel aracılığıyla bazı çok özel müşterilere gitmeye devam ettim ama kulüpte asla. Bu ayrıydı."

Tomas, Nathaniel'a ikinci, çirkin bir kafa çıkarmış gibi baktı. Böyle bir felaket ve acı listesine sunacak hiçbir şeyi yoktu. Kimin vardı ki?

Mercedes bir sandalye buldu ve ağır ağır oturdu. Ona baktığımda o da sarsılmış görünüyordu, ama asıl gösteri Nathaniel ve Tomas'tı, Micah sağlam oturuyor ve onu tutuyordu. Onlara giderdim ama

üçünün, adamların ve oğlanın üzerinde bir ağırlık vardı. Bu, onlar bana ihtiyaç duyana veya beni isteyene kadar aralarındaydı.

"Müşterilerden biri beni öldürmeye çalıştığında henüz on dokuz yaşındaydım. İyileşeceğimi mi düşündü yoksa umursamadı mı bilmiyorum. Gabriel o sırada ölmüştü, bu yüzden beni koruyacak kimsem yoktu. Hastaneye gittim ve Anita ile tanıştım. Eskort işinden vazgeçmemi sağladı ama sorun değildi. Suçlu Zevkler'de iyi para kazanıyordum, artık diğerini yapmama gerek yoktu ve bundan zevk almayı bırakmıştım, bu yüzden pes etmek kolaydı."

Sessiz kaldım ama hikâyeyi tam olarak bu şekilde hatırlamıyordum. Aslında onun eskort olmaktan vazgeçmesini talep etmemiştim, sadece işi bir bütün olarak kapatmıştım, böylece leoparlardan hiçbiri artık bunu yapamayacaktı. Ayrıca Nathaniel ile benim için ilk görüşte aşk değildi ve hikâye bunu ima ediyor gibiydi ama... Ağzımı kapalı tuttum çünkü bu benim hikâyem değildi. Hikâye asla prensesi kurtaran prens hakkında değildir, her zaman prensesin hikâyesidir ve bu versiyonda o kişi Nathaniel'dı. Benim bu konuda bir sıkıntım yoktu, prenses asla benim tarzım olmadı.

"Şaka yapıyorsun derdim ama..." Tomas durdu, sanki ne diyeceğini bulmaya çalışıyormuş gibi yere baktı.

Nathaniel bunu onun için çözdü. "Ama bir hikâye uyduracak olsaydım, bu olmazdı." Tomas başını kaldırıp baktı.

"Evet, doğru."

"Hepimiz yaralandık Tomas," dedi Micah, "ama farkı yaratan şey, üçümüzün de bir hayat için savaşmamız ve başımıza gelen kötü şeylerin kim olduğumuzu, hayatımızın ne olduğunu tanımlamasına izin vermememizdi."

Tomas dudaklarını yaladı. Artık havalı ya da kızgın olmaya çalışmıyordu. Tüm gerçeklere ve acılara karşı kalkan olarak koyacak hiçbir şeyi yoktu. "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu sonunda."

"Fizik tedavini yap," dedi Nathaniel.

"Doktorlar yapabileceğini söylediğinde spor salonuna git," dedi Micah.

"İkisini de çok iyi yap," dedim.

Tomas önce bana, sonra erkeklere baktı. Tekrar dudaklarını yaladı, bizden çok kendisi için başını salladı. "Yapacağım."

"Söz ver," dedim.

Bana baktı ve daha önce orada olmayan bir kararlılık vardı. Öfke oradaydı, bir süreliğine de olacaktı ama şimdi kara gözlerinden daha iyi şeyler okunuyordu, ona zarar vermekten çok ona yardım edecek şeyler. "Söz veriyorum," dedi. Ona inandım.

Nathaniel, "Doktorlar danışmanlığın yardımcı olacağını düşünüyorsa, hemen hayır deme," diye ekledi.

Tomas ona kaşlarını çattı. "Ben iyiyim, danışmanlığa ihtiyacım yok."

"İyi değilsin ama iyi olmaman da sorun değil. Danışmanlığa ihtiyacın yoksa bu harika ama ihtiyacın varsa da sorun değil. Terapistim bana çok yardımcı oldu."

"Tedavi gördüm," dedi Micah.

"Ben de," dedim.

Tomas gözlerini üzerimizde gezdirdi. "İhtiyacım yok." Sesi çok sertti ve tekrar öfkeliydi.

Micah, "Olduğunu söylemedik, sadece yaparsan yardımcı olabilir diyoruz," dedi.

Somurtkan bakış geri döndü, ben de dedim ki, "Fizik tedavine çalış ve gerisini sonraya ya da hiçbir zamana bırak. Önce vücut, bazen gerisi kendi kendine olur."

Gözlerinden bir şey geçti, şüphe olabilirdi. "Gerçekten mi?" diye sordu, hem şüpheli hem de biraz korkmuş gibi görünmeyi başardı, bu da kabul etmek istemese bile diğer tür terapiyi zaten merak ettiğini anlamamı sağladı.

"Gerçekten, birçok insan zihnine ve bedenine biri diğerinden daha önemliymiş gibi davranır ancak biri diğerini görmezden gelemeyecek kadar birbirine bağlıdır. Fiziksel şeyler geri kalanına çok yardımcı olabilir."

Bir an yüzümü inceledi ve yine o huzursuzluğun ya da küçük korkunun dışarı fırladığını gördüm. "Önce fizik tedavi o zaman."

Başımı salladım. "Evet, önce fizik tedavi."

İhtiyacı olursa, daha sonra başka şeyler için ucu açık bırakmasını sevdim. Beni umutlandırdı.

Mercedes, Tomas'ı düğün resepsiyonuna geri götürdü. Üçümüz birbirimize sarılmak için biraz zaman ayırdık ve duvardaki küçük aynada rujumu tazelemek zorunda kalacak kadar öpüştük. Sonra tenimden daha soğuk bir enerji geçti ve ikisinin de dokunuşla titrediğini gördüm. Sonunda vampirlerin bize katılması için yeterince karanlıktı.

Partiye geri döndüğümüzde kapıda bir kalabalık bulduk. Fısıltılar oradan ve kalabalığın geri kalanına döküldü. Bayan Conroy ve birkaç kişi daha onaylamayabilirdi, ancak odadaki heyecanlı uğultu, Amerika'nın ilk vampir kralı Jean-Claude'un konuk olarak ağırlanmasının ciddi bir sosyal darbe olduğunu açıkça söylüyordu.

Ona el ele gittik, ben diğer iki adamın ortasındaydım, çünkü Jean-Claude'un anlatacak kendi acıklı hikâyeleri vardı ve sırtındaki ince yara izlerinin o canlı bir insanken, Tomas'tan daha genç bir çocukken olan kırbaç izleri olduğunu biliyorduk. Artık Amerika'daki tüm vampirlerin kralıydı ama uzun zaman önce hayatta kalmayı başarmıştı ve bizim gibi nasıl gelişeceğini öğrenmişti.

Uzun siyah bukleler, beyaz dantel gömlek ve siyah ceket içindeydi, böylece gömlek ve kendi soluk teni dramatik bir kontrast oluşturuyordu. Her zamanki renkleriydi ve düğün töreninde siyah giymesini kimse umursamadı. Topuklu çizmeler giymiş gibiydi çünkü yanındaki korumalardan daha uzundu ve onların bir seksen olduğunu biliyordum ama Jean-Claude topuklularla daha uzundu.

Uzun siyah bukleleri siyah ceketinin omuzlarına dökülüyor, gömleğinin yüksek beyaz yakası teninin solgunluğunu önlüyordu ama tüm bu solgunlukta sağlıklı bir allık gibi bir renk kıvılcımı vardı. Düğüne gelmeden önce birisinden beslenmişti. Bir vampirin 'tok' olması için beslenmede fazla kan gerekmiyordu. Bir vampirin bir insandan beslemek için onu kurutması gerektiğini savunan filmler sadece korku tellallığı veya dramatiklik yapıyordu. Beslenmek,

Rosita'nın elini dudaklarına doğru kaldırdığında teninin onunkine karşı sıcak olduğu anlamına geliyordu. Cildinizin buz gibi olmamasını sağlamak eskiden insan sanılmanın bir yoluydu, şimdi sadece bir nezaketti.

Rosita'nın koyu teni daha da kızardı. Uzundu, Jean-Claude'dan sadece birkaç santim kısaydı ve kızları onu onlarla birlikte egzersiz yapmaya ikna etseler de, olması gerektiği gibi her zaman iri bir kadın olacaktı ama sanki en narin genç kız oymuş gibi afalladı ve telaşlandı.

Micah güldü. "Göreceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi bu."

Onunla güldük.

Nathaniel, "Rosita bizimle ilk tanıştığında el sıkışmaktan korkmuştu çünkü bize dokunarak likantropi kapabileceğini sanıyordu," dedi.

"Hepimiz uzun bir yol kat ettik," dedim. Kollarımı ikisinin de beline sardım ve Jean-Claude'un resepsiyona davet edilip onur konuğu olmasına izin veren ânın tadını çıkardım.

Kalabalığın üzerinden baktı ve göz göze geldik. Nefesimi tutmama neden olan vampir güçleri değildi, sanki aramızda geçen bir bakıştan çok daha fazlasıymış gibi vücudum gerildi. Sadece o vardı. Eğer bu sihirse, Nathaniel ve Micah'ya tepki vermemi sağlayan şeyle aynı türdendi ama sonuçta aşk bir tür sihirdi.

Micah güldü ve elimi tutmak için uzaklaştı. "Gidip onu selamlayalım, böylece fazla düşünmeden ona dokunabilirsin."

Bunu hâlâ yaptığım için kızardım ve bundan nefret ettim ama Micah beni ileri götürmeye başladı ve Nathaniel diğer elimi tuttu, bu yüzden çok yavaş bir kutu kutu pense oyunu gibi ilerledik.

Micah ona önce ulaştı. Bir süre önce kimin kimi ilk öptüğünün lojistiğini çözmüştük, özellikle halk arasında önemliydi, çünkü herhangi bir kafa karışıklığı, aramızda işlerin iyi gitmediğinin bir işareti olarak görülüyordu. Jean-Claude, Amerikalı vampirlerin halka açık yüzüydü, Micah şekil-değiştirenler için aynıydı, ben sık sık bir zombi uzmanı olarak ve daha çok haber değeri olan ABD Mareşal vakalarından bazıları için haberlerdeydim ve striptizci takma adıyla Nathaniel'ın kendi internet hayran siteleri vardı. Şu ya da bu şekilde

hepimiz ünlüydük, bu da bazen tamamen yabancıların gördükleri, duydukları veya uydurdukları şeyleri alıp söylentilere dönüştürdüğü anlamına geliyordu. Tökezleyen bir öpücüğün ya da Jean-Claude'un her iki adamı da selamlamamasının veya bir düzine farklı şeyin söylenti değirmeninin daha hızlı işlemesine neden olduğunu öğrenmiştik. Ünlülerin çılgınlığı azaltmak için toplum içinde sevgilileriyle nasıl etkileşim kuracaklarını tartışmaları ve ardından pratik yapmaları gerektiğini hiç düşünmemiştim ama eğer öyleyse, o zaman haberlerde yer alan bazı insanların bizden çok daha fazla dikkat etmesi gerekiyordu. Ya da belki böyle yapmıyorlardı ve bu yüzden haberlerde çok daha fazla yer alıyorlardı. Ünlü olmak tuhaftı, ünlü biriyle çıkmak daha tuhaftı ve bu konuda halkla uğraşmak daha da tuhaftı.

Jean-Claude, Micah'nın üzerine eğildi ve bir an için gerçekten öpüşeceklermiş gibi göründü ama dudakları birbirine değecekmiş gibi olduğunda Micah başını hafifçe yana çevirdi ve Jean-Claude dudaklarını yanağına değdirdi. Micah'nın gerçekten öptüğü tek adam Nathaniel'dı. Micah başını biraz daha yana çevirdi ve Jean-Claude, ağzını Micah'nın boynunun kıvrımına dayayarak, kanın sıcak ve ten yüzeyine yakın aktığı o sıcak, nabzı atan noktanın hemen üzerinden öpmeyi bitirdi. Onlar için imza niteliğinde bir selamlama haline gelmişti. Bunun samimi olduğunu düşünen insanlar, Jean-Claude'un Micah'ya herkesin önünde dokunduğunda baskın olduğunu iddia etmesinin bir yolu olduğunun da farkında değildi çünkü vampirler arasında kanını bırakan her kimse daha az baskın olduklarını kabul ediyordu ve likantroplar arasında, bir lidere boyun eğmenin versiyonları vardı. Bu, tartışmaya gerek kalmadan *sen benden üstünsün* demenin bir yoluydu.

Vampirler, Jean-Claude'un tahtının arkasındaki gerçek gücün Micah olduğundan bahsetmeye başladıktan sonra adamlar bu selamlaşmaya başlamışlardı. Bu, o söylentiyi düzeltmenin kolay bir yoluydu ve insan medyası buna bayıldı. "Çok samimi, çok şehvetli" yazdılar. Bunun tamamen politik olduğunu bilselerdi, çok hayal kırıklığına uğrarlardı.

O sırada Jean-Claude'un kollarındaydım, ellerimi okşamak ve gömleğinin serin pürüzsüzlüğünü hissetmek için kısa ceketin altından kaydırıyordum. Bana sadece sık yıkanan değil, ütülenen kumaş hissine de kazandırmıştı. Daha pürüzsüz, daha canlı, daha temiz bir his veriyordu ve tüm bunlar sırtının sağlamlığını kaplıyordu. Bir keresinde bana temiz, yeni giysilere neredeyse saplantı duymasının, toprak zeminli bir köy evinde hayata başlamasından ve yüzyılları ya lüksün kucağında ya da parasız geçirmekten geldiğini bildiğini söylemişti. Güzel şeylere gücü yettiğinde onları istiyordu ve bu noktada istediği hemen hemen her şeyi karşılayabilirdi.

Dudaklarını benimkilerle buluşturmak için parmak uçlarımda yükseldim. Kolları beni sardı, sırtımı düzeltti ve belimde tereddüt etti, orada olduğunu bildiği silah yüzünden değil, daha çok kıçıma dokunmak istiyormuş ve bunu toplum içinde yapmayacakmış gibi. Bu, yeni kırmızı eteği ve içinde görünüşümü gerçekten beğendiği anlamına geliyordu. Gizlice silah taşıyabilirdim ve Jean-Claude kalçamın içinde görünme şeklini neredeyse kendini unutacak kadar beğenirdi. Yaşasın!

Birçok yönden dikkatli bir öpüşme olmuştu. Birincisi, kırmızı rujum palyaço makyajı gibi bulaşmasın diye ve iki, dudaklarımı onun dudaklarına bastırırken dişlerinin hassas noktalarına dokunmamam için.

Jean-Claude içini çekerek geri çekildi. "*Ma petite*, bu elbiseyle bir adamı kendine bu kadar çok bastırarak kendisini kaybetmesine neden oluyorsun."

Topuklarımın izin verdiği kadar ayaklarımın üstünde olmaya geri dönerken ona sırıttım. "Senden bu tepkiyi toplum içinde almam çok sık olmuyor. Hoşuma gitti."

Eğilip saçlarıma doğru fısıldadı, "Benim de öyle."

Nathaniel yanımıza geldi, kollarını ikimizin beline dolayarak ona bakmamızı sağladı. Jean-Claude bir kaşını soru sorarak kaldırdı. Nathaniel'ın gözlerindeki yaramazlığı gördüm ve pişman olabileceğim bir şey yapmak üzere olduğunu biliyordum ya da gerçek-

ten eğlenceli olabilirdi. Her iki durumda da halkın içindeydik ve yaramazlık, söylenti değirmeninde her zaman iyi tercüme edilmezdi. Jean-Claude sayesinde St. Louis, bazı ünlü dedikodu programlarında düzenli olarak geçiyordu. Geri kalanımızdan genellikle sadece ona atıfta bulunularak bahsedilirdi. Bununla bir sorunum yoktu. Büyük nişan duyurusu beni profesyonel dedikodu besin zincirinde biraz yukarı taşımıştı ve bu konuda mutlu değildim. Spekülasyonlar şöyle görünüyordu: "Sahada oynamasıyla nam salmış olan Anita Blake, gezegendeki en güzel vampire bile gerçekten bağlılık gösterecek mi?" İnsanlar, sadece bir prens ya da gerçek prensi (ki bu kesinlikle Jean-Claude'du) seçen prensesle (görünüşe göre bu versiyonda bendim) çok ilgileniyorlardı çünkü sonsuza dek mutlu hikâye birden fazla prens içeremezdi, yirmi birinci yüzyılda bile. Elimde olsa her üç adamla da yasal olarak evleneceğim için, basında Jean-Claude ile evleneceğim ve ikimizin de mutlu bir şekilde tekeşli olacağımız fikri, hatta kesinliği, biseksüel olanların, bir cinsiyetle evlenmenin onların nüfusun diğer yarısına olan ilgisini sihirli bir şekilde kaybettireceğini düşündüren, insanları harekete geçiren düşünceyle aynıydı. İşlerin bu kadar düzgün çalışmadığı gerçeğini kabullenmem yıllarımı almıştı. Dünyanın geri kalanı hâlâ aşkın bir peri masalı gibi basit olmasının yolunu arıyordu. Neden çoğu insan aşkın bir çocuğun hikâyesine sığmasını isterdi? Neden gerçek aşkın büyümesine ve gerçek olmasına izin vermiyorlardı?

Nathaniel, Jean-Claude'a yaklaştı, beni daha da kendine çekti, böylece aynı anda ona sarılıyorduk ve sonra yüzünü diğer adama kaldırdı. Bir yetmiş beş Jean-Claude'un eğilmesi ve sunduğu öpücüğü alması için parmak uçlarında yükselmesine gerek yoktu. Bizimkinden daha narin ve iffetliydi ama aralarındaki ilk halka açık öpüşmeydi... tamamen ilk. Bir ışık parlaması yakaladım ve birinin ânı yakalamak için bir telefon kullandığını fark ettim. Resepsiyondan ayrılmadan önce Facebook'ta olurdu. Lanet olsun.

Jean-Claude yüzünde hoş bir ifadeyle geri çekildi. Altı yılı aşkın bir süredir yüzüne bakıyordum ve onun da benim kadar şaşkın ol-

duğunu biliyordum çünkü o ve Nathaniel öpüşmezdi. Onlar sevgili değillerdi.

Nathaniel ona gülümsedi, sonra döndü ve Jean-Claude'un tadı hâlâ dudaklarındayken beni öptü. Kendi rujum bana geri döndü, pürüzsüz ve hafif tatlıydı. Sürdüğümde rujumun tadını almamam ama erkekleri öptüğümde ve sonra onlar beni öptüklerinde bazen daha çok tadabilmem komikti.

Nathaniel kafasını bizden çevirip Micah'ya uzandı. Bir an tereddüt etti ama sonra yanına gitti ve öpüştüler. Micah onu iffetli tutmaya çalışsa da Nathaniel'ın istediği bu değildi ve hayatımızın diğer aşkından uzaklaşmak yerine Nathaniel'ın onu öpücüğe çekmesine izin verdi. Nathaniel'ın elleri, benim Jean-Claude'la yaptığım gibi Micah'nın takım elbise ceketinin altına girdi ama o güçlü kolların birbirine dolanmasını izlemek beni daha çok duygulandırdı. Birbirlerini özel ve toplum içinde öpüyorlardı ama bu muhtemelen onlardan gördüğüm en tutkulu olanlardan biriydi ve dışarıdakilerin görebileceği bir yerdeydi.

Normalde erkeklerimi bir arada görmek heyecan verici olurdu ama Nathaniel'dan metafizik kalkanlarının arkasında kendine saklayamadığı bir duygu patlaması yaşadım. Mutluydu, aşırı mutlu. Düğünde olmamız ve kendi nişan törenimizi planlıyor olmamızdan dolayıydı. Parmağına bir yüzük takacak kadar onu seven birine sahip olacağını hiç düşünmemişti ve şimdi iki kişisi vardı.

Tomas'a sadece hayatta kalanlar olmadığımızı, gelişenler olduğumuzu söylemiştik ve öyleydik, hepimiz öyleydik.

Aşk sizi yakınlaştırır, ancak birbirinizle metafiziksel bağlarınız olduğunda, cennet ya da cehennem olan bir duygusal ve zihinsel yakınlık seviyesi olabilir. Nathaniel genellikle cennetti ve bu iyiydi, çünkü Jean-Claude ve ben cehennem gibi insanlara bağlı olmaktan payımıza düşeni almıştık. Birinin duygularını hissedebildiğinizi, tam olarak ne düşündüklerini anladığınızı ve birbirinize duyduğunuz sevginin yıllar önce nefrete dönüştüğünü düşünün. Şimdi de, sonsuza dek, kelimenin tam anlamıyla sonsuza dek, özgür kalmanın

hiçbir yolu olmadan bağlı kalmayı düşünün. Cehennem kelimesi yeterli oluyordu.

Bizler gelişenlerdik; dördümüz de o ve çok daha fazlasıydık.

"Bunun bir yüzüğe ihtiyacı var, hem de çok yakında *ma petite*," diye fısıldadı Jean-Claude, sanki bir düşünce sana cevap verebilirmiş gibi. Yıllar önce kafamda böyle birini 'duymak' beni çok korkutmuştu ve bundan kurtulmak için çok uğraşmıştım ama bu, fısıldamaktan çok daha özeldi.

Yüksek sesle konuşmadan cevabımı düşünmek için çok odaklanmam gerekiyordu. "Evet, düğün konusunda bir kız gibi heyecanlı."

"Oysa bir düğün seni asla bu kadar etkilemeyecek *ma petite*."

Yüksek sesle, "Hayır ama yine de seninle evleneceğim," dedim.

Beni tekrar kollarına çekti ve bu sefer öpücük daha az dikkatliydi. Rujun canı cehenneme.